

LÊ TIÊU

LustAveland

*Bavardong
phút đỉnh*

Edit:

Vermouth - DarkRum

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31: Thiếu

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 1

Cuối tháng mười một, trong một khu biệt thự nào đó ở Thuận Nghĩa, Bắc Kinh, phòng làm việc Linh Mặc.

Tạ Thanh ở hành lang lướt Weibo chờ vào thư viết bản thảo, không quá ngoài ý muốn lại thấy tên mình trên hot search, phía sau còn treo chữ "bạo" [1] đỏ sậm.

[1] Những tin có lượt tương tác bùng nổ.

Đây là lần thứ tư trong hai tuần.

Rất nhiều người đang nhạo báng, nói cô là một người trong giới tác giả mà không khác gì người làm trong ngành giải trí.

Chỉ là toàn tiếng xấu.

Tạ Thanh tắt Weibo đi, chỉnh lại tâm trạng, dồn toàn bộ tinh thần chuẩn bị cho buổi viết thử bản thảo.

Không phải cô không màng đến khói lửa thế gian, không thèm để ý những chuyện này, mà là nếu như cứ ở đây tiếp tục lãng phí thời gian vì chuyện này, cô không còn tiền ăn thịt nữa rồi.

Thẻ ngân hàng của cô còn lại chưa tới 500 đồng.

Dù sao cũng vẫn phải tiếp tục sống, cô không muốn làm lính đào ngũ trong trận chiến ác liệt trên hot search kia, cho nên cô đã đến phòng làm việc Linh Mặc này.

Công việc của phòng làm việc Linh Mặc này là viết hộ, hoàn toàn là mảng công nghiệp xám trong giới. Hơn nữa công việc viết hộ này chính là lừa gạt độc giả, phần lớn mọi người đều khịt mũi khinh bỉ nghề này.

Nhưng phàm là xã hội loài người vẫn còn, về cơ bản thì không có cách nào tránh được chuyện có người muốn dựa vào mảng công nghiệp xám để sinh tồn. Giới Văn học có tính riêng biệt đó là --- trong xã hội này, có rất nhiều "kẻ dằn" mặc dù lăn lộn ngoài đời không nổi nhưng cũng không muốn rời khỏi giới, bản thân không có năng lực sáng tác độc lập nhưng thà rằng giao bút cho người ta viết hộ vẫn muốn ngiên rảng tiếp tục làm công việc này.

Phòng làm việc Linh Mặc phải qua một năm, mới có thể trở thành máy bay chiến đấu trong mảng công nghiệp xám này.

Những tác giả đang đồn đại rằng người phụ trách công việc này là phú nhị đại [2], ông chủ than đá hay tên nhà giàu quê mùa nào đó bởi vì hình thức hoạt động của phòng làm việc này thật sự khá đốt tiền.

[2] 富二代 – Phú nhị đại, thế hệ thứ hai của những người nhà giàu.

Phần lớn các phòng làm việc hành nghề viết hộ đều làm việc trên mạng, bản chất công việc viết hộ cũng không cần gặp mặt cũng có thể hoàn thành, lên mạng giao bản thảo là được.

Dưới tiền đề như vậy, phòng làm việc Linh Mặc vẫn có một phần tư người viết hộ đi làm tại văn phòng.

Hơn nữa, phòng làm việc còn bao ăn bao ở cho họ, người phụ trách còn mua biệt thự ở ngoại thành Bắc Kinh, cũng không biết là có chập dây thần kinh nào không nữa.

Cũng vì nguyên nhân này, ở những phòng làm việc khác người viết hộ luôn thay đổi, nhưng ở phòng làm việc Linh Mặc này phải tranh nhau mới

giành được cơ hội vào làm việc.

Những tay viết chịch viết hộ cho các tác giả phần lớn là những người không có tiền, ai cũng hy vọng được bao ăn bao ở.

Muốn viết tiểu thuyết thì phải no ấm mới có thể suy nghĩ. Không cần phát sầu vì bữa nay bữa mai, mới có thể an tâm sáng tác.

9 giờ, trợ lý cầm bản thảo xuất hiện, mở cửa lớn của văn phòng ra, mời các tác giả tới viết thử bản thảo vào.

Tạ Thanh chọn một chỗ ngồi ở giữa, không xa cửa lắm, cô nhận và xem bản thảo trợ lý đưa tới, tổng cộng ba mặt giấy A4.

Hai tờ đầu là mở đầu của một quyển sách cổ ngôn, tờ thứ ba là dàn ý sơ lược và thiết lập nhân vật cần viết, phía cuối cùng của bản thảo có một dòng yêu cầu lời ít mà ý nhiều: Viết liên tục ba nghìn chữ, trước 12 giờ trưa phải hoàn thành.

Tạ Thanh khẽ thở dài lấy tinh thần, trước lúc trợ lý rời đi hỏi: "Xin hỏi có giấy bút không?"

Rất nhiều tác giả trước lúc bắt đầu sáng tác đều thích dùng giấy bút sắp xếp lại mạch suy nghĩ, trợ lý không cảm thấy lạ, nói cho cô biết: "Trong ngăn kéo có đó."

Tạ Thanh nói cảm ơn sau đó mở ngăn kéo ra xem, trợ lý xoay người rời đi.

Trong phòng, tiếng bàn phím gõ lạch cạch vang lên không ngừng, Tạ Thanh mở máy tính bật nhạc nhẹ lên nghe, bấm bút bắt đầu vùi đầu viết. Nhưng tai nghe không cách âm được mấy, tiếng xì xào bàn tán của hai người trước mặt, từng chữ từng chữ vẫn len lỏi vào tai cô.

"Này, đã xem Weibo chính thức của Nhà xuất bản Khởi Văn chưa? Ngọc Ly tuyên bố gác bút rồi."

"Có nhìn thấy trên hot search nhưng tôi không xem kỹ. Cô ta xin lỗi chưa?"

"Không có, chỉ nói bởi vì áp lực dư luận quá lớn nên gác bút, những cái khác không nói gì."

"..."

Tay cầm bút của Tạ Thanh dừng lại, ngẩng đầu mở âm lượng lớn hơn một chút sau đó lại vùi đầu sáng tác.

Cô biết rõ mấy người kia đang nói về hot search được ba vạn người truy cập kia.

Phía bên phải chỗ cô ngồi đều là tác giả nam, tốc độ của bọn họ rất cao, bản thảo ba nghìn chữ không tới một giờ đã gõ xong rồi, cũng không có việc gì nên ngồi tán gẫu với nhau.

Chẳng qua, chủ đề tán gẫu của nam và nữ vẫn luôn không liên quan tới nhau là mấy, hai phe cũng không có hứng thú với nhau, chuyện bọn họ nói không liên quan gì tới hot search trên Weibo kia.

Tạ Thanh nghe được người gần mình nói: "Này, cậu biết vì sao người phụ trách phòng làm việc này vẫn luôn không lộ mặt không?"

Người cách xa hơn nói: "Không biết."

"Tôi có một người bạn làm ở Văn hóa Thành Thụ, nói tổng giám đốc công ty đó hôm nay tới chỗ này."

"Văn hóa Thành Thụ? Là người năm trước tung ra mấy cuốn sách nổi tiếng đó sao?" Người nghe rõ ràng là không tin, "Hắn tới phòng làm việc

nhỏ này làm gì?"

“Tôi không biết.” Người bắt đầu đề tài này không nói thêm được gì nữa, chủ đề cứ kết thúc như vậy.

Tạ Thanh đối với bốn chữ "Văn hóa Thành Thu" có chút quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra cái gì, ngồi bút không dừng, vẫn tiếp tục viết.

Lúc cô tập trung viết bản thảo sẽ không quan tâm cái gì nữa, những lời xì xào vào tai này ra tai kia, cô cũng không uống nước hay xem giờ.

Chờ viết gần xong hết tình tiết trong đầu, cô ngẩng đầu lên nhìn màn hình, mới phát hiện đã là 11:48.

Nguy rồi!

Cô mở nhanh Word ra gõ bản thảo nhưng tốc độ tay có hạn, coi như chỉ cần nhìn giấy gõ cũng không được bao nhiêu. Thời gian dưới góc phải màn hình nhảy tới lúc 12 giờ, cô mới gõ được hơn tám trăm chữ.

Trợ lý lúc này mang bản thảo xuất hiện ở cửa, lễ phép gõ cửa: "Mọi người có thể gửi và in ra rồi, chỉ trong vòng năm phút thôi."

Tạ Thanh: "..."

Năm phút, dù có tốc độ bàn thờ cô cũng không gõ xong nổi.

Tiếng máy in ở ven tường vang lên khi vận hành, cô từ bỏ giấy giũa, do dự đứng dậy nói ra vấn đề: "Thế... Thế, tôi không gõ xong được, có thể giao bản viết tay ra không?"

Ánh mắt của mười người trong phòng quét tới mặt cô.

Người đàn ông ngồi bên cạnh cô phì cười, không tưởng tượng được nói: "Thời nay còn có người viết tay sao?!"

Tạ Thanh nhận lấy những ánh mắt này, có một loại cảm giác mình chính là quái thai.

Trợ lý đang đứng ở máy in đóng dấu bản thảo cũng kinh ngạc một chút, sau đó có lẽ xuất phát từ lòng tốt không muốn cô khó xử, duỗi tay đi tới chỗ cô: "Đưa cho tôi đi."

Thu xong bản thảo, trợ lý khách sáo mời mọi người tới phòng khách nghỉ ngơi, sau đó khóa cửa văn phòng lên tầng giao bản thảo.

Trên bàn trà trong phòng khách có trà và điểm tâm nhưng tất cả mọi người không có tâm tình ăn uống, ai cũng lướt điện thoại giết thời gian.

Vì thế Tạ Thanh lại nghe được người ta nói: "F**k, chuyện Ngọc Ly ồn ào hai tuần lễ cứ như vậy mà xong sao? Xin lỗi cũng không có? Miếng dưa này ăn thế nào mà cuối cùng lại đầu voi đuôi chuột thế này!"

"Người không biết xấu hổ nhất trên đời là đây chứ ai nữa." Có người cười nhạo, "Con chó đạo văn không biết xấu hổ! Có khi một ngày nào đó còn mặt dày trở về viết truyện mới đấy!"

Tạ Thanh nâng mí mắt nhìn người vừa nói, cúi người rót cho mình một chén trà, không nói gì nhấp một ngụm trà hoa nhài.

Trong văn phòng riêng trên tầng ba, hai bạn học nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ, cho tới khi bản thảo được đưa vào phòng, Lục Thành của Văn hóa Thành Thư mới nở nụ cười: "Cậu làm việc trước đi." Sau đó tạm dừng chủ đề.

Người phụ trách phòng làm việc Tống Mặc cười cười xin lỗi, nhận xấp bản thảo trong tay trợ lý.

Xem xong tập thứ nhất, anh ta nhìn chữ ký ở dưới cùng, sau đó ghi chú lại trên máy tính, rồi lật tập thứ hai.

Anh ta xùy một tiếng: "Sao còn có cả bản thảo viết tay thế này?" Nói xong liền bỏ tập bản thảo đó sang một bên.

Lục Thành rảnh rồi ngồi bên cửa sổ ngắm phong cảnh, nghe Tống Mặc nói vậy thì hơi giật mình, xoay người cầm bản thảo kia lên.

Anh chỉ là tò mò muốn nhìn qua bản thảo viết tay, đọc nhanh như gió một lượt nhưng biểu tình lại hơi chăm chú.

"Luận năng lực và lối hành văn, người này còn tốt hơn so với vị nữ tác giả cậu giới thiệu cho tôi đấy." Lục Thành nói một câu như vậy.

Lục Thành có ánh mắt rất sắc bén và nổi tiếng trong giới, Tống Mặc nghe xong thì vươn tay lấy bản thảo trở về.

Vừa nhìn vừa nói: "Nói cái lông, cậu đừng lừa tôi..."

Lục Thành lại thản nhiên nói: "Cốt truyện không giống dàn ý cậu cho lắm, nhưng tôi cảm thấy lối suy nghĩ rất tốt, viết cũng rất có hình ảnh và cảm xúc."

Tống Mặc nhất thời không để ý đến hần, nhìn chăm chăm bản thảo một lát, lẩm bẫm nói: "Cũng không tệ lắm."

Sau đó Lục Thành thấy hần quét mắt tới chỗ ký tên, gõ lên máy tính câu "Tạ Thanh, 10 đồng một nghìn chữ."

"..." Khóe miệng Lục Thành khẽ động, "Trình độ này mà 10 đồng một nghìn chữ, cách thức ủng hộ mơ ước của cậu hơi bị độc ác đấy."

"Còn bao ăn ở nữa đấy!" Tống Mặc xem thường hần, "Tôi không có nhiều tiền giống như cậu, tôi làm nghề này không phải là thiêu đốt chính mình giúp người khác theo đuổi giấc mộng sao? Hoặc là cậu mau mau ký hợp đồng trợ giúp tôi hoặc là đừng có nói nhảm nữa!"

Lục Thành nhíu mày: “Thái độ của cậu là xin đầu tư hay là đòi nợ? Chờ tôi trở về xem xét, tác phẩm nào vượt qua thử thách tôi sẽ lập tức ký.”

Tống Mặc bất mãn, nói nhỏ "tình huynh đệ rờm", Lục Thành gõ gõ bản thảo viết tay trên bàn: "Nâng giá đi chứ huynh đệ?"

Sắc mặt Tống Mặc xanh mét: “...”

Hai người đối mắt ba giây, Tống Mặc đành phải dõ dành nguyên tắc của kim chủ, nâng lương cho Tạ Thanh từ 10 đồng một nghìn chữ lên 15 đồng một nghìn chữ.

12:30, trợ lý tới báo cho mọi người kết quả phỏng vấn. Mười ba người tới phỏng vấn thì có tổng cộng bốn người đậu, trong đó có Tạ Thanh, còn có tác giả nam ngồi bên cạnh Tạ Thanh nữa, chính là người vừa nói câu "Thời đại này còn có người viết tay sao".

Kết quả này làm hấn kinh ngạc một phen, hít ngậm khí lạnh, vừa đánh giá cô vừa nói: "Cô giỏi đấy... Xem trình độ như vậy, cô là tác giả mạng sao?"

Tạ Thanh nhìn hấn: “Không phải. Thời gian quá gấp nên chỉ có thể tùy tiện viết thôi.”

Lúc mấy người rời biệt thự, những người khác đều cố tình đánh giá Tạ Thanh, có nhiều người kinh ngạc cô dựa vào bản thảo viết tay vậy mà cũng có thể thông qua, còn có nhiều người cảm thấy đáp án "Tùy tiện viết thôi" của cô vô cùng giả tạo.

Mọi người rời đi các hướng khác nhau, có người đi từ cửa nam ra để chờ xe điện ngầm, có người đi cửa bắc tiện bắt xe. Tạ Thanh lại vào cửa hàng tiện lợi trong tiểu khu mua chai nước, lúc ra ngoài cũng chỉ còn mỗi mình cô.

Đi ngang qua bãi đỗ xe dưới tầng hầm trong tiểu khu, một Porsche màu đen chạy qua trước mặt. Tạ Thanh đi ở lối đi bộ nên không chú ý, xe Porsche phanh lại, hạ cửa sổ xe xuống: "Tạ tiểu thư?"

Tạ Thanh nhìn qua, cửa xe mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là quần tây màu đen tôn dáng chân dài.

Sau đó, là một người đàn ông chân dài có gương mặt ưa nhìn, mày kiếm mắt sáng, dáng người cao ngất, vai rộng eo tinh tế xuất hiện trước mặt cô. Diện mạo như vậy thường chỉ thấy trong tiểu thuyết, Tạ Thanh chưa bao giờ thấy ngoài đời thực.

Cô không khỏi ngẩn người, đối phương lễ phép vươn tay ra: "Chào cô, tôi là Lục Thành của Văn hóa Thành Thư. Mới vừa rồi tôi ở văn phòng Tổng Mặc đã xem qua bản thảo và bản tóm tắt lý lịch của cô."

Giới thiệu ít lời mà nhiều ý làm cho Tạ Thanh biết vì sao hẳn nhận ra mình... Trong tóm tắt lý lịch thường có ảnh chụp.

Cô gật đầu, cũng bắt tay hẳn: "Chào anh."

"Trong bản tóm tắt lý lịch cô không nói tới kinh nghiệm sáng tác." Lục Thành ngẫm hứng thú vui vẻ đánh giá cô một phen, "Nhưng xem năng lực của cô, tôi cảm thấy cô hẳn đã từng sáng tác qua rồi. Bút danh của cô là gì?"

Vừa dứt lời, mày đẹp của cô nhăn lại, cảm thấy lần đầu tiên gặp mặt hỏi như vậy là quá không khách khí.

Lục Thành lại không thèm để ý, cười ra tiếng, nói: "Không liên quan tới công việc, chỉ là xuất phát từ lòng hiếu kỳ của người đọc mà thôi. Tạ tiểu thư nếu không muốn người ta biết, tôi cũng sẽ không hỏi nữa. Đương nhiên, đứng trên góc độ làm việc tôi cũng rất ngưỡng mộ tài hoa của Tạ

tiểu thư, nếu như Tạ tiểu thư cho tôi một cơ hội, chúng ta có thể thử hợp tác."

Sau khi Văn hóa Thành Thư phát hành mấy tác phẩm gây sốt thì trở nên rất nổi tiếng trong ngành, tác giả muốn ký hợp đồng không ít. Lục Thành nói như vậy ở trước mặt Tạ Thanh, mặc dù nhìn như thờ ơ nhưng trong lòng kỳ thật đã đoán chắc có thể nắm được cô trong lòng bàn tay.

Không nghĩ tới Tạ Thanh chỉ ngược mắt nghiêm túc nhìn anh, sau đó thành khẩn yêu cầu: "Vẫn là mong Lục tổng không nói cho người khác biết, tôi rất vất vả mới tìm được công việc viết hộ này."

Lục Thành thoáng ngần ra vì bị cự tuyệt, rất nhanh bình tĩnh lại, gật đầu.

Tạ Thanh trầm tĩnh mở miệng: "Ngọc Ly."

"Ngọc trong "quỳnh lâu ngọc vũ [3]", ly trong "ly lạc sơ sơ". [4]

[3] Lâu ngọc nhà quỳnh.

[4] Trích từ bài "Túc tân thị Từ Công điểm" của Dương Vạn Lý.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 2

Bàn tay Lục Thành duỗi tới trước mặt Tạ Thanh dừng lại một chút, cử động nhỏ nhưng rõ ràng. Tạ Thanh tựa hồ cũng phát giác ra tâm tình của hắn, rũ mi mắt, lãnh đạm không có ý bắt tay với hắn.

Như vậy cũng hợp ý Lục Thành, hắn bình tĩnh thu tay lại, gật gật đầu, khách khí và xa cách nói "Hân hạnh làm quen, rảnh tôi sẽ liên lạc lại" để kết thúc câu chuyện, nhiệt tình vừa rồi cũng bị quét sạch.

Tạ Thanh gật gật đầu tính đáp lại, hắn liền xoay người trở lại xe, đạp chân ga, Porsche màu đen sáng bóng chạy nhanh ra ngoài đường.

Tạ Thanh cũng chẳng vì hắn mà dừng lại, tiếp tục đi tới cửa bắc. Cô biết vì sao thái độ của hắn thay đổi, nhưng người qua đường chưa từng quen biết cũng không đáng để cô giải thích.

Nếu cứ đụng ai cũng phải giải thích cho người đó, cô chẳng giải thích nổi. Dù sao, chủ đề cô dạo văn ở trên hot search những nửa tháng, người cho rằng cô dạo văn cũng có tới mấy chục vạn người.

Đi qua tiểu khu ở cửa bắc rồi ra tới đường lớn, Lục Thành vô thức nhìn bóng lưng mảnh mai của Tạ Thanh ở rất xa trong kính chiếu hậu.

Lục Thành nghĩ Tống Mặc nhất định không biết Tạ Thanh là Ngọc Ly, nếu không với tính cách hắn, nhất định sẽ không thuê Tạ Thanh.

Lục Thành và Tống Mặc thời trẻ học ở đại học B, là hai người xuất sắc của khoa Văn.

Khi đó, ngành công nghiệp văn học mạng vừa mới nổi lên, các nhà truyền thông lớn náo loạn đưa tin tức vô cùng khí thế tới cho công chúng. Đại học Thượng Hải tuyên bố mở chuyên ngành văn học mạng, mời người đạt huy chương Nobel Văn học về đảm nhiệm ghế Viện trưởng, gây chấn động mạnh trong giới.

Lúc ấy, ai trong giới Văn học cũng chú ý tới cái ngành mới xuất hiện này, nhưng phần lớn những người hành nghề "chính thống" trong giới cũng không xem trọng nó.

Rất nhiều người cho rằng văn học mạng không có chiều sâu, không có chất lượng, không tình cảm, tác giả trên mạng chỉ theo đuổi lượt xem và thu nhập, không tôn trọng ý nghĩa của văn học.

Thậm chí, trong giới Văn học còn giễu cợt văn học mạng là một loại chính trị, giống như không giễu cợt văn học mạng thì không cách nào chứng minh mình là người làm Văn học.

Nhưng Lục Thành và Tống Mặc với tư cách là độc giả đời đầu của văn học mạng lại không cho là như vậy.

Bởi bọn họ cảm thụ rõ ràng được tác phẩm mạng có thể biểu đạt cảm xúc mà tác giả muốn truyền đạt, hơn nữa bọn họ thấy theo đuổi lượt xem và thu nhập cũng không phải chuyện gì mất mặt... Dựa vào cái gì người làm văn phải an lòng với nghèo khó? Tên lưu manh nào nói người theo đuổi lượt xem là người không có cảm xúc thế?

Sau này, Tống Mặc là người đã đề ra một quan điểm ảnh hưởng tới phương hướng phát triển của cả hai người cho tới tận hôm nay.

Lúc ấy Lục Thành đang khâu chiến về cái nhìn với văn học mạng trên diễn đàn trường, lúc chiến đấu đến nổi hăng tiết thì quay đầu nhìn màn hình cười lạnh một tiếng: "A, loại người này còn dám giễu cợt tác giả mạng là loại người dung tục sao? Tác phẩm của hần tôi đã xem qua, tự xưng là văn

học hương thố [1], kỳ thật ba câu không rời ngực với vú, hăn dám đăng lên mạng thì đã về đồn từ sớm rồi."

[1] Phong trào văn học Trung Quốc do Lỗ Tấn tiên phong từ những năm 1920.

Sau đó, hăn liền nghe thấy Tống Mặc đang ngửa mặt trên giường, miệng nhai khoai tây chiên nói: "Tôi cảm thấy... Theo đuổi cảm xúc và theo đuổi thu nhập có thể đạt đến sự cân bằng."

Lục Thành cũng có quan điểm như vậy, mấy năm sau đó, bọn họ đều cố gắng để đạt được sự cân bằng này.

Lục Thành tốt nghiệp ở khoa Văn chính quy xong thì qua Anh học Thạc sĩ Quan hệ công chúng, sau khi về nước tham gia thi lấy chứng nhận tư cách người đại diện, rồi tiến vào ngành công nghiệp hàng đầu, phát triển công việc khai thác bản quyền.

"Theo đuổi cảm xúc và theo đuổi thu nhập có thể đạt tới sự cân bằng."

Mấy năm qua, Văn hóa Thành Thử vẫn luôn cố gắng tìm kiếm những tác phẩm có chất lượng, nói ra thì những "số liệu", "lượt xem" treo bên miệng người khác, đối với bọn họ cũng không quan trọng gì.

Còn Tống Mặc sau khi tốt nghiệp thì chọn "lấy thân thử nghiệm", chạy đi đăng ký bút danh trên mạng văn học Thủy Sơ Trung, lúc ấy nơi này chiếm nửa giang sơn của văn học mạng, bằng bản lĩnh văn học nổi trội hăn nhanh chóng trở thành tác giả cấp đại thần. Sau khi kiếm đủ tiền, hăn mở ra phòng làm việc Linh Mặc, Lục Thành đối với cái này lúc đầu cũng xì mũi coi thường: "Phòng làm việc viết hộ sao? Cảm xúc của cậu bị tiền dìm chết rồi sao?"

Tống Mặc lại nói: "Tôi cũng cảm thấy viết hộ đáng xấu hổ, nhưng cậu ngẫm lại xem, loại công việc viết hộ lén lút này, nếu bản thân có thể lăn lộn

thì có mấy ai chịu làm? Mười người thì có tới tám người chịu không nổi, nhưng cũng không muốn buông tha cho giấc mộng sáng tác. Nếu chỉ trích sự tồn tại của công việc này, còn không bằng nghĩ cách dựng cho bọn họ một cây cầu, cho họ cơ hội từ từ sáng tác ra tác phẩm của mình."

Hai phương hướng phát triển của hai người khác nhau, nhưng không ai quên ước nguyện ban đầu. Cho nên Lục Thành biết, Tống Mặc tuyệt đối sẽ không nhận loại người có "tiền án đạo văn" này.

Hắn nhất thời muốn nói chuyện Tạ Thanh là Ngọc Ly cho Tống Mặc, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy...

Được rồi.

Tác phẩm đăng nhiều kỳ <Xích Ngọc Lục> của Ngọc Ly bị phát hiện là đạo văn, thế nhưng tác phẩm thành danh <Thanh Châu Lục> lại không đào ra được vết nhơ gì, nói cách khác trình độ của Ngọc Ly cũng không kém.

Trình độ như vậy coi như bị ép tới nỗi gác bút, nếu đổi bút danh bắt đầu lại lần nữa cũng dễ dàng Đông Sơn tái khởi, người với người trong thế giới internet luôn cách nhau một màn hình, ai biết cô ta là ai?

Coi như không bao giờ sáng tác nữa, tiền kiếm được từ lúc trước có lẽ cũng đủ tiêu vài năm.

Vậy mà cô ta lại lựa chọn làm công việc viết hộ, chỉ nhận hơn mười đồng một nghìn chữ, không biết là có nổi khổ tâm gì.

Đạo văn là giới hạn cuối cùng của ngành, không thể tha thứ, nhưng cũng không tới mức một cơ hội thay đổi hoàn toàn cũng không cho.

Tới gần cửa tiểu khu, Lục Thành vô thức liếc nhìn kính chiếu hậu.

Bóng lưng mảnh khảnh của Tạ Thanh đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa rồi.

*****

Bên kia, Tạ Thanh đi ra từ cửa nam của tiểu khu, chui vào trạm xe lửa.

Lượng khách của tuyến xe lửa này tương đối chênh lệch, nửa đoạn đầu người không nhiều lắm, Tạ Thanh vừa lên xe thì có chỗ ngồi ngay, nàng ngồi xuống lấy di động ra bật WeChat.

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Tôi đậu rồi! 15 đồng một nghìn chữ! Thứ hai tôi bắt đầu đi làm!”

Tin nhắn vừa gửi đi, trên khung thoại tên "Lưu Cẩm" nhanh chóng biến thành "Đối phương đang đánh chữ", sau đó một loạt tin nhắn gửi tới.

“Lưu Cẩm”:...

“Lưu Cẩm”: Trình độ của cậu mà cho có 15 đồng một nghìn chữ...

“Lưu Cẩm”: Thật xấu xa...

“Lưu Cẩm”: Cậu xác định muốn làm nghề này sao? Cậu thiếu tiền tôi có thể cho cậu mượn! Tôi không có thúc giục cậu trả ngay! Cậu muốn bao nhiêu? Mười vạn hay hai mươi vạn cậu cứ mở miệng, một trăm tám mươi vạn cũng có thể thương lượng!

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Ha ha ha ha không cần, thật sự không cần! Tôi tự mình có thể giải quyết, không muốn vay tiền, tôi có thể tự lo cơm no áo ấm thật tốt!

Kỳ thật, chuyện này hai người đã giằng co mấy ngày rồi, Lưu Cẩm có lẽ không biết khuyên cô thế nào nữa, gửi một chuỗi dấu ba chấm im lặng thật dài cho cô.

Cô biết, Lưu Cẩm không quan tâm tới số tiền này, nhưng đối với Tạ Thanh, chuyện dính tới số tiền này quá mức phức tạp, chết ở chỗ chính là cô còn không biết mình có đạt được kết quả như mong đợi hay không, ngày sau có thể có bản lĩnh nhận số tiền kia trả lại cho cô ấy hay không.

Cho nên cô thà rằng tự mình từng bước đi kiếm.

Vì thế cuối cùng Lưu Cẩm cũng chỉ có thể nói: “VẬY... Chúc công việc của cậu thuận lợi!”

Tạ Thanh nhấn lại một cái ảnh động "ôm nhau", tắt WeChat, nhét tai nghe vào tai bắt đầu nghe nhạc.

*****

Cuối tuần trôi qua rất nhanh, Tạ Thanh tranh thủ thứ bảy rảnh rỗi đi siêu thị mua chút đồ sinh hoạt cần thiết, sau đó trước 12 giờ trưa chủ nhật trả lại phòng ở khách sạn Thanh Niên. Bởi vì quá nhiều đồ cô đành phải thuê xe tới phòng làm việc Linh Mặc.

Lúc Tạ Thanh tới, ba người cùng cô đợi buổi viết thử bản thảo vẫn còn chưa tới nhưng có mấy người viết hộ cũ cũng ở đây đang chơi bài ma sói.

Khi Tạ Thanh nhấn chuông cửa, một cô gái trẻ tuổi cắt tóc mái ngang trán mở cửa cho cô, hỏi qua tên, cô gái nói: "À, tôi ở sát vách, ở giữa cửa cầu thang tầng hai kia, tôi giúp cô xách đồ nhé!"

Tạ Thanh vội vã nói không cần nhưng đối phương đã nhanh nhẹn xách rương hòm chõng chất trong túi nhựa của cô lên. Các cô cùng nhau tới cầu thang, trên sô pha có một nam thanh niên cao giọng nói: "Này, đây là Tạ Thanh sao?"

Hai người cùng nhau nhìn qua, Tạ Thanh nhìn nam thanh niên cách cao lớn có mái tóc ngắn đó không xa, gật gật đầu: "Là tôi."

Cô gái giúp cô xách đồ nghi hoặc nói: "Hai người quen nhau sao?"

"Không quen." Nam thanh niên xua tay, "Cô ấy chính là mà trợ lý Trương nói đó... Bản thảo viết tay cũng có thể thông qua!"

Cô gái lộ ra thần sắc mừng rỡ, Tạ Thanh lại có chút ngượng ngùng, khóe mắt lại chú ý tới một cái nhìn chăm chú không mấy thân thiện.

Lạnh lùng âm u, giống như cảm giác trên lưỡi dao lướt qua mặt vậy, cảm giác này khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Cô theo bản năng nhìn qua, cũng không phát hiện ra cái gì bất thường, chỉ thấy một nữ tác giả có mái tóc dài tới eo ngồi trên sofa sắp xếp lại thẻ bài ma sói.

Nhưng như thế mới càng có vẻ "khác thường". Những người khác ở đây đều đánh giá người mới tới, chỉ có cô ta cố làm ra vẻ không quan tâm.

Chờ lên tới phòng trên tầng, cô gái giúp cô xách đồ mới tự giới thiệu: "Tôi là Trâu Tiểu Doanh, bạn nam vừa nói chuyện tên là Đinh Nhất Phàm, còn những người khác lát nữa sẽ giới thiệu cho cô làm quen!"

Tạ Thanh cảm nhận được sự nhiệt tình của đối phương, khẽ cười, lại hỏi: "Chị gái tóc dài kia gọi là gì vậy?"

"Hả?" Trâu Tiểu Doanh bỏ túi trên tay lên bàn sau đó quay đầu lại, Tạ Thanh vừa nhớ lại vừa nói: "Là... Cô gái ngồi cạnh cầu thang, tóc xấp xỉ eo, da rất trắng, rất gầy đó?"

"À... Đào Nhiên." Trâu Tiểu Doanh khéo nhẹ khóe miệng, "Cô ta rất kiêu ngạo nhưng cũng coi như có vốn liếng để kiêu ngạo đi, tới được ba

tháng đã ở phòng VIP rồi."

Tạ Thanh sửng sốt: "Phòng VIP?"

"Đúng vậy, có phòng tắm riêng, ở đây có hai phòng làm việc, một cho nam tần và một cho nữ tần [3], dựa theo công trạng và lý lịch để chia phòng." Trâu Tiểu Doanh dừng lại một chút nói, "Ngày cô viết thư bản thảo hẳn là thấy qua Lục tổng của Văn hóa Thành Thư đúng không? Anh ta tới là để nói chuyện hợp tác, sau này Linh Mặc có thể đề cử người viết hộ giỏi qua bên đó, Văn hóa Thành Thư chịu toàn bộ trách nhiệm về dịch vụ khai thác đây chuyên bản quyền. Người được chọn lần này là Đào Nhiên, cô ta đã được trò chuyện về dàn ý với Lục tổng rồi."

[3] Truyện trên mạng chia làm hai loại nam tần và nữ tần. Nam tần thường là cho nam đọc, nữ tần thường là cho nữ đọc.

Trâu Tiểu Doanh nói xong hỏi nàng có chuyện gì sao, Tạ Thanh lắc đầu nói không có việc gì, chỉ là cảm thấy cô ấy đẹp mắt nên có chút tò mò. Nhưng cô lại yên lặng nhớ kỹ người này, bởi vì trực giác của cô bình thường tương đối chính xác.

Ví dụ như cô có ấn tượng đầu tiên là không cách nào làm bạn bè với một người nào đó, sau đó coi như miễn cưỡng làm bạn bè, cuối cùng cũng sẽ tan rã trong không vui.

Lại ví dụ như khi cô cùng bên Truyền thông của Nhà xuất bản Khởi Văn nói chuyện xuất bản thì trong lòng lập tức có cảm giác kỳ quái, cuối cùng quả nhiên phong ba thành lình ập tới, hai bên chấm dứt quan hệ hợp tác.

*****

Công việc viết hộ chính thức bắt đầu từ thứ hai. Trợ lý của Tống Mặc là Trương Băng nhắn tin cho mọi người qua WeChat, nói là bọn họ tìm tổ

trưởng nhận dàn ý và phần truyện trước đó đã viết, Tạ Thanh mở danh thiếp Trương Băng gửi qua WeChat, tổ trưởng tổ nữ tần là Đào Nhiên.

Cô nhắn tin qua WeChat cho Đào Nhiên, tìm từ ngữ thật khách khí: Chào cô, Trương tỷ bảo tôi qua tìm cô lấy bản thảo và dàn ý.

Đào Nhiên nhắn lại ngắn gọn: Qua phòng tôi.

Phòng làm việc lớn là phòng biên tập và hoạt động chung, nhóm viết hộ thì ai ở trong phòng người nấy gõ chữ. Trong phòng máy móc đầy đủ hết, không gian riêng tư và yên tĩnh, vô cùng thích hợp để sáng tác.

Tạ Thanh gõ cửa phòng Đào Nhiên, cửa nhanh chóng mở ra, cô nói: "Tôi là Tạ Thanh, là người vừa nhắn trên WeChat với cô."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 3

Đào Nhiên nhìn cô, không nói gì, ánh mắt ý bảo cô chờ một chút, sau đó trở lại trong phòng.

Rất nhanh cô ta trở lại cửa, đưa cặp tài liệu cho Tạ Thanh.

"Cô đã ký thỏa thuận bảo mật chưa?" Đào Nhiên hỏi.

"Lúc ký hợp đồng tôi ký luôn rồi."

Đào Nhiên gật gật đầu: "Phần trước là thiết lập nhân vật và cốt truyện, ở giữa là bản thảo của tác giả, hai trang cuối cùng là dàn ý mười chương tiếp theo. Sau mười chương này cứ dựa vào cốt truyện và yêu cầu số lượng từ trên dàn ý, có vấn đề gì cứ nói nhé."

Tạ Thanh: "Được, cảm ơn cô. Khi nào phải giao bản thảo vậy?"

Đào Nhiên: "Mỗi thứ sáu nộp bản thảo cả tuần."

Hai người không nói những lời vô nghĩa, chỉ nói xong những thông tin cơ bản, sau đó Tạ Thanh trở về phòng viết chữ. Máy tính và bàn máy tính đều có sẵn trong phòng, còn rất có lòng chuẩn bị một bàn phím cơ Cherry. Tạ Thanh biết rõ rất nhiều tác giả mạng đều không rời bàn phím, loại bàn phím nào dùng tốt đều có thể nói rõ ràng mạch lạc, còn cô không quan tâm phương diện này mấy, cô có thói quen viết tay.

Cấu hình máy tính không cao lắm, trong lúc chờ máy khởi động Tạ Thanh đọc qua dàn ý. Phần chú ý dưới dàn ý đánh dấu tổng số lượng từ yêu

cầu là "300 vạn chữ", cô không biết nói gì.

Nội dung ít ỏi mà phải viết dài như vậy, phải viết những gì đây...

Máy tính khởi động xong. Tạ Thanh theo thói quen mở QQ, vừa đăng nhập liền nhận được một thông báo email. Cô ấn mở xem, là Đào Nhiên gửi tới, bên trong chỉ có một tệp văn kiện đính kèm.

Tạ Thanh mở ra xem qua, thấy nội dung giống hết bản giấy bèn tắt đi.

Cô bỏ ra hai giờ suy nghĩ về dàn ý. Tuy rằng chỉ là viết hộ cho người khác, theo hiện trạng văn học mạng bây giờ, tìm một người viết hộ với trình độ 15 đồng một nghìn chữ cũng rất có hạn, nhưng cô vẫn không muốn phụ lòng những con chữ dưới ngòi bút.

Làm rõ hướng phát triển và mạch truyện, Tạ Thanh bắt đầu viết. Hôm qua đi qua cửa hàng tiện lợi của tiểu khu cô tiện tay mua một xấp tờ giấy viết được 400 chữ, giá cả so với món ăn vặt bên ngoài đắt hơn, nhưng chất lượng giấy mượt mà, viết lên rất sướng.

Tạ Thanh hưởng thụ loại cảm giác viết tay này, chỉ với từng nét bút mà có thể phác họa ra toàn bộ thế giới.

Thời gian năm ngày trôi qua rất nhanh, tuy rằng phần lớn thời gian mọi người đều ở trong phòng riêng sáng tác, nhưng năm ngày này cũng đủ để mọi người quen biết nhau rồi.

Phòng làm việc viết hộ "bao ăn ở" tổng cộng có mười hai người, bảy nam năm nữ, cơ bản ở không đầy căn biệt thự diện tích không nhỏ này.

Nhưng ngoài ra còn rất nhiều người làm việc qua mạng, Trâu Tiểu Doanh nói có có lẽ tới ba bốn mươi người, những người làm việc qua mạng khá đông, số lượng cụ thể cô ấy cũng không rõ.

Tổ trưởng tổ nam tần và nữ tần đều ở nơi này. Tổ trưởng nữ tần là Đào Nhiên, tổ trưởng nam tần là người nhận ra Tạ Thanh khi cô tới báo danh, Đinh Nhất Phàm.

Giao bản thảo phải giao qua mạng.

Tốc độ viết tay của Tạ Thanh mỗi giờ là một nghìn chữ, tính cả thời gian chỉnh sửa lại, thời gian những lỗi sai phải xóa đi và sửa chữa, một ngày cô có thể viết năm nghìn chữ.

Cô tính qua, như vậy bốn ngày là hơn hai vạn, chia thành bảy chương, vừa vặn đáp ứng được cho tác giả mỗi ngày đăng một chương 3000 từ trong một tuần.

Cô gõ lại bản thảo vào bản điện tử vào thứ sáu, từ 9 giờ sáng tới giữa trưa thì nghỉ ngơi một chút, tới buổi chiều thì gõ xong, vừa đủ thời gian soát lại bản thảo lần cuối.

Lúc hoàn thành, cô gửi bản thảo cho Đào Nhiên, sau đó nằm co quắp trên giường nghỉ ngơi một lát, đột nhiên cảm thấy rất mệt.

Trước kia kỳ thật cô không tính là tác giả mạng, ban đầu <Thanh Châu Lục> đăng trên tạp chí, sau đó được nhà xuất bản Khởi Văn nhìn trúng liền xuất bản thành sách.

Tạp chí và sách xuất bản không giống tác giả mạng, không có áp lực về bản thảo, lúc nào ở trạng thái tốt thì có thể viết một hơi hai vạn chữ, trạng thái không tốt thì có thể nằm im một tuần. Với những tác giả có tính trì hoãn nghiêm trọng mà nói, trước deadline một tháng mới bắt đầu múa bút thành văn cũng không phải không được...

Tác giả mạng ngày càng áp lực, trước nay cô không lĩnh hội qua. Lúc trước một ngày cô còn cảm thấy một ngày viết 4000~5000 từ không có là

gì, hiện tại bản thân như vậy mới phát hiện "một ngày viết 4000~5000 chữ" và "mỗi ngày viết 4000~5000 chữ" là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Chẳng trách tác giả mạng có mười người thì tới tám người bị rụng tóc, tuổi trẻ đã phải dùng tới Bá Vương [1]!

[1] Một loại thuốc chống rụng tóc.

5 rưỡi, Tạ Thanh xuống tầng ăn cơm.

Phòng làm việc trong biệt thự này chính là một dãy nhà liên tục hoàn chỉnh, vốn gồm ba căn. Tống Mặc là loại người biết mình không giữ được tiền, lúc ấy thành danh, tiền tài dư giả, dứt khoát vay một khoản, lấy toàn bộ nhuận bút trong tay đi mua ba căn nhà này, sửa sang lại bên trong thành một căn biệt thự lớn. Hầm ở tầng ba, tầng một và tầng hai dùng làm phòng làm việc.

Cho nên phòng làm việc ở tầng một còn có phòng bếp và nhà ăn, Tống Mặc thuê người phụ trách nấu cơm, nhóm viết hộ mỗi ngày ba bữa có thể trực tiếp tới phòng ăn.

Thời gian mọi người tới ăn cơm gần giống nhau, chủ yếu bởi vì đồ ăn có hạn, tới chậm sẽ có khả năng không còn thừa cái gì.

Tạ Thanh và Trâu Tiểu Doanh ngồi cùng nhau, cô đang muốn đuổi đĩa nếm thử món cá hầm cải chua Trâu Tiểu Doanh nói, Đào Nhiên vừa đi vào hành lang đã quét mắt một vòng, trực tiếp đi tới phía hai người.

Bình thường hai người không tiếp xúc, Tạ Thanh cảm thấy hẳn có chuyện công việc nên nhìn về phía cô ta.

Đào Nhiên dừng lại cách cô hai mét: "Bản thảo của cô sao lại thế này?"

Tạ Thanh: "?"

Đào Nhiên nhú mày: "Tổng cộng hai vạn ba nghìn chữ, cô trêu chọc tôi sao?"

Ngữ khí của cô ta không tốt làm cho tất cả mọi người nhìn về phía bên này.

Tạ Thanh mờ mịt: "Hai vạn ba... Làm sao vậy?"

"... Cô giả ngốc cái gì chứ?" Đào Nhiên khoanh tay, đánh giá cô từ trên xuống dưới, "Áng văn này tác giả muốn một ngày đăng sáu nghìn chữ, cũng chính là yêu cầu một tuần cần bản thảo bốn vạn hai nghìn chữ."

Tạ Thanh: "Cô không nói cho tôi biết."

Đào Nhiên: "Một hàng chữ to như vậy trong văn kiện đính kèm trong email cô không nhìn thấy sao?"

Lòng Tạ Thanh một hồi lo lắng. Quả thật cô không nhìn kỹ văn kiện đính kèm, bởi cô cho rằng giống hết bản giấy.

Cô kịp thời xin lỗi: "Tôi xin lỗi... Tôi cứ thế viết theo bản giấy cô cho tôi."

Nhưng Đào Nhiên nói: "Bản giấy gì?"

Tạ Thanh giật mình.

Đào Nhiên tiến lên nửa bước: "Dàn ý cho tác giả đều gửi qua email, làm gì có bản giấy? Chính cô sơ ý không nhìn rõ yêu cầu thì thừa nhận đi, đừng đào bẫy rập hố tôi!"

Đào Nhiên tựa như mất trí nhớ, Tạ Thanh sau khoảnh khắc kinh ngạc ngẩn ngui thì đã bình tĩnh lại.

Ba phút sau đó, cô vùi đầu ăn, nghe Đào Nhiên nói.

"Truyện dài tận ba trăm vạn chữ, cô cho rằng mỗi ngày đăng ba nghìn từ sao? Vậy khi nào mới có thể hoàn?"

"Cô làm như vậy thì tôi phải giải thích thế nào với tác giả, dù là cô làm ra bản thảo ba vạn từ thì cũng được thôi, nhưng là hai vạn ba!"

"Cô cũng biết tác giả viết chậm thì lướt xem sẽ giảm, ngộ nhờ cô ta nổi nóng tìm tới văn phòng, ai là người thức đêm viết thay cho cô đây?"

"..."

Nói tới nói lui, Đào Nhiên vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt.

Tạ Thanh có thể thừa nhận cô không xem kỹ email là sai lầm của cô, nhưng từng chữ trên dàn ý bản giấy cô đều xem qua.

Yêu cầu bản thảo trên bản giấy kỳ thật rất ít, nếu nói như cô bỏ sót yêu cầu số lượng từ, thì chỉ có thể là có người cố ý xóa đi.

Cảm giác lúc trước của cô không sai, Đào Nhiên quả thật có địch ý với cô.

Tạ Thanh trầm mặc uống canh trứng nấu với rong biển.

Ừ, chuyện này có thể trao đổi qua WeChat hoặc email nhưng Đào Nhiên lại chọn thời gian bữa tối và ở trước mặt mọi người, có thể thấy là cô ta tới có chuẩn bị.

Cùng viết tiểu thuyết với nhau, những chuyện này đều đã có "kịch bản", Tạ Thanh tin tưởng câu nói "Cô không nói cho tôi" vừa rồi của cô phù hợp với mong muốn của Đào Nhiên.

Sau đó cô mạnh miệng nói dàn ý bản giấy là Đào Nhiên đưa cho cô, có lẽ cũng sẽ phù hợp với mong muốn của Đào Nhiên, theo kịch bản có sẵn thì Đào Nhiên sẽ nói là cô in ra.

Loại "kịch bản" quen thuộc này đối với người có kinh nghiệm viết không khó nhìn ra một chút nào, bởi vì loại mâu thuẫn trong công việc chỉ có vài hình thức giải quyết thông thường.

Cô không biết mục đích cuối cùng của đối phương là gì.

Nhưng trước mắt phải nhảy ra khỏi kịch bản nhảm chán này của đối phương trước đã.

Tạ Thanh lại uống một hớp canh trứng nấu rong biển.

Đào Nhiên rất cuộc cũng thao thao bất tuyệt xong, sau đó bắt mắt với thái độ của Tạ Thanh: "Cô có thái độ gì vậy hả?"

Tạ Thanh vẫn còn ăn canh, Trâu Tiểu Doanh đá chân cô ở dưới gầm bàn.

Tạ Thanh buông chén canh, không chớp mắt nhìn Đào Nhiên: "Cô nói xong rồi?"

Đào Nhiên nhíu mày.

Tạ Thanh đứng dậy bước đi: "Vậy đi thôi."

Đào Nhiên ngơ ngác: "Đi làm cái gì?"

Tất nhiên là cô ta đi theo kịch bản của cô rồi.

Tạ Thanh dừng chân, bộ dạng vô tội, thản nhiên nhìn Đào Nhiên: "Đi báo án."

“...”

"Bản giấy là cô đưa cho tôi hay tôi tự mình gõ và in, cho cảnh sát khám nghiệm vân tay sẽ biết." Tạ Thanh gằn từng chữ một, "Cô chưa xem qua tiểu thuyết trinh thám sao? Vân tay ở trong nhiệt độ phòng có thể giữ được tới hai ba tuần. Lúc này mới năm ngày, chắc chắn có thể khám nghiệm ra."

“...”

"Tập tài liệu cô đưa cho tôi, tôi đã để riêng từng trang, tôi đọc bản thảo qua bao bì nhựa, trên bao bì khẳng định có vân tay của tôi. Giấy bên trong nếu có vân tay của cô, nói lên là cô in ra rồi cất vào cặp bao bì nhựa."

“...”

Tạ Thanh không cảm thấy tiếc nuối khi mà Đào Nhiên không có phản ứng gì.

Hai mắt những người khác tỏa sáng. Ngày thường Tạ Thanh trông có vẻ hướng nội, không ai có thể ngờ được cô có thể nói ra loại lời này.

Đều là người viết tiểu thuyết, thích nhất những nhân vật có tính cách tương phản, đây là đặc thù nghề nghiệp của bọn họ.

Qua vài giây, Đào Nhiên rốt cuộc cũng có phản ứng: "Cô phát điên cái gì chứ, cảnh sát sẽ không quan tâm tới chuyện nhàm chán của cô đâu!"

Đúng như ý của Tạ Thanh.

Tạ Thanh mỉm cười: "Vậy tôi lên mạng mua chút bột huỳnh quang, chúng ta cũng có thể tự kiểm nghiệm. Không khó đâu, trước kia tôi đi thu thập tư liệu sống đã từng làm qua. Tuy rằng tất cả mọi người cũng sẽ không phân biệt được vân tay, nhưng hẳn là có thể phán đoán được chung chung."

Sắc mặt Đào Nhiên trắng bệch, nghẹn họng vài giây, miệng cộp gan thỏ: "Cô đừng nghĩ tới chuyện ném cái nồi này cho tôi!"

"Này, nồi của ai người đó phải vác nha." Tạ Thanh bước hai bước tới trước mặt cô ta.

Nếu đây quả thật là tình tiết trong tiểu thuyết, có lẽ cô sẽ đi tới trước mặt Đào Nhiên biểu lộ mình không bị yếu thế. Nhưng cuộc sống không phải tiểu thuyết, Tạ Thanh cuối cùng dừng ở chỗ cách Đào Nhiên một mét, phòng Đào Nhiên phản nộ ra tay đánh cô.

Sau đó cô nói: "Xóa nhầm một câu cũng là chuyện thường gặp, cô theo tôi tìm Tổng tổng giải thích đi, tôi thừa nhận bản thân không nhìn kỹ bản thảo điện tử, việc này có lẽ không khó giải quyết, đúng không?"

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 4

Mọi thứ đều sợ chăm chỉ, cũng sợ “mở ra lối riêng”.

Lúc Đào Nhiên viết ra kịch bản hại Tạ Thanh, hiển nhiên không ngờ được cô sẽ dẫn cốt truyện tới nước nhận dạng vân tay.

Hai người im lặng nhìn nhau hơn mười giây, Đào Nhiên sợ hãi lùi bước:

"... Tôi thật sự không nhớ rõ tôi đưa cho cô bản giấy, nhưng cô đã nói tới thế, tôi tin vậy."

Con người đôi khi rất thú vị, biết rõ người xem đã có phán xét trong lòng, nhưng vẫn cố gắng cứu vãn tôn nghiêm, cho rằng như thế thì sẽ không quá mất mặt.

Tạ Thanh không tỏ ý kiến gì, còn nói: “Lúc cô giải thích với Tổng thống, thuận tiện nói hộ tôi một tiếng."

“Cái gì?”

Ánh mắt Tạ Thanh dán lên mặt cô ta: "Cô và tôi đều cảm thấy, tôi thích hợp viết bên tổ nam tằm hơn."

Tổ trưởng tổ nam tằm: "Hả?"

Trâu Tiểu Doanh cũng đá chân Tạ Thanh ở dưới gầm bàn: "Thanh Thanh..."

Tạ Thanh hỏi Đinh Nhất phàm: "Được hay không?"

"..." Đinh Nhất Phàm gặm gà rán, "Tôi không có ý kiến, Tổng ca đồng ý là được."

Đào Nhiên hung hăng lườm hăn một cái nhưng hăn không có cảm giác gì.

Tạ Thanh đương nhiên phải đi cùng Đào Nhiên tới chỗ Tống Mặc giải thích chuyện bản thảo không hoàn thành, bằng không có quỷ mới biết Đào Nhiên sẽ nói như thế nào với Tống Mặc.

Quá trình giải thích coi như thuận lợi, tuy rằng Tống Mặc cau mày đánh giá Tạ Thanh và Đào Nhiên một lượt, trong mắt viết rõ "Các cô rốt cuộc có thù oán gì", nhưng ngoài mặt vẫn nhận lý do "xóa nhầm" của Đào Nhiên, gật đầu: "Lát nữa tôi sẽ bảo Trương Băng nói chuyện với tác giả, cứ như vậy đi."

Trương Băng chính là trợ lý của Tống Mặc.

Đào Nhiên lại kiến nghị cho Tạ Thanh qua tổ nam tần, làm cho Tống Mặc ngơ ngác.

"Qua tổ nam tần?" Tống Mặc nhìn Tạ Thanh.

Đào Nhiên cũng nhìn Tạ Thanh.

Tạ Thanh gật đầu: "Tổng tổng, kỳ thật tôi..."

Tống Mặc nhếch miệng: "Đừng gọi Tống tổng, bọn họ đều gọi tôi là Tống ca."

"..." Tạ Thanh sửa miệng nói lại, "Tống ca, kỳ thật tôi viết đề tài huyền huyền thuận tay hơn, trạch đấu không phải sở trường của tôi."

Nói xong, cô nhìn Tống Mặc cau mày cân nhắc.

Cô rất muốn nói cho Tống Mặc biết cô viết <Thanh Châu Lục>. Cốt truyện của <Thanh Châu Lục> rất rộng, chủ yếu là tiên hiệp giang hồ, có chút cung đấu làm nền. Bởi vì có rất nhiều người cho rằng "Nữ tác giả không viết được cốt truyện tầm cỡ", lúc bộ sách đó thành danh đã gây ra chấn động không nhỏ.

Rốt cuộc, Tống Mặc gật đầu: "Đi đi... Thử trước xem sao. Cô tới chỗ Đinh Nhất Phàm chọn bản thảo, thấy cái nào tốt thì viết."

Hai người rời văn phòng Tống Mặc trở về phòng riêng. Tạ Thanh bị Trâu Tiểu Doanh chặn trước cửa, Trâu Tiểu Doanh đẩy cô vào trong.

"Cậu điên rồi à!" Trâu Tiểu Doanh vừa đóng cửa vừa nói.

Tạ Thanh: "Làm sao vậy?"

"Đang tốt lành sao lại tới tổ nam tần?"

Tạ Thanh duỗi vai, ngồi xuống bên giường: "Tôi biết Đào Nhiên nhìn tôi không vừa, lúc này có thể ở lại đây là nhờ vận khí tốt, lần tới cô ta chơi chiêu hiểm hơn thì sao bây giờ? Chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có ngàn ngày đề phòng cướp [1]."

[1] 只有千日做贼,那有千日防贼的 – Ngạn ngữ, ý nghĩa sức lực của con người có hạn, hưởng chi là bị động ứng phó càng hao tổn tinh lực. Trong một thời gian dài phòng bị, thế nào cũng có thời điểm sơ hở. (Theo Baidu)

Trên mạng có câu nói rất đúng: Nếu hoàn cảnh công việc làm cho bạn lo lắng, hoặc là nhịn, hoặc là cắt.

Tạ Thanh cảm thấy chịu đựng là lãng phí cảm xúc, không bằng "cút" một cách dứt khoát.

Trâu Tiểu Doanh đứng ở cửa sổ trừng mắt nhìn cô: "Thế nhưng... Tôi thấy mấy ngày nay cậu đều viết bản thảo từ sáng tới tối."

Tạ Thanh ngược mắt hỏi: "Vậy thì sao?"

"Một ngày cậu mới viết được có mấy ngàn từ như vậy, nam tần bên kia toàn là xạ thủ đó, đa số là một ngày viết một vạn từ, một vạn năm cũng không có gì lạ, cậu có chịu được không?"

Mấy ngày ở chung, Trâu Tiểu Doanh đã phát hiện Tạ Thanh không giống như những tác giả mạng, hiểu biết với văn học mạng cũng rất có hạn, cô cho rằng Tạ Thanh muốn qua nam tần bởi vì không hiểu số lượng công việc bên nam tần.

Không nghĩ tới Tạ Thanh bình tĩnh đáp: "Cứ thử một chút xem sao."

Lại nói: "Nếu muốn ăn chén cơm này, cũng phải luyện chút kỹ năng nghề nghiệp, tăng ca cuối tuần cũng không sao."

Huống chi, mỗi ngày một vạn, tính theo 15 đồng một nghìn chữ, mỗi ngày cũng có thể có 150 đồng, một tháng là 4500 đồng.

Phòng làm việc bao ăn bao ở, cô không cần chi tiêu nhiều, hơn nữa có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm.

Một tháng có thể tích góp xấp xỉ 4000 đồng.

Như vậy tích góp một năm, cô có thể giải quyết rất nhiều chuyện.

Trâu Tiểu Doanh vẫn muốn khuyên nhủ cô, nhưng hơi hơi hé miệng, cái gì cũng chưa nói ra được.

Sáng hôm sau, Tạ Thanh đi gõ cửa phòng Đinh Nhất Phàm. Nói rõ ý đồ tới, Đinh Nhất Phàm có lẽ cũng cảm thấy trai đơn gái chiếc cùng một chỗ không tốt lắm nên thứ bảy đưa cô tới văn phòng lớn không có ai sử dụng.

Trên đường đi vẫn luôn nói giỡn chuyện ngày hôm qua.

“Trong bông có kim.”

“Bình tĩnh, tỉnh táo, nói năng sắc sảo, phản ứng rất nhanh.”

"Ra bài khác kịch bản như vậy, sự hiểu biết của cô còn rất phong phú."

"Người như cô hợp với viết tiểu thuyết, độc giả không đoán được ra cô muốn viết cái gì, hay."

Tạ Thanh: "..."

Vào văn phòng lớn, Đinh Nhất Phàm mở hai máy tính ra, cho cô xem trực tiếp những bản thảo trên mạng.

Trình độ phán đoán của những người có kinh nghiệm làm tác giả không thua trình độ của biên tập viên, cơ bản xem non nửa trang là có thể biết trình độ. Tạ Thanh đọc qua mấy truyện đề tài huyền huyền, văn phong đều không phù hợp mấy.

Cô tiện tay chọn võ hiệp.

Nhìn chung chung hai nghìn chữ, cô quay đầu hỏi Đinh Nhất Phàm: "Truyện võ hiệp này được không?"

Đinh Nhất Phàm không nhìn qua, chỉ nói: "Cho tôi số bài viết."

Tạ Thanh nhìn tiêu đề trên văn kiện: "W032, <Hiệp giả thiên hạ>"

Tạ Đình Nhất Phàm đang muốn soát dãy số dừng lại một hồi: "Đó là truyện của một tác giả cấp thần."

"À." Tạ Thanh đóng hồ sơ lại nhưng Đình Nhất Phàm lại nói: "Chẳng qua nhuận bút cũng không cao, có lẽ cũng không quan tâm chất lượng mấy, chắc chỉ định ăn chênh lệch kiểm vài đồng. Cô cứ thử xem cũng được."

Tạ Thanh kinh ngạc, Đình Nhất Phàm không chú ý biểu tình của cô, nhìn máy tính của mình nói: "Bộ truyện này mừng một tháng sau mở hồ, chúng ta phải gửi bản thảo ba vạn chữ, theo hợp đồng thì... Trước lúc mở hồ, chúng ta phải giao năm vạn chữ qua. Tôi vốn dĩ nghĩ vài ngày tới sẽ giao cho người khác, nhưng cô muốn viết cũng được."

Hiện giờ là 16 tháng 11, thời gian còn lại là hai tuần, không quá gấp.

Tạ Thanh gật đầu, Đình Nhất Phàm dựa theo quy định giao bản thảo và yêu cầu liên quan cho cô, sau đó hai người rời khỏi văn phòng.

Vào lúc Đình Nhất Phàm xoay người khóa cửa, Tạ Thanh nhin không được hỏi: "Người viết hộ đại thần... Rất nhiều sao?"

Đình Nhất Phàm nhìn cô một cái, Tạ Thanh mờ mịt: "Không cảm thấy có lỗi người người đọc, gây nhiều loạn thị trường sao?"

Cô còn tưởng rằng người thuê viết hộ chỉ có những tác giả nhỏ không có tình cảm với cái nghề này.

Đình Nhất Phàm cười ra tiếng, nhìn thấy sự chăm chú trong mắt cô bèn thu lại nụ cười.

Hắn nghiêm túc suy nghĩ, nói: "Cũng phải xem cách nói thế nào. Quả thật có lỗi với độc giả, nhưng việc gây nhiều loạn thị trường, tôi cảm thấy bản thân viết hộ là một bộ phận của thị trường văn học."

Tạ Thanh nhú mày.

“Thật đó.” Đinh Nhất Phàm nhàn hạ dựa vào vách tường, “Chuyện viết hộ từ xa xưa đã có, lời đồn Đại Trọng Mã tìm người viết hộ chắc cô cũng từng nghe qua, còn có, A Tử trong <Thiên Long Bát Bộ> vì sao bị mù [2]?”

[2] Kim Dung đã nhờ bạn thân là Nghê Khuông viết “Thiên long bát bộ” thay ông trong thời gian ông bận công tác và vì căm ghét tính cách của A Tử, ông này đã viết A Tử bị mù.

Hắn khua tay nhấn mạnh: "Không phải tôi nói chuyện này là đúng! Chẳng qua là... Phải phân tích khảo chứng vấn đề, đúng không?!"

Hắn vậy mà có chút khấn trương không hiểu được.

Tạ Thanh trầm ngâm một lát, gật gật đầu, cũng không biết là tỏ vẻ tán thành câu nào của hắn.

Đinh Nhất Phàm nhếch miệng cười, lại nói: “Đương nhiên, chúng ta vẫn sẽ mong chờ thị trường hợp với quy tắc nhưng bây giờ pháp luật không hoàn thiện. Không nói viết hộ, đạo văn trắng trợn chỗ nào cũng có. Trên Weibo lâu lâu cũng bóc phốt ra một đợt nhưng pháp luật có lỗi hổng, bóc phốt có lợi ích gì chứ?”

Hắn nói còn chưa dứt lời, Tạ Thanh đã mím chặt môi mỏng.

Sau đó không nóng không lạnh mở miệng: “Bị kích động cảm xúc bởi thứ cách một màn hình, ai biết người chủ trì chính nghĩa rốt cuộc có thật sự là người theo chính nghĩa hay không.”

Nói xong cô xoay người bỏ đi.

“?” Đinh Nhất Phàm ngây ngốc hai giây, Tạ Thanh đã tới cầu thang bước lên tầng hai.

Bỏ lại hần ở tại chỗ mê man nói thầm: “Tôi có nói sai cái gì sao...” Trong lòng bối rối và khó chịu.

*****

Tạ Thanh trở lại phòng, sau hơn nửa ngày mới khôi phục cảm xúc, nhìn không được mở Weibo ra.

Hy vọng cô không thấy mình trên hot search nữa.

Cô cầu nguyện như vậy, sau đó nhìn tới tin hạm ba trên hot search là "Nhất Sinh Thư bày tỏ thái độ đối với chuyện Ngọc Ly đạo văn."

Tạ Thanh hít thở không thông, nhìn chăm chú hàng chữ kia, hốc mắt cay cay.

Nhất Thư Sinh là tác giả cấp đại thần mạng nam tần, hai người chưa từng gặp mặt nhưng cũng là tri kỷ đã lâu.

Mấy tháng trước, lúc <Thanh Châu Lục> hot nhất. Trùng hợp là một bảng xếp hạng các tác giả văn học Hoa Ngữ được tung ra, Ngọc Ly đứng đầu danh sách thu hút sự chú ý của mọi người, Nhất Sinh Thư viết văn nhiều năm bị xếp thứ hai gây ra một màn hài kịch.

Rất nhiều người xem không khỏi mượn chuyện này chế giễu Nhất Thư Sinh, họ nói "Ta còn tưởng rằng chỉ có ta cảm thấy mấy năm nay hần càng viết càng kém", khiến cho người hâm mộ Nhất Thư Sinh đáp trả lại một cách mỉa mai.

Mọi người tranh cãi hăng hái, khói lửa nhanh chóng bén vào người Ngọc Ly, Weibo Ngọc Ly toàn là bình luận của người hâm mộ Nhất Thư

Sinh chế giễu là nhờ hần mà cô được lãng xê.

Chẳng qua cái Weibo kia kỳ thật không phải bản thân Tạ Thanh dùng, mà là ở trong tay nhà xuất bản, rất lâu sau Tạ Thanh mới biết chuyện này.

Về sau, Nhất Thư Sinh phát biểu trên Weibo: "Tôi quả thật tâm phục khẩu phục <Thanh Châu Lục>. Xin các vị không gây khó dễ cho Ngọc Ly nữa, kỳ thật tôi vẫn luôn là độc giả trung thành của cô ấy."

Dưới bài viết còn có ảnh cuốn sách <Thanh Châu Lục> có chữ ký tác giả, còn là bản đặc biệt.

Không khỏi có người tò mò ở trong khu bình luận: "Có phải Thư Đại đã sớm quen cô ấy không? Vì sao mỗi bản đặc biệt đều có chữ ký."

Nhất Sinh Thư trả lời: "Không phải, tôi có bản đặc biệt có chữ ký vì mỗi bộ sách tôi đều mua 30 bản thử vận may."

Mọi người: "..."

Nhất Sinh Thư: "Quyển sách thứ ba mở bán 200 bản đặc biệt có chữ ký, tôi phải canh tới 0 giờ mới mua được."

Mọi người: "..."

Chuyện này trong giới trở thành một câu chuyện mọi người ca tụng.

Hiện giờ Nhất Thư Sinh bày tỏ thái độ về chuyện Ngọc Ly đạo văn.

Tạ Thanh hít sâu một hơi, ấn mở chủ đề.

Nổi bật trên cùng là Weibo Nhất Sinh Thư.

“Bỏ fan bất hồi thái [3]. Tôi mong muốn pháp luật ngày càng hoàn thiện, nguyên nguyên sang trường thịnh không suy [4].”

[3] Chỉ những người không làm fan nữa, quay sang làm nhục thần tượng. Ý là dù không làm fan nữa cũng không được làm nhục người ta.

Bỏ fan bất hồi thái.

Hơn nửa tháng trước, Tạ Thanh bị bao vây trong phần nộ.

Nhưng bây giờ cô mới cảm thấy khổ sở.

Năm nửa giờ, Tạ Thanh cứng rắn vứt bỏ ý nghĩ khổ sở ra sau đầu, ngồi vào bàn nhìn bản thảo mới nhận.

Khổ sở và phần nộ không thể giải quyết được vấn đề nhưng kiếm tiền thật nhiều thì có thể.

Chú thích của tác giả:

[4] Trên Weibo, Phi Ngã Tư Tôn từng nói câu này, tôi lại quên câu gốc là gì, nghĩ một hồi cũng không ra, nhưng lúc viết những lời này, quả thật tôi nghĩ tới cô ấy.

Cho nên chính tôi cũng không rõ nguồn gốc linh cảm của câu nói này có phải từ cô ấy hay không, cẩn thận đánh dấu lại, mọi người coi đây là trích dẫn đi.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 5

Tạ Thanh dành toàn bộ buổi sáng đọc ba vạn chữ trong bản thảo, sau khi cơm trưa lại dành một giờ nghiên cứu thiết lập nhân vật và dàn ý.

Công việc này phải dựa vào dàn ý của người khác để viết, đối với những người không có năng lực sáng tác mạnh mẽ có lẽ cảm thấy so với tự sáng tác dễ dàng hơn nhưng đối với tác giả chuyên nghiệp mà nói, chuyện này so với tự mình viết truyện còn thống khổ hơn rất nhiều.

Bởi vì tác giả tự mừng tượng ra câu chuyện mình muốn kể, thế giới quan và mối quan hệ giữa các nhân vật được tạo ra vô cùng tự nhiên, giống như sau khi vũ trụ nổ tung thì các hệ hành tinh xuất hiện, búng tay và chớp mắt một cái, kết cục đã định sẵn, việc kể tiếp chỉ cần bổ sung chút chi tiết mà thôi.

Thế nhưng viết dựa trên dàn ý mà người khác đưa cho, là phải cất giấu vũ trụ người khác muốn xây dựng vào trong đầu mình.

Cho nên lúc trước khi tới phòng làm việc Linh Mặc, kỳ thật Tạ Thanh đã vướng mắc mấy ngày liền mới quyết định có nên làm công việc này hay không.

Dù sao trình độ của cô vẫn còn đó, tuy rằng tác phẩm cô từng viết cũng không nhiều, nhưng nếu sáng tác ra một tác phẩm mới cũng không quá tệ.

Cô và Lưu Cẩm hàn huyên về vấn đề này mấy tiếng đồng hồ, cho tới cuối cùng, Lưu Cẩm tuy rằng không tán đồng cô làm loại công việc "nô lệ

đồng tiền" này, nhưng cũng không thể không thừa nhận mỗi lo lắng của cô là đúng.

... Độc lập sáng tác, có quá nhiều điều không chắc chắn được.

Bản thảo có thể xuất bản thành sách rất khó, dù mỗi ngày đều có một cuốn sách mới ra đời, nhưng ở trong hàng ngàn hàng vạn bản thảo của những tác giả khác thì một bản thảo cũng chỉ là muối bỏ biển. Rất nhiều tác giả đều đã từng trải qua ít nhất một lần chuyện bản thảo bị từ chối, bị từ chối tới mức chết lạng rồi cũng chẳng có gì đảm bảo là có thể qua.

Còn trên mạng thì sẽ không bị từ chối nhưng lại có khả năng bị vùi dập giữa chợ. Một bộ truyện đăng lên, cũng phải chịu hai ba tháng không có thu nhập, đối với người không có kinh nghiệm về văn học mạng như Tạ Thanh, chuyện này vô cùng mạo hiểm.

Văn học mạng có lẽ nuôi sống được rất nhiều người, nhưng ở lúc một người thật sự cần tiền, con đường này hiển nhiên không phải sự lựa chọn sáng suốt.

Cho nên so tới so lui, Tạ Thanh cuối cùng vẫn lựa chọn làm công việc viết hộ này.

Tiền nhuận bút tuy rằng không cao nhưng ít ra viết một ngàn chữ là có thể có tiền công của một ngàn chữ.

Đọc xong dàn ý và thiết lập nhân vật, Tạ Thanh vẽ sơ đồ mối quan hệ giữa các nhân vật ra. Bộ truyện võ hiệp này có cốt truyện lớn hơn rất nhiều so với bộ trạch đấu trước kia cô làm, sơ đồ có thể giúp cô rất nhiều.

Sau đó cô mở dàn ý từng chương, triển khai thành bản thảo giấy.

Trước thời gian tác giả mở hồ phải giao năm vạn chữ, áp lực không tính là lớn. Nhưng ngộ nhỡ sau khi mở hồ, tác giả muốn mỗi ngày một vạn,

cô chắc chắn không thể thích ứng ngay nên hiện tại bắt đầu tăng ca tích góp bản thảo dự phòng.

Viết được hai đoạn, Tạ Thanh cảm thấy có chỗ nào đó là lạ.

Cô lật qua lật lại dàn ý chương xem kỹ, bút bi bị nhấn tới nổi tiếng cạch cạch vang lên không ngừng.

Tới lúc hoàng hôn, cô rút cuộc cũng nghĩ ra vấn đề.

Đây là một truyện võ hiệp có kịch bản cũ trong thế giới văn học mạng, bắt đầu câu chuyện là vai chính có cuộc đời mãn nguyện như ý. Cha mẹ ân ái, gia đình vui vẻ, sư phụ và phụ thân hẳn kết bái huynh đệ sống chết có nhau, sư phụ cũng đối xử với hẳn rất tốt.

Bước ngoặt của câu chuyện xảy ra ở chương 9 và chương 10, chính là hai chương cuối cùng trong bản thảo của tác giả.

Đầu tiên là cha mẹ vai chính chết vào một đêm mưa to, chết rất thảm nhưng nước mưa cọ rửa hầu như toàn bộ dấu vết vụ án mạng, chỉ có thể quan sát miệng vết thương nhìn ra là do một loại công phu rất âm độc gây ra.

Tình tiết cuối cùng là, vai chính tình cờ có cơ hội phát hiện trong phòng sư phụ có loại công phu bí tịch kia, kinh sợ nghi ngờ hung thủ rất cuộc là người nào.

Trong dàn ý chi tiết đã cho, tác giả yêu cầu viết chương sau vai chính đau khổ bi thương tột cùng, đánh mất lý trí hoàn toàn, muốn tự tay đâm chết hung thủ báo thù cho cha mẹ.

Sau đó, dĩ nhiên thua dưới tay sư phụ. Vai chính mất hết nội công ngã xuống sườn núi và được một cao nhân ẩn thế cứu chữa, từ đó về sau năm

gai nếm mật, ăn nhẫn tu luyện, chỉ mong luyện thành thần công có thể báo thù.

Cách sáng tác kinh điển, kịch bản kinh điển, tình tiết và cảm xúc cũng rất mạnh, là thể loại báo thù văn ưa thích của văn học mạng.

Nhưng thiên quá về tình tiết làm người ta cảm thấy thiếu đi logic.

Tình tiết sáng khoái và độ hợp lý cao là nhân tố tạo ra niềm yêu thích của độc giả.

Có thể kết hợp hoàn mỹ hai thứ này sẽ khiến cho cốt truyện càng thêm hợp lý và đẹp mắt, đó là bản lĩnh của tác giả.

"Cạch cạch." Bút bi nhấn một tiếng cuối cùng.

Dừng lại.

Tạ Thanh cúi người, múa bút thành văn.

Tăng ca thêm giờ, chủ nhật cũng không ngủ. Trước ngày 30 tháng 11, Tạ Thanh đã viết được tám vạn từ, sau khi giao năm vạn, còn thừa ba vạn từ từ dùng.

Ngày mùng 1 tháng 12, Tạ Thanh không tò mò đi tìm xem là truyện của vị đại thần nào, tiếp tục điên cuồng chạy theo bản thảo.

Ngày 11 tháng 12, hẳn là tác giả đã dùng xong ba vạn chữ tự sáng tác, bản thảo của Tạ Thanh mới dùng hôm đầu tiên, điện thoại trong văn phòng Tống Mặc đã bị oanh tạc.

Người gọi tới chính là trợ lý của đối phương, lúc Tạ Thanh và Đinh Nhất Phàm cùng bị gọi vào văn phòng, cơn tức giận của người đại diện kia còn chưa có tan.

Tống Mặc bật loa ngoài rồi đặt điện thoại lên bàn, đầu đầu xoa thái dương.

Bên kia điện thoại là giọng nam nho nhã yếu ớt nhưng nghiêm túc: "Tổng tổng, rốt cuộc ngài có muốn giải quyết vấn đề không?"

"Muốn chứ." Tống Mặc thở dài, "Tôi không phải nghiêm túc ở đây cho anh nói rõ sao? Anh gửi bản thảo cho tôi xem, bản thảo không có sửa lại hướng đi trong dàn ý, chỉ thêm vài vài tình tiết, trong quá trình sáng tác người viết hộ có ý nghĩ của riêng mình cũng rất bình thường, sao anh phải tức giận như vậy?"

Bên kia nghiêm khắc nhắc nhở: "Không phải tôi tức giận, là Tứ Đại tức giận. Đối với tác giả mà nói, loại chuyện thêm loạn tình tiết này có thể nói là "xâm phạm chủ quyền" rồi."

Tạ Thanh buột miệng thốt ra: "Tìm người khác viết hộ bản thảo cho mình thì không cảm thấy là xâm phạm chủ quyền sao?"

"Cô nói cái gì?" Bên kia điện thoại ngay tức khắc nổi giận ùng ùng, Tống Mặc nhíu mày ý bảo cô câm miệng, nói với bên kia: "Được rồi, ngài là bên A, ngài định đoạt. Cứ như vậy đi, tình tiết thêm vào các người cứ bỏ đi, tiền nhuận bút cũng không cần trả cho chúng tôi, chỉ tính từ đoạn các người sử dụng, có được hay không? Tôi thấy xóa đoạn này cũng hợp cốt truyện, vừa khéo hợp với dàn ý."

"Không được." Giọng điệu trợ lý bên kia lãnh đạm, "Ngay cả biên tập cũng không dám sáng tác loạn vào dàn ý của Tứ Đại, các người một phát thêm một hai vạ chữ vào cốt truyện thật sự quyết đoán. Hợp tác tới đây kết thúc, Tứ Đại đã xin tạm dừng với độc giả và sẽ tự mình viết lại mấy chương này, sau đó tìm phòng làm việc khác."

Ngay sau đó, loa ngoài chuyển sang âm báo kết thúc cuộc gọi.

Tống Mặc chán nản, đóng loa, nhỏ giọng chửi một câu: “Mẹ nó...”

Tức giận vì chuyện không như ý, lại còn không có biện pháp giải quyết.

Việc này hẳn thấy không cần phải chuyện bé xé ra to như vậy, giống như Tạ Thanh nói, tìm người viết hộ rồi mà vẫn còn quan tâm tới "chủ quyền" sao?

Hơn nữa hẳn bình tĩnh xem xét, hẳn cảm thấy Tạ Thanh viết thật sự khá tốt.

Nhưng hẳn cũng biết, rất nhiều tác giả có tình tình có chút cổ quái.

Nếu chạm phải vảy ngược của đối phương, chuyện này cũng chỉ đành như vậy.

Tống Mặc bực bội nói với Tạ Thanh: "Không cần so đo với hẳn, tổng cộng cô đã viết bao nhiêu, cho Đinh Nhất Phàm xem qua, sau đó tiền nhuận bút thế nào tôi sẽ trả cho cô."

Thật trượng nghĩa.

Tạ Thanh cười cười: “Được.” Cũng không quá khách khí.

Tống Mặc phỏng chừng có chút để bụng, chuyển khoản ngay trong đêm cho Tạ Thanh.

Sau khi nhận được Tạ Thanh nhảm tính, phát hiện hình như Tống Mặc còn đóng thuế cho cô?

Hôm nay vừa đúng là thứ sáu. Ngày hôm sau, Tạ Thanh tới tìm Đinh Nhất Phàm lấy bản thảo mới.

Mấy ngày này bởi vì đuổi bản thảo nên cô ngủ không đủ giấc, Đinh Nhất Phàm nhìn khí sắc của cô không tốt, khuyên cô nghỉ ngơi hai ngày, thứ hai rồi hãy nói.

Nhưng Tạ Thanh nói: “Tôi muốn mau chóng thích ứng với cường độ công việc.”

Bằng không ngộ nhờ về sau thật sự có tác giả muốn một ngày cô làm một vạn thì làm sao bây giờ.

Vào bữa cơm chiều ngày thứ hai, tất cả mọi người phát hiện Trâu Tiểu Doanh có chút thất thần.

Không tập trung dùng bữa, mà tay trái vẫn luôn lướt di động, hơn nữa sắc mặt còn xanh mét.

Tác giả nam ngồi cách bàn nói giỡn: "Nhị Doanh, sao thế, cô lại chiến với người nào sao?"

“Chớ chọc tôi, tôi đang tức giận đấy!” Trâu Tiểu Doanh vỗ bàn, “Tứ Đại uống nhầm thuốc rồi!”

Tạ Thanh thoáng chậm lại.

Thỏa thuận bảo mật của phòng làm việc rất nghiêm khắc, cho nên chuyện ai viết hộ cho ai không thể nói ra ngoài, ngoại trừ tổ trưởng bàn giao công việc và người viết hộ, những người khác cũng không biết ai viết cái gì.

Trâu Tiểu Doanh vẫn luôn viết bản thảo ở tổ nữ tần, tổ nam tần nhận bản thảo gì cô ấy hoàn toàn không biết.

Tạ Thanh ăn canh gà rau chân vịt, giống như không để ý hỏi: “Làm sao vậy?”

"Bao nhiêu lâu mới mở một bộ truyện mới, mới viết được mấy vạn chữ thì bắt đầu dừng không viết thêm nữa, nói cái gì mà chương đó viết không ổn, phải viết lại." Trâu Tiểu Doanh hung dữ cắn viên thịt, "Hôm nay đăng đoạn viết lại lên, chẳng biết làm cái quái gì nữa mà kém xa bản cũ!"

Độc giả đọc mấy vạn chữ từ chương 1 trở đi đã rất có cảm tình với nhân vật chính, nhập tâm vào câu chuyện.

Chất lượng văn chương đột nhiên giảm đi, dễ dàng khơi lên lửa giận trong lòng độc giả.

Khu bình luận dĩ nhiên bùng nổ, Trâu Tiểu Doanh đẩy điện thoại qua cho Tạ Thanh xem, Tạ Thanh lướt thử, quả nhiên phía dưới là mảng chửi hoặc chế giễu.

[Tứ Đại, anh cảm thấy bản này so với gốc hay hơn sao??? Anh nghiêm túc đấy à!!!]

[Đầu óc tác giả bị ngấm nước sao? Hay bị hồn nhập đấy?]

[Có thể có chút trách nhiệm với tác phẩm của mình không, đừng tùy hứng như vậy chứ?]

Cô vừa nhìn vừa nghe Trâu Tiểu Doanh nói: "Vốn dĩ bản ban đầu, cảm xúc của nhân vật tốt hơn rất nhiều! Sau khi vai chính phát hiện ra hung thủ có thể là sư phụ quả thật rất hoang mang, theo bản năng thuyết phục bản thân có khả năng không phải sư phụ làm, đồng thời thu thập manh mối... Tôi cảm thấy cách xử lý này rất hợp lý! Ở chung nhiều năm như vậy, làm sao có thể vừa nhìn thấy bí tịch kia đã cảm thấy nhất định là sư phụ làm!"

Tạ Thanh cười cười không nói gì.

“Hơn nữa cậu biết không? Tình tiết cũ cũng đặc biệt có cảm xúc hơn!”
Trâu Tiểu Doanh nghiêm túc bình luận, "Cậu đã từng xem Escape room rồi đúng không? Trình tự mà vai chính thu thập manh mối giống như bản chữ của Escape room! Căn thận thăm dò, xây dựng cảnh tượng cũng vô cùng đặc biệt, tôi xem tới nổi da đầu cũng tê dại luôn!"

Tạ Thanh cũng vừa vặn đọc được bình luận hai ngày trước, quả thật, bao người hét lên:

[A a a a a ngọa tào!]

[Má ơi tôi bùng cháy rồi, thật xúc động! Không ngờ được Tứ Đại còn có thể viết ra loại tình tiết này!]

[Tứ Đại, I love you aaaaa!]

Trâu Tiểu Doanh: “Hiện tại sửa xong thành cái gì ấy, ở trong mưa gào hét sau đó chạy tới quyết đấu cùng sư phụ? Ngộ nhờ sư phụ cũng vì giúp đỡ bằng hữu tìm kiếm manh mối, từ tay kẻ thù lấy được bí tịch kia thì sao?”

Nói nói nói lại, cô ấy mắng: “Tôi tức giận!!! Vốn dĩ mọi người còn cựa với nhau xem rốt cuộc hung thủ có phải sư phụ hay không, thật thú vị, kết quả hần...” Cô ấy nghiến răng, "Sửa lại kém tới nổi giống như tìm người viết hộ vậy, tức chết tôi rồi!"

“...” Tạ Thanh không dám cười nữa.

Cô chuyên tâm nghe Trâu Tiểu Doanh mắng chửi, không chú ý điện thoại của Đinh Nhất Phàm ngồi cách hai bàn reo lên.

Hai phút sau, Đinh Nhất Phàm đẩy mắt kính, nhìn quanh bốn phía, sau đó đi tới chỗ Tạ Thanh.

Thấy bàn ăn trước mặt Tạ Thanh vẫn còn chưa động đũa, trước khi nói chính sự hẳn nói một câu: "Tạ Thanh, lát nữa tôi mời cô ăn cái khác."

Tạ Thanh nhìn về phía hẳn.

Hẳn rồi nói tiếp: "Giờ cùng tôi lên tầng, Tống ca tìm có việc."

"Chuyện gì gấp vậy?"

Đình Nhất Phàm đứng phía sau Trâu Tiểu Doanh, im lặng nhìn Trâu Tiểu Doanh một cái: "Người hai ngày trước gây sự chuyện bản thảo giờ lại gọi tới, Tống ca bảo chúng ta mau chóng qua chỗ anh ấy."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 6

Đinh Nhất Phàm dáng cao chân dài nên sải bước đi trước, tới cửa văn phòng Tống Mặc, hẳn đưa tay gõ cửa.

"Mời vào." Người bên trong nói.

Mở cửa vào, hai bọn họ nhìn Tống Mặc và Tống Mặc cũng nhìn hai người bọn họ.

Sau đó, Tống Mặc nhìn chăm chăm Tạ Thanh, chỉ chỉ điện thoại đã bật loa ngoài trước mặt.

Tạ Thanh cũng không căng thẳng, thanh thoi bước lên chống tay lên bàn, nói vào điện thoại: "Chào anh?"

"Tạ tiểu thư." Bên trong là tiếng vị trợ lý ngày đó.

Tạ Thanh nhú mày, cô cũng nghe được bên kia mang theo tâm tình phức tạp hít sâu một hơi: "Tôi có thể mời cô tiếp tục viết bản thảo không?"

"..."

Tuy rằng đã hủy bỏ hợp đồng, Tạ Thanh biết rõ cuộc điện thoại này không tới mức "lai giả bất thiện" [1], nhưng vẫn không ngờ được họ chuyển ý như thế.

[1] Thành ngữ Trung Quốc, ý nói người tới có ý đồ xấu nên đề phòng.

Cô nhìn Tống Mặc, Tống Mặc lại buông tay tỏ vẻ làm người xem.

Tạ Thanh liền thản nhiên nói: “Hay là thôi đi, tôi không cách nào đảm bảo sau này bản thân sẽ không "xâm phạm chủ quyền" một lần nữa.”

Cô không nghĩ tới đối phương cũng mở loa ngoài, sau những lời này, giọng nói bên kia thay đổi.

Một giọng nam có ba phần xấu hổ nói: "Khụ, Tạ tiểu thư phải không, tôi là Tứ Ngôn."

Hóa ra là hắn.

Tạ Thanh không quen hắn nhưng biết hắn là bạn bè của Nhất Sinh Thư.

Lúc trước Nhất Sinh Thư đăng bài trên Weibo dẹp loạn lừa gạt của độc giả, nói mình là fan của Ngọc Ly, Tứ Ngôn cũng chia sẻ bài viết.

Tạ Thanh mím môi, không có mở miệng.

Tứ Ngôn: “Chuyện kia... Chuyện lúc trước cô đừng nóng giận, tôi không, tôi... chỉ... Tác giả có cái tôi của bản thân, quả thật cũng từ lâu rồi không ai dám sửa dàn ý của tôi, xin cô hiểu cho.”

Tạ Thanh im lặng cười nhạt, nếu Tứ Ngôn có thể nhìn thấy, nhất định sẽ nhớ tới câu nói của cô "Tìm người khác viết hộ không cảm thấy là xâm phạm chủ quyền sao?"

Cô nghe Tứ Ngôn nói tiếp: "Nhưng tôi cũng là một lão tác giả rồi, tôi khâm phục những tác phẩm tốt! Ngày đó tôi nổi nóng, mất đi lý trí. Hai ngày nay tôi cũng đã bị độc giả mắng cho tỉnh lại rồi, tôi nghiêm túc xem bản thảo của cô, quả thật rất tốt... So với tôi viết còn tốt hơn."

Thái độ rất chân thành.

Tạ Thanh nói “Cảm ơn” đáp lại, cô không có cảm xúc gì nhưng bên kia cũng nhẹ nhàng thở ra.

"Cho nên tôi hy vọng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác." Tứ Ngôn rèn sắt ngay khi còn nóng, "Nếu ngày nào đó cô muốn tự sáng tác bản thảo, có thể tới tìm tôi, tôi giới thiệu biên tập ký hợp đồng cho cô, tôi sẽ tiến cử cô với nhà xuất bản. Bộ truyện này, tôi sẽ nâng giá, cô xem có được hay không?"

Được.

Tạ Thanh rất cuộc cũng nghe được câu theo như kịch bản cô mong muốn, xoay người dựa vào bàn: "Bao nhiêu tiền?"

Tống Mặc và Đinh Nhất Phàm bị tư thái này của cô chọc cười.

Tứ Ngôn hỏi: "Phòng làm việc các người ăn chia thế nào?"

Tống Mặc kịp thời đáp: "Bình thường là hai tám, cô ấy được bao ăn bao ở nên là bốn sáu, phòng làm việc bốn, cô ấy sáu."

"Ôi, tôi không giỏi toán..." Tứ Ngôn chép miệng, "Cứ như vậy đi, giá cả cụ thể các người tự tính, tôi đảm bảo tới tay cô ấy là 150 đồng một nghìn chữ."

Giá lúc trước của cô là 15 đồng một nghìn chữ, giờ gấp mười lần!

Tạ Thanh cực kỳ hài lòng với cái giá này nhưng quả nhiên gừng càng già càng cay.

Tống Mặc dựa trên nguyên tắc anh kiếm nhiều tiền tôi cũng phải kiếm nhiều tiền, truy hỏi một câu: "Trước thuế hay sau thuế?"

Đầu dây bên kia nghẹn họng một phen.

Hắn hỏi như vậy, là cá nhân hắn biết rõ hắn muốn nghe đáp án không phải là trước thuế.

Im lặng hai giây, bên kia yếu ớt trả lời: "Sau thuế."

"Được." Tống Mặc vừa lòng gật đầu, "Ngày mai bảo trợ lý Lương tới ký hợp đồng đi."

Sau đó bình tĩnh cúp điện thoại.

Ngoài mặt bình tĩnh nhưng Tạ Thanh và Đinh Nhất Phàm đều nhìn ra hắn âm thầm thoải mái, hai người đều nhú mày nhìn hắn.

"... Làm sao vậy?" Tống Mặc buông tay, "Lần trước hắn dám cúp điện thoại trước tôi."

Đinh Nhất Phàm không nhìn hắn nhưng Tạ Thanh vẫn là biểu tình kia.

Tống Mặc: "Thuế dĩ nhiên phải cho bọn họ gánh! Bằng không 150 đồng một nghìn chữ, mỗi ngày vạn chữ là 1500 đồng, một tháng bốn mươi vạn đồng, khấu trừ bao nhiêu thuế đây?"

Tạ Thanh không nhìn hắn nữa, gật gật đầu: "Cảm ơn Tống ca."

*****

Tạ Thanh nhận được giá tiền 150 đồng một nghìn chữ sau thuế!

Tin tức này oanh tạc phòng làm việc.

Mức giá này chẳng là bao nhiêu so với thu nhập của một đại thần nhưng so với đại đa số mọi người mà nói là rất cao.

Kỳ thật giá tiền cả của mọi người đều không công khai, giá tiền của Trâu Tiểu Doanh ngay cả Tạ Thanh cũng không biết. Nhưng phòng làm

việc có một quy định là dựa theo công trạng và lý lịch mà tính toán, người có điểm cao nhất được ở phòng VIP, vốn là nếu như tác giả ở phòng VIP bị người khác vượt qua số điểm đang có, sẽ phải lập tức chuyển ra khỏi phòng VIP.

Công thức tính điểm rất phức tạp, Tạ Thanh không rõ rốt cuộc là tính như thế nào nhưng tóm lại là giá tiền một nghìn chữ có tính quyết định điểm số.

Vì mục đích khích lệ tác giả, quy định này vẫn luôn được chấp hành một cách lạnh lùng và vô tình.

Tạ Thanh vừa bước ra khỏi văn phòng Tổng Mặc, trợ lý Trương Băng đã thông báo rằng Đào Nhiên phải đổi phòng, vì thế tin tức Tạ Thanh có mức giá cao lan truyền nhanh chóng.

"F*ck, trâu bò!" Sau khi nghe tin, Trâu Tiểu Doanh chạy tới phòng Tạ Thanh kích động cả buổi, nhin không được tò mò hỏi, "Cậu lấy được hợp đồng của đại thần nào phải không?"

Nếu cô ấy biết được sự thật sẽ không vui vẻ đâu.

Tâm tình Tạ Thanh phức tạp, chỉ nói: "Tôi phải giữ bí mật hợp đồng."

Trâu Tiểu Doanh lè lưỡi, không hỏi nữa.

"Cốc cốc." Cửa bị gõ vang.

Nhưng kỳ thật cửa không có đóng, Tạ Thanh và Trâu Tiểu Doanh quay đầu đã nhìn thấy Đinh Nhất Phàm.

Đinh Nhất Phàm dựa vào khung cửa cười hỏi: "Lão đại, thư thư cho tôi vài ngày thu dọn đồ đạc, được không?"

"Không phải Đào Nhiên phải dọn đi sao?" Trâu Tiểu Doanh kinh ngạc nói.

Đinh Nhất Phàm chép miệng: "Tôi thấy Đào Nhiên vừa rồi tái mặt rồi, tôi cảm thấy tốt hơn hết không nên gây thêm mâu thuẫn nên tôi thương lượng với Trương tử, tôi đổi với Tạ Thanh."

Trâu Tiểu Doanh hiển nhiên khó chịu với kết quả này: "Trương tử đồng ý rồi sao?"

Đinh Nhất Phàm gật gật đầu: "Hơn nữa Tạ Thanh hiện tại cũng tính là người tổ nam tằm chúng tôi, không nên phải tranh phòng VIP của tổ nữ tằm."

Cũng phải.

Trâu Tiểu Doanh bĩu môi tỏ vẻ chấp nhận, lại nghe Tạ Thanh nói: "Không cần dọn đi đâu, tôi lười đổi lắm, ở đây cũng rất tốt."

"... Đừng!" Đinh Nhất Phàm lập tức khuyên can, "Đừng khách khí với tôi, cứ theo quy định của chúng ta đi. Đây là cách khích lệ của phòng làm việc, cô chuyển qua đi, sau này tôi vượt cô thì lại đổi lại, như vậy cũng tốt với tôi."

Hắn đứng ở cạnh cửa, cô dựa cửa sổ gần bàn máy tính, trong phòng có chút tối tăm, vì vậy khi đối diện nhau ở phía xa xa có một tia tuyệt diệu khó nói nên lời.

Đinh Nhất Phàm nhất thời thất thần, lại bị cô bỗng nhiên nở nụ cười ranh mãnh lôi trở về.

"Không đổi phòng anh cũng có thể cố gắng vượt qua tôi mà." Cô mỉm cười nhìn hắn, "Ở phòng người khác, anh không khó chịu à?"

Rõ ràng là thân hình gầy gò tới nỗi yếu ớt, bối cảnh căn phòng cũng đơn giản, vậy mà trong nháy mắt, Đinh Nhất Phàm lại cảm thấy xung quanh cô tràn ngập ánh sáng, nụ cười của cô làm tim hắn đập chậm nửa nhịp.

Hắn hoảng hốt không thể không gượng ép ho khan một tiếng làm cho bản thân hoàn hồn, tỏ vẻ nhẹ nhõm: "Miệng lưỡi thật sắc sảo."

Nói xong hắn nhớ Tạ Thanh hôm nay chưa ăn cơm chiều, nói: "Cô đói không, chúng ta đi ra ngoài ăn một chút nhé? Tôi mời."

"Lạnh lắm, tôi lưỡi ra cửa." Tạ Thanh vừa nói vừa xoay người mở ngăn kéo bàn máy tính, "Anh ăn lẩu ăn liền không? Tôi mời."

Đinh Nhất Phàm: "..."

Hai mươi phút sau, hai người ngồi bên bàn máy tính bắt đầu ăn.

Đinh Nhất Phàm là người Hàng Châu, trình độ ăn cay của người ở khu vực Chiết Giang rất kém, vì thế lần đầu tiên trong đời Tạ Thanh nhìn thấy có người ăn lẩu ăn liền còn nhúng đồ từ nồi lẩu qua nước một lần, cô cảm thấy rất kinh ngạc.

Mà Đinh Nhất Phàm ăn như vậy vẫn thấy cay, ở bên cạnh hút khí lạnh hỏi Tạ Thanh ăn không biến sắc, tim không nhảy loạn: "Cô không cảm thấy cay sao?"

Tạ Thanh nhún vai: "Tôi là người Hồ Nam."

Đinh Nhất Phàm: "..."

Người Tứ Xuyên không sợ cay, người Hồ Nam càng không sợ cay.

Hắn là người Hàng Châu, hắn có bao nhiêu ý nghĩ quẩn trong lòng mới có thể ăn nồi lẩu ăn liền của người Hồ Nam?

Tạ Thanh nhìn thoáng qua biểu tình cứng ngắc của hắn, hiền lành dò hỏi: "Trong ngăn kéo còn có gói mì tôm không cay... Lúc tôi mua nồi lẩu này được tặng, nếu anh không ngại tôi lấy ra cho anh ăn, anh có ăn không?"

Đình Nhất Phàm rút khăn giấy lau nước mũi, gắng gượng chống cự: "Không sao, cũng không có cay như vậy."

Tạ Thanh thật cảm thấy hổ thẹn, ngẫm nghĩ rồi nói: "Tôi xin lỗi, tôi không biết anh không thể ăn cay. Hôm trước người nhà gửi thịt vịt khô cho tôi, tôi tặng anh một con bồi tội nhé."

Đình Nhất Phàm trầm mặc ba giây, hắn nói: "Vịt khô vẫn là vịt cay..."

*****

Gần nửa tháng sau, Tạ Thanh bận bịu tới chóng mặt.

Tứ Ngôn rất nhanh bước vào giai đoạn một ngày một vạn chữ, cũng có nghĩa là một ngày cô phải viết một vạn, cuối tuần cũng không được nghỉ.

Đình Nhất Phàm đề nghị các ngày trong tuần cô viết nhiều thêm một chút để tới thứ bảy và chủ nhật được nghỉ ngơi, nhưng tốc độ của cô thật sự không viết được nhiều như vậy.

Buổi tối thứ bảy, Tạ Thanh phát hiện cô dùng hết đường trắng rồi.

Đường có thể kích thích đại não, làm cho người ta sung sướng và mang tới cảm hứng, mấy ngày gần đây mỗi ngày phải viết một vạn chữ, cô đều phải uống nước đường chống đỡ, không có nó không được.

Tạ Thanh tới cửa hàng tiện lợi, kết quả thật không may, đường trắng trong cửa hàng tiện lợi đã bán hết rồi, chỉ còn đường viên.

Đường viên là đường nhập khẩu, bốn mươi đồng một hộp nhưng chỉ có ba mươi viên.

Nhuận bút 150 đồng một nghìn chữ của cô tới tháng sau mới có thể nhận, bây giờ trong ví vẫn rỗng tuếch. Hơn nữa cho dù tiền về cô cũng không cam lòng tiêu tốn nhiều tiền cho khoản này.

Cô vội vã kiểm tiền như vậy là bởi vì có chuyện quan trọng phải làm, tiền này chỉ có thể dùng cho chỗ cần thiết.

Tạ Thanh đi bộ tới trung tâm thương mại gần đây.

Vị trí của biệt thự hơi xa trung tâm, không có những công trình như trong thành phố, siêu thị lớn chỉ có một cái ở dưới tầng hầm trung tâm thương mại.

Cầm hai túi đường trắng, Tạ Thanh đi xếp hàng thanh toán. Gõ chữ cường độ cao và ngủ không đủ giấc làm cho cô có chút ngẫn ngờ, không có sức lực dư thừa chú ý người xung quanh.

Vì thế lúc cô mở mã thanh toán cho nhân viên cửa hàng quét, mới phát hiện người xếp hàng trước mặt hình như là người quen.

Bởi vì đối phương gọi cô: “Tạ tiểu thư?”

Tạ Thanh thanh toán xong, mở màng nhìn lại, cảm giác tư duy của mình còn chậm hơn máy quét của nhân viên cửa hàng.

Là Lục Thành.

Tuy là thứ bảy nhưng hẳn vẫn ăn mặc tây trang chỉnh tề. Chẳng qua cầm áo khoác trong tay, tay áo sơ mi xắn tới khuỷu tay, thêm vài phần thành thời phóng khoáng.

Lục Thành nhìn quàng thâm trên mắt cô, nhíu mày bật cười: “Tạ tiểu thư bị ai đánh vậy?”

"Gần đây gõ hơi nhiều chữ nên tôi thiếu ngủ." Tạ Thanh không có lòng nhiều lời với anh, xách túi đi ra ngoài. Đi hơn mười mét, mới phát hiện Lục Thành đi cùng cô.

Cô không thể không khách khí nói nói chuyện với hắn: "Sao Lục tổng lại rảnh rỗi tới chỗ này?"

Lục Thành suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: "Có người thân ở gần đây."

Đã tới cửa thang máy.

Lục Thành muốn xuống gara dưới tầng hầm, thấy Tạ Thanh muốn đi lên tầng một, chần chừ một chút vẫn lễ phép mở lời mời: "Tôi đi ngang qua phòng làm việc của các người, tôi lái xe đưa cô trở về nhé?"

Nhưng Tạ Thanh căn bản không để ý hắn, bước lên thang cuốn.

Lục Thành bởi vì thái độ này của cô mà nhú mày, qua vài giây mới phát hiện hình như không phải cô cố ý.

Khuỷu tay cô vịn lan can, mặt chôn vào cánh tay, tinh thần kém tới nỗi hận không thể lúc lên thang máy tranh thủ ngủ một lát.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 7

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, qua quảng trường nhỏ phía trước, Tạ Thanh quẹo phải.

Phía sau một chùm sáng chiếu tới, Tạ Thanh không để ý, phía sau lại vang lên tiếng còi xe.

Cô quay đầu, Lục Thành mở cửa sổ một bên ra, nhìn sắc mặt trắng bệch của cô từ xa: "Khí sắc của Tạ tiểu thư không tốt, để tôi đưa cô đi một đoạn đường đi."

"Không cần đâu, cảm ơn anh." Tạ Thanh nói xong, môi mỏng hơi hơi nhấp, thái độ lãnh đạm của cô Lục Thành ngẩn người.

Cô xoay người tiếp tục đi về phía trước đi, Lục Thành lấy lại tinh thần, mở cửa xuống xe.

Hắn vòng tới trước mặt cô ngăn cản: "Lên xe."

Tạ Thanh nhú mày, muốn tiếp tục cự tuyệt nhưng hắn ung dung bước lên phía trước, bức cô lùi ra phía sau về hướng bên cạnh xe hắn.

Tới vị trí thích hợp, hắn kéo cửa xe.

Không biết có phải sợ cô không yên tâm hay không, cửa hắn mở không phải là ghế phụ mà là ghế sau.

Tạ Thanh đứng ở bên cạnh xe không ngồi vào trong, trắng bệch sắc mặt lộ ra tia bướng bỉnh.

Lục Thành bất mãn, ấn đường nhăn lại: “Lên xe đi. Khí sắc của cô thật sự không tốt, nếu tôi thấy mà còn mặc kệ, nửa đường cô xảy ra chuyện gì, chuyện hợp tác của tôi và văn phòng các người nói thế nào bây giờ?”

Nghiêm mặt ba giây, Tạ Thanh rốt cuộc cũng có phản ứng với những lời này, chịu ngồi vào trong xe.

Lục Thành đóng cửa xe, ngồi trở lại ghế lái. Đèn xe mở lên, ánh mắt hần vô tình nhìn qua kính chiếu hậu, nhìn ghế sau mấy lần.

Tạ Thanh nhắm mắt dưỡng thần, qua một lúc, nghe được phía trước nói: “Tạ tiểu thư, tôi mạo muội nói một câu, gõ chữ số lượng lớn cũng phải bảo đảm giấc ngủ.”

Mắt Tạ Thanh không mở nổi nữa, giọng nói cũng nhỏ xíu: "Tôi biết, cảm ơn anh."

"Thân thể là vốn liếng quan trọng nhất." Trong giọng của Lục Thành có ý cười.

Nhưng Tạ Thanh đã không còn phản ứng nữa, toàn bộ suy nghĩ của cô rơi vào trong giấc mộng đẹp rồi.

Từ trung tâm thương mại tới tiểu khu của phòng làm việc, tính cả đường trong tiểu khu phải rẽ ngang dọc bảy tám lần nhưng tổng cộng cũng không quá mười lăm phút.

Vậy mà, Tạ Thanh thật sự ngủ một giấc.

Lục Thành dừng xe ở bên ngoài hoa viên nhỏ trước phòng làm việc, nhìn qua gương thấy cô còn ngủ, hần xuống xe, vòng ra phía sau mở cửa xe, kéo cô ra.

Không nghĩ tới như thế cũng chưa thể làm Tạ Thanh tỉnh dậy hoàn toàn, thân thể lão đảo đổ ra phía trước, nghiêng ngả một cái mới hoàn toàn bình tĩnh.

Lục Thành cũng đồng thời duỗi tay đỡ cô.

“Tới rồi.” Hãn nói.

Tạ Thanh hoảng hốt cũng không có cảm giác xấu hổ, vịn chỗ tựa lưng xuống xe.

Hít sâu một hơi, giấc ngủ ngắn ngủi và không khí lạnh ban đêm làm tinh thần cô tốt hơn rất nhiều, hơi hơi mỉm cười: "Cảm ơn anh."

"Không cần khách khí." Lục Thành vừa nói vừa đưa tay làm dấu mời, ý bảo cô cứ tự nhiên. Tạ Thanh vượt qua xe đi vào cửa tiểu khu.

Lục Thành nhìn chằm chằm bóng lưng cô trong chốc lát, đột nhiên tò mò, tại sao cô lại tới đây làm cái nghề này, hơn nữa còn làm một cách liều mạng như vậy.

Cổng lớn cách biệt thự vài mét đóng lại, bóng lưng Tạ Thanh biến mất. Lục Thành lắc đầu, kéo tinh thần trở về.

Đang muốn lên xe, ánh mắt hãn hạ xuống, lại trông thấy túi đường trắng trên ghế ngồi.

Cô buồn ngủ tới nỗi bỏ quên.

Lục Thành mỉm cười, lấy túi đường trắng ra, bước chân đi tới biệt thự.

*****

Chủ nhật, ngoại trừ Tạ Thanh điên cuồng tăng ca, công việc của tất cả mọi người tương đối nhẹ nhàng.

Bình thường không ai tới phòng khách, lúc này lại cực kỳ nhiều người ngồi đây, nhóm nữ tác giả ăn khô nói chuyện phiếm, nhóm nam tác giả đánh bài.

Lúc Tạ Thanh bước vào cũng là lúc bọn họ vừa đánh xong một ván, Đinh Nhất Phàm ngẩng đầu: "Cô đi ra ngoài sao?"

"Ừ, tôi ra ngoài mua đồ ăn vặt." Tạ Thanh vừa đổi giày đổi nói, bỗng nhiên dừng lại.

Hai tay cô trống trơn, đồ cô mua rơi ở đâu rồi...

Ngay sau đó, chuông cửa vang lên.

Tạ Thanh vẫn còn đổi giày, Đinh Nhất Phàm chủ động đứng dậy ra mở cửa.

Thấy là Lục Thành, Đinh Nhất Phàm ngẩn ra: "Lục tổng?"

Mọi người trong phòng khách đều tạm dừng hoạt động, nhìn ra cửa ra vào.

"Đều ở đây à." Lục Thành cười cười, Đinh Nhất Phàm vội nói: "Mời anh vào, tôi đi gọi Tổng ca."

"Không cần, tôi tới đưa cái này."

Nói xong hắn nhìn về phía Tạ Thanh ở trước giá giày, đưa đường trắng qua: "Cô bỏ quên trên xe."

"...Cảm ơn." Tạ Thanh có vẻ hơi mất tự nhiên.

Lục Thành phát hiện hôm nay đa số những lời cô nói với hắn đều là cảm ơn.

Hắn nở nụ cười: “Không cần cảm ơn, tôi đi đây.”

Đinh Nhất Phàm cũng đã từng hợp tác với Lục Thành nên tiễn hắn ra ngoài, sau khi trở về đóng cửa lại, rất nhanh gửi ra bầu không khí quý dị trong phòng.

Mọi người ở đều là người trẻ tuổi, có mấy ai không có tình tò mò? Từng ánh mắt trong phòng giao nhau, tràn ngập ý vị anh hiểu tôi, tôi cũng hiểu anh.

Ho nhẹ một tiếng, Trâu Tiểu Doanh thân thiết với Tạ Thanh nhất bước lên phía trước: "... Thanh Thanh."

Cô ấy vỗ vai Tạ Thanh: "Sao cậu rơi thứ đó ở chỗ của Lục Tổng vậy?"

Tất cả mọi người nhìn Tạ Thanh chăm chú, Tạ Thanh cũng đã nhận ra cái nhìn chăm chú này.

Cô cười khúc khích bỏ tay Trâu Tiểu Doanh ra: "Nghĩ gì thế! Tôi tới cửa hàng tiện lợi không mua được đường nên tới siêu thị, vừa khéo gặp anh ta. Anh ta thấy tinh thần tôi không tốt nên cho tôi đi nhờ xe về."

Câu trả lời này hiển nhiên không vừa lòng mọi người.

Trâu Tiểu Doanh nhăn lại mày đẹp nhìn cô chăm chăm, cố gắng bắt được một tia chột dạ trên mặt cô nhưng sắc mặt cô lại bình tĩnh thản nhiên.

Tinh thần cô quả thật không tốt, quầng thâm dưới mắt thoạt nhìn cũng biết là ít nhất vài ngày cô chưa ngủ đủ, sắc mặt cũng nhợt nhạt.

Đinh Nhất Phàm ở bên cạnh im lặng thờ phào.

Tạ Thanh cười cười với Trâu Tiểu Doanh: "Tôi đi ngủ đây." Cô ngáp một cái, đi lên cầu thang.

"Tôi cũng đi lên!" Trâu Tiểu Doanh đuổi theo cô. Đinh Nhất Phàm đứng ở cửa chần chừ vài giây, đột nhiên bị một sức lực kỳ quái lôi kéo, cũng bước lên tầng.

Tạ Thanh và Trâu Tiểu Doanh không chú ý tới hẳn, vào phòng liền đóng cửa lại.

Trâu Tiểu Doanh thần thần bí bí hỏi Tạ Thanh: "Này, cậu không nói tình hình gần đây với Lục tổng sao?"

Tạ Thanh mờ mịt: "Cùng hẳn trò chuyện tình hình gì cơ?"

Trâu Tiểu Doanh: "Nói chuyện giá một nghìn chữ của cậu vượt Đào Nhiên đó! Hợp đồng còn chưa ký đâu, cậu nói đi, không chừng cậu chính là người hợp tác với Văn hóa Thành Thư đấy."

Kỳ thật Trâu Tiểu Doanh cũng không có thù riêng gì với Đào Nhiên, chỉ là cô cảm thấy kẻ thù của bạn bè cũng chính là kẻ thù của mình. Nghĩ tới lúc trước Đào Nhiên có ý đồ hại Tạ Thanh, cô muốn có nghĩ muốn xúi giục Tạ Thanh cản lại cô ta một chút!

Tạ Thanh nhún vai: "Lần này chỉ là vị đại thần kia nguyện ý cho giá cao mà thôi, không có nghĩa là tôi luôn có thể ở tầm cao như vậy."

Cô dừng một chút: "Hơn nữa, hiện tại tôi là người tổ nam tần, ngộ nhờ người tôi thay thế không phải Đào Nhiên, là Đinh Nhất Phàm thì sao đây?"

Ngoài cửa, Đinh Nhất Phàm đang do dự có nên vào quan tâm tình trạng sức khỏe Tạ Thanh một chút hay không, hẳn nghe được câu nói này, trong nháy mắt hơi thở trở nên hỗn loạn, mặt cũng nóng lên.

Vài giây sau, hẳn xoay người bước nhanh xuống tầng, bộ dạng hấp tấp, dường như vừa làm chuyện gì xấu.

Dưới lầu có nam tác giả trông thấy bộ dạng của hẳn, cười tò mò: "Tổ trưởng, đêm hôm khuya khoắt vụng trộm cười cái gì vậy, anh nhật được tiền à?"

... Ai vụng trộm vui vẻ.

Đình Nhất Phàm không để ý đến bọn họ, trực tiếp trở về phòng.

*****

Văn hóa Thành Thư quyết định thứ tư tới phòng làm việc Linh Mặc ký hợp đồng. Thứ hai, Trương Băng báo cáo chuyện này cho Tống Mặc, Tống Mặc lập tức tag tất cả mọi người trong nhóm chat nói, buổi chiều thứ ba mọi người đừng gõ bản thảo, cùng nhau dọn vệ sinh.

"... Còn phải làm tới mức này sao!" Trâu Tiểu Doanh nhận được tin này khi đang ở trong phòng Tạ Thanh làm cá ướp muối, cô ấy bĩu môi, "Không phải ký với hai tác giả thôi sao, làm sao giống như sắp đón tiếp nguyên thủ quốc gia vậy?"

Diệp Văn Văn cùng tổ, mấy hôm nay cũng mắc chứng lười biếng, cùng Trâu Tiểu Doanh làm cá mặn, nghe vậy nói: "Tống ca vẫn luôn coi trọng chuyện này mà, đoán chừng sau này sẽ được chia không ít, hơn nữa còn được bỏ vốn đầu tư. Không phải tống ca luôn muốn tự làm một trang truyện riêng sao, có tiền là có thể làm nha!"

Sau đó hai người cùng nhau nhìn về phía Tạ Thanh, Trâu Tiểu Doanh: "Thanh Thanh, cậu nhớ đọc thông báo xong thì nhắn lại cho Trương tỷ biết nha."

Tạ Thanh vui đầu múa bút thành văn, bàn tay chạm vào điện thoại một cái.

Trâu Tiểu Doanh và Diệp Văn Văn nhìn vào màn hình thấy dưới một loạt tin nhắn "Đã biết", có thêm một vài tin nữa.

[Nam tần - Tạ Thanh]: 1

[Trợ lý - Trương Bằng]: 1?

[Tổ trưởng tổ nam tần - Đinh Nhất Phàm]: Ý là nhận được tin nhắn rồi đó!

[Trợ lý - Trương Bằng]: Ha ha ha, tốt tốt, mọi người đừng quên nha, đây là chuyện lớn đó!

Thứ tư, 10 giờ sáng, Lục Thành mang theo trợ lý và nhân viên pháp chế tới đúng giờ.

Tống Mặc và Trương Bằng mời bọn họ vào văn phòng, cửa đóng lại xong không thấy mở ra.

Tuy rằng điều khoản và phân chia về cơ bản đã quyết định rồi, nhưng năm người bọn họ vẫn nghiêm túc "mổ xẻ" các chi tiết điều khoản và quy tắc trong hợp đồng cả một buổi sáng, sau đó mới ra ngoài ăn bữa cơm.

Cơm nước xong trở về lại là một buổi giảng co.

Cho tới khi lên đèn, cuối cùng cũng bổ sung xong các thỏa thuận và ký hợp đồng.

Lục Thành thở phào nói với Tống Mặc: “Nhân viên pháp vụ trở về sẽ đóng dấu, hoàn tất thủ tục là có thể chuyển khoản, yên tâm đi.”

"Cảm ơn cảm ơn!" Tinh thần Tống Mặc sáng khoái, "Đi, chúng ta đi ăn thịt xiên thối, tôi mời!"

"Một hợp đồng bảy trăm vạn, chỉ dùng mấy xiên thịt đuổi tôi đi?" Lục Thành nướng mày, Tống Mặc cười ha ha, đẩy Lục Thành ra ngoài, "Thịt xiên nhà kia ăn ngon."

Lục Thành: "Ăn không ngon thì không đóng dấu hợp đồng nữa."

"Thật sự ăn ngon, tôi đảm bảo là ngon!" Tống Mặc vô cùng có lòng tin với quán nướng gần đây.

Hai người đi trước nói giỡn, ba người trợ lý và nhân viên pháp vụ đều là nữ đi ở phía sau cũng có đề tài trò chuyện riêng.

Lúc xuống cầu thang, mấy người nghe được một tràng tiếng gõ cửa, cực kỳ dồn dập nhưng nhất thời cũng không chú ý.

Xuống tới tầng hai, tiếng đập cửa càng dồn dập hơn, còn có tiếng gọi: "Thanh Thanh? Thanh Thanh! Cậu nghe thấy không?"

Vì muốn có tầm nhìn rộng rãi, sau khi Tống Mặc mua ba căn nhà thì đã sửa sang lại, chính giữa tầng hai và tầng ba có giếng trời rất lớn, trần nhà treo chùm đèn thủy tinh lớn chiếu sáng phòng khách trong tầng một.

Hai cầu thang đối diện nhau, tầng hai bên này là từ tầng hai lên tầng ba, đối diện giếng trời là từ tầng hai xuống tầng một, phòng Tạ Thanh ở ngay cầu cầu thang.

Năm người nhìn nhau, cùng đi qua, Tống Mặc hỏi: "Làm sao vậy?"

Trâu Tiểu Doanh không nghe được tiếng người đáp lại, nóng ruột tới nổi vành mắt phấm hồng: "Tôi không biết... Tôi ở sát vách đột nhiên nghe thấy một hồi vang ở phòng bên cạnh, sợ là cô ấy ngã vào cái gì nên qua gõ cửa nhưng gõ cả buổi cũng không có động tĩnh."

Cách một cánh cửa, ai cũng không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, vì không biết nên dễ dàng làm cho người ta càng thêm sợ hãi.

Huống hồ, chuyện chết đột ngột ở trong ngành công nghiệp này không tính là hiếm, năm nào cũng có một hai vụ như vậy.

Tống Mặc lạnh cả người, xoay người đẩy Trương Băng: "Nhanh đi! Nhanh tìm chìa khóa dự phòng qua đây!"

Trương Băng cũng luống cuống, lùi hai bước mới hoàn hồn, lão đảo chạy lên tầng: "Tôi đi ngay đây!"

"Cô ấy có bệnh tim sao?"

Giữa một mảnh kinh hoàng, ai cũng im lặng, đột nhiên có giọng nói nhẹ nhàng truyền tới nói một câu như vậy.

Trâu Tiểu Doanh hơi giật mình: "Cái gì?" Cô ấy phản ứng lại một chút, mới phát hiện người hỏi chuyện là Lục Thành.

"Không có việc gì." Lục Thành lắc đầu, môi mím lại, hít sâu, loại bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Hắn lùi hai bước, xoay người đá ngang.

"Cạch!"

Cách cửa đập vào mặt tường bật trở lại, Trâu Tiểu Doanh kịp thời thò tay đẩy cửa ra: "Thanh Thanh!"

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 8

Tạ Thanh ngã ở giữa bàn máy tính và giường.

Có lẽ cô đã thử nắm lấy thành ghế nhưng trọng tâm không vững, ghế ngã ra sau rồi cũng đổ xuống. m thanh Trâu Tiểu Doanh nghe được chính là từ ghế này phát ra.

“Thanh Thanh?” Trâu Tiểu Doanh hoảng loạn muốn qua đỡ cô dậy nhưng bị Tống Mặc túm cổ áo kéo về: "Cô không có chút kiến thức cấp cứu thông thường gì cả! Cô ấy nằm thẳng như vậy là tốt!"

Vừa nói vừa lấy di động ra gọi cấp cứu.

Ở ngoại ô thành phố, việc chạy chữa không tiện lắm, gần đây cũng không có bệnh viện công lập nên Tống Mặc cũng không gọi 120 hoặc 999 mà gọi trực tiếp tới số bệnh viện tư nhân gần nhất.

Bệnh viện tư nhân thu phí không thấp nhưng cũng không phải loại lừa đảo, làm việc rất chuyên nghiệp. Tống Mặc nói rõ địa chỉ, bên kia tỏ vẻ lập tức cho xe tới đây.

Trong phòng còn có vài người kinh sợ, tác giả khác cũng nghe được động tĩnh vây quanh cửa xem. Trợ lý của Lục Thành nhanh tay đóng cửa lại, giữ không gian yên tĩnh trong phòng.

Ánh mắt Lục Thành nhìn lên bàn máy tính, nhìn trái nhìn phải không mục đích cho mình bình tĩnh lại.

Nhưng mà hãn nhìn thấy một bình giữ nhiệt chảy nước ra xung quanh bị túi đựng bút và cốc sứ chặn lại, còn có bảo thảo viết tay bị thấm nước.

Chữ trên giấy bị nước làm nhòe thành màu xám xanh, tựa như có từng khối mây đen trên giấy.

Một mảnh hỗn độn, cũng không thể làm người ta bình tĩnh.

Lông mày Lục Thành nhăn lại, rủ tầm mắt, lại nhìn tới một túi đường trắng rơi cạnh bàn.

Hãn khom lưng nhặt túi đường trắng lên, chứng kiến bên trong còn cắm một chiếc thìa kim loại cán dài.

Theo bản năng hãn ngược mắt nhìn lên, ánh mắt Lục Thành bây giờ mới chú ý tới nắp cốc không mấy thu hút.

Trên nắp cốc có một lỗ tròn nhỏ, rõ ràng một một bộ với cái thìa, như vậy khi thìa đặt trong cốc vẫn có thể đóng nắp lại.

Thìa và cốc là một bộ, nói cách khác, tám chín phần cô ấy đang dùng thìa múc đường trắng trắng vào cốc?

Tinh thần Lục Thành đột nhiên bị cái gì đụng một cái, tâm tình trở nên phức tạp.

Số tác giả hãn gặp qua không tới một trăm cũng là tám mươi, có rất nhiều tác giả có "đam mê" về khẩu vị.

Những đam mê này phần lớn nảy sinh trong quá trình gõ chữ, biến thành nhu cầu sinh lý, tiềm thức dẫn dắt các tác giả đi tìm đồ ăn thích hợp.

Nói đơn giản, thực ra luôn có những thứ có thể kích thích đại não về mặt sinh lý - có người cần đường, có người cần ma túy.

Vì vậy, có những tác giả trong quá trình sáng tác cần uống trà sữa hoặc coca, còn có người cần uống cà phê.

Thậm chí còn có những người dính phải mấy thứ cực đoan như thuốc phiện, con đường tìm cảm hứng đã thành con đường không có lối về.

Thế nhưng hẳn chưa từng thấy qua người dùng nước đường.

Lần gần đây nhất hẳn nghe nói có người dùng đường trắng kích thích cảm hứng là khi nào nhỉ? Là lúc đọc giai thoại của Tiến Tinh Hải -- Tiến Tinh Hải dựa vào hai cân đường trắng mà viết nên bộ [Hoàng Hà đại hợp xướng].

Nhưng đó là ở Diên An, lúc điều kiện cuộc sống còn gian khổ.

Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt. Hơn nữa vị này còn là nhà văn có tác phẩm cực kỳ thành công.

Cho dù bị tố đạo văn, cũng không tới mức khổ sở như vậy.

Nghèo tới diên rồi à...

Đáy lòng Lục Thành bật ra một câu đùa cợt, bên cạnh đó cũng có chút cay đắng phức tạp.

Mơ hồ nghe được tiếng xe cứu thương, hẳn nói với trợ lý và nhân viên pháp vụ: "Hai người về trước đi, tôi tới bệnh viện xem xem."

"... Không cần." Tống Mặc kinh ngạc, "Cũng không còn sớm, cậu mau về nghỉ ngơi đi, ở đây tôi có thể xoay sở được."

"Tôi có chỗ ở gần đây." Lục Thành lạnh nhạt nói, nói xong cũng bước ra ngoài, đón nhân viên y tế vừa bước xuống từ xe cứu thương dừng ngoài cửa.

Là bạn học cũ, Tống Mặc biết không khuyên được hẳn, "Ừ" một tiếng, lắc đầu với trợ lý và nhân viên pháp vụ nói: "Xảy ra tình huống bất ngờ, thật xin lỗi. Hai người trở về đi, tôi bảo Trương Băng gọi xe cho."

Không tới mười phút, xe cứu thương đã tới bệnh viện.

Chỉ có hai người được ngồi cùng xe cứu thương, vì thế Trâu Tiểu Doanh và Tống Mặc ngồi cùng xe, còn Lục Thành lái xe của chính mình tới bệnh viện.

Chụp phim và truyền dịch xong phải nằm theo dõi, phòng cấp cứu vì Tạ Thanh được một phen bận rộn.

Cũng may Tạ Thanh không có bệnh tim, bác sĩ nói chỉ là mệt nhọc quá độ làm cho thân thể suy yếu, nghỉ ngơi nhiều một chút là tốt rồi.

Nghe mọi người gọi Lục Thành là "Lục tổng", nữ bác sĩ tóc đã bạc còn vì chính nghĩa nghiêm túc giáo dục hẳn: "Này người trẻ tuổi, không thể bắt công nhân liều mạng tăng ca như vậy, tôi biết rõ thể hệ của các người có áp lực rất lớn, nhưng cũng phải biết giữ gìn thân thể nha..."

Lục Thành vốn dĩ bình tĩnh nghe bác sĩ nói bệnh tình, nghe tới đó, nhàn nhạt liếc Tống Mặc: "Cậu có nghe thấy không? Không thể bắt công nhân liều mạng tăng ca. Cậu dùng người không khách khí như vậy, tôi cần phải thọc gậy bánh xe rồi."

Bác sĩ bừng tỉnh, lập tức dời hỏa lực, nhìn về phía Tống Mặc: "Tiểu tử này..."

"..." Tống Mặc ghen hống, mặt đỏ bừng, một bên cúi đầu khom lưng nói với bác sĩ "Tôi đã biết", một bên nghiêng răng nhìn Lục Thành.

Tạ Thanh một giấc ngủ tới hai giờ sáng.

Lúc tỉnh lại cô dụi mắt, nhìn thấy kim truyền dịch trên mu bàn tay mà ngây ngẩn cả người.

Trâu Tiểu Doanh nằm ở mép giường trông cô cũng tỉnh lại, cười nói: "Cậu tỉnh rồi! Cảm giác thế nào?"

Tạ Thanh ngẩn ngơ hỏi lại: "Tôi làm sao vậy a?"

"Cậu bị ngất, dọa chết mọi người rồi, Lục tổng còn tưởng rằng cậu bị bệnh tim." Trâu Tiểu Doanh nhếch miệng, nói rõ ràng hơn, "Đừng sợ, bác sĩ nói cậu mệt nhọc quá độ, nghỉ ngơi mấy ngày là được.

Đầu óc Tạ Thanh còn chậm chạp, phản ứng lại: "Lục tổng?"

"Lục Thành của Văn hóa Thành Thư đó." Trâu Tiểu Doanh nói, "Nhờ có anh ta đập cửa, bằng không chậm thêm chút nữa, không biết cậu sẽ xảy ra chuyện nguy hiểm gì nữa."

Lục Thành...

Qua vài giây, Tạ Thanh mới chậm chạp phản ứng lại với tên người đó.

Trước mắt cô hiện lên tình cảnh hãn chặn đường cô, dồn cô tới bên cạnh xe, ép cô lên xe.

Còn chưa kịp nghĩ xong, cô lại mơ màng nhìn gương mặt người đó trong ánh trăng rồi ngủ thiếp đi.

Ở hàng lang, Tống Mặc nhắn tin qua WeChat cho Tứ Ngôn: "Tứ Đại, ngủ rồi sao, có tiện nghe điện thoại không?"

Tứ Ngôn: Chưa ngủ, có chuyện gì, gọi đi.

Tống Mặc gọi điện thoại, dăm ba câu nói rõ tình hình của Tạ Thanh, cũng xin lỗi Tứ Ngôn, nói tháng này có lẽ sẽ thiếu mấy vạn từ.

Tứ Ngôn rất hào phóng, lập tức nói: “Không sao không sao, bảo cô ấy cứ nghỉ ngơi thật tôi, chỗ tôi không vội. Có yêu cầu tôi giúp đỡ không?”

“Không cần không cần.” Tống Mặc cười cười, “Xin lỗi nhé, có cơ hội tôi sẽ mời anh ăn cơm.”

Hai bên nói khách khí hai ba câu rồi cúp điện thoại.

Kỳ thật Tứ Ngôn đang uống rượu với một người bạn, tâm tư rất nhanh trở lại bàn rượu: "Đến, uống thêm một ly."

Hắn chạm cốc cùng đối phương, đối phương trầm mặc im lặng uống cạn.

"Này, cậu như vậy là có ý gì?" Tứ Ngôn bị sự trầm mặc của người này mất hứng, "Chính cậu tìm tôi uống rượu đây huynh đệ, bây giờ sao lại chẳng nói gì thế?"

Rượu Mao Đài 43° cũng đã được một bình.

“Sao, thất tình à?” Tứ Ngôn cười nói lại rót rượu, tặc lưỡi, "Không đúng, tôi chưa bao giờ nghe nói cậu tìm bạn gái. Thư Đại của chúng ta trời sinh thanh cao, không dính bụi trần mà."

Nói xong mắt hắn lóe lên: "Chẳng lẽ vẫn còn hoài nghi chuyện Ngọc Ly sao?"

Anh em xung quanh ai chẳng biết Nhất Sinh Thư thật lòng thật dạ là fan của Ngọc Ly? Còn lên cả Douban và Zhihu lập nick ảo viết mấy bài cảm nhận <Thanh Châu Lục>.

Nhất Sinh Thư nhú mày nhưng rất nhanh giãn ra. Ngược mắt nhìn người bên cạnh, nói: "Tôi hỏi cậu chút chuyện."

Tứ Ngôn phối hợp uống cạn một ly: "Cậu nói đi."

Nhất Sinh Thư nhìn hẩn chăm chăm: "Tác phẩm mới của cậu, có phải là tìm người viết hộ không?"

Tứ Ngôn ăn một viên đậu phộng, vừa nhai đã nghẹn ở trong miệng.

"... Vì sao cậu nói vậy?" Hẩn cười gượng, cố gắng bình tĩnh muốn rót rượu.

Nhất Sinh Thư duỗi tay giữ bình rượu lại: "Có phải hay không?"

Tứ Ngôn bị ánh mắt hẩn làm chấn động, tay run rẩy, buông bình rượu, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Làm sao cậu biết..."

Nhất Sinh Thư cười khẽ.

"Này, cậu đừng có vẻ mặt như vậy." Tứ Ngôn nhỏ giọng, "Cậu nói huynh đệ chúng ta bây giờ tốt xấu gì cũng coi như nhà hoạt động xã hội, ngày nào cũng bận rộn, làm sao có nhiều thời gian sáng tác nữa chứ?"

Nói xong lại bỏ đậu phộng vào miệng: "Lại nói, dàn ý do chính tôi viết đó! Viết xong dàn ý tôi cảm thấy đã kể xong rồi, có thể thoải mái cho qua, không có cảm hứng viết nữa."

Nhất Sinh Thư dường như có tâm sự, không chú ý nói chuyện, chỉ cười khẽ một tiếng.

"Này này này... Cậu đừng có như vậy, tôi sợ lắm đó!" Tứ Ngôn rụt cổ lại, "Mau nói cho tôi nghe, làm sao cậu biết được? Ai nói cho cậu? Bà mẹ nó, chuyện này mà bị bới ra, tôi không lăn lộn được trong giới nữa đâu!"

"Không có." Nhất Sinh Thư cầm bình rượu rót rượu cho hẩn, lại rót cho mình, "Tự tôi nhìn ra, người khác không biết."

"À..." Tứ Ngôn thở phào, hẩn cho rằng Nhất Sinh Thư nhìn ra từ văn phong.

Kỳ thật không phải.

Văn phong của tác giả tuy rằng không giống nhau nhưng đối phương đã bắt chước rất giống văn phong của Tứ Ngôn. Chú ý tìm, thậm chí còn cẩn thận tới nỗi sử dụng một số từ ngữ Tứ Ngôn thường dùng.

Nhất Sinh Thư càng nghĩ càng thấy không đúng, là kịch bản.

Tiểu thuyết tồn tại trên đời hơn một ngàn năm, cho tới ngày nay, có lẽ tất cả tính tiết đều có kịch bản của nó.

Có thể đại chúng một chút cũng có thể độc đáo hơn một chút. Các tác giả là người am hiểu kịch bản, bởi vì tình tiết rõ ràng khác nhau, người đọc không nhất định có thể nhìn ra điểm giống nhau, nhưng người trong nghề lại dễ dàng nhìn thấu.

Kịch bản giống như "Escape room" không quá thường thấy.

Nhưng Nhất Sinh Thư từng thấy qua rồi, hơn nữa còn được viết vô cùng tuyệt vời. Cô ấy thông qua con chữ, cho người đọc hình ảnh, cảm giác có thể đánh sâu vào tâm lý và cảm nhận.

Lần cuối cùng hẳn nghe được tin tức của cô trong miệng của bạn bè cô là một ngày nào đó của tháng 11, trong đêm khuya Lưu Cẩm nhắn tin cho hẳn.

“Lưu Cẩm” 01:12:27

Thư Đại, Ngọc Ly nói anh chặn cô ấy, thật sao?"

Cô ấy nhờ tôi chuyển lời, cô ấy không có đạo văn.

“Lưu Cẩm” 01:09:53

Cô ấy nói cô ấy thiếu tiền, sẽ đi làm nghề viết hộ kiếm tiền, sau đó thông qua pháp luật giải quyết chuyện này.

Trong chuyện này tôi tin tưởng cô ấy, nếu anh không tin, về sau chúng ta không cần liên lạc nữa.

Nhất Sinh Thư nhìn những tin nhắn này, trầm mặc rất lâu.

Cuối cùng hắn nói: "Bảo cô ấy tới phòng làm việc Linh Mặc thử xem."

Sau đó hắn tìm quảng cáo của phòng làm việc Linh Mặc lúc trước đăng trên mạng, chụp màn hình gửi đi.

Ba phút sau, lý trí của hắn bị cơn xúc động chiến thắng, muốn nhắn lại một câu: "Nếu cần giúp đỡ, tôi có thể hỏi bạn bè xem có thể liên hệ giúp không."

Nhung gửi thất bại.

Lưu Cẩm chặn hắn.

Một tuần sau, dưới áp lực của dư luận, hắn đã đăng bài trên Weibo cho thấy thái độ.

"Bỏ fan bất hồi thái. Tôi mong muốn pháp ngày càng hoàn thiện, nguyên nguyên sang trường thịnh không suy."

Nhất Sinh Thư trầm mặc chạm ly với Tứ Ngôn: "Rất nhiều người nói, làm tác giả phải không phụ lòng những con chữ dưới ngòi bút, tôi cảm thấy không phải vậy, đạo đức nghề nghiệp dưới áp lực có thể nặng có thể nhẹ."

"Quan trọng là rất nhiều chuyện, sẽ làm cậu tỉnh lại giữa đêm càng nghĩ càng hối hận, canh cánh trong lòng."

Tứ Ngôn chờ dẫn.

Trong vài phút yên lặng, hấn nhớ tới chuyện mình tìm người viết hộ.

Đây cũng không phải lần đầu hấn nghĩ tới chuyện này, dù sao làm nghề này, ai cũng có tình cảm. Đêm khuya yên tĩnh là lúc còn người dễ dàng suy nghĩ lung tung, hấn nghĩ sau này hấn có hối hận hay không... Đặc biệt là khi về già, nếu như đối mặt với tác phẩm mang tên mình rồi lại không thuộc về mình, liệu hấn có hối hận hay không.

Chẳng qua, suy nghĩ đêm khuya không chống lại được nỗi dục hoặc của món lợi kếch xù từ chuyện ăn chênh lệch.

Mà người bên cạnh hấn cũng yên lặng, chuyện Nhất Sinh Thư nghĩ tới là bản thân hấn vì dễ dàng bị dư luận kích động cho nên không suy nghĩ kỹ càng, vội vàng chặn Ngọc Ly.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 9

Bác sĩ yêu cầu Tạ Thanh nằm viện bảy ngày, một là phải nghỉ ngơi thật tốt, hai là kiểm tra kỹ một chút xem cô có vì quá mệt nhọc mà mắc bệnh tim không.

Nhưng tới hôm sau Tạ Thanh đã không ở nổi nữa, ngồi trên giường lay lay cánh tay Trâu Tiểu Doanh: "Tôi không sao, cậu đi nói với bác sĩ cho tôi xuất viện đi."

"Xuất cái gì mà xuất, cậu phải ở yên đây!" Trâu Tiểu Doanh trừng mắt, "Nếu cậu tới đây một lần nữa, tất cả mọi người sẽ bị dọa tới nỗi phát điên. An tâm ở đây vài ngày, chờ kiểm tra xong thì nói tiếp, hôm nay cậu không có cửa xuất viện đâu!"

Tạ Thanh: "Vậy cậu mua giấy cho tôi viết bản thảo nhé?"

"Tôi đánh cậu đó nha!!!" Mắt Trâu Tiểu Doanh trừng hết cỡ, "Tổng ca đã nói, mấy ngày này cậu phải nghỉ ngơi thật tốt!"

Tạ Thanh bất đắc dĩ nằm xuống, lực chú ý di chuyển lên trần nhà.

Phòng bệnh tư nhân được sửa sang sang trọng, phòng đơn yên tĩnh, vách tường sơn màu hồng nhạt ấm áp. Trong phòng bệnh có phòng tắm riêng, TV, còn có ghế sofa có thể hạ xuống thành giường để người nhà bệnh nhân nằm khi quá mệt mỏi.

Tạ Thanh chớp chớp mắt, lại hỏi Trâu Tiểu Doanh: "Ở chỗ này một ngày... Bao nhiêu tiền vậy?"

Trâu Tiểu Doanh giơ chéo cổ tay thành hình dấu nhân: “Dừng lại đi, hôm nay nói thế nào cậu cũng phải ở đây, cậu có dây dưa với mình thế nào cũng vô ích thôi!”

"..." Tạ Thanh túm ống tay áo cô ấy, "Tôi chỉ muốn hỏi bao nhiêu tiền thôi, không nói cái khác nữa."

“Đây là cậu nói nha!” Trâu Tiểu Doanh đảo đảo tròn mắt, “Lục tổng đưa hai vạn tiền đặt cọc, bác sĩ nói chắc chắn là đủ rồi. Tôi thấy, truyền dịch khoảng vài ngàn đi, thêm cả phòng bệnh có lẽ hơn một vạn?”

Mặt mũi Tạ Thanh trắng bệch: “Đắt như vậy sao!”

Trâu Tiểu Doanh gật đầu: “Bệnh viện tư nhân mà, giá cả thế này cũng coi như được rồi.”

Tạ Thanh cảm thấy thịt đau cực kỳ, hơn nữa bảo hiểm y tế không dùng được trong bệnh viện tư nhân. Cô thật đáng thương, 150 đồng một nghìn chữ còn chưa nhận được vậy mà đã tốn một số tiền lớn.

Nhưng bất luận là Trâu Tiểu Doanh hay là Tống Mặc đều không cho cô xuất viện sớm, Tống Mặc thậm chí còn tàn nhẫn nói nếu cô xuất viện sớm thì đừng ở lại phòng làm việc Linh Mặc nữa, Thanh Thanh mới biết sợ, yên ổn dưỡng bệnh, lòng đau như cắt vì xót tiền.

Mỗi ngày, vào buổi tối Trâu Tiểu Doanh sẽ bớt thời gian tới thăm cô, những người khác cũng bận chuyện riêng của mình nên phần lớn hỏi thăm cô qua WeChat.

Cô không ngờ được là ngày nào Đinh Nhất Phàm cũng tới. Mỗi ngày gần giờ cơm trưa, hần tới nhà ăn gần đây mua hai ba món rồi tới bệnh viện ăn với cô.

Tạ Thanh làm một tác giả, tuy rằng không viết qua ngôn tình nhưng lúc viết <Thanh Châu Lục> cũng viết qua vài câu chuyện tình nhỏ.

Ngày đầu tiên Đinh Nhất Phàm tới, có thể lý giải là bạn tốt quan tâm nhau; ngày thứ hai, cô liền cảm giác được sự khác thường.

Ngày thứ ba, trước khi Đinh Nhất Phàm tới cô xuống nhà ăn bệnh viện trước một bước.

Nhà ăn bệnh viện tư nhân không tính là rẻ nhưng dễ chịu hơn ăn đồ người khác mua cho.

Ăn xong cô tản bộ vòng quanh bệnh viện, lúc trở lại phòng bệnh, Đinh Nhất Phàm quả nhiên ở đây.

Hắn nhìn cô, đứng dậy, không khỏi mất tự nhiên: "... Cô đi ra ngoài sao?"

Tạ Thanh gật đầu: "Tôi tới nhà ăn ăn cơm."

Đinh Nhất Phàm đang cời bỏ túi đựng cơm trong tay thì dừng lại, cười cười: "Tôi mang theo cơm, phần ăn Giáng Sinh đó."

Tạ Thanh ôn hòa nhã nhận: "Không sao, anh mang về đi, phòng làm việc hâm nóng đồ ăn cũng tiện."

Tạ Thanh không cho hắn cơ hội để lại thứ đó.

Đinh Nhất Phàm ừ một tiếng.

Ngày thứ tư, Đinh Nhất Phàm tới không mang đồ ăn nữa.

Ngày thứ năm hắn lại mang tới nhưng Tạ Thanh vẫn tới nhà ăn trước một bước như hôm trước.

Ngày thứ sáu, cuối cùng bác sĩ cũng cho phép Tạ Thanh xuất viện. Tạ Thanh cũng không muốn chờ lâu, nhanh chóng lấy thuốc còn dư và làm thủ tục xuất viện, lúc thu dọn xong hành lý đi ra ngoài lại thấy Đinh Nhất Phàm tới đây.

"Tôi tới..." Đinh Nhất Phàm kinh ngạc há mồm, vội vã nhận hơn nửa đồ đạc trong tay Tạ Thanh, "Cô giỏi thật, làm thủ tục xuất viện không nói với mọi người trong phòng làm việc một tiếng, tự mình làm xong hết rồi hả?!"

Không chỉ làm xong rồi, cô còn gọi xe xong rồi. Đề phòng trở về phòng làm việc quá giờ cơm trưa không còn cơm ăn nên cô còn tới nhà ăn mua một hộp đồ ăn mang về.

Trở lại phòng làm việc, Tạ Thanh cầm biên lai bệnh viện đi tìm Tống Mặc, Tống Mặc thấy cô cũng phản ứng giống hệt: "Sao cô xuất viện rồi?"

Tạ Thanh cười cười, cảm ơn Tống Mặc, sau đó đưa biên lai cho hắn xem: "Nghe nói Lục tổng trả tiền cọc hộ tôi? Anh cho tôi số điện thoại của anh ấy đi, tôi sẽ trả lại tiền cho anh ấy."

Tuy rằng cô ngất vì viết bản thảo, nhưng phòng làm việc cũng không phải không cho xin phép giảm bớt số lượng công việc. Cô liều mạng như vậy là chuyện của cô, không thể đổ lỗi đó là "tai nạn lao động", phòng làm việc phải trả tiền cọc cho cô.

Chuyện này không liên quan tới phòng làm việc, mọi người còn hoảng loạn vì cô một trận, Tạ Thanh cảm thấy vô cùng có lỗi, tự giác nghĩ cách giải quyết phiền toái tiếp theo.

Tống Mặc gật gật đầu, xé một tờ giấy, viết số di động cho cô.

Còn nói: "Đúng lúc, Tứ Đại bên kia rất có lòng, sợ cô sinh bệnh thiếu tiền nên bảo trợ lý gửi nhuận bút nửa tháng qua, cô tìm Trương Bằng nhận

nhé."

Tạ Thanh nhẹ nhàng thở phào.

Mưa thật đúng lúc!

Cô không muốn nợ nhân tình quá lâu, có ý xin tiền người nhà. Không phải người nhà không cho cô tiền, nhưng cô ở một mình bên ngoài đột nhiên nói thiếu tiền, ông bà nội chắc chắn sẽ lo lắng cho cô.

Cô tìm Trương Băng, ký tên nhận nhuận bút, Trương Băng lập tức chuyển khoản cho cô.

Nửa tháng nay cô viết không biết ngày đêm, giao bản thảo hơn mười vạn từ, kết toán lại vừa vặn hơn hai vạn đồng.

Tạ Thanh vừa xuống tầng vừa mở Alipay, nhập số điện thoại của Lục Thành, quả nhiên có tài khoản Alipay.

Tên hiển thị trên Alipay là "*thành"

Tạ Thanh nhập mật mã, ấn vào chuyển khoản, Alipay hiển thị chuyển khoản số tiền lớn, yêu cầu điền đầy đủ tên họ.

Tạ Thanh mỉm cười, gõ chữ vào khung vuông nhỏ.

Tại Văn hóa Thành Thư, các phòng ban bị giữ chân trong phòng họp suốt một buổi sáng.

Trước đây, bọn họ hầu như chỉ hợp tác cùng các tác giả, mua bản quyền của các tác phẩm nổi tiếng, lúc này ký hợp đồng với hai tác giả của phòng làm việc Linh Mặc, xem như Văn hóa Thành Thư là lần đầu làm.

Quảng cáo như thế nào, tiếp thị trên mạng ra sao, tận dụng tài nguyên như thế nào mới có nâng họ lên cũng là chuyện cần thảo luận.

Tất cả các phòng ban đã chuyển bị rất lâu, hôm nay đưa ra về cơ bản đều là các phương án hoàn thiện.

Các trưởng phòng trình chiếu PPT, Lục Thành ngồi ở vị trí chính giữa nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng hỏi hai ba câu hoặc có ý kiến.

"Rẹt, keng keng keng..."

Di động đột nhiên vang lên, tất cả mọi người đều theo bản năng nhìn xuống phía dưới.

Trong hội nghị có âm thanh tin nhắn hoặc tin WeChat vang lên cũng rất bình thường nhưng tiếng như tiền xu rơi vào túi của Alipay, rất đặc biệt.

Lục Thành nhíu mày, cầm lấy di động, thấy nhắc nhở trên màn hình khóa: Ngọc Sắc Thanh Thanh đã chuyển khoản thành công cho bạn.

Hắn nhất thời không nhớ ra là ai.

Ấn mở Alipay, nhìn thấy số tiền nhận được là hai vạn, kèm theo ghi chú: Tôi là Tạ Thanh, tôi đã xuất viện, cảm ơn Lục tổng!

Thật sự là cách trả tiền gọn gàng và sòng phẳng!

Lục Thành cười nhạt, buông di động, tiếp tục xem PPT.

Tạ Thanh vừa cúi đầu chuyển khoản vừa trở về phòng mình, chuyển khoản xong gặp Trâu Tiểu Doanh nhảy ra chúc mừng cô xuất viện, hai người cùng nhau vào phòng.

Đẩy cửa ra, Tạ Thanh liền chú ý tới hai thùng nước dừa chồng lên nhau trên bàn máy tính, loại này, một thùng 24 hộp.

“Ồ?” Tạ Thanh thuận miệng hỏi Trâu Tiểu Doanh, “Cái này ai mua vậy?”

"Trợ lý Lục tổng đưa tới, có lẽ cảm thấy nếu như biết cậu nằm viện thì nên tỏ vẻ một chút." Trâu Tiểu Doanh lại nói, "Này, Đinh Nhất Phàm nói với cậu chưa? Hần và Đào Nhiên đã ký hợp đồng xong, đêm mai cả phòng làm việc ra ngoài ăn cơm, sau đó bọn họ sẽ dọn ra ngoài."

Nói xong phát hiện Tạ Thanh nhìn chăm chăm di động không phản ứng, cô ấy nhìn thử, cô ấy đang tìm kiếm cái gì đó.

Tạ Thanh tìm giá nước dừa, một thùng là 110.7 đồng.

"Rẹt, keng keng keng..."

Di động Lục Thành lại vang lần lần nữa.

Trong phòng hội nghị lại xôn xao, Lục Thành xin lỗi trưởng phòng bị cắt ngang hai lần, nhú lông mày cầm lấy di động.

Ngọc Sắc Thanh Thanh đã chuyển khoản thành công cho bạn.

?

Còn tiền gì nữa?

Hần tò mò ấn mở, số tiền chuyển khoản là: 221.4 đồng.

Ghi chú: Cảm ơn nước dừa của anh.

Lục Thành buồn cười nhìn chăm chăm màn hình vài giây, một cảm xúc vô danh xông lên làm hắn muốn đáp lại cô chút gì đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách nào tốt nên buông di động xuống trước.

Phòng làm việc Linh Mặc, Tạ Thanh đã hoàn trả hết "nợ", thoải mái thở phào một cái, cô đã có tâm tình tốt nghe Trâu Tiểu Doanh nói chuyện.

Trâu Tiểu Doanh lặp lại một lần nữa lời vừa nói, cô mới chậm chạp bừng tỉnh: "A... Ký thành á!"

"Đúng, mỗi người một trăm vạn, phòng làm việc ba phần, mua toàn bộ bản quyền ba quyển sách trong tương lai!" Trâu Tiểu Doanh nói.

Nói riêng về cái giá này, kỳ thật cũng không tính là cao.

Từ ba bốn năm trước, tác phẩm của văn học mạng cũng đã có thể chuyển thể thành mấy kịch bản truyền hình mà cũng kiếm được một trăm vạn trở lên rồi, trang truyện và tác giả cũng có lợi nhuận kha khá.

Nếu hơn ba mươi vạn có thể mua toàn bộ bản quyền của một tác phẩm chất lượng, bất luận là mở rộng hay bán đi đều kiếm được lợi nhuận không tồi.

Nhưng mặt khác, cái ngành sản xuất này chỉ như cơn sóng lớn vỗ vào cát. Có lẽ với những tác giả lớn thì việc bán bản quyền không khó nhưng với những tác giả mới, những người bán được tác phẩm đầu tiên chỉ là con số ít.

Không bán bản quyền, bán riêng sách kiếm về ba mươi vạn sẽ có chút khó khăn, đặc biệt là với tác giả mới. Đinh Nhất Phàm và Đào Nhiên có thể được trả từng này cũng là dựa vào Văn hóa Thành Thư.

Vì vậy, cả hai bên cùng có lợi.

Văn hóa Thành Thư có lời, tác giả cũng không lỗ.

Trừ thuế và phần chia cho phòng làm việc đi, hai người đều còn năm sáu mươi vạn, đương nhiên không tội gì tiếp tục làm việc ở đây.

Vào ban đêm, Đinh Nhất Phàm chọn liên hoan ở nhà hàng.

Là một nhà hàng tương đối sang trọng, hẳn thông báo trong nhóm, tất cả mọi người nói: "Trời ơi, đại gia!"

Đào Nhiên không cam lòng thua kém, giành mời khách với Đinh Nhất Phàm, bao một quán chuyên tổ chức tiệc vui chơi giải trí gần nhà hàng.

Dù sao cũng là chủ nhật, cùng nhau ra ngoài chơi cũng tiện.

Vì thế 10 giờ sáng chủ nhật, quán tổ chức tiệc náo nhiệt vô cùng.

Xung quanh đều là khu biệt thự, mức tiêu pha không thấp, quán này cũng chịu khó đầu tư. Thiết bị ca hát trong phòng bao đều là loại xịn, các trò tabletop game đều là bản đầy đủ, có đủ các loại trò chơi, từ phổ thông như Switch, X-box đến những trò hòa cổ như điện tử bốn nút cũng đều có đủ, ngoài ra còn có trang thiết bị chơi game thực tế ảo VR hiếm thấy trên thị trường, không biết là đã bỏ ra bao nhiêu tiền.

Tạ Thanh không thành thạo trò chơi, bất quá Trâu Tiểu Doanh muốn trải nghiệm trò VR, cô cũng cùng nhau thử với Trâu Tiểu Doanh.

Trâu Tiểu Doanh chọn trò chơi zombie, thành linh có người nhào lên căn. Hai người cùng nhau hét chói tai, thu hút mọi người tới vây xem.

Vất vả lắm mới chạy từ chỗ bọn zombie đang chém giết ra ngoài, di động Tạ Thanh vang lên. Cô duỗi tay lấy di động, một con zombie còn sống từ sau lưng ôm lấy cô, há mồm gặm mặt cô.

“Á thật ghê tởm!” Tạ Thanh vừa cười vừa tháo kính mắt, Trâu Tiểu Doanh dùng súng bắt chết zombie, nhanh tay bấm tạm dừng.

Tạ Thanh cúi đầu nhìn màn hình, số di động là số địa phương, cô không lưu nhưng có chút quen mắt.

Cô nghi hoặc nghe máy: "Vâng, chào anh?"

"Tạ tiểu thư."

"... Lục tổng?" Tạ Thanh hoảng hốt, bỗng cảm giác có người nhìn chăm chú, cô quay đầu, không ngoài ý muốn thấy Đinh Nhất Phàm ở giữa đám người vây xem đánh zombie.

Mắt sáng như đuốc, nhìn cô chăm chăm.

Chạm phải tầm mắt của cô, hấn vội vã tránh đi.

Tạ Thanh dường như không phát hiện ra, nhìn xuống mặt đất, tiếp tục nghe điện thoại: "Có chuyện gì sao?"

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 10

"Hôm nay vừa khéo tôi qua bên đó." Lục Thành dừng lại một chút, "Buổi tối cô rảnh không? Tôi mời cô đi ăn cơm."

Tạ Thanh: "Thật xin lỗi, buổi tối chúng tôi làm tiệc chia tay cho Đào Nhiên và Đinh Nhất Phàm."

Lục Thành lại nói: "Còn buổi trưa thì sao?"

Tạ Thanh nhăn mày.

Hai người không thể nói là quen biết, cũng không có hợp tác gì. Đột nhiên Lục Thành mời cô ăn cơm, cô cảm thấy không thể hiểu được.

Vì thế, cô trực tiếp hỏi: "Vì sao mời tôi ăn cơm?"

Bên kia im lặng một chút, rồi cười như có như không.

Tiếng nói trở nên lười biếng và chậm rãi: "Lúc trước tôi cảm thấy Tạ tiểu thư rất khách khí, sao khi người ta thật sự giúp đỡ thì không còn khách khí nữa? Tôi nhớ ngày đó tôi đập cửa cứu cô, còn ở bệnh viện hơn hai tiếng, trả tiền cọc, cô không muốn gặp mặt nói cảm ơn với tôi?"

Tạ Thanh cứng họng.

Tuy rằng loại lý do "bắt cóc đạo đức" [1] nghe có hơi khó chịu nhưng khó có thể phản bác.

[1] Dùng tiêu chuẩn đạo đức quá cao, không thực tế ép buộc, tấn công người khác.

Vì thế, cô gật đầu: "Tôi mời anh."

Trong một cái chớp mắt, cô cảm thấy cảm xúc của ánh mắt sau lưng càng lúc càng mãnh liệt rồi.

Tiếng nói trong điện thoại càng lười biếng: "Không cần, cô chỉ cần lo chọn nhà hàng là được, lát nữa tôi tới phòng làm việc đón cô."

Nói xong không cho cô nói thêm nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

"..." Tạ Thanh đứng im bó tay một lát, gửi tin nhắn tới số điện thoại của hắn.

"Tôi không ở phòng làm việc, hôm nay tất cả mọi người đều ra ngoài chơi."

Sau đó cô gửi địa chỉ chi tiết và tên quán cho hắn.

Vài giây sau, Lục Thành nhắn trở lại:

"Đã xem."

Đánh zombie thêm vài ván, tới gần 12 giờ trưa, di động Tạ Thanh vang lên lần nữa.

Cô nghe điện thoại, Lục Thành lời ít ý nhiều nói "Tôi tới rồi", cô vừa nói "Tôi ra ngay đây" vừa đi ra cửa, thay giày, mặc áo khoác.

Đình Nhất Phàm cũng theo cô ra, cô cúp điện thoại nhìn hắn, hắn cũng nhìn cô, ngữ khí do dự và cẩn thận: "... Cô ra ngoài sao?"

Kỳ thật hắn biết rõ cô đi ra ngoài làm gì.

Tạ Thanh gật đầu, cũng không che dấu: “Lục tổng bảo tôi ra ngoài ăn một bữa cơm.”

“Vậy cô chú ý an toàn nhé...”

Đinh Nhất Phàm khô khan nói.

"Buổi tối chúng ta còn tiệc liên hoan, cô đừng quên..."

Tạ Thanh mỉm cười gật đầu: “Ừ, tôi ăn cơm trưa xong sẽ trở lại.”

Nói xong cô mở cửa đi ra ngoài, gió lạnh nhào tới.

Đinh Nhất Phàm vừa khéo cảm nhận được, hắn cảm thấy không khí lạnh lẽo này giống như lũ giám ngục trong <Harry Potter>, luân quần trong ngục hăn, hút sạch mọi vui sướng.

*****

Tạ Thanh ra khỏi quán, liền nhìn thấy xe Lục Thành dừng ở ven đường.

Hắn xuống xe chờ cô, không mặc áo khoác, một thân âu phục màu đen giữa mùa đông lạnh lẽo có chút cô đơn.

“Lục tổng.” Tạ Thanh khách khí gật đầu với hăn, thấy hăn giống như muốn vòng qua mở cửa cho cô, vội vàng bước chậm lại, tự mình kéo cửa xe ngồi vào.

Lục Thành nở nụ cười, cũng ngồi vào ghế lái, nhìn cô từ kính chiếu hậu: "Cô ăn gì?"

Tạ Thanh: “Tới quảng trường bên kia đi, rất nhiều nhà hàng, Lục tổng nhìn xem muốn ăn cái gì.”

Cô nói "quảng trường" chính là trung tâm thương mại lần trước hai người vô tình gặp nhau, tầng năm tầng sáu đều là nhà hàng.

Trong kính chiếu hậu, Tạ Thanh nhìn thấy Lục Thành ngược mắt, bất mãn với cách cô chuyển nhiệm vụ chọn nhà hàng sang cho hắn.

Cô cúi đầu né tránh, tay lướt điện thoại.

Lục Thành nắm tay lái suy nghĩ một chút: "Cơm tây hay đồ Trung Quốc?"

"Đều được."

"Thanh đạm hay khẩu vị mặn một chút?"

"Gì cũng được."

Hắn cười ra tiếng, trêu chọc nói: "Tạ tiểu thư có bao giờ bị đánh khi đi ăn với bạn bè chưa?"

Đều được, gì cũng được, tùy là ba từ cấm kỵ khi hẹn ăn cơm.

Tạ Thanh rốt cuộc cũng không trốn tránh nữa, ngẩng đầu suy nghĩ một chút: "Lục tổng chọn một nhà hàng anh thích nhất đi, tôi ở đây cũng không ăn nhà hàng bao giờ, ăn chỗ nào cũng được."

Được rồi, cũng coi như đáp án.

Lục Thành hơi trầm ngâm, khởi động xe, nhưng không tới trung tâm thương mại, mà vào một chỗ gần khu biệt thự.

Dừng xe trước một tiệm cơm Tây, Lục Thành dẫn Tạ Thanh vào, mới đẩy cửa, phục vụ đã nhiệt tình bước lên đón: "Lục tiên sinh."

Nơi này trang trí đơn giản, tao nhã, vách tường và bàn ghế đều là màu trắng, trông sáng bóng như phủ sơn polyester, sàn nhà màu đen bóng. Ngoài cửa sổ sát đất, cảnh khô mùa đông phủ sương phù hợp với bối cảnh và trang trí trong nhà hàng, đúng với câu "phong cách tối giản".

Giữa trưa, người tới nơi này dùng cơm không quá đông. Phục vụ dẫn bọn họ tới ghế dài gần cửa sổ, mang hai thực đơn và rượu lên sau đó rời đi, xung quanh trở nên yên tĩnh, không có tiếng động.

Nhà hàng chuyên về các món bít tết, Tạ Thanh không hay ăn, sau khi lật vài trang thực đơn cũng không có lựa chọn nào.

Lại lật thêm hai trang, người đối diện đột nhiên mở miệng: "Cá hồi chiên của nhà hàng này cũng không tồi, cô có thể thử xem."

Tạ Thanh lập tức có cảm giác được cứu: "Được, cảm ơn anh."

Lục Thành gọi phục vụ tới, cho Tạ Thanh cá hồi chiên, còn mình thì chọn bò bít tết sườn chữ T bảy phần chín.

Món khai vị hẳn chọn salad cá ngừ, cân nhắc món chính của Tạ Thanh cũng là cá nên hẳn gọi cho cô món trứng ác quý.

Sau đó gọi thêm hai món nhẹ, Lục Thành hỏi Tạ Thanh: "Cô muốn điểm tâm ngọt hay đồ uống?"

Vừa rời nhìn thực đơn, Tạ Thanh đã lĩnh hội được mức giá của nhà hàng này, lập tức lắc đầu: "Không cần đâu..."

Hắn vẫn gọi cà phê cho mình và gọi nước trái cây cho cô, còn gọi thêm một phần bánh red velvet nữa.

Tạ Thanh cho rằng hẳn muốn ăn bánh kem, lại nghe hắn nói: "Nhà hàng này bánh kem rất ngon, nếu cô không ăn thì đóng gói lại."

Tạ Thanh: "... Cảm ơn."

Gọi đồ xong, nhân viên phục vụ dò hỏi: "Anh chị muốn mang hết lên hay mang theo trình tự?"

Chuẩn cơm Tây thì dĩ nhiên là theo trình tự, từ món khai vị cho tới món chính, hỏi như vậy là một kiểu nhập gia tùy tục, vì có những khách khi ăn cơm thường nói chuyện phiếm, không muốn bị làm gián đoạn khi nhân viên bê thức ăn lên.

Lục Thành gật đầu nói: "Mang hết lên đi."

Xung quanh khôi phục yên tĩnh, trong lúc chờ đồ ăn lên thì cả hai không có chuyện gì để làm, cách đơn giản để nhất tránh xấu hổ là nói chuyện phiếm.

Tạ Thanh nghĩ tới nguyên nhân tới đây ăn bữa cơm này, nghiêm túc nói cảm ơn với Lục Thành: "Cảm ơn Lục tổng ngày đó đã đưa tôi tới bệnh viện và trả tiền đặt cọc cho bệnh viện giúp tôi."

Cô vừa mở miệng thì Lục Thành liền vui vẻ trở lại, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ sát đất, sau đó quay lại nói: "Tôi gọi cô ra đây không phải vì chuyện này."

Ngừng một lát, hần cười cười rồi nói tiếp: "Tôi cảm thấy Tạ tiểu thư là người rất thú vị."

"Thú vị?" Tạ Thanh nhăn mày, hần bình tình nói: "Tôi chưa từng thấy qua người có hai thùng nước dừa mà cũng phải trả lại tiền."

Mà còn chính xác tới từng hào, không bỏ số lẻ. Đương nhiên, cũng không làm tròn lên.

Tạ Thanh nhún vai, cầm cốc nước chanh lên uống một ngụm: "Vô công bất thụ lộc, tính toán rõ ràng một chút có cái gì không tốt sao?"

Trong mắt Lục Thành hàm chứa tìm tòi nghiên cứu, hơi nghiêng người về phía trước, hai bàn tay chống cằm, mười ngón tay giao nhau: "Nhưng Tạ tiểu thư rõ ràng cực kỳ keo kiệt với bản thân, chuyện này không thể nói là có lợi, rõ ràng có thể nhận chỗ tốt, tại sao cô không muốn?"

Lời này hiển nhiên không dễ nghe, hơn nữa hai người còn không đủ thân thiết, trong tình huống này có vẻ mạo phạm.

Tạ Thanh chậm rãi hỏi lại: "Tôi keo kiệt với bản thân như thế nào?"

Lục Thành: "Rất nhiều tác giả khi sáng tác thích uống đồ ngọt, còn cô uống thẳng nước đường."

Tạ Thanh: "Tôi thích uống nước đường."

"Phải không?" Đáy mắt Lục Thành càng thêm một phần ý cười, tò mò cũng thêm một phần, "Nhưng lúc tôi đưa cô về từ siêu thị, tôi nhớ ra mình quên mua đồ nên đã tới cửa hàng tiện lợi ở tiểu khu các cô một chuyến."

"Đường trắng ở cửa hàng tiện lợi đã hết nhưng vẫn còn đường viên." Hắn gằn từng chữ nói.

Ý nói là, hắn biết cô vì tiếc tiền nên bỏ gần tìm xa.

Tạ Thanh có chút kinh ngạc với sự cẩn thận của hắn nhưng cũng không ngại bất mãn với từ hắn vừa dùng.

Cô cười lạnh một tiếng: "Thấy mầm biết cây [1]. Lục tổng mở công ty văn hóa làm gì, anh mở văn phòng thám tử tư chắc chắn kiếm được nhiều tiền hơn."

[1] Nhìn sự vật khi mới xuất hiện có thể đoán biết tương lai của nó.

Lúc này phục vụ bưng khay đồ uống vào bàn, hai người đồng thời im lặng, Tạ Thanh lạnh nhạt rũ mắt, Lục Thành thì đánh giá cô, nụ cười không giảm, hẳn nhấp một ngụm cà phê.

Phục vụ sinh rời đi, hẳn buông ly cà phê xuống lắc đầu: “Được rồi, là tôi không biết nói lời khách sáo.”

Tạ Thanh nhưn mày nhìn hẳn.

“Tôi thu lại lời nói vừa rồi, kỳ thật tôi không cảm thấy Tạ tiểu thư keo kiệt.” Hẳn ngả lưng vào ghế, “Nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt cô, tôi đã rất tò mò.”

“Tò mò cái gì?”

“Cô xem, tôi biết cô là Ngọc Ly. Cho nên tôi tò mò vì sao cô muốn làm nghề viết hộ, còn gõ chữ tới nỗi phải vào bệnh viện, cuộc sống cũng trôi qua... vô cùng tẻ nhạt.”

Hẳn mở bàn tay, trực tiếp nói ra nghi vấn chôn dấu đã lâu trong lòng: “<Thanh Châu Lục> thành công như vậy, cô hẳn là kiếm được mấy trăm vạn đi. Cho dù cô không sáng tác nữa, chỉ dựa vào lợi tức mỗi năm cũng có thể có hai mươi ba mươi vạn, không phải sao?”

“Mấy trăm vạn?” Tạ Thanh mở to hai mắt kinh ngạc chớp mắt một cái, sau đó lâm vào trầm mặc.

“Không đúng sao?” Lục Thành hỏi lại.

Hẳn rất hiểu biết giá cả các tác phẩm. Tuy rằng trình độ các tác phẩm ở trong tay hay ở trên mạng có khả năng chênh lệch rất lớn, nhưng <Thanh Châu Lục> là tác phẩm cực kỳ nổi tiếng tới nỗi trở thành một hiện tượng, bất luận đặt ở đâu cũng có giá bán cao nhất.

Hắn nói "mấy trăm vạn" kỳ thật chỉ là tính sơ qua, nếu như bàn các điều khoản trong hợp đồng khôn khéo một chút, nhận phần trăm từ việc mở rộng trò chơi, chỉ tính riêng khoản đó thôi thì mấy trăm vạn không phải vấn đề.

Huống chi, Văn hóa Thành Thư từng vì quyền sách này tiếp xúc với Truyền thông Khởi Văn, có ý hợp tác, cuối cùng bị Khởi Văn hét giá trên trời dọa lùi.

Tạ Thanh bình tĩnh lại, hỏi hắn: "Lục tổng cảm thấy <Thanh Châu Lục> có giá trị tới mấy trăm vạn sao?"

"?" Lục Thành càng tò mò, "Cô cảm thấy không đáng giá sao?"

Tạ Thanh cúi đầu uống nước chanh: "Tôi kiếm được tổng cộng sáu vạn đồng."

Cô rõ ràng nghe được đối phương hít một hơi lạnh.

Ngẩng đầu, Tạ Thanh thoáng chốc cảm giác được cô có khả năng đạt được thành tựu ghê gớm.

- -- Lục Thành, người đại diện nổi tiếng trong giới tác giả, đứng đờ trước mặt cô.

Trong lúc đứng đờ, bằng thói quen nghề nghiệp Lục Thành tính toán lại số quyền của <Thanh Châu Lục>.

Cả bộ bảy quyển.

"Một cuốn sách không tới nổi một vạn sao?"

Tạ Thanh: "Một cuốn sách một vạn, hai quyển cuối không lấy phần lẻ."

“Trước thuế sao?”

Tạ Thanh gật gật đầu.

"Bán đứt cả bộ bảy quyển?"

Tạ Thanh lại gật đầu.

“... Vĩnh viễn?”

Thấy được sự phức tạp giữa mày hăn, cô do dự một chút, lần thứ ba gật đầu.

Kỳ thật cô cũng biết mình ký bị lỗ.

Lúc ấy cô hoàn toàn không tiếp xúc qua giới văn học mạng, chỉ đăng <Thanh Châu Lục> trên tạp chí. Khi nhà xuất bản thuộc Truyền thông Khởi Văn tìm được cô, biên tập mở miệng là nói rất thích tác phẩm của cô, nhưng nói đề tài này hiện tại không hot, cô ta sẽ cố gắng hết sức giúp cô, nhưng giá tiền khó mà cao được.

Biên tập còn nói, "toàn bộ bản quyền" trên hợp đồng là lệ cũ trong giới.

Bây giờ nghĩ lại, mảnh khốe này dùng với đa số các tác giả đều công hiệu, cho nên lời biên tập mới thuần thực như vậy.

Cô cũng giống như vô số tác giả mới, trước "sự săn sóc nhiệt tình" của biên tập, hoàn toàn không tưởng tượng nổi người ta thân là nhà xuất bản sẽ lừa tác giả mình "rất thích".

Thông tin không cân xứng, người lão làng lừa người mới, dễ dàng biết bao.

Sau này, cô quen biết Lưu Cẩm, từ trong miệng Lưu Cẩm mới biết mình bị lừa.

Cô hỏi Lưu Cẩm mấy tập truyện này đáng giá bao nhiêu, Lưu Cẩm nói: "Ít nhất cũng tới mấy chục vạn đi..."

Lại an ủi cô: "Cũng chưa chắc người ta cố ý lừa cậu, đề tài này quá thật không hot, có thể bọn họ suy nghĩ cẩn thận một chút..."

Hiện giờ thấy phản ứng của Lục Thành, Lưu Cẩm lúc ấy bởi vì thấy cái giá chênh lệch quá lên nên căn bản không dám nói thật với cô.

Lục Thành cứng ngắc ở trước mặt cô không biết bao lâu, khó khăn cười gượng: "Khởi Văn cũng thật đủ xấu xa."

"Tôi còn tưởng rằng tôi mua một trăm vạn ba quyển đã đủ khôn khéo, không ngờ bọn họ..."

Một vốn bốn lời.

Tạ Thanh cười không nổi.

Mặc dù cô hối hận cũng muộn rồi, lúc trước cô đã thuyết phục bản thân mất vài chục vạn là chuyện thật, nhưng cái giá chênh lệch giống như lòng sông với mặt biển vậy, đột nhiên biến thành mấy trăm vạn, cô cảm thấy khá chấn động.

Quan trọng hơn là, nếu như thật sự có khoản tiền đó, tình hình bây giờ của cô sẽ khác.

Những chuyện làm mất sạch danh dự của cô kia, có lẽ cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Cô đột nhiên cảm thấy khổ sở, vô cùng ảm ức. Có lẽ trong tiềm thức vừa biết chuyện kia không cách nào giải quyết trong chốc lát, đáy lòng cô

sinh ra một loại cảm giác bức thiết không có lý trí.

... Cô thật sự muốn giải thích với người khác, khiến người ta tin tưởng cô.

Là ai cũng được.

Lục Thành bỗng nhiên nghe được cô nói: "Nếu như tôi nói tôi không có đạo văn, Lục tổng có tin không?"

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 11

"..."

Đúng lúc phục vụ mang món chính lên, hai người im lặng nhìn nhau.

Phục vụ rời đi, Lục Thành khàn giọng mở miệng: "Cô xem qua tác phẩm của Điều Sắc chưa?"

"Có xem qua."

Hắn hỏi tiếp: "Điều Sắc làm giả sao?"

"Không có."

"VẬY..." Lục Thành bật cười, "Cô là trực tiếp khôi phục và chấp nối lại. Cái khác tôi không dám nói nhưng tôi đã xem bản gốc."

Tiêu Như Sắc xuất bản vào năm 2006, là một trong những tác phẩm thuộc về series Cửu Châu hot nhất năm đó.

Đây là bộ tác phẩm rất thần kỳ.

Thần kỳ ở chỗ, không biết có phải có thuộc tính đặc biệt nào không, nó đặc biệt được những người muốn đạo văn ưa ái.

Các tác phẩm đạo văn trên mạng rất nhiều, nếu như đạo văn mấy bản, hầu như sẽ có một phần lấy từ. Có người copy miêu tả, có người ôm đi tình tiết.

Bởi vậy, thậm chí trong giới có người trêu chọc nói, sau này không bằng tái bản thành loại sách tham khảo đi, là sách dành riêng cho những người đạo văn.

Nếu ở trong ngành giải trí, có lẽ sẽ có chủ đề gọi là#ThươngTiêu Như Sắt#.

Tạ Thanh không đổi sắc mặt cầm quả chanh vàng óng vắt nước vào món cá hồi.

Cầm dao nĩa cắt cá hồi, cô nhin không được cười khê: "Lục tổng biết rõ bản thảo của tôi là viết tay chứ?"

Lục Thành gật đầu: "Tôi đã xem qua bản thảo của cô ở phòng làm việc."

Tạ Thanh không ngẩng mặt lên, tập trung cắt cá hồi: " đạo văn hơn 100 quyển sách, cho dù sách giấy hay sách mạng, với một người viết tay thì cũng là số lượng công việc quá lớn."

Lục Thành không phủ nhận cái này nhưng đối với một tác phẩm đạo văn mà nói, lời này kỳ thật không có sức thuyết phục.

... Đạo văn cũng đã đạo văn rồi, hà tất còn cần phải viết tay? Chắp vá và gom góp hơn 100 quyển sách, chỉ dựa vào khôi phục và chắp nối cũng có thể làm ra một cốt truyện hoàn chỉnh.

Hắn im lặng nhìn cô, cô vẫn tập trung nhìn cá, môi mỏng giống như củ ấu khê mở, bình yên ăn một miếng cá.

"Tôi không viết."

Khẩu khí của cô làm cho Lục Thành bưng tỉnh giữa lúc cho rằng cô đang đánh giá hương vị cá hồi.

Sửng sốt một chút, hần mới có phản ứng: "... Cái gì cơ?"

"Tôi không viết." Cô rút cuộc cũng nhìn hần, uống một ngụm nước chanh, "Tôi chỉ có một tác phẩm duy nhất là."

Cái này ngoài sức tưởng tượng rồi.

Tay Lục Thành đang cắt bò bít tết dừng lại một lúc lâu: "Nhưng được đăng nhiều kỳ trên Weibo cá nhân của cô."

Weibo cá nhân của Ngọc Ly, có dấu V vàng chứng thực.

"Weibo của tôi luôn ở trong tay nhà xuất bản." Tạ Thanh cười cười, chậm rãi lắc đầu, nhìn qua thần sắc Lục Thành, nói, "Lục tổng không tin cũng rất bình thường."

Lông mày hần chau lại.

"Chuyện này, rất khó hiểu." Cô bắt đầu dĩ nhún vai, "Tôi nói bản thảo không phải tôi viết, nhà xuất bản lại nói là tôi gửi bản thảo đi. Nói thật, tôi vẫn không thể hoàn toàn xác định cuối cùng là có chuyện gì xảy ra."

Là có người mạo danh tên cô gửi bản thảo cho nhà xuất bản hay chính nhà xuất bản giờ trò quỷ? Cũng có thể.

Lục Thành nhíu mày trầm tư: "Cô có xem qua hợp đồng không?"

"Hợp đồng?"

"Hợp đồng xuất bản."

Tạ Thanh lắc đầu: "Lúc chuyện mới xảy ra, tôi gọi điện cho nhà xuất bản, lúc ấy tổng biên tập nổi nóng, mắng tôi một trận sau đó đơn phương hủy hợp đồng rồi."

"..."

Lục Thành trầm mặc tiêu hóa câu chuyện thăng trầm này.

Vô thức hỏi: "Thật sao?"

Tạ Thanh cười nhẹ: "Tôi nói, Lục tổng không tin cũng rất bình thường."

Ngoại trừ Lưu Cẩm, cô không có nói chuyện này cho người khác. Giờ đột nhiên nói với một người không tính là quen thuộc, cũng không tính là "người ngoài", không hiểu sao Tạ Thanh cảm thấy nhẹ nhõm.

Có lẽ đây chính là cảm giác tìm "hốc cây", cứ nói hết ra, đối phương có tin hay không cô cũng không thêm để ý.

Lục Thành ghen họng một phen: "Tôi không có ý đó." Hắn cười cười, cũng không nói cái khác.

Sau đó bữa ăn của hai người có chút trầm mặc, món chính nhanh chóng được giải quyết, nhân viên phục vụ bưng món bánh ngọt lên cho Tạ Thanh và Lục Thành, Tạ Thanh cầm điện thoại: "Đóng gói món bánh ngọt giúp tôi, tính tiền."

Cô cảm thấy mặc kệ Lục Thành có cần mượn danh nghĩa cần cảm ơn mà mời cô tới đây không, bữa cơm này cô cũng phải mời.

Vừa mở mã thanh toán trong WeChat pay, cô nghe thấy Lục Thành nói: "Trừ vào thẻ thành viên của tôi đi, cảm ơn."

Tạ Thanh sửng sờ. Nhân viên phục vụ đương nhiên biết suy nghĩ cẩn thận giữa khách quen và khách lạ không biết sau này còn tới nữa hay không thì nên thỏa mãn ai tốt hơn, nói "Được" một tiếng, sau đó xoay người đi lấy hộp đóng gói.

Tạ Thanh đành phải nói: "Vây cảm ơn Lục tổng mời cơm."

"Không cần khách sáo." Lục Thành cười cười, nhấp một ngụm nước chanh, "Vây của cô..."

Lời ra khỏi miệng lại dừng lại.

Hắn phát hiện không biết bản thân muốn nói cái gì.

Đóng gói bánh ngọt xong, Lục Thành đưa Tạ Thanh trở lại quán vui chơi giải trí.

Hắn không có ý đi vào, dừng xe, nói với Tạ Thanh một câu "Có cơ hội gặp lại" để tạm biệt nhưng Tạ Thanh đã đi xuống xe.

Cửa xe đóng lại, hắn vô thức nghiêng đầu nhìn. Ánh mắt xuyên qua sương mù trắng nhạt phủ lên cửa sổ thủy tinh, thấy Tạ Thanh chậm chạp leo lên bậc thang quán, thò tay đẩy cửa.

Sau khi vào cửa lại nghiêng người đóng cửa, thấy hắn còn chưa đi, cô lễ phép vẫy vẫy tay.

Lục Thành bất giác nhích sang gần ghế phụ, cũng vẫy tay với cô.

Tạ Thanh cởi áo lông và đổi giày, nhân viên quán thấy toàn thân cô là khí lạnh, có lòng bước lên đưa cốc socola nóng cho cô.

Cô cầm lấy cốc socola nóng đi vào, muốn xem Trâu Tiểu Doanh ở phòng nào, nhưng lại bị Đinh Nhất Phàm chặn ở cửa ra vào phòng KTV.

Đinh Nhất Phàm nhìn cô, hỏi: "Ăn thế nào?"

Tạ Thanh ngược mắt lên: "Ăn rất ngon."

Đình Nhất Phàm rõ ràng mất tự nhiên, chần chừ một lát, nói: "VẬY... Có cơ hội cô dẫn tôi đi ăn một lần được không?"

Tạ Thanh mỉm cười: "Tôi nghe bọn họ nói anh đã thuê phòng xong rồi, tiếp theo muốn dọn đi."

"Ừ, đúng." Sắc mặt hần trắng nhợt, suy nghĩ một chút, lại nói thêm: "Nhưng tôi vẫn muốn ăn cơm nha, trở lại có thể..."

"Thu dọn đồ đạc sẽ rất mệt đó." Cô nói bằng giọng ấm áp, "Bình thường tôi phải chạy cho kịp bản thảo, ăn cơm cũng phải nhanh, ra ngoài ăn rất phí thời gian."

Cô rất bình thản. Kỳ thật phần lớn thời gian ở trong phòng làm việc, cô đều có phong cách lạnh nhạt như thế này. Nếu như nói chuyện với cô lúc cô đang suy tư nội dung cốt truyện, giữa lúc cô không tập trung còn có chút lạnh lùng, người trong phòng làm việc và người quen đã sớm phát giác ra điểm này.

Nhưng lúc này, sự bình thản không nói nên lời của cô lại làm cho Đình Nhất Phàm thấp thỏm. Tim của hắn đập nhanh, nhanh tới nỗi gần như bắt kịp âm thanh đổ xúc xắc trong phòng.

Bầu không khí giữa hai người trở nên tế nhị, cũng may Tạ Thanh kịp thời mở miệng: "Trâu Tiểu Doanh đâu?"

"...Vẫn đang đánh zombie." Đình Nhất Phàm nói.

"A, vậy tôi cũng đi chơi đây." Cô nói xong thì rời khỏi tầm mắt hắn.

5 rưỡi chiều, mọi người rời khỏi quán vui chơi, gọi ba chiếc xe tới nhà hàng Đình Nhất Phàm đặt trước.

Tống Mặc và Trương Bằng cũng được mời tới, nghĩ tới tương lai tốt đẹp của phòng làm việc, tâm tình ai cũng vui vẻ, vây quanh hai bàn tròn trong phòng trò chuyện hăng say.

"Cạn ly!" Vài đĩa rau trộn được mang lên, các nam tác giả ngồi cùng một chỗ với Tống Mặc hò reo nhau cạn ly.

Đám nữ tác giả ở bên cạnh xem, Trương Bằng cũng mời mọi người: "Đến đến đến, chúng ta cũng cạn một cái." Nói xong đưa cho Đào Nhiên một ly rượu nho, "Chúc cô có năng lực sáng tác tuôn trào như suối, có sách bán chạy, sớm ngày thành đại thần!"

"Cảm ơn mọi người!" Tâm tình Đào Nhiên hôm nay cũng không tệ, mỉm cười nói, "Chúc mọi người nghìn chữ giá cao, gõ chữ thuận lợi!"

Tống Mặc uống xong với nhóm nam tác giả, cũng qua bàn rượu bên này: "Chúc tất cả mọi người càng ngày càng khỏe!"

Đào Nhiên nở nụ cười: "Những lời này không giống người học khoa văn đại học B đi ra đâu nha."

"Nhưng là sự thật mà." Tống Mặc phớt lờ vẫn nâng cốc, mọi người cũng uống một ngụm.

Đặt chén rượu xuống, hần nhìn Tạ Thanh: "Đúng rồi, Nhất Phàm rời đi, cô vừa khéo chuyển lên phòng VIP đi."

"Oa oa..." Trâu Tiểu Dư ồn ào bên cạnh Tạ Thanh, vỗ tay thật lớn, "Thanh Thanh, thật vương giả! Hơn một tháng đã sang phòng VIP!"

Tống Mặc lại chỉ ngón tay vào nữ tác giả khác: "Còn Mạnh Viện nữa, bây giờ cô là lớn nhất tổ nữ tần, phòng VIP của Đào Nhiên thuộc về cô rồi!"

Mạnh Viện là một cô gái nhỏ hay xấu hổ, lúc ở nhà viết văn vì không kiếm được tiền nên không được người nhà ủng hộ, sau lại bị thúc hôn nên dứt khoát trốn tới phòng làm việc Linh Mặc làm công việc viết hộ.

Bây giờ có thể vào phòng VIP, đối với cô ấy là một thành tựu.

Cô ấy đỏ mặt cung ly với Tống Mặc: "Cảm ơn Tống ca!"

Có nam tác giả bàn bên cạnh tru lên: "F*ck, có hai phòng VIP thì nữ tác giả chiếm cả hai! Tôi không phục! Các huynh đệ chúng ta không thể yếu thế nha!"

Mọi người cười vang, Đinh Nhất Phàm khoát tay: "Này này này, không cho phép nội chiến nhé, Tạ Thanh là người tổ nam tàn chúng ta đó."

"Cô ấy cũng là nữ đấy!" Vị vừa rồi tiếp tục tru lên.

Tống Mặc ném củ lạc qua, cười mắng: "Vậy cậu tới tổ nữ tàn viết đi! Lấy nghìn chữ áp đảo Mạnh Viện, phòng VIP tổ nữ tàn lập tức thuộc về cậu!"

Lại một trận cười vang.

Món ăn nóng được bưng lên tới miệng, thịt vịt nướng, tôm hùm, cá và cua hấp, mọi người ăn uống còn náo nhiệt hơn đón Tết.

Lúc gần no thì mọi người ngồi cạnh nhau uống gì đó và nói chuyện phiếm.

Tạ Thanh thừa dịp đi vệ sinh lúc mọi người chuyển chủ đề sang ngành giải trí, rửa tay xong phát hiện máy sấy tay bị hỏng, cô bèn quay trở lại, lúc đi trên hành lang thì đụng phải Đinh Nhất Phàm đi qua đi lại.

Bước chân cô hơi chậm lại, Đinh Nhất Phàm đi tới chỗ cô: "Tôi có chút chuyện muốn nói với cô."

Lời đạo đầu tiêu chuẩn.

Tình cảnh lúc này, có thể làm cho người ta dễ dàng đoán được hẳn muốn nói cái gì.

Nhưng người ta không có cách nào cự tuyệt.

Tạ Thanh gật đầu, hẳn đi lên phía trước, gương mặt căng thẳng, cô hầu như có thể nhìn ra hơi thở của hẳn bất ổn rõ ràng.

Hẳn tiến vào phòng không người, sau khi cô vào trong thì hẳn đóng cửa lại.

Quay đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau. Tạ Thanh há miệng ra, cũng không nói tới câu biết rõ còn cố hỏi "Chuyện gì?"

Đinh Nhất Phàm hít sâu, chuẩn bị tinh thần lâu như rượu ngon đậm đà nhưng trái tim vẫn đập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Lời tới bên miệng, hết lần này tới lần khác không thể khống chế nên đành phải chuyển hướng: "Có chuyện này, tôi muốn nói với cô..."

Hẳn nghẹn âm ở cổ họng, nhìn chăm chăm cô hai giây: "Đào Nhiên... Đào Nhiên không vừa mắt cô bởi vì... Bởi vì ngày cô tới viết thử bản thảo, Lục tổng khen bản thảo của cô viết tốt hơn so với cô ấy."

Tạ Thanh chớp chớp mắt, không nói gì.

Đinh Nhất Phàm không nghe được hồi đáp, đành phải nói lấp tiếp: "Lúc ấy còn chưa ký hợp đồng, cô ấy sợ bị cô cướp mất cơ hội, vì vậy..."

Hẳn không nói được nữa.

Lúc này Tạ Thanh mới mở lời, "Vì vậy sao?"

"Vì vậy..." Đinh Nhất Phàm vẫn như bị nghẹn trong cổ họng, "Vì vậy tôi..."

Lại nghẹn họng hồi lâu.

"Tôi cảm thấy... Cô hơn hẳn cô ấy. Nhưng giờ hai bên đã hợp tác thành công, Lục tổng cũng coi như là cổ đông của phòng làm việc chúng ta, nếu như anh ta theo đuổi cô, địch ý của Đào Nhiên với cô có khả năng càng thêm..."

"Anh ta không theo đuổi tôi." Cô cắt đứt lời hắn.

Đạm bạc mà mạnh mẽ.

Cô ngẩng mặt lên, ánh mắt trong trẻo, nhìn hắn chăm chú.

Trực tiếp mở miệng: "Hy vọng anh cũng không nên theo đuổi tôi."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 12

"... Cô biết?" Vẻ mặt Đinh Nhất Phàm căng thẳng, sau đó bật cười, "Đúng, cô rất thông minh, cô đương nhiên biết rõ."

Cô có thể bình tĩnh đối mặt với bất kỳ tính toán của Đào Nhiên mà không cần chút cảnh báo nào.

Nói một cách dễ hiểu, cô nhìn rõ sự ân cần của hắn.

Tới bệnh viện thăm cô, mang thức ăn cho cô, còn cẩn thận chọn phần ăn Giáng Sinh.

Trong lúc vô tình còn bộc lộ tâm tình thấp thỏm.

Mỗi ngày hắn đều không ngừng tưởng tượng ra phản ứng của cô, sau khi cô tới nhà ăn trước một bước, khi gặp cô hắn càng khẩn trương, trăn trở suy nghĩ có phải cô đã biết cái gì hay không.

Cô đương nhiên biết rõ.

Tại sao hắn phải ôm may mắn trong lòng, cảm thấy có lẽ cô không biết đâu?

Tạ Thanh thấy hắn bất giác nắm tay thành quyền, còn nói: "Cảm ơn anh nói cho tôi biết chuyện của Đào Nhiên."

Cô không quá quan tâm chân tướng này, bởi vì mặc dù có biết cũng không thể giải quyết cái gì.

Nhưng ít ra có thể gỡ bỏ một chút hiểu kỳ trong lòng.

Tạ Thanh cất bước ra ngoài, muốn đưa tay đẩy cửa.

Đình Nhất Phàm lại đột nhiên gọi cô: "Tạ Thanh."

Cô nghiêng đầu, lông mày hăn hơi nhăn lại, thoạt nhìn rất kiên định lại có chút thất vọng: "Nếu như tôi cứ theo đuổi cô thì sao?"

Tay của cô dừng một chút: "Tự do của anh, tôi quản không được. Chỉ là đứng ở góc độ là bạn bè, tôi đề nghị anh đừng theo đuổi tôi."

Đình Nhất Phàm không cam lòng: "Vì sao?"

Tạ Thanh: "Chúng ta không thích hợp, tôi cảm giác không thích hợp."

Cảm giác rất kỳ diệu, đặc biệt là lúc ý thức được cảm tình của người khác, sau đó cảm giác xuất hiện dù không có lý lẽ cũng là có lý lẽ.

Có lúc cô gặp Đào Nhiên hăng hái, cô có chút chán ghét và chống cự, cũng có lúc tạm thời không có cảm giác gì nhưng sẽ muốn nhìn một chút để xem có thể lâu ngày nảy sinh tình cảm hay không.

Còn có lúc sẽ cảm thấy người này rất tốt nhưng chuyện thay đổi mối quan hệ là không có khả năng, không có hứng thú, không thích hợp hoặc là "vẽ gió" không phải người chung một đường.

Đều rất trù tượng nhưng thường chuẩn xác.

Đình Nhất Phàm cười khổ: "Cô tuyệt tình như vậy sao?"

Tạ Thanh yên lặng nhìn hăn, nói từng chữ một: "Nếu như tôi rõ ràng không có ý định ở cùng một chỗ với anh, còn dây dưa với anh, đó không phải càng tuyệt tình hơn hay sao?"

Đình Nhất Phàm theo bản năng muốn phản bác những lời này, nhưng mở to miệng cũng không biết phản bác cái gì.

Tạ Thanh cúi đầu, đẩy cửa ra ngoài cũng không quay đầu lại. Thật giống như vừa rồi chẳng qua gặp một người bạn bình thường, hàn huyên vài câu về chuyện đồ ăn của nhà hàng này có ngon hay không.

Trở lại trong phòng, mọi người còn đang trò chuyện vô cùng náo nhiệt, không ai chú ý thời gian cô đi vệ sinh có hơi lâu.

Hai phút sau, Đình Nhất Phàm cũng trở lại, trong tay cầm hai bình rượu trắng, phía sau còn có hai nhân viên phục vụ ôm hai két bia vào.

Tống Mặc nhìn thấy, "Ồ" một tiếng: "Làm gì vậy, cậu muốn tắm rửa à?"

Đình Nhất Phàm nhếch miệng cười cười: "Tôi thuận đường mua, sợ rượu không đủ uống nên gọi thêm một chút."

Cuối cùng chia cho bên các cô gái hai ba chai bia, số bia còn lại và hai bình rượu trắng là cho nam tác giả.

Khi mọi người ra khỏi nhà hàng, hiển nhiên gần như toàn bộ số rượu trắng đã rơi vào trong bụng Đình Nhất Phàm.

Hắn cũng không say rượu quậy phá, chỉ là im lặng ngà ngà say. Hai nam tác giả đỡ hắn ra ngoài, bị hắn lão đảo bước chân hình chữ S, vừa ra khỏi nhà hàng thiếu chút nữa đụng vào gốc cây ven đường.

*****

Sau hai ngày liên hoan chính là Nguyên Đán, mọi người có ba ngày nghỉ ngơi.

Đình Nhất Phàm và Đào Nhiên đã tìm được một phòng trong nội thành, nhân dịp ba ngày nghỉ được mọi người giúp đỡ dọn nhà.

Sau khi hai người đi, Trương Băng lại mời giúp việc tới quét dọn hai phòng VIP cả tiếng đồng hồ, thuận tiện cho Tạ Thanh và Mạnh Viện vào ở.

Vì vậy ba ngày nghỉ ngơi cứ như vậy trôi qua, ngày 4 tháng 1, Tạ Thanh tiếp tục viết bản thảo, bật máy tính lên mới phát hiện mình bỏ lỡ một yêu cầu kết bạn.

Nhất định là hai ngày trước cô bận rộn dọn phòng quá, thỉnh thoảng dùng di động xem QQ cũng không chú ý.

Cô mở tin nhắn ra, thấy nickname đối phương là: Tứ Ngôn.

Kèm theo tin nhắn: Xin hỏi có phải Tạ Thanh không, có tiện nói chuyện không?

Cô nhấn đồng ý, sau đó màn hình nhảy ra một khung trò chuyện.

Tạ Thanh suy nghĩ một chút, chủ động gửi tin nhắn: "Chào anh, Tứ Ngôn, xin hỏi có chuyện gì?"

"Tứ Ngôn": Năm mới vui vẻ!

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Năm mới vui vẻ ~

"Tứ Ngôn": Có một chuyện tôi muốn hỏi cô một chút. Gần đây thành tích của bộ truyện không tệ, có nhà xuất bản tới ngõ lời mời xuất bản rồi. Tôi muốn hỏi cô một chút có muốn thêm tên vào, hai chúng ta là đồng tác giả, tiền nhuận bút và phần trăm không thành vấn đề. Nếu cô có ý này, hôm khác chúng ta đi bàn hợp đồng, vừa khéo đối phương cũng ở Bắc Kinh.

Kèm theo tin nhắn là một địa chỉ.

Truyện thông Khởi Văn, thành phố Bắc Kinh, khu XX Đông Thành, đường XX.

Sửng sốt một chút, Tạ Thanh chẳng quan tâm tới chuyện tại sao hẳn muốn cho tên người viết hộ vào, tâm tư rối loạn gõ lại bốn chữ gửi đi: Truyện thông Khởi Văn?

"Tứ Ngôn": Đúng, một nhà xuất bản rất lớn, nhuận bút cũng không tệ, nếu cô muốn nhìn qua hợp đồng tôi gửi cho cô xem qua nhé?

Không, thứ cô bận tâm không phải cái này.

Mười ngón tay dừng trên bàn phím rất lâu, Tạ Thanh do dự trả lời: Tôi không muốn làm đồng tác giả và hưởng nhuận bút, theo như thỏa thuận bảo mật tôi cũng không thể muốn. Nhưng mà... Tứ Ngôn, anh có thể không hợp tác với Truyện thông Khởi Văn được không? Có thể chọn nhà xuất bản khác được hay không?

"Tứ Ngôn":?

"Tứ Ngôn": Vì sao?

Tạ Thanh không thể nói vì sao, chỉ có thể hàm hồ nói.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Bởi vì một chút lý do cá nhân nên tôi không muốn tiếp xúc với bọn họ nhưng chủ yếu vẫn là ý của anh.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Nếu anh cảm thấy nhà xuất bản này tốt cũng không sao, tôi sẽ tìm tác giả phù hợp trong phòng làm việc viết bản thảo cho anh, tôi cam đoan nội dung và cốt truyện không sập đổ.

"Tứ Ngôn":!!!

Sau đó Tứ Ngôn gửi tin nhắn giọng nói, mang theo tiếng cười kinh ngạc: "Tôi... phải dựa vào... em gái như cô thế sao?"

Ý của cô rõ ràng là nếu hẳn cứ hợp tác cùng Khởi Văn, cô sẽ không làm nữa.

Tạ Thanh nhún vai, trả lời: Tôi đã nói rõ yêu cầu của mình, anh có thể tham khảo ý kiến của tôi.

Tứ Ngôn vẫn vui vẻ gửi giọng nói: "Được được được, bộ truyện này rất hot, đổi một nhà xuất bản khác cũng không khó. Cô chờ một chút, đừng nóng nảy."

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Cảm ơn rất nhiều!

Những lời này lại làm Tứ Ngôn nổi nóng rồi, tiếng nói có chút run rẩy: "Này, đừng có khách khí như vậy... Chúng ta cùng bàn bạc thôi mà, hợp tác vui vẻ!"

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Hợp tác vui vẻ ~~

Không tồi, giải quyết tốt đẹp.

Tạ Thanh thở phào một hơi.

Việc này nếu Lưu Cẩm biết, chắc chắn cô ấy sẽ nói cô coi nhẹ nhân tình.

Quả thật, cô có thể chú ý nhân tình một chút, tùy Tứ Ngôn ký hợp đồng xuất bản truyện.

Nhưng đối phương lại mới hợp tác với Tứ Ngôn, cũng giống như cô. Cô đã nói rõ yêu cầu của mình, cho Tứ Ngôn cân nhắc lợi hại giữa hai bên rồi chọn lựa, là cách làm rất công bằng.

Tứ Ngôn chọn đối phương, bọn họ có thể gặp nhau thì cũng sẽ có lúc chia tay; Tứ Ngôn chọn cô, nói rõ bản lĩnh của cô đáng giá để Tứ Ngôn vứt bỏ Khởi Văn.

Vì cái gì cô phải thà rằng bản thân chịu ghen khuất cũng phải để ý tới nhân tình?

*****

Mùng 5 tháng 1, Nhất Sinh Thư đúng hẹn tới Văn hóa Thành Thư.

Đêm qua, Tứ Ngôn không biết bị động dây thần kinh nào, muốn hằn nằng hằn ta thành tân tác giả của Văn hóa Thành Thư. Nhất Sinh Thư cảm thấy bản thân biết rõ hằn tìm người viết hộ còn đề cử hằn cho Văn hóa Thành Thư rất không thích hợp, khéo léo từ chối nhưng Tứ Ngôn lại nói có tin đồn Văn hóa Thành Thư đang tìm kiếm một tác giả viết hộ, có thể sẽ không để ý những chuyện này trong lòng.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Nhất Sinh Thư vẫn từ chối. Nếu Văn hóa Thành Thư thật sự không thèm để ý vấn đề viết hộ, Tứ Ngôn trực tiếp đi giật dây ở phòng làm việc Linh Mặc cũng có thể hợp tác thành công. Bảo hằn lấy thân phận tác giả cấp thần mở miệng nói chuyện này, không cần thiết cũng không thích hợp.

Hôm nay hằn tới là ký hợp đồng tân tác giả cho bản thân.

Năm năm trước hằn có một tác phẩm danh tiếng, vốn đã ký hợp đồng điện ảnh và truyền hình, hơn nữa đối phương cũng không có nịnh nọt qua.

Văn hóa Thành Thư muốn có bản quyền hoạt hình và trò chơi, cộng lại ký hợp đồng có giá trị tới hơn ba nghìn vạn.

Nhất Sinh Thư cân nhắc tới lần hợp tác trước đều rất hài lòng, kịch truyền thanh và bản quyền sách báo cũng giao cho bọn họ.

Kỳ hạn là năm năm.

Điều khoản hợp đồng kỳ thật lúc trước đã bàn qua mạng nhiều lần rồi, cũng không có gì thay đổi nhiều. Nhưng dù sao số tiền không ít nên Nhất Sinh Thư chạy tới đây một chuyến.

Ký hợp đồng xong, Lục Thành tự nhiên muốn mời khách, nhưng giờ mới hơn mười giờ, đi ăn cơm thật sự quá sớm, Lục Thành liền mời hấn vào phòng làm việc uống trà và nói chuyện phiếm.

Nhất Sinh Thư là người ít nói nhưng Lục Thành cũng coi là người khéo nói, dĩ nhiên không nói những lời trêu chọc, phần lớn thời gian chỉ tán gẫu đôi chút về trò chơi kia.

Nhưng hôm nay hấn cũng không nói nhiều, bầu không khí trở nên vô cùng nặng nề.

Nhất Sinh Thư quan sát, suy nghĩ nói: "Lục tổng còn có việc bận sao? Tôi về trước vậy, không sao đâu."

"... Không phải vậy." Lục Thành cười ngượng ngùng.

Từ sau khi ăn cơm với Tạ Thanh, hấn thường xuyên thất thần.

Chuyện cô nói với hấn, làm cho tâm tình của hấn trở nên cực kỳ phức tạp.

Lý trí nói với hấn cũng có thể cô soạn ra tình tiết đó nhưng lý trí dù sao cũng không duy trì được.

Nhìn Nhất Sinh Thư, Lục Thành không khỏi ưu tư mở miệng: "Tôi muốn hỏi anh chút chuyện."

Nhất Sinh Thư: "Chuyện gì vậy?"

Hai người tuy rằng hợp tác cũng đã hai ba năm, nhưng ngồi một chỗ cho tới bây giờ chỉ nói chuyện công việc, không trò chuyện khác.

Lục Thành tìm từ ngữ khéo léo mở miệng: "Tôi nghe được một chút tin đồn, nói hai năm qua anh rất thích một tác giả."

Nhất Sinh Thư nghe xong liền hiểu: "Ngọc Ly?"

Lục Thành gật đầu.

Nhất Sinh Thư lãnh đạm nói: "Tôi thích tác phẩm của cô ấy."

"À, tôi không có ý đó." Phát hiện từ ngữ bản thân có nghĩa khác, Lục Thành bật cười.

Bỗng nhiên dừng lại một chút, lại nói: "Tôi chỉ muốn hỏi một chút, về chuyện xảy ra với cô ấy, anh có suy nghĩ gì?"

Nhất Sinh Thư nhíu mày: "Anh có ý gì?"

Lục Thành thẳng thắn: "Anh cảm thấy cô ấy đạo văn sao?"

Nhất Sinh Thư sững sờ, phản ứng đầu tiên là nói mình đã nói ra suy nghĩ trên mạng rồi.

Nhưng nghĩ lại, nếu như Lục Thành chú ý tới chuyện này, bài viết trên mạng kia hẳn nhất định đã xem qua.

Hắn dựa lưng vào ghế sofa, mười ngón đan lại, nhìn Lục Thành: "Vì sao anh hỏi chuyện này?"

"Tôi tò mò." Lục Thành cười khẽ, dẫn dắt ánh mắt của hắn sang bên cạnh, "Coi như là cuộc thảo luận giữa các độc giả đi."

Nhất Sinh Thư liền thấy một chồng sách trên bàn làm việc của hắn.

Thanh Châu Lục.

Với tư cách từ là fan cứng, hẳn liếc từ gáy sách bìa quyển sách thứ nhất là nhận ra phiên bản đầu tiên.

Bộ sách này là xuất bản theo từng quyển, quyển thứ nhất giống số lượng xuất bản của vô số tác giả mới khác, chỉ có một vạn quyển.

Sau đó số sách này nhanh chóng bán hết sạch trong vòng vài ngày, nhà xuất bản vội vàng in thêm. Nhưng mực xướng in ấn xảy ra vấn đề, gáy sách không có cách nào in lại tên sách màu vàng như cũ nên đổi thành màu đỏ chót.

Nói cách khác, bản in tên truyện màu vàng chỉ có một vạn kia, chỉ có những fan sớm nhất mới mua được.

Nhất Sinh Thư không mua được sớm như vậy, sau này vì một loại chấp niệm nào đó, mới bỏ giá cao mua bản ký tay.

"... Không ngờ Lục tổng cũng là fan của cô ấy." Tâm tình Nhất Sinh Thư trở nên phức tạp.

"Không thể nói là fan." Lục Thành thân nhiên cười cười, "Người như chúng tôi, các tác phẩm nổi danh trong giới đều muốn xem. Mấy ngày nay tôi rảnh rỗi không có việc gì làm nên lấy bộ sách này ra xem lại một lần."

Nói xong hỏi lại lần nữa: "Anh cảm thấy cô ấy đạo văn sao?"

Nhất Sinh Thư tập trung suy nghĩ, chốc lát cười nhạt, lắc đầu: "Chỉ nói tới bảng màu [1], một mảng màu sắc lớn như vậy, ngay cả tác phẩm của Kim Dung cũng bị trùng lặp một đoạn, tôi không có cách nào nói cô ấy sạch sẽ."

[1] Công cụ sử dụng để chống đạo văn của Trung Quốc.

"Nếu như không nói tới bảng màu thì sao?" Lục Thành không từ bỏ.

Nhất Sinh Thư nhớ tới lời Lưu Cầm nói.

Ngọc Ly nói cô ấy không có đạo văn, cô ấy nói sớm muộn gì cô ấy cũng giải quyết những chuyện này.

Tất cả những người đạo văn đều có thể nói như vậy, nhưng...

Hắn nghĩ tới <Thanh Châu Lục>, hơi thở mạnh mẽ và hiệp nghĩa bên trong.

"Nếu như không nói tới bảng màu..." Hắn cong khóe môi, "Tôi nguyện ý tin tưởng chuyện này có ẩn tình khác."

Nói xong, cảm thấy lời này nghe rất buồn cười.

Có ẩn tình khác? Cũng có thể nói vài chục năm trước Kim Dung xuyên việt tới thời đại này sao chép của Ngọc Ly.

Lục Thành thoải mái thở phào: "Thật tốt quá."

"Cái gì?" Nhất Sinh Thư không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hắn tự nhiên lắc đầu: "Không có việc gì."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 13

Phòng làm việc Linh Mặc.

Sau khi Tạ Thanh xuất viện thì tạm thời không dám liều mạng viết bản thảo nữa, mỗi ngày chỉ duy trì viết sáu nghìn chữ, chẳng qua thứ bảy và chủ nhật vẫn không nghỉ ngơi như cũ.

Mùng mười hàng tháng, là thời gian tổng kết của phòng làm việc. Lúc này bởi vì Đào Nhiên và Đinh Nhất Phàm rời đi, Tống Mặc cũng tuyển thêm hai người mới, bắt đầu đi làm từ hôm nay, nhân dịp tổng kết Trương Băng giới thiệu hai người này cho tất cả mọi người làm quen.

Thời gian trôi qua mọi thứ cũng thay đổi. Tạ Thanh lúc mới tới hỏi thăm Trâu Tiểu Doanh về Đào Nhiên, Trâu Tiểu Doanh ngắn gọn giới thiệu Đào Nhiên là chị cả.

Lúc này từ miệng Trương Băng, "chị cả" đã thành Tạ Thanh.

"Cô ấy mặc dù là nữ tác giả nhưng viết ở tổ nam tần, hơn nữa chỉ hai tháng đã là người có lương nghìn chữ cao nhất, kỷ lục mới nhất của phòng làm việc."

"Cô ấy ở phòng VIP, hiện tại đang là tổ trưởng."

Những nữ tác giả viết mảng nam tần thật sự không nhiều, hai người mới này rất kinh ngạc và kính nể.

Tạ Thanh dù sao vẫn không quá quen với loại tình huống này, câu nệ gặt đầu: "Đừng khách khí, sau này chúng ta cùng nhau làm việc vui vẻ."

Sau khi gặp mặt xong, tất cả mọi người lại quay về phòng.

Trâu Tiểu Doanh ủ rũ bởi vì cô lại không được tăng tiền nhuận bút.

Lúc cô tới phòng làm việc Linh Mặc mới mở không lâu, đợt tuyển người viết hộ thứ nhất có nhuận bút rất cao, lúc ấy cô được 25 đồng một nghìn từ.

Không nghĩ tới một năm trôi qua, nhuận bút của cô cũng chỉ tăng được một chút, hiện tại là 30 đồng một nghìn chữ.

Mạnh Viện của tổ nữ tần mới chuyển vào phòng VIP, giá mới đầu làm việc so với cô chỉ nhiều hơn năm đồng nhưng hiện tại cũng đã lên tới 100 đồng một nghìn chữ rồi, hơn nữa còn có tiền thưởng.

Lại càng không nói tới Tạ Thanh từ 15 đồng nhảy lên 150 đồng.

Trâu Tiểu Doanh buồn rầu, tuy nói giá tiền bây giờ mỗi tháng cô có sáu nghìn đồng, trừ thuế đi thì cũng có hơn năm nghìn, lại còn được bao ăn bao ở nhưng so sánh ra cũng chỉ nhiều hơn người chết một chút.

Nhưng cô cũng không oán trách phòng làm việc. Lấy tiêu chuẩn vận hành của phòng làm việc, tiền nhuận bút nói thế nào cũng là do tác giả tìm người viết hộ quyết định.

- - Mỗi tháng phòng làm việc sẽ đẩy giá lên cao nhưng tác giả không vừa ý với cái giá đó thì bản thảo lại trở lại giá gốc.

Tạ Thanh biết rõ cô ấy buồn cái gì, lúc tới cửa phòng, huých vào cánh tay cô ấy: "Cho tôi tới phòng cậu xem bản thảo."

Trâu Tiểu Doanh không rõ lắm: "Xem bản thảo gì?"

"Bản thảo của cậu." Tạ Thanh nói, "Xem có thể giúp cậu hay không."

Trong nháy mắt Trâu Tiểu Doanh tựa như thấy cứu tinh!

Cô kỳ thật đã muốn sớm lĩnh giáo Tạ Thanh một chút, nhưng việc xem hộ bản thảo này rất là tế nhị.

Nhất là đối với những tác giả viết rất tốt mà nói... Có lẽ các tác giả có chút danh tiếng đã từng gặp chuyện những người mới gửi bản thảo cho mình xem qua hộ. Những đặc thù của nghề nghiệp khiến cho trong lòng các tác giả đều tồn tại một phần thanh cao của văn nhân, đối với người chưa đủ quen thân mà nói, họ vĩnh viễn không biết khi bạn gửi bản thảo cho họ, thứ bạn thật sự muốn nghe là lời khuyên hay là sự đồng tình.

Nếu như bạn muốn nghe sự đồng tình, người ta lại cho lời khuyên, có khả năng trong lòng bạn sẽ mất hứng và không phục.

Và đổi lại là bạn, nếu như bạn chỉ quen đối phương qua loa, đối phương lại hết lần này tới lần khác nghiêm túc muốn thỉnh giáo bạn, trong lòng bạn nhất định sẽ hỏi "Người này là ai vậy?".

Vì vậy tìm người xem hộ bản thảo phải thật trọng, các tác giả lăn lộn lâu trong giới đều hiểu rõ điều này trong lòng.

Trâu Tiểu Doanh đã kìm nén rất lâu, không biết có nên không biết thẹn mở miệng với Tạ Thanh.

Hiện tại Tạ Thanh chủ động nói ra, cô quả thật muốn ôm đùi Tạ Thanh khóc lóc.

Vì vậy Trâu Tiểu Doanh tỏ vẻ lấy lòng, sau khi vào phòng liền lấy trà và đồ ăn vặt cho Tạ Thanh, lúc Tạ Thanh ngồi trước máy tính, cô còn tính xoa bóp vai cho Tạ Thanh.

Tạ Thanh bị chọc cười, giữ tay cô lại: "Đừng làm quá, mau tìm bản thảo cho tôi xem đi."

Trâu Tiểu Doanh lập tức mở folder tìm bản thảo, chọn một chương gần nhất viết tương đối vừa lòng cho Tạ Thanh xem.

Tạ Thanh quét mắt nhìn sơ qua, ho nhẹ một cái, nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Tôi nói thẳng nhé!"

Trâu Tiểu Doanh ngời xồm xuống đấm chân cho cô: "Ngài nói đi..."

"Đừng làm quá!" Tạ Thanh cười khúc khích, "Tôi cảm thấy vấn đề rõ ràng nhất của cậu là miêu tả quá thừa, độc giả đọc tới đoạn này thấy không có gì ảnh hưởng tới cốt truyện sẽ tự động bỏ qua, rất ảnh hưởng tới tiết tấu."

Trâu Tiểu Doanh không ngờ cô cảm thấy điểm này không tốt, ngần ra, giải thích: "Tôi muốn có lối hành văn khá hơn một chút..."

"Lối hành văn hay hay dở không dựa vào cái này." Tạ Thanh tiếp tục xem bản thảo, khóe môi cong lên, "Hành văn hay hay dở không phải nói văn phong có đẹp hay không, từ ngữ có trau chuốt có hoa lệ hay không mà là nhìn thích hợp hay không."

Chỉ cần vẽ rồng thêm mắt [1] cũng đã đạt được hai chữ hành văn tốt.

[1] Thành ngữ Trung Quốc, ý nói hoàn thiện một cách đầy đủ, phù hợp.

Không cần trau chuốt từ ngữ dài dòng, như thế viết ra một vạn chữ cũng vô dụng.

Đột nhiên Tạ Thanh có chút hoảng hốt.

Những lời này, là biên tập viên của Khởi Văn nói cho cô biết.

Bởi vì những lời này trước khi <Thanh Châu Lục> xuất bản cô đã sửa chữa lại số lượng lớn bản thảo, toàn bộ cảm xúc tăng lên rất nhiều, chuyện thành "tác phẩm thần thánh" cũng liên quan tới những lời này.

Vấn đề ở trên hợp đồng, có thể nói là biên tập đã lừa nàng.

Nhưng có những lời này, cô không thể không cảm kích vị biên tập kia.

Nếu như <Xích Ngọc Lục> có liên quan tới nhà xuất bản, cô hy vọng vị biên tập kia không có vai trò trong đó.

Tạ Thanh hơi thất thần, bình tĩnh lại, cô nói: "Nếu như cậu cảm thấy trình độ của mình không đủ để gánh cả lối hành văn và tiết tấu tình tiết thì nhất định phải chú trọng tới tình tiết và tiết tấu."

"Lúc cậu xem phim cậu coi trọng cốt truyện hay hiệu ứng? Đây là một quy luật."

Vì kinh phí không đủ nên hiệu quả thị giác không tốt nhưng nhờ cốt truyện hay có thể đảo ngược tình thế, chuyện này ở chỗ nào cũng có.

Hiệu ứng khủng nhưng cốt truyện hồng hét, cuối cùng ồn ào tới mức danh tiếng sụp đổ, vô số bình luận chê bai, cũng là chuyện nhiều không kể xiết.

Trâu Tiểu Doanh cảm giác thể hồ quán đỉnh [2].

[2] Thành ngữ Trung Quốc, ý ẩn dụ là người nghe được truyền cảm hứng rất lớn, chậm chạp tỉnh ngộ, chậm rãi nói: "Rất có lý nha..."

"Còn chuyện thiết lập nhân vật." Tạ Thanh nói tiếp, "Bây giờ chúng ta viết hộ người khác, không cần tự mình sáng tác. Nhưng nếu sau này cậu tự mình sáng tác, làm người thiết lập nhân vật, có thể..."

Mặc kệ là CP (couple) chính hay CP phụ, cũng có thể thiết kế những mâu thuẫn tự nhiên hoặc thân phận khác nhau.

Như vậy cốt truyện sẽ có sức hấp dẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều, hơn nữa như vậy thì rất nhiều cốt truyện sẽ tự nhiên xuất hiện, không cần phí công suy nghĩ nước cũng có thể chảy thành sông.

Đây cũng là những lời mà biên tập của Khởi Văn nói cho cô biết.

Nhưng cô còn chưa nói xong với Trâu Tiểu Doanh thì điện thoại vang lên.

Cô nhất thời chưa kịp lấy lại tinh thần, theo bản năng nghe máy, cũng không nhìn tên hiển thị trên màn hình.

Cô nói “A lô, xin chào”, bên kia truyền tới một tiếng nói: “Tạ tiểu thư.”

Tạ Thanh giật mình: "Lục tổng?"

Bên kia hỏi nàng: “Bây giờ cô có tiện nói chuyện không? Nếu cô đang chạy cho kịp bản thảo, lát nữa tôi sẽ gọi lại.”

Nghe thấy hần trịnh trọng lạ thường, không biết tại sao Tạ Thanh có cảm giác muốn trốn tránh.

Tạ Thanh liền nói “Chờ tôi một lát”, sau đó dịch ống nghe ra hai tấc, xin lỗi Trâu Tiểu Doanh, ý nói bản thân phải tiếp điện thoại trước.

Trâu Tiểu Doanh nhỏ giọng nói cậu đi mau đi, cô liền đứng dậy trở về phòng mình.

Đóng cửa lại, cô nói: “Tiện rồi, có chuyện gì sao?”

Bên kia hỏi: "Nếu tôi muốn đào góc tường của Tống Mặc, cô có đồng ý không?"

"?" Quá bất ngờ, Tạ Thanh không phản ứng kịp, "Đào ai cơ?"

Lục Thành cười nhẹ: "Đào cô."

Trong điện thoại đột nhiên im lặng.

Chuyện này vốn dĩ không thể nói là thật sự bàn bạc, chỉ là xuất phát từ lòng tôn trọng nên hỏi thăm, bởi vì hẳn cảm thấy cô không có lý do gì cự tuyệt.

Nhưng sự im lặng này lại khiến hẳn đột nhiên căng thẳng.

Giống như học sinh đang chờ thầy giáo đánh giá bài tập.

Vài giây sau, giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền tới: "Không được, cảm ơn Lục tổng."

Lục Thành không hiểu gì.

Sau đó giải thích: "Không phải bảo cô viết hộ, chúng tôi không có công việc viết hộ. Chúng tôi muốn ký hợp đồng hợp tác bình thường với cô, giống như Đinh Nhất Phàm và Đào Nhiên vậy."

Nhưng cô vẫn từ chối, thậm chí còn bình tĩnh và cương quyết hơn lúc trước: "Không được, tôi không có hứng thú."

"Vì sao?" Ngoài ý muốn, hẳn lại mờ mịt hỏi.

Cô hỏi lại: "Vì sao anh muốn giúp tôi?"

"Tôi tin tưởng lời cô nói." Hẳn nói, "Cô không có đạo văn, cô không sai hà tất gì phải đi viết hộ? Đối bút danh tiếp tục sáng tác lại từ đầu, cô

sáng tác ra vài tác phẩm hay rồi cô vẫn là đại thần."

Cô không đạo văn, cô không sai.

Đổi bút danh tiếp tục sáng tác lại từ đầu.

Ra vài tác phẩm hay rồi cô vẫn là đại thần.

Câu nào cũng đúng, Tạ Thanh hiểu hết.

Nhưng vẫn không nén được một tiếng cười lạnh bật ra từ trong cổ họng: "Thật sao?"

Lục Thành bị ngữ khí của cô làm chấn động, không nói gì.

Cô còn nói: "Nhưng tôi không cam lòng."

Cô không có đạo văn, cô không sai, dựa vào cái gì phải đổi bút danh, vứt bỏ tất cả làm lại từ đầu.

Cô trong sạch, tác phẩm của cô cũng trong sạch, cô có tư cách kiêu ngạo với hẳn.

Dựa vào cái gì mà từ nay về sau cô không bao giờ có thể quang minh chính đại nói "Tôi là Ngọc Ly, tác giả của <Thanh Châu Lục>."

Đổi bút danh là con đường dễ dàng nhất. Cô còn trẻ, nếu như cô muốn, cô hoàn toàn có thể chuyển nghề, cô có cơ hội bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng mà, dựa vào cái gì đây?

Cô cắn chặt răng cũng muốn tiếp tục lăn lộn trong giới này, cho dù bị chen lấn tới biên giới cũng muốn lăn lộn, chính vì ép bản thân từng bước giải quyết xong chuyện này.

Người thật sự làm sai vẫn còn ngủ yên, dựa vào cái gì cô phải bị chửi rủa trong nơi tối tăm.

"Tôi không có đạo văn, tôi không sai, cho nên tôi vẫn còn muốn tiếp tục làm Ngọc Ly."

"Có lẽ anh cảm thấy tôi làm nghề viết hộ thật đáng tiếc nhưng tôi không để bụng."

"Con người của tôi, không thích ngậm đắng nuốt cay, cũng không có thói quen cầm y dạ hành [3]."

[3] Chịu đựng thiệt thòi hoặc sự che giấu.

"Vấn đề danh dự của tôi, tôi sẽ thông qua pháp luật giải quyết rõ ràng, cảm ơn ý tốt của Lục tổng, tôi đi gõ chữ đây."

Nói xong, cô cúp điện thoại.

Mỗi một chữ đều lạnh như băng, Lục Thành ở đầu dây bên kia cảm nhận được cỗ khí lạnh này rất lâu, cuối cùng buông chiếc điện thoại đã sớm không còn âm thanh gì xuống.

Đúng vậy, hẳn có tư cách gì mà đề nghị cô như vậy.

Hắn đang làm cái gì, thương hại cô sao?

Nhưng cô chưa bao giờ biểu lộ chút xíu tâm tình của kẻ yếu. Lúc kể lại cho anh chuyện khiến cô thân bại danh liệt, cô cũng bình thản giống như đang đánh giá đồ ăn.

Tâm hồn mạnh mẽ như thế, sao có thể cần thương hại.

Nhưng hẳn muốn làm chút gì đó.

Vì tác giả tài hoa hơn người này làm chút gì đó.

Ngồi cứng đờ thật lâu, rốt cuộc Lục Thành lại lấy điện thoại ra, màn hình xuất hiện một mã số, hắn bấm nhanh.

Điện thoại vang lên hai tiếng, giọng nói ngái ngủ lười biếng của Tống Mặc truyền tới: "Này..."

"Tống Mặc." Tiếng nói của Lục Thành dừng lại một chút, "Cậu có tiện tới công ty của tôi một chuyến không?"

"..." Tiếng nói bên kia đã tỉnh táo, "Bây giờ sao?"

"Đúng vậy, bây giờ." Khẩu khí của hắn chậm rãi, "Tôi có việc, rất quan trọng."

"Mẹ nó, cậu..." Tống Mặc tức giận cười, "Có việc gấp lại gọi tôi qua, cậu có biết điều không vậy?"

Lục Thành nhú mày: "Chuyện này không tiện để người trong phòng làm việc nghe thấy."

Tống Mặc rốt cuộc cũng nghe ra ngữ khí của hắn không đúng, sững sốt một chút, cũng nghiêm túc lại: "Xảy ra chuyện gì? Cậu chờ một chút, tôi gọi xe qua đây."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 14

Tới Văn hóa Thành Thư, Tổng Mặc phát hiện Lục Thành hôm nay không chỉ u ám, còn vô cùng thần bí.

... Hẳn từ nơi xa xôi chạy tới, Lục Thành cũng không có ý nói chuyện với hẳn ở công ty mà tới một quán cà phê gần đó.

Bên ngoài quán cà phê là các công ty tài chính và văn hóa làm ăn thịnh vượng, bên trong quán cà phê mọi người chuyện trò vui vẻ, cứ hờ ra là lại có một hợp đồng mấy trăm ngàn vạn rơi xuống đất, vì lẽ đó có không ít quán cà phê xây dựng phòng có cách âm tốt để khách hàng nói chuyện làm ăn.

Lục Thành và Tổng Mặc vào một quán cà phê như vậy, sau khi nhân viên bưng cà phê lên, Tổng Mặc nghi hoặc đánh giá Lục Thành đang trầm mặc uống cà phê: "Sao thế, có tác phẩm lớn nào muốn ưu tiên cho bạn bè sao?"

"Không có." Lục Thành buông ly cà phê xuống, yên lặng ngẫm nghĩ một chút, hỏi, "Cậu cảm thấy Tạ tiểu thư là hạng người gì?"

"?" Biểu hiện của Tổng Mặc trở nên phức tạp.

Đại đa số người nghe thấy người khác hỏi dò một người khác phải không thân không quen cũng không làm ăn qua lại "là hạng người gì", có lẽ đều sẽ nghĩ người đó muốn tìm hiểu người kia.

Tống Mặc chần chờ nói: “Rất... tốt, nỗ lực làm việc, tính cách cũng dễ chịu. "Nói xong có chút tiếc nuối, "Người viết lợi hại như vậy hiếm có, chẳng qua nếu như cậu thích cô ấy... Cũng được, tôi ủng hộ cô ấy đổi nghề."

“Cái gì?” Lục Thành nhíu mày, phản ứng lại, "Không phải."

Không phải?

Tống Mặc càng thấy kỳ quái.

Không thân không quen cũng không làm ăn qua lại mà cũng không phải muốn theo đuổi, chẳng lẽ là anh em thất lạc nhiều năm?

Trong khoảng khắc ngắn ngủi mà Tống Mặc lại nghĩ ra tình tiết buồn cười như vậy nhưng lại nghĩ tới chuyện Lục Thành trải qua khi trưởng thành, đột nhiên lại cảm thấy tình tiết máu chó này có chút đáng tin.

Hắn không khỏi ngời lên đôi mách, cười hỏi: "Cùng cha khác mẹ hay cùng mẹ khác cha?"

"Hít..." Lục Thành bất mãn phát ra tiếng hít sâu, "Đừng đoán lung tung, cậu nghe tôi nói đã."

Tống Mặc bĩu môi, vậy cậu mau nói đi, chơi cái trò mập mờ này bao lâu rồi hả?

Lục Thành thở dài: “Xuất phát từ... một loại cảm tình nào đó, tôi muốn giúp cô ấy một chuyện. Tôi cảm thấy với tài lực của Văn hóa Thành Thư, cho dù cô ấy muốn tiền hay danh tiếng cũng không khó. Nhưng lúc tôi chưa cân nhắc những thiếu sót khi nói chuyện này cho cô ấy, bị cô ấy cự tuyệt, tôi muốn thương lượng với cậu bây giờ nên làm thế nào mới thích hợp."

“Giúp cô ấy?” Tống Mặc vui vẻ, “Cậu không cần nhọc lòng quan tâm, cậu có biết bây giờ một tháng cô ấy kiếm được bao nhiêu không? Cô ấy có thể sống thoải mái không lo nghĩ đó.”

Lục Thành nâng lông mày, hỏi lại: "Vậy cậu biết cô ấy là ai không?"

Tống Mặc: "...?"

Dừng hai giây, hỏi: “Ai vậy?”

Lục Thành nghiêng người về phía trước, hạ giọng một chút: "Cậu phải thề không nói chuyện này ra ngoài."

"... Sao lại giống học sinh tiểu học thế!" Tống Mặc không nể tình phi nhỡ chửi thề, thấy Lục Thành nhíu mày thì e sợ, "Được được, tôi xin thề, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho người khác biết cô ấy là ai."

Lục Thành vừa lòng, gật gật đầu, phun ra hai chữ: “Ngọc Ly.”

Tống Mặc vỗ bàn nhảy dựng lên: “Ai?!?!?!?”

Động tác tứ chi khoa trương, âm thanh vỗ bàn tràn qua khe cửa cách âm. Vừa đúng lúc làm nhân viên phục vụ đi qua sợ hết hồn, kinh ngạc liếc nhìn.

Lục Thành xua tay ý bảo không có việc gì, lại trợn mắt nhìn Tống Mặc, không cười: "Đừng kêu to."

Sau khi giật mình, phản ứng của Tống Mặc là cúi đầu liếc nhìn ngày giờ trên di động, chắc chắn hôm nay không phải ngày Cá tháng tư.

Rồi sau đó ngơ ngác nói: "Được... Một con chó đạo văn bị ép tới nước này, cũng coi như ông trời có mắt!"

Nói xong chặm chạp muốn ngồi trở lại.

Lục Thành lại nói: "Cô ấy không đạo văn."

Tống Mặc lại đứng bật dậy: "Hả?!?!?!"

Lục Thành lãnh đạm nói: "Cô ấy nói cô ấy không viết <Xích Ngọc Lục>, có người mạo danh cô ấy đạo văn. Tôi trở về suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này cũng không phải hoàn toàn không thể."

Chuyện tương tự như vậy trong ngành có không ít, ví dụ như một vị đại thần chỉ đơn thuần bàn bạc xuất bản, trên danh nghĩa lại có tới mấy người đồng sáng tác; lại ví dụ như mấy năm trước có một nhà xuất bản nào đó bàn bạc "tách ra", một vị biên tập có danh tiếng đã tạo ra một làn sóng khiến các công nhân rời đi, người đó thành lập công ty riêng của mình, vung tay kêu gọi rất nhiều tác giả, khiến họ đổi nơi gửi bản thảo, sau đó có tin đồn truyền ra là vị biên tập danh tiếng kia chưa từng tồn tại, chẳng qua là mọi người cùng nhau dựng lên một hình tượng với bên ngoài, người nghĩ ra hình tượng này cũng là cướp ý tưởng từ tay ông chủ.

Nhiều vô số, cô ấy không phải trường hợp cá biệt.

Tuy không rõ là thật hay giả nhưng đủ để chứng minh chuyện người mạo danh là chuyện có thể xảy ra.

Ngọc Ly chưa bao giờ lộ mặt trước mặt công chúng, người dưới bút danh rốt cuộc là ai, ai biết được?

Tống Mặc trợn mắt ngoác mồm: "Mẹ nó... Đây là phim khoa học viễn tưởng hay phim kinh dị vậy?"

Lục Thành nở nụ cười, không bình luận, chỉ nói: "Bạn suy nghĩ một chút đi, nếu như đây là sự thật, cho cô ấy làm nghề viết hộ không phải cực kỳ không trọng dụng nhân tài sao?"

"Đương nhiên là đúng!" Tống Mặc vỗ bàn, sau đó nghi hoặc, "Nhưng cậu muốn đào cô ấy, vì sao cô ấy lại từ chối? Cậu đưa giá quá thấp sao?"

Nói xong hẳn tự cảm thấy, chuyện này không có khả năng.

Không làm ra chuyện đạo văn, Ngọc Ly chính là tác giả hiếm có, là một hiện tượng trong giới, lấy tác phong làm việc của Lục Thành, không thể so đo tiền nong với tác giả như vậy.

Lục Thành thở dài, nói chuyện trước kia Tạ Thanh trò chuyện với hẳn cho Tống Mặc, cười khổ nói: "Cô ấy không muốn cúi đầu, cảm giác của tôi không sai, cô ấy muốn theo cái tên Ngọc Ly này tìm lại trong sạch cho mình!"

"Ồ, em gái này..." Tống Mặc cười gượng hai tiếng, "Có khí khái, nếu là tôi chắc chắn tôi sẽ quên đi. Uất ức mà, chỉ chịu được một lúc mà thôi."

Đa số người nếu gặp tình cảnh này, phần lớn sẽ chọn quên đi.

Thứ không thiếu nhất trên mạng là cơ hội bắt đầu lại lần nữa, đặc biệt với người có tài thật sự mà nói, bắt đầu lại từ đầu không có gì khó khăn.

Về phần uất ức, con người sống trên đời, ai không ném qua vài lần?

Nhưng cô cố tình không quên.

Lục Thành bất lực với sự cố chấp của cô, cũng ngưỡng mộ cô.

Xuất phát từ tình cảm với văn học, hẳn muốn giúp người như vậy.

Nhưng nói thì dễ hơn làm.

Ở trên mạng, muốn giội nước bẩn cho người ta rất dễ dàng, quần chúng dễ dàng bị kích động. Đừng nói Ngọc Ly có "búa sự thật" [1] không dễ tẩy trắng, cho dù không có "búa sự thật", chỉ cần có người nghĩ đen, mở

một tài khoản ẩn danh, đăng một vài ảnh chụp màn hình mơ hồ, nói cái gì đó hợp lý, mọi người cũng đã nghe theo rồi.

[1] Xuất phát từ văn hóa mạng, theo nghĩa đen là có bằng chứng, toàn bộ sự việc đã đi tới kết luận, một khi có bằng chứng là có thể công bố.

Nếu có người đứng phản bác lại cũng không sao, không cần xóa bình luận hay trả lời lại, "lựa chọn mù" cũng đủ rồi. Những người có chủ kiến, họ cũng sẽ lựa chọn tin tưởng thứ mình muốn tin.

Bôi đen một người có bao nhiêu đơn giản, tẩy trắng một người thì có bao nhiêu khó khăn.

Thảo phạt tà ác có thể thỏa mãn tâm tính muốn làm anh hùng của mọi người, vì lẽ đó tà ác xúi giục lợi dụng cảm xúc rất dễ dàng.

Còn sự thật chân chính, thường không có sức mạnh như vậy.

"Hiện tại tôi không biết nên giúp cô ấy như thế nào." Lục Thành chậm rãi lắc đầu, "Chuyện đạo văn trong vòng nửa tháng đã trở thành hot search nhiều lần, hiện tại tôi mời cô ấy tới đây, viết ra một tác phẩm tốt khác, gây ra phản tác dụng cũng là dĩ nhiên."

"Khẳng định như vậy. Hơn nữa trước đó "cô ấy" còn tuyên bố gác bút, nếu nói trở về, có thể sẽ trở thành hot search một lần nữa." Tống Mặc chép miệng, "Trước tiên làm rõ chuyện này thì sao? Nên tìm luật sư thì nên tìm luật sư, nên thưa kiện thì thưa kiện."

"Cũng rất khó." Lục Thành bình thản nói, "Bản thân cô ấy cũng không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì."

Điều này cũng có nghĩa, không có chứng cứ gì.

“Hơn nữa như vậy cho dù có thể nói cho quan tòa rõ ngọn nguồn, có lẽ cũng không đạt được hiệu quả cô ấy mong muốn... Cậu từng nghe qua thuyết pháp "Bạn trên mạng đều dễ quên" chưa? Thừa kiện một năm cũng có thể tính là nhanh, nhưng tới lúc đó mọi người đều đã quên, cho dù thắng kiện, cũng chỉ có bốn năm ngàn lượt xem."

Lúc bị tố đạo văn thì ngày nào cũng thành hot search, lúc rửa sạch oan khuất thì chỉ có bốn năm ngàn người xem.

Chuyện này có nghĩa là phần lớn mọi người sẽ không quan tâm tới chân tướng, trong ấn tượng của mọi người, "Ngọc Ly" vẫn mang danh "con chó đạo văn" như trước.

Loại công bằng này, chỉ sợ so với không với tới được công bằng còn khiến người ta uất ức hơn.

"Đây là chuyện không dễ xử lý nha..." Tống Mặc lẩm bầm lâu bầu, lo lắng khuấy ly cà phê, "Cô ấy nói như thế nào?"

"Cô ấy nói muốn thông qua pháp luật giải quyết, nhưng tôi cảm thấy..." Lục Thành nhớ lại sự bướng bỉnh của Tạ Thanh, "Ý tưởng giải quyết vấn đề của cô ấy có chút lý tưởng hóa, không suy nghĩ nhiều, có khả năng cô ấy chỉ muốn tích cóp đủ tiền sau đó lên tòa giải quyết."

Lúc trước tiếp xúc, có thể thấy hiểu biết của Tạ Thanh với internet rất có hạn.

Đây là khuyết điểm của cô ấy.

Tống Mặc “À” một tiếng, tiếp tục suy nghĩ, một lát sau vẫn lắc đầu: "Tôi cũng không có cách."

Không có cách, hẳn cũng không thể nói lại những gì Lục Thành đã nói.

Quả thật, bọn họ làm chuyện này là làm ""chuyện không liên quan tới mình", nhưng giống như Lục Thành vừa nói "Xuất phát từ một loại tình cảm nào đó", trong lòng hẳn cũng có một cỗ khí vùng dậy, muốn hẳn bênh vực lẽ phải.

Nhưng có thể làm gì?

Chủ đề gì có thể luôn lan rộng khắp nơi?

Đừng nói giới tác giả, ngay cả trong giới giải trí cũng không có chuyện có thể nóng hổi mãi được.

Lục Thành hít sâu một hơi, sau đó thở dài: "Cùng nhau nghĩ cách đi."

Ba giờ chiều, Tạ Thanh đang viết bản thảo tới cao trào, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, suýt chút nữa cô đã ném điện thoại đi.

Cầm lên nhìn, là Tống Mặc.

"Vâng, Tống ca?" Tạ Thanh bắt máy, nghe Tống Mặc nói: "Tạ Thanh à, cô bận sao? Có tiện ra ngoài mang văn kiện cho tôi không?"

Tạ Thanh ngần người: "Đưa văn kiện?"

Chuyện này nghe thật kỳ quái, sao chuyện như đưa văn kiện lại là cô đi? Không phải có Trương Băng sao?

Hơn nữa, cho dù Trương Băng đang bận, cũng có thể gọi người có nhuận bút không cao đi mới đúng.

Tống Mặc ở bên kia cười gượng: "Tôi nói chuyện hợp tác với bên bản quyền, đối phương nói muốn nhìn bản thảo của cô."

"... Bản thảo của tôi?"

“Đúng vậy, mấy chương cô viết gần nhất, tiện tay mang mấy chương tới là được. Hẳn là...” Tống Mặc tựa hồ dừng một chút, "Hẳn là Tứ Đại đã nói chuyện với đối phương, cho nên đối phương muốn gặp cô một lần."

Như vậy à.

Tạ Thanh gật đầu: “Được, vậy tôi in bản thảo rồi tới ngay đây. Anh ở chỗ nào?”

Tống Mặc đơn giản trực tiếp nói: “Tôi gọi xe cho cô, gửi bảng số xe qua WeChat.”

Tạ Thanh ngơ ngác: "Được..."

In bản thảo xong, Tạ Thanh nhớ tới lời cùng ký tên cùng làm tác giả lúc trước Tứ Ngôn nói.

Đến bây giờ cô vẫn tò mò vì sao Tứ Ngôn muốn người viết hộ cùng ký tên làm tác giả, bởi vì thái độ này hiển nhiên không bình thường.

Nếu như hôm nay bên bản quyền nhắc tới chuyện này, cô dự định dò hỏi Tứ Ngôn xem rốt cuộc hẳn có ý gì.

Hơn một giờ sau, xe dừng ở bên ngoài một tòa nhà văn phòng.

Tạ Thanh theo như tin nhắn của Tống Mặc tìm được một quán cà phê, Tống Mặc chờ ở cửa, nhiệt tình mời cô vào trong.

Sau đó, trong khoảnh khắc tiến vào phòng, Tạ Thanh lập tức ý thức được tám chín phần là cô đã bị lừa.

Cô không tin chuyện này có thể đúng lúc như vậy.

Tạ Thanh nhìn "bên bản quyền" ở trước mặt, gật đầu: "Lục tổng."

Vừa đặt bản thảo xuống bàn, cô đã xoay người muốn đi.

Tống Mặc đi phía sau cô vừa vặn đóng cửa lại, cũng chặn luôn trước cửa: "Ngồi xuống đi, tôi mời cô uống nước."

"Tôi không khát." Tạ Thanh không có ý tứ trở về, "Tôi còn chưa viết xong bản thảo."

"..." Có lẽ bởi vì đã biết cô là ai, giờ khắc này Tống Mặc cảm thấy cô có khí thế bức người.

Cứng rắn nuốt một ngụm nước miếng, hần cười làm lạnh: "Ngọc Ly đại đại, chúng ta nói chuyện vui vẻ, có được không?"

Tạ Thanh kinh sợ lùi nửa bước.

Lúc ban đầu Lục Thành hỏi bút danh của cô, cô không có dấu diếm, bởi vì cô khinh thường loại dấu diếm này. Lúc ấy cô nghĩ, nếu Lục Thành nói cho Tống Mặc, Tống Mặc không thuê cô viết hộ nữa, cô đi là được.

Chỗ này không thể ở, tự có chỗ khác.

Nhưng bao ngày trôi qua, cô vô cùng tin tưởng Tống Mặc không biết cô là ai, chỉ từ thái độ là có thể nhìn ra.

Bây giờ Tống Mặc lại gọi cô như vậy.

Tạ Thanh lạnh nhạt quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Thành: "Lục tổng muốn dùng cách này ép tôi hợp tác sao?"

Lục Thành nhượng mảy: "Cái gì?"

Tống Mặc phản ứng nhanh hơn một chút: "Không không không... Cô đừng hiểu nhầm, hần nói cho tôi chuyện này không phải vì muốn cắt đứt đường lui của cô. Ngồi xuống nói chuyện trước đi, cô cảm thấy ý tưởng của

chúng tôi không được, cô có thể tiếp tục công việc viết hộ, không có ai trong phòng làm việc biết chuyện này."

Tạ Thanh giống như con nhím nhỏ dựng toàn gai nhọn quật cường đối đầu với kẻ địch rồi cuộc cũng hòa hoãn lại, nhìn Tống Mặc và Lục Thành, gương mặt vô cảm ngời xuống.

Không khí lạnh lùng, Tống Mặc không nói một mình: "Cô muốn uống gì? Tôi đi mua cho cô, nếu không ăn bánh kem nhé?"

Tạ Thanh: "Không cần, cảm ơn."

Lục Thành ngược mắt, không nói gì nhìn Tống Mặc, Tống Mặc rồi cuộc quần bách rồi cũng ngời xuống.

Hăng giọng, Lục Thành công bằng nói: "Chúng ta bàn bạc một chút, chúng tôi tôn trọng ý nghĩ không muốn đổi bút danh của cô."

Tạ Thanh không có gì phản ứng.

"Nhưng nếu không đổi bút danh, cô có nguyện ý ký hợp đồng với tôi không?" Hăn hỏi.

"Trước mắt phải duy trì sức nóng của cô trong giới tác giả." Hăn nói, "Mặt khác, cô muốn tố tụng dân sự cũng được, có chứng cứ đi báo án hình sự cũng tốt, cũng có thể từ từ rồi đi."

Đây đúng là khuyết điểm của cô. Chỉ từ vẻ mặt của cô, Lục Thành đã có thể nhìn ra suy nghĩ của cô có chút cổ hủ.

Hăn nở nụ cười, ôn hòa giải thích: "Duy trì sức nóng của bản thân cô thì ngày sau nếu có lật ngược lại chuyện này, sức quan tâm của quần chúng mới có thể bằng với lúc trước."

Tạ Thanh rốt cuộc cũng ý thức được, bản thân cô tựa hồ đã xem nhẹ một số nhân tố quan trọng.

... Lượng tin tức trên mạng lớn như vậy, muốn gây chú ý cũng phải có đủ sức lực. Một người tức giận, không tạo ra bọt nước gì.

Cô không khỏi có chút bị mê hoặc, lại kìm nén, hỏi một câu từng nói qua điện thoại: "Rốt cuộc vì sao Lục tổng lại phải giúp tôi?"

"... Ha ha."

Nhận ra được cô đã thả lỏng, cũng nhận ra được cô không tín nhiệm.

Lục Thành vắn eo bẻ cổ dựa lưng vào ghế: "Tôi cũng không phải loại người tư lợi như Khởi Văn."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 15

Quá trình đàm phán không thể nói là vui vẻ. Bởi vì chuyện lúc trước nên trong tiềm thức của Tạ Thanh với chuyện hợp tác như vậy có chút chống đối. Có thể cưỡng ép bản thân ngồi xuống nói chuyện, chẳng qua bởi vì cam kết giúp cô khôi phục lại danh dự của Lục Thành quá mê người.

Cô tự phát hiện bản thân chống cự lại loại bạn tốt không thân này.

Dường như vừa đối mặt với "bên hợp tác", cô liền tiến vào loại trạng thái kích động, bất luận Lục Thành bày tỏ chân thành và nhiệt tình ra sao, cô đều không có cách nào giả vờ vui vẻ đáp lại.

Như vậy cực kỳ không tốt nhưng cô không khống chế được.

Vì thế sau khi bàn bạc xong, Tạ Thanh thừa dịp thang máy không có người khác, cô lấy hết can đảm nói xin lỗi với Lục Thành: "Xin lỗi Lục tổng, bởi vì chuyện Khởi Văn, tôi có chút nhạy cảm với chuyện hợp tác tương tự."

Đột nhiên được xin lỗi khiến Lục Thành hơi giật mình, chợt tìm ra nguyên nhân, hần ấn nút xuống tầng, nở nụ cười quay đầu lại: "Như vậy cũng tốt. Nếu trải qua chuyện Khởi Văn mà cô còn thấy ai cũng là người một nhà, vậy thì cũng quá dễ lừa rồi!"

Tạ Thanh: "..."

Tống Mặc ôm cánh tay dựa vào vách tường thang máy, vừa ngáp vừa cười: "Cậu cũng không thể lừa cô ấy, tôi sẽ tìm người giúp cô ấy xem hợp

đồng!"

Hai ngày sau, Lục Thành gửi hợp đồng tới tay Tạ Thanh. Tống Mặc xung phong đi tìm luật sư giúp cô, Tạ Thanh không có từ chối nhưng bản thân cũng tìm người khác giúp đỡ.

Lưu Cẩm.

Dù sao Lưu Cẩm vẫn luôn biết cô là ai.

Lưu Cẩm bất ngờ khi nghe nói cô muốn cô ấy xem giúp hợp đồng, mở hồ sơ ra thì phát hiện bên A là Văn hóa Thành Thụ, cô ấy vội gọi một cuộc điện thoại cho Tạ Thanh.

Vừa kết nối được, Tạ Thanh đã bởi vì tiếng hét chói tai của cô ấy mà để điện thoại ra xa: "Văn hóa Thành Thụ!!! Cậu thật lợi hại!!!"

"Mẹ nó, bây giờ trời xanh có mắt rồi!"

"Lá vàng cũng sẽ có lúc sáng lên!!! Ly Đại cố lên!!! Quét sạch bảng doanh số tiêu thụ của Châu Á!!!"

"... Được rồi được rồi!" Tạ Thanh rút cuộc cũng có thể nói chen vào, di chuyển di động trở lại bên tai, "Trước tiên cậu đừng kích động, sau này thế nào còn khó nói. Cậu giúp tôi xem qua hợp đồng, tôi nhìn không ra, dựa vào người khác cũng không đáng tin."

Trong cái nghề này, mọi người đều vui đầu viết văn của mình, cực kỳ không nhạy tin tức. Vì lẽ đó nhiều tác giả mới không tự mình phán đoán được điều kiện trong hợp đồng có đáng tin hay không nên dễ dàng bị lừa, cũng dễ dàng bị chụp mũ.

Những tác giả lão làng tự tìm hiểu và lăn lộn ở phương diện này mạnh hơn rất nhiều, ít nhất thì cũng hiểu biết giá cả thị trường.

Lưu Cầm liên tục đồng ý: “Tôi xem tôi xem! Cậu đừng cúp máy, chúng ta trực tiếp thảo luận qua điện thoại, như thế dễ dàng hơn.”

Tạ Thanh gật đầu nói được, cũng mở hồ sơ ra, bên kia điện thoại yên tĩnh một lát, Lưu Cầm có chút kinh ngạc: "Hợp đồng đại lý? Bọn họ chưa nói sẽ trực tiếp lấy bản quyền của cậu sao?"

Tạ Thanh: “Không có.”

Lưu Cầm: “Thực lực lợi hại, quả nhiên có khí phách.”

Tạ Thanh cười cười: “Nhưng giữ gốc 50 vạn là có ý tứ gì? Là bán đứt bản gốc sao? Ở tờ sau, chia 3:7 là thế nào?”

“... Không phải.” Lưu Cầm cười khúc khích một tiếng, kiên nhẫn giải thích: "Có nghĩa là cậu chỉ viết một phần tác phẩm, sau đó cho dù kiếm được bao nhiêu, bọn họ cũng sẽ trả trước cho cậu 50 vạn đặt cọc. Nếu như sau đó lợi nhuận thấp hơn khoản đặt cọc, vậy thì sẽ không chia cho cậu những khoản thu khác nhưng cậu cũng không cần trả lại tiền cọc, bọn họ chấp nhận chịu thiệt."

Tạ Thanh hỏi tiếp: “Thế nếu kiếm được lợi nhuận hơn khoản đặt cọc thì sao?”

"Vậy thì chia 3:7." Lưu Cầm vừa nói vừa gõ máy tính thật nhanh, "Ví dụ cậu kiếm được 71 vạn 4 nghìn, vậy 50 vạn kia chính là 70%, còn lại 21 vạn 4 nghìn phải chia bù cho bọn họ, sẽ không chia cho cậu."

Tạ Thanh: “Cái này chắc là hợp lý đúng không?”

“Ừ, hợp lý.” Lưu Cầm lại tiếp tục nói, “Nhưng nếu cao hơn 71 vạn 4 nghìn, ví dụ như lời 81 vạn 4 nghìn, cao hơn giá cũ là 10 vạn, cậu lấy 7 vạn, bọn họ 3 vạn, thuế thì của ai người đó gánh."

Tạ Thanh vừa tính toán vừa gật đầu: "Ồ..." Nêu ví dụ như vậy thì rõ ràng hơn rất nhiều. Trên hợp đồng lại là con số ăn chia, còn danh từ riêng "giữ gốc" này, cô nhìn thôi cũng thấy chóng mặt.

Sau đó lại tiếp tục hỏi: "Ăn chia 3:7 có hợp lý không?"

"Đâu chỉ là hợp lý, quả thật là có lòng tốt trong giới đấy?" Lưu Cẩm giật nhẹ khóe miệng, "Theo như trên hợp đồng, toàn bộ bản quyền đều ăn chia theo tỷ lệ này, toàn bộ bản quyền truyền hình là phần chính. Hiện tại trong giới nếu như bán bản quyền truyền hình, bên nhà sản xuất và tác giả ăn chia 5-5 hoặc 4:6 cũng là bình thường, bảy ba, tám hai, chín một tôi cũng từng nghe qua... Thường thì bên nhà sản xuất chiếm phần nhiều."

Tạ Thanh: "... Dựa vào cái gì cơ?"

"Không có chỗ dựa, tác giả yếu thế chứ sao." Lưu Cẩm cười khẽ, "Mạng Trung Văn 34G là ác nhất, ký trực tiếp một bản hợp đồng có bản quyền kéo dài 50 năm, tới lúc tác giả chết. Cho dù sau đó bán ra giá trên trời, tác giả cũng không lấy được tiền."

Mà 50 năm sau, tác giả chết rồi, tác phẩm lập tức trở thành bản quyền công cộng, không còn liên quan tới tác giả nữa.

Đây là hiện trạng của ngành công nghiệp này, nhưng phần lớn mọi người đều không rõ ràng.

Các tác giả cũng không phải hoàn toàn không có con đường tiếp xúc với hợp đồng của các trang mạng, nhưng các tác giả khi chọn lựa trang mạng thường xem xét phong cách và lướt xem trên trang. Sau khi ký hợp đồng xong, họ sẽ không thể xem các hợp đồng của các trang web khác nữa.

Tạ Thanh không nói gì, Lưu Cẩm nói tiếp: "Cho nên hợp đồng này của cậu rất đáng giá, tôi nghe nói bây giờ chỉ có Ngọc Giang có điều lệ ưu đãi 20% cho tác giả. Tôi cảm thấy Văn hóa Thành Thư rất có thành ý."

Có cảm giác tốt rồi, Tạ Thanh cười cười: "Những điều khoản khác thì sao?"

"Cũng không tệ lắm, tôi không thấy có cạm bẫy gì trong bản hợp đồng này." Lưu Cẩm chép miệng, "Sẽ không có vấn đề lớn đâu, cậu chú ý làm bản sao thẻ căn cước và lưu ý trên hợp đồng là được rồi, hãy chuẩn bị thật tốt."

"Được rồi, tôi biết rồi." Tạ Thanh cảm ơn Lưu Cẩm, cúp điện thoại, đi lên tầng in hợp đồng.

In hợp đồng ra, luật sư bên Tống Mặc cũng phản hồi, không khác những gì Lưu Cẩm nói lắm, cho rằng hợp đồng không có vấn đề gì lớn.

Tâm tình Tống Mặc rất tốt, vừa ngồi bên bàn máy tính cho Tạ Thanh xem lịch sử cuộc trò chuyện vừa cười nói: "Không có vấn đề gì thì có thể nhanh chóng ký hợp đồng rồi, Lục Thành bên kia so với tôi mạnh hơn, tôi không làm lỡ công danh của cô nữa!"

Lại nghe Tạ Thanh nói: "Trước tiên tôi cùng Tứ Đại thương lượng một chút đã."

"Tứ Ngôn?" Tống Mặc xua tay, "Chuyện này cô không cần phải để ý đến, tôi sẽ tìm người thích hợp tiếp tục viết, chắc chắn hẳn cũng có thể hiểu, không liên quan tới cô nữa."

Nhưng Tạ Thanh nói: "Có liên quan."

Tống Mặc quay đầu nhìn nàng.

"Tôi đã nhận bản thảo... Tôi muốn phụ trách tới cùng. Hiện tại tác phẩm cũng nổi tiếng, người đọc bỏ tiền ra, nếu như chất lượng đột nhiên giảm xuống thì không tốt lắm." Cô nói.

Cô cũng không muốn hủy hợp đồng với Tứ Ngôn, chuyện hợp tác cũng có thể nói chuyện.

Cô chỉ không muốn trút hậu quả lên người độc giả.

Cố gắng ủng hộ tác phẩm, độc giả có trêu ai ghẹo ai?

"Chuyện này, tôi tuyệt đối ủng hộ quan điểm của cô, nhưng mà..." Tống Mặc cười gượng hai tiếng, "Muốn viết xong bộ truyện này, ít nhất phải mất một năm nữa, cô lãng phí thời gian này thật sự không đáng. Hơn nữa cho dù tôi và Lục Thành thân quen, hẳn cũng chưa chắc nguyện ý chờ một hai năm nữa mới ký hợp đồng này.

"Cho nên ta muốn nói chuyện với Tứ Đại." Tạ Thanh bình tĩnh cười nhạt, "Hai ngày nay tôi xem lại, cảm thấy áng văn này dài vì muốn phù hợp với yêu cầu của thể loại nam tần trên mạng. Nhưng nếu như chỉ muốn cốt truyện viên mãn, có thể không cần viết dài như vậy, chỉnh sửa tiết tấu sẽ tốt hơn, tôi nghĩ sẽ thương lượng với Tứ Đại chuyện này."

Nếu Tứ Ngôn coi trọng số lượng từ, Tống Mặc tìm người khác viết tiếp cũng không muộn.

Tống Mặc nghĩ ngợi gật gật đầu: "Vậy đi... Hai người thương lượng xong có kết quả thì báo lại cho tôi."

""Được." Tạ Thanh đáp lại, trở về phòng của mình.

Mở khung đối thoại với Tứ Ngôn ra, cô tìm từ nửa ngày, cảm thấy nói ra thì rất dài dòng, đơn giản gửi một tin: "Tứ Đại có ở đây không? Có thuận tiện cho tôi số điện thoại không? Tôi có chút chuyện muốn thương lượng qua điện thoại với anh."

Ở một khu dân cư gần biển, hai khu nhà trọ hợp thành một căn hộ Duplex.

Chuông cửa vang lên hai tiếng, một người mặc áo ca-rô, đeo mắt kính màu đen, thoát nhìn rất giống dân khoa học tự nhiên - trợ lý Lương An của Tứ Ngôn đi ra mở cửa, vừa mới mở ra thì thấy Tứ Ngôn vừa đi tập thể hình về, mồ hôi chảy như mưa tiến vào.

Lương An thuận miệng báo cáo: "Tôi vừa gửi bản thảo đi, biên tập viên đã khéo léo nói trên QQ là số lượng từ gần đây có hơi ít."

"Mỗi ngày sáu ngàn là được rồi." Tứ Ngôn rót một cốc nước ấm uống một ngụm, "Nói với hần, gần đây tôi viết chậm, chỉ có thể được như vậy."

Hần cũng không thể để Tạ Thanh phải vào bệnh viện một lần nữa.

Nói xong hần hỏi Lương An: "Cậu xem qua bản cập nhật chưa?"

Lương An: "Đại khái tôi kiểm tra các phân đoạn rồi nhưng không xem kỹ, làm sao vậy?"

"Không có việc gì, cậu nên làm gì thì làm đi!" Tứ Ngôn liên tục phát tay, "Tôi muốn theo đuổi nó, cậu đừng tiết lộ cho tôi!"

Dứt lời buông ly nước xuống nhảy lên tầng.

Lương An: "..."

Hần là học sinh khối khoa học tự nhiên, không xem tiểu thuyết, cũng không hiểu tâm tính truy văn của Tứ Ngôn.

... Tuy rằng tìm người viết hộ nhưng dàn ý là tự hần viết mà? Nội dung cốt truyện đều biết rồi, còn có thể theo đuổi cái gì?

Không biết làm sao lúc Tứ Ngôn nói tới theo đuổi lại tràn đầy phấn khởi.

Ba phút sau, trên lầu truyền đến tiếng cười vang: "Mẹ nó! Ha ha ha ha ha! Trâu bò!"

Lương An: "..."

Lại nghe thấy Tứ Ngôn nói: "Khi gửi tiền thưởng qua WeChat cho Tống Mặc, nói tôi cho Tạ Thanh một bao!"

Lương An: "Ồ..."

Xem sướng rồi Tứ Ngôn mới từ trên giường đứng lên, bỏ di động xuống, ngồi vào máy tính đăng nhập QQ.

Vừa lên thấy tin nhắn của Tạ Thanh, sừng sốt một chút, vội vàng gửi số di động qua.

Hai phút sau, điện thoại reo lên.

Ở trong điện thoại Tạ Thanh nói đơn giản rõ ràng, tóm tắt những chuyện đã trải qua, cuối cùng nói cho Tứ Ngôn: "Tôi còn chưa ký hợp đồng, tôi muốn nói chuyện này với anh trước đã."

Không nói khoa trương chút nào, Tứ Ngôn vì những lời nói từ đáy lòng của Tạ Thanh mà kích động một trận.

Hắn không biết người tài hoa như vậy làm công việc viết hộ có lý do gì khó nói nhưng hắn đã sớm trông mong tác phẩm tự tay cô viết, hắn phải làm fan số một của cô!

Vì thế Tứ Ngôn lập tức nói: "Không có việc gì, không có việc gì, cô nên ký thì ký, phía bên tôi cô không cần quan tâm!"

Tạ Thanh: "Không phải, tôi cảm thấy kỳ thật viết ngắn gọn một chút..."

"Viết ngắn gọn một chút cũng sẽ làm lỡ hai ba tháng của cô!" Tứ Ngôn sốt ruột thay cô, "Văn hóa Thành Thư bên kia quan trọng, phía tôi không có gì phải băn khoăn đâu, cô không cần lo lắng!"

"Không phải tôi lo lắng." Tạ Thanh dừng lại một chút, "Tôi cảm thấy như vậy thật có lỗi với người đọc, sợ sau này trong lòng mình sẽ có áy náy, sẽ luôn hối hận."

Sẽ luôn hối hận.

Tay cầm di động của Tứ Ngôn bỗng nhiên run rẩy, vô thức lăm bẫm:

"Tôi cũng sợ tôi sẽ hối hận."

"Cái gì?" Tạ Thanh không nghe rõ.

Tứ Ngôn vội nói: "Không có gì."

Yên tĩnh một lát, Tạ Thanh nghe được hần cười gượng: "Chuyện viết hộ này... Cô sẽ hối hận sao?"

Tạ Thanh suy nghĩ một chút: "Tôi cho rằng tôi sẽ không hối hận vì chuyện này."

Tứ Ngôn nhẹ nhàng hít một hơi lạnh.

Đúng vậy, tuy rằng viết hộ thuộc ngành công nghiệp xám nhưng dù sao cũng không trái pháp luật. Nói từ quan hệ cung cầu, là bởi vì bọn họ có yêu cầu nên nghề viết hộ mới tồn tại.

Người viết hộ cũng không tiếp xúc với độc giả, cũng sẽ không có cảm tình với độc giả, các độc giả chỉ ủng hộ tác giả trên danh nghĩa. Bọn họ không trực tiếp tiếp xúc, chỉ nhận cốt truyện, phụ trách cốt truyện dưới ngòi bút cũng đã đủ rồi.

Nếu cần phải nói bên nào lừa dối độc giả, dĩ nhiên là những người chủ động tìm bọn họ viết hộ là người cố tình lừa gạt.

Nếu như hãn không cảm thấy mắc nợ, vì sao người viết hộ phải mắc nợ?

Bất luận người viết hộ có cảm thấy mắc nợ hay không, hãn đều phải chịu cảm giác mắc nợ này.

“Quan trọng là... Rất nhiều chuyện, sẽ làm cho con người tỉnh dậy giữa đêm, càng nghĩ càng hối hận.”

Mấy ngày nay, tứ ngôn đều suy nghĩ những lời này của Nhất Sinh Thư.

Trước đó, hãn rõ ràng không có nhiều cảm giác đạo đức. Nhưng rất kỳ quái, những lời này tựa như một cái gai, xuyên thủng lồng ngực tới nơi được gọi là mạch máu lương tri, cảm giác mắc nợ cuồn cuộn chảy ra, để hãn nhớ lại một thứ gọi là vật "sơ tâm".

Cho nên lúc nói tới chuyện xuất bản, hãn không cách nào kìm nén ý nghĩ muốn cho Tạ Thanh làm đồng tác giả.

Lúc ấy bởi vì Tạ Thanh không muốn hợp tác cùng Khởi Văn nên không xuất bản, nhưng nếu như sau này còn có thể xuất bản, hãn vẫn muốn cùng làm đồng tác giả với Tạ Thanh.

Hiện tại, hãn lại cảm thấy làm đồng tác giả thôi là không đủ.

Cùng làm tác giả, người đọc sẽ cho rằng tác phẩm này là hai người hợp tác sáng tác, sẽ không nghĩ tới hãn tìm người viết hộ, càng không nghĩ tới, người viết hộ là người chỉnh lại toàn bộ tác phẩm tới mức thăng hoa.

Cách làm ti tiện cỡ nào, khôì hài lừa mình dối người cỡ nào.

“Cô nói đúng...” Cùng với một tiếng thở dài, Tứ ngôn lại nói, “Chuyện áng văn, trước mắt cô đừng để ý tới, trong vòng ba ngày tôi sẽ cho cô câu trả lời chắc chắn.”

Hắn cúp máy

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 16

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Thanh xuống tầng ăn sáng, vừa vào cửa phòng ăn đã nhìn thấy mọi người tụ lại một chỗ với nhau.

Chuyện này vô cùng hiếm thấy, tuy rằng lúc ăn cơm không tán gẫu rất nhàm chán, nhưng mọi người thông thường chỉ là hai ba người tụ lại với nhau, sẽ không có chuyện cả phòng làm việc tụ lại một chỗ như thế này.

Đi lấy bữa sáng ngon miệng trước, sau đó tìm bàn trống ngồi xuống. Ánh mắt Tạ Thanh nhìn qua nhìn lại giữa một đồng đầu người, sau đó vỗ vai Trâu Tiểu Doanh: "Này."

Trâu Tiểu Doanh quay đầu, những người khác cũng quay lại.

Tạ Thanh trực tiếp hỏi trực tiếp hỏi: "Có tin gì hot sao?"

Biểu tình Trâu Tiểu Doanh phức tạp, nói thẳng vào trọng điểm: "Tứ Đại bị tố thuê viết hộ rồi. Tin nóng là "Hôm nay Tứ Ngôn xin lỗi sao?", đã có hơn trăm vạn lượt xem rồi..."

Trong lòng Tạ Thanh có tiếng rơi lộp bộp, tầm mắt rơi xuống mấy chiếc di động trên bàn.

Ai cũng đang xem tin tức liên quan trên Weibo, nhưng cô lại không thấy rõ gì cả.

Cô bất động hỏi: "Có đáng tin không? Ai đăng bài vậy?"

“Không biết.” Trâu Tiểu Doanh lắc đầu, “Chỉ có ảnh chụp màn hình một số bản thảo và giao dịch với người viết hộ. Người gửi và số tài khoản bên kia đã bị mã hóa.”

Hơi thở Tạ Thanh thả lỏng một chút, không tiếp tục hóng hớt với bọn họ, bình ngồi trở lại bàn ăn bữa sáng.

Cô thường xuyên không hứng thú chuyện không liên quan tới mình, những người khác cũng không cảm thấy có gì là lạ.

Nhanh chóng ăn xong bữa sáng, Tạ Thanh lên tầng tìm Tống Mặc, đúng lúc này Đinh Nhất Phàm cũng gửi một tin nhắn qua WeChat cho cô: “Tạ Thanh, chuyện Tứ Đại sao lại thế này?”

“Cô mau xem Weibo đi, mọi thứ loạn hết rồi.”

“Mau liên hệ với đối phương đi, nếu làm không tốt thì cô sẽ bị truy cứu trách nhiệm trước pháp luật đó.”

Blabla...

Blablabla...

Tạ Thanh bị quấy nhiễu tới phát hoảng, tắt tiếng di động, tiếp tục lên tầng.

“Cốc cốc” gõ cửa hai tiếng, bên trong truyền ra một tiếng “Mời vào”. Tạ Thanh vịn năm đấm cửa, nhìn thấy Tống Mặc vừa mới quăng điện thoại xuống.

Trở tay đóng cửa lại, Tạ Thanh hít sâu: “Tống ca, tôi nghe nói Tứ Đại...”

Tống Mặc xua tay: “Không liên quan tới cô.”

Có thỏa thuận bảo mật ở đây, nếu đối phương đi tố cáo, bọn họ thật sự không chiếm được lý lẽ.

Tạ Thanh lắc đầu: “Tuy rằng tôi không rõ đã là xảy ra chuyện gì nhưng nếu bên kia muốn truy cứu trách nhiệm...”

Bây giờ là lúc đồng tâm hiệp lực đúng không?

Lại nghe Tống Mặc nói: “Là bọn họ nói không có liên quan tới cô, tôi cũng không có liên quan.”

Tạ Thanh sửng sốt.

Tống Mặc tìm tin tức trên Weibo từ máy tính, mở màn hình lớn, vẫy tay bảo cô qua xem.

Tạ Thanh vòng qua bàn, Tống Mặc chỉ vào màn hình: “Hộp thư bị lộ là của người nhận bản thảo, màn hình bị chụp cũng là của người chuyển khoản.”

Hộp thư bị chụp toàn màn hình, tên tài khoản đăng nhập hiện ra và "người nhận bản thảo" ăn khớp nhau, không phải hòm thư cô giao bản thảo.

Ảnh chụp màn hình chuyển khoản rất đơn giản và qua loa, là ảnh chụp màn hình WeChat, bên phải chỗ tên người chuyển khoản chính là lịch sử trò chuyện của người đó, người chuyển khoản viết "phí viết hộ Hiệp giả thiên hạ tháng 12."

Tên người nhận ở khung chat phía trên và khoản tiền nhận đều bị mã hóa nhưng Tạ Thanh lại có thể mơ hồ đoán ra từ màu sắc, là Trương Băng.

Nói cách khác ảnh chụp hình đều là thật, nhưng vấn đề cũng không phải ở phòng làm việc Linh Mặc.

“... Sao lại thế này?” Cô có chút ngốc.

Tống Mặc nhếch miệng: “Nội ứng hoặc là có người hack tài khoản của Tứ Ngôn. Dù sao cũng không liên quan tới chúng ta.”

Tạ Thanh: “Đây cũng là bên kia nói?”

Tống Mặc gật gật đầu: “Tài khoản đăng tin nóng "Hôm nay Tứ Ngôn xin lỗi sao?" là tài khoản mới đăng ký nhưng lực công kích lại rất mạnh, vừa nhìn đã biết có người giật dây sau lưng." Nói xong lại nói cho cô biết: "Bọn họ nói hợp tác tới đây là kết thúc nhưng vẫn sẽ trả nhuận bút cho cô.”

Kết quả như thế, Tạ Thanh cũng không nói gì nữa.

Chỉ là cảm thấy vô cùng... Quý dị?

Vì thế sau khi rời văn phòng Tống Mặc, cô trở về phòng gọi một cuộc điện thoại cho Tứ Ngôn.

Điện thoại rất nhanh kết nối, Tứ Ngôn giống như không có tâm sự gì, tiếng cười rất lười biếng: "Ôi, Tạ Thanh à..."

“Tứ Đại, chuyện trên mạng...”

"Ôi, chuyện đó hả, xin lỗi nhé. Tôi đang đi dạo ở bờ sông, giờ bị ướt giày." Tứ Ngôn cười hai tiếng, "Nhưng cũng vừa hay, cô mau ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thư đi. À, tôi còn bận phải động viên biên tập, tôi cúp máy đây."

Trong điện thoại đột nhiên yên tĩnh.

Tạ Thanh ngẩn ra một lát, không nói ra lời.

Cô có một suy đoán điên cuồng.

Suy đoán điên cuồng này càng làm cho câu chuyện trở nên quý dị hơn.

Đầu bên kia điện thoại, Tứ Ngôn để điện thoại xuống, thét một tiếng dài, uống một ngụm coca.

Trợ lý Lương An ngồi ở bên cạnh, lúc Tứ Ngôn quay đầu chú ý tới hẳn, ha hả cười: “Cậu cảm thấy thế nào?”

“...” Lương An đẩy mắt kính, “Tôi không hiểu mấy người làm văn học lắm.”

“Cậu không cần hiểu.” Tứ Ngôn tùy tiện xoa tay, “Hơn nữa cậu yên tâm, tiền lãi trong ngân hàng của tôi cũng đủ trả tiền lương cho cậu. Không cho cậu đổi nghề, tôi nhất định có thể Đông Sơn tái khởi.”

Lương An bó tay, ba giây sau đáp: “Ồ.”

Tứ Ngôn không nói nữa, chép miệng mở Weibo ra.

Con chuột dịch đến góc bên phải bài viết “Hôm nay Tứ Ngôn xin lỗi sao?”, ấn vào biểu tượng bánh răng, kéo xuống cuối menu chọn “đăng xuất”.

Từ lần đầu tiên tìm người viết hộ tới bây giờ đã là nửa năm.

Hơn nửa năm này hẳn sống vô cùng mâu thuẫn.

Hẳn biết chính mình đang làm cái gì, lại lừa mình dối người tự nói với bản thân hẳn yêu quý cái nghề này. Bởi vậy hẳn mất hứng vào lúc ban đầu Tạ Thanh đổi nội dung cốt truyện, tựa hồ làm như vậy, hẳn có thể chứng minh rằng hẳn còn có trách nhiệm với văn chương, là có thể chứng minh tình cảm của hẳn còn chưa chết.

Lần này, hẳn rốt cuộc thoải mái.

Tình cảm của hẳn, thật sự vẫn còn chưa chết.

Tạ Thanh không dò hỏi ngọn nguồn chuyện của Tứ Ngôn nữa. Rất nhiều chuyện nhìn như có quan hệ với mình nhưng thật ra lại không có quan hệ lớn như thế, cô không thích lo sợ không đâu rồi lãng phí cảm xúc.

Ngày hôm sau cô liền ký tên lên hợp đồng, gọi xe, tự mình mang tới Văn hóa Thành Thư.

Lục Thành giao hợp đồng cho nhân viên pháp vụ, nói muốn mời cô ăn cơm, cô lắc đầu: "Không được, cảm ơn Lục tổng. Tôi ở lại phòng làm việc cũng không thích hợp nên tôi hẹn người môi giới xế chiều hôm nay qua xem phòng, khi nào rảnh thì chuyện ăn cơm tính sau, hôm nào tôi mời anh."

Lạnh nhạt và khách khí trước sau như một.

Lục Thành đã quen, cười cười, không kiên trì.

Chỉ hỏi: "Cô tới chỗ nào xem phòng? Tôi đưa cô đi."

"Không cần." Tạ Thanh mỉm cười, "Thiên Thông Uyển và Hồi Long Quan, đi tàu điện ngầm tiện hơn, tôi tự qua được."

Thiên Thông Uyển và Hồi Long Quan bị trêu chọc là bắc trôi [1] khó thoát, cũng bởi vì giá phòng ở đây tương đối rẻ, hơn nữa giao thông cũng thuận tiện.

[1] Người nước ngoài và người trong nước sống và làm việc ở Bắc Kinh.

Giao thông thuận tiện nhưng có chút xa trung tâm.

Lục Thành trầm ngâm một chút: "Tôi dẫn cô đi xem phòng."

Tạ Thanh sững sốt: "Cái gì?"

Lục Thành giải thích: “Bạn tôi có căn hộ ở gần đây. Hai năm nay hẳn ra nước ngoài du học, không muốn bán phòng cũng không muốn cho người ta ở trọ nên cho tôi ở.” Nói xong cười một tiếng: "Tôi không ở... Chỉ là cuối tuần phải thuê giúp việc tới quét dọn một lần, cực kỳ phiền phức."

Tạ Thanh không khởi động lòng. Sau này có lẽ cô phải thường xuyên tới Văn hóa Thành Thư, ở một nơi gần cũng tiện hơn rất nhiều.

Liên hỏi Lục Thành: “Tiền thuê bao nhiêu”

Nếu Lục Thành nói vì quan hệ bạn bè nên cho cô ở miễn phí, cô nhất định sẽ từ chối.

Chiếm tiện nghi của người khác, mặc kệ có phải đối phương chủ động đề nghị hay không, cô cũng không có cách nào yên tâm thoải mái.

Cũng may hẳn không nói như vậy, nói cho cô biết: “Cô đi xem trước, cô cảm thấy có thể ở tôi sẽ hỏi lại hẳn.”

Tạ Thanh gật đầu, Lục Thành liền trực tiếp dẫn cô ra cửa. Nơi đó tương đối gần, ngay bên cạnh Văn hóa Thành Thư, một tòa nhà thương mại và dân cư.

Mở cửa phòng, phản ứng đầu tiên của Tạ Thanh chính là: Phòng này đâu chỉ "có thể ở lại"?

Diện tích không tính là quá lớn, phân chia cực kỳ khoa học: Tầng một là phòng khách và phòng bếp, tầng hai là phòng ngủ cùng phòng vệ sinh.

Phong cách đơn giản hào phóng, thiết bị chất lượng, dụng cụ gia dụng cũng đầy đủ hết. Ngay cả máy sấy thực phẩm không cần thiết cũng có, thậm chí đồ làm bếp cũng có sẵn.

Xem ra tiền thuê sẽ không rẻ.

Tạ Thanh nói gọn gàng dứt khoát: “Vẫn là... Thôi bỏ đi, tôi chỉ ở một mình, tiền thuê nhà này đối với tôi...”

"Khu nhà này là thương mại và dân cư, tiền thuê bằng với khu dân cư tiện nghi bình thường." Lục Thành vừa cúi đầu vừa lướt điện thoại. Khóe mắt thấy cô tới gần, vội vã đóng tab giá thuê ở khu Hồi Long Quan.

Ngẩng đầu nhìn về phía cô, bình tĩnh nhàn nhã: “Cậu ấy vừa nhắn cho tôi, nói một tháng bốn ngàn, cô đảm bảo không phá phòng là được, lúc rời đi phải quét dọn sạch sẽ.”

Một tháng bốn ngàn, nội thất hoàn thiện. So Hồi Long Quan đắt hơn một chút, so với Thiên Thông Uyển rẻ hơn một chút.

Phàm là đầu óc không có vấn đề đều sẽ động lòng.

Tạ Thanh gật đầu: “Được, tiền cọc giao thế nào?”

Lục Thành cười: “Mỗi tháng giao tiền thuê nhà đúng hạn là được, không cần tiền cọc, cô ký hợp đồng với tôi, cũng không chạy được.”

Tạ Thanh: “...”

Cũng đúng.

Lục Thành lại nói: “Cô có thể tới công ty viết bản thảo, văn phòng bỏ không rất nhiều, tôi trở về sẽ thu xếp một gian cho cô.”

Nói mở cửa, lễ phép mời cô đi ra ngoài trước.

Tạ Thanh vừa đi ra vừa nói: “Không cần phiền phức như vậy, tôi ở nhà viết bản thảo cũng được.”

Nhưng mà Lục Thành ở sau lưng cười nói: "Là tôi sợ cô mắc chứng chậm trễ. Hơn nữa ngộ nhỡ vướng mắc ở đâu, cô ở công ty có thể trực tiếp

gặp biên tập nói chuyện."

Tạ Thanh: "..."

Cũng đúng.

Khóa kỹ cửa, hai người đi vào thang máy, Lục Thành tiếp tục nói: "Buổi sáng cô không cần tới sớm, buổi tối sáu giờ tan tầm, cô giao bản thảo rồi rời đi. Nếu như về nhà lại viết bản thảo, không tính."

"?"Tạ Thanh sửng sốt một chút, phản ứng lại, biểu tình phức tạp, ngẩng đầu nhìn hẳn, "Lục tổng sợ tôi lại quá lao lực?"

Lục Thành đậm bực nghiêng đầu qua chỗ khác giải thích cho cô.

Qua hai giây, cong môi mỉm cười: "Đúng vậy."

Tạ Thanh run run.

Nhưng vẫn còn kè mặc cả một chút: "Buổi tối 9 giờ đi... Cũng không phải đêm nào tôi cũng viết tới 9 giờ, muộn nhất là 9 giờ đi." Nàng thành khẩn nói, "Buổi tối tôi càng có cảm hứng, 6 giờ quá sớm."

Lục Thành suy nghĩ một chút, rồi đồng ý.

Dù sao từ ở các trung tâm thương mại quốc tế lớn nhỏ đều rất bận rộn, hầu như công ty nào cũng sẽ phải tăng ca, Văn hóa Thành Thụ cũng không ngoại lệ.

Lúc 9 giờ chắc chắn cũng không thiếu người tăng ca, không có chuyện nguy hiểm khi ở một mình trong công ty.

Hơn nửa ngày sau, Tạ Thanh hiển nhiên rất bận.

Đồ đạc của cô ở phòng làm việc Linh Mặc không nhiều lắm nhưng vẫn phải dọn một chuyến, hai nơi lại cách khá xa, chỉ không để ý thôi cũng đã trôi qua ba bốn tiếng rồi.

Chỗ ở thu xếp xong lại phải đi thu dọn văn phòng. Vốn dĩ cô còn muốn trở lại phòng làm việc Linh Mặc mời mọi người ăn bữa cơm, cuối cùng cũng không thể, đành phải xin lỗi qua WeChat, nói hai ngày nữa cô sẽ mời ăn.

Cũng may mọi người đều hiểu cho.

Thu dọn ổn thỏa xong, Tạ Thanh nằm nghịch trên ghế sofa.

Môi trường phòng làm việc khá tốt, là một phòng đơn. Bàn làm việc rất rộng rãi, còn có giá sách rất lớn và một chiếc ghế sofa nhỏ.

Có người nói nơi này trước đó là của một giám đốc điều hành một dự án, sau đó vị giám đốc này bị headhunter [2] đào đi và dự án cũng vừa lúc kết thúc, còn những người khác sáp nhập vào phòng ban khác nên văn phòng cứ như vậy bị bỏ trống.

[2] Dịch vụ “săn đầu người” - được các đơn vị chuyên cung cấp giải pháp tuyển dụng triển khai, để tìm kiếm ứng viên phù hợp với vị trí công việc theo yêu cầu của doanh nghiệp cần tuyển.

Cửa bị gõ vang, Tạ Thanh bò từ trên ghế sofa xuống đi ra mở cửa, nhìn thấy Lục Thành.

Còn ôm một thùng nước dừa.

Hắn khom lưng bỏ thùng nước dừa trên mặt đất, vẻ mặt Tạ Thanh phức tạp: "Sao Lục tổng lại thích tặng người khác nước dừa vậy... Công ty cũng có hợp tác với cây dừa sao?"

"Hả?" Lục Thành ngồi dậy bật cười, "Không có, chỉ mua cho cô thôi.

Tạ Thanh ngơ ngác: "Vì sao?"

Lục Thành nhướn mày: "Nước dừa dễ uống hơn đường trắng, tốt hơn coca."

Trong nháy mắt, đại não của Tạ Thanh ngừng chạy.

Lúc trước hẳn mua cho cô hai thùng nước dừa, sau khi cô trả trả tiền lại thì bắt đầu uống, bởi vì nước dừa so với nước đường trắng dễ uống hơn.

Nhưng cô hoàn toàn không nghĩ tới, xuất phát từ sự cân nhắc như vậy nên hẳn mới mua cho cô.

Cô đã từng bởi vì hẳn đoán được cô uống nước đường trắng là vì tiết kiệm, cực kỳ mất hứng chế giễu hẳn "Thấy mầm biết cây, không bằng đi làm thám tử tư đi", nhưng kỳ thật khi đó hẳn mua nước dừa là vì muốn chăm sóc cô.

Lúc ấy hẳn lại không giải thích gì.

Sau mấy ngày, Tạ Thanh nhanh chóng bước vào công việc, viết ra một phần truyện mấy trăm từ giao cho biên tập Lục Thành sắp xếp cho cô.

Nhưng biên tập nhất thời cũng không rảnh lo, bởi vì toàn bộ Văn hóa Thành Thư bây giờ cũng đang bận chuẩn bị cuộc họp tác giả thường niên.

Cuộc họp tác giả thường niên của Văn hóa Thành Thư thông thường tổ chức trong một tháng mỗi năm, trước Tết âm lịch. Các trang mạng lớn cũng có cuộc họp như thế, cuộc họp thường niên của Văn hóa Thành Thư cũng được những người có kinh nghiệm trong giới quan tâm, không chỉ mời được tác giả từ năm sông bốn biển tới tham dự, mỗi bên hợp tác còn vô cùng nhiệt tình.

Vì lẽ đó biên tập không rảnh, Tạ Thanh cũng không thúc giục, tự mình hình dung chi tiết về các nhân vật.

Nhưng mà chuyện làm cô thật bất ngờ chính là, ngày 15 tháng 1, Lục Thành đưa thư mời tới phòng cô.

Tạ Thanh từ mặt bì màu tím đã nhận ra đây là thư mời dành riêng cho tác giả, cô sửng sốt ít nhất năm giây: "Tôi cũng phải đi?"

Vẻ mặt Lục Thành đương nhiên: "Cô đương nhiên cũng phải đi."

"..... Nhưng tôi lấy thân phận gì đi đây?" Cô hỏi.

Lục Thành nói qua về ý tưởng quảng bá liên quan tới cô. Hẳn không ép cô đổi bút danh mới, nhưng cái tên Ngọc Ly ở giai đoạn hiện tại quả thật không tiện dùng để bắt đầu lại một lần nữa.

Vì lẽ đó tất cả các thông tin hỗ trợ tuyên truyền về cô sẽ tạm thời ký tên là "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư."

Lần đầu tiên Tạ Thanh nghe cái tên này biểu tình rất phức tạp, một là bởi vì nghe quá lố, hai là cảm thấy "Như vậy và chuyện đổi bút danh mới khác chỗ nào cơ?"

"Rất khác biệt." Lục Thành giải thích rất dễ nghe, "Không có ai ngộ nhân đây là một bút danh. Mỗi lần danh xưng này xuất hiện, các độc giả sẽ càng thêm hiếu kỳ dưới vỏ bọc rồi cuộc là ai."

Đương nhiên, chuyện này nhất định phải phối hợp với chuyện có một tác phẩm chất lượng.

Một tác phẩm không nổi bật mà tác giả cố ra vẻ bí ẩn, độc giả sẽ không mua.

Lục Thành có lòng tin với tác phẩm của Tạ Thanh.

Tạ Thanh chịu thua trước ý nghĩ này của Lục Thành nhưng Lục Thành lại muốn cô xuất hiện trước năm mới, cô thật sự không hiểu lắm: "Nếu là "người bí ẩn" sao lại lộ mặt trước năm mới?"

Lộ mặt còn thần bí cái gì.

Lục Thành chống hai tay trước bàn cô, cười ôn hòa nhã nhặn: "Họp thường niên dĩ nhiên sẽ không công khai cô là người bí ẩn, cô lấy tên thật tham dự là được rồi, thư mời và tên chỗ ngồi cũng ghi là "Tạ Thanh"."

"Nhưng những tác giả khác đều dùng bút danh đúng không?" Tạ Thanh buông tay, "Tất cả mọi người có bút danh, chỉ có một người không có. Đồng thời, Văn hóa Thành Thư cũng có một "người bí ẩn"?"

Đây không phải tự vạch trần sao?

"..." Lục Thành thở dài, có chút bất đắc dĩ, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, "Đúng, mọi người đều sẽ hoài nghi cô có phải "người thần bí" hay không nhưng không ai có thể chắc chắn, như vậy vừa khéo."

Tạ Thanh ngơ ngác: "Cái gì?"

Lục Thành cười mà không nói, sau hai giây, chính cô rõ ràng.

Hiện tại cô còn chưa có tác phẩm ra mắt, "người bí ẩn" cũng chưa chính thức đưa ra ngoài. Ở cuộc họp thường niên này, hẳn là sẽ không có quá nhiều người chú ý tới cô.

Nhưng sau này, "người bí ẩn" rất nhanh sẽ xuất hiện. Người tham dự cuộc họp thường niên, ít hoặc nhiều cũng sẽ nghĩ tới, trong cuộc họp hằng năm có một "tác giả" không rõ bút danh, rất giống như không có tác phẩm gì.

... Như vậy nghĩ thử một chút, trong giới văn học mạng, độc giả tò mò về người này, các tác giả có thể mơ hồ nói "Hình như tôi biết cô ấy là ai", cũng không ai có thể đưa ra đáp án chắc chắn, rồi sẽ tạo thành hiệu quả như thế nào?"

Lòng hiếu kỳ là thứ rất thú vị.

Ở trên mạng, những tin gây sốc có thể giảm nhiệt sau khi có kết quả, nhưng những chuyện không thể giải quyết lại thích hợp thêm dầu vào lửa, sức nóng có thể kéo dài.

Đây cũng là đạo lý của văn học mạng, những kịch bản lối mòn thành điếm văn, sáng văn, người đọc xem cũng sáng khoái.

Những tác phẩm danh tiếng thường không đi theo lối mòn hoặc là ít nhất không có kịch bản rõ ràng.

Tạ Thanh không khỏi trầm ngâm, suy nghĩ ý tưởng của Lục Thành. Lục Thành nhìn cô một cái, từ từ hỏi: "Còn có vấn đề gì sao?"

Cô hoàn hồn, lắc đầu: "Không có."

Kỳ thật cô có chút tò mò, cuộc họp thường niên như vậy, mọi người không quen biết nhau cũng sẽ cảm thấy bình thường, dựa vào cái gì mà chắc chắn phải chú ý tới cô?

Nghĩ lại cảm thấy, tin tưởng Lục Thành là tốt rồi.

Lòng hăn cẩn thận tới đáng sợ, những vấn đề cô có thể nghĩ tới, hơn nửa tháng hăn đã an bài xong.

Một tuần sau, cuộc họp tác giả thường niên của Văn hóa Thành Thơ tổ chức đúng hạn.

Địa điểm họp thường niên thường tổ chức ở một khách sạn năm sao cao cấp ở ngoại ô Bắc Kinh, nơi này có hơi xa nhưng trước quầy lễ tân có một quảng trường khí thế, thuận tiện cho việc trải thảm đỏ.

Ngày đầu tiên, mọi người từ bốn phương tám hướng tới đây, chương trình trong một ngày rất vụn vặt.

Thời gian buổi sáng cơ bản được sử dụng cho khách khứa tới ký tên và nhận phòng. Các gian phòng đã được an bài tốt từ sớm, theo quy định đăng ký thân phận ở quầy lễ tân, sau đó Tạ Thanh được nhận thẻ phòng.

Số phòng của cô là 507, đây là phòng VIP.

Quẹt thẻ trên thang máy, sau khi vào phòng, Tạ Thanh nghỉ ngơi một lát. Cách âm của khách sạn không thể nói kín tới nỗi gió không lọt, rất nhanh, cô nghe thấy có tiếng tác giả chào hỏi nhau trên hàng lang.

"Xin chào, đã lâu không gặp."

"Bây giờ cô sao rồi?"

"Tôi gửi bản thảo cho một số nơi nhưng họ không ký hợp đồng bản quyền."

Có vài tiếng nói, có nam có nữ nhưng cô không cần mở cửa cũng biết cô không quen ai, cô nằm phịch trên giường không để ý tới.

Năm giờ chiều là thời gian tiệc tối, Tạ Thanh thay áo sơ mi và váy ngắn đi xuống tầng dự tiệc.

Kỳ thật tiệc tối chính thức là vào tối ngày thứ hai, ngày hôm nay đơn giản hơn rất nhiều, chỉ là để mọi người làm quen với nhau một chút.

Cho nên bữa tiệc này cũng không có cái gì quá đặc biệt, tới thời gian, mọi người tới và về là được rồi. Muốn tán gẫu có thể trò chuyện một chút,

không muốn nói chuyện thì cúi đầu ăn cơm cũng không sao.

Món ăn cũng là tự phục vụ, tự do lấy món ăn, không ai cần chờ ai.

Chẳng qua ở phương diện ghế ngồi, vẫn là được sắp xếp xong xuôi và dán tên các tác giả.

Chủ yếu là vì đề phòng mọi người ngồi sai chỗ, có những tác giả không có chỗ sẽ làm ầm ĩ lên.

Lần này Văn hóa Thành Thụ mời hơn mười vị tác giả tới tham dự, bên hợp tác tuy rằng hôm nay không tới nhưng có rất nhiều công nhân viên tới.

Đại sảnh yến hội được xếp sẵn mười bàn, Tạ Thanh đi vào góc trái góc phải, tìm tên mình, bất ngờ bị một người gọi lại: "Tạ Thanh?"

Quay đầu lại, là Đinh Nhất Phàm.

Đinh Nhất Phàm cười cười, đi đến trước mặt cô: "Cô cũng tới rồi, Tống ca đâu?"

Tạ Thanh bĩu môi: "Tôi không phải đại diện phòng làm việc Linh Mặc tới đây."

Đinh Nhất Phàm sửng sốt.

Cô ngẩng mặt lên: "Tôi ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thụ rồi."

Trong nháy mắt, nụ cười tươi của Đinh Nhất Phàm cứng đờ.

Rất nhanh hần hoà hoãn lại, mắt tự nhiên cười: "Chúc mừng..." Biểu tình có chút phức tạp, gượng ép nói, "Chẳng qua tôi cảm thấy... Với tài năng của cô, tới Văn hóa Thành Thụ có chút ủy khuất."

Tạ Thanh nhú mày.

Đinh Nhất Phàm chặn lại nói: “Tôi không có ý gì khác... Lục tổng là một thiên tài marketing. Dù cho...” Hãn chép miệng, "Là thiên tài marketing, cũng không có khả năng cho mọi người tài nguyên tốt như nhau."

Hãn và Đào Nhiên sau khi ký hợp đồng thì tới đây, đều đã trải qua sang chấn tâm lý rất lớn.

Lúc ở phòng làm việc Linh Mặc bọn họ là nhân tài kiệt xuất, khi ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thụ, tự nhiên cũng mặc sức tưởng tượng từng bước thành thần trong tương lai.

Nhưng sự thật lại là, những tác giả Văn hóa Thành Thụ hợp tác so với bọn họ người mạnh hơn quá nhiều.

Chỉ riêng bản quyền hợp tác truyền hình đã có không ít, trong đó càng không nói tới một số đại thần trong giới.

Xuống thấp một chút, còn có những tác giả có danh tiếng hạng hai hạng ba.

Ngoài ra, người giống bọn họ ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thụ cũng là những người có chút tên tuổi.

Thực lực và danh tiếng của mọi người chênh lệch nhau, tài nguyên đương nhiên sẽ không giống nhau.

Ngay cả cuộc họp thường niên sắp xếp ghế ngồi cũng không giống nhau. Chỗ ngồi của hãn và Đào Nhiên, cơ bản đều là công nhân viên rồi.

Các đại thần đều ngồi ở bàn phía trước, các bên hợp tác ngồi xen kẽ giữa các vị đại thần.

Bọn họ giống như hai con sếu trắng kiêu căng ngạo mạn đột nhiên bị ném vào đàn phượng hoàng. Mỗi người xung quanh đều tỏa hào quang ở bốn phía, một thân lông vũ vốn lấy làm kiêu ngạo của bọn họ bị phai mờ.

Đương nhiên, loại khác biệt này rất bình thường, ngành nghề nào cũng có sơn ngoại hữu sơn [3].

[3] Bạn mạnh mẽ, những người khác mạnh hơn bạn.

Chỉ là đối với Tạ Thanh mà nói, bình tĩnh xem xét, hẳn cho rằng cô không nên lĩnh hội loại phân biệt đối xử này. Bởi vì tài năng của cô không thua kém đại thần... Người khác không biết cô viết hộ Tứ Ngôn nhưng hẳn biết.

Cô hẳn là nên tìm một nơi sẵn sàng cho cô chỗ dựa và nhiều tài nguyên, cho cô thể hiện tài năng của mình.

Đình Nhất Phàm mở miệng muốn nói gì đó lại đột nhiên ngậm miệng lại.

Tạ Thanh quay đầu, theo ánh mắt của hắn, nhìn thấy Lục Thành và thư ký Ngô Mẫn đi về phía bên này.

Ngô Mẫn là loại người có mùi vị nữ cường giỏi giang, không ít tác giả thấy cô ấy mà có chút kính sợ.

Đình Nhất Phàm theo bản năng mà lùi nửa bước, Ngô Mẫn dừng chân lại trước mặt họ, mỉm cười gật đầu với Tạ Thanh: “Tạ tiểu thư tìm được chỗ ngồi chưa?”

Tạ Thanh thẳng thắn: “Vẫn chưa.”

"Mời cô đi bên này." Ngô Mẫn duỗi tay mời cô đi sang bên cạnh, Tạ Thanh nói câu "Lúc khác trò chuyện" với Đình Nhất Phàm, sau đó đi theo

cô ấy.

Đình Nhất Phàm nhìn cô đi xa, rất nhanh, tầm mắt choáng váng.

Ngô Mẫn mời cô ngồi vào một cái bàn phía bên phải hàng đầu tiên.

Hai bàn phía trước đều là các đại thần, bàn phía bên phải cao hơn một chút nữa là bàn của Lục Thành.

Đình Nhất Phàm tê cứng ba giây, âm đạm xoay người ngồi xuống. Đào Nhiên đang nói chuyện cùng tác giả bên cạnh, đột nhiên thấy sắc mặt hần không tốt, kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì." Đình Nhất Phàm lắc đầu.

Ở bàn bên phải, sau khi Tạ Thanh ngồi xuống, Ngô Mẫn nhiệt tình rót rượu đổ cho cô, sau đó vội vàng đi chiêu đãi các vị tác giả khác.

Những người cùng bàn còn chưa tới, Tạ Thanh cũng không nhìn bảng tên trên bàn xem có ai.

Cô không giỏi xã giao, so với chuyện vui vẻ trò chuyện, cô càng muốn nhanh chóng ăn xong rồi tránh đi.

Đáng tiếc lúc cô lấy món ăn trở lại, Lục Thành đã tới. Bên cạnh còn có một nam tác giả, Tạ Thanh không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười lên tiếng chào hỏi: "Lục tổng."

Hai người khách khí bắt tay nhau, sau đó nam tác giả bên cạnh cũng đứng lên, bắt tay Tạ Thanh.

"Xin chào, tôi là tác giả mạng văn học Thủy Sơ Trung, Nhất Sinh Thư."

Tay Tạ Thanh bất giác hơi dừng lại.

Rũ mi mắt xuống, cô duy trì nụ cười nhạt: "Xin chào, tôi tên Tạ Thanh, mới vừa ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thơ."

Lục Thành sững sờ, thốt lên: "Hai người chưa từng gặp nhau sao?"

Hai người đồng thời nhìn h lẫn.

Trong mắt Nhất Sinh Thơ là nghi hoặc. Mà Tạ Thanh, ánh mắt sáng quắc nhìn h lẫn, có ý riêng: "Đương nhiên chưa từng gặp, độc giả của Thơ Đại nhiều như vậy, sao có khả năng gặp hết?"

Lục Thành không tiếp tục truy hỏi.

Hai người ngồi trở lại bàn, trong lòng Nhất Sinh Thơ vẫn tràn đầy nghi ngờ.

Những tác giả không phải tác giả mạng, trực tiếp ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thơ, h lẫn cũng từng gặp qua vài vị. Văn hóa Thành Thơ tuy giới nâng người nhưng chưa bao giờ cố nhét ai vào hàng ngũ đại thần.

Bất luận ở hợp tác với bên nào thì cũng có tâm lý nắm chắc ở phương diện này.

Tục ngữ có câu: Hơi nổi thì dựa vào tiểu hồng (PR), nổi đình đám thì dựa vào số mệnh, còn mạnh nâng (PR bản) sẽ bị trời phạt.

Lúc này vị này, không chỉ trực tiếp xuất hiện ở bàn này, còn được an bài bên trái Lục Thành. Đây là vị trí rất quan trọng, khi Lưu Cẩm hợp tác với Lục Thành, cô ấy cũng ngồi ở chỗ này.

Năm nay hợp tác kết thúc, Lưu Cẩm không tới nữa nhưng những đại thần khác cũng không ít, mỗi vị đều có chiến tích đáng kiêu ngạo.

Nhưng cố tình ở đây lại là vị này... Cái tên Tạ Thanh này, là tên thật hay bút danh? Có tác phẩm gì?

Hoàn toàn chưa từng nghe nói.

Thật kỳ quái.

Hắn vẫn còn nghi hoặc. Lục Thành nhìn sắc mặt Tạ Thanh, nhỏ giọng nói: "Ra ngoài một chút đi."

Tạ Thanh theo hắn rời tiệc nhưng cũng không hoàn toàn rời khỏi phòng tiệc, chỉ là tới góc không người.

Lục Thành cẩn thận dò hỏi: "Cô và Nhất Sinh Thư..."

"Hắn cho rằng tôi đạo văn."

Lục Thành giật mình, muốn nói Nhất Sinh Thư nói với hắn là hắn ta cảm thấy cô không đạo văn, những lời nói trên mạng là vì bị dư luận ép buộc.

Lại nghe cô nói tiếp: "Hắn chặn tôi."

Lông mi hạ thấp, vẻ mặt cô có chút ảm đạm: "Cái gì cũng chưa hỏi mà đã chặn tôi."

Lục Thành cứng họng.

Khẩu khí của cô hòa hoãn: "Chúng ta vốn dĩ không quen, cứ cho là không cần quen biết đi."

Hắn đành phải nuốt lời giải thích về, gật đầu một cái, hỏi cô, "Có muốn tôi đổi bàn cho cô không?"

Cô đột nhiên cười ra tiếng.

Ngẩng mặt lên, nụ cười của cô thoát nhìn giáo hoạt lại có chút mất mát: "Nếu không quen biết, vì sao phải đổi bàn vì hắn?"

Nếu hấn kích động hoặc là bị dư luận ép buộc, cô có thể hiểu; nếu hấn đơn thuần lựa chọn lập trường đó, cô cũng có thể thông cảm.

Cô không hận hấn, hấn không có gì đáng trách. Bất luận là bạn đồng hành hay là người đứng xem, hấn cũng chưa từng làm sai chuyện gì.

Nhưng tất cả những thứ này đã thật sự tạo ra khổ sở và cú sốc với cô.

Cho nên, cô ít nhất có thể lựa chọn không lãng phí bất kỳ cảm xúc gì ở trên người hấn nữa.

Không cần giải thích, cũng không đáng giải thích.

Lục Thành và cô nhìn nhau, bỗng dưng hấn cũng cười một tiếng.

Nụ cười nhẹ và gần ngủi, có chút khôi hài, có chút nghiêng ngả.

Tạ Thanh nhíu mày: “Anh cười cái gì?”

Lục Thành lắc đầu: “Cô tuyệt tình như vậy sao?”

Tạ Thanh mím môi mỏng, hấn không phải là người đầu tiên nói cô là người tuyệt tình.

Lục Thành dừng một chút, còn nói: “Có ai từng nói với cô bộ dạng tuyệt tình của cô đặc biệt...”

Đặc biệt có sức quyến rũ?

Nhưng trong lúc này, câu nói này quá dễ gây hiểu lầm, xuất phát từ lý trí hấn kịp thời sửa miệng: "Thú vị."

Sửa lại miệng cũng không thể tự lừa mình dối người.

Hấn đột nhiên sững sốt, tâm tình trở nên vô cùng vi diệu.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 17

Sau đó tiệc tối diễn ra bình thường như đã đoán trước.

Cho dù mọi người nói chuyện phiếm cũng là những chủ đề không đau không nhột. Tạ Thanh là một người không quen biết ai, cho dù cúi đầu ăn cơm cũng không làm ảnh hưởng tới bầu không khí.

Lục Thành thật sự lão luyện trong những dịp như vậy, một bên tham dự các loại chủ đề "không đau không nhột", một bên còn kịp thời rót đồ uống cho Tạ Thanh khi ly của cô trống rỗng, chăm sóc hết tất cả mọi người trên bàn.

Cơm rượu no nê, mọi người cũng lần lượt tản đi.

Lục Thành là chủ nhà nên ở lại tới cuối cùng, hàn huyên với khách khứa chưa rời đi, những người khác thì đi thành đôi, mọi người cùng nhau trở về phòng của mình.

Nơi dùng cơm là ở tầng một, phòng ở là từ tầng hai trở lên. Cứ như vậy, người chờ ở thang máy rất nhiều, trong đó rất nhiều tác giả nam đã chuẩn choáng say.

Tạ Thanh không vội, chờ từng tốp đi lên trước.

Thang máy dần dần yên tĩnh lại, đình một tiếng, cửa thang máy lại mở ra.

Sau khi nhóm cuối cùng đi vào thang máy, Đào Nhiên không không để ý tới cô, bước nhanh vào thang máy.

Kỳ thật Tạ Thanh đã sớm thấy cô ta, chẳng qua cũng không có chào hỏi gì nhau.

Nhưng bây giờ, vì cô không cần thiết phải chờ thêm một chuyến nữa, bước vào thang máy cũng không nói chuyện là được rồi.

Tạ Thanh cao giọng: “Chờ một lát.”

Đang muốn ấn nút đóng cửa, Đào Nhiên không thể làm gì khác, đành phải dừng lại.

Tạ Thanh đi vào, Đào Nhiên liếc nhìn cô: "Cô ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thư từ lúc nào vậy? Thật có bản lĩnh."

Biểu tình ghét bỏ, Đào Nhiên ôm lấy cánh tay, thân thể dịch sang một góc. Tuy rằng phạm vi nhỏ nhưng phối hợp hành động, biểu hiện của cô ta cũng rất rõ ràng.

Tạ Thanh nhìn cô ta một cái: "Trốn cái gì, cô mắc phải cúm gia cầm hay Ebola?"

Đào Nhiên cắn răng, Tạ Thanh không để ý tới tới cô ta, bước lên muốn ấn nút đóng cửa thang máy. Cửa mới đóng một nửa, bên ngoài lại vang lên một tiếng: "Chờ một chút!"

Ngón tay di chuyển, cô ấn nút mở cửa.

Mấy giây sau, một người đàn ông cao ngất đi vào.

Là Nhất Sinh Thư.

Hắn cũng là người Tạ Thanh không muốn gặp, nhưng giờ phút này, có thể lợi dụng hắn tách khỏi Đào Nhiên cũng tốt.

Đào Nhiên hiển nhiên cũng nghĩ như vậy. Lúc Nhất Sinh Thư bước vào, cô ta nhanh chóng ấn tầng mình muốn đi, sau đó tự giác lùi hai bước, đứng ở một bên cho Tạ Thanh ấn phím.

Nhất Sinh Thư đưa tay ấn phím lên tầng 5.

Ấn lần một, không có sáng.

Lại ấn tiếp, cũng không sáng.

"Thư Đại..." Đào Nhiên mở miệng nhắc nhở, bởi vì nói chuyện cùng với đại thần, giọng nói của cô ta có chút kích động run run, "Tầng hành chính cần cà thẻ phòng."

"... À đúng." Nhất Sinh Thư bừng tỉnh, nở nụ cười, "Tôi quên." Sau đó đưa tay sờ túi.

Nhưng người đứng trước bảng phím đã lấy thẻ phòng ra trước hắn một bước, cà thẻ vào.

Phím lên tầng 5 sáng lên.

Nhất Sinh Thư gật đầu một cái: "Cảm ơn."

Ánh mắt Tạ Thanh nhìn thẳng, cũng gật đầu.

Bầu không khí trong thang máy đột nhiên trở nên căng thẳng, cách một Nhất Sinh Thư, Tạ Thanh cũng có thể cảm thấy mắt Đào Nhiên đang tuôn ra địch ý.

Tạ Thanh nhú mày, quay sang nhìn lại.

Đào Nhiên vẫn tức giận nhìn cô.

Tạ Thanh buồn cười, cảm thấy lòng tranh giành háo thắng của cô ta làm cho người ta không nói được lời nào.

Nói lý ra, phòng ở cũng không phải do cô an bài. Cô chỉ giao thẻ căn cước ra và lễ tân giao thẻ phòng hành chính cho cô.

Địch ý này của Đào Nhiên là vô lý.

“Đình —” Thang máy dừng lại ở tầng 3.

Đào Nhiên đi ra khỏi thang máy, Tạ Thanh gọi cô ta một tiếng: "Đào Nhiên."

Cô ta quay đầu, Tạ Thanh bình thản: "Nếu như cô không hài lòng khi tôi ở phòng hành chính, đi tìm Lục tổng nói chuyện đi. Đừng tìm tôi gây phiền phức, tôi không dễ dàng bỏ qua cho cô như lần trước đâu."

Đào Nhiên trừng mắt, nhìn đôi mày thanh tú, vô cùng không cam lòng.

Tạ Thanh ấn nút đóng cửa, vẻ giận giữ rất nhanh co hẹp lại rồi biến mất.

Nhất Sinh Thư ở bên cạnh đánh giá cô, cô nghiêng đầu nhìn hẳn: "Làm sao vậy?"

"Khụ." Nhất Sinh Thư ho nhẹ một tiếng, cười khẽ, "Tính khí Tạ tiểu thư thật hiếm thấy."

Hắn cũng phát ra bầu không khí vi diệu vừa rồi nhưng Đào Nhiên tới cuối cùng vẫn không hề nói gì, còn Tạ Thanh lại không kiêng dè trực tiếp đâm thủng, thật sự hiếm thấy.

Giới văn học mạng nói lớn cũng lớn, mọi người mặc kệ quan hệ thực tế thế nào, gặp mặt vẫn luôn có tín ngưỡng "làm người nên lưu lại một đường, sau này còn dễ nói chuyện."

Tạ Thanh ngược mắt lên, không giải thích, Nhất Sinh Thư bị nụ cười như có như không của cô làm cho hô hấp hơi ngừng lại.

Rất nhanh, cô lại rú mắt xuống, tùy ý nhún vai: "Cũng không hiểm thấy lắm."

Trên mạng thì trực tiếp chặn, ở trong thức tế thì chọc phá, mang tới cho người ta cảm giác khác nhau chỗ nào đây?

Cách một màn hình là phải có dáng vẻ ôn hòa?

Cũng chưa chắc đâu.

Tầng 5.

Tạ Thanh ra khỏi thang máy trước một bước, cũng không quay đầu lại, càng không khách khí tính nói lời tạm biệt.

Hơi thở Nhất Sinh Thư bình tĩnh lại, cũng đi ra ngoài. Muốn về phòng của hần phải rẽ qua hành lang bên phải, còn cô đi thẳng vào hành lang trước mặt.

Nhất Sinh Thư dừng lại, có một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ làm hần nhìn theo từng bước đi và bóng lưng ở phía xa của cô.

Một lát sau, hần lại lắc đầu.

Hần chưa từng gặp cô.

Ngày hôm sau là một ngày bận rộn.

Mấy tiếng buổi sáng còn đỡ. Văn hóa Thành Thư tiếp xúc với các tác giả trong công ty, sắp xếp các lịch trình chủ yếu vào buổi chiều, thuận tiện các tác giả có thói quen thức đêm gõ chữ ngủ nướng.

Các tác giả dậy sớm thì đi dạo ở xung quanh để kết bạn và tụm lại trong phòng nhau trò chuyện. Giữa trưa thì lần lượt trở về khách sạn, cùng nhau ăn cơm trưa.

Sau cơm trưa, mọi người vô cùng bận rộn.

Buổi chiều, tiết mục đầu tiên là thăm đồ, sau thăm đồ là hội nghị, sau đó là tiệc tối chính thức.

Cho nên ngay khi đầu giờ chiều, các tác giả đã vội vàng thay quần áo và trang điểm. Văn hóa Thành Thư an bài chuyên viên trang điểm cho các nữ tác giả, cũng có người tự thuê người tới hỗ trợ, từ tầng 3 tới tầng 5, phòng nào cũng bận rộn.

Tạ Thanh cũng nhàn không ít, cô làm "người bí ẩn", cô không cần bước đi trên thảm đỏ.

Không công khai hay giới thiệu mới đủ thần bí. Nếu đi trên thảm đỏ rồi, mặc dù chủ trì giới thiệu cô là "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư", cảm giác cũng sẽ không bí ẩn nữa.

Ý của Lục Thành là cho mọi người đoán, cho mọi người tự mình suy đoán xem vị nào là "người bí ẩn."

Cho nên cô chỉ cần chuẩn bị xong cho bản thân trước 3 rưỡi là được.

Vào ngày này, mọi người đều nói phải mặc lễ phục, lúc Tạ Thanh nhận được thư mời vì tình hình kinh tế nên trong tay cô không có quần áo thích hợp, không thể làm gì khác là tạm thời đi mua.

Chọn đi chọn lại, cô chọn một sườn xám bằng nhung, màu xanh lục thanh nhã, không có hoa văn nhưng ở cổ áo có mấy nút áo rất tinh xảo.

Màu này ở độ tuổi cô, đoan trang lại không lỗi thời.

Giày là Lưu Cẩm mua cho cô, nói là quà chúc mừng cô ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thơ.

Đó là một đôi giày mũi nhọn không quá thông thường, cao khoảng 8 cm, phần mũi giày màu bạc kết hợp màu tím, bởi vì mặt giày được trang trí những ngôi sao nhỏ sáng bóng nên trông có vẻ lộng lẫy bắt mắt.

Bởi vì sợ cô không nhận, lúc gửi tới Lưu Cẩm đã xé mác và hủy nhãn hiệu trong đế giày đi, còn nói "Cậu không mặc cũng không được, cố gắng mặc đi nhé."

Thay xong quần áo và giày, Tạ Thanh gửi tin nhắn qua WeChat cho Ngô Mẫn, bảo cô ấy gọi chuyên viên trang điểm tới chỗ cô.

Chuyên viên trang điểm tới rất nhanh, sau khi vào cửa thì nhiệt tình chào hỏi cô. Nghiêm túc xem xét cách ăn mặc của cô xong bày ra vài chai lọ.

Bình thường Tạ Thanh không trang điểm, bây giờ đối mặt với tấm gương và bị người ta thao túng, đột nhiên cảm thấy trang điểm là chuyện rất thần kỳ.

Cô vẫn luôn cảm thấy làn da mình không tồi nhưng sau quá nhìn lót phấn, làn da của cô trở nên nhẵn nhụi giống như búp bê sứ, so với bình thường khác nhau một trời một vực.

Sau đó vẽ lông mày, đánh má hồng, đánh phấn mắt.

Bởi vì trang phục cô thanh nhã, chuyên viên trang điểm cũng không trang điểm đậm cho cô, cuối cùng tô son kem cũng chọn màu đỏ lạnh.

Cô gái hai mươi tuổi, thanh xuân tràn trề. Ở độ tuổi này, phần lớn bình thường không trang điểm, sau khi trang điểm đều sẽ ngạc nhiên nhận ra đáng dấp mình không tồi.

Tạ Thanh cũng như thế, trang điểm xong, cô cứng đờ nhìn gương ít nhất ba giây.

Chuyên viên trang điểm rất vừa lòng với thành quả của mình, tán thưởng nói: "Không tồi không tồi, rất đẹp, cô xem qua phim dân quốc rồi chứ? Chúng tôi sẽ uốn tóc cô như những nhân vật thường thấy trong phim dân quốc nhé? Uốn một lọn tóc, lại một lọn tóc."

Đối phương trang điểm cô thành như vậy rồi, cô cũng không có lý do phản đối, mỉm cười gật đầu: "Cô nhìn rồi làm, tôi không hiểu lắm."

Uốn chắc lọn tóc, chuyên gia trang điểm còn cố tìm cho cô một băng đô bằng vải màu trắng có một chiếc nơ hình con bướm ở bên trái.

Tạ Thanh quay về nhìn gương, ngó trái ngó phải: Ủ, cái này rất dân quốc.

Lúc cô xuống tầng, tiết mục thăm dò đang tiến hành trên quảng trường, nhân viên trực tiếp mời cô xuống hội trường chính chờ đợi. Trong hội trường chính bàn ghế được xếp gọn gàng theo từng dãy, trên lưng ghế có dán tên.

Tạ Thanh đi từng dãy tìm ghế của mình, Lục Thành đang đứng trước sân khấu vô tình đảo mắt qua người cô, hấn sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại.

Hai người cách nhau khoảng mười mấy thước, bởi vì một lát nữa sẽ chiếu PPT trong sảnh nên khá tối.

Lục Thành cẩn thận nhìn vài giây, xác định mình không có nhìn lầm, do dự gọi cô: "Tạ Thanh?"

Cô ngẩng đầu nhìn lại, hần cười nhẹ nhõm, chỉ nơi cách sân khấu ba bốn mét, ra hiệu chỗ của cô ở đây.

Tạ Thanh từ xa nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó bước nhanh lên phía trước, tìm tới ghế dán tên mình rồi ngồi xuống.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau.

Cô mỉm cười với hần, trái tim của hần thành thịch rung động, muốn đi qua nói một câu "Cô thật xinh đẹp".

Hít sâu,

Hần nhịn được.

Hần tự nói với mình không thể sốt ruột, chuyện như vậy không thể sốt ruột.

Bình tĩnh, chậm rãi thôi.

Tiếng nhạc bên ngoài ngừng lại, tiết mục thăm dò kết thúc, nhóm tác giả lần lượt vào bàn.

Vì lễ phép, Tạ Thanh đứng dậy, gật đầu chào hỏi các vị đại thần ngồi chung hàng đầu đi qua trước mặt cô.

Ở giữa chỗ ngồi của Lục Thành là một đường ranh giới, ở phía bên trái bắt đầu từ Ngô Mẫn là các giám đốc và nhân viên, bên phải là các tác giả.

Tạ Thanh và hần chỉ cách một người.

Nhất Sinh Thư.

Nhất Sinh Thư bất giác nhìn cô, lễ phép đưa tay ra: "Lại gặp mặt."

Tạ Thanh không có từ chối bắt tay hẳn, khách khí cười: "Thư Đại."

Bước chân đang đi tới chỗ ngồi của Lục Thành dừng lại, vô cùng ngăn ngại, không tới nửa giây hẳn tiếp tục đi về phía trước như bình thường.

Sau đó hẳn đứng ở trước mặt hai người, Nhất Sinh Thư tự nhiên buông tay Tạ Thanh ra, thoáng cái đã bị Lục Thành nắm chặt.

Lục Thành mỉm cười: "Thư Đại." Sau đó quay đầu nói với Ngô Mẫn, "Cô đổi chỗ với Tạ Thanh, tôi có chút chuyện muốn nói với cô ấy."

Ngô Mẫn gật đầu nói được, tư thế tay "Xin mời", ra hiệu Tạ Thanh tới chỗ bên trái Lục Thành.

Bốn người bọn họ ngồi xuống, Tạ Thanh nhỏ giọng dò hỏi: "Chuyện gì?"

Lục Thành ho khan nhẹ, nhìn thẳng, chỉnh lại áo khoác âu phục.

Sau đó hơi nghiêng đầu, giống như thuận tiện: "Không có việc gì, chỉ là tách cô và Nhất Sinh Thư ra một chút."

Tạ Thanh nhíu mày: "Không phải tôi nói tôi và hẳn không có quan hệ gì sao?"

Lục Thành cười mà không nói, vừa lúc người chủ trì lên sân khấu, xung quanh đều yên tĩnh lại, làm đề tài này chấm dứt ở đây.

Cô đã nói không có quan hệ gì nhưng hẳn vẫn muốn tách bọn họ ra, cùng chuyện kia không có liên quan.

Hắn chỉ muốn tách bọn họ ra, vậy thôi.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 18

Với một số giải thưởng vinh dự có giá trị tới sáu chữ số, ký một vài hợp đồng bảy chữ số, tuyên bố mấy dự án tám chữ số, cuộc họp tác giả thường niên năm nay cũng không khác những năm khác.

Hội nghị kết thúc đúng 5:30, sau đó mọi người có một giờ để nghỉ ngơi, hội trường cũng bố trí lại để chuẩn bị cho tiệc tối.

Cuộc họp thường niên của Văn hóa Thành Thơ không giữ bí mật nên không chỉ có truyền thông, một số độc giả ở khu vực Bắc Kinh - Thiên Tân - Hà Bắc cũng tới xem.

Trong một tiếng này các tác giả đại thần vẫn rất bận rộn, bị độc giả vây quanh xin chữ ký rồi lại đi nhận phỏng vấn, nhận phỏng vấn xong lại tiếp tục đi ký tên.

Tạ Thanh không việc gì để làm nên cô mặc thêm áo khoác, đi tới vườn hoa nhỏ phía sau khách sạn tận hưởng yên tĩnh một chút.

Sáu giờ rưỡi, mọi người lần lượt trở về dùng cơm, số ghế vẫn giống tối qua nhưng bởi vì không còn hình thức tự phục vụ nên có vẻ hoành tráng hơn rất nhiều.

Ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén.

Mấy vị tác giả mới ký bản quyền vô cùng hào hứng, ngay cả nữ tác giả cũng uống không ít.

Hai trong số các bản quyền là Văn hóa Thành Thơ và đối tác cùng nhau mua, người phụ trách của bên đó cũng nhiệt tình chúc rượu xung quanh.

Tuy rằng hai bản quyền kia cũng không phải bản quyền của một đại thần nhưng chúc rượu không thể sót một bản này.

Bởi vậy Tạ Thanh phải chạm ly với rất nhiều người, chẳng qua cô ý tứ một chút, trong ly là nước trái cây, uống xong nước chanh, cô lại đổi sang nước táo.

Tạ Thanh cầm ly nước trái cây cao cổ, lần thứ hai đứng lên nhưng đối phương cười, nói một tiếng "Ờ kìa...".

Sau đó đưa tay cầm lấy ly rượu trước mặt Tạ Thanh.

Ly rượu này, Tạ Thanh chưa từng dùng qua, chẳng qua món ăn theo bộ, trước mặt ai cũng có.

Hắn lại "tự giác" cầm chai Mao Đài trên bàn rót rượu.

Tạ Thanh vội nói: "Xin lỗi, tôi không uống được."

Người đàn ông gần bốn mươi tuổi hiển nhiên là người ở bên trên, nhét ly vào tay Tạ Thanh, nâng cốc nói: "Uống một ly này, cho tôi mặt mũi."

Sắc mặt các tác giả trên bàn đều hơi thay đổi.

Nhưng phàm là người bình thường, không ai sẽ thích "văn hóa bàn rượu" như vậy. Tác giả mạng là người tương đối độc lập và tự do, những ngành nghề khác nguyện ý xã giao theo cách "nhịn một chút sẽ qua", nhưng với các tác giả thì họ không chịu được cũng đúng thôi.

Nữ tác giả ngồi bên cạnh Tạ Thanh trực tiếp đứng lên: "Bàng tổng, tôi uống thay cô ấy, tửu lượng cô ấy không tốt, tối về còn muốn gõ chữ."

Bàng tổng nở nụ cười: "Uống xong càng có cảm hứng nha."

Nói xong cụng ly với Tạ Thanh.

Hắn đang muốn uống, một bàn tay vươn tới cầm lấy ly rượu của Tạ Thanh.

"Bàng tổng." Thần sắc Nhất Sinh Thư bình thản chạm ly với hắn, "Uống cùng người không biết uống rượu có gì vui, tôi cùng ngài uống."

"Ơ kìa, xem cậu..." Bàng tổng cau mày cười, hiển nhiên không vừa lòng với việc Nhất Sinh Thư chặn rượu như vậy. Nhưng Nhất Sinh Thư dù sao cũng là một đại thần, hắn ngửa đầu uống, Bàng tổng cũng chỉ đành cùng hắn uống.

Sau đó nhìn về phía Tạ Thanh: "Đến, vị này..."

"Bàng tổng." Tạ Thanh lạnh nhạt ngược mắt, "Ngài gần như..."

Hai chữ "Được rồi" còn chưa phun ra, một bóng người sải bước tới đây.

Hắn trực tiếp tới giữa hai người, vỗ vai Bàng tổng: "Lúc nữ sĩ đã nói không muốn, ý tứ chính là không uống."

Dứt lời, động tay vỗ vai cũng dừng lại, chuyển thành tư thế đẩy nhẹ.

Bàng tổng trong hơi men cũng không suy nghĩ nhiều, vẫn nở nụ cười tươi: "Lục tổng à, tôi..."

"Hợp đồng của chúng ta còn chưa ký xong đâu." Ý cười của Lục Thành nhạt đi, phối hợp với vóc người cao lớn, người đối diện lập tức cảm thấy ngọt ngào, "Đừng vì những thứ không cần thiết mà làm chậm trễ."

Đầu óc Bằng tổng chấn động, rớt cuộc cũng tỉnh táo, theo bản năng vỗ gáy một cái.

Hắn cũng không cảm thấy mình mời rượu như vậy có vấn đề gì, nhưng bàn này đều là đại thần, hiển nhiên không phải nơi có thể ép người ta uống rượu.

Giờ thì tốt rồi, gây khó chịu cho người ta vì những lời hắn nói, Lục Thành cũng mất thiện cảm

Bằng tổng xấu hổ cười cười, nói câu “Xin lỗi xin lỗi, tôi uống say rồi”, sau đó chán nản rời đi.

Lục Thành khôi phục tươi cười, xoay người, chạm cốc cùng Nhất Sinh Thư: "Cảm ơn, Thư Đại."

Tạ Thanh rơi vào cảnh túng quẫn, hắn và Nhất Sinh Thư cùng tới giải vây nhưng sau đó hắn lại thay Tạ Thanh cảm ơn Nhất Sinh Thư.

Đột nhiên có loại cảm giác phân chia phe phái.

Tất cả mọi người đều thoáng sững sờ, Tạ Thanh cũng sững sờ.

Nhưng tác phong của Lục Thành ung dung, dường như vẫn chưa phát hiện cái gì, nói xong cũng xoay người cùng người khác đi uống rượu.

Song, cô là tác giả ký hợp đồng với Văn hóa Thành Thư, hắn nói như vậy dường như cũng không có gì không đúng.

Hơn tám giờ, nhiệt tình của mọi người vơi đi, có một số tác giả lần lượt trở về phòng. Tạ Thanh cũng thừa cơ hội này rút lui, sau khi trở về tháo trang sức thay quần áo, cô nằm dài trên giường ngủ một giấc tới bình minh.

Ngày hôm sau, lúc ăn sáng cô mới nghe nói, mười hai giờ đêm bữa tiệc mới kết thúc. Những người ở lại tới cuối cùng mới rời đi đều uống rất nhiều.

Cũng may hôm nay không có tiết mục gì quan trọng, thời gian ban ngày cho tác giả hoạt động tự do, buổi tối lại tới rạp hát quốc gia nghe nhạc hội như là cuộc gặp gỡ nhau cuối cùng.

Phần lớn tác giả đều không ở tại Bắc Kinh, lúc này vừa khéo nhân cơ hội đi dạo, thăm quan ngắm cảnh một chút. Tới cố cung Di Hòa Viên và mấy nơi rộng lớn có khả năng không kịp về nên kéo bè kéo cánh tới Cung Vương Phủ, sau đó từ Hậu Hải tới ngõ hẻm Nam Chiêng Trống.

Tạ Thanh không đi theo.

Mấy nơi đó cô đều đi qua rồi, hơn nữa cô không quen loại hoạt động tập thể này và đi mấy nơi đó còn rất dễ đi lạc, còn không bằng ở lại khách sạn.

Vì cuộc họp tác giả thường niên kéo dài nên vẫn luôn náo nhiệt, từ món cá vượt cho tới sầu riêng, bánh ngọt rồi lại tới phô mai đá xay, các tác giả cực kỳ thích chụp ảnh mấy món ăn, chụp xong thì gửi cho các người bạn không đi xem.

Tối gần buổi trưa, Tạ Thanh rốt cuộc cũng bị những bức ảnh này làm cho đói bụng.

Cô không muốn ăn cơm ở khách sạn nữa, cô dùng DianPing tìm các quán ăn gần đây, cô tìm thấy một quán mì được mọi người đánh giá tốt, chỉ cách 200m đi bộ.

Cô tới tiệm mì gọi một phần mì thịt bò, cô nhìn bát mì bưng ra, bề ngoài rất ngon, cô thuận tay chụp một bức ảnh.

Lúc này, ở nhóm chat trên Weibo, mọi người vừa la vừa khóc, bởi vì mọi người vốn định đi đến một nhà hàng gọi là Mây Lửa để ăn cơm trưa, nhưng lại đánh giá thấp tiếng tăm và sức hấp dẫn của nhà hàng này. Chỉ riêng ở cửa đã có một đồng người ngồi trên vỉa hè, bọn họ phải chờ ít nhất nửa giờ.

Có tác giả vừa nãy bỏ qua đồ ăn vặt bên đường gào thét: Sớm biết vậy lúc nãy ở Dã Tiên tôi sẽ ăn nhiều một chút nữa aaaaa thật đói aaaa!!! Mùi vị gà xào đậu nành thơm quá!!!

Từ bên trong quán ăn có mùi thơm ngát bay ra, người bên ngoài chờ một lúc lâu cũng không được ăn, quá hành hạ nhau rồi.

Tạ Thanh bật cười, mở album ảnh ra, gửi bức ảnh bát mì thịt bò qua.

Đối phương: Vị đại đại [1] này, ngài là người sao?

[1] Ngôn ngữ địa phương, thường đề cập tới người lớn tuổi.

Theo sau là biểu tượng hoạt hình rơi lệ.

Tạ Thanh tay phải chọn icon trâu chọc, tay trái đánh chữ: Ăn rất ngon, tiệm này được người ăn khen ngợi đánh giá năm sao đó.

Nói xong cô tắt khung trò chuyện, bởi vì cô thấy trên mũi tên góc trái màn hình nhảy ra chữ số "1".

Quay trở lại giao diện chính, phát hiện là khung trò chuyện với Lục Thành, con số trên góc màn hình biến thành số "2". Tại giao diện chính có thể trực tiếp nhìn thấy tin nhắn thứ hai là "Không cay, cảm ơn."

“?”Tạ Thanh nghi hoặc mở ra, cô nhìn thấy tin nhắn thứ nhất là: Tạ Thanh, có tiện mang về cho tôi một phần không?

Không biết từ bao giờ hẳn dần dần không gọi cô là "Tạ tiểu thư" nữa rồi. Lời nói cũng không rõ ràng, tin nhắn trước mắt này cũng làm Tạ Thanh sửng sốt một chút.

Cô suy nghĩ, trả lời: Trời lạnh, mang về sẽ nguội, hơn nữa sẽ không ngon. Phục vụ phòng khách sạn có thể gọi hộ anh, anh gọi cho quầy lễ tân thử xem sao?

"Lục Thành": Không thể nguội nhanh như vậy được, khuôn mặt của nhân viên khách sạn quá miễn cưỡng.

Sau đó gửi cho cô một phong bao đỏ, phong bao đỏ có tên: Tiền mì.

Còn nói: Phòng 532.

Do dự nửa phút, Tạ Thanh nhận phong bao, mở ra thấy xem thì thấy đây là phong bao đỏ có giá trị lớn nhất có thể gửi qua WeChat, 200 đồng.

Mắt nhìn giá mì trên thực đơn, Tạ Thanh trả tiền lẻ lại: 175.5 đồng.

Trong khách sạn, Lục Thành ngồi trên giường cười ẩn nhận tiền, chép miệng một cái.

Vì đề phòng mì sẽ nguội quá nên sau khi Tạ Thanh ăn xong mới gọi một phần mì mang về cho Lục Thành.

Trở về khách sạn, lên tới tầng 5, Tạ Thanh theo bảng hướng dẫn tìm phòng 532. Quy mô khách sạn này thật sự không nhỏ, lối rẽ hành lang ở bốn phương tám hướng, mỗi ngã tư phải nhìn bảng hướng dẫn mới phán đoán được phương hướng kế tiếp, tìm phòng rất phí sức.

Ở phía trước có tiếng cửa mở ra, có người đi ra khỏi phòng sau đó trở tay đóng cửa lại.

Tạ Thanh nhìn theo âm thanh, nhận ra đối phương là nhân viên của Văn hóa Thành Thư, hơn cô vài tuổi, hình như gọi là Diệp Linh.

Đối phương cũng nhìn cô, nhã nhặn chào hỏi: "Tạ tiểu thư."

Tạ Thanh vội vàng hỏi đường, hỏi cô phòng 532 là phòng nào. Diệp Linh sững sốt: "Phòng Lục tổng à?" Sau đó chỉ cho cô, "Cô đi thẳng, sau đó rẽ trái, tới đầu hành lang, là gian phòng thứ nhất."

"Cảm ơn." Nói một tiếng cảm ơn, Tạ Thanh đi theo hướng cô ấy chỉ, rốt cuộc cũng tìm được phòng 532.

Ấn chuông cửa, chờ vài giây, cửa phòng mở ra, Lục Thành xuất hiện ở trước mặt.

Hình như hăn vừa rời giường, mặc âu phục nhưng không mặc áo khoác. Áo sơ mi cởi hai nút, tay áo tùy tiện xắn lên, tóc cũng có chút rối.

Nhưng sắc mặt trắng bệch thoạt nhìn qua là có thể thấy.

Tạ Thanh đưa hộp mì cho hăn, giật mình: "Sắc mặt Lục tổng trông có vẻ không tốt lắm?"

Lục Thành cười cười: "Ngày hôm qua tôi uống nhiều quá, dạ dày hơi khó chịu." Nói xong ngáp một cái, cầm hộp mì trong tay nói, "Cảm ơn cô."

"Mì của nhà hàng này cũng không tính là mềm." Tạ Thanh dừng lại một chút, "Anh có muốn gọi món khác không, như cháo gạo kê chẳng hạn?"

"Cháo gạo kê ăn không ngon." Lục Thành soi mới chép miệng một cái, "Buổi tối hôm qua tôi ăn ở rạp hát rồi."

Theo phản xạ có điều kiện, Tạ Thanh cũng nói: "Buổi tối ăn."

Ngay sau đó, cửa đã đóng lại.

.....” Cô sửng sốt, chửi thầm hăn dạ dày khó chịu còn kén ăn, sau đó phản ứng lại thì cửa đã đóng.

Hăn không mời cô vào phòng, ngỏ ý cũng không.

Ở khách sạn, trai đơn gái chiếc ở một cùng một phòng không hay lắm, đặc biệt là khi hai bên có quan hệ hợp tác. Nhưng khái niệm này, bình thường là con gái yếu thế phải chú ý, còn đàn ông cho dù có không có ý nghĩ xấu, thỉnh thoảng cũng gặp tình huống phải chú ý, ví dụ như ở tình huống đối phương giúp đỡ mang đồ ăn cho này, cũng phải khách khí mở miệng: "Cô có muốn vào ngồi một chút không?"

Nhưng hăn ở phương diện này lại cực kỳ chú ý.

Trở về trong phòng mình, Tạ Thanh nằm dài trên giường. Suy nghĩ một chút lấy di động ra, nói chuyện dạ dày của hăn không thoải mái cho thư ký Ngô Mẫn.

Ngô Mẫn rất nhanh trả lời: “Tôi biết. Nhưng khi Lục tổng khó chịu cái gì cũng không muốn ăn, bao gồm cả uống thuốc dạ dày, vì thế tôi cũng không có cách gì...”

Cô ấy còn gửi icon dở khóc dở cười.

Tạ Thanh nhận tin nhắn này, cảm giác mình giống như nhân vật truyện tranh, trên đỉnh đầu nhảy ra một dấu chấm hỏi.

... Cái gì cũng không muốn, bảo cô mua hộ làm gì?

Trong phòng 532, Lục Thành ngồi ở trước bàn, nhìn mặt bàn day huyết thái dương.

Động kinh, ấu trĩ, bệnh thần kinh.

Kỳ thật hăn không muốn ăn gì.

Nhưng vừa nãy lướt qua nhóm chat thấy ảnh Tạ Thanh chụp, đầu óc của hắn dường như bị thứ gì đó chiếm giữ, gửi đi một chuỗi tin nhắn như bị quỷ thần xui khiến.

Hắn cũng rất bất đắc dĩ với bản thân.

Từ khi nào cảm giác của hắn với cô thay đổi? Hôm trước? Có lẽ trên thực tế còn sớm hơn một chút, nhưng lúc hắn ý thức được điểm này, chính là vào ngày hôm trước.

Nhiều người rất thú vị, khi bước tới có cảm giác yên lặng không một tiếng động, cảm nhận được thì lại không coi là chuyện to tát. Một khi phát giác ra, thật giống như đột nhiên có cơ quan nào bị xúc động, cõi lòng vốn yên lặng không gợn sóng, trong nháy mắt lại trở nên sôi trào mãnh liệt.

Hắn trở nên nhớ tới cô, muốn gặp cô. Không có mục đích đặc biệt gì, chỉ cảm thấy mừng rỡ khi gặp được cô.

Cho nên hắn dùng một chút thủ đoạn nhỏ lừa cô tới đây,

Bởi vì hắn muốn nhìn cô một cái.

Quả thật là trò của học sinh trung học.

Động kinh, ấu trĩ, bệnh thần kinh.

Thế nhưng, lại thành công.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 19

Ngày thứ tư của cuộc họp thường niên, mọi người thu dọn đồ đạc và trả phòng, sau đó ai về nhà nấy.

Văn hóa Thành Thư sắp xếp xe xong xuôi, đưa các tác giả ở nơi khác ra sân bay và nhà ga, tác giả ở Bắc Kinh thì trực tiếp thuê xe về nhà, Văn hóa Thành Thư sẽ chi trả tiền xe.

Bốn ngày này, trên dưới Văn hóa Thành Thư đều rất mệt mỏi, hai ngày nghỉ cũng phải làm việc, vì thế sau cuộc họp thường niên, mọi người được nghỉ ngơi hai ngày.

Tạ Thanh cũng được nghỉ ngơi hai ngày, ngày thứ ba cô cũng không dậy sớm, hơn mười giờ sáng mới đến văn phòng.

Vừa mới vào cửa, có người trong khu làm việc nói với cô: "Lục tổng có chuyện tìm cô đó."

Tạ Thanh gật đầu, đi vào phòng mình bỏ túi xách xuống trước, sau đó mới đi gõ cửa phòng Lục Thành.

Bên trong truyền ra tiếng "Mời vào", Tạ Thanh đẩy cửa đi vào, Lục Thành cười nhạt: "Cô tới rồi à?" Ngay sau đó đứng lên, cầm vai tờ giấy đưa tới trước mặt cô, thuận tiện mời cô ngồi xuống ghế sofa.

Hai người cùng ngồi xuống, Tạ Thanh nhìn vai tờ giấy kia, phát hiện là thứ cô giao cho biên tập trước cuộc họp thường niên.

Trang thứ nhất là mấy trăm chữ nói về nội dung chính của câu chuyện, mấy mặt sau là giới thiệu nhân vật và bối cảnh câu chuyện.

Cô nghi hoặc, ngẩng đầu lên, Lục Thành đẩy một cây bút và một hộp mực đóng dấu tới trước mặt cô: "Mấy trang đầu được ký bằng dấu vân tay, hiệp nghị cuối cùng cần ký tên riêng cho ăn khớp với bản sao thẻ căn cước."

Tạ Thanh sửng sốt, sau đó lật tiếp, mới phát hiện ở cuối cùng có thêm hai trang.

Hai trang này giống nhau, cơ bản nói là bên B (bản thân cô) đưa ra tất cả dàn ý, thiết lập nhân vật, bản thảo vô luận có viết tay hay không, đều phải có chữ ký và dấu vân tay, sau đó sẽ do Văn hóa Thành Thư lưu trữ, cũng cung cấp cho bên B bản sao hoàn chỉnh. Nếu như sau này có tranh chấp, bên B có quyền không thừa nhận dấu vân tay và chữ ký.

Thỏa thuận chia ra hai phần, mỗi bên giữ một phần.

Lục Thành đã ký tên ở bên A, cũng đóng con dấu của Văn hóa Thành Thư.

Nếu như Truyền thông Khởi Văn cũng có thỏa thuận như vậy là tốt rồi.

Biểu tình của Tạ Thanh phức tạp: "Quy trình làm việc của Văn hóa Thành Thư thật cẩn thận."

"Cũng không phải." Lục Thành cười nhạt, chỉ chỉ thỏa thuận trong tay cô, "Vốn dĩ không có bước này, nhưng cân nhắc tới chuyện lúc trước cô trải qua, tôi hi vọng phần thỏa thuận này có thể để cho cô an tâm hơn với sự hợp tác của chúng ta."

Tạ Thanh chớp mắt kinh ngạc, hơi trì trệ một chút, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn." Sau đó đặt thỏa thuận lên bàn trà, cúi người ký tên.

Chờ cô ký tên và in dấu tay xong, Lục Thành lấy một tờ khăn giấy ướt cho cô lau tay.

Tạ Thanh lại thấp giọng nói câu cảm ơn, nhìn thỏa thuận có chữ ký và dấu tay của hai bên, lâu lắm rồi cô mới an tâm như vậy.

Thật sự đã rất lâu. Từ sau khi chuyện đạo văn xảy ra, mỗi ngày trôi qua cô đều rất căng thẳng. Sau khi quyết định hợp tác với Văn hóa Thành Thụ cô càng đa nghi hơn, thường xuyên suy nghĩ Văn hóa Thành Thụ có phải lại là Khởi Văn thứ hai không.

Quả thật, Lục Thành thoát nhìn là người tốt.

Nhưng ban đầu người của Khởi Văn liên lạc với cô, cô cũng cảm thấy bọn họ là người tốt.

Hôm nay, cô mới thật sự tin tưởng thành ý của Lục Thành.

Lục Thành gọi Ngô Mẫn tới, bảo cô ấy sao chép thỏa thuận này ra thêm một phần, giao cho Tạ Thanh tự giữ. Đợi sau khi Ngô Mẫn rời đi, hắn còn nói: "Dàn ý không có vấn đề gì lớn, chúng tôi sẽ không quấy rầy lúc cô sáng tác, lúc nào cô có thể viết?" Giọng điệu mang tính giải quyết việc chung.

"Bất cứ lúc nào." Tạ Thanh nói.

Lục Thành nở nụ cười: "Buổi chiều có một cuộc họp, bàn về ý tưởng marketing, cô có hứng thú tới nghe một chút không, không nghe cũng không sao."

Tạ Thanh gật đầu: "Vậy tôi sẽ tới nghe một chút."

Tuy rằng cô không hiểu gì về phương diện này, thế nhưng với chuyên phát triển tác phẩm cô vẫn muốn biết một chút. Khởi Văn gây cho cô một đòn đau đớn và thâm, làm tác giả trong thời đại này, chỉ biết vui đầu sáng tác chưa chắc đã là chuyện tốt.

Ba giờ chiều, hội nghị bắt đầu.

Đến tham dự tổng cộng có bảy, tám người, cơ bản là tầng lớp quyết sách. Vấn đề thứ nhất đưa ra là vấn đề nền tảng.

"Chúng ta tiếp xúc với các trang mạng lớn, lấy lối hành văn và số lượng từ của Tạ tiểu thư, nơi thích hợp nhất với cô ấy là trang mạng văn học Ngọc Giang." Người lên tiếng đầu tiên là một nữ sĩ trung niên, tổng giám đốc của Văn hóa Thành Thơ, tên là Ngụy Bình.

Cô ấy ấn hộp điều khiển Bluetooth từ xa, trên PPT xuất hiện giao diện của mạng văn học Ngọc Giang: "Nhưng bảng xếp hạng trên Ngọc Giang chỉ chấp nhận số liệu cạnh tranh của tác giả ký hợp đồng, không thể dùng tiền mua. Tôi đã nói qua với thư ký Ngô, cho bao nhiêu tiền cũng vô dụng."

Ngụy Bình tiếp tục nói: "Ngọc Giang chỉ ký hợp đồng độc quyền, Tạ tiểu thư là tác giả ký hợp đồng với chúng ta nên không ký với họ được, vì thế bảng xếp hạng của Ngọc Giang không chen vào được. Dựa theo bảng xếp hạng mà nói, sau khi phân tích, bởi vì hệ số điểm tích lũy chênh lệch, điểm tích lũy của tác giả không ký hợp đồng chỉ bằng một phần ba của tác giả ký hợp đồng, cũng không có khả năng thâm tóm."

Nói xong bỏ qua hình ảnh trên PPT: "Cho nên Ngọc Giang không được."

Lục Thành nói: "Khá là đáng tiếc."

Ưu thế của các trang mạng không giống nhau, một số nơi có thể chơi, một số nơi có sức tuyên truyền, cũng có nơi chỉ chuyên về chủ đề thích

hợp.

Kỳ thật sự tồn tại của Ngọc Giang có chút vi diệu, từ tác phẩm tới phong cách, nó giống như tồn tại giữa văn học mạng và văn học xuất bản.

Nhưng ở phương diện bản quyền, Ngọc Giang thật sự lợi hại.

Trước kia công việc xuất bản còn chưa suy thoái, có vô số tác phẩm ngôn tình xuất bản từ Ngọc Giang và chiếm một nửa giang sơn trong giới; mấy năm qua công việc xuất bản suy thoái, truyền hình gặp may, tác phẩm ở Ngọc Giang bắt đầu leo lên màn ảnh, tỷ lệ chuyển thể thành công không còn thấp.

Lục Thành nhớ rõ có một thời gian, The Bachelor chuyển thể bị vùi dập, có một blog phân tích, trêu chọc nói "Thịnh thế bây giờ, chung quy như Ngọc Giang mong muốn."

Không chỉ vậy, giáo viên của Lục Thành, người nghiên cứu văn học đương đại ở đại học B cũng có chuyên môn là nghiên cứu văn học mạng. Trong lúc nghiên cứu cô ấy đưa ra một quan điểm, cho rằng ở Ngọc Giang, đa số là người viết mạng nữ tần đầu quân, dẫn đầu xu hướng văn học mạng bây giờ chính là mạng nữ tần.

Cho nên nếu như Ngọc Giang không từ chối Tạ Thanh, quả thật không tệ, nhưng hiện tại cũng không cách nào đạt được hợp tác.

Lục Thành bình tĩnh hỏi: "Phương án khác thì sao?"

"Dựa vào tài khoản chung đi."

Lục Thành châm chước, chậm rãi gật đầu, trong lòng Tạ Thanh thấy kỳ quái: Tài khoản chung?

Cô lặng lẽ cúi đầu cầm điện thoại di động lên tìm kiếm thử, tìm tài khoản chung của Văn hóa Thành Thủ. Nhưng mở ra xem thì bên trong cơ bản đều là tin tức xí nghiệp.

Nếu như dùng tài khoản chung tuyên truyền, có lẽ sẽ có vẻ rất kỳ quái, hơn nữa hẳn cũng không có ai đọc đi...

"... Lục tổng." Cô do dự giơ tay tỏ vẻ muốn lên tiếng. Tất cả mọi người nhìn về phía cô, cô nói ra ý nghĩ vừa rồi.

Dẫn tới một tràng cười.

Tạ không hiểu gì, Lục Thành dùng sức mím môi, miễn cưỡng nén cười, kiên trì giải thích: "Không phải dùng tài khoản mang tên "Văn hóa Thành Thủ" tuyên truyền. Chúng tôi có rất nhiều tài khoản chung hoạt động song song, chuyên môn tuyên truyền tác phẩm, phong cách cũng không giống nhau."

"Rất nhiều?!" Tạ Thanh có chút kinh ngạc. Ngụy Bình cười nói: "Bằng không Tạ tiểu thư cho rằng những bài tuyên truyền tác phẩm kia ở đâu ra?"

Bất kể là Weibo hay WeChat cũng có rất nhiều bài tuyên truyền, trong đó xác thật có bộ phận lớn là Grassroots [1], afdian [2], hơn nữa hoạt động cũng rất chuyên nghiệp. Không thể phủ nhận, cũng có một tỉ lệ đáng kể là hoạt động của bên tư bản, chính là vì muốn đề cử tác phẩm của mình.

[1] Một phong trào ở cơ sở là một phong trào sử dụng người dân trong một huyện, khu vực hoặc cộng đồng nhất định làm cơ sở cho một phong trào chính trị hoặc kinh tế. Các phong trào và tổ chức ở cơ sở sử dụng hành động tập thể từ cấp địa phương để thực hiện thay đổi ở cấp địa phương, khu vực, quốc gia hoặc quốc tế.

[2] Một ứng dụng của Trung Quốc có thể xây dựng cộng đồng hâm mộ.

Chẳng qua cuối cùng cũng đều là tuyên truyền tác phẩm, cũng đều sẽ tuyên truyền tác phẩm tới trời nam biển bắc [3], cả hai rất khó phân biệt, ngay cả người trong nghề có kinh nghiệm phong phú cũng khó có thể phán đoán chính xác.

[4] Thành ngữ của Trung Quốc, mô tả các vùng khác nhau ở xa, nó cũng mô tả vô tận.

Tạ Thanh cảm giác mình đang tiếp xúc một lĩnh vực cực kỳ mới.

Cô vẫn cho là, bất luận ở đâu, tác giả cũng muốn nổi tiếng bằng tác phẩm. Bây giờ nhìn lại, nếu có tài nguyên to lớn nâng đỡ, các yêu cầu chất lượng tác phẩm có khả năng vô cùng... có tính đàn hồi.

Dù sao cũng là thời đại lướt xem.

Trong lòng cô có cảm giác vi diệu bé nhỏ như thế.

Điều chỉnh tốt tâm trạng, Tạ Thanh hỏi: "Mỗi ngày có bao nhiêu tài khoản chung hoạt động?"

Ngụy Bình: "Giai đoạn đầu ba ngàn là được, giai đoạn sau phải xem tình hình." Nói xong hỏi cô, "Khi nào Tạ tiểu thư có thể mở hồ? Tôi sẽ bảo bọn họ để trống tài khoản khoản chung, cũng chuẩn bị tốt tuyên truyền."

"Để cho tôi tích góp tầm hai, ba vạn chữ đi." Tạ Thanh thầm tính toán, "Nửa tháng được không?"

Ngụy Bình nhìn về phía Lục Thành, dò hỏi ý tứ của hắn, Lục Thành nói: "Những cái kia cứ sắp xếp tốt, cho cô ấy từ từ viết, đừng thúc giục."

"..." Ngụy Bình kinh ngạc, "Được rồi."

Sau đó là thảo luận phương án marketing. Bảo gồm KOL [5] làm sao, vào thời gian nào có thể làm bùng nổ sức nóng, tuyên truyền ở tuyến dưới sao cho phù hợp, tìm ai bên xuất bản, nói chuyện mở rộng truyền hình với bên nào, nên nhắm tới giải thưởng nào.

[5] KOL hay còn gọi là "người có ảnh hưởng", là một cá nhân hay tổ chức có kiến thức sản phẩm chuyên môn và có tầm ảnh hưởng trong lĩnh vực của họ. Họ được tín nhiệm bởi các nhóm lợi ích có liên quan và có sức ảnh hưởng đáng kể đối với hành vi người tiêu dùng.

Khác nghề như cách núi [6]. Tuy rằng đều ở trong giới văn học mạng, thế nhưng bên trên là nhà tư sản, bên dưới là tác giả, cũng không phải là một nghề chung.

[6] Không trong nghề không biết tình hình nghề đó.

Hội nghị kết thúc lúc năm rưỡi. Mọi người bởi vì quan điểm không giống nhau nên âm ỉ một trận ở bên ngoài nhưng cơ bản vẫn vui vẻ.

Lúc rời phòng họp, Lục Thành nói với Tạ Thanh: "Những lần họp tác sau cô có ý tưởng gì cũng có thể nói ra, chúng tôi sẽ cố gắng tôn trọng tác giả."

Tạ Thanh mím môi mỏng, Lục Thành nhìn bộ dạng tự hỏi của cô, dừng chân bên người cửa phòng họp.

Cô ngẩng đầu: "Nếu áng văn này có thành tích không tồi..." Cô dừng một chút, "Tôi muốn mau chóng thừa kiện, tôi muốn biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì với <Xích Ngọc Lục>, có được không?"

Dựa vào hợp đồng của cô và Văn hóa Thành Thư, giá giữ gốc của áng văn này là 50 vạn. Nói cách khác, cô nhất định sẽ có 50 vạn tiền nhuận bút.

Cho dù thuế cao, số tiền thừa kiện cũng đủ rồi. Từ góc độ sức nóng mà nói, một tác phẩm có thành tích không tồi, tất nhiên cũng có thể mang tới sức nóng không tồi.

Đây là mong ước của cô, cô không chờ đợi được nữa, cô liên tục tưởng tượng ra cảnh tượng lên tòa nhận thẩm vấn.

Cảnh tượng đó như khói mù mịt làm cô không thở nổi, cô cũng tan thành mây khói.

Nhưng Lục Thành lại dứt khoát: "Không được."

Tạ Thanh nhăn mày, trong nháy mắt, có thể nói là có địch ý bắn ra từ trong mắt cô.

Vừa giống như chạm vào là cả người cô nổi lên gai nhím bé nhỏ rồi.

Lục Thành nở nụ cười: "Đừng nóng giận."

Cô vẫn cứ như vậy nhìn hằm, thật giống như hằm là kẻ khốn nạn dùng viên đạn bọc đường lừa cô ký hợp đồng.

Hằm bước vài bước về phía trước, ngồi bên cạnh bàn hội nghị, dùng một loại ánh mắt thường thức tác phẩm nghệ thuật nhìn cô, giọng điệu mang ý cười: "Chúng ta dùng số liệu nói chuyện."

"Tôi điều tra trong hai năm qua, "Ngọc Ly" và "Thanh Châu Lục" là hai từ có sức nóng nhất. Tác phẩm đạo văn cũng tuôn ra ngay thời điểm sức nổi tiếng của cô cao nhất."

Tạ Thanh suy nghĩ một chút, đúng vậy.

Khi đó không chỉ mở bán <Thanh Châu Lục>, Khởi Văn còn dùng toàn lực xuất bản trọn bộ phiên bản mới, là hố mới của "cô" <Xích Ngọc Lục>, lúc đó đã dẫn tới một làn sóng sức nóng.

"Sự nổi tiếng khi ấy của cô, mười năm qua không có mấy vị tác giả có được. Nói cách khác, ngay lúc đó cô ho nhẹ một tiếng, tất cả mọi người trong giới cũng sẽ biết.

Tạ Thanh không hé răng.

Thật bất hạnh, lúc ấy người "ho nhẹ" xã giao với truyền thông và công chúng, cũng không phải của cô.

Hồi đó cô căn bản không dùng Weibo.

"Hiện tại, muốn thắng lợi hoàn toàn trong trận chiến này, cô cần phải nổi tiếng hơn lúc đó."

Tạ Thanh ngạc nhiên ngẩng đầu: "Cái gì..." Cô cảm thấy không thể tưởng tượng được, lặp lại lời hăn vừa mới nói, "Mười năm qua không có mấy vị tác giả có được."

"Đúng vậy." Lục Thành chậm rãi gật đầu, "Nhưng cô đã từng là một trong số đó rồi."

Ngọn núi này đối với người khác mà nói là cao không với tới đỉnh nhưng đối với cô mà nói, chỉ cần vượt qua chính mình là được rồi.

Quả thật, vượt qua chính mình không phải một chuyện dễ dàng.

Đặc biệt đối với những tác giả có tác phẩm đầu tay cực kỳ nổi tiếng, xác suất tác phẩm kế tiếp trượt dốc là không nhỏ, từ xưa tới nay đều như thế.

Điều này cũng phản ánh sự tồn tại của các công ty môi giới bọn họ.

"Lúc cô tới đây tài năng ở độ cao xấp xỉ lúc trước, tôi có thể vận dụng các loại tài nguyên đẩy cô tới vị trí cao hơn." Khẽ nâng hàm dưới, gương mặt lạnh nhạt của hăn trở nên chăm chú, "Ở vị trí như vậy, cô thắng kiện,

các phương tiện truyền thông, các tin đồn, các nền tảng xã hội mới quan tâm. Tôi thể để dư luận theo đuổi từ lúc tòa án thụ lý tới lúc mở phiên tòa xét xử, nếu như sau khi đối phương thua kiện còn muốn tố cáo, tôi có thể cam đoan rằng, trước lúc đó bọn họ sẽ nhận một làn sóng chửi rửa."

"Đương nhiên, nếu cô không muốn chờ, tôi cũng không có cách nào khác." Lời nói của hắn trở nên thay đổi, thành thơi chậm rãi, đúc tay vào túi áo đứng thẳng người lên, "Tôi sẽ nhìn xem cô muốn tốc chiến tốc thắng trên tòa hay là muốn thắng lợi trên cả pháp luật và dư luận."

Tạ Thanh ngược mắt, nhìn bộ dạng cười như không cười của hắn, giống như cô dự tính trước, lại là nụ cười nham hiểm đối trá.

Biểu hiện này làm cô ảo não trong nháy mắt, lại bị hắn thuyết phục.

Người thật sự đê chết cô là dư luận, thứ cô thật sự muốn cứu vẫn đương nhiên cũng là mặt trận dư luận.

Nhưng bộ dáng này của hắn, thật sự làm người ta căm tức.

Tạ Thanh cắn răng, "Nghe anh." Nói xong xoay người rời đi.

Sau lưng vang lên tiếng cười khẽ, giống như gió ôn hòa mơn trớn mặt đất, khiến cỏ khô đê nặng trong lòng cô bị nhấc lên, vài sợi cỏ bay phiêu tán.

Sau đó cô nghe thấy hắn gọi: "Tạ Thanh."

Cô quay đầu lại, góc độ kỳ diệu vừa vặn bị ánh sáng mặt trời từ cửa sổ sát đất phía sau chiếu vào, khí chất trong sáng.

Hắn hướng cô cười cười: "Mọi chuyện đều sẽ tốt thôi."

Có ấm áp, có sức mạnh làm người ta an tâm.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 20

Trải qua một tháng bình thường không có gì lạ. Tạ Thanh cúi đầu gõ chữ, bước vào trạng thái "không để ý đến chuyện bên ngoài". Mặc dù đang ở trong phòng làm việc của Văn hóa Thành Thư nhưng cả ngày cũng thường không nói quá hai câu với người khác.

Lục Thành vẫn bận rộn chuyện của hắn như thường. Hai người chỉ trò chuyện một lần duy nhất đó là sau hội nghị nửa tháng, Tạ Thanh phát hiện cô không thể viết xong ba vạn chữ đúng hạn.

Tuy rằng Lục thành nói không thúc cô nhưng theo lẽ phép, cô vẫn phải đánh tiếng với Lục Thành một chút.

Lục Thành không cần nghe xong đã nở nụ cười: "Tôi biết cô viết không xong."

"... Tôi không mắc chứng chậm chễ." Tạ Thanh giải thích.

Lục Thành gật đầu: "Tôi biết, rất nhiều tác giả viết chậm lúc mới đầu."

Đúng là như vậy.

Sau đó, cô dùng nửa ngày cuối tuần mới viết ra được hai chương nhưng sau đó dòng suy nghĩ lại đột nhiên như ý.

Trong khoảnh khắc, câu từ tuôn ra như suối.

Buổi tối hôm đó, Tạ Thanh trở về nơi ở, cảm thấy không thể viết xong cốt truyện trong tay thật sự khó chịu, liền lấy giấy ra viết bản thảo. Bất tri

bất giác, cô viết tới ba rưỡi sáng.

Tám ngàn chữ.

Mục tiêu ba vạn chữ đột nhiên đã hoàn thành.

Ngày hôm sau, cô mang bản thảo tới giao cho Lục Thành. Lục Thành đang bận, thuận tay nhận lấy, suy nghĩ sự tình một lát rồi mới phản ứng được, ngẩng đầu nhìn cô.

... Bị quàng thâm mắt của cô dọa hết hồn.

“Cô thức đêm?” Hãn híp mắt, cầm bản thảo muốn xé, “Tôi đã nói buổi tối về viết không tính.”

“Đừng —!” Tạ Thanh vội giữ lấy bản thảo, giải thích, "Chỉ lần này thôi. Ngày hôm qua mạch suy nghĩ quá như ý, không viết ra tôi không ngủ được."

Kéo căng tờ giấy hai giây, hãn bật cười một tiếng.

Sao hãn có thể thật sự xé bản thảo của cô.

Hình như lần đầu hãn nhìn thấy cô vội vàng như vậy.

Hơi nghiêm gương mặt tươi cười, hãn đưa bút và mực đóng dấu cho cô, cô ký tên và in dấu tay như thường lệ, sau đó Ngô Mẫn sẽ thu xếp sao chép một bản cho cô.

Toàn bộ quá trình, biểu tình của cô gượng gạo, gò má hơi phiểm hồng, hiển nhiên cô cũng cảm thấy mình vừa có hành động mất mặt.

Lục Thành nhìn thấy thế nên nhin cảm giác muốn trêu chọc cô. Nghe giọng ho một tiếng, nói với Ngô Mẫn: "Mời Ngụy Bình tới đây."

Văn phòng của Nguyễn Bình sát vách phòng của Lục Thành, chớp mắt đã tới rồi.

Lục Thành đưa bản thảo cho cô ấy: "Có thể lên lịch trình chuẩn bị rồi."

"Được." Nguyễn Bình nhận lấy, Lục Thành hỏi, "Khi nào thì bắt đầu?"

Nguyễn Bình nói: "Ngày mai sẽ đăng thông báo hâm nóng, ngày kia có thể đăng chương 1."

Lục Thành nhìn lịch trên di động, ngày mai là thứ sáu, ngày kia là thứ bảy.

Suy nghĩ một chút, hắn nói: "Hâm nóng [1] vào thứ ba, đăng chương 1 vào thứ tư đi."

[1] Đề cập đến việc chuẩn bị cho một điều gì đó, sẵn sàng cho việc này.

Nguyễn Bình lĩnh hội, gật đầu, mở di động đánh dấu trên lịch.

Tạ Thanh không hiểu: "Vì sao? Cuối tuần không tốt sao?"

"Không phải, cuối tuần quá tốt." Nguyễn Bình cười, "Thứ bảy và chủ nhật là thời điểm nhiều người lên mạng nhất. Nếu như thứ tư đăng, tới chủ nhật đã có hơn một vạn chữ, những độc giả có thời gian đọc sẽ càng muốn vào xem."

Nhưng nếu như cuối tuần mới mở hồ, quá ít chữ, khả năng lãng phí lượt xem cuối tuần.

Tạ Thanh tỉnh ngộ, suy tư gật đầu, Nguyễn Bình tiếp tục ghi chú lịch trình trên điện thoại.

Ngón tay đột nhiên dừng lại.

Cô ấy ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thành: “Còn có một áng văn cũng vừa khéo mở hồ vào thứ tư tuần sau.”

Lục Thành: “Ai?”

Ngụy Bình nhìn bút danh: “Đào Diệp.”

Lục Thành: “Đó là ai?”, Ngụy Bình giải thích bổ sung: “Là người tới từ phòng làm việc Linh Mặc đó...”

“Đào Nhiên?” Tạ Thanh phản ứng lại, Ngụy Bình: “Đúng đúng đúng, là cô ấy.”

Oan gia ngõ hẹp.

Tạ Thanh âm thầm thở dài, sau đó nói: “Đây lịch của tôi xuống đi.”

Không tội gì cô phải trốn tránh nhưng lần này cô giao bản thảo chậm, dù sao cũng không nên tranh với Đào Nhiên.

Ngụy Bình hơi khó xử: “Truyện mới ít nhất phải đăng liên tục trong ba ngày, nếu lùi lịch của cô xuống...” Lại là thứ bảy rồi.

"Tôi có thể lùi lịch nhiều ngày hơn." Tạ Thanh hỏi, "Thứ tư tuần sau có ai không?"

Ngón tay Ngụy Bình lướt xuống một cái: “Không có, tôi ưu tiên cho cô.”

Lùi một vài ngày cũng không sao, Lục Thành không có gì dị nghị, chờ Ngụy Bình ghi chú xong, hẳn mới mở miệng: "Tất cả tài khoản chung của văn phòng, nửa tháng tới cũng không sắp xếp gì khác."

Mỗi ngày đều dùng để tuyên truyền tác phẩm của cô.

Ngụy Bình là một trong số ít những người trong công ty biết Tạ Thanh là ai, đối mặt với sự an bài này cũng rất bình tĩnh: "Được."

Người chuyên nghiệp làm việc người ta luôn cảm thấy đáng tin cậy, Tạ Thanh không ý kiến, chỉ hỏi Ngụy Bình: "Có cần tôi làm gì không?"

Ngụy Bình cười nói: "Tốt nhất cô cứ viết bản thảo thật tốt, đảm bảo không gián đoạn là được."

Vì thế gần nửa tháng sau, trong nửa tháng này, Tạ Thanh viết bản thảo rất như ý. Lục Thành lại không cần cô viết tay xong lại tự mình gõ lại nên bớt đi rất nhiều thời gian, cho dù cô trau chuốt, mỗi ngày ít nhất cũng viết được ba ngàn từ.

Nhưng từ ngày đó trở đi bắt đầu đăng nhiều kỳ, không giống bây giờ nữa.

Trước đó cô cũng viết đăng nhiều kỳ, chẳng qua là ở trên tạp chí, phản hồi số lượng tiêu thụ không có như lúc này. Bài viết trên tạp chí rất nhiều, tác phẩm của cô không phản nhân tố phản ánh doanh số tiêu thụ duy nhất.

Nhưng bây giờ, bộ phận điều hành phụ trách tài khoản chung có thể trực tiếp giám sát biến động số liệu, mỗi phần truyện, mỗi một chương bao nhiêu lượt xem là tính toán riêng, thành thích thể nào chỉ cần xem là biết ngay.

Có mấy người ở dưới tình huống như vậy có thể không thêm chú ý tới thành tích của bản thân?

Cách cô "chú ý" tới kết quả trực tiếp nhất là, khi cô đi ngang qua khu làm việc sẽ vô thức quay đầu lại nhìn vào biểu đồ lớn trên tường ghi lại từng hướng đi số liệu thành tích của áng văn.

Sau đó, ở một buổi chiều nọ, cô muốn tới phòng nghỉ uống một ly cà phê nâng cao tinh thần, lúc vừa quay đầu nhìn biểu đồ vừa bước đi, đột nhiên bị một ngón tay đẩy huyết thái dương.

Tạ Thanh vội vàng nhìn sang, là Lục Thành.

Trong khu làm việc vài người cười nhẹ.

Lục Thành đối với chuyện này ngoảnh mặt làm ngơ, vẻ mặt buồn cười nhìn cô lúng túng: "Vị đại đại này, lo lắng như vậy sao?"

"..." Tạ Thanh hơi ghen hợm, "Không có, tùy tiện nhìn thôi."

Hắn nhú mày: "Nhưng không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô nhìn chăm chăm bảng số liệu như vậy."

Trong khu làm việc lại một mảnh xì xào cười cười, sắc mặt cô đột nhiên đỏ bừng, ánh mắt dán xuống mặt đất.

Trong lòng hắn, vì âm mưu không tử tế thành công như ý nên cười khẩy.

Hắn hết thuốc chữa rồi.

—— Lục Thành tự giấu trong lòng.

Thích ai liền bắt nạt người đó, đây là trò của học sinh tiểu học.

Kết quả hắn nhận được cũng giống như học sinh nam bướng bỉnh bên trong trường tiểu học, người trước mắt tức giận không biết ứng phó như thế nào, cuối cùng quần bách chen qua lối nhỏ chật hẹp đi qua hắn.

Lục Thành phối hợp cúi đầu cười nhạt, cảm thấy ánh mắt trong khu làm việc, hắn thu lại nụ cười.

"Làm việc cho tốt." Hãn lạnh nhạt, sau đó dù bận rộn cũng vẫn ung dung bước về phía phòng làm việc của mình.

Sau mấy ngày nữa, chính là Tết âm lịch.

Từ hai mươi bảy tháng chạp, nhân viên trong phòng làm việc đã ít đi rất nhiều.

Lúc trước Tạ Thanh chưa từng rời nhà trong thời gian dài, trường học ở xa nhất cũng chỉ tới tỉnh lỵ Trường Sa, vì lẽ đó xưa nay cô chưa trải qua lễ hội mùa xuân.

Vì thiếu kinh nghiệm nên cô phải chịu thiệt thòi khi mua vé về quê trong dịp này.

Mãi tới ngày 25 tháng 12, cô vẫn không mua được vé, cuối cùng không thể làm gì khác là mua vé máy bay về nhà.

Chỉ là nghỉ lễ thôi, Tạ Thanh cũng không mang nhiều đồ vật, túi quần áo cũng rất nhẹ nhàng, cô cũng chỉ mang thẻ ngân hàng về thôi.

Dựa theo hợp đồng, khi cô viết được năm mươi ngàn chữ, Văn hóa Thành Thư sẽ gửi 10% của 50 vạn giữ gốc cho cô, trừ thuế xong còn có hơn bốn vạn. Phòng tài vụ chuyển khoản trước năm mới, cho cô mang quà về ăn Tết.

Tết trong nhà vẫn như xưa, có ông nội bà nội, còn có cô dượng và em trai em gái họ từ Trường Sa về, không thể nói là cực kỳ náo nhiệt nhưng vô cùng vui vẻ và hòa thuận.

Lúc Tạ Thanh còn nhỏ, ở trong lễ mừng năm mới cô thường có cảm giác bản thân là người ngoài, bởi vì cô dượng là con gái và con rể của ông bà ngoại, còn em trai em gái họ là con trai con gái cô dượng, bất luận cô so với ai, dường như đều kém hơn một chút.

Là từ lúc nào cô không còn loại cảm giác này nữa?

Có lẽ là từ khi cô đi học, nhét sách cả nửa gian phòng.

Sân bay thị trấn Vĩnh Châu, làng Linh Lăng cách nhà Tạ Thanh một khu, không tính là xa, đi nhanh là có thể tới.

Lên tầng gõ cửa, vừa mới gõ hai tiếng, cửa đã mở ra.

Là cô mở.

"Thanh Thanh à!" Tạ Khiết vừa mở cửa vừa hướng vào trong gọi, "Cha, mẹ, Thanh Thanh về rồi!" Sau đó gọi hai đứa nhỏ, "Đừng nghịch nữa, mau lại đây giúp chị xách đồ đi con."

Tạ Thanh rảo bước vào cửa: "Không cần đâu, đồ đạc của con cũng không nhiều lắm." Sau đó cô kéo túi hành lý đi vào phòng.

Cô chào hỏi ông bà nội, bà nội đã mấy tháng không gặp cháu gái, nhất thời hưng phấn và kích động. Ông nội cũng nhiệt tình, dựng râu tròng mắt: "Chân cánh cứng cáp rồi phải không? Nói đi Bắc Kinh là đi ngay, cả năm cũng không biết trở về!"

Bởi vì chuyện đã trải qua khi trưởng thành, tính cách Tạ Thanh vẫn luôn lạnh nhạt và độc lập. Chuyện trên mạng cô không nói với ông bà nội, tới phòng làm việc Linh Mặc làm việc cô cũng chỉ nói là tới Bắc Kinh tìm công việc, sau đó thu dọn đồ đạc rời đi.

Cô biết làm như vậy, ông bà nội sẽ lo lắng cho cô. Trong lòng cô luôn mang hổ thẹn nhưng rồi lại không biết biểu đạt làm sao.

Đúng vậy, bất luận lúc cô viết tiểu thuyết có cho nhân vật cảm tình nhiều và tinh tế cỡ nào, trong hiện thực, cô vẫn không cách nào tự mình làm được.

Giống như bây giờ, cô cũng không có cách nào làm cho mình giống như cô bé con trong sách, làm nũng, đùa nghịch với người lớn. Cô xin lỗi cười cười, chạy như một làn khói về phòng.

"... Con đứng lại!" Ông nội giận tới nỗi nện cây gậy trong tay xuống đất, chỉ chớp mắt, cô lại từ trong phòng chạy ra.

Cô nhét một hộp găm vào tay ông nội: "Con mua cho ông đó!"

"Cái này là gì..." Ông nội vừa trừng mắt nhìn cô vừa mở hộp ra, bên trong là một cặp quả óc chó trông rất đẹp mắt.

Cô dành thời gian tới chợ Phan Gia Viên. Cô biết một chút về văn hóa đồ chơi [1], vì phòng ngừa bị lừa, cô còn thức đêm xem không ít kiến thức phổ thông.

[1] Chỉ những đồ vật dùng để thưởng ngoạn.

Ông nội cố không lộ ra vui vẻ, lại mắng cô: "Nha đầu chết tiệt này, mấy tháng không về nhà, mua một cặp quả óc chó đã nghĩ rằng mua chuộc được ta."

Tạ Thanh cười không lên tiếng, gương mặt ông nội biểu tình như vậy, rốt cuộc vẫn lau lau cặp quả óc chó.

Đây là phương thức biểu đạt tình cảm của cô. So với biểu đạt trắng trợn nói "Con yêu ông bà" khiến cô mất tự nhiên và căng thẳng thì nói "Đây là đồ con mua cho ông bà" đơn giản hơn nhiều.

Không chỉ mua cặp quả óc chó cho ông nội, cô còn mua vòng tay bằng bạc cho bà nội, mua cho cô mỹ phẩm dưỡng da, mua cho dượng hai cái kẹp cà vạt. Lúc dượng bị cô đẩy vào trong phòng đeo thử cà vạt, em gái họ mới lên tiểu học ôm búp bê nữ hoàng băng giá cười rất vui sướng.

Chỉ có em trai họ mới học cấp hai vô cùng đáng thương... Cô vừa mới tặng thằng bé một bản Pikachu Swicth, thằng bé còn chưa kịp hưng phấn đã bị cô tịch thu rồi.

"Thi cấp ba xong thì chơi!" Cô trừng mắt nhìn thằng bé.

Thằng bé khóc thét: "Ăn Tết mà!!! Để cho em chơi mấy ngày đi mà!!!"

Thằng bé nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin nhưng Tạ Thanh lạnh lùng không có cho bé.

Trẻ con bây giờ, áp lực học tập so với cô trước kia có thể nói là lớn hơn. Hồi cấp hai cô nghỉ học hơn nửa năm, vẫn thi đậu cấp ba, nhưng còn bây giờ...

Cho nên thằng bé vẫn phải học tập cho giỏi đi!

Đêm 30.

Khu biệt thự ở thành phố Thuận Nghĩa, Bắc Kinh.

Buổi trưa Lục Thành về nhà, vào cửa liền trực tiếp về phòng mình, mở máy tính ra, tiếp tục xử lý công việc.

Bất tri bất giác đã tới bảy giờ tối, sắc trời tối hoàn toàn nhưng nhìn màn hình máy tính cũng không cần đèn chiếu sáng, hẵn cũng không có bật đèn.

Đột nhiên, tiếng cửa vang lên, sau đó đèn bật lên.

Lục Thành nhìn sang, cau mày: "Lại không gõ cửa."

"Anh!" Thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi hai tay đút trong túi áo đồng phục, không chú ý lời hăn nói chút nào, tùy tiện đi tới, "Em biết anh ở

nhà mà!

“...” Lục Thành cười nhạt, mắt tập trung chủ đề, "Làm sao em biết được?"

Thiếu niên ngồi xuống giường hẳn: "Sau khi tan học em đi qua nhà anh nhìn, hai nơi đều không có người."

Lục Thành chỉ có hai nơi ở trong thành phố.

Nói xong, trong phòng yên tĩnh một chút.

Lục Thành hít sâu xoay người: "Sau này đừng tới nhà gần công ty anh nữa."

“?”Thiếu niên khó hiểu, “Vì sao?”

“Anh cho bạn ở nhờ.” Hẳn lời ít mà ý nhiều, thiếu niên nhú mày, “Quá đáng! Vì sao anh không cho em ở nhờ!”

Cậu học ở trường trung học số 4 Bắc Kinh đọc sách, đi ra ngoài bất luận là đi hướng Địa An Môn hay công viên Cảnh Sơn đều đi thẳng qua đó. Cậu nhìn mà thèm nơi ở đó của Lục Thành đã lâu nhưng Lục Thành lúc nào cũng không cho cậu ở.

"Ở đây cách chỗ em có nửa giờ đi qua thôi, cứ ở trọ ở trường đi, học cho giỏi." Lần nào Lục Thành cũng lấy lý do này.

Lúc này cũng lại là câu nói này.

Thiếu niên bĩu môi, cũng không tiếp tục dây dưa với hẳn, còn nói: "Mẹ em nói nếu anh ở nhà, nói cho anh biết hôm nay ông bà ngoại không có tới, anh cũng đừng buồn bực ở trong phòng."

Lục Thành làm như không nghe thấy lời cậu, hỏi cậu: "Còn mấy tháng nữa thi tốt nghiệp trung học rồi, thành tích của em thế nào?"

"..." Thiếu niên bị nghẹn họng, "Anh cũng thật biết nói chuyện!"

Lục Thành nhìn màn hình máy tính cười nhạo, cậu lại nói: "Khá tốt! Có lẽ vào lúc này sang năm, em là học đệ của anh rồi!"

"Học đệ của anh?" Lục Thành nhú mày, lần thứ hai quay qua chỗ cậu, "Không phải vẫn luôn nói muốn thi vào đại học Q sao?"

Không giống với hần kế thừa đầu óc văn học tự do từ cha mình, những đứa con khác của Sở Văn Đình đều thiên về tự nhiên. Ngay cả cô con gái mấy năm trước bà sinh ra cùng chồng mới - Triệu Thu Nhận, hiện tại cũng thi Olympic toán ở trường tiểu học.

Mặc dù hai trường tốt nhất ở Bắc Kinh đều là trường giảng dạy toàn diện, nhưng đại học Q thiên về tự nhiên, đại học B thiên về xã hội, trước đó Sở Tụng vẫn luôn nói muốn thi đại học Q.

Nhưng hiện tại, Sở Tụng ngồi ở trên giường hần, hững hờ nhún vai: "Em cảm thấy đại học B cũng rất tốt."

Không lý do?

Đột nhiên sửa lại mục tiêu?

Ánh mắt nghi ngờ của Lục Thành dừng trên mặt cậu vài giây, nheo mắt lại: "Có phải em... yêu sớm hay không?"

Sắc mặt Sở Tụng nhất thời đỏ chót: "Anh... Đừng có nói bừa!" Nói một câu miệng cộp gan thỏ, câu tiếp theo là hoàn toàn kính sợ, "Anh đừng nói cho mẹ em biết..."

Lục Thành cười nhạt, chỉ nói: "Cứ thi đại học Q thật tốt. Hai trường chỉ cách nhau một bức tường, không cản trở em theo đuổi tình yêu."

Sở Tụng thốt lên: "Vậy cũng không bằng học cùng một trường!"

Lục Thành sửng sốt một chút.

Thật là tình yêu của thiếu niên. Đơn thuần, thẳng thắn, không hề bần khoản.

Tôi thích em, tôi chỉ muốn ở cùng em, mọi thời mọi khắc đều có thể nhìn thấy em.

Cách một bức tường cũng không muốn.

Bên ngoài vang lên tiếng pháo hoa và tiếng trống, sau đó là tiếng pháo bùm bùm, tiếng nói chuyện trở nên khó có thể nghe thấy.

Điện thoại Sở Tụng vang lên vừa đúng lúc này, là trò chuyện video. Cậu nhận điện thoại, vừa cười vừa nói: "Bên ngoài vừa bắn pháo hoa, tớ cho cậu xem nhé!"

"..." Lục Thành nhìn Sở Tụng chạy lại phía cửa sổ, tàn nhẫn đẩy cậu ra ngoài, "Không được nói chuyện yêu đương trong phòng anh."

"Này, phòng em không thấy pháo hoa..." Sở Tụng phì cười, cô gái trong điện thoại hiếu kỳ, "Ồ, đó là anh cậu sao? Thật đẹp trai!" Cậu tiếp theo chính là, "Nhưng cậu vẫn đẹp trai hơn, hì hì..."

Lục Thành buồn nôn thay Sở Tụng một trận, đóng cửa lại.

Khóa cửa phòng, Lục Thành thở phào, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Pháo hoa nở rộ trong không trung, những cánh hoa rực rỡ màu sắc.

Hắn cầm điện thoại di động lên, nhìn chăm chăm màn hình, im lặng hai giây, mở danh bạ, gọi một cuộc điện thoại.

Ở ngàn dặm xa xôi, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tạ Thanh đang phụ bếp, chặt một con vịt thành từng khối, chặt tới nổi tay dính đầy mỡ vịt. Nghe tiếng chuông điện thoại, luống cuống đi rửa tay.

Tay còn chưa rửa xong, em gái họ đã chạy qua, rút điện thoại từ túi tạp dề của cô, nhấn nút nhận, đặt lên tai cô.

Tạ Thanh: "Vâng, chào anh?"

Bên kia yên lặng hai giây, nói: "Tạ Thanh?"

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 21

Bên kia điện thoại cũng có âm thanh pháo nổ bùm bùm. Từ trong ống nghe truyền tới, có cảm giác đối phương đang đặt mình trong phim trường phim chiến tranh.

Lục Thành bất giác cười: "Bên chỗ cô cũng bắn pháo hoa sao?"

"Cái gì?" Tạ Thanh sững sốt một chút, cho rằng hẳn là cho rằng hẳn ngại ồn ào. Cô cũng vừa lúc rảnh tay nên cầm lấy điện thoại trong tay em họ, vội vã chạy về phòng, "Chờ tôi đổi một chỗ yên tĩnh hơn."

Đẩy cửa vào phòng, cô lại phát hiện trong phòng cũng không yên tĩnh lắm.

... Ở bên kia nhà bếp thì sát bên đường phố; dưới cổ số phòng cô là vườn hoa nhỏ. Thành thị nhỏ cũng không có luật cấm đốt pháo hoa, cứ 30 Tết, mọi người ở đây đều chọn pháo hoa rồi đốt.

Tạ Thanh không thể làm gì hơn là lúng túng xin lỗi: "... Hình như cũng không quá yên tĩnh."

Đầu dây bên kia điện thoại truyền tới tiếng cười khúc khích: "Không sao."

Tay trái Tạ Thanh cầm điện thoại, tay phải che tai phải ngăn tạp âm: "Anh có chuyện gì sao?"

"Ồ, tôi..." Hãn ấp úng, theo bản năng tìm kiếm đề tài, "Có một hợp đồng xuất bản, tôi muốn bàn bạc với cô một chút."

"Cái gì?" Tạ Thanh không biết làm sao, "Xin lỗi, vừa nãy quá ồn, tôi không nghe rõ, anh nói lại được không?"

Lục Thành hơi im lặng, đột nhiên nói đề tài hãn đã cố giấu đầu nhưng vẫn hở đuôi: "Chúc mừng năm mới."

Tạ Thanh không phản ứng lại: "À?"

"Giao thừa mà." Hãn cười một tiếng, tiếng nói nhàn nhạt, "Tôi chúc cô một năm may mắn, chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới." Tạ Thanh ngây ngốc, lắp bắp tìm một lời nói may mắn, "Chúc anh công việc thuận lợi, sức khỏe dồi dào..."

Tuy rằng rất ồn ào nhưng cô vẫn nghe được tiếng cười trầm thấp của hãn.

Sau đó hãn nói: "Không quấy rầy cô nữa, tôi cúp máy đây." Dừng nửa giây, lại tự bổ sung, "Tôi còn phải gọi điện thoại cho những tác giả khác."

Gọi điện thoại chúc tết từng tác giả một à...

Tạ Thanh kinh ngạc trong ngăn ngủi, suy nghĩ một chút, cũng có thể là chỉ chúc tết các tác giả quan trọng nhỉ?

Cùng lúc, cô nghe được Lục Thành còn nói: "Đúng rồi."

Tạ Thanh: "Hả?"

"Khi nào cô trở về Bắc Kinh?" Hãn hỏi.

Tạ Thanh suy nghĩ một chút: "Có lẽ sẽ muộn một chút... Tôi nghĩ là qua Tết Nguyên Tiêu."

Lục Thành: "Ồ... vậy à."

"Nhưng tôi sẽ không làm gián đoạn việc ra chương mới đâu." Tạ Thanh hứa hẹn, "Tôi nhất định sẽ giao bản thảo cho biên tập đúng hạn."

Hắn không nói gì nữa, chỉ nói: "Hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Cúp điện thoại, cô đi vào trong bếp. Có hơi mất tập trung nhưng không rõ vì cái gì.

Cô của cô đang chặt con vịt vừa nãy cô chặt dở, cô muốn đi qua nhận lại việc, cô ngăn lại: "Cô chặt rồi, con đừng chạm vào nữa. Lúc nãy ai gọi cho con vậy?"

Đêm Giao thừa, mặc dù gửi tin nhắn chúc mừng tiệp hơn nhưng gọi điện thoại chúc mừng năm mới cũng không phải chuyện lạ. Chỉ có điều bởi vì quá trình thưởng thành đặc biệt, trước đây Tạ Thanh không có bạn bè gì, chưa từng có người gọi điện thoại trong đêm 30.

Cô nói ngắn gọn: "Ông chủ công ty."

"Vào lúc này còn thúc giục con làm việc sao?" Dượng ở bên cạnh cau mày, "Nếu như làm ở Bắc Kinh áp lực quá lớn, con đừng đi nữa, chính sách ở Hồ Nam bây giờ cũng tốt, làm công việc gì cũng dễ dàng hơn."

"Không có." Tạ Thanh cười cười, "Anh ta gọi chúc mừng năm mới."

"... Thế thì rất tốt đấy." Dượng thoải mái gật đầu, sau đó lại hỏi, "Rốt cuộc con làm công việc gì vậy? Con nói đi là đi, không hé răng với người trong nhà."

Tạ Thanh: "Con sáng tác, viết tiểu thuyết. Ký hợp đồng với công ty."

"Này..." Cô của cô bỏ con dao chặt vọt xuống, nhìn cô, "Viết tiểu thuyết thì ở đâu không viết được? Cô thấy giờ có rất nhiều tác giả mạng viết ở nhà, trời nam biển bắc đều có."

Tạ Thanh cúi đầu, không lên tiếng.

Kỳ thật cô nói đúng, viết tiểu thuyết ở đâu cũng có thể viết. Cho dù là bây giờ, nếu như cô mở miệng nói với Lục Thành là muốn về với ông bà, có lẽ Lục Thành cũng sẽ không ngăn cản cô. Cho dù bản thảo viết tay không cách nào gửi trực tuyến, chuyển phát từ Vĩnh Châu tới Bắc Kinh cũng mất ba ngày, không làm chậm trễ cái gì.

Nhưng cô vẫn muốn ở lại Bắc Kinh, cô cảm thấy Bắc Kinh là một thành phố lớn, cô có thể làm thêm nhiều chuyện hơn.

Đương nhiên, cho dù tự bản thân cô thấy, ý nghĩ này của cô quá mức lý tưởng hóa nhưng cô vẫn muốn thử một lần.

... Cô cảm thấy ở Bắc Kinh trải đời, tiếp xúc tài nguyên, hẳn là có thể giúp con người phát triển.

Văn học mạng phát triển quá nhanh, trong chớp mắt đã có giá trị sản xuất to lớn nhưng quy tắc vẫn còn chưa được hoàn thiện lắm. Những tác giả bị lừa gạt như cô, có lẽ lên tới hàng ngàn hàng vạn. Số cô may mắn, gặp được Lục Thành, hẳn nguyện ý giúp cô giành lại công bằng nhưng phần lớn những người khác không có may mắn như vậy.

Vậy nếu như... Nếu như cô có thể giống như Lục Thành, có thể đứng ở độ cao như vậy không?

Không nhất định phải trở thành người môi giới, có thể có cách khác, có được sức ảnh hưởng và quyền lên tiếng là được rồi.

Hắn giúp cô, cô muốn giúp những tác giả khác. Cho dù không thay đổi được bao nhiêu trong thế giới này... Cũng là đang có sự thay đổi trong thế giới này.

Một chậu nước tràn đầy cát bùn, dù cho chỉ thiếu một hạt cát, cũng sạch sẽ hơn khi so với lúc trước rồi.

Cô nghĩ như vậy đấy.

"Có hàng ngàn nhà cao cửa rộng trên thế giới và cũng có hàng ngàn nụ cười."... Lời lẽ khì thế này cô không có tự tin để nói nhưng nếu như cô có thể có một túp lều, chỉ ít trong lúc túp lều chưa bị gió thu tàn phá, cô muốn cố gắng kéo càng nhiều người vào túp lều, cho họ tránh gió tránh mưa.

Kỳ nghỉ trôi qua trôi qua rất nhanh. Tuy rằng Tạ Thanh ở nhà nghỉ ngơi hơn nửa tháng, gấp đôi so với kỳ nghỉ ở trường học, cô cũng cảm thấy trong một cái nháy mắt, thời gian đã trôi qua rồi.

Mười sáu tháng giêng, Tạ Thanh trở về Bắc Kinh, nghỉ ngơi dưỡng sức một chút, ngủ thẳng tới ngày mười bảy cô mới tỉnh dậy, sau đó tới Văn hóa Thành Thư sáng tác.

Ở phòng khách tầng một, cô vừa lúc gặp một người - Lương An.

Trợ lý của Tứ Ngôn.

Cô nhìn thấy đối phương và đối phương cũng nhìn thấy cô, hai người khó tránh khỏi nói chút chuyện.

Các công ty văn hóa trong tòa nhà này không chỉ có một mình Văn hóa Thành Thư, ngày hôm nay vừa vặn có một công ty thông báo tuyển dụng nên cửa rất dễ ra vào.

Nhớ lại chuyện Tứ Ngôn lúc trước, Tạ Thanh cho rằng Lương An tới tìm việc làm mới.

Thế nên sau khi bắt chuyện, cô hỏi han: "Anh tới xin việc à?"

“?”Lương An sững sốt một chút, chột bật cười, “Không phải, tôi tới nói chuyện hợp tác cho Tứ Đại."

Hóa ra không đổi nghề? Tạ Thanh nhất thời lúng túng,"À..." một tiếng.

Lương An hỏi cô: "Cô ở Văn hóa Thành Thụ tốt chứ?"

"Rất tốt". Cô gật đầu, do dự mãi, cô mới hỏi chuyện đã tò mò từ lâu, "Chuyện Tứ Đại..."

"Khụ." Lương An đẩy gọng kính, ý là không muốn thảo luận chủ đề này.

Tạ Thanh kịp thời ngậm miệng.

Im lặng hai giây, hăn cũng có một biểu tình rất khó hiểu, hỏi ngược cô một vấn đề: "Người làm văn học các người, có phải ai cũng rất cảm tính không?"

“... Cũng không phải.” Tạ Thanh tức cười.

Cùng lúc đó, nghi vấn trong lòng cô có đáp án, đúng như cô nghĩ.

Nụ cười của cô trở nên phức tạp: "Tôi nghĩ Tứ Đại là người hơi cảm tính."

Cô và Tứ Đại cũng chỉ nói chuyện với nhau có vài lần.

Cô thêm ném vào bản thảo của hần, hần liền mất hứng; độc giả mắng hần một trận, hần tâm phục khẩu phục tiếp thu.

Ở giữa câu chuyện này có khả năng đã xảy ra chút ít chuyện cô không biết, lúc hần đột nhiên hỏi cô có muốn cùng ký tên làm đồng tác giả của tác phẩm với hần hay không; cô nói cô không hy vọng hợp tác cùng Khởi Văn, hần không nói hai lời mà đồng ý.

Cuối cùng cô và Văn hóa Thành Thư thỏa thuận xong, cô suy nghĩ kỹ muốn hoàn thành bản thảo cho hần, ở trong thời gian này, hần lại "bị" tuôn ra chuyện tìm người viết hộ.

Mỗi một lần nói chuyện với nhau đều có thăng trầm.

Hần khá tốt với cô, mấy lần bảo Lương An gửi phong bao đỏ cho cô, không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì hần đọc truyện thấy cao hứng, giống như độc giả khen thưởng cho tác giả vậy.

Nhưng dàn ý là tự tay hần viết.

Hần cảm thấy lối hành văn của cô xuất sắc nên thật sự khen ngợi.

Tác giả có lẽ đều là sinh vật cảm tính, nhưng ở trên người hần, phần cảm tính này đặc biệt rõ ràng.

Thậm chí còn có cả chút tố chất thần kinh.

"Cũng chưa hần là chuyện xấu." Tạ Thanh trầm ngâm, cười nhạt, "Chúng tôi ở ở trong cái nghề này, nếu như chính mình không có tình cảm tinh tế, yêu hận bằng bột, làm sao nắm giữ được thế gian muôn màu?"

Lương An không bình luận, thở dài, lắc đầu: "Cô không biết bút danh "Tứ Ngôn" này đáng giá bao nhiêu đâu." Hiện tại nói không cần là không cần nữa rồi.

Tác giả bên cạnh tôi gần đây đều nói chuyện này

Cậu biết mọi người gọi cậu là gì không?

“Lưu Cầm” 20:25:04

Này, cậu không ở đây, tôi còn tưởng có người thừa nước đục thả câu, thật ngạc nhiên mà

Bọn họ gọi cậu là You-Know-Who

Ha ha ha ha ha ha ha ha tôi cười chết mất!!!

Tạ Thanh nhìn màn hình, ánh mắt dại ra.

Tiếng anh của cô không tốt nhưng cô nhìn hiểu cái này!

Cô từng nhìn thấy cái từ này ở trong phim <Harry Potter>, gọi một người nào đó không thể bị nói ra tên.

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Đủ rồi, cậu mới là Voldemort đó.

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Tôi có mũi không phải sao?

Mấy giây sau, Lưu Cầm: "Ha ha ha ha ha ha ha ha quả nhiên là cậu!
Thật cơ trí!

Sau đó còn nói: “Cũng rất tốt! Cậu cũng làm người nghe sợ vỡ mật rồi! Cố lên Voldemort!”

Voldemort...

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Cậu còn nói, Arvada ha...!

Lưu Cầm rất quá đáng, gửi cho cô một tin nhắn thoại ghi lại thanh tiếng cười vang.

Tạ Thanh nhúu mày, muốn lạnh lùng nói với cô ấy "Tôi không để ý tới tới cậu nữa, tôi muốn viết bản thảo", Lưu Cẩm lại gửi cho cô một tin nhắn.

"Lưu Cẩm": À đúng rồi, tôi còn có chuyện này, tối hôm qua một người bạn gửi cho tôi, cậu xem qua đi... Tôi cảm thấy chuyện này không tốt lắm với cậu.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh":? Chuyện gì?

Sau một hồi lâu im lặng, sau đó, Lưu Cẩm gửi hai bức ảnh tới, là ảnh chụp màn hình di động.

Hình ảnh không quá rõ ràng nhưng có thể nhìn ra có rất nhiều chữ, cách thức khá giống bài viết trên mạng xã hội.

Sau đó là một tin nhắn bằng chữ.

"Lưu Cẩm": Một người bạn làm biên tập của tôi vô tình lướt thấy, cậu xem có chuyện gì xảy ra đi, giới chúng ta không lớn, tôi cảm thấy ngộ nhờ truyền đi có khả năng không tốt lắm.

Tạ Thanh mở bức ảnh thứ nhất ra, là một bài viết.

Người gửi bài hẳn là người trong nghề, tiêu đề là "Người bí ẩn của Văn hóa Thành Thử được đối đãi như thế nào? Văn hóa Thành Thử thử nghiệm hình thức nâng người mới sao?"

Loại thảo luận này cô cũng có chuẩn bị tinh thần đối mặt, bởi vì cái này là một quá trình nghiêm chỉnh vừa nhìn đã thấy đây chính là thủ đoạn marketing, gây chú ý với người trong nghề cũng không hiếm lạ chút nào.

Cơ bản nội dung bài viết cũng chỉ nói về có phương pháp marketing tốt, có ý kiến gì với tác giả là cô không thì chỉ nói một câu "Viết quá thật rất tốt."

Trọng tâm là ở tấm ảnh thứ hai, một bình luận được rất nhiều người chú ý.

Đáp lại câu nói của chủ nhà "Sợ bị mất việc, nặc danh một cách xấu hổ đó", sau đó mặt mày hớn hờ kể cho mọi người nghe một câu chuyện cũ.

"Thủ đoạn marketing thì không có gì để nói, Văn hóa Thành Thụ có thể lẫn lộn tới bây giờ dĩ nhiên cũng có bản lĩnh thật sự, tài nguyên cũng tốt, ánh mắt Lục tổng cũng rất độc, tính chuyên nghiệp cao cũng là thật."

"Nhưng việc này không phải đơn giản như mọi người thấy đâu."

"Kỳ thật chính là... Quy tắc ngầm đấy. Đúng, chính là loại quan hệ mọi người nghĩ, không cần tôi nói rõ hơn chứ?"

"Cuộc họp tác giả thường niên của Văn hóa Thành Thụ lúc trước, nơi "người bí ẩn" ở là phòng trên tầng hành chính. Tôi giải thích một chút, công ty bình thường hay xếp các tác giả lão làng ở phòng hành chính, cô ta có lẽ cũng thuộc cấp đó. Tôi đã gặp cô ta ở hành lang tầng hành chính, tôi cũng không hiểu lắm cái gì, cảm thấy có thể là công ty muốn nâng người nên đãi ngộ cao hơn một chút."

"Sau đó tôi phát hiện tôi quá đơn thuần."

"Ngày mọi người đều ra ngoài chơi, cô ta đi... tới... phòng... Lục... tổng... đó!"

"Sau cuộc họp thường niên trở về cô ta liền khai hồ, còn ngâm bản thảo. Mọi người hiểu mà, Văn hóa Thành Thụ hợp tác với rất nhiều tác giả, tác giả tự mình ký hợp đồng cũng không ít, tài nguyên như tài khoản chung rất nhiều người tranh cướp."

"Nhưng cô ta ngâm bản thảo cũng không sao, cô ta dành được tài nguyên cả nửa tháng trời. Nghe nói là Lục tổng tự mình mở miệng, vì cái gì

mọi người tự ngộ một chút sẽ hiểu thôi."

"Nhưng mà nói thật, tôi cũng không biết Lục tổng thích cô ta vì cái gì ha ha ha ha, nói thật, Lục tổng thật sự rất đẹp trai, cô ừm... Cũng không thể nói không đẹp nhưng chỉ bình thường mà thôi."

Tạ Thanh hít một hơi dài.

Là lời giả dối nhưng từ lượt khen có thể thấy, mọi người tin.

Bây giờ cô còn chưa nổi tiếng, vì vậy người xem bài viết này đều chỉ là người trong giới văn học mạng.

Nếu như ngày nào đó cô nổi tiếng với thân phận "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thử"? Câu chuyện giả dối này có thể sẽ bị nhiều người nhìn thấy hơn.

Từng cảm thụ qua bão táp dư luận nên sống lưng Tạ Thanh bất giác căng thẳng, từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra từ trong lỗ chân lông, cảm giác mát mẻ làm cô chấn động tới nỗi trong đầu trống rỗng.

Bình tĩnh, bình tĩnh đi. Sợ hãi, hèn nhát không giúp được mày.

Thuyết pháp này không tính là không có lửa mà có khói, cô quả thật gõ cửa phòng Lục Thành, thế nhưng chỉ mang mì cho hăn, không có vào phòng.

Có người có thể chứng minh cô chưa từng tới phòng Lục Thành sao?

Không có, lúc đó không có người khác. Lục Thành có thể chứng minh nhưng Lục Thành là người trong cuộc, nói ra chuyện này hiển nhiên không ai tin.

Đợi một chút...

Có ánh sáng lóe lên trong đầu cô, cô lùi lại hồi ức tới đoạn ngã rẽ hành lang.

Cô biết người gửi bình luận này là ai rồi.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 22

Khi cô gõ cửa, xung quanh hành lang không có người. Nhưng trước đó, cô đã tìm người hỏi đường.

Bình tĩnh nghĩ một chút, ngẫm lại những cái khác.

Tạ Thanh hít sâu.

Đúng rồi... Phòng khách sạn là không gian riêng tư nhưng hành lang thì không phải.

Hành lang là khu vực công cộng.

Hít sâu lần nữa, cô tập trung nhìn ảnh chụp màn hình trên máy tính suy nghĩ một chút, mở Zhihu [1] ra.

[1] Zhihu là một trang web câu hỏi và trả lời của Trung Quốc, nơi tất cả các loại câu hỏi được tạo ra, trả lời, chỉnh sửa và tổ chức bởi cộng đồng người dùng của nó.

Trong văn phòng tổng giám đốc là một không gian yên lặng.

Tết năm nay, Lục Thành trải qua không tính là vui vẻ lắm, kỳ nghỉ kết thúc tới Tết Nguyên tiêu, những ngày gần đây mọi người đều có một loại cảm giác lười biếng "Năm mới còn chưa kết thúc, tôi còn chưa muốn làm việc". Ngày hôm nay biết Tạ Thanh đã trở lại, đối với hắn mà nói có thể xem như là một chuyện khá là vui.

Hắn vốn muốn tìm cơ mời Tạ Thanh ra ngoài ăn một bữa cơm, không nghĩ tới đột nhiên nảy ra một chuyện như vậy.

Hắn ngồi trước bàn làm việc nhìn hai trang giấy A4 trong tay không nói gì, Ngụy Bình và Ngô Mẫn lớn hơn hắn mấy tuổi, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, biểu tình nghiêm nghị.

Hắn xem xong nội dung trên giấy A4, lạnh nhạt nói: "Cho nên, bọn họ cảm thấy tôi..." Hắn trầm mặc và buông tay xuống, tìm từ thay thế cho từ then chốt, "Tạ Thanh?"

Từ bị thay thế không cần nói cũng biết: Cảm thấy hắn, ngủ, Tạ Thanh.

Vấn đề như thế này bị bắt buộc phải nói trực tiếp ra, hai vị nữ sĩ khó tránh khỏi lúng túng nhưng là công việc, không nói không được.

Ngụy Bình ho khan một tiếng: "Không có phải không?"

Lục Thành giương mắt: "?"

Ánh mắt Ngụy Bình nhìn tới tờ giấy trong tay hắn, thăm dò một chút: "Anh không có phải không?"

"... Đương nhiên không có!" Lục Thành hít sâu một hơi, "Hai người biết rõ cô ấy là ai."

Ngụy Bình gật đầu.

Cô và Ngô Mẫn đều biết cô ấy là ai, cũng cảm thấy chuyện này hắn không tới mức đó, vừa nãy chẳng qua xuất phát từ tâm lý cẩn thận mới hỏi một chút.

Chuyện không phải sự thật, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, Ngô Mẫn hỏi: "Lục tổng định làm như thế nào?"

Lục Thành suy nghĩ một chút: "Ngày đó cô ấy chỉ mua hộ một phần mì cho tôi, không có vào phòng tôi. Hành lang khách sạn chắc chắn có camera giám sát, đi liên lạc một chút, kiểm tra xong cho nhân viên pháp vụ đi chứng thực, sau đó phát tán trên Zhihu."

Ngô Mẫn lấy bút ghi chép, nghe tới đây ngẩng đầu lên: "Là hành vi của người dùng, không chắc Zhihu sẽ đồng ý xóa topic."

"Vậy đi tố tụng, để bên pháp vụ đi tra tư liệu của người này." Giọng điệu của Lục Thành không mặn không nhạt, ngừng một chút, còn nói, "Không cần cho Tạ Thanh biết, chúng ta tự xử lý được rồi."

Hắn cảm thấy, hẳn nên vì cô xử lý tốt vấn đề này.

Nhưng mà vừa dứt lời, trong khu làm việc có tiếng "âm" một tiếng.

Mới đầu ba người tưởng có gì rơi rớt, cũng không để ý, sau đó lại nghe được: "Làm phiền mọi người một chút, tôi muốn nói chuyện với người lén lút hủy thanh danh của tôi."

Tiếng nói rất lớn những ngữ khí thận trọng. Có thể nghe ra phần nộ nhưng không mất bình tĩnh.

Là tiếng Tạ Thanh.

Ba người nhìn nhau, đồng thời đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Lục Thành mở cửa, nhìn thấy toàn bộ nhân viên trong khu làm việc đều kinh ngạc nhìn Tạ Thanh.

Ba người họ vừa ra cửa, nhân viên quay đầu lại làm việc, nhưng vì quá tò mò, cũng đều rất nhanh xoay người lại nhìn.

Tạ Thanh làm như không nhìn thấy hắn, cầm lấy văn kiện vừa rồi cô nện xuống bàn: "Bài viết trên Zhihu, tôi đã nhìn thấy."

Hiển nhiên cũng có nhân viên nhìn thấy rồi, mấy người trong khu làm việc nhất thời xôn xao.

Cô còn nói: "Tôi biết người gửi bình luận đó là ai."

Lại một hồi xôn xao, thì thầm với nhau.

Tạ Thanh cao giọng, nói từng chữ: "Cô ấy khả năng không nghĩ tới, ngày đó tôi đi đưa mì cho Lục tổng, chỉ gặp một mình cô ấy. Hơn nữa..." Cô khẽ nâng cằm dưới lên, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua một phía trong khu làm việc, "Tôi cũng không hề vào phòng Lục tổng, chuyện này tôi nghĩ camera giám sát của khách sạn có thể chứng minh."

Đáy lòng Lục Thành có một hồi khoái trá vì ý nghĩ của cô và hằn trùng nhau, cho dù phương pháp chứng thực chuyện này rất dễ dàng nghĩ ra.

Sau đó, cô hòa hoãn lại một chút: "Tôi cũng không tức giận bởi vì tôi và người kia không có xích mích, tôi tin tưởng cô ấy không có ý hại tôi."

Cô hơi dừng lại: "Nhưng tôi kinh ngạc và thất vọng."

"Người gửi bình luận này cũng là một cô gái hơn hai mươi tuổi giống tôi, hơn nữa cũng là một thành viên của Văn hóa Thành Thử, cô ấy bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy bản thảo của tôi, biết những thứ tôi viết rồi cuộc như thế nào."

"Tôi không hiểu, phỏng đoán ác ý như vậy vì sao lại tới từ một vị đồng giới."

Khi học cấp hai, mọi người nói con gái cho dù mấy năm qua thành tích tốt nhưng tới cấp ba sẽ không sánh được với con trai.

Lên năm hai trung học phổ thông, mọi người vẫn nói con gái vẫn nên học khoa văn, khoa học tự nhiên thích hợp với con trai hơn.

Phần lớn mọi người nói như thế, Tạ Thanh cũng từng nghe những lời này.

Những từ này không dựa vào bất kỳ số liệu hay bằng chứng nào mà mọi người vẫn rập khuôn ủng hộ, chẳng biết vì sao truyền khắp nam bắc của tổ quốc, trở thành đạo lý được công nhận.

Sau này cô bắt đầu viết tiểu thuyết, mọi người còn nói, nữ tác giả thích hợp viết phong hoa tuyết nguyệt, không thích hợp làm những bộ truyện có cốt truyện rộng lớn, không thích hợp viết võ hiệp, không thích hợp viết chiến tranh, không thích hợp viết khoa học viễn tưởng.

Thú vị biết bao, mọi người đã từng nhận định con gái thích hợp học văn nhưng ở trong lĩnh vực văn học lại nói không bằng các nam nhân theo "khoa học tự nhiên", nói chỉ thích hợp với nói chuyện yêu đương.

Sau đó cô viết ra <Thanh Châu Lục>.

Quả thật chủ bài viết không biết cô là tác giả của <Thanh Châu Lục> nhưng ở tác phẩm <Tổ Phong Nguyệt> cô đang viết, cốt truyện được xây dựng cũng không nhỏ, hơn nữa bình tĩnh mà xem xét, chỉ riêng từ tài khoản WeChat chung và còn hướng chạy của số liệu biểu thị lượt xem, cũng có thể biết chất lượng tác phẩm này được thị trường đón nhận.

Nhưng mặc dù là vậy, vẫn có người cho rằng cô dựa vào quy tắc ngầm leo lên vị trí hôm nay, chỉ bởi vì cô tiện đường mua một phần mì cho Lục Thành.

Hơn nữa, là một cô gái có suy nghĩ như vậy.

Tạ Thanh nhớ tới một câu nói - Rất nhiều chuyện liên quan tới phụ nữ, cũng là nữ giới với nhau, khi nói chuyện so với đàn ông còn cay nghiệt hơn.

Dù cho cái bình luận này có khả năng không có ác ý, chỉ là tự nhiên nghĩ ra và bởi vì trong tiềm thức muốn trải nghiệm kích thích từ "yêu sách" của mình nên vẫn lộ rõ loại cay nghiệt này.

"Tôi yêu cầu cô trực tiếp xin lỗi tôi, hơn nữa nghiêm túc và cẩn thận giải thích trên Zhihu để không tạo ra những hiểu lầm khác." Thanh âm của cô rõ ràng, bình tĩnh, mọi người khó tránh khỏi muốn từ vẻ mặt cô phán đoán xem rốt cuộc là ai gửi tin đồn này đi nhưng ánh mắt của cô không có rơi vào bất luận ai trong khu làm việc.

"Nếu cô không làm được." Cô rũ mắt xuống, giọng nói lạnh lẽo, "Tôi nghĩ tôi có thể thông qua pháp luật lấy được đoạn ghi hình trong camera giám sát ở khách sạn, chuyện này cũng coi như là xâm hại danh dự, tôi sẽ tìm luật sư xin cố vấn một chút."

Toàn bộ khu làm việc im ắng như tờ, có một loại cảm giác ngọt ngọt bí bách kỳ diệu tới nỗi ai cũng không dám nói chuyện, tới người mở miệng hòa giải cũng không có.

Ngay cả hô hấp của Lục Thành cũng nghẹn lại, trong khoảnh khắc yên tĩnh, hắn vừa muốn bình tĩnh lại, cô bỗng nhiên mở miệng nói: "Lục tổng."

Hắn lo sợ ngược mắt, lướt qua khu làm việc, nhìn cô ở phía xa.

"Nếu như anh không thể quản lý tốt được lời nói của nhân viên." Cô khẽ nâng hàm dưới, không kiêu ngạo không xu nịnh, có loại ý vị thanh cao, "Vậy thì chúng ta hủy hợp đồng."

Nói xong, cô xoay người bước về văn phòng làm việc nhỏ của mình. Thẳng thắn dứt khoát, không quan tâm phản ứng của hắn, cũng không quan

tâm sự yên lặng trong phòng.

Lục Thành hít sâu.

Bên cạnh, giọng nói Ngô Mẫn có chút run rẩy: "Lục tổng, chúng ta... Có cần liên lạc với Zhihu và khách sạn không?"

"... Trước mắt không cần." Tâm tình Lục Thành phức tạp.

Cô căn bản không cần người khác giúp cô giải quyết chuyện vật vãn này.

Mọi người trong khu làm việc dần dần bình tĩnh lại, rốt cuộc cũng có người gõ bàn phím, tiếp tục công việc.

Lục Thành nặng nề thở phào một hơi, dù bận vẫn ung dung đi về hướng phòng làm việc của Tạ Thanh.

Ngô Mẫn muốn đuổi theo lại bị Ngụy Bình ngăn cản, cô quay đầu lại, Ngụy Bình thấp giọng: "Cô đi vào để Ly Đại trút oán giận à?"

"..." Ngô Mẫn lý trí dừng chân, xoay người 180 độ, trở về phòng làm việc của mình.

Trong văn phòng nhỏ, Lục Thành vào phòng, xoay người đóng cửa lại. Tạ Thanh vừa mới ngồi xuống bàn máy tính, ngược mắt nhìn hẳn: "Lục tổng có việc gì sao?"

"..." Lục Thành vẫn ung dung ngồi vào ghế sofa cách bàn máy tính không xa, "Xin lỗi."

Hắn rất chân thành nhưng cô nhẹ nhàng lắc đầu: "Anh và tôi ta đều người bị hại, anh không cần xin lỗi tôi, tôi chỉ cần vị gửi bình luận kia tới xin lỗi."

Hắn im lặng một chút: "Tôi có thể cho cô ta nghỉ việc."

"Không cần." Cô nhún vai, nhàn hạ cúi đầu lật giấy xem qua bản thảo.

Có thể nghĩ tới đáp án này. Nếu như cô cần kết quả như vậy, vừa này trực tiếp mở miệng nói với hắn là được rồi.

Nhưng cô đưa ra những yêu cầu khác, không bao gồm chuyện này.

"Đứng ở góc độ cá nhân, tôi không cần anh phải nhúng tay quá nhiều vào chuyện này." Cô nói xong, hơi bĩu môi, "Nhưng dĩ nhiên, tin đồn cũng liên quan tới anh. Nếu như anh muốn dùng tới cách đuổi việc nhân viên để giải quyết vấn đề, đó là chuyện của anh, tôi không can thiệp."

Giọng điệu hời hợt.

Lục Thành nhẹ giọng than thở: "Cô đừng nóng giận."

"?" Tạ Thanh mở mắt ra, "Tôi không tức giận."

Rất nhiều người khi đang tức giận đều sẽ nói mình không tức giận nhưng sau đó cô nói rõ vô cùng nghiêm túc: "Thật sự có chút phiền. Nhưng từ này tới giờ, mỗi câu tôi nói đều là ý nghĩ thật sự, không có nói nhảm. Tôi có thể chịu trách nhiệm với mỗi câu nói tôi nói ra."

"..." Thần sắc của Lục Thành cứng lại, cảm giác so với lúc này càng bết bát hơn rồi.

Vừa rồi hắn cho rằng ít nhiều gì cô cũng đang giận.

"... Chuyện hủy hợp đồng cô cũng nghiêm túc sao?" Hắn hỏi.

Tạ Thanh nhìn hắn, có thể cảm giác được hắn đang căng thẳng, cô nở nụ cười: "Ý của tôi là, nếu như anh không thể quản lý tốt công nhân của mình, khiến cho loại chuyện nhảm này xuất hiện lần nữa thì chúng ta sẽ

hủy hợp đồng... Yêu cầu này không quá đáng chứ? Nếu như thường xuyên phiến lòng vì loại chuyện này, tôi không có cách nào viết bản thảo."

Nói cách khác, hủy hợp đồng thật đúng là trong phạm vi suy nghĩ của cô.

Lục Thành im lặng xoa huyết thái dương: "Chuyện này sẽ không xảy ra nữa."

"Được, cảm ơn." Lời cảm ơn của cô cũng hơi hợt như lời giải thích vừa rồi, sau đó cô lại nghiêm túc làm việc.

Trong phòng rơi vào im lặng, không có gì để nói.

Im lặng hai giây, Lục Thành cười lớn: "Không quấy rầy cô nữa."

Tạ Thanh gật đầu: "Lục tổng đi thông thả." Nói xong cô ấn nắp bút, cúi đầu chuẩn bị bản thảo.

Ánh mắt Lục Thành dừng trên người cô, bước ra cửa phòng.

Tới trước cửa, hắn dừng chân lại, xoay người quay lại trước bàn cô.

Hai tay chống lên mặt bàn, hắn hắng giọng một cái: "Khụ..."

Tạ Thanh ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, cô ngẩn ra sau đó bình tĩnh hỏi: "Còn có việc gì sao?"

"Còn có một chuyện." Hắn tập trung nhìn cô, trong mắt là ý cười ôn hòa, "Trước tiên nói chuyện này cô phải bảo đảm cô nghe xong không tức giận."

Tạ Thanh ngẫm nghĩ, nghiêm mặt rũ mắt: "Tôi không bảo đảm được."

Thật không phải cô gái tốt dễ lừa gạt.

Lục Thành bật cười: "Được rồi, vậy tôi nói thẳng."

Tạ Thanh im lặng lắng nghe.

Hắn nói: "Cô có ngại không nếu hợp tác xuất bản với Khởi Văn một lần nữa?"

Bộp một tiếng, cô đập bàn đứng dậy.

Hít mấy ngụm khí lạnh và nhìn hắn một lúc lâu, cô mới không thể tin được, nói nên lời: "Anh... lặp lại lần nữa?"

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 23

Biểu hiện mất khống chế cảm xúc của cô rất rõ ràng, chỉ riêng từ việc cô không xưng hô khách khí nữa cũng có thể nghe ra.

Lục Thành nheo mắt lại, gằn từng chữ: "Cô có ngại không nếu hợp tác xuất bản với Khởi Văn một lần nữa?"

Hắn cố ý muốn nhìn cô tức giận nhưng sắc mặt cô chỉ tái nhợt trong nháy mắt, sau đó cô đã tỉnh táo lại.

Cắn chặt hàm răng, gương mặt cô đầy vẻ tức tối đánh giá hắn: "Lục tổng đang cố ý chọc tôi tức giận sao?"

"..." m mưu bị bại lộ, Lục Thành hậm hực nở nụ cười.

Cô tỏ vẻ khinh thường thoáng qua, có lẽ cảm thấy hắn như vậy rất tẻ nhạt. Sau đó cô lại cúi đầu, chuẩn bị tiếp tục viết bản thảo.

Nhưng mà Lục Thành nói: "Có tiện tới phòng làm việc của tôi nói chuyện một chút hay không?"

"?" Tạ Thanh giật mình, lại ngẩng đầu, sau đó nhíu mày, "Chuyện hợp tác với Khởi Văn, anh nghiêm túc sao?"

Khẩu khí của cô cứng rắn trở lại, hơn nữa, cũng không khách khí.

Nhưng hắn không nói gì, chỉ nhìn cô. Mày kiếm mắt sáng, sự kiên định bên trong đó còn có một loại cảm giác không biết miêu tả thế nào, làm cho cô bất giác mềm mỏng lại.

Cô đứng dậy, hẳn nghe được cô bất mãn oán giận: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Lục Thành cười nhẹ, nhưng không nói gì, bước ra cửa phòng trước cô một bước, lịch sự giúp cô mở cửa.

Bởi vì sóng gió ban nãy, cửa vừa mở ra, ánh mắt của toàn bộ người trong khu làm việc dồn tới. Tạ Thanh đi phía trước không có để ý tới, Lục Thành cũng không quản nhiều, hai người một trước một sau, trực tiếp đi vào văn phòng tổng giám đốc.

Tạ Thanh ngồi xuống ghế sofa, Lục Thành đi mở ngăn tủ: "Cà phê nhé?"

Cô yên lặng nhìn hẳn: "Nói thẳng chuyện chính đi."

Hẳn nhìn ra được, cô có chút bất an. Lục Thành nở nụ cười, pha hai chén trà rồi bưng tới bàn trà, sau đó đi lấy laptop.

Hẳn ôm máy tính ngồi bên cạnh cô, hiển nhiên là ở trong máy tính có gì đó phải cho cô xem, cô không có khó chịu vì khoảng cách gần như vậy, chỉ là theo bản năng cô lùi sang bên cạnh hai tấc.

Lục Thành hết sức chăm chú nhìn màn hình, ngón tay gõ trên bàn phím, từ thư mục mở một tập tin trong Word.

Tạ Thanh ở bên cạnh nhìn, từ cách thức cô phán đoán đây là một phần hợp đồng. Lục Thành lăn chuột xuống mấy lần, lăn tới phần giá tiền thì di chuyển máy tính lại cho cô xem.

Thời hạn ủy quyền là 5 năm, số lượng in đầu tiên là 20000 quyển, tiền bản quyền là 10% và mỗi quyển không dưới 32 đồng.

"Hừm..." Hần nhìn cô nghi hoặc suy nghĩ, "Có phải cô không có khái niệm gì về giá cả thị trường không?"

"Tôi biết cái giá này không tồi." Tạ Thanh vừa nói vừa nhìn hần, "Nhưng rốt cuộc là có ý gì?"

Lục Thành gật đầu: "Bây giờ chúng ta đang cố gắng xuất bản 30000 sách trong đợt xuất bản đầu tiên --- nhưng đây không phải chuyện thật sự quan trọng." Nói xong khép máy tính lại, để qua một bên. Ánh mắt nhìn về phía cô, biểu hiện chân thành, "Tôi hy vọng hợp đồng này có thể giúp cô giành lại bản quyền <Thanh Châu Lục>."

"Cái gì?" Tạ Thanh ngạc nhiên, cố gắng liên hệ hai chuyện lại, thế nhưng cô không tìm được bất kỳ quan hệ logic nào.

Lục Thành châm chước, vừa nghĩ vừa nói: "Cái giá <Thanh Châu Lục> được bán cho Khởi Văn vô cùng thấp, hơn nữa là bán đứt, hợp đồng này rõ ràng là không công bằng, tôi nghĩ quan tòa có thể giải quyết. Thế nhưng..."

Hần chuyển đề tài: "Cô và tôi đều rõ ràng, người bị loại hợp đồng này gài bẫy chắc chắn không phải chỉ có một mình cô. Chúng ta cho rằng cái hợp đồng này không công bằng nhưng Khởi Văn có thể lấy ra hàng trăm, hàng ngàn hợp đồng như vậy để chứng minh đây chính là giá thị trường."

Tác giả bị lừa dối bán bản quyền với giá rẻ có bao nhiêu? Nhiều tới mức người trong giới cũng khó có thể tưởng tượng.

Rất nhiều người cảm thấy nghe ngóng tin tức dễ như trở bàn tay, nhưng trên thực tế, tác giả trong giới có một cá tính đặc thù, dù cho ở trong một giới rất lớn nhưng thật ra chỉ có rất ít bạn bè.

Các tác giả lão làng tuy rằng có kinh nghiệm về phương diện này nhưng cũng có bạn bè cố định, sẽ không quá thân thiết với một người mới;

tác giả mới cần kinh nghiệm nhưng người bên cạnh cũng kinh nghiệm không khác mình lắm. Đi quen biết người có kinh nghiệm cũng không thực tế lắm, không phải vấn đề mở miệng được hay không mà là kết bạn vốn chỉ có thể tùy duyên.

Rất nhiều tin tức trong giới này, rất dễ dàng hình thành vòng tròn khép kín.

Hơn nữa phần lớn tác giả mới rất có "tình cảm" với chuyện xuất bản, một người có nhiệt huyết từ nhà xuất bản đi liên hệ với họ, họ sẽ chủ quan không hoài nghi đối phương có phải người tốt hay không, cũng sẽ không nghĩ cách đi thăm dò xem giá cả ra sao, bị lừa là chuyện hết sức bình thường.

Nếu như các tác giả truyền thống cũng được tính vào, chuyện này có lẽ còn bết bát hơn.

Không giống với tác giả mạng vui vẻ lấy trình độ thu nhập làm mục tiêu phấn đấu cho mình, rất nhiều tác giả truyền thống cho rằng cái nghề này hẳn là phải an lòng với nghèo khó, họ xấu hổ khi nói tới tiền bạc. Người khác biết họ xấu hổ khi nói tới tiền bạc, cho nên giá tiền trả cho họ cũng không đâu vào đâu.

Vì lẽ đó, tuy rằng có rất nhiều vấn đề, tác giả truyền thống và tác giả mạng luôn đối đầu gay gắt, nhìn nhau với ánh mắt khó chịu, nhưng từ chuyện bị lừa này này, hai bên thật sự không phân biệt tôi hay anh nữa, ai cũng đừng nên chê cười ai!

"Pháp luật không phải chuyên môn của tôi nhưng tôi cảm thấy, nếu trong tay cô có một phần hợp đồng giá cả công bằng từ Khởi Văn, hẳn có thể cung cấp cho quan tòa tham khảo một chút." Lục Thành nói.

Tạ Thanh trầm mặc một lát, cũng không có tùy tiện nói cách này được hay không, chỉ nói: "Nhưng Khởi Văn sao có thể ký tiếp hợp đồng với tôi?"

Lúc trước cô ký hợp đồng xuất bản với Khởi Văn, Khởi Văn có bản sao thẻ căn cước của cô, lần này hẳn là cũng phải cung cấp thủ tục như vậy.

Lúc trước hai bên âm ỉ tan rã trong bất hòa, lúc này vừa nhìn thấy giấy tờ chứng minh thân phận của cô có lẽ sẽ không hợp tác nữa.

Lục Thành lại cười rộ lên, chau mày, có ý riêng: "Cô là "người bí ẩn" của chúng tôi."

Tạ Thanh: "... Cho nên?"

"Cho nên chúng tôi không muốn nói cho Khởi Văn biết cô là ai, logic như vậy cũng rất bình thường." Hãn nói.

Đứng ở góc độ bên hợp tác, chúng ta nói xuất bản là xuất bản thôi. Nói cho cho các người biết "người bí ẩn" là ai, ngộ nhờ các người loan tin ra ngoài thì sao? Sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ dự án.

"Về phần hợp đồng." Ý cười của hãn có toan tính trước, "Có thể chỉ cần hai bên ký hợp đồng, Văn hóa Thành Thư và Truyền thông Khởi Văn ký thôi. Giữa cô và Văn hóa Thành Thư đã ký hợp đồng từ trước, mặt khác chúng ta có thể vì chuyện xuất bản lần này mà bổ sung một thỏa thuận."

Tạ Thanh khẽ nâng hàm dưới, lập tức tuyên bố: "Vậy tôi muốn tự mình tìm luật sư xem qua."

Một lần bị răn cản, mười năm sợ dây thừng.

Lục Thành muốn cười thầm trong lòng, không để ý nhún vai: "Cô tìm luật sư cũng được."

Tạ Thanh bị hãn trêu chọc tới nổi mặt nóng bừng lên, mím môi mỏng, không tiếp tục nói nữa.

Lục Thành nén cười, tầm mắt rơi vào lông mi rũ xuống của cô, ôn hòa nói: "Nếu như cô không có ý kiến gì, chờ bên pháp vụ soạn xong thỏa thuận, tôi sẽ lấy cho cô ký nhé?"

Tạ Thanh hít sâu, trong lòng vẫn còn một chút mâu thuẫn, cuối cùng vẫn quyết định nhận lời hợp tác cùng với Khởi Văn lần thứ hai: "Được."

Ngừng lại một chút, cô nói: "Tôi mời anh ăn cơm nhé?"

Lục Thành sững sờ: "Hả?"

Cô rất nghiêm túc nói: "Chuyện giúp tôi giành lại bản quyền, tôi muốn cảm ơn."

"Ồ..." Bỗng nhiên hấn mất tự nhiên, ánh mắt hơi mơ màng dừng ở trong không khí, "Không cần khách khí, tôi nên làm vậy."

Cho dù cô không có những cảm giác khó nói kia với hấn, hấn cũng không muốn nhìn thấy tác giả tài năng của mình phải vừa mời cơm vừa chịu thiệt thòi này.

Chuyện <Xích Ngọc Lục> đạo văn, cần nhắc tới vấn đề chiến đấu với dư luận, không thể không chờ. Nhưng tranh chấp bản quyền <Thanh Châu Lục> cũng không liên lụy nhiều, hấn không chờ nổi mà muốn giúp cô trở mình.

Cảm xúc mất tự nhiên nhạt đi một chút, hấn nói: "Chuyện mời cơm không cần vội. Chờ tòa án thụ lý xong, tôi mời cô ăn cơm."

Không phải hấn không muốn ăn cơm với cô nhưng chuyện tranh chấp quyền sở hữu trí tuệ đưa lên tòa sẽ rất khó khăn.

Mời khách ăn cơm ít nhiều cũng phải có cảm giác tốt, như vậy sẽ tăng cao lòng chờ mong của cô với chuyện này. Nhưng nếu như lòng cô lòng

tràn đầy chờ mong mà tòa án không thụ lý vụ kiện thì sao?

Hắn không muốn tạo cho cô loại cảm xúc thất vọng to lớn đấy. Vì như vậy đối với một tác giả mà nói, quá khổ sở rồi.

Cho nên hắn thà rằng chờ một chút.

Mặc dù thụ lý cách thắng kiện còn rất xa nhưng ít ra là chân chính bước về phía trước một bước.

Bàn chính sự xong xuôi, Tạ Thanh cũng không ở lại phòng làm việc của hắn thêm nữa.

Sau khi cô rời đi, Lục Thành cầm điện thoại lên.

Hắn mở WeChat ra, tìm một nhóm chat đã bị chặn trong một thời gian dài - Trung tâm nghệ thuật tự do năm 2014 của đại học B.

Sau khi hắn gửi đi hai tin nhắn, trong nhóm chat náo loạn một hồi.

Mấy phút sau, Lục Thành nhận được một bức ảnh danh thiếp trên WeChat, tên Trương Mịch Nhã.

Hắn ngẫm lại, sau đó hỏi: "Có số số điện thoại không?"

Có người nói: "Chờ một lát, tôi đi hỏi một chút."

Lại mấy phút sau, một số một điện thoại thông qua trò chuyện riêng được gửi cho hắn.

Lục Thành nói cảm ơn với đối phương, sau đó bấm dãy số, gọi đi.

Nhạc chuông vang lên hai tiếng, điện thoại đã được kết nối: "Vâng, chào anh?"

Là một giọng nữ dịu dàng.

Lục Thành lễ phép hỏi thăm: "Chào cô, xin hỏi cô có phải Trương Mịch Nhã không?"

"Vâng, xin hỏi anh là ai?"

"Chào học tử." Lục Thành đặt điện thoại gần hơn một chút, sau đó nói thân phận và ý đồ, "Tôi là học sinh khóa 14 của khoa văn đại học B, tôi tên là Lục Thành. Có vụ án đặc biệt, muốn mời chị giúp tôi một chút, gần đây chị có rảnh gặp mặt nói chuyện không?"

Trương Mịch Nhã: "Gần đây tôi không ở Bắc Kinh, vụ án gì?"

Lục Thành nói chung chung: "Phương diện bản quyền tiểu thuyết. Tôi biết một vị tác giả, ký hợp đồng bị thiệt, khoản tiền nhận được thấp hơn giá thị trường rất nhiều, rõ ràng là hợp đồng không công bằng."

Bên kia điện thoại trầm mặc vài giây, nói đúng sự thật: "Loại kiện tụng này rất khó xử lý."

"Tôi biết." Lục Thành gật đầu, "Xin hỏi giờ chị ở đâu? Có tiện cho tôi nửa ngày hay không, chúng ta gặp mặt nói chuyện."

Đối phương sững sốt một chút: "Tôi ở Tế Nam. Cậu muốn vì việc này tới đây một chuyến sao? Cúng không phải việc gấp, chờ tháng sau tôi trở lại Bắc..."

"Gấp." Lục Thành bình thản.

"?" Bên kia sững sốt một lát, "Vụ án bản quyền tiểu thuyết sao?"

Lục Thành: "Phải."

Đây không phải án quyền sở hữu trí tuệ sao? Cái này không nên gấp nha, cũng không gấp được.

Những gì hắn nói giống như một vụ án giết người và có áp lực phải giải quyết tội phạm vậy.

Tám giờ tối, phần lớn mọi người đều đã tan ca, Lục Thành cũng đã về nhà, Tạ Thanh nhìn thời gian, dự định viết xong một đoạn tình tiết ngắn rồi về nghỉ.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, cô thuận miệng nói một tiếng "Mời vào", suy nghĩ vẫn còn chìm đắm trong tình tiết truyện nên mất vài giây cô mới ngẩng đầu lên.

Người tiến vào là Diệp Linh.

"... Tạ tiểu thư." Cô ấy ngượng ngùng đóng cửa lại.

Tạ Thanh để bút xuống, dựa lưng vào ghế.

"Bình luận trên Zhihu..." Sự lúng túng khiến Diệp Linh trở nên mất tự nhiên, "Tôi sửa lại rồi, cô xem một chút đi."

Nói xong cô ấy đưa điện thoại tới, Tạ Thanh im lặng nhận lấy, xem qua: "Được, như vậy được rồi."

"Xin lỗi." Cô ấy cúi đầu nói. Giọng nói dồn nén rất nhỏ, nghe qua rất oan ức, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc.

Tạ Thanh ngược mắt nhìn cô ấy: "Tôi còn chưa khóc."

Diệp Linh lập tức có chút rối loạn.

"Hơn nữa, tôi cũng không nói gì." Tạ Thanh lấy lại sức, "Chuyện này với tôi đã xong rồi, cứ như vậy đi."

Nói xong cô lại cầm bút lên, Diệp Linh lo sợ bất an chần chừ: "Bên Lục tổng..."

"Tôi không nói với anh ta là ai." Tạ Thanh lạnh nhạt, "Nhưng bình luận kia cũng liên lụy tới anh ta, nếu anh ta đi kiểm tra camera giám sát ở khách sạn cũng rất bình thường. Đây là chuyện của cô và anh ta rồi, đừng hỏi tôi."

Lạnh nhạt, máy móc nhưng không chê vào đâu được.

Hồ hấp Diệp Linh run rẩy, thấp thỏm bất an đứng trước mặt cô một lát rồi xoay người rời đi.

Đi hai bước lại dừng chân.

Cô ấy quay người lại, hỏi Tạ Thanh: "Quan hệ của cô và Đào Nhiên có phải không tốt lắm không?"

Đào Nhiên?

Tạ Thanh nhìn về phía cô, hỏi lại: "Làm sao vậy?"

"Đào Nhiên vẫn luôn nói với tôi cô và Lục tổng..." Diệp Linh hơi ngừng lại, tìm từ thích hợp, "Tin đồn đó."

Tạ Thanh hít một ngụm khí lạnh.

Diệp Linh nói tiếp: "Cô ấy nói Lục tổng ký hợp đồng với cô vì tình cảm cá nhân, nói trước khi cô tới Văn hóa Thành Thử, anh ấy từng mời cô đi ăn gì đó. Cuộc họp hàng năm khi tôi nhắc tới cô nghỉ ngơi trên tầng hành chính, phản ứng của cô ấy vô cùng..."

Cô ấy nhất thời ngừng lại, không biết nên miêu tả thái độ của Đào Nhiên lúc đó như thế nào.

Tạ Thanh ngẫm lại, chọn từ cho cô ấy: "Khịt mũi coi thường sao?"

"... Không kém là bao nhiêu đâu." Diệp Linh nói, "Cô ấy nói nhất định là cô ở đây để tìm Lục tổng cho thuận tiện."

Tạ Thanh: "Cô ta nói thì cô tin sao?"

"Tôi nghĩ các cô đều là người từ phòng làm việc Linh Mặc đi ra..." Cô ấy nói.

Đây là tính logic dễ dàng nảy sinh ra khi nghe tin đồn, cảm thấy người này quen thuộc người khác, sẽ tự nhiên tin rằng chuyện người này nói là sự thật.

Rất ít người trực tiếp có suy nghĩ mặc dù là "người quen", vẫn có khả năng là lời bịa đặt ác ý.

Tạ Thanh không có gì để nói, thở dài: "Cảm ơn cô nói cho tôi biết."

Diệp Linh thở phào một cái, trầm mặc một lúc, còn nói: "Bất quá cô nói cũng đúng."

Tạ Thanh: "?"

"Lúc tôi gửi bình luận tôi không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng vừa rồi tôi suy nghĩ lại... Nếu như cô và Lục tổng trao đổi giới tính, có thể tôi sẽ không tin lời của Đào Nhiên." Cô ấy ngượng ngùng.

Tạ Thanh gật đầu một cái: "Tôi biết."

Cho nên cô ấy mới có thể lập tức nghĩ tới chuyện kia, bởi vì phương diện này, mọi người luôn có ấn tượng cứng nhắc như vậy, lúc cô đi học cũng đã biết quá nhiều lời ác ý tương tự.

"Thật sự xin lỗi." Thần sắc của Diệp Linh suy sụp, "Kỳ thật ở trên mạng tôi còn... Tôi còn là anh hùng bàn phím, tôi đặc biệt chán ghét chuyện kỳ thị giới tính."

Nhưng cô ấy lại vô tình tự tay kỳ thị một người khác.

Tạ Thanh trầm mặc châm chước một chút, nói cho cô ấy biết: "Tôi sẽ không nói tốt cho cô ở trước mặt Lục tổng nhưng nếu hẳn tra ra, tôi sẽ truyền đạt những lời này một cách đúng sự thật cho hẳn."

Diệp Linh gật đầu: "Cảm ơn."

Bất quá, Lục Thành nhất thời không có tinh lực quan tâm chuyện bình luận đó nữa.

Bởi vì đợt marketing trực tuyến của <Tổ Phong Nguyệt> đã bắt đầu trở nên rầm rộ vào thứ năm.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 24

Nghiêm túc mà nói, đợt marketing này là đợt thứ hai. Đầu năm mới cũng đã có một đợt, nhưng chỉ vì lúc đó có vẻ không hết sức thêm nhiệt nên mọi người vẫn thờ ơ, sức ảnh hưởng có hạn.

Weibo marketing căn bản là địa bàn của bốn công ty. Lục Thành hợp tác với hai nhà trong số đó nhưng chỉ giao <Tổ Phong Nguyệt> cho một nhà.

Dự toán không cao, cũng chỉ 5 vạn.

Công ty cung cấp dịch vụ marketing có hai phần, chủ yếu là tùy thuộc vào tài khoản marketing khác nhau. Phương án A bao gồm các mẫu tweets [1] và các bài viết của các blogger, phương án B phần lớn là các loại hình khác.

[1] Một dạng blog nhỏ. Những mẫu tweet được giới hạn tối đa 280 ký tự được lan truyền nhanh chóng trong phạm vi nhóm bạn của người nhắn hoặc có thể được trưng rộng rãi cho mọi người.

Cuối cùng Ngụy Bình lựa chọn phương án B, cô ấy nói: "Bài viết của các blogger và các mẫu tweets cơ bản đều là người trong nghề, fans cũng phần lớn là độc giả trong giới văn học mạng, xoay tới xoay lui cũng không ra khỏi giới; nhưng nếu như do các blogger khác lan truyền, sẽ khai quật được rất nhiều các độc giả ngầm, về phần trong giới, khi nhìn thấy một tác phẩm có tiếng tăm ở bên ngoài sẽ tự nhiên chú ý thôi."

Cho nên, cuối cùng chọn một vị blogger khoa học có hàng triệu fans làm nòng cốt, mặt khác sẽ marketing bằng cách chia sẻ rầm rộ.

Nội dung trên Weibo của vị blogger kia cực kỳ đơn giản, chỉ nói, "Gần đây tôi nhìn thấy một bộ truyện mới có tên là <Tố Phong Nguyệt>, tôi đọc thử, lối hành văn và tình tiết rất cảm động, tới bây giờ tôi cũng không thấy khuyết điểm gì. Chờ tôi đọc nốt, tôi sẽ viết một bài cảm nhận!"

Cũng không liên kết gì, không nói tới xem ở đâu, thậm chí không nhắc tới vị tác giả được gọi là "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thụ", hoàn toàn không ép phải đọc. Mà câu nói "Chờ tôi đọc nốt, tôi sẽ viết một bài cảm nhận sách.", càng tự nhiên và chân thành.

Phía dưới phần bình luận có người có thể đọc ở đâu, blogger cũng chỉ tùy ý viết một tên tài khoản chung ở bên trong bình luận, cũng không chia sẻ ra ngoài.

Trong ngày hôm đó, số lượt chia sẻ không tính là cao, chỉ có bốn, năm trăm lượt thôi.

Nội dung các bài chia sẻ cũng đơn giản, đại khái đều là "Đánh dấu lại sau này đọc", "Văn hoang [2], phải xem thử xem."

[2] Một từ ngữ mạng, đề cập đến trạng thái không có sách để đọc.

Cơn sốt nhỏ xuất hiện lúc hơn mười giờ đêm -- bạn thân của blogger, có số lượng fans là hơn 200 vạn người, cũng là một vị có dấu tích V đỏ, đột nhiên chia sẻ bài viết này trên Weibo: "Ta thử đọc!!! Thật sự đáng xem!!! Con mẹ nó ta đọc mà cả người sáng khoái!!! Ta lệnh cho các người đều phải xem!!!"

So sánh với blogger chủ có tương phản to lớn, có hiệu quả kích thích lòng hiếu kỳ của người xem.

Lượt chia sẻ sau hơn nửa ngày vượt qua 3000 lượt, tới gần buổi trưa, lại có mấy vị có dấu tích V đỏ có tiếng tăm không nhỏ chia sẻ.

"Chia sẻ."

"Đánh dấu."

"Lưu lại rảnh rồi đọc."

Đều dùng từ cực kỳ đơn giản, thật giống như trong vô tình cảm thấy hứng thú với bài viết đó trên Weibo nên tiện tay chia sẻ.

Tới bảy giờ tối hôm sau, lượt chia sẻ vượt qua 8000 lượt, sau đó số liệu tăng trưởng có tốc độ chậm lại nhưng vẫn còn tiếp tục tăng, vượt qua con số 10000 lượt không thành vấn đề.

Vào thời điểm đó, <Tố Phong Nguyệt> vẫn chưa có tình tiết gì cao trào, nhưng trong quá trình thêm nhiệt đã thu hút số lượng tuyên truyền ổn định.

Khéo léo chính là ở chỗ đó, bài viết có hàng vạn lượt chia sẻ và mấy ngàn bình luận nhưng không ai hoài nghi đây là marketing.

Bởi vì bình thường trên twitter cũng có những mẫu tweets như vậy. Sau lưng không có người nâng đỡ và hoạt động vốn nhưng những tác phẩm bất ngờ gặp vận may như vậy, ở trong giới văn học cũng không ít.

Hiện tại, tình tiết cao trào của <Tố Phong Nguyệt> sắp xuất hiện, chiến dịch marketing chính thức đuổi kịp ngay sau đó.

Tạ Thanh viết tình tiết này khi còn vẫn còn nghỉ Tết, lúc ấy tài khoản chung còn chưa dùng hết bản thảo, mỗi buổi tối đúng hạn đăng là được nên cô không cần gửi gấp bản thảo qua bưu điện.

Cho nên phần bản thảo này mấy hôm trước lúc cô trở lại Bắc Kinh mới nộp lên, vẫn là bản thảo viết tay như cũ, ký và in dấu tay xong thì cô giao cho Lục Thành.

Lúc đó Lục Thành không xem, trực tiếp giao cho biên tập đi gõ vào máy.

Buổi tối hai hôm trước, biên tập đột nhiên điên cuồng nhắn tin cho Tạ Thanh trên WeChat:

"Tạ Thanh đại đại!!!"

"Tạ Thanh đại đại!!!"

"Đại đại, cô nhắn lại đi!!!"

Tạ Thanh: "?"

Biên tập: "Lúc tôi gõ chương không có nghĩ nhiều, hôm nay gõ chương mới thì mới bỗng nhiên phản ứng lại... Bùi Hành thật sự đã chết rồi sao???"

Tạ Thanh: "... 0.0 Đúng vậy."

Biên tập: "???" Sau này còn sống lại không???"

Tạ Thanh: "Sống lại cái gì cơ, lạnh ngắt rồi mà."

Biên tập: "..."

Sau đó là sáng sớm hôm qua.

Tạ Thanh chưa bao giờ tới Văn hóa Thành Thư sớm, bởi sáng sớm cô cũng không có cảm hứng gì.

Lúc cô đi vào cao ốc, Lục Thành vừa lúc trở về từ bên ngoài, hai người cùng đi vào thang máy, Lục Thành nhìn cô nhiều lần, hình như có chuyện muốn nói lại thôi.

Làm cho cô nhịn không được hỏi: "Lục tổng sao vậy?"

"Cái kia..." Lục Thành nhẹ giọng ho khan, "Sáng sớm nay tôi mới xem bản thảo, Bùi Hành..."

Xét thấy biên tập đã hỏi một lần rồi, Tạ Thanh đoán được hẳn muốn hỏi gì, vẻ mặt lạnh nhạt: "Chết rồi."

Lục Thành: "Vậy hẳn..."

Tạ Thanh: "Không sống lại nữa, lạnh ngắt rồi."

Lục Thành biểu diễn cho cô xem vẻ buồn rầu đầy mặt.

Tạ Thanh nghi hoặc, hỏi hẳn: "Không phải Lục tổng xem qua dàn ý rồi? Hẳn không phải nam chủ mà."

Lục Thành: "... Đúng vậy."

Hẳn xem qua dàn ý rồi, cũng biết rõ Bùi Hành không phải nam chủ. Nhưng mười vạn chữ đăng nhiều kỳ ở trước đó, Bùi Hành tồn tại y hệt nam chủ.

Trong quá trình đọc, tuy rằng thỉnh thoảng có thể cảm giác được Bùi Hành quá mức do dự lưỡng lự, không xứng với tính cách ngay thẳng của nữ chủ nhưng bởi vì trong dàn ý chưa viết chi tiết kết cục của Bùi Hành, Lục Thành tự động cho rằng hẳn sẽ lùì ra phía sau sau khi nam chủ ra trận.

... Đây là cách xử lý thường thấy trong văn học mạng. Nhân vật nam phụ hoặc nữ phụ, cho dù không hoàn mỹ cũng thông thường không chết, nếu thật sự chết phần lớn cũng chết trước tình tiết kết cục cao trào.

Mười vạn chữ dài như vậy, người đọc hoàn toàn không cần lo lắng sống chết cho nhân vật này.

Nhưng cô cứ thế viết người này chết rồi.

Sự căng thẳng của cốt truyện rất mạnh, cảnh tượng cũng nổi bật đúng lúc đúng chỗ. Trong núi rừng, một đêm mưa to, sát thủ ba giới Thiên - Nhân - Yêu hiệp lộ tương phùng [3], chiến đấu oanh liệt bảy ngày bảy đêm.

[3] Khó có thể nhường nhịn (gặp nhau trong ngõ hẻm)

Núi đá nứt toác, nữ chủ ở trong gió lớn gào thét, cố gắng dùng hết pháp lực, hóa thành một sợi bạc trắng, bảo vệ linh đan lao vào vòng vây tầng tầng lớp lớp.

Trận đánh này diễn ra rất dài, bầu không khí càng thêm bi tráng. Đứng ở góc độ người đọc, có thể cảm giác kể tiếp sẽ xảy ra chút bi kịch, ví dụ như nữ chủ mất hết pháp lực hoặc là một nhân vật mới sẽ thức tỉnh trước khi thoát khỏi thung lũng.

Không nghĩ tới, Bùi Hành làm bạn một đoạn đường với nữ chủ chết rồi.

Chết ở dưới loạn tiễn của thiên giới.

Tâm tình Lục Thành phức tạp nhìn chăm chăm người nói ra câu "không sống lại nữa, lạnh ngắt rồi.": "Tại sao xử lý như vậy?"

Tạ Thanh chớp mắt: "Tại sao không?"

Lục Thành nói: "Quá đột ngột."

"Rất nhiều người qua đời đều rất đột ngột." Cô nói, "Tai nạn xe cộ, sự cố chữa bệnh, ngộ độc thức ăn... Ngoại trừ chết già và bệnh tật, các phương thức qua đời cơ bản khác đều sẽ khiến người ta không kịp chuẩn bị."

Ngừng lại một chút, cô chầm chước câu chữ giải thích: "Tôi cảm thấy viết chiến tranh hoặc đại loại như vậy... Chương này của tôi là khi "ấu đả", sẽ làm cho người đọc cảm thấy nhân vật quan trọng nhất định sẽ không chết, như vậy kỳ thật rất chán, cũng không thực tế. Trong chiến tranh cổ đại, tướng quân phụ trách bày binh bố trận, không nhất định phải luôn tự mình xung phong ra trận, tướng lĩnh tử trận cũng có không ít."

Nói xong cô lại suy nghĩ, nói bổ sung: "Chẳng qua nếu như Lục tổng cảm thấy quá không thích hợp, tôi sửa lại một chút cũng không phải không được."

Cô kiên trì với văn chương của mình nhưng tình tiết này chỉ là một điểm nhỏ, không có ảnh hưởng tới toàn cục. Nếu hần xuất phát từ góc độ cân nhắc tình tiết này, sau đó cảm thấy lo lắng, cô có thể thử sửa chữa lại.

Nhưng Lục Thành chợt lắc đầu: "Không, tôi không có ý đó." Hần bật cười, "Chỉ là đứng ở góc độ độc giả, tôi vô cùng kinh ngạc."

Đây là năng lực xây dựng tình tiết của cô.

Làm độc giả, quả thật hần thất tình tiết này quá đột ngột nhưng không quá bất ngờ.

Cái chết của Bùi Hành khiến cho người ta bi thống nhưng không có cảm xúc phẫn nộ vì cho rằng tác giả viết vớ vẩn.

Đợt marketing mới chính là an bài cho tình tiết này, không giống cách thức lần trước nhưng nối tiếp lần trước.

Bọn họ tìm một vị họa sĩ cổ phong có tích V, phác thảo lại tình tiết này. Chỉ phác thảo vài nét nhưng hiệu quả rất tốt.

Kết hợp với lời nói:

"Năm mới vô tình đọc qua áng văn <Tố Phong Nguyệt> trên Weibo, bất tri bất giác đọc tới bây giờ."

"Ngày hôm nay, tưởng nhớ tới wuli [4] Bùi công tử."

[4] Wuli là 우리 trong tiếng Hàn, phát âm giống nhau, có nghĩa là "của chúng tôi, nhà tôi".

Phía dưới là ba cái icon lệ rơi đầy mặt.

Trên tranh không thể hiện quá trình đánh nhau, phần lớn là hình ảnh hồi ức nữ chủ và Bùi Hành ở bên nhau.

Vừa chuyển bức tranh, hình ảnh Bùi Hành đột nhiên bị trúng tên.

Bên trong dãy núi, trên là trời, dưới là đất, máu tươi tung tóe, mưa to giàn giụa.

Chỉ là phác thảo, không có màu màu nhưng hình ảnh trắng và đen lại càng tôn lên vẻ xơ xác tiêu điều và thê lương.

Phần lớn cảnh nam phụ chết tương tự như vậy đều sẽ là nam phụ nằm trong lòng nữ chủ trình diễn một màn tâm sự với nhau, nhưng lúc Bùi Hành chết, nữ chủ gần trong gang tấc, thế nhưng không cách nào cận kề.

Nàng chém giết tiến về phía hăn nhưng lại bị ngăn cản.

Nàng gào thét nói muốn mang thi thể Bùi Hành về nhà, thế nhưng cũng không có kết quả.

Càng dốc hết sức lực cố gắng, tay càng nhuộm máu, tiếc nuối càng sâu.

Màu sắc bức tranh tỉ mỉ, nét vẽ xưa nay chưa từng có, sắc điệu ôn nhu.

Toàn cảnh bên trong, ánh nắng màu cam đỏ rải khắp khe núi; cảnh ở giữa, là cây lá được mưa gió trong đêm cọ rửa, đang nhỏ xuống từng giọt nước.

Thời gian trôi đi, đông đi xuân tới. Hài cốt bị vùi lấp, dòng suối bị máu nhuộm đỏ đã trở nên trong suốt, bên dòng suối vốn tràn đầy vết máu và bùn đất, giờ đây những đóa hoa tươi kiêu diễm đã vươn lên.

Giữa non sông gấm vóc, toàn bộ thi thể biến mất không dấu vết.

Cuối cùng là một chiếc ô, góc nhìn thay đổi, gương mặt nữ chủ trong trẻo, lạnh lùng, mang theo nước mắt nhưng không có cảm xúc lạnh lẽo thấu xương.

Lúc tranh châm biếm đang lên, lượt chia sẻ ban đầu cũng không nhiều. Qua mấy tiếng, blogger lần trước đăng bài trên Weibo chia sẻ: "Hu hu hu, tôi vì wuli Bù công tử khó chịu một ngày nhưng tôi vẫn còn muốn xem tiếp, tôi không tin!!"

200 vạn fans thân thiết cũng chia sẻ theo cô ấy: [rơi lệ] [rơi lệ] [rơi lệ] tôi cũng...

Các blogger khác thì phần lớn vẫn hững hờ với tranh nhưng ở trong khu bình luận, không ngoài dự đoán đã dấy lên một màn thảo luận sôi nổi.

"Ngược tới vậy còn muốn tiếp tục xem, bản chất của nhân loại thật là thơm ha ha ha ha!!!"

"Tôi muốn biết đọc truyện chỗ nào vậy? Tôi ở Ngọc Giang và Thủy Sơ Trung đều không tìm ra."

"Tài khoản công khai của tiểu thuyết vẫn đang đăng tiếp! Bọn tử muội theo tôi đi!"

Đồng thời, ở trong giới tác giả cũng có ít sóng gió nghị luận, "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thù" rất cuộc cũng được chú ý, mọi người nhao nhao thấy kỳ lạ, không hiểu tại sao tác giả không trực tiếp lấy một cái bút danh sáng tác truyện.

"Có thể nào là thủ đoạn marketing không?"

"Cũng có khả năng là bí danh của vị đại thần nào, bị vướng hợp đồng với trang mạng nên không tiện dùng bút danh sáng tác chẳng?"

Đây là hai cách nói thường thấy nhất.

Loại bàn tán sôi nổi này không quá kỳ lạ... Nói đạo lý, nếu không phải biết rõ đây là một vòng marketing, chính bản thân Tạ Thanh cũng có xúc động vì những lời bình luận khắp nơi!

Hóa ra Bùi Hành tốt như vậy.

Cô có một loại cảm giác trì trệ tình ngộ.

Buổi tối hôm đó, lượt chia sẻ trên Weibo đạt tới con số 1.2 vạn, Phong Nguyệt# trở thành đề tài siêu cấp đúng thời cơ.

Dưới ảnh hưởng của cảm xúc, nhiều độc giả ban đầu chỉ đọc kinh điển Phật giáo bắt đầu viết một cách say mê với đồng nhân văn, vẽ những bức tranh của cùng một người, và loạt bài dưới 100.000 từ được mở ra.

Nhưng chủ đề nóng ở thời điểm này là Hành#... Điều này vượt ngoài kế hoạch của bộ phận điều hành.

Sau đó cô nghe được người hoạt động trong bộ phận điều hành vỗ bàn hô to: "Mẹ nó, tôi muốn cướp chủ đề #Bùi Hành#! Tôi là Bùi Hành Đàng!!!"

Tạ Thanh: "..."

Chạng vạng thứ sáu, Lục Thành có hẹn với phó cục.

Nhà hàng nằm ở tầng trên của một tòa nhà trên đường Đại Vọng, giá cả không thấp nhưng chất lượng đồ ăn xứng đáng, tầm nhìn bên ngoài cửa sổ cũng đẹp.

Tổng biên tập của Khởi Văn - Tiền Trí Bằng đã chờ trong phòng từ lâu, nhìn thấy Lục Thành, trước tiên là luôn mồm nói xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, Khương tổng tạm thời bị vướng cuộc họp của đài phát thanh, thật sự không thể ra ngoài."

"Khương tổng" là CEO của Truyền thông Khởi Văn, Tiền Trí Bằng phụ trách việc xuất bản dưới trướng. Lục Thành tới vì chuyện xuất bản, cho nên gặp Tiền Trí Bằng cũng được rồi.

Muốn ký hợp đồng xuất bản <Tổ Phong Nguyệt>, Khởi Văn đương nhiên chú ý tin tức liên quan. Mấy người vừa ngồi xuống, Tiền Trí Bằng đã nói: "Đợt marketing này rất được đấy. Các người tìm họa sĩ giỏi như vậy, bức tranh được tô màu kia hẳn là tốt không ít tiền."

"Ồ." Lục Thành gật đầu uống một hớp nước, nói thật cho hẳn biết, "Chúng tôi chỉ muốn bản phác thảo."

Tiền Trí Bằng: "?"

"Bức tô màu là cô ấy tự muốn thêm, không thêm tiền." Lục Thành cười nhạt, "Chúng tôi chỉ cung cấp ý tưởng chung chung, cho cô ấy xem qua phần trước truyện, tìm tình tiết hồi ức trước lúc chết thích hợp, không biết thế nào cô ấy lại vẽ hết truyện rồi."

"..." Tiền Trí Bằng cảm thấy hẳn như có như không khoe khoang, nhẹ giọng ho khan, "Lợi hại lợi hại."

Lục Thành cười cười, ra hiệu Ngô Mẫn lấy hợp đồng ra, đưa cho Tiền Trí Bằng: "Bên pháp vụ làm xong hết rồi, bản hợp đồng các người gửi tới không có vấn đề gì, tôi chỉ tự mình sửa lại một ít."

Tiền Trí Bằng nhận lấy, vừa lật vừa hỏi: "Sửa cái gì vậy?"

Lục Thành: "Số lượng xuất bản đầu tiên là ba vạn sách, có được hay không?"

"..." Tiền Trí Bằng cười khố, chép miệng, lại thở dài, "Hiện tại tình trạng thực tế của ngành công nghiệp sách, anh cũng biết..."

"Sách, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám." Lục Thành nhíu mày, "Trên hợp đồng ghi là số lượng xuất bản đầu là hai vạn, trên thực tế có thể lén in nhiều thêm, lãi bao nhiêu tiền lời, đây là quy củ bất thành văn trong giới của các người. Tôi không hỏi tỉ mỉ nhưng các người cũng đừng lừa tôi quá nhiều."

Sắc mặt Tiền Trí Bằng trở nên khó coi.

Đúng, có thể động chút tay chân với sách bán chạy trên thị trường tiêu thụ bằng cách in vượt lên hoặc là sau khi in thêm không nói cho tác giả, không cần thanh toán tiền nhuận bút, cũng rất thường thấy.

Nhưng rất ít người trực tiếp nói ra như vậy.

Hắn xấu hổ nhìn Lục Thành, Lục Thành bình tĩnh nhìn hợp đồng: "Ba vạn sách, có ký hay không? Không ký tôi tìm nhà khác hợp tác."

Lời ngầm là: Bây giờ người muốn cướp quyền hợp tác quyển sách này rất nhiều.

Các người tự xem mà làm.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 25

Do dự mãi, Tiền tổng biên cuối cùng cũng cắn răng ký hợp đồng với số lượng xuất bản đầu là ba vạn quyển.

Ngành xuất bản dù sao cũng là ngành công nghiệp đang xuống dốc, không chỉ doanh số tiêu thụ giảm, mã số sách cũng trở nên ngày càng khó nắm bắt, đề tài cũng ngày càng ít.

Mấy năm gần đây, rất nhiều nhà xuất bản nhỏ phải đóng cửa. Nhà xuất bản Khởi Văn là một phần của Truyền thông Khởi Văn, tuy rằng không tính là "nhà xuất bản nhỏ" nhưng tháng ngày trôi qua cũng không dễ chịu. So sánh với các mảng khác bên dưới tập đoàn là trò chơi và truyền hình, càng thêm bi thảm vô cùng.

Tiền Trí Bằng vẫn luôn nơm nớp lo sợ, chỉ sợ một ngày nào nhà xuất bản đột nhiên giải tán, mọi người thất nghiệp.

Trong tình cảnh như vậy, nếu ký được một quyển sách có thể đột nhiên nổi tiếng, bán chạy trong cả nước, chuyện này quả thật chính là cứu tinh của nhà xuất bản, một bộ sách nuôi sống cả một công ty là chuyện không khoa trương ở trong cái ngành công nghiệp này.

Gần một năm trước đó, nhà xuất bản Khởi Văn dựa vào <Thanh Châu Lục>, tính ra cũng có thể sống thoải mái. Nhưng câu chuyện kết thúc, sức nóng cũng giảm xuống, sau đó chuyện <Xích Ngọc Lục> bị phơi bày, Ngọc Ly thân bại danh liệt, việc tuyên truyền liên quan tới <Thanh Châu Lục> cũng không tốt, lượng tiêu thụ cứ thế trượt dài.

Cho nên <Tố Phong Nguyệt> này...

Tuy rằng số lượng xuất bản đầu tiên là ba vạn thật sự có chút cao, cho dù hần vốn cũng lên tính toán cũng không tính tới nhiều như vậy. Nhưng sau này có tuyên truyền, có Văn hóa Thành Thư đốc tài lực cùng làm, cũng có thể nói là không tồi.

Huống hồ, tuy rằng chỉ giao vào tay Khởi Văn chuyển xuất bản nhưng hạng mục này ở Văn hóa Thành Thư e rằng là một hạng mục lớn.

Một khi chuyển thể thành phim, bán đi ba vạn sách cũng không quá khó khăn.

"Được!" Tiền Trí Bằng căn rằng vỗ bàn một cái, lấy bút từ chỗ trợ lý, ký hợp đồng.

Tất cả đều vui vẻ, hợp tác vui vẻ, mọi người bắt đầu dùng bữa uống rượu.

Bữa tiệc này là Khởi Văn mời, chủ yếu là muốn thăm dò Lục Thành, xem có thể chia một chén canh từ hạng mục bản quyền Tố Phong Nguyệt hay không. Lục Thành khoa tay múa chân, mở miệng nói "Để nói sau", "Tôi còn chưa tính tới", "Cái này tôi nói không tính."

Tiền Trí Bằng tức giận tới nổi thầm nghiến răng nhưng chuyện này ở trên bàn rượu không hiểm lạ, cho nên không khí bữa tiệc vẫn rất tốt.

Qua ba tuần rượu, ngoại trừ Ngô Mẫn không uống rượu, mọi người đều có chút say.

Tiền Trí Bằng lại rót rượu đổ cho Lục Thành, vỗ bả vai hần: "Lục tổng, hôm nay anh có chút keo kiệt nha. Anh nói phim không được, anh là người định đoạt, cho chúng tôi một chân vào sản xuất trò chơi có cái gì không tốt?"

Lục Thành cười nhạt, cầm chén rượu lên nhưng không uống, ghé vào mũi ngửi hương rượu: "Tôi nói thật với anh rồi..." Giọng của hắn vì hơi men mà có vẻ hơi mơ hồ, "Thật sự không phải tôi keo kiệt, cũng không phải tôi không nể mặt anh. Phía bên tôi cũng khó làm lắm."

"Hừ..." Tiền Trí Bằng đẩy hắn một cái, khịt mũi coi thường đối với lời này của hắn, "Anh muốn từ chối thì cứ nói đi, có ai không biết anh ở Văn hóa Thành Thư hô mưa gọi gió."

"Đó cũng là vẻ bề ngoài thôi." Lục Thành chán nản lắc đầu, "Tiền trong sổ sách căn bản không giữ được."

Uống một ngụm rượu, hắn nhìn Tiền Trí Bằng: "Nói tới cái này, tôi lại muốn thỉnh giáo Tiền tổng biên một chút."

Tiền Trí Bằng không rõ: "Cái gì?"

"Mọi người đồn đại..." Lục Thành híp mắt, "Mọi người đồn đại, riêng bộ <Thanh Châu Lục> anh đủ tiền mua căn hộ ở Hàng Châu? Trích phần trăm từ một bộ sách sao có thể cao như vậy?"

Tiền Trí Bằng không trả lời ngay, cười sâu xa.

Hơi men trong người Lục Thành nhất thời nhạt đi hai phần, kinh ngạc nói: "Anh sẽ không... quyet tiền bản quyền đấy chứ?"

Bầu không khí trên bàn cứng đờ, Tiền Trí Bằng thiếu chút nữa đập cho hắn một cước.

"Anh đừng có nói mò!" Hắn cau mày, "Đó là phạm tội, sao tôi có thể làm? Nếu tôi thật sự làm như vậy, tôi cũng sẽ không thể giống trống khua chiêng mua nhà đâu."

Lục Thành nói: "Bằng không thì thế nào?"

"Hãy... Được rồi, có thể cùng kiểm tiền, tôi nói với anh." Tiền Trí Bằng vừa nói vừa bẻ khớp tay, "Anh xem, xuất bản, phim truyền hình, phim điện ảnh, phim mạng, trò chơi, kịch truyền thanh,... Mấy hạng mục này của <Thanh Châu Lục> gộp lại có giá trị bao nhiêu?"

"Phí bản quyền sao?" Lục Thành hiền lành hỏi một câu, Tiền Trí Bằng gật đầu, trong lòng Lục Thành tính toán một chút, "Hơn ba mươi triệu? Bán từng phần thì có khả năng cao hơn một chút nhưng bây giờ phim truyền hình thường theo gói."

"Đúng." Tiền Trí Bằng bỗng nhiên có chút đắc ý, vỗ ngực, "Trên thực tế cũng bán hơn ba ngàn, còn không tới bốn ngàn. Anh nói xem, Khởi Văn kiếm được số tiền này đều dựa vào tôi, chia cho tôi hai trên mười phần là không nên sao?"

"Anh nói như vậy cũng đúng..." Lục Thành chần chờ gật đầu nhưng trên mặt hiện ra nghi ngờ, "Còn phải chia tiền cho tác giả. Cho anh hai phần, vậy cho tác giả bao nhiêu?"

"Hãy, anh..." Tiền Trí Bằng vui vẻ, vỗ vai hấn, cho hấn hai chữ, "Cực, ít!"

Lục Thành bất mãn nhíu mày, không lên tiếng.

Tiền Trí Bằng chậm rãi nói: "Tôi nói cho anh biết, tất cả tiền bản quyền của <Thanh Châu Lục> gộp lại, tôi cho tác giả 6 vạn."

"Hả?!" Lục Thành trợn mắt há mồm, "Tác giả không tìm anh tính số sao?"

"Ai da..." Tiền Trí Bằng dùng một nụ cười đa mưu túc trí nhìn hấn, "Cô ta sao có thể tìm tôi tính số? Là cô ta tự ký hợp đồng."

"Không phải..." Lục Thành lắc đầu, "Nhưng tôi nghe nói tác phẩm này trước khi ký hợp đồng với Khởi Văn, có thành tích không tề ở trên tạp chí. Anh cho cô ta cái giá này, cô ta làm sao chịu ký hợp đồng với anh?"

Tiền Trí Bằng nhìn Lục Thành, gần như coi hẵn thành một kẻ có bộ dạng ngu si: "Cô ta không ký, anh phải nghĩ cách cho cô ta ký chứ!"

Lục Thành truy hỏi: "Cách gì?"

"Hãy, tôi lắng cho anh quá!" Tiền Trí Bằng dựa vào ghế gỗ bàn mấy cái, "Anh chưa từng tiếp xúc với tác giả mới sao? Họ vô cùng muốn ra sách. Anh đi tìm một biên tập nói vài lời êm tai, nói cho cô ta biết, hiện tại kinh tế ngành xuất bản trì trệ, giá cả đều như vậy, hợp đồng đều ký như thế. Cô ta có thể làm sao? Có mấy người sẽ nghĩ tới chuyện đi hỏi thăm giá cả? Sau đó -- chú ý -- trọng điểm --"

Tiền Trí Bằng lại gõ bàn: "Trong hợp đồng nhất định phải viết là bán đứt bản quyền, cho phép bán trao tay. Như vậy nếu anh bán bản quyền đi, cũng không cần cho cô ta một phân tiền."

Lục Thành trì trệ: "Vậy tác giả cũ thì sao?"

"Tác giả cũ dĩ nhiên không thể làm như vậy!" Tiền Trí Bằng nói năng có khí phách, "Tác giả cũ không chỉ khôn ngoan, còn có mối quan hệ, nếu làm không tử tế họ sẽ gây xôn xao dư luận, như vậy ai chịu nổi."

Lục Thành trầm mặc, thật giống như đang tiêu hóa "chương trình học" này, thật lâu mới nói: "Anh làm như vậy không phải cố ý lừa người ta sao?"

"Chậc." Tiền Trí Bằng vui vẻ, "Không cần sợ, cô ta muốn tố cáo cho cô ta tố cáo đi. Tôi đã nói với anh, 100 tác giả thì có 95 người không muốn lãng phí tinh lực với anh, còn 5 người còn lại thì có 4 người không tìm ra luật sư tốt, còn một người kia, cũng chưa chắc có thể thắng kiện!"

Lục Thành: "Tại sao vậy?"

"Anh thấy quan tòa có thể nhìn ra bất công giỏi như vậy sao?" Tiền Trí Bằng nói tới hưng phấn, tự rót tự uống, "Đây không phải mua nhà, mua nhà có giá cả rõ ràng, anh hãm hại ai tòa án tra là biết. Còn chuyện tranh chấp quyền sở hữu trí tuệ là một khoản nợ dai dẳng đó."

Lục Thành bật cười: "Vậy lương tâm, không có trở ngại gì sao?"

Tiền Trí Bằng bật cười một tiếng, suýt nữa sặc rượu.

Sau đó, hấn lại dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn Lục Thành, lời nói ý vị sâu xa: "Huynh đệ, một bộ sách một căn hộ đấy!"

"Vậy <Xích Ngọc Lục> kia..." Lục Thành giống như tùy tiện kéo dài đề tài.

Nhưng Tiền Trí Bằng đột nhiên ngừng lại, chỉ cười khan một tiếng, nói qua loa: "Cũng là một chuyện thôi, chúng ta nói chuyện khác đi."

Ánh mắt Lục Thành hơi trầm xuống, không hỏi lại, cung ly với hấn: "Nghe quân nói một buổi hơn đọc sách mười năm, hợp tác vui vẻ."

Chín giờ tối, tiệc rượu cũng kết thúc. Mấy người của Khởi Văn đều uống quá nhiều, phải gọi taxi. Lục Thành tuy rằng tự mình lái xe tới nhưng Ngô Mẫn không uống rượu nên cô ấy có thể lái xe.

Ngô Mẫn ngồi vào vị trí ghế lái, Lục Thành ngồi ở phía sau, hai người trầm mặc chờ đợi, nhìn một đám người say khướt lần lượt lên xe rời đi.

Lục Thành nặng nề thở ra, hấn cảm thấy buồn bực, trực tiếp nghe chuyện Tạ Thanh bị lừa như thế nào, hấn cảm thấy không khỏe nổi.

Chuyện này không liên quan tới tình cảm cá nhân, bất luận là người tài hoa nào hay tác giả chuyên tâm sáng tác, đều không nên chịu đả ngộ

không công bằng như vậy.

Sao Tiền Trí Bằng có thể làm ra chuyện như vậy?

Đó chính là tác phẩm chấn động giới văn học - <Thanh Châu Lục> đó.

Vậy mà hắn có thể kiêu ngạo như vậy, dùng giọng điệu không thèm để ý nói ra những câu nói kia sao?

Vô sỉ mà không tự biết.

Thần sắc Ngô Mẫn phức tạp mà cười nói: "Tôi được mở mang hiểu biết."

Thường có câu nói thời gian không phụ lòng người có công nhưng loại "có lòng" này thật sự đáng sợ.

Đừng nói lúc trước Tạ Thanh ngay cả Weibo cũng không dùng, cho dù có lên mạng xã giao với các tác giả quen thuộc, vào lúc nôn nóng muốn ra sách, đối mặt với tính toán cố ý như vậy cũng chưa chắc có thể tránh được một kiếp.

Lục Thành nhìn cảnh thành phố rất lâu, nói với Ngô Mẫn: "Bật cho tôi nghe."

Ngô Mẫn "À" một tiếng, lấy máy ghi âm từ trong túi ra, trở tay đưa ra đằng sau.

Tiếng Tiền Trí Bằng vô cùng hưng phấn.

Qua một đoạn tiếp, hắn phát lại một đoạn.

"Anh thấy quan tòa có thể nhìn ra bất công giới như vậy sao?"

"Anh làm như vậy không phải cố ý lừa người ta sao?"

"Không cần sợ, cô ta muốn tố cáo thì cứ cho cô ta tố cáo đi."

"Trong hợp đồng nhất định phải viết là bán đứt bản quyền, cho phép bán trao tay. Như vậy nếu anh bán bản quyền đi, cũng không cần cho cô ta một phân tiền."

"Tất cả tiền bản quyền của Thanh Châu Lục gộp lại, ta cho tác giả 6 vạn."

Mặt Lục Thành lạnh đi, dùng sức tắt bút ghi âm: "Trước mắt không cần nói cho Tạ Thanh."

Ngô Mẫn: "Vâng."

Suy nghĩ chốc lát, hần còn nói: "Mua vé tới Tế Nam và sáng sớm thứ ba, mua nhiều hơn một vé."

"Nhiều hơn một vé?" Ngô Mẫn nghi hoặc nhìn hần từ kính chiếu hậu, đang muốn hỏi là cho ai, hần nói: "Cho Tạ Thanh cùng đi."

Thứ ba, Tế Nam, khách sạn Châu Tế.

Phòng 412.

Bút ghi âm được đặt trên bàn trà, yên lặng phát ra âm thanh. Tiếng hàn huyền, tiếng mời rượu, tiếng chạm cốc, rất nhiều tiếng lọt vào tai.

Đương nhiên, còn có tiếng trầm bổng của Tiền Trí Bằng.

Bởi vì dậy sớm và một đường đều mệt rã rời, Tạ Thanh ngây người sau khi nghe và tinh thần cũng phấn chấn lên, trợn mắt há mồm nhìn Lục Thành, vẻ mặt là: Ở đâu ra vậy? Lén ghi âm sao? Lục tổng anh đúng là không thể nhìn mặt bắt hình dong nha.

Lục Thành cũng cảm nhận được ánh mắt của cô từ sớm, cứng rắn không nhìn lại, cười hờ hững thổi trà.

Ngô Mẫn bận rộn xử lý email trên trên điện thoại, tạm thời không nói gì. Trương Mịch Nhã dựa vào sô pha, tư thái thanh thản nhưng lông mày thanh tú cũng bất giác nhíu lại.

Hóa ra mấy người trong giới văn học cũng loạn như vậy - Lục Thành mơ hồ đọc được câu nói này trên mặt cô ấy.

Mấy phút trôi qua, ghi âm phát xong, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Tạ Thanh còn chưa hết kinh sợ, trong lúc nhất thời trong đầu trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm Lục Thành.

Lục Thành ngẩng đầu, nhìn Trương Mịch Nhã: "Học tử cảm thấy thế nào?"

"Hừm..." Nữ tiến sĩ học khoa luật trường đại học B hơi trầm ngâm một chút, nhìn Tạ Thanh: "Thẳng thắn mà nói, theo lời trong máy ghi âm, chuyện liên quan tới tranh chấp quyền sở hữu trí tuệ quan tòa rất khó nhìn ra công bằng hay không. "Muốn mua thấp bán cao" phù hợp với logic thương mại cơ bản, cô không thể vì bản thân bán với giá thấp, sau đó cảm giác mình thiệt thòi, cho rằng hợp đồng ký không được công bằng."

Cô ấy mở bàn tay ra: "Đều là người trưởng thành rồi, phải có trách nhiệm với chữ ký bản thân ký xuống."

Sắc mặt Tạ Thanh hơi tái đi: "Nhưng hợp đồng mà Khởi Văn đưa cho tôi..."

Trương Mịch Nhã giơ tay, ra hiệu cô im lặng: "Vậy cũng không thể chứng minh cái gì. Giá cả của rất nhiều thứ không nhất thiết phải bất biến, về sau tác phẩm có giá cao cũng không có nghĩa lúc trước tác phẩm có giá

bán cao như vậy. Nhiều họa sĩ sau khi qua đời, tác phẩm mới tăng giá cao, cũng không thể bởi vì thế nên thu hồi những thứ trước đó bán ra rồi bán lại."

Theo lời của cô ấy, sắc mặt Lục Thành cũng hơi tái. Lông mày nhíu lại, đặt chén trà xuống, chần chừ nói: "Ý của chị là... Không có cách nào thể hiện hợp đồng này bất công để hủy bỏ sao?"

"Đúng vậy." Trương Mịch Nhã gật đầu.

Ba người - bao gồm cả Ngô Mẫn chuyên tâm xử lý email đều cứng đờ.

Một giây sau, cô ấy chậm rãi cầm lấy bút ghi âm: "Nhưng có bản ghi âm Lục tổng ban tặng, chúng ta có thể tố cáo hãn lừa gạt."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 26

"... Lừa gạt?" Lục Thành cũng cảm thấy bất ngờ.

Bữa tiệc ngày đó hẳn có có ý định nói lời khách sáo nhưng khi nói khách sáo, mục đích của hẳn là muốn Tiền Trí Bằng nói ra cái giá này là bất công.

Suy nghĩ của hẳn một mực hướng về lộ ra sự bất công nhưng Trương Mịch Nhã lại mở miệng nói là "lừa gạt".

Hai chữ này nghe ra so với "lộ ra sự bất công" nghiêm trọng hơn nhiều, chí ít mức độ ác ý lớn hơn.

"Chuyện này có thể sao?" Lòng máy Lục Thành nhú lại, Tạ Thanh và Ngô Mẫn ngơ ngác nhưng trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Trương Mịch Nhã thích tư thế dựa lưng, ánh mắt buồn cười lướt trên mặt bọn họ một vòng, hỏi ngược Lục Thành: "Cậu học khoa luật hay tôi học khoa luật?"

Lục Thành bị ghen họng, xấu hổ ho nhẹ: "Nghe học tử."

"Lấy tất cả những thứ có thể làm chứng cứ cung cấp cho tôi." Giọng điệu Trương Mịch Nhã lạnh nhạt, thả bút ghi âm lên bàn trà, "Chỉ bằng ghi âm là không đủ, ghi âm chỉ có thể hỗ trợ chứng cứ, hình thành dây xích chứng cứ hoàn chỉnh mới có tác dụng. Những thứ giấy trắng mực đen quan trọng hơn... Hợp đồng, thỏa thuận đối chiếu với chữ ký và dấu tay mới có thể chứng minh, chức thực qua lịch sử trò chuyện, những thứ này đều tính."

Còn thiếu rất nhiều thứ nhưng cứ như vậy để mọi người thoải mái một hồi trước đã.

"Chúng tôi sẽ nhanh chóng thu thập chứng cứ." Lục Thành gật đầu.

Trương Mịch Nhã nhấn mạnh: "Càng nhanh càng tốt." Một hồi, rồi nói tiếp, "Trước tiên thu thập những chứng cứ giúp tòa án có thể thụ lý vụ án, từ khi thụ lý tới lúc mở phiên tòa có thể mất mấy tháng, trong mấy tháng này có thể từ từ bổ sung số chứng cứ còn lại, lúc mở phiên tòa có thể đưa ra."

Thần sắc Lục Thành cứng lại, suy nghĩ một chút: "Phần chứng cứ ghi âm này, có thể chờ tới lúc mở phiên tòa bổ sung?"

Trương Mịch Nhã có chút nghi hoặc: "Có thể nhưng vì sao?"

Lục Thành cười: "Trước mắt tôi muốn cô ấy kiếm được tiền xuất bản đã."

Xuất bản sách thông thường là hai mươi vạn chữ một quyển, Tạ Thanh hiện tại đã viết mười vạn, mấy tháng sau, chí ít có thể xuất bản một quyển trong thành phố, nếu quá trình thuận lợi có thể ra tới hai bản.

Mỗi quyển giá ít nhất 32 đồng, nhuận bút 10%, số lượng in đầu là 3 vạn quyển. Chia cho Văn hóa Thành Thư 30%, số tiền mỗi quyển sách tới tay cô cũng tới hơn sáu vạn.

Cô khởi tố Khởi Văn, cho dù Khởi Văn biết cô và "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư" là một, ngại sức ảnh hưởng trong giới của Văn hóa Thành Thư, có lẽ cũng sẽ không dễ dàng bội ước, quá trình xuất bản có thể tiếp tục.

Nhưng nếu như ngay cả bản ghi âm cũng đưa ra, sẽ không giống vậy nữa.

Dựa theo quá trình tố tụng, sau khi tòa thụ lý sẽ thông báo cho bị cáo, sẽ lấy tất cả một phần bản sao chứng cứ cho bị cáo xem. Nếu Khởi Văn nghe được bản ghi âm tự nhiên sẽ biết hẳn có nhúng tay vào chuyện này, chắc chắn sẽ trở mặt, nhất định sẽ quấy nhiễu dự án xuất bản.

Quả thật, nếu như hai bên giải ước, hẳn cũng có thể tìm bên hợp tác khác, cũng có thể trực tiếp giao cho mảng xuất bản của Văn hóa Thành Thơ.

Nhưng cái giá Khởi Văn bỏ ra rất tốt, tại sao trước tiên hẳn không kiếm một khoản?

Trương Mịch Nhã nghe vậy vắn lông mày, lại không nén được muốn bật cười, biểu hiện có vẻ hết sức phức tạp: "Vị này... Học đệ, cậu học chuyên ngành nào?"

Lục Thành gật đầu: "Văn học."

"Người làm văn các người sao cũng nhận quá bạt mao [1] như vậy." Trương Mịch Nhã cười nhạt, ngẫm lại gật đầu, "Nếu như các người tìm đủ chứng cứ khác, vậy cũng có thể."

[1] Thành ngữ Trung Quốc, ẩn dụ những người thích tận dụng cơ hội, thấy cơ hội tốt sẽ nắm bắt.

Bàn bạc vui vẻ, Lục Thành vốn muốn mời Trương Mịch Nhã một bữa cơm, nhưng lịch trình của cô ấy quá bận, khéo léo từ chối.

Ba người rời khách sạn, Lục Thành không yên lòng suy nghĩ xem còn có thể tìm chứng cứ gì, lúc cửa thang máy mở ra mới ngược mắt, nhìn thấy bước chân Tạ Thanh đi ở phía trước có chút tung tăng.

Hắn ngó ra, nở nụ cười.

Bản thân cô hiển nhiên cũng không phát hiện điều này, không phát hiện cành cây nhỏ cũng lộ ra niềm vui vẻ.

Ngay cả khí chất cũng đã có chút thay đổi vi diệu, sự lạnh lùng hằn quen thuộc đột nhiên được bao phủ bởi một lớp cảm xúc ấm áp sung sướng. Giống như bông tuyết sớm mai, ánh sáng mặt trời đỏ cam nhảy nhót trên lớp tuyết thật dày trên rìa đường, thoạt nhìn, cảm thấy mát mẻ, nhưng cũng cảm thấy ấm áp.

Lục Thành không nói lời nào, yên tĩnh thưởng thức một hồi. Cô đột nhiên quay đầu, hăn vội vàng chuyển tầm mắt đi.

Tạ Thanh hiếu kỳ nhìn hăn: "Sao Lục tổng lại ghi âm vậy? Là cố ý hay là tiện tay ghi lại?"

"... Khụ." Lục Thành ho nhẹ. Bị người ta hỏi ngọn nguồn "âm mưu" khiến hăn có chút lúng túng, không có đáp lại, trực tiếp đi lướt qua cô.

Tạ Thanh ngăn người, càng truy hỏi lợi hại hơn: "Làm sao vậy?" Sau đó có chút lo lắng, "Có hợp pháp không..." Nói xong cô đuổi theo hăn nhưng hăn chân dài lại đi nhanh, cô muốn đi bằng hăn thì phải chạy chậm.

Cô vừa chạy vừa ngẩng đầu đánh giá vẻ mặt hăn, lo lắng nói: "Lục tổng? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh có chuyện gì không nói với tôi và luật sư sao?"

Cô thật giống như vô cùng hiếu kỳ, làm cho Lục Thành không đáp ứng nổi.

Lục Thành ổn định bước chân, quét mắt nhìn Ngô Mẫn.

Ngô Mẫn phản ứng rất nhanh, nhìn cửa lớn gần trong gang tấc: "Tôi đi trước gọi xe." Lời còn chưa dứt đã bước vào cửa xoay.

Lục Thành hạ thấp ánh mắt, nhìn vào mặt Tạ Thanh.

Mặt trái xoan mộc mạc, một đôi mắt sáng.

Đối diện trong chốc lát, hần cười khê: "Rất ít khi nghe cô nhiều lời như vậy."

Lời của cô chưa bao giờ nhiều, nếu như nói "thao thao bất tuyệt", vậy chắc chắn là lúc nói chính sự, mỗi lời đều có giá trị.

Khi nói chuyện phiếm, cô giống như là nghe nhiều hơn nói. Những lời truy hỏi liên tiếp nói ra từ miệng cô, Lục Thành cảm giác rất ngạc nhiên.

Tạ Thanh bị hần nói vậy, cô hơi dừng lại, môi mỏng mấp máy, lại nói: "Tôi không có ý tứ gì khác."

Chỉ sợ càng ngày càng rắc rối.

Cô không hiểu luật pháp lắm, phần lớn mọi người cũng như thế, mặc dù không thể nói là "người thiếu kiến thức về pháp luật", nhưng đối với các loại quy định của luật pháp về chuyện lớn chuyện nhỏ như thế nào cũng không rõ ràng.

Ví dụ như việc ghi âm này, khái niệm chung trong đầu cô là việc ghi âm làm bằng chứng này phải có được bằng thủ đoạn hợp pháp.

Có thể tính là thủ đoạn hợp pháp không? Ở trong tình huống đối phương không biết có tình hay không? Nói lời khách sáo nhưng có ý định xấu có tính hay không? Cô cũng không rõ ràng.

Nếu thủ đoạn không hợp pháp thì sẽ bị thế nào? Có tính là phạm tội làm trái pháp luật hay không? Cô cũng không rõ lắm.

Cho nên đương nhiên cô lo lắng. Cô muốn giành lại bản quyền <Thanh Châu Lục> nhưng nếu như vì muốn vậy mà phải làm chuyện nguy

hiếm tới nổi ngồi tù thì thôi.

Lục Thành buồn cười: "Sẽ không khiến cô phải ngồi tù." Nếu không phải cố ý kiềm chế, hẳn sẽ nhin không được giơ tay búng trán cô.

Tạ Thanh thở phào, sau đó nhú mày: "Anh ngồi tù cũng không được nha."

Cô lo lắng cho tôi à?

Trong đầu của hẳn hiện lên câu nói này, trong nháy mắt tâm tình trở nên cuồn cuộn nhưng hẳn cũng bình tĩnh lại rất nhanh.

Cuối cùng hẳn ngả ngớn cười nhạt một tiếng: "Tác giả các người, não hoạt động hơi quá rồi đó."

"Để tôi phổ biến về pháp luật cho cô." Khẩu khí của hẳn tùy ý nhưng tim lại đập loạn xạ, cố tỏ ra tỉnh táo bằng cách đưa mắt nhìn quầy lễ tân cách đó không xa, ""Thủ đoạn phi pháp" là cô lén lút có hành vi cài đặt thiết bị nghe lén trong nhà người khác. Trường hợp công khai ghi âm dưới tình huống đối phương không biết, nói lời khách sáo, luật pháp đều công nhận."

"Như vậy à..." Cô gật gật đầu.

Hẳn thu ánh mắt lại: "Cô cảm thấy tôi là kẻ ngu si sao?"

Cô sợ sệt: "Tôi không có."

"Tôi đều hỏi qua bên pháp vụ hết rồi." Hẳn thu lại nụ cười, có vẻ nghiêm túc, "Tuy rằng bên pháp vụ của Văn hóa Thành Thư không thể ra mặt thay cô trong vụ án này nhưng trình độ của họ thì có thể, cô yên tâm."

Nói xong, khóe mắt nhìn thấy một chiếc xe riêng ở ngoài cửa, Ngô Mẫn vừa đi ra đã quay lại, Lục Thành hướng cửa xoay thủ thế "xin mời"

nói: "Xe tới rồi."

Tạ Thanh liếc nhìn cũng đi ra ngoài. Giống như lúc cùng đi nhờ xe tới, Lục Thành, Ngô Mẫn và Tạ Thanh ngồi chỗ phía sau. Khi các cô lên xe, hẳn theo thói quen đưa tay vịn cửa xe, phòng có người đập đầu.

Ba người không ở lại Tế Nam lâu, trong đêm đó mua vé trở về Bắc Kinh.

Chủ yếu vì Lục Thành quá bận. Hẳn hỏi Tạ Thanh, có muốn ở lại Tế Nam một buổi chiều, Ngô Mẫn có thể ở lại cùng cô một ngày, Tạ Thanh ngẫm lại, cảm thấy cũng không cần thiết.

Lúc tới Bắc Kinh, trời đã tối hẳn, Lục Thành cho Ngô Mẫn đi trước. Xuất phát từ sự cân nhắc an toàn, hẳn gọi xe, đưa Tạ Thanh về nơi ở sau đó mới tự mình về nhà.

Tòa nhà thương mại và dân cư Tạ Thanh sống cách đường lớn một đoạn, ở giữa có một khu đất trống, cho người dân tiện lắp các thiết bị tập thể hình.

Từ ven đường đi vào cầu thang không tới ba phút, nhưng khi cô xoay người đóng cửa lại, mới nhìn thấy xe khởi động, tốc độ chậm rãi.

Là chờ cô an toàn vào nhà sao?

Cô sững sốt một chút, đáy lòng dâng lên một cỗ cảm xúc vi diệu.

Lục Thành ở khu thương mại quốc tế, không xa trung tâm lắm, buổi tối không kẹt xe thì đi mười phút là đến.

Đi vào phòng khách mở đèn, Lục Thành đi tới tủ rượu, tiện tay chọn một bình rượu đỏ.

Nhân viên vệ sinh mỗi buổi sáng đúng giờ tới quét dọn nên trong phòng rất sạch sẽ, chỉ là khi đêm xuống, có lúc sẽ có vẻ quá mức yên tĩnh.

Hắn ở trong sự yên tĩnh tự rót tự uống một chén, chất cồn nhàn nhạt giải tỏa mệt mỏi cũng không khiến hắn suy nghĩ phiền loạn.

Cầm điện thoại lên, Lục Thành gọi điện cho Ngô Mẫn.

Điện thoại rất nhanh kết nối: "Vâng, Lục tổng?"

Lục Thành hỏi trước: "Cô còn chưa ngủ sao?"

"Chưa ạ, tôi còn chưa có về nhà." Ngô Mẫn trả lời xong, lúc này Lục Thành mới nói: "Còn có chuyện này tôi quên nói."

Ngô Mẫn: "Chuyện gì vậy?"

Lục Thành: "Bình luận trên Zhihu, cô điều tra thêm đi."

Như Tạ Thanh nói, đưa ra yêu cầu xin lỗi là chuyện của cô ấy nhưng hắn cũng ở trong chuyện này, hắn có quyền dùng cách của mình giải quyết vấn đề.

Ngô Mẫn không hổ là vị thư ký tài giỏi, lập tức nói: "Ồ, kỳ thực tôi đã tra xong rồi."

Lục Thành: "Là ai?"

"Người của ban biên tập - Diệp Linh." Cô nói, "Camera giám sát của khách sạn rất rõ ràng, trong hành lang Tạ tiểu thư chỉ gặp mình cô ấy, nhìn qua là hỏi đường. Sau đó tôi hỏi Tạ tiểu thư, cô ấy nói, Diệp Linh đã xin lỗi cô ấy."

Lục Thành day thái dương: "Bảo cô ta nghỉ việc đi."

"Được." Ngô Mẫn đáp lại, "Chẳng qua còn chút chuyện khác. Tạ tiểu thư nói Diệp Linh nói với cô ấy, nói những lời đồn liên quan tới cô ấy và anh là do Đào Diệp nói cho cô ấy biết."

Khi nghe cái tên này Lục Thành nghi hoặc giống hệt lần trước: "Ai?"

"Tên thật là Đào Nhiên, chính là tác giả ký hợp đồng với chúng ta từ phòng làm việc Linh Mặc." Ngô Mẫn giải thích, "Diệp Linh nói bởi vì cô ta và Tạ tiểu thư cùng là người từ phòng làm việc Linh Mặc đi ra, cho nên cô ấy mới tin tưởng không hoài nghi."

Đào Nhiên.

Lục Thành dẫn đo.

Không biết Đào Nhiên có mâu thuẫn gì với Tạ Thanh, nhưng rõ ràng, người có thể bịa đặt ra lời ác ý này, bất luận hấn làm cái gì, cô ta cũng oán hận Tạ Thanh.

Nhưng vạch trần cô ta cũng có chút không nói đạo lý.

Rất lâu, hấn mở miệng: "Nói chuyện Diệp Linh phải nghỉ việc cho Đào Nhiên, cô tự mình gọi điện thoại, nói ngay hôm nay."

Ngô Mẫn sẽ biết phải nói thế nào, sẽ không liên quan tới Tạ Thanh.

Ngô Mẫn suy nghĩ một chút: "Vậy tôi nói cho cô ta biết Ngụy tổng nhìn thấy bài đăng kia rồi nói cho anh, anh đã cho người kiểm tra camera giám sát. Tạ tiểu thư cũng biết chuyện này, cô ấy nói không muốn lời đồn đại trở nên quá lớn nên để Diệp Linh xin lỗi. Hiện tại chuyện lớn đã hóa nhỏ, cô ta cũng đừng quá căng thẳng, chuyện này chấm dứt ở đây hay tôi chỉ báo một tiếng thôi?"

Rất phù hợp, Tạ Thanh ở trong đó có tác dụng rất trực tiếp. Hơn nữa việc Diệp Linh phải nói xin lỗi, nhân viên Văn hóa Thành Thư cũng có thể làm chứng, về phần hấn có kiểm tra camera giám sát trước đó hay không, Đào Nhiên cũng không chứng thực được.

Lục Thành gật đầu: "Như thế đi, cảm ơn."

Cúp điện thoại, hấn đi rửa mặt, cho tới khi tắm xong thay áo ngủ nằm dài lên giường, hấn mới cầm cầm điện thoại lên.

Không ngoài dự đoán, Ngô Mẫn gửi tiến triển qua tin nhắn trên WeChat.

"Ngô Mẫn": Tôi nói cho Đào Nhiên rồi, cô ta không phủ nhận. Cô ấy muốn tới công ty gặp anh, mời anh một bữa cơm, xin lỗi trực tiếp.

"Ngô Mẫn": Tôi không trực tiếp trả lời cô ta, hiện tại cô ta đang nhắn tin hỏi tôi anh có ngày nào rảnh rồi không.

Lục Thành trả lời ba chữ: "Tôi không rảnh."

Bản thân Ngô Mẫn cũng đoán được, nói cho hấn kết quả này chỉ là theo phép. Thấy hấn nói như vậy cũng không khuyên thêm, trả lời bằng icon OK.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 27

Hai ngày sau, Tạ Thanh viết giảm số lượng chữ lại. Dù sao hiện tại Tố Phong Nguyệt mỗi ngày chỉ đăng ba ngàn chữ, cô không cần vội vàng tích góp quá nhiều bản thảo, mỗi ngày có thể viết ra một chương vậy là đủ rồi.

Thời gian nhàn rồi, cô sắp xếp lại chứng cứ cần thiết để khởi tố nhà xuất bản Khởi Văn.

Bản ghi âm trước tiên không đưa ra, chứng cứ trong tay cô vô cùng mơ hồ, số lượng chỉ có một ít.

Hợp đồng ký kết là một trong số đó, ngoài ra, cô còn tìm ra lịch sử trò chuyện với biên tập viên.

Biên tập tuy không nói thẳng "Chúng tôi lừa cô" nhưng trong lịch sử ghi chép có không ít đoạn truyền bá tư tưởng là "Tất cả mọi người đều nhận giá này" "Hợp đồng đều là như vậy". Tạ Thanh nghĩ tới lời nói dây xích chứng cứ liên quan của Trương Mịch Nhã, cảm thấy những thứ này có thể xác thực cho lời nói bên trong bút ghi âm của Tiền Trí Bằng, hẳn là một khâu dây xích chứng cứ.

Ngoài ra, cô còn tìm một đoạn ngắn trong lịch sử trò chuyện giữa cô và Lưu Cẩm, lúc ấy Lưu Cẩm biết được giá cả hợp đồng của cô và Khởi Văn. Trong lịch sử tin nhắn, Lưu Cẩm khéo léo nói cô bị thiệt thòi.

Cô sắp xếp xong những ảnh chụp màn hình này, chuyển vào USB, gõ cửa phòng làm việc của Lục Thành.

Lục Thành trực tiếp cắm vào máy vi tính xem qua, vừa nhìn vừa chép miệng: "Chà chà, cái này, tôi muốn biết chuyện này..." Tựa như cười mà không cười liếc cô một cái, "Có phải cô bị lừa gạt tới nỗi không ăn nổi cơm không?"

"..." Kéo ghế ngồi xuống bàn làm việc xong, Tạ Thanh lạnh lùng rời mắt.

"Ha ha." Lục Thành cười hai tiếng, tiếp tục nhìn lịch sử, lại bình luận, "Ôi, một bên tăng bốc cô, một bên bới móc văn của cô, là người rất giỏi chèn ép tự tin người khác đấy, trình độ chiến đấu tâm lý thật cao nha. Biên tập này là nam hay nữ vậy? E rằng học qua PUA [1] rồi."

[1] Pick-up Artist: Nghệ thuật của gái.

"... Nữ." Tạ Thanh nói xong, lông mày nhăn lại, "Nếu như tòa án phán tội lừa gạt, cá nhân biên tập kia có ảnh hưởng gì không?"

Lục Thành trầm tĩnh: "Hắn là sẽ không, hợp đồng đóng con dấu của Khởi Văn, còn có ghi âm của tổng biên tập, biên tập viên hắn là không bị kéo vào. Sao thế, cô muốn biên tập viên đó phải chịu trách nhiệm? Cô ta có táng gia bại sản cũng không đền nổi."

Tạ Thanh lắc đầu: "Không phải, tôi hy vọng cô ấy có trách nhiệm khác."

Lục Thành không tưởng tượng nổi nhìn cô.

Cô sững sờ, thấy hắn dùng một loại ánh mắt y hệt gập quỳ nhìn cô.

Hắn nhìn hồi lâu, cô bị nhìn tới nỗi rụt rè đi: "Làm sao vậy?"

Hắn cười nhạt: "Lời này không giống lời cô nói." Giọng nói ngăn ngủi, "Cô không phải người lãnh khốc vô tình sao?"

Tạ Thanh biết hẳn ám chỉ cái gì. Nhất Sinh Thư chặn cô, cô không cách nào bỏ qua; còn có Diệp Linh bồi đên cô, cô mở miệng dám nói giải ước với hẳn.

Nhưng lần này không giống vậy.

Tạ Thanh thở dài, dựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm trần nhà, trầm tư thật lâu.

Biểu hiện này hiển nhiên mang ý nghĩa cảm xúc phức tạp. Nếu như không phải vừa nói biên tập là nữ, Lục Thành sẽ nghĩ tới những phương diện khác.

Trầm mặc kéo dài, sau một hồi lâu, Tạ Thanh nở nụ cười: "Nói thế nào nhỉ? Những thứ cô ấy giúp tôi quả thật rất nhiều."

Lục Thành hơi kinh ngạc, không bình luận gì, tiếp tục xem lịch sử trò chuyện cô mang tới.

Lại nghe thấy cô nói: "Từ góc độ nào đó, có thể nói, cô ấy và Lục tổng gần giống như nhau."

Hắn lại kinh ngạc quay đầu lại: "Cô nói lại lần nữa?" Lòng mày nhíu chặt.

"Mặc kệ lợi nhuận lớn thế nào, tôi cũng sẽ không làm chuyện như vậy." Hắn chỉ vào lịch sử trò chuyện trên màn hình, vẻ mặt nặng nề.

Hắn bước vào cái nghề này là muốn chứng minh văn học mạng cũng có thể mang tới những tác phẩm có giá trị cho xã hội. Làm cho tác giả trôi qua thật tốt, không phải lo cơm áo, cho bọn họ cơ sở tạo ra những tác phẩm có giá trị. Cách Khởi Văn làm là rút củi dưới đáy nồi.

Tạ Thanh cười nhẹ một tiếng, ngời thẳng người: "Lục tổng hiểu lầm rồi, không phải "gần giống như nhau" kia."

Lục Thành vẫn cau mày nhìn cô.

"Ý của tôi là... Ở rất nhiều chuyện, cô cũng giống như anh nói chuyện làm ăn trên thương trường -- đương nhiên cô ấy "nói" cũng hơi quá đáng một chút. Nhưng nếu như không nói tới chuyện đó, tôi cảm thấy cô ấy cũng theo đuổi văn học."

Cô hồi tưởng, chậm rãi nói: "Anh chưa từng xem bản sơ thảo của <Thanh Châu Lục> nhưng tự tôi biết, sơ thảo so với hiện tại kém rất nhiều. Có thành tích như bây giờ, cũng liên quan tới những sáng kiến biên tập cho tôi."

Cô không nói khoa trương chút nào, nếu như không có biên tập cho cô những sáng kiến kia, có lẽ <Thanh Châu Lục> cũng chỉ là một tác phẩm huyền huyền bình thường trên thị trường. Có lẽ cũng sẽ có lượng tiêu thụ ổn hoặc cũng sẽ có một số người yêu thích, thế nhưng chắc chắn không gây ra chấn động lớn như vậy.

Từ sáng tác tới thiết lập nhân vật, tới dàn ý và tình tiết, biên tập cung cấp cho cô vô số sáng kiến, trong đó có rất nhiều thứ đi theo cô tới suốt đời.

Các cô có rất nhiều lần thảo luận suốt đêm, Tạ Thanh cảm thấy, đây không phải điều chỉ dựa vào lợi nhuận là có thể làm được.

Huống hồ, lợi ích khổng lồ kia có thể chia cho biên tập bao nhiêu? Tiền Trí Bằng kiếm lời mấy trăm vạn là bởi vì hắn là tổng biên, có thể tranh công với cấp trên vì chuyện này. Nhưng một biên tập nhỏ bé, mặc dù trực tiếp phụ trách biên tập cho cô nhưng Tiền Trí Bằng chịu chi mười vạn có lẽ cũng là lớn lắm rồi.

Lục Thành như có điều suy nghĩ, bật cười: "Nói cách khác, cô cảm thấy biên tập là người tốt?"

"Sử dụng từ tốt hay xấu nói chung về một người quá... Internet hóa đi." Tạ Thanh cười nhẹ.

Đây có lẽ là nguồn gốc của sự tức giận trên mạng xã hội. Một người làm hỏng việc hoặc chỉ là tiếp xúc qua với thứ gọi là "vật đen", lửa giận của mọi người sẽ lập tức lớn tới mức không có cách nào áp chế. Thật giống như người phạm tội ác tà trời, làm người ta buồn nôn, phải bị một cước đâm chết mới giải hận.

Nhưng ở trên thực tế, không phải như thế.

Người, sống sờ sờ, rõ ràng đều phức tạp, đều đa dạng hóa.

Hơn nữa, rất ít người hoàn mỹ.

Phần lớn mọi người không nên sử dụng từ tốt xấu để nói chung.

Tình cảm của con người phức tạp, ở trong rất nhiều chuyện, sự thù hận cũng sẽ không tới một cách đơn giản như vậy.

Tạ Thanh dẫn đo một hồi, cuối cùng nghiêm túc nói một câu độ lượng: "Tôi chẳng qua cảm thấy nếu như nhất định phải so sánh, cô ấy và Tiền Trí Bằng không giống nhau."

Lục Thành mất tập trung chậm rãi gật đầu, bỗng nhiên hơi suy nghĩ.

Đợi Tạ Thanh rời phòng làm việc, hắn gọi gọi điện thoại ra ngoài, gọi cho người đang chạy việc ở bên ngoài - Ngô Mẫn.

Sắp xếp lại chứng cứ trong tay xong, từ ngày hôm sau Tạ Thanh bắt đầu khôi phục số lượng chữ viết bình thường, nỗ lực mỗi ngày viết ra một chương rưỡi.

Công việc như vậy so với lúc cô làm viết hộ tuy rằng nhỏ hơn không ít nhưng kỳ thật áp lực lớn hơn -- đối mặt với tác phẩm của mình, dễ dàng nảy sinh tâm lý muốn làm tốt hơn, tốc độ không thể tránh được chuyện giảm đi.

Bởi vậy qua nửa tháng, <Tố Phong Nguyệt> mới tròn hai mươi vạn chữ, biên tập viên gõ lại và sửa sang xong, giao cho Khởi Văn xuất bản.

Cảm giác hoàn thành một phần công việc làm cho Tạ Thanh nhẹ nhàng thở ra, tạm thời bước ra từ trạng thái không để ý đến chuyện bên ngoài, bất tri bất giác bổ sung một chút phương diện "tin tức".

Ví dụ như, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Đào Nhiên chủ động từ bỏ cơ hội viết vô tuyến văn.

Trong ngành văn học mạng, “vô tuyến”[2] là một thể loại đặc biệt chiếm một bộ phận lớn, những trang mạng chuyên về vô tuyến tự xưng thành một phái, người trong nghề gọi đó là “phong trào vô tuyến”.

[2] Một thể loại truyện tình tiết viết đơn giản, không theo logic gì.

Từ một loại ý nghĩa nào đó, "phong trào vô tuyến" trái ngược với "phong trào xuất bản". Giống như Tạ Thanh có thể ung dung xuất bản sách ra thị trường, còn đi trên con đường vô tuyến văn, thông thường mấy nhà xuất bản ít quan tâm đến.

Nhưng nếu thích hợp viết vô tuyến văn, sau khi ổn định thì một tháng có thể kiếm tới hơn mười vạn thậm chí mấy chục vạn dễ dàng.

Lợi nhuận lớn như vậy, ở trong Văn hóa Thành Thụ không ít tác giả đi con đường này. Cho dù Văn hóa Thành Thụ ký hợp đầu ăn chia 5 - 5 với họ, thu nhập bọn họ vẫn có thể rất khả quan.

Danh sách có hạn, có thể giành được tư cách được đề cử cần có bản lĩnh, vậy mà Đào Nhiên lại từ bỏ.

Hơn nữa Tạ Thanh nghe nói lĩnh vực này rất tốt, có China Mobile, có sách điện tử và còn có cả số lượng người đọc lớn trên QQ.

Tạ Thanh hiểu kỳ nhưng đối với chuyện này nhân viên trong Văn hóa Thành Thư đều giấu kín như bưng, sau đó Ngô Mẫn nói cho cô biết: "Đào Nhiên bị Lục tổng trừng trị."

Ngô Mẫn nói, Lục Thành biết chuyện trên Zhihu, tỏ ra rất bất mãn với Đào Nhiên. Đào Nhiên mất bình tĩnh muốn gặp Lục Thành nhưng Lục Thành không muốn gặp cô ta.

Cho nên cô ta không thể làm gì khác ngoài dùng cách này bày tỏ sự áy náy.

Tuy rằng xót xa khi mất số tiền nhuận bút như vậy nhưng có thể giữ lại được mối quan hệ hợp tác với Văn hóa Thành Thư, bảo đảm được thu nhập sau này, như vậy cũng đáng giá.

Lục Thành tựa hồ vừa lòng với thái độ của cô ta, bảo biên tập chuyển lời: "Gõ chữ cho tốt."

Về phần vô tuyến văn, không đề cập tới.

Còn một chuyện lớn khác làm Tạ Thanh tò mò đó là hơn nửa tháng gần đây Văn hóa Thành Thư điên cuồng hợp tác với nhà xuất bản Khởi Văn.

Tần suất hợp tác cao tới nỗi khoa trương, có người nói mỗi ngày đều ký hợp đồng xuất bản mới, ngay cả một số tác phẩm ban đầu được bàn giao cho các nhà xuất bản riêng của công ty cũng bị sửa lại kế hoạch, giao cho Khởi Văn xuất bản.

Nhất Sinh Thư cũng đã đạt thành hợp tác với nhà xuất bản Khởi Văn.

Biến động lớn như vậy, chỉ có thể là vì Lục Thành tự mình quyết định.

Nhưng tại sao vậy chứ?

Trực giác nói cho Tạ Thanh biết, khả năng có chút quan hệ với cô.

Còn có, trong lúc cô bế quan viết bản thảo mấy ngày nay, sức nóng của <Tổ Phong Nguyệt> trên mạng đã tăng gấp mấy lần.

Thảo luận liên quan tới "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư" cũng càng lúc càng kịch liệt, bộ phận điều hành không bỏ qua thời cơ số lượng truy cập cao, vừa đúng thời điểm, an bài một làn sóng marketing mới.

Lần marketing trước trọng tâm là ở ngoài giới, còn lần này, Văn hóa Thành Thư lựa chọn người trong nghề.

Một vị nữ tác giả đã hợp tác lâu với Văn hóa Thành Thư đăng bài trên Weibo, không dài dòng, chỉ nói: "Về "người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư", mọi người có suy đoán gì không?"

Không có biểu cảm, càng không có hình ảnh gì. Nhưng ở trong khu bình luận, cô ấy lặng lẽ, do dự, không quá chắc chắn tiết lộ: "Tôi hoài nghi tôi đã gặp cô ấy."

Khiến Tạ Thanh bất ngờ chính là, sau đó, Nhất Sinh Thư bình luận ở bài viết đó.

Hắn gửi một tấm mình, là một bóng lưng, sườn xám màu xanh nhạt tôn lên vóc dáng có đường cong rất đẹp.

Nữ tác giả đăng bài Weibo trả lời: "Chỗ! Gặp! Hơi! Giống! Tôi! Nha!"

Phía dưới khu bình luận bùng nổ, bình luận tăng vọt trong mấy phút.

Có người nói: "Cái gì! Là nữ tác giả ư! Cốt truyện lớn như vậy tôi cứ tưởng là tác giả nam viết!"

Phía dưới nữa lại có người phản bác lại: "Ánh mắt bị sao vậy, tình tiết trong truyện cảm xúc như vậy không nhìn ra sao?"

Còn có người bày tỏ: "Nhìn vóc dáng đoán chừng là mỹ nữ nhaaaa, thời đại này mỹ nhân còn có tài hoa như vậy, có để cho người bình thường con đường sống hay không!"

Tạ Thanh khẽ giật khóe miệng, kỳ thật cô cảm thấy vóc dáng của mình không tính là đẹp, nếu như không nói gầy cũng là ưu điểm.

Lướt xuống một chút nữa, có một dân mạng nhiệt tình dùng kính lúp lướt Weibo: "233333 Đây là vị đại đại nào mà low-key [2] vậy, sườn xám nhìn không đắt nhưng giày là Jimmy Choo kiểu dáng mới nhất nha!"

[2] Lối sống xa hoa kín đáo.

... Jimmy Choo?

Là một người không biết gì về hàng hiệu, Tạ Thanh mờ mịt đi tra baidu, lên taobao nhìn qua, mới biết đôi giày này có giá hơn bốn ngàn.

Khó tránh Lưu Cẩm cắt tất cả nhãn mác, ngay cả ký hiệu dưới đế giày cũng không buông tha.

Vì muốn cô nhận phần quà này, Lưu Cẩm thật sự nhọc lòng.

Đồng thời, cái từ "low-key" từ trên trời giáng xuống này cũng làm cho người ta dở khóc dở cười.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lục Thành hơi híp con mắt, xoa huyệt thái dương nhìn từng bình luận dưới bức ảnh trên Weibo.

Nhất Sinh Thư không phải hẳn an bài, chẳng qua lát nữa sẽ có những tác giả khác tham dự bữa tiệc trước đó tới thảo luận, đây là chuyện nằm trong tính toán của kế hoạch marketing.

Ngoài tính toán chính là tấm hình này.

Nhất Sinh Thư vậy mà lại chụp Tạ Thanh...

Trong lòng Lục Thành âm thầm khó chịu.

Còn chụp rất đẹp.

Hắn mang theo khó chịu, lưu bức ảnh này và đặt làm màn hình khóa.

Cũng may mấy giây sau, hắn bình tĩnh lại, cân nhắc tới để màn hình khóa sẽ quá lộ liễu nên đổi thành màn hình chính.

Nghĩ lại, hắn lại dùng bức ảnh cửa sổ trò chuyện của mình và Tạ Thanh trên WeChat làm hình nền màn hình chính.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 28

Vào dịp đầu hè, thời gian dự bán đợt sách xuất bản đầu tiên của Tổ Phong Nguyệt đã được định. Từ lúc Tạ Thanh giao bản thảo, đã qua hơn hai tháng.

Tiểu thuyết chính thức xuất bản trong nước phải qua ba lần thẩm tra và ba lần sửa chữa, ngoài việc đăng ký số sách tiêu chuẩn ISBN và cước phí CIP. Tìm kiếm họa sĩ minh họa bìa, cũng cần có thời gian để họa sĩ hoàn thành bìa. Sau khi in thành phẩm, cũng có thể không hài lòng một phần nào đó và xưởng in phải in lại thêm hai hoặc ba lần.

Hơn hai tháng có thể ra một quyển sách, có thể nói nhanh tới mức kinh người rồi, không biết Văn hóa Thành Thư và nhà xuất bản Khởi Văn phải chạy thử bao nhiêu cách mới có thể tăng tốc quá trình như vậy.

Cùng Tạ Thanh ra sách, còn có Nhất Sinh Thư. Cũng không phải trùng hợp, Văn hóa Thành Thư và Khởi Văn cảm thấy có thể kết hợp hai tác phẩm thành một series như một mảnh lời để đẩy mạnh doanh thu cho <Tổ Phong Nguyệt>.

Tác phẩm của Nhất Sinh Thư cũng là đề tài huyền huyền, cốt truyện cũng rất lớn nên series có tên là "huyền cảnh", vừa nghe đã cảm nhận được tiên khí vừa thấy được khí khách.

Ngoài ra, có một số sách của các tác giả nhỏ đã được đưa vào series này.

Marketing bằng cách làm thành combo như vậy bất luận ở trong ngành gì cũng tốt.

Thời gian dự bán xác định là ngày thứ hai, Nhất Sinh Thư được thịnh tình mời tới Văn hóa Thành Thư, vừa mới vào cửa đã bị nhốt vào phòng họp nhỏ.

... Sổ sách hẩn phải ký tên là năm ngàn bản, Lục Thành bảo Khởi Văn gửi tờ giấy trắng sau bìa chưa đóng vào sách tới Văn hóa Thành Thư.

Thông thường, một quyển sách xuất bản có hơn 200 trang, in cả mặt trước mặt sau, dùng hơn một trăm tờ giấy. Năm ngàn sách tương đương 5500 tờ, chồng chất trên bàn nhỏ phòng hội nghị giống như một bức tường nhỏ.

Khi Nhất Sinh Thư tới cũng không biết là phải làm cái này nhưng vừa nhìn thấy bức tường giấy này, hẩn lập tức hiểu.

Sắc mặt trắng bệch trong một giây, Nhất Sinh Thư xoay người muốn rời đi.

"... Thư Đại!" Lục Thành đặc biệt sắp xếp một biên tập viên khỏe mạnh mỗi ngày tới đón tiếp hẩn một tiếng rưởi sau khi tan sở, sau một tiếng gào to, Nhất Sinh Thư bị túm vai lôi vào phòng họp nhỏ.

Mặt cắt không còn một giọt máu, Nhất Sinh Thư ngồi vào bàn, lạnh mặt: "Cố ý gạt tôi tới đây sao?"

Biên tập viên cường tráng khách khí lấy một cây bút từ trong hộp ra đưa cho hẩn.

Nhất Sinh Thư chán nản: "Có cần thiết phải vậy hay không? Không thể gửi tới nhà cho tôi ký hay sao?"

Biên tập thông dong giải thích: "Lục tổng nói, ngài từng có lịch sử xấu ba ngàn sách mà ký mất một tháng mới xong."

Trong lòng Nhất Sinh Thư âm thầm mắng chửi, còn nói: "Các người giữ tôi lại đây cũng có ích gì? Năm ngàn tờ, tôi chắc chắn không thể ký xong trong một ngày." Ngày mai ai cũng đừng hòng mời hẳn tới đây.

Biên tập ôn hòa mỉm cười: "Chúng tôi đã đặt phòng ở khách sạn bên cạnh cho ngài cả một tuần lễ."

Nhất Sinh Thư mắng ra tiếng: "F*ck..."

Ở trong cái nghề này, biên tập càng ngày càng hung tàn rồi, chiêu thức bịp bợm thúc bản thảo vô cùng nhiều. Lúc trước hẳn nghe nói, có biên tập lôi vali hành lý tới nhà tác giả chậm nộp bản thảo, xông vào cửa trực tiếp ở luôn trong phòng khách, mãi tới khi tác giả giao bản thảo mới đi; còn có biên tập mời tác giả ra ngoài, thuê một phòng khách sạn 5 sao, tác giả ở trong phòng, biên tập ngủ trên sofa, anh muốn ăn gì tôi gọi cho anh ăn, anh giao bản thảo tốt cho tôi là được.

Không nghĩ tới có một ngày lại đến lượt hẳn.

Nhìn trên bàn đã chuẩn bị sẵn ba hộp bút ký tên, Nhất Sinh Thư cảm thấy choáng váng, không thể không cảm thấy may mắn là bút danh của mình không dài không khó viết.

... Làm tác giả, trước khi đặt bút danh phải suy nghĩ thật kỹ. Cho dù cảm thấy gặp may rất khó nhưng cũng phải nghĩ tới chuyện ngộ nhờ một ngày nào đó nổi tiếng phải ký tên thì làm sao bây giờ!

Trước kia hẳn gặp một vị nữ tác giả, bút danh tám chữ.

Tám chữ, đừng nói là năm ngàn tờ, cho cô ấy năm trăm tờ cô ấy cũng có thể phát điên.

Lúc ký sách mở bán, thường xuyên thấy cô ấy kêu khóc trên Weibo: "Mọi người nhớ tới mua cho tôi nhé! Sách của tôi đặc biệt giá trị! Chữ ký siêu nhiều!"

Tám chữ.

Nhất Sinh Thư vừa ký vừa cười khẽ: "Không gọi vị tác giả kia của các người tới ký sách sao?"

Biên tập: "Vị nào cơ?"

Nhất Sinh Thư: "Người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư."

Biên tập đưa bình nước sôi cho hã: "Chính sách mới của Trung Quốc không cho phép tuấn táng."

"..." Nhất Sinh Thư muốn mắng người.

Trong văn phòng nhỏ, Tạ Thanh trau chuốt lại dàn ý phần sau một lần nữa.

Quyển sách này cô không có ý định viết quá dài, kế hoạch viết 70 vạn chữ, xuất bản vừa vặn ba cuốn sách thôi.

Khi viết văn, dàn ý bất kể là viết ra giấy hay tồn tại trong đầu tác giả, đều cũng có khả năng nảy sinh thay đổi theo tình tiết. Đặc biệt lúc viết tập trung, nhân vật mang theo dòng suy nghĩ của tác giả, thường khi viết sẽ phát hiện sắp xếp ban đầu của mình không thích hợp.

Theo cách này, nếu như nhất định viết theo ý tưởng ban đầu, rất có khả năng cốt truyện sẽ sụp đổ. Điều chỉnh ý tưởng kịp thời là kỹ năng cơ bản của các tác giả chuyên nghiệp.

Lục Thành rất dụng tâm với tác phẩm của cô, không chỉ tự mình xem dàn ý, còn tìm biên tập có kinh nghiệm thảo luận. Vì thế sau khi trau chuốt

lại dàn ý, Tạ Thanh sẽ tới gõ cửa phòng làm việc Lục Thành trước giờ tan tầm.

Theo "chính sách áp lực cao", Nhất Sinh Thư dành thời gian một ngày ký một ngàn tờ, sau đó muốn tới phòng tổng giám đốc lên án Lục Thành, tiếng đập cửa rất nóng nảy, bước chân mang theo lửa giận bước vào, một tay kéo cửa ra.

Tới cửa phòng, hỏa khí của Nhất Sinh Thư dường như bị đóng băng, thần sắc nhất thời trì trệ.

Tạ Thanh ôn hòa gật đầu: "Thư Đại." Sau đó nhìn Lục Thành, "Lục tổng, tôi đã sửa lại rồi."

Nói xong cô đi vào. Không muốn quấy nhiễu bọn họ nói chuyện, cô đặt dàn ý lên bàn Lục Thành sau đó rời đi.

Cửa phòng đóng lại, Lục Thành ngược mắt liếc Nhất Sinh Thư một cái, không đổi sắc mặt cầm bản thảo lên xem.

"Lục tổng." Nhất Sinh Thư tới chỗ hần, "Thật quá đáng, anh thật sự định giam tôi một tuần lễ sao?"

Lục Thành không để ý tới, Nhất Sinh Thư cau mày, rút dàn ý trong tay hần đi: "Máy tính tôi cũng không mang, tôi còn muốn viết bản thảo tiếp."

Lục Thành vươn tay muốn cướp lại dàn ý, Nhất Sinh Thư nhanh tay nhanh mắt tránh đi, tầm mắt theo bản năng hướng về phía bản thảo, bỗng dừng cứng đờ.

Dường như tất cả suy nghĩ bị rút sạch, hần tê cứng vài giây, cho tới khi bản thảo trong tay bị lấy đi.

Lục Thành bỏ bản thảo viết tay vào ngăn kéo, Nhất Sinh Thư kinh ngạc nhìn hần: "Cô ấy là ai?"

Lục Thành ngược mắt: "Tạ Thanh."

Nhất Sinh Thư: "Thân phận thật sự."

Lục Thành bình tĩnh hòa nhã: "Người bí ẩn của Văn hóa Thành Thư."

Nhất Sinh Thư: "Bút danh!"

Lục Thành nhíu mày, chống bàn đứng dậy: "Anh làm sao vậy?"

Tựa hồ khó hiểu với chuyện hần đột nhiên đặt câu hỏi.

Nhưng Nhất Sinh Thư cảm thấy, hần không nhìn lầm.

Hần chưa xem qua <Tổ Phong Nguyệt>, áp lực thời gian quá lớn, hần không có tâm tình gì đọc truyện. Ngày chuyện xuất bản có chút thay đổi nhỏ, hần mặc dù biết có cái tên mình muốn xem nhưng cũng dự định là xong xuôi mới xem.

Nhưng hần nhận ra chữ viết trên dàn ý.

Kiểu chữ hơi gầy xinh đẹp, so với chữ ký trên bìa bản đặc biệt hần nhọc lòng cướp về giống nhau như đúc.

Nhất Sinh Thư bối rối, chân tay tê dại.

Nếu như suy nghĩ của hần không sai, sự phát triển này tựa hồ giống phim quá mức, nhưng nếu như tỉ mỉ hồi tưởng, cũng không phải không có đạo lý.

... Hần nhớ tới chuyện Lục Thành từng hỏi hần, hần thấy thế nào với chuyện Ngọc Ly đạo văn.

"Người bí ẩn của Văn hóa Thành Thử" xuất hiện lúc nào? Là sau khi cuộc họp tác giả thường niên diễn ra, cách thời gian Lục Thành hỏi hẳn không xa lắm.

Nhất Sinh Thử cứng đờ, khiếp sợ và mừng rỡ như hai con sóng lớn, va chạm không ngừng trong lòng hẳn.

"Là cô ấy sao?" Hẳn nghe rõ ràng tiếng tim đập trong lồng ngực, hẳn hỏi Lục Thành, "Cô ấy là Ngọc Ly sao?"

"?" Vẻ mặt Lục Thành khó hiểu, nhìn hẳn chăm chú trong chốc lát, lần thứ hai đặt câu hỏi, "Thử Đại, anh làm sao vậy?"

Nhất Sinh Thử im lặng, không cách nào phán đoán Lục Thành rốt cuộc cố ý che giấu hay thật sự không biết.

Dù sao nói theo logic, cho dù Lục Thành từng nói chuyện với hẳn về Ngọc Ly, chuyện này vẫn tồn tại khả năng chỉ là trùng hợp.

Nhất Sinh Thử kìm nén tâm tình lại, tim đập bình thường trở lại: "... Tôi đi đây, tôi ở lại công ty ký sách."

Hẳn muốn điều chỉnh lại tâm tình thật tốt, tìm cơ hội thích hợp, chính miệng hỏi Tạ Thanh.

Nhất Sinh Thử xoay người rời khỏi văn phòng Lục Thành, cửa phòng làm việc đóng lại, sau đó lại mở ra.

Ngô Mẫn cầm hợp đồng đi vào giao cho Lục Thành: "Lục tổng, trước đó có hai hạng mục truyền hình quyết định rồi, hợp đồng này ngày mai anh xem qua một chút nhé?"

Lục Thành nhận hợp đồng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hướng cửa phòng: "Bây giờ tôi xem."

"?" Ngô Mẫn liếc nhìn ngoài cửa, "Cũng không vội lắm, bây giờ là sáu rưỡi rồi."

Lục Thành bình thản hạ mắt nhìn hợp đồng: "Cô về trước đi, hôm nay tôi tăng ca."

Thời gian từ từ trôi, các công nhân viên hoàn thành công việc hôm nay, lần lượt tan tầm.

Hơn tám giờ, trong khu làm việc căn bản không còn ai, tám giờ rưỡi, người cuối cùng rời đi, lúc rời đi tắt đèn cả khu làm việc.

Toàn bộ Văn hóa Thành Thụ, chỉ có ba căn phòng sáng đèn.

Văn phòng tổng giám đốc, phòng họp nhỏ, còn có phòng làm việc của Tạ Thanh.

Tạ Thanh vẫn thường viết bản thảo tới chín giờ mới rời đi, ngày hôm nay với cô cũng không có gì đặc biệt, khi viết bản thảo trong lòng cô không có bất kỳ suy nghĩ gì.

Phòng họp nhỏ đối diện, Nhất Sinh Thụ nhìn như bình tĩnh ký tên nhưng thật ra đang suy nghĩ, trán cũng đổ mồ hôi lạnh.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lục Thành tốn hai tiếng tiếng rưỡi cũng không xem xong một phần hợp đồng. Ánh mắt rơi vào hợp đồng, lỗ tai lại dựng lên nghe động tĩnh bên ngoài, tâm thái như gặp đại địch.

Tạ Thanh viết xong tình tiết cũng là lúc chín giờ mười phút, bỏ bản thảo vào ngăn kéo, xách túi ra khỏi văn phòng.

Cô vừa mới xoay người khóa cửa lại, sau lưng truyền tới động tĩnh. Tạ Thanh theo âm thanh nhìn lại, thấy Nhất Sinh Thụ đi ra từ phòng họp nhỏ

đối diện. Ở giữa là khu làm việc tối đen, cô không thấy rõ thần sắc của hắn, cũng không chủ động chào hỏi.

Sau đó, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc cũng mở ra.

Lục Thành tiện tay đóng kín cửa, thuận miệng cười hỏi: "Cô vừa mới viết xong bản thảo à?"

"Ừm." Tạ Thanh lên tiếng, ba người không hẹn mà cùng đi ra ngoài.

Đi ra khỏi khu làm việc, ở hành lang công cộng trong tòa nhà văn phòng mới có một chút ánh sáng, tới thang máy, ánh sáng càng rõ hơn.

Ba người không nói gì, trong sự yên tĩnh thường khiến cảm giác của con người trở nên nhạy cảm, thế là Tạ Thanh cảm nhận được rõ Nhất Sinh Thư đang nhìn cô chăm chăm.

Nhìn cái gì?

Cô cảm thấy không thoải mái, trực tiếp quay sang nhìn lại.

Nhất Sinh Thư rời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn cửa thang máy, vô cùng tập trung.

Vì muốn giảm bớt không khí quý dị này, Tạ Thanh bắt chuyện với Lục Thành: "Lục tổng xem dàn ý rồi hả?"

Lục Thành gật đầu: "Buổi tối có chút chuyện khác, tôi chỉ xem qua. Tôi cảm thấy không có vấn đề gì, ngày mai sẽ thảo luận lại với biên tập một chút."

Tạ Thanh: "Khi thảo luận gọi tôi một tiếng nhé? Có một số chỗ tôi cảm thấy không quá hài lòng, trực tiếp trao đổi một chút thì tốt hơn."

Lục Thành lại gật đầu: "Được, chiều mai đi."

Nhất Sinh Thư đột nhiên chen vào nói: "Áng văn mới của cô vẫn đi con đường không bình thường sao?"

Tạ Thanh giật mình, nhìn hần: "Cái gì?"

Hần chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy: "Giống như <Thanh Châu Lục> sao?"

Tạ Thanh hít thở không thông, theo bản năng dùng khoeo mắt nhìn Lục Thành, Lục Thành kín đáo lắc đầu.

Nhất Sinh Thư bước lên một bước: "Cô là Ngọc Ly sao?"

"Ting..." Cửa thang máy mở ra, Tạ Thanh không có đáp lại, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Nhất Sinh Thư, cô đi vào thang máy.

Hai người đàn ông cũng theo vào nhưng trong thang máy không có người khác, cũng không thể ngăn cản Nhất Sinh Thư tiếp tục dò hỏi.

"Mỗi một quyển <Thanh Châu Lục>, tôi đều có bản đặc biệt có chữ ký." Hần nhìn số tầng biểu hiện trên thang máy giảm xuống, nói.

Tạ Thanh ngoảnh mặt làm ngơ, cúi đầu liếc điện thoại.

"Người viết thay cho Tứ Ngôn, có phải cũng là cô không?" Nhất Sinh Thư bình tĩnh nhìn cô, dưới sự bình tĩnh đó là con sóng mãnh liệt, "Từ nội dung và tình tiết, tôi có thể nhìn ra được."

Dừng một chút, hần còn hỏi: "Lúc trước cô làm việc ở phòng làm việc Linh Mặc, có đúng hay không? Lục tổng vừa mới hợp tác thành công với Linh Mặc, đã ký hợp đồng mang cô về đây."

Câu sau đó không còn là câu hỏi nữa, hần nói vô cùng chắc chắn.

Tạ Thanh ngược mắt, không tránh né nhìn hẳn: "Thư Đại, tôi không biết anh đang nói gì."

"Bảo cô tới phòng làm việc Linh Mặc, là tôi đề nghị cho Lưu Cẩm!" Hẳn cao giọng, trong nháy mắt, trong lòng Tạ Thanh có một tia rung động nhẹ.

"Ting..." Tiếng thang máy vang lên lần thứ hai, tới tầng một, cửa mở ra.

Ba người nhất thời đều cứng ngắc, không có ý tứ ra ngoài, bầu không khí trở nên lúng túng.

Nhất Sinh Thư nhìn chăm chăm cô, Lục Thành cũng vậy.

"Thư Đại." Tạ Thanh xoay người ra phía cửa thang máy, cất bước ra ngoài rồi mỉm cười, dù vội vẫn ung dung nói lại với hẳn, "Rất xin lỗi, tôi thật sự hoàn toàn không biết anh đang nói gì."

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 29

Tạ Thanh ở căn hộ trong tòa nhà thương mại - dân cư bên cạnh Văn hóa Thành Thư, còn khách sạn biên tập sắp xếp cho Nhất Sinh Thư ở phía đối diện Văn hóa Thành Thư.

Đi ra khỏi văn phòng, Tạ Thanh trực tiếp rẽ trái. Nhất Sinh Thư do dự mãi, không đi theo cô tiếp tục truy hỏi nữa.

Lục Thành không nói một lời đi tới bên cạnh cô, đợi Nhất Sinh Thư qua đường, Tạ Thanh cuối cùng mới mở miệng: "Làm sao hăn biết được?"

"Hăn nhìn thấy chữ viết tay trên dàn ý của cô." Lục Thành nói lời ít mà ý nhiều.

Tạ Thanh nhú mày, nghi hoặc quay đầu lại, hăn cười, nhắc lại lời nói của Nhất Sinh Thư: "Mỗi một quyển <Thanh Châu Lục> hăn đều có một bản đặc biệt có chữ ký."

Tạ Thanh ngẩn ra, thở dài.

"Cô muốn tuyệt tình như vậy sao?" Lục Thành cười hỏi, "Kỳ thật nói ra chuyện lúc trước, bắt tay giảng hòa trở thành bạn bè cũng không tệ mà?"

Cô hờ hững lắc đầu: "Đừng nói nữa."

Nếu có vướng bận trong lòng, hà tất phải miễn cưỡng làm bạn bè? Trên đời có nhiều người như vậy, không thích nhau, cũng không thể làm bạn bè, tại sao còn cứ phải miễn cưỡng ở bên nhau.

Lục Thành muốn giải thích vì Nhất Sinh Thư một chút nhưng lại nhịn xuống.

... Hần vốn muốn nói, kỳ thật Nhất Sinh Thư cũng không thật sự cho rằng cô đạo văn.

Nhưng câu nói này hiển nhiên không có ý nghĩa, Nhất Sinh Thư vừa mới tỏ thái độ như vậy, đã đủ khiến cô biết hẳn không cho rằng cô đạo văn.

Nhưng cô vẫn lạnh nhạt như trước, chứng minh cô không thêm để ý tới thái độ của hẳn.

Tới cửa nhà, Tạ Thanh cà thẻ mở cửa, Lục Thành tự giác dừng bước: "Ngày mai gặp lại."

"Ngày mai gặp lại." Tạ Thanh mỉm cười, Lục Thành còn nói, "Ồ đúng rồi... Mấy ngày nữa <Tổ Phong Nguyệt> ra sách, cô nhớ tới phòng làm việc của tôi lấy."

Tay Tạ Thanh đang đẩy cửa thì dừng lại, hẳn tưởng cửa quá nặng, tiến lên đẩy giúp cô nhưng cô nghiêng đầu: "Không cần."

Tay của hẳn cũng dừng lại.

Cô cười nói: "Chờ một ngày tôi có thể dùng cái tên "Ngọc Ly" một lần nữa, sách tái bản, lúc đó hãy đưa sách cho tôi."

Nụ cười của cô gần trong gang tấc, nhìn kỹ, có thể thấy giữa lông mày của cô có chút cô đơn.

Lòng Lục Thành hơi thắt lại, nhưng chỉ có thể cười nói một câu "Cũng được". Dứt lời chuyển dời ánh mắt, tiếp tục giúp cô đẩy cửa, cô nói tiếng "Cảm ơn" rồi đi về phía trước.

*****

Có lẽ bởi vì thái độ của Tạ Thanh lạnh lùng và kiên định, mấy ngày sau, Nhất Sinh Thư không tìm cô truy hỏi bất cứ vấn đề gì nữa.

Sau bốn ngày, Nhất Sinh Thư ký tên xong, gửi tới xưởng in ấn.

Qua mấy ngày nữa, nhà xuất bản Khởi Văn và Văn hóa Thành Thư ở trên các phương tiện truyền thông và mạng xã hội tuyên truyền, ngày dự bán bắt đầu vào 0 giờ ngày 25 tháng 5.

Trong series có bảy bản của tác giả mới cùng lên giá, ngoại trừ tác phẩm của Tạ Thanh và Nhất Sinh Thư còn có năm vị tác giả khác. Mua sách trong ngày dự bán có thể hưởng ưu đãi tốt và để thúc đẩy doanh số tiêu thụ, nếu mua ba bản sẽ được giảm 5 đồng và bọc sách miễn phí, mua bốn bản sẽ được giảm giá nhiều hơn, bảy bản sẽ được hưởng tất cả ưu đãi trên có thể thêm quà tặng.

Khi Tạ Thanh nghe sách lược tuyên truyền này cô cảm thấy rất gian trá. Lúc trước tuyên truyền, mọi người đều nhắm vào sự nổi tiếng của tác giả, sách bán chạy nhất dĩ nhiên là của Nhất Sinh Thư, sau đó là cô, thế nhưng mua ba bản được giảm 5 đồng và còn được bọc sách miễn phí, so với mua hai bản cộng thêm phí vận chuyển thì cũng không lời được hơn bao nhiêu, nhưng phần lớn mọi người đều sẽ lựa chọn mua nhiều hơn một quyển.

Tuy mua thêm một quyển nhưng khi về nhà chưa chắc đã đọc quyển đó. Nếu như lúc mang ra đọc -- mọi người sẽ cho rằng đó là tập đầu tiên, phần sau còn hai tập, như vậy tương đương với việc khai thác sức mua tiềm ẩn.

Ngày 24 tháng 5, cách ngày dự bán không tới một ngày, toàn bộ Văn hóa Thành Thư tràn ngập loại cảm giác kích động và căng thẳng.

Nhưng Tạ Thanh thì không quá căng thẳng, thời điểm <Thanh Châu Lục> mở bán, cô cũng chưa từng căng thẳng quá.

... Thân là tác giả, những gì cô có thể làm là có trách nhiệm với tác phẩm. Về phần số lượng tiêu thụ sách ra sao, tác giả như cô không thể khống chế, cô cũng không chịu bất cứ trách nhiệm nào.

Cho nên cô lười thức tới 0 giờ đêm chờ mở bán, hơn mười một giờ cô đã nằm lên giường, nhàn rỗi hàn huyên một hồi với Trâu Tiểu Doanh và Lưu Cẩm, sau đó an tâm đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau cô cũng không dậy sớm, chậm rãi chỉnh trang bản thân, hơn mười giờ mới chuẩn bị ra cửa.

Vừa ra tới cửa, cô nhận được tin nhắn chuyển khoản, hơn 5,900 đồng, có cả số lẻ, con số lẻ chính xác tới hai chữ số thập phân.

Tài khoản người chuyển khoản là tài khoản của Văn hóa Thành Thư.

Tiền gì đây?

Tạ Thanh cau mày suy tư năm phút đồng hồ, vẫn không nghĩ ra được.

Văn hóa Thành Thư ký hợp đồng giữ gốc với cô là 50 vạn tiền nhuận bút, trả theo từng giai đoạn, lúc trước cô vừa mới nhận được tiền nhuận bút, không có lý nào bây giờ lại nhận tiếp.

Bên Khởi Văn cũng đã thanh toán tạm ứng đúng hạn sau khi gửi bản thảo cuối cùng, 70% số tiền còn lại dựa theo hợp đồng thì sẽ thanh toán trong vòng ba tháng kể từ khi cuốn sách niêm yết giá trên thị trường.

Gần đây hẳn là phải không có khoản nhuận bút nào khác mới đúng. Cô không ký bản quyền khác, ở trên mạng là đăng ký tài khoản chung, cô không có khoản phí hay phần thưởng nào.

Tạ Thanh cảm thấy chắc là gửi nhầm rồi, cô dự tính lát nữa tìm tài vụ hỏi một chút, nên chuyển lại thì chuyển lại.

Ra cửa, cô ở cửa hàng tiện lợi dưới nhà mua bánh sandwich và cốc sữa chua, tay trái cô cầm sandwich, tay phải cầm sữa chua, vừa ăn vừa lên tầng.

Tới cửa lớn Văn hóa Thành Thư, cô mất tập trung dùng lưng đẩy cửa kính, một giây sau, sau lưng vang lên tiếng vỗ tay như sấm!

Tạ Thanh ngơ ngác, kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy trong khu làm việc ai cũng đứng lên vỗ tay, còn có người huýt sáo làm nhạc đệm.

Có chuyện gì vậy?

Cô trợn mắt ngoác mồm, trong đầu có vô số suy đoán nhưng cô vẫn hoàn toàn không nghĩ ra là xảy ra chuyện gì.

Có lẽ nhìn thấy cô quá ngơ ngác, mọi người có chùng mực tạm thời vỗ tay.

Sau đó, người cách cô gần nhất ở trong khu làm việc duỗi ngón tay cái, giải thích cho cô: "Đại đại thật trâu bò! Số lượng tiêu thụ còn vượt qua cả Thư Đại!"

"...?" Tạ Thanh vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Biểu hiện đờ đẫn của cô khiến mọi người cười hai tiếng.

Lục Thành từ văn phòng Tổng giám đốc đi ra, trực tiếp đi về phía cô, cười thoải mái: "Cô không quan tâm tới số lượng tiêu thụ sao?"

Tạ Thanh ngơ ngác lắc đầu.

"... Cô thật là giỏi." Hấn dừng chân trước mặt cô, cất cao giọng, "0 giờ ngày hôm qua mở bán, tính tới 9 giờ sáng hôm nay, số lượng tiêu thụ sách của Nhất Sinh Thư là hơn một ngàn."

Hơn một ngàn sách trong một đêm là một thành vô cùng lợi hại.

Ngày nay, trong ngành xuất bản gượng dậy chưa nổi này, nhiều tác giả cũng in mấy ngàn cuốn sách nhưng bán mấy năm vẫn không hết được.

Cho dù có ký tên cũng vậy, có tác giả ký tên một ngàn bản nhưng mấy tháng sau vẫn có thể thông thả mua cũng được.

Ở một mức độ này, điều này không đổ lỗi cho tác giả, đó là thói quen đọc sách của độc giả đã thay đổi.

Những tác phẩm ở trên mạng dễ dàng xem như thế, phần lớn tiểu thuyết đều có thể dễ dàng đọc được trên mạng, không chỉ thuận tiện, còn không chiếm diện tích nữa.

Trên thực tế sách đã biến thành thứ có tính chất sưu tập - rất nhiều độc giả chỉ mua sách về sưu tập khi gặp cuốn sách mình cực kỳ yêu thích.

"<Tổ Phong Nguyệt> của cô tính tới 9 giờ sáng hôm nay, bán gần ba ngàn cuốn." Lục Thành cười liếc cô nói.

Nói xong hần quay đầu hỏi bộ phận tiêu thụ: "Hiện tại ba ngàn bị phá chưa?"

Một cánh tay từ trong khu làm việc giơ lên: "Phá rồi! Đoán chừng buổi trưa có thể phá tới bốn ngàn!"

Nói cách khác, tương đương với số lượng độc giả cho rằng quyển sách này đáng giá để sưu tập.

Đây không phải chỉ dựa vào marketing là có thể làm được, kết quả này khiến nhiệt huyết của mỗi người trong Văn hóa Thành Thư sôi trào.

Lục Thành cũng cảm thấy nhiệt huyết lên não tới nỗi đêm qua khó ngủ.

Tình cảm với văn học khiến hẳn cảm thấy tự tay nâng đỡ một tác phẩm nổi tiếng tới mức gây chấn động như vậy, đời này của hẳn vô cùng đáng giá.

Tạ Thanh hít sâu một hơi, tiếng tim đập lại trở nên nhanh và kịch liệt như tiếng vỗ tay vừa nãy.

Đối với bất cứ tác giả nào mà nói, loại cảm xúc tới từ sự ủng hộ của độc giả này luôn khiến cho con người ta phấn chấn.

Cô vui sướng tới nỗi từng tế bào thần kinh căng thẳng, máu huyết sôi sục. Điều này khiến cho cô không phản ứng kịp được, không biết nên biểu đạt tâm tình ra sao.

Sửng sốt năm giây, Tạ Thanh cứng nhắc, cúi đầu cười nhẹ, bước về phòng làm việc của mình.

Mỗi người trong phòng đều nhìn theo cô, có lẽ khoảng hai ba ngày trong tương lai, cô sẽ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của công ty theo một cách tự nhiên.

Đi tới cửa, cô rút cuộc cũng lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Lục Thành: "Đúng rồi, Lục tổng..."

Lục Thành: "Hả?"

Cô nói: "Sáng sớm hôm nay tôi đột nhiên nhận được một khoản tiền, hơn 5900 đồng, chắc là tài vụ chuyển khoản nhầm rồi phải không?"

Lục Thành muốn cười tới sùi bọt mép nhưng hẳn kiềm chế, nói rõ từng chữ cho cô biết: "Tiền tổng biên vô cùng vui mừng, chỉ sợ 3 vạn sách không đủ bán, tạm thời quyết định in thêm 10 ngàn sách, đặt cọc hơn năm ngàn đồng."

Tiền Trí Bằng vui mừng biết bao nhiêu đây? Ở trong điện thoại, tiếng nói chuyện của hắn cũng run run.

Vì thể hiện thành ý, hắn thậm chí tự bỏ tiền bản thân ra gửi tiền cọc. Lục Thành suy nghĩ một chút, một người vui vẻ không bằng mọi người cùng vui vẻ, trực tiếp để tài vụ bỏ qua khâu trừ thuế, chuyển khoản trước cho Tạ Thanh.

Thế là ngày hôm nay, Tạ Thanh hiếm khi phập phồng thấp thỏm tới nỗi một chữ cũng không viết nổi.

Không thể không nói, loại cảm giác đạt chiến tích này cực kỳ thoải mái...

Quá sung sướng.

Thật vui vẻ nha!

Cây bút trong tay vòng tới vòng lui, khoe miệng thỉnh thoảng không kìm lòng được cười một cái. Tối buổi chiều, đối mặt với tờ giấy trắng tinh, cô thầm oán trong lòng, tiếp tục như thế thì cô xong rồi.

Chẳng qua cô vẫn quyết định cố gắng chúc mừng một chút!

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Tạ Thanh lập một danh sách, sau đó cho mấy người này vào một nhóm chat trên WeChat.

Trong danh sách có Ngụy Bình, có Ngô Mẫn, còn có hai vị biên tập liên quan tới hạng mục <Tổ Phong Nguyệt> và mấy vị phụ trách hoạt động tuyên truyền.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả Lục Thành.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Ngày nào mọi người rảnh rồi, tôi mời mọi người ăn cơm!

Ngụy Bình cảm thấy cô muốn bày tỏ cảm ơn với mọi người trong công việc, từ chối nói: "Ha ha ha không cần không cần đâu, đây là việc cần phải làm, mọi người cùng nhau nỗ lực nha."

Tạ Thanh: "Đừng khách khí, tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn mời mọi người ra ngoài cùng vui vẻ một lần!"

Ngô Mẫn: "Không được không được, thế không hay lắm, bình thường đều là chúng tôi mời tác giả ăn cơm."

Những người khác cũng phụ họa: "Ừ, đại đại cố gắng sáng tác thật tốt là được! Không nên tiêu pha làm gì!"

"Lục Thành": Ngày nào cũng rảnh.

"Ngụy Bình":?

"Ngô Mẫn":?

Những người khác: "?"

"Lục Thành": Cô muốn ngày nào mời, tôi cho mọi người trong này nghỉ ngơi.

"Ngụy Bình":?

"Ngô Mẫn":?

Những người khác: "?"

"Ngọc Sắc Thanh Thanh":... Được, cảm ơn Lục tổng.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Buổi tối ngày mai được không?

"Lục Thành": Được

Mọi người cũng nói được.

Cùng ngày về tới nhà, Tạ Thanh nghiêm túc nghiên cứu các nhà hàng tốt trên DianPing. Kết quả vì quá nghiêm túc nên cô mắc phải chứng sợ hãi chọn lựa, cảm thấy nhà hàng nào cũng tốt, lại cảm thấy nhà hàng nào cũng không tốt.

Cuối cùng cô chọn ra ba nhà hàng, chia sẻ vào trong nhóm, để mọi người cùng nhau quyết định, trong nhóm cũng có câu hỏi lớn: Lựa chọn này cũng quá khó khăn!

Tạ Thanh lại chia sẻ một nhà hàng: "Kỳ thật nhà hàng này ăn rất ngon, tôi từng đi ăn rồi nhưng hơi xa một chút."

Là nhà hàng lúc trước Lục Thành dẫn cô đi, nhà hàng này thật sự rất ngon, sau ngày đó cô vẫn hoài niệm mấy lần. Vì lẽ đó tuy rằng cảm thấy quá xa, nhưng cô vẫn chia sẻ cho mọi người xem, ngày kia là thứ bảy, nếu như mọi người cảm thấy ngày kia không phải đi làm, tối muộn một chút mới về nhà cũng không sao thì có thể đi ăn một lần!

Nhưng Ngô Mẫn lại gửi ba cái icon khóc: "Nhà tôi ở phía nam..."

Quá xa rồi.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh": Vậy thì... đổi nhà hàng vậy ~

"Lục Thành": Thế này đi, ngày mai tôi và Ngụy tổng lái xe đi. Buổi tối ai không về được thì ở lại khách sạn, tôi bao phòng.

Tất cả mọi người gửi từ "woa" kèm theo một chuỗi dấu chấm than.

"Ngô Mẫn": Lục tổng, anh không uống nhiều được đâu...

"Lục Thành": Thẳng ngay từ trận đầu, phải chúc mừng thật tốt.

Trong căn hộ ở khu Quốc Mật, Lục Thành mỉm cười bỏ điện thoại xuống, rót cho mình một chén rượu.

Ngày hôm nay những người khác ở khá xa nhưng hẳn đứng trước mặt Tạ Thanh, thu hết loại vui sướng khó nói trên mặt cô vào mắt.

Cho nên nếu cô muốn mời mọi người cùng vui vẻ một lần, hẳn sẽ giúp cô tận hưởng một chút.

*****

Buổi tối ngày hôm sau, mọi người chia nhau ngồi lên hai chiếc xe, tới nhà hàng đã lựa chọn trước đó.

Giá cả nhà hàng này không thấp, Tạ Thanh cảm thấy bữa tiệc chúc mừng vui vẻ này cũng không thường có, cô muốn cho mọi người ăn thật tận hưởng nên lấy từ ngân sách ra một vạn đồng.

Khi tính toán ra con số này cô có chút hoảng hốt. Khoảng nửa năm trước, cô nghèo tới nỗi trong sổ tiết kiệm chỉ có mấy trăm đồng, ngay cả phòng trọ giá rẻ cũng không dám ở lâu.

Hiện tại, Văn hóa Thành Thụ đã trả cho cô 50 vạn theo ba đợt trong hợp đồng, thêm vào tiền cọc xuất bản, cô có hơn 10 vạn trong tài khoản.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bản quyền <Tổ Phong Nguyệt > còn có thể bán được thêm mấy hạng mục, sau này cô không cần lo lắng quá về vấn đề tiền nong.

Lục Thành nói đúng, tác giả phải áo cơm no ấm thì mới có cơ sở sáng tác tốt. Sau khi không còn thiếu tiền nữa, khi cô sáng tác cũng chăm chú hơn, bởi vì có tiền có thể giảm thiểu rất nhiều lo lắng.

"Cụng ly!"

Rượu đỏ Lục Thành mang từ nhà tới, trước khi mọi người mở món ăn phải cụng chén trước đã.

Ngô Mẫn nói: "Lục tổng nói câu gì đi?"

Lục Thành suy nghĩ một hồi, nở nụ cười: "Tôi nói cái gì? Tạ Thanh nói đi."

Ánh mắt tự nhiên chuyển tới trên người Tạ Thanh.

Tạ Thanh hơi ghen hống, cô không có sở trường với cái này, yên lặng một chút, cúi đầu nói: "Mọi người ăn uống ngon miệng nhé!"

Lục Thành cười nhạt ra tiếng, không thể làm gì khác hơn là tiếp lời nói vụng về của cô: "Tạ Thanh sẽ tiếp tục cố gắng viết bản thảo thật tốt, chúng ta cố gắng tuyên truyền, cố gắng kiếm tiền."

"Ha ha ha ha đúng đúng đúng, cố gắng kiếm tiền!" Mọi người nhao nhao phụ họa. Cuộc sống ở Bắc Kinh có áp lực rất lớn, còn có cái gì có thể hơn cố gắng kiếm tiền?

m thanh ồn ào lắng xuống, Lục Thành lấy từ trong ví ra một túi nhung màu đen.

Bữa tiệc liên hoan này, Tạ Thanh là nhân vật chính, Lục Thành là ông chủ, hai người ngồi cạnh nhau một cách tự nhiên, lúc này Lục Thành đưa đồ cho cô vừa khéo thuận tiện: "Này."

Tạ Thanh sửng sờ, cô nàng bên tuyên truyền dường như thốt lên: "Woow, ông chủ, còn chuẩn bị một bất ngờ nhỏ nữa sao?"

Lại một tràng cười vang, vô ý bị trêu chọc làm mặt Lục Thành nóng lên.

Tạ Thanh buồn bực: "Cái gì vậy?"

Ánh mắt Lục Thành hoàn toàn rơi trên túi vải nhung: "Mua cho cô một món quà."

Cô nhất thời chần chừ, không có ý nhận lấy, hần cười cười, tự mở túi ra, lấy thứ bên trong ra.

Là vòng tay bằng bạc, rất sáng. Mặt trên gắn một viên đá màu vàng, giống như một loại ngũ cốc nào đó.

Tạ Thanh không hiểu, Lục Thành cười nói: "Đây là Mạch Tuệ."

"Ồ..." Một vị biên tập hiểu ra, "Lúa mạch lúa mạch!"

Đây là một từ đồng âm, đồng âm với từ lúa mạch được bán. Trong nhiều cuộc họp báo trong ngành phim ảnh, tất cả mọi người sẽ gửi vòng hoa gạo, ngụ ý là "doanh thu phòng vé". Ở trong giới tác giả, mọi người ở trời nam biển bắc nên tặng đồ cho nhau không tiện, cũng có lúc khi người khác mở hồ mới, sẽ nói trên Weibo "Chúc lúa mạch".

Không có quá nhiều đồ trang sức có hình dạng này, Lục Thành tìm thấy nó ở Pandora. Giá cả trang sức ở Pandora không tính là đắt, hần muốn gắn Mạch Tuệ kín vòng tay nhưng ánh mắt nhân viên bán hàng nhìn hần... có chút sợ hãi.

Vì lẽ đó cuối cùng hần chỉ mua vòng tay có một viên Mạch Tuệ, mấy loại hạt trang trí xung quanh và móc khóa đơn giản.

Hần cũng nghĩ tới chuyện chọn những thứ khác, ví dụ như một món quà bày tỏ lòng ái mộ. Hần là người học khoa văn, từng xem qua bao trích dẫn kinh điển, muốn tìm một món quà lãng mạn cũng không khó.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy hần là nên kiếm chế một chút.

Hắn nên không có ham muốn cá nhân, không có tạp niệm thành tâm chúc mừng cô.

Tạ Thanh lần đầu tiên nghe được cách nói liên quan tới "lúa mạch", cô cười cười, không có từ chối, thoải mái nhận quà: "Cảm ơn Lục tổng."

Sau đó cô trực tiếp đeo lên tay.

Lục Thành im lặng thở phào một cái, cảm giác như vừa hoàn thành một nhiệm vụ trọng đại.

Chuyện tặng quà này, có chuyện gì làm người ta cao hứng hơn so với chuyện đối phương yêu thích?

Sau khi kết thúc liên hoan, phần lớn mọi người lựa chọn tới ở khách sạn gần đây. Lục Thành nói có người quen ở gần đây, lái xe rời đi nhưng cũng nói mai có thể tới đây một chuyến, sẽ đưa mọi người trở lại thành phố.

Ngày dự bán sách kéo dài tới ngày 10 tháng 6, cuối cùng số lượng sách tiêu thụ của Tạ Thanh là hơn năm ngàn sách, cao hơn Nhất Sinh Thư hơn một ngàn.

Hai mươi tháng sáu, sách mới chính thức đưa ra thị trường. Đúng lúc các học sinh mới có kết quả sau khi thi đại học, bao lâu mới có thể xả hơi một lần, dù tốt hay không tốt trước tiên cũng phải vui chơi nghỉ ngơi, mua mấy quyển tiểu thuyết mới ra về xem là thích hợp.

In thêm 10000 sách, số lượng sách xuất bản lần đầu của Tạ Thanh là 40000. Ngoại trừ hơn năm ngàn bản trực tiếp gửi tới tay người mua, còn hơn 34000 bản bán trên các trang mạng mua sắm và các nhà sách trên toàn quốc.

Hơn 34000 bản, đối với ngành xuất bản tiểu thuyết mà nói, là con số cực kỳ lớn.

Nhưng không tới một tuần, Lục Thành đã nhận được điện thoại của nhà xuất bản Khởi Văn.

"Muốn sách mẫu?" Ánh mắt hắn vô thức đảo qua thùng sách mẫu bên cạnh giá sách, "Tiền tổng biên, tôi làm cái nghề này lâu như vậy, chưa từng thấy ai đòi trả lại sách mẫu."

Tiền Trí Bằng vò tóc tới sứt đầu mẻ trán: "Không phải là tôi đòi lại mà là mượn dùng, mấy hôm nữa tôi trả lại anh!"

Lục Thành: "Rốt cuộc là làm gì?"

Tiền Trí Bằng: "Các bên bán thúc giục cần gấp, muốn in thêm còn phải chờ, trước mắt anh cho tôi mượn dùng đi!"

"In thêm?!" Lục Thành đập bàn.

Tiền Trí Bằng lúc này mới nói rõ ràng ra, nói đơn giản, <Tổ Phong Nguyệt> bán ở trên mấy trang mạng bán hàng lớn bị mua sạch rồi.

Nhà sách lớn Quảng Thâm ở phía bắc cũng treo bảng bán sạch, ba bốn cửa hàng sách nhỏ ở tuyến thành phố còn có sách tồn kho thế nhưng lấy hàng hóa trong cửa hàng trở về là không khả thi.

Lượng tiêu thụ nhiều như vậy rất hiếm có, các nơi thúc giục gấp nhưng xưởng in thì không thể một lúc in ra được.

Ở trong nhà xuất bản Khởi Văn có một trăm bộ sách mẫu đều đã gửi đi, hiện tại chỉ còn hai mươi, ba mươi bộ bên Văn hóa Thành Thư.

Lục Thành chấn kinh hồi lâu, cười gượng một tiếng: "Này anh... Bây giờ có mấy chục bản cũng không có tác dụng đâu, cứ nên để cho xưởng in

mau in thêm đi."

"Tôi biết." Tiền Trí Bằng thở dài, "Nhưng bây giờ chúng tôi hợp tác lâu dài với cửa hàng trực tuyến, số liệu bán ra vượt mức, tôi muốn bù vào càng nhiều càng tốt, tôi sẽ gửi trả sách đúng hạn. Anh biết cửa hàng trực tuyến mà, cực kỳ sợ phản hồi tiêu cực."

Ồ, hóa ra liên quan tới tình cảm cá nhân.

Lục Thành chép miệng: "Dự định in thêm bao nhiêu vậy?"

Tiền Trí Bằng: "3 vạn đi. Tôi nhìn tình thế này..." Cười phức tạp một tiếng, hắn nói, "Thấy thật đáng sợ."

Cách điện thoại, Lục Thành có thể tưởng tượng ra được bộ dạng Tiền Trí Bằng vừa vui mừng vừa toát mồ hôi lạnh.

Chậm rãi nở nụ cười, hắn còn nói: "Vậy thế này đi, anh chuyển khoản tiền cọc in thêm 3 vạn sách và số tiền 40 ngàn sách tới đây, tôi lập tức gọi người gửi sách qua."

"Này anh..." Tiền Trí Bằng bị tính toán cẩn thận của hắn làm cho tức giận, nhưng cũng phải đáp ứng liên thanh: "Được được được, tôi bảo tài vụ chuyển khoản ngay đây!"

Tiền này sớm muộn cũng phải gửi.

Lục Thành nở nụ cười, hết sức hài lòng. Kết thúc cuộc trò chuyện, hắn gọi điện thoại cho bên tài vụ, để bọn họ chú ý xem tiền tới tài khoản chưa, nếu như tới rồi thì nhanh chóng tính toán chia phần rồi chuyển khoản cho Tạ Thanh.

Thế là, Tạ Thanh lại bất ngờ nhận được tin nhắn chuyển khoản hơn 10 vạn.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lúc này cô không cảm thấy gửi nhầm nữa rồi. Sừng sốt ba giây, cô trực tiếp chụp lại màn hình gửi cho Lục Thành hỏi: "Lục tổng, đây là tiền gì?"

Lục Thành làm theo thông lệ nói cho cô biết: "Xuất bản thêm ba vạn sách, đây là số tiền lúc trước và còn thêm số tiền đặt cọc."

In thêm ba vạn sách?

Số lượng sách xuất bản lần đầu cũng chỉ mới ba vạn.

Tự bản thân Tạ Thanh cũng cảm thấy kinh ngạc một hồi, chậm chạp mừng thầm: Hóa ra mình lợi hại như vậy sao?

Cô thật giống như lúc này mới ý thức được, tài năng của mình cực kỳ đáng tiền. Lúc trước <Thanh Châu Lục> có giá hơn mấy trăm ngàn vạn nhưng cũng không bằng cảm giác hiện tại trong tài khoản của cô có mười vạn đồng.

Còn có thể kiếm nhiều hơn nữa.

Cô bỏ ra nỗ lực thì nhất định có thể, sau đó cô có thể làm thêm nhiều chuyện hơn.

Ví dụ như, tìm xem có tác giả nhỏ cần tiền lên tòa như cô nhưng không có tiền giống như cô trước kia không?

Nhất định là có.

*****

Giữa thời điểm nóng bức cuối tháng sáu và đầu tháng bảy, <Tố Phong Nguyệt> tựa như một hồi sấm sét làm chấn động toàn bộ giới văn học.

Từ bảng xếp hạng trên Weibo Châu Á tới bảng xếp hạng doanh số tiêu thụ trên các trang mạng, nó đều vững vàng ở vị trí thứ nhất. Tự truyện của ngôi sao, thể loại vẫn luôn dựa vào thể lực của người hâm mộ để tăng doanh số cũng bị nó bỏ lại đằng sau; những đầu sách súp gà trên thị trường bán được là nhờ bán lo lắng hay chữa lành cũng bị nó áp chế.

Rõ ràng hơn trong danh sách những tác phẩm nổi tiếng, <Tố Phong Nguyệt> đang ở giữa vị trí số hai và số ba.

Ngay cả Douyin và Douban cũng bị cuốn sách này làm bùng nổ.

Cũng là lúc này, Tạ Thanh đệ đơn kiện <Thanh Châu Lục> lên tòa án với sự giúp đỡ của Trương Mịch Nhã.

Tòa án thụ lý vụ án nhưng vẫn chưa đưa ra chứng cứ có đoạn ghi âm kia, cũng không có cầm hợp đồng Tố Phong Nguyệt so sánh, vì lẽ đó trong nhất thời Văn hóa Thành Thư không bị bất kỳ sự quấy rầy nào. Tạ Thanh cũng cảm giác rõ ràng, bên Khởi Văn không xem chuyện này là to tát.

Như vậy cũng hợp với ý của Lục Thành. Dưới điều kiện như vậy, <Tố Phong Nguyệt> chí ít vẫn có thể thuận lợi xuất bản, lúc trở mặt và uy hiếp nhau thì cũng nên chờ tới lúc mở phiên tòa bổ sung hãy nói.

Qua mấy ngày, Lục Thành đưa cho Tạ Thanh một phong bì tài liệu đặc biệt.

Tạ Thanh nghi hoặc mở ra xem, bên trong chỉ có một tờ giấy A4 mỏng màu hồng nhạt.

Cô lấy ra nhìn: "Học viện văn học Lỗ Tấn?"

Đó là thông báo trúng tuyển của học viện văn học Lỗ Tấn.

"Chúng tôi vốn chỉ là thử đề cử cô." Lục Thành nói thẳng.

Học viện văn học Lỗ Tấn được quản lý trực tiếp bởi Hội nhà văn Trung Quốc. Mặc dù chỉ có các khóa bồi dưỡng ngắn hạn, nhưng không thể tùy tiện báo danh là có thể được nhận.

Phương pháp chọn học viên thường là học viện giao cho các trang mạng văn học lớn, sau đó các trang mạng đề cử những tác giả thích hợp. Các tác giả là người từng có sách nổi tiếng bán ra thị trường hoặc là ký bản quyền phim truyền hình. Nói chung, muốn vào học viện phải có chút thành tích.

Văn hóa Thành Thư không phải trang mạng, cũng không có tư cách tự mình đề cử, là Lục Thành thông qua một trang mạng nhỏ từng hợp tác nhờ đề cử.

Lúc ấy <Tố Phong Nguyệt> còn chưa được đưa ra thị trường, cái danh xưng “Kẻ bí ẩn của Thành Thư Văn Hóa” được ghi danh vào đề cử lộ ra hầu như chỉ mang tính chất nổi loạn, đề cử cũng chỉ là thử quảng bá một chút, hy vọng không lớn, không có nói qua cho Tạ Thanh.

Không ngờ <Tố Phong Nguyệt> gây sốt sau một đêm, "Kẻ bí ẩn của Văn hóa Thành Thư" cũng được bàn tán sôi nổi, học viện văn học Lỗ Tấn đương nhiên cũng biết bộ tác phẩm này nên gửi tờ thông báo trúng tuyển tới đây.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 30

Học viện Văn học Lê Tấn mở lớp huấn luyện tác giả mạng trong vòng một tháng, thời gian nhập học là một tháng sau. Tạ Thanh cân nhắc tới trong lúc huấn luyện hẳn là sẽ không có nhiều thời gian viết bản thảo nữa nên dự tính trước khi nhập học sẽ tăng ca thêm hai ngày nghỉ.

Trước đây, cô chỉ viết từ thứ hai tới thứ sáu, thứ bảy và chủ nhật nghỉ ngơi, nào không cần hoạt động nhiều.

*****

Ngày 20 tháng 7, Lục Thành trở về nhà ở Thuận Nghĩa.

Kết quả thi đại học của Sở Tụng đã có, trong nhà mời họ hàng thân thích tới làm tiệc chúc mừng.

Cuối cùng hẳn vẫn ghi danh vào nơi thích hợp với mình - Đại học Q, học chuyên ngành kỹ thuật vật liệu. Lục Thành sau khi nghe tin, trong lòng một hồi kỳ quái, lúc Sở Tụng gọi điện thoại thông báo tiệc ăn mừng, hẳn nhin không được bóng gió hỏi thăm, muốn biết có phải hẳn chia tay với bạn gái rồi hay không.

Sở Tụng thở dài đổi hẳn: "Anh không phải anh ruột em..."

Lục Thành cười trừ một cái: "Anh ruột một nửa."

"Anh ruột một nửa cũng là anh ruột!" Sở Tụng bi phần, "Anh có thể trông mong chuyện tốt cho em không?"

Cậu nói cậu và bạn gái không chia tay, là do thầy giáo biết cậu muốn thay đổi nguyện vọng sang đại học B, sau khi cảm thấy đầu óc của cậu có vấn đề, thầy cùng với gia đình khuyên răn cậu một trận. Cậu tỉnh táo lại, cảm thấy bề trên nói rất có đạo lý.

Lục Thành nghe được bật cười: "Không tệ lắm, lúc cần suy nghĩ vấn đề then chốt vẫn rất tỉnh táo."

Sở Tụng còn nói: "Hơn nữa, em cảm thấy anh nói cũng đúng. Đại học B và Q cách nhau một bức tường, không ảnh hưởng em nói chuyện yêu đương."

Ngừng lại một chút, cậu lại nói với Lục Thành: "Chẳng qua là bạn gái của em lại trở thành học muội của anh..."

Lục Thành trả lời rất qua loa. Hẳn có thể hiểu được Sở Tụng đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt, bắt gặp ai cũng muốn trò chuyện về bạn gái nhưng hẳn thật sự không có lý do gì biểu hiện thân thiết với bạn gái của em trai...

Hỏi rõ thời gian tiệc chúc mừng, Lục Thành cúp điện thoại.

Đến ngày đó, hơn ba giờ chiều hẳn đi ra ngoài. Hôm nay là ngày thứ bảy, đường không quá đông đúc, hơn bốn giờ là tối, họ hàng thân thích vẫn còn chưa có tới.

Vị trí biệt thự ở khu vực này phức tạp hơn so với phòng làm việc Linh Mặc bên kia, ở tiểu khu của phòng làm việc Linh Mặc không ít xe phải đỗ ở khu vực công cộng nhưng ở bên trong tiểu khu này, mỗi tòa nhà đều có ba không gian ngầm dưới mặt đất, tầng thấp nhất là gara cá nhân, trong sân vẫn có thể đỗ xe. Không gian đỗ xe của mỗi nhà cũng đủ nên trên mặt đường lớn của tiểu khu luôn không thấy được chiếc xe nào.

Lục Thành cầm thẻ mở công trong tay, trực tiếp lái xe từ ngoài sân xuống gara tầng hầm đỗ xe. Lúc đi thang máy lên sân, nhìn thấy Sở Văn Đình và chồng hiện tại của bà - Triệu Minh Hiên đang tự tay nướng đồ ngoài trời, con gái nhỏ Triệu Thu Nhạn cũng ở đấy, vừa nhìn thấy Lục Thành, bé đã chạy tới: "Anh trai!"

Cô bé gọi một tiếng, hai vợ chồng cùng nhau nhìn qua, Sở Văn Đình như nhìn thấy cứu tinh, vẫy tay với Lục Thành: "Lục Thành, mau tới giúp đỡ mẹ!"

Lục Thành mỉm cười, ôm lấy Triệu Thu Nhạn, đi tới bên phía trước: "Làm sao vậy?"

"Con biết đốt than không?" Sở Văn Đình nhìn lò nướng than thờ dài, "Mẹ và dưỡng con loay hoay hơn nửa ngày rồi vẫn không được."

Lục Thành bật cười: "Con đây cũng không biết làm." Suy nghĩ một chút, hăn đề nghị, "Nếu không mời nhân viên cửa hàng đồ nướng gần đây giúp đỡ một chút?"

Triệu Minh Hiên nghe vậy cười vui vẻ: "Thôi thôi, cả nhà mà không đốt được chút than, phải nhờ con giúp đỡ, có thấy mất mặt hay không?" Nói xong lắc đầu thờ dài, rồi bắt chuyện với Lục Thành, "Con mau vào nhà nghỉ ngơi đi, chúng ta lại cố gắng thêm một chút."

Lục Thành cũng không quá khách khí, vâng một tiếng, sau đó thả Triệu Thu Nhạn xuống, tự mình hướng vào trong phòng.

Còn chưa vào cửa, một cụ già từ bên trong đi ra làm hăn dừng bước.

Đối phương cũng tạm ngưng nụ cười, hai người đối diện ba giây, Lục Thành cúi thấp đầu: "Ông."

Thật ra ông ấy là cha ruột của Sở Văn Đình, luận quan hệ vai vế Lục Thành phải gọi ông ấy là ông ngoại nhưng nhiều năm như vậy chỉ gọi là ông, giống như ở trên đường tùy tiện tìm một ông già hỏi đường cũng có thể gọi là ông như vậy.

Sở lão gia nhìn hẳn: "Sao cậu cũng tới đây?"

Lục Thành: "Sở Tụng bảo hôm nay..."

Hắn còn chưa nói xong, Sở Văn Đình cách vài bước ở bên ngoài ngó vào nói: "Cha, ngài đừng kiếm chuyện nhé!"

Sở lão gia lạnh nhạt quay đầu bỏ đi.

Ông ấy bình thường ở trong thành phố, không ở cùng chỗ con gái, Lục Thành cũng sẽ không tới chỗ ông, một năm có khi không nhìn thấy nhau lần nào.

Nhưng chỉ cần gặp được, Sở lão gia chắc chắn sẽ tức giận.

Chuyện đã qua đối với mọi người mà nói đều là một khoản nợ dai dẳng, bởi vậy Lục Thành nhiều khi nghĩ tới chuyện không bằng cắt đứt quan hệ, bên trong nhà này hẳn và ai cũng không phải ruột thịt hoàn toàn, cuối cùng cũng vẫn bị Sở Văn Đình khuyên nhủ.

Sở Văn Đình không có ý kiến gì với hẳn, hẳn cũng biết mình thiếu nợ Sở gia. Nhưng mỗi lần chạm mặt với Sở lão gia, hẳn đều cảm thấy tức giận và uất ức.

Ví dụ như ngay bây giờ, Sở lão gia bị Sở Văn Đình nói vậy cũng không oán hận Lục Thành, ngồi ngoài hiên thoáng mắt, phe phẩy cái quạt, nói mát: "Vì người họ Lục mà con mất ta, ta thật không biết hẳn là con ruột con hay ta là cha ruột con."

Sở Văn Đình trừng mắt: "Sở Thơ và Sở Tụng cũng mang họ Lục từ trước. Có bản lĩnh cha mắng Lục Kính Sơn đi, lúc nào cũng trút giận lên mấy đứa nhỏ, cha không sợ mất mặt nhưng con sợ!"

Cái tên Lục Kính Sơn này như ma chú, có thể dễ dàng nhen nhóm sự phẫn nộ trong lòng mỗi người Sở gia. Sở Văn Đình là nữ cường, Sở lão gia khi còn trẻ cũng từng chém giết ở chiến trường, tính khí hai người đều mạnh mẽ, cãi vã đương nhiên không ai nhường ai.

Không ai chịu thua, đối chọi gay gắt, chuyện cũ năm xưa bị lôi ra. Quan niệm bất đồng, hai cha con vốn không nên vì chuyện này nảy sinh mâu thuẫn.

Lúc mới đầu, khi loại tranh cãi này xảy ra luôn khiến Lục Thành thấp thóm lo âu nhưng đã nhiều năm như vậy, hắn đã hình thành thói quen, mệt mỏi với việc phải ứng phó.

Hắn thở dài lắc đầu, nói lời ít mà ý nhiều: "Hai người đừng ồn ào nữa, con đi về trước." Nói xong cũng đi thẳng ra bậc thang nhỏ đối diện.

Sở Văn Đình đuổi theo hắn: "Lục Thành!"

Lục Thành dừng chân, miễn cưỡng nở nụ cười: "Hôm nào con mời ngài và Sở Tụng ăn cơm."

Đáy mắt hắn một mảnh âm đạm, Sở Văn Đình hơi dừng lại, cũng không thể làm gì khác là cho hắn đi.

"Con... lái xe cẩn thận..." Sở Văn Đình lắp bắp căn dặn, Triệu Minh Hiên hơi chần chừ, cũng đi theo Lục Thành, cùng vào thang máy với hắn.

Cửa thang máy đóng lại, Triệu Minh Hiên thở dài: "Được rồi, đừng khổ sở, mỗi thế hệ có một suy nghĩ riêng, suy nghĩ của thế hệ trước không tốt, con không cần so đo với ông ấy."

"Con biết." Lục Thành gật đầu, Triệu Minh Hiên còn nói: "Cha của con bên kia..." Chú ý tới biểu hiện của Lục Thành, ông lập tức đổi giọng, "Chuyện thông gia của Lục Kính Sơn bên kia, ta có nghe một chút. Ta nói rõ ràng nhé, con có nhận người nhà bên này hay không cũng không sao nhưng nếu như bọn họ tìm con, con phải nói với bên này một tiếng. Đây là chuyện của Lục Kính Sơn với mẹ con, chuyện dì con gây ra trong lúc đó, không phải con có thể tự mình xử lý."

Có lúc sự tình vi diệu như vậy. Bảy năm trước, Triệu Minh Hiên mới kết hôn cùng Sở Văn Đình, hoàn toàn không liên quan tới chuyện Lục Kính Sơn, cũng không quen thân với Lục Thành. Nhưng trong chuyện này, người ngoài cuộc như ông giải thích là thích hợp nhất, khiến người ta tiếp thu dễ dàng nhất.

Cửa thang máy mở ra, Lục Thành vừa đi ra bên ngoài vừa cười đồng ý: "Được, ngài yên tâm. Con lái xe đi ngay đây, ngài trở về đi."

Triệu Minh Hiên cũng đi ra thang máy: "Đừng nhiều lời nữa ta tiễn con."

Lục Thành chân thành: "Than còn chưa có đốt đâu."

"..." Triệu Minh Hiên ghen lời, vẻ mặt khổ sở gật đầu, "Con nói đúng."

*****

Văn hóa Thành Thư, Tạ Thanh phát hiện tâm trạng của mình hôm nay vô cùng tốt, bởi vì công ty nghỉ vài ngày, trong công ty không có ai, xung quanh cực kỳ yên tĩnh.

Lúc chạng vạng, cô thong thả tới quán ăn nhỏ ở gần, sau khi trở về viết tiếp thì sắc trời đã tối hẳn, cô cảm thấy tràn trề sáng khoái.

Ngoại trừ tay có chút mỏi, Tạ Thanh cảm giác ngày hôm nay mình đang ở trong thiên đường.

9h20, cô ngừng bút, thu dọn đồ đạc, tắt đèn và đóng cửa phòng làm việc, chuẩn bị về nhà.

Bước ra cửa phòng, cô theo bản năng nhìn về phía bên phải.

Xung quanh một màu đen nên chỗ nào có ánh sáng cực kỳ đáng chú ý. Là văn phòng Tổng giám đốc, một chùm sáng màu vàng ấm chiếu ra từ trong cửa.

Là tối hôm qua quên tắt đèn sao hay là có người ở bên trong?

Tạ Thanh không phán đoán rõ được, khi cô tới là ban ngày, hoàn toàn không chú ý bên kia có sáng đèn hay không.

Vốn theo nguyên tắc tiết kiệm điện, cô đi qua nhìn thử, ngó đầu vào, nhìn thấy Lục Thành ngồi trước máy vi tính.

Khóe mắt phát hiện bóng người lay động ở cửa, hần ngẩng đầu lên, cười tùy ý: "Sao cô ở đây?"

"Tôi viết bản thảo." Tạ Thanh nói xong, cũng hỏi ngược lại, "Lục tổng sao cũng tới đây?"

Lục Thành "À" một tiếng: "Tạm thời có chút việc, tôi ở lại làm thêm."

Tạ Thanh mỉm cười: "Vậy tôi về trước đây."

Lục Thành không ngược mắt nhìn: "Đi thông thả."

Tạ Thanh xoay người rời khỏi, lúc đi xuống tầng, bị gió mùa hè mát mẻ thổi qua, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ.

... Người khác đều không tăng ca, Tổng giám đốc phải tự mình chạy tới tăng ca sao?"

Cô cảm thấy có chút lạ, ngẩng đầu nhìn trên tầng một chút, lại lắc đầu.

Quên đi, cô không đi làm, cô quan tâm nhân viên văn phòng đang làm gì.

Thế nhưng ngày hôm sau khi đi viết bản thảo, không biết bị dây thần kinh nào tác động, chuyện đầu tiên khi cô vào cửa nơi làm việc chính là tới văn phòng tổng giám đốc xem.

Giờ là mười một giờ trưa, ánh nắng tươi sáng, mở đèn hay không thật sự không nhìn ra. Cô nghiêng tai lắng nghe, cô đã nghe thấy tiếng gõ bàn phím.

Chần chừ trong thời gian ngắn ngủi. Cô đi tới bên kia. Cửa vẫn không đóng như trước, cô ngó đầu vào xem, Lục Thành vẫn còn ngồi trước máy vi tính.

Từ sắc mặt hần có thể thấy suốt đêm không ngủ. Hơn nữa tinh thần của hần cũng không tốt bằng tối hôm qua, hoàn toàn không phát hiện có người ở cửa.

Tạ Thanh gọi một tiếng: "Lục tổng?"

Lục Thành bỗng dừng giật mình, lúc này mới nhìn về phía cô, cô hỏi: "Cả đêm anh không ngủ sao?"

Phản ứng của hần có chút chậm chạp, ngần người, mỉm cười: "Tôi không buồn ngủ."

Cô nhíu mày.

Tối hôm qua hắn nói với cô là có việc phải tăng ca, hiện tại cô hỏi có phải cả đêm không ngủ hay không, nếu như bởi vì còn bận rộn, phần lớn mọi người sẽ trả lời là "Đúng vậy, không hết việc" hay các câu trả lời đại loại như vậy, nhưng hắn lại nói "Không buồn ngủ."

Bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp mà tác giả mỗi ngày đều vô tình hay cố ý cân nhắc hành vi của sinh vật. Tạ Thanh cảm thấy không đúng nhưng nhất thời không biết mình có thể làm gì.

Cô trì trệ một chút, Lục Thành lại nhìn cô một cái: "Có việc sao?"

Tạ Thanh do dự một chút, bước vào phòng.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Cô đứng ở trước bàn hắn hỏi.

Lục Thành lắc đầu: "Không có."

Tạ Thanh quan sát hắn nói: "Khi tôi có tâm sự, tôi cũng sẽ điên cuồng viết chữ."

Lục Thành giấu đầu hở đuôi: "Tôi và cô không giống nhau."

"Lục tổng." Lòng mày cô nhăn sâu hơn, loáng thoáng có thể nghe ra có chút bất mãn.

"... Được rồi." Lục Thành nhẹ nhàng nói, tựa lưng vào ghế, "Là chuyện trong nhà."

Tạ Thanh im lặng, suy nghĩ một chút, không hỏi nữa.

Yên lặng vài giây, cô xoay người rời đi.

Lục Thành: "..."

Tuy rằng vừa nãy hẳn thật sự không muốn nói chuyện trong nhà với cô nhưng bây giờ cô cứ đi như thế, hẳn bỗng cảm thấy khó chịu trong lòng.

Không thể hơi hơi quan tâm hẳn một chút sao?

Khách khí một chút cũng được.

Tinh thần hẳn sa sút nằm úp sấp trên bàn.

Không tới một phút, trước mặt lại có tiếng động.

Lục Thành ngẩng đầu, phát hiện cô xuất hiện ở trước bàn.

Tạ Thanh bình tĩnh bỏ thứ trong tay xuống bàn hẳn, hai cái bánh sandwich và một cốc sữa chua.

Tạ Thanh vừa xuống cửa hàng tiện lợi dưới tầng mua, sandwich dùng lò vi sóng hâm nóng qua, giấy gói bằng nhựa nên bên trong có một tầng hơi nước mỏng.

Cô nói: "Ăn một chút rồi lại làm việc."

Giật mình một chút, Lục Thành nở nụ cười mơ màng: "Cảm ơn."

Cầm một cái sandwich, hẳn bóc vỏ ra, xuất phát từ khách khí, Tạ Thanh mở nắp sữa chua ra cho hẳn, để ở một bên: "Tôi đi viết bản thảo đây."

Sau đó cô không nói gì khác, đi ra khỏi phòng làm việc của hẳn, sau một lát, hẳn nghe được tiếng đóng cửa ở phòng cô bên kia.

Hẳn bất giác cười cười, ăn một miếng sandwich.

Lục Thành ăn sáng muộn, Tạ Thanh cũng là tới Văn hóa Thành Thư mới ăn, thời gian cũng không khác nhau lắm.

Mười hai giờ hai người đều không cảm thấy đói bụng. Ba giờ chiều, Tạ Thanh nghe được tiếng mở cửa phòng.

Đứng dậy đi mở cửa, Lục Thành giống như tùy ý hỏi: “Tôi đi ăn cơm trưa, cô có muốn cùng đi hay không? Hai người gọi nhiều món ăn hơn một chút.”

Tạ Thanh ngẫm lại, cảm thấy nên ăn bèn gật đầu. Hai người cùng rời khỏi công ty, bước vào thang máy, Lục Thành ấn tầng B3.

Tạ Thanh: "Ăn ở quán ăn gần đây còn cần đi xe sao?"

Lục Thành hỏi ngược cô: "Cô có thích ăn lẩu không?"

Tạ Thanh sững sờ, gật đầu, hãnh cười rộ lên: "Vậy thì đi ăn lẩu đi, tôi đột nhiên muốn ăn.

Buổi chiều cô còn muốn viết bản thảo, buổi trưa đi ăn lẩu hình như có chút lãng phí thời gian.

Nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lục Thành...

Được rồi, tâm tình hãnh không tốt, nghe hãnh.

Chẳng qua, cô hỏi hãnh địa chỉ, im lặng dùng điện thoại gọi taxi.

Tới bên cạnh xe nói cho Lục Thành, hãnh cười ra tiếng: "Tôi không mệt mỏi như vậy..."

Tạ Thanh quay đầu, biểu hiện thành khẩn: “Đi đường hàng vạn dặm, an toàn là điều số một.”

Lục Thành ghen hợm, cứng đờ ba giây, cười to hơn.

Taxi tới rất nhanh, lên xe chạy thẳng theo hướng Tạ Thanh định vị.

Đó là một trung tâm mua sắm ở Sùng Văn Môn, Tạ Thanh chưa từng tới Sùng Văn Môn, nhưng sau khi tới cô phát hiện, cô không lạ gì với nhà hàng lẩu Lục Thành chọn.

Là một nơi tụ tập, nhà hàng lẩu băng chuyền, có vẻ rất nóng.

Khoảng thời gian này người tới ăn không nhiều, nhân viên cửa hàng tìm cho một chỗ ngồi rộng rãi. Hai người lật thực đơn, phục vụ tiến tới chuẩn bị nồi lẩu, Lục Thành nói với cô: "Cô chọn đi."

Tạ Thanh: "Gì cũng được."

Lục Thành nhớ tới lần đầu tiên mời cô ăn cơm, âm thầm lắc đầu: "Cô và bạn bè ra ngoài ăn thật sự chưa bao giờ bị đánh sao?"

"..." Tạ Thanh phần nộ, "Gà hoa giao?"

Thế là gọi một con gà hoa giao, một nửa cay và một nửa không cay, Lục Thành nhìn cô một chút, nói với người phục vụ: "Mang đùi thức tê cay đi."

Tổng cộng có hai loại cay, một loại Đùi thức, một lại Xuyên thức [1]. Kỳ thật đối với Tạ Thanh mà nói, Xuyên thức cũng không có cay lắm, vị cay của Đùi thức là có cũng như không nhưng tới Bắc Kinh hơn nửa năm nay, cô có thói quen chiều cổ hầu vị của người khác, vì lẽ đó Đùi thức thì Đùi thức đi.

[1] Đùi Châu - Tứ Xuyên.

Đợi các món ăn khác bưng ra, và hai người thay phiên nhau lấy nước sốt.

Hồ Nam không ngại ăn lẩu, nhưng Tạ Thanh sau khi tới Bắc Kinh đã thích nước sốt mè. Cân nhắc tới đáy nồi không đủ nóng, cô đã bỏ không ít

dầu cay vào.

Lúc sau Lục Thành bưng chén nước sốt trở về... Cô nhìn thấy nước sốt của hân chùng chất lên giống như núi ớt nhỏ.

Tạ Thanh hạ thấp mắt nhìn miếng thịt, ngược mắt nhìn nước sốt ớt cựa gà thành núi nhỏ của hân. Khi miếng thịt chín, cô rút cuộc cũng không nhịn được hỏi: "Tại sao chúng ta lại gọi Đà thức?"

Lục Thành giật mình nói: "Tôi sợ cô không ăn được cay quá."

Tạ Thanh: "Tôi là người Hồ Nam."

Lục Thành yên lặng: "Tôi... Khi còn bé tôi ở Tứ Xuyên."

"..." Hai người bó tay đối mặt một lát, Lục Thành ho nhẹ, đứng dậy, đi lấy hai chén sốt ớt cựa gà trở về.

Hai chén ớt cựa gà đổ vào nồi lẩu cay, nấu một chút, gắp ra hai miếng thịt đỏ bùng, rút cuộc cũng đạt tới yêu cầu khẩu vị của bọn họ.

Ăn như gió cuốn, sáng khoái tràn trề. Lục Thành phối hợp món chay món mặn vô cùng hợp lý, Tạ Thanh kê cốc trà ô long, Tạ Thanh uống vô cùng thoải mái, "Lục tổng thật sành ăn."

"Đó là cô ăn được cay." Lục Thành đang xé con vịt trong nồi lẩu, "Bạn bè đều không dám cho tôi nấu ăn."

Thường là độ cay bọn họ thích ăn khiến hân khó chịu nhưng hân ăn sướng thì bọn họ sẽ hỏng mất.

Tạ Thanh cảm động lây, gạt đầu một cái: "Tôi cũng thế."

Ánh mắt Lục Thành im lặng lướt qua mặt qua.

Châm chước câu chữ, hăn mở miệng giống như nói chuyện cười: "Vậy sau này chúng ta có thể cùng đi ăn cho đỡ thèm."

Tạ Thanh nở nụ cười đáp lại đáp, không có trả lời, nhưng không có nói liên tục nữa, có lẽ cô coi câu này nói như lời khách sáo thuận miệng.

Lục Thành mấp máy môi, cầm muôi múc tiết vịt và đậu hũ từ trong nồi ra bỏ vào bát cô.

Tiệm này miễn phí tiết vịt và đậu hũ, chỉ cần gọi nồi lẩu cay, có thể được thêm vô hạn, mấu chốt là mùi vị rất ngon.

Tạ Thanh kéo tay áo lên bằng tay trái, sau đó gật đầu cần. Cô không nhìn Lục Thành, Lục Thành lại nhìn cô.

Hăn cảm thấy, bản thân xong đời rồi.

Cô ăn tiết vịt hăn cũng cảm thấy xinh đẹp.

Nhưng mà cô một chút cũng không phát hiện. Thảm hại hơn chính là, suy xét tới sự lạnh lùng và vô tình của cô, hăn không dám tùy tiện khiến cho cô phát hiện ra.

Cô không thích loại người không rõ tình cảm trong lòng, hăn cần một thời cơ thích hợp để nói rõ với cô.

Cái gì gọi là "thích hợp"? Đương nhiên là khi cô có thể vui vẻ tiếp nhận tình yêu hăn mang tới.

Trong lòng cô giờ đang một lòng một dạ hưởng thụ cảm giác sự nghiệp thăng tiến, hiển nhiên không thích hợp.

*****

Tháng tám, Tạ Thanh đúng hạn tới học viện văn học Lỗ Tấn báo danh.

Học viện văn học Lỗ Tấn ở Bắc Kinh, có hai cơ sở, nơi ghi trên thư thông báo trúng tuyển là khuôn viên cũ Bát Lý Trang.

Có một số cây trong sân của khuôn viên cũ, về cơ bản là bạch quả và chi hồng. Không có cây táo tàu được viết sâu sắc trong thơ văn của Lỗ Tấn.

Cũng không có ruộng dưa hấu và con tra.

Để duy trì sự "bí ẩn" của cô, Lục Thành đã gửi lời hỏi thăm tới Lỗ Viện trước, không đề cập đến cái tên "Kẻ bí ẩn của Văn hóa Thành Thụ". Lỗ Viện cũng không cần thiết phải so đo về vấn đề này, nên trong danh sách đăng ký, chỉ ghi cái tên "Tạ Thanh" vô cùng giản dị.

Ghi danh, lấy phiếu phòng và thời khóa biểu xong, thầy giáo thuận tiện nói cho cô biết "đối diện phòng nhỏ là phòng ăn" và "chiều nay là lễ khai giảng."

Tạ Thanh gật đầu nói cảm ơn, xách vali lên tầng tìm phòng mình.

Khuôn viên cũ Bát Lý Trang không lớn, ngoại trừ phòng ăn ở bên ngoài, từ phòng ngủ tới văn phòng là cùng một tầng.

Các nữ tác giả được sắp xếp ở tầng ba, ở trên cửa phòng dán tên thật của mọi người.

Tạ Thanh tìm tên mình ở trên cửa nhưng còn chưa tìm được tên mình, cô đã dừng chân lại,

Trên cửa viết tên "Lưu Cẩn".

Cô biết đây là tên thật Lưu Cẩn.

Hơi do dự một chút, Tạ Thanh tiến lên gõ cửa.

Bên trong vang lên một câu "Chờ một chút, tới đây!", sau đó là tiếng dép chạy chậm vang lên. Cửa rất nhanh mở ra, là một cô gái hơn hai mươi tuổi trang điểm xinh đẹp, tò mò đánh giá cô: "Cô là..."

Tiếng cửa thang máy vang lên, có người đi về phía bên này. Tạ Thanh nghẹn hai chữ Ngọc Ly lại cổ họng, cầm điện thoại lên nhắn tin qua WeChat cho Lưu Cẩm: "Lỡ Viện? Phòng 312?"

Điện thoại vừa vang lên, Lưu Cẩm cầm lên xem, sau một giây, Tạ Thanh bị cô ấy giương nanh múa vuốt ôm trụ: "Ôi trời ơi...!!!"

Trong giới tác giả mạng, tình huống như thế này là quá bình thường. Hai vị tác giả có tình cảm trên mạng rất có thể căn bản chưa từng gặp nhau ngoài đời.

Cũng bởi vậy, khó có được cơ hội gặp nhau sẽ càng thú vị hơn. Đôi khi, một các chị em thực hiện một chuyến đi ngắn cùng nhau, ăn cùng và chơi cùng nhau cũng khá vui vẻ!

Cô bị Lưu Cẩm kéo vào phòng, Lưu Cẩm vừa nhảy vừa hô: "<Tổ Phong Nguyệt>..."

Cô phải che miệng cô ấy lại.

"Đừng nói ở chỗ này, như vậy không phải mọi người đều sẽ biết tôi là "Kẻ bí ẩn" sao!" Tạ Thanh hạ thấp thanh âm.

"Ừ đúng rồi, vậy..." Lưu Cẩm bình tĩnh lại, sắc mặt vui vẻ, "Vậy tôi gọi cậu thế nào? Ngọc Ly chắc chắn không thể gọi, gọi là Voldemort sao?"

"Bốp!" Tạ Thanh nện cho cô ấy một quyền, "Gọi Thanh Thanh đi."

"Ha ha ha ha ha, Thanh Thanh Thanh Thanh!" Lưu Cẩm chép miệng một cái, "Này thật đáng ghét, còn phải mai danh ẩn tích, không phải vậy,

giờ lấy sự nổi tiếng của cậu có thể và miệng tác giả truyền thống rồi."

"?" Tạ Thanh không hiểu, "Tại sao tôi phải và miệng tác giả truyền thống?"

Lưu Cẩm giật khóe môi, cười gằn.

Tạ Thanh mờ mịt nhìn cô ấy, cô ấy cười lạnh một tiếng. Sau đó hăng giọng, phổ cập khoa học cho Tạ Thanh.

Lưu Cẩm nói, tác giả trên mạng và tác giả truyền thống từ xưa tới nay luôn mâu thuẫn với nhau.

Nhiều người có khái niệm, bốn chữ "tác giả truyền thống" mang ý nghĩa thanh cao, nghiêm cẩn, lạc hậu và quyền uy. Nhưng ở một mức độ nào đó, ấn tượng này tồn tại vì phần lớn tác giả truyền thống mọi người được tiếp xúc là danh gia [2] trong giới.

[2] Phái triết học thời xưa của Trung Quốc.

Trên thực tế, tác giả truyền thống và tác giả mạng giống nhau, có rất nhiều người nổi tiếng và nhiều người vô danh, tác phẩm cũng có tốt và có xấu, quan điểm cũng có sự khác biệt.

Đối với cách nhìn về văn học mạng, trong giới tác giả truyền thống có cực kỳ nhiều quan điểm khác nhau.

Nhóm văn học danh gia tương đối bao dung, giữ nguyên thái độ, cho rằng văn học mạng tồn tại tượng trưng cho sự trăm hoa đua nở của văn học.

Nhưng có một số người, thường không có một cái nhìn tích cực như vậy.

Ví dụ như có người đứng ở góc độ học thuật cho rằng văn học mạng không có chiều sâu. Lưu Cẩm nói: "Có một nhóm người cảm thấy tôi

không có chiều sâu. Điểm này tôi biết nhưng nói đạo lý, văn học cũng không thể cái gì cũng có chiều sâu nha. Độc giả còn phải tới trường muốn đọc sáng văn giải tỏa áp lực, cái này cũng không sai nha."

Đồ ăn nhanh cũng như thế, bạn có thể nói rằng nó là loại thức ăn thức uống không có dinh dưỡng nhưng bạn không thể phủ nhận đạo lý nó có tồn tại.

Mặt khác cũng có một số người, bất mãn với văn học mạng bởi vì liên quan tới lợi ích.

Trong những năm đầu, các blogger trong lĩnh vực văn học đã từng phổ cập khoa học, nói rằng trong những năm đầu, giới văn học Trung Quốc là một "vòng tròn", là một vòng tròn khép kín.

Muốn làm tác giả, hoặc là người "văn hai đời", xuất thân từ gia đình học giả hoặc là đi báii sư. Nhờ tiền bối dẫn dắt đi làm quen với tạp chí hoặc nhà xuất bản, muốn được đăng truyện, được xuất bản, ít nhiều phải cần một chút ân tình như vậy.

Dựa vào thiên phú tự mình làm nên một mảnh bầu trời cũng có nhưng không nhiều.

Văn học mạng sinh ra đã phá vỡ vòng tròn này.

Nền tảng của văn học mạng là công khai, đăng ký một cái bút danh không cần tới năm phút đồng hồ. Thật giống như sau một đêm, bất cứ ai chỉ cần có thể nói tiếng Trung Quốc lưu loát là sẽ có thể viết tiểu thuyết. Mọi người từng người viết câu chuyện của mình, bằng bản lĩnh của mình thu hút độc giả. Dù anh có là thầy của người khác, câu chuyện không hay, anh cũng thua người khác.

Ai cũng có thể làm tác giả, như vậy luật thép vô hình trung bị hòa tan.

Lĩnh vực văn học truyền thống không thể rời bỏ ngành xuất bản, chính việc đọc sách điện tử đã có tác động rất lớn đến ngành xuất bản, nhà xuất bản muốn theo đuổi lợi nhuận, rất nhiều công ty không thể tránh được chuyện bắt đầu hướng về văn học mạng, thậm chí còn chuyển thể thành phim. Đã từng là "trào lưu chủ yếu của giới văn học" nhưng tiếng nói ngành xuất bản ở trên thị trường ngày càng nhỏ.

Ngay cả trong giới văn học mạng, không thể không thừa nhận rằng, sự tồn tại của văn học mạng đã làm eo hẹp không gian sinh tồn của văn học truyền thống.

Những quan điểm này vốn dĩ cũng có thể đạt thành nhận thức chung, về phần sau đó vì sao hai bên lại xích mích với nhau, có lẽ cũng là bởi vì ở trong bất kỳ lĩnh vực nào cũng có một nhóm người nhỏ không có danh tiếng gì nhưng lại tự hỏi mình có tài tại sao lại không gặp thời cơ chứ.

Một nhóm người nhỏ này là người dễ dàng trở nên cay nghiệt nhất, mồm cũng rất to, luôn có thể nhanh chóng tạo ra mâu thuẫn gay gắt.

Một nhóm người nhỏ này, thường thường thao thao bất tuyệt nói văn học mạng thấp kém, không có chiều sâu, cuối cùng lại thờ dài cảm thán, xin và khuyên mọi người nên xem thêm để thấy chiều sâu của tác phẩm.

Lúc ban đầu, nhóm tác giả trên mạng cũng không phản bác những công kích này, bởi rất nhiều vấn đề quả thật tồn tại một cách khách quan.

Thế nhưng, hàng năm đều bị trào phúng thao thao bất tuyệt như thế ai mà chịu cho nổi?

Tôi không có nội hàm, tôi không có chiều sâu, tôi tự đặt mình trong ngành công nghiệp giải trí mà thôi. Anh mỗi ngày lôi tôi ra chửi tới nỗi hại nước hại dân có thể so với buôn bán ma túy, tôi viết tiểu thuyết cũng là phạm tội ác tày trời sao?!

Mâu thuẫn cứ như vậy sâu sắc hơn, giễu cợt lẫn nhau trên mạng lúc nào cũng có, các anh hùng bàn phím vui như mở hội, thỉnh thoảng sẽ khiến mâu thuẫn được thể hiện rõ ràng hơn.

Người đọc không tiếp xúc tới thế giới trong giới, song phương là mũi nhọn với dao sắc. Đều là người làm văn, số lượng từ ngữ liều mạng giễu cợt nhau là vô tận.

Khi Lưu Cẩm đi báo danh cũng bị giễu cợt.

Tạ Thanh bây giờ mới biết, tác giả mạng và tác giả truyền thống đều ở đây. Lớp tác giả mạng có kỳ hạn một tháng, bắt đầu từ hôm nay, còn lớp tác giả truyền thống có kỳ hạn ba tháng, giờ đã qua nửa tháng rồi.

Khi Lưu Cẩm kéo vali vào Lỗ Viện, chạm mặt mấy vị tác giả truyền thống ra ngoài ăn cơm trở về, một vị nữ tác giả trung niên cũng không hạ thấp âm lượng nói: "Tác giả mạng cũng ở đây nha... Xì, tác giả mạng cũng coi là tác giả sao? Viết đều là những thứ gì đó."

Cho nên bây giờ Lưu Cẩm mới một đầu lửa giận không khó nơi xả.

Tạ Thanh cười nhạo, khuyên cô ấy: "Được rồi, văn nhân nên giúp đỡ nhau chứ, đừng nói giận, dù sao cũng không học chung, bình thường cũng không cần phải gặp mà."

*****

Một tuần sau, văn phòng Tổng giám đốc Văn hóa Thành Thủ muốn nổ tung.

Kỳ thật tình huống này đã kéo dài một hồi rồi, người gọi tới cơ bản là bên truyền hình, muốn mua hoặc hợp tác khai thác bản quyền <Tổ Phong Nguyệt>. Nói chuyện từ từ với một số nhà, so sánh điều kiện và giá cả, cuối cùng là chọn ra mấy nhà có chất lượng tốt, còn lại thì từ chối.

Nhưng mấy ngày trước, sau khi <Tố Phong Nguyệt> tái bản lần thứ hai, cuộc gọi tới càng nhiều hơn nữa.

Từ Goose cho tới Ba La, các nhà truyền hình nổi tiếng đều nói muốn mời Lục Thành ăn cơm, hiển nhiên là muốn nói chuyện bản quyền trên bàn cơm.

Tiếc rằng Tạ Thanh đã tới Lỗ Viện, Lục Thành cảm thấy Văn hóa Thành Thư chỉ là bên đại diện, không tiện thay Tạ Thanh quyết định loại chuyện gặp mặt trực tiếp này nên từ chối tất cả.

Thường xuyên như thế dĩ nhiên sẽ làm người ta bất mãn. Một số nhà có tiếng tăm sau hai lần bị từ chối, khéo léo bày tỏ bất mãn: "Lục tổng, ngài như vậy là không đúng. Giá cả tốt, điều kiện cũng tốt, chúng ta gặp mặt cũng có thể nói chuyện, ngài như vậy là cảm thấy chúng tôi không đủ thành ý đúng không?"

Trong lời nói là "là cảm thấy chúng tôi không đủ thành ý đúng không?" Nhưng thật ra là ám chỉ Lục Thành không đủ thành ý.

Lục Thành hít sâu, cười cười: "Hà tổng, không phải tôi trốn tránh ngài, chúng tôi chỉ là bên đại diện, ở trong chuyện này phải tôn trọng tác giả."

"Ngài báo giá đi." Đối phương nói.

Lục Thành nói: "Không hoàn toàn là chuyện giá cả. Tác phẩm là của tác giả, tôi sẽ cho tác giả quyết định, khi cô ấy trở lại, lúc rảnh rỗi tôi sẽ nói với cô ấy."

Tác giả có nguyện ý bán cho nhà này hay có yêu cầu về biên kịch và diễn viên hay không, đều phải cân nhắc tới. Quả thật trong nghề này, phần lớn mọi người cũng sẽ không quan tâm nhiều như vậy, tiền tới tay là quan trọng nhất nhưng người bận tâm những chi tiết này không phải không có.

Ví dụ như trang mạng Ngọc Giang, có người nói Ngọc Giang khi bàn hợp đồng truyền hình, nếu như tác giả ghét biên kịch hoặc diễn viên nào, có thể đưa vào hợp đồng, yêu cầu công ty truyền hình tuyệt đối không dùng họ, nếu dùng phải bồi thường tiền.

Lục Thành thấy, tác giả nên được xem trọng như vậy.

Đối phương nặng nề thở dài một hơi, lại hỏi: "Gần đây tác giả kia đang bận cái gì thế? Lúc nào cô ấy rảnh rồi?"

"Huấn luyện, khoảng một tháng." Lục Thành nói.

Bên kia lặp lại: "Huấn luyện? Một tháng?" Dừng một chút, lại hỏi, "Văn học mạng cũng có chỗ huấn luyện sao?"

"Đúng."

"Vậy được, chuyện kia nói sau đi." Ngữ khí đối phương bỗng nhiên ung dung, ôn hòa nói hẹn gặp lại, sau đó cúp điện thoại.

Để điện thoại xuống, tâm tình Lục Thành phức tạp, tay xoa huyệt thái dương một chút.

Đợi tới khi Tạ Thanh kết thúc huấn luyện, nói chuyện của bên truyền hình cho cô biết, có lẽ cô ấy sẽ bối rối.

Hắn muốn tìm từ thích hợp nói với cô khi cô trở lại.

Vô thức, hắn ngậy thơ mà mô phỏng một kịch bản trong tâm trí.

"Tạ Thanh, tôi có chuyện của bên truyền hình muốn nói cho cô."

"Bao nhiêu tiền vậy?"

"Cô đoán xem."

Không được không được, quá tầm thường.

"Tạ Thanh, tôi có chuyện của bên truyền hình muốn nói cho cô."

"Bao nhiêu tiền vậy?"

"Đủ tiền mua ba khu nhà lớn."

Cũng không được, không được, nếu cô không hiểu rõ giá nhà ở Bắc Kinh, thì vở kịch của hẳn đổ vỡ.

Lục Thành rơi vào trầm tư.

*****

Học viện văn học Lỗ Tấn.

Giờ học tuần đầu tiên không nhiều lắm nhưng trong một tuần lễ này, Tạ Thanh trải nghiệm sâu sắc sự bất hóa của hai lĩnh vực văn học trong giới.

Mâu thuẫn kịch liệt nhất chính là hôm nay, bởi vì hôm nay Lỗ Viện tổ chức cho mọi người đi dạo vòng quanh đại học B, trọng điểm là thăm quan khoa văn học.

Không chỉ là thăm quan, trong giờ học, một vị giáo sư nghiên cứu văn học có gương mặt hiền lành, tác phong nhẹ nhàng, bà đưa ra quan điểm của mình: "Tôi cho rằng văn học mạng chính là văn học đương đại."

Bầu không khí trong phòng trở thành hai tầng băng hỏa.

Nhóm tác giả mạng ở hàng trước cười vui vẻ và tự hào. Nhóm tác giả truyền thống ở phía sau mặt lạnh, không nói lời nào.

Vì thế, tuy rằng không ai tranh luận khi đó nhưng sau khi rời đại học B, hai bên vô hình bắt đầu một màn chiến tranh lạnh.

Màn chiến tranh lạnh này chạm tới đỉnh điểm nho nhỏ khi xe buýt dừng trước cửa trường học.

Đi bộ trong trường đại học hơn nửa ngày rất tốn sức, rất nhiều người đã đói bụng, trở lại trường cũng là giờ ăn cơm, thế là cửa xe vừa mở ra, đã thấy có một vị nam tác giả cao lớn vạm vỡ nhảy căng lên hoan hô rồi xông về phía nhà ăn: "Ăn cơm rồi..."

Các tác giả mạng ở trên xe cười vang khi xuống xe, nhóm tác giả truyền thống ở xe buýt phía trước cũng xuống xe, sau đó mọi người liền nghe thấy một câu nói chói tai: "Trong giới văn học mạng, người không có tố chất cũng có thể làm tác giả nha, đúng là ma thiêng nước độc."

Tiếng cười chợt im bật, một loạt ánh mắt trợn trừng lên nhìn qua: Anh lặp lại lần nữa?

Một loạt ánh mắt khác cũng lạnh lùng nhìn lại: Trùng cái gì mà trùng?

Cuối cùng hai bên không ai xông lên, khả năng chính là sức chiến đấu của các tác giả không lớn lắm.

Loại tình huống giảng co này kéo dài tới ngày thứ hai.

Ngày hôm sau, giờ học của nhóm tác giả mạng vào buổi sáng, mà giảng dạy chính là một vị đại thần trong giới - Nhất Sinh Thư.

Tạ Thanh không quan tâm tới hần, lúc trước cô nói đoạn tuyệt quan hệ không phải nói suông. Một người xa lạ tới giảng dạy cho lớp cô nghe, cô hoàn toàn có thể bình tĩnh lắng nghe.

Nhưng giờ ăn trưa, vị này lại cố tình ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhà ăn Lỗ Viện có hình thức tự phục vụ, bàn là bàn tròn lớn, mọi người vốn cũng không có khả năng ngồi tách ra, thông thường đều là lấy món ăn xong tới xem còn chỗ nào ngồi không, vì thế Tạ Thanh cũng không có bưng khay thức ăn lên rời đi.

Nhất Sinh Thư: "Thức ăn ở Lỗ Viện cũng không tệ lắm."

Tạ Thanh: "Ừm."

Một bên khác của Tạ Thanh là Lưu Cẩm từng chặn Nhất Sinh Thư: "...
A a."

Đỉnh đầu ba người có một mảnh không khí lạnh lẽo bốc lên, lần này Tạ Thanh tới "mai danh ẩn tích", mấy vị bên cạnh nhất thời đều cho rằng Lưu Cẩm có thâm cừu đại hận với Nhất Sinh Thư.

Nhất Sinh Thư tiếp tục tìm chuyện để nói, nhìn khay của Tạ Thanh: "Cô ăn ít như vậy sao?"

Tạ Thanh chưa kịp nói chuyện, có người trêu chọc nói nói vào, tò mò lớn tiếng hỏi: "Ô, hôm nay lại có vị tác giả nổi tiếng nào à, nhìn chiếc xe bên ngoài kia mà xem. Vừa nhìn là biết đắt rồi!"

Nói rất đúng, là xe Nhất Sinh Thư.

Phần lớn mọi người không phản ứng gì, đa số nhóm tác giả truyền thống coi tiền tài như cặn bã. Mặc dù chính mình không kiếm được tiền cũng không đi đố kị với người khác.

Nhưng phía bên cạnh Tạ Thanh, truyền tới một tiếng cười lạnh: "Cái này là của tác giả mạng nha..."

Từ tiếng nói này cô đã hiểu, chính là người hôm qua giấu cọt lúc xuống xe. Cô quay đầu nhìn lại, là vị nam tác giả không lớn hơn cô bao

nhiều.

Nữ tác giả bên cạnh hẳn không vừa mắt, nhíu mày: "Được rồi, cậu giấu cợt người ta làm cái gì."

Người đó ngoảnh mặt làm ngơ, chép miệng lắc đầu: "Từng người từng người giàu có như thế, có chút tiền dơ bẩn đã mua xe mua nhà hàng hiệu, không biết khiếm tốn một chút nào."

Bầu không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo.

Nhóm tác giả mạng có tổng cộng hơn ba mươi người, trong đó có bảy tám người là ở mạng văn học Thủy Trung, Nhất Sinh Thư cũng là nổi lên từ mạng văn học Thủy Trung.

Tác giả nam ngồi đối diện Tạ Thanh tức giận xắn tay áo, Nhất Sinh Thư nhìn sang, dùng tay ra hiệu hẳn bình tĩnh.

Bên kia vẫn còn tiếp tục: "Tranh cãi kỳ thực có ích lợi gì hả? Tôi xem đều là châu chấu sau mùa gặt [3]. Tài của tác giả chính là sáng tác, lượng tiêu thụ khi xuất bản mới chứng minh thực lực, các cái khác đều là giả tạo. Độc giả không muốn mua sách về đọc cũng chứng minh rằng văn học mạng chỉ là trò vui mà thôi..."

[3] Ý nói châu chấu không nhảy nhót lâu được nữa đâu.

Kỳ thật lời này có chút đạo lý, tuy rằng tiền sách xuất bản không đủ sống nhưng ai lại không muốn sách mình bán chạy đây?

Mặc dù có đạo lý cũng vẫn thật khó nghe.

Trong lúc nhất thời, Tạ Thanh cũng nhịn không được nhìn Nhất Sinh Thư bằng ánh mắt đồng tình, Nhất Sinh Thư bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn lười so đo.

"Quấy rầy mọi người rồi, xin hỏi Tạ Thanh có ở đây không?" Tiếng nói ở cửa ra vào đã cắt đứt không khí vi diệu trong phòng, tất cả mọi người đồng thời nhìn sang, là thầy chủ nhiệm lớp tác giả mạng, phía sau còn có mấy người.

Tạ Thanh giơ tay: "Ở chỗ này."

"Xin mời em ra ngoài một chút? Mấy vị này là..." Nói xong hẳn nghiêng người muốn giới thiệu mấy vị bên cạnh nhưng trong đó có một cô gái có vóc người cao gầy phản ứng cực nhanh, trực tiếp bước vài bước tới trước mặt Tạ Thanh, nhiệt tình nắm tay Tạ Thanh: "Đại đại, chào cô, tôi là người quản lý bản quyền bên truyền hình Meiku, tôi cực kỳ yêu thích <Tố Phong Nguyệt> của cô, tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm."

"<Tố Phong Nguyệt>?"

"Cô ấy là người viết <Tố Phong Nguyệt> đó!"

Trong phòng ăn trở nên rối loạn.

Tạ Thanh hít sâu, không ngờ mới gặp mặt cô đã bị người ta hại như vậy.

Mấy người bên cạnh chủ nhiệm cũng không chịu yếu thế, nhìn nhau một cái rồi lần lượt đi tới.

"Đại đại, chào cô, tôi là người bên truyền hình Dương Quang."

"Tôi là bên Goose."

"Tôi là bên Ammer."

Tạ Thanh cứng đờ bắt tay lần lượt từng người, không biết nên ứng phó với mấy người đột nhiên xuất hiện này.

Cô ấy nói muốn mời cô ăn một bữa cơm, một bữa cơm hẳn là có thể ăn đi...

Sau đó cô chú ý tới chuyện nhà ăn không có một tiếng động, suy nghĩ một chút, bất kể thế nào cũng phải ra ngoài rồi nói.

"Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện." Tạ Thanh gật đầu, bước ra ngoài.

Mấy người đại diện bên truyền hình nhiệt tình theo sát cô, cô đột nhiên dừng chân lại.

Dù sao cũng đã lộ rồi.

Hơi chần chừ một chút, cô quay người lại, dừng chân bên người vị mới mở miệng nói lời giễu cợt kia: "Chào anh."

Đối phương sửng sốt: "... Há?"

Cánh tay Tạ Thanh thản nhiên khoát lên lưng ghế dựa của hắn, mỉm cười: "Sách của tôi mới ra thị trường hơn một tháng, bán sơ sơ được hơn bảy vạn. Tôi cảm thấy số lượng tiêu thụ này rất lợi hại, anh nói có đúng hay không?"

Nói xong, cô cũng không đợi người kia trả lời. Cô xoay người ra ngoài lần hai, khi ra tới gần cửa, cô nghe được sau lưng vang lên tiếng hoan hô ồn ào

BA VẠN DÒNG THƯ' TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 31: Thiếu

Nguồn thiếu chương mời các bạn xem chương tiếp theo.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 32

Hai người nhìn nhau, nụ cười kín đáo mang hàm ý khác nhau.

Trong chốc lát, Lục Thành cười khê: "Nếu như vậy, chúng tôi không có cách nào tiếp tục nói chuyện với ngài rồi."

"Lục tổng." Đối phương vẫn bình tĩnh như trước, "Chúng tôi biết rõ tác phẩm này và Văn hóa Thành Thư rất có thực lực, thế nhưng ngài cũng biết, tác phẩm chuyển thể thành phim ở Dương Giang rất nhiều, tự cải biên thành tự truyện trên mạng cũng không ít, chúng tôi đối với thị trường này, cũng hiểu biết không ít."

Ấn ý là, chúng tôi cảm thấy tác phẩm này chỉ đáng giá từng đó tiền.

Lục Thành cảm thấy không đúng, cân nhắc một lát: "VẬY TRƯỚC MẮT CHÚNG TA NÓI TỚI ĐÂY THÔI."

Đối phương dường như có ý níu kéo: "Lục tổng..."

"Cái giá quá chênh lệch, nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì." Nói xong, Lục Thành đứng dậy, đối phương nặng nề, không nói gì nữa, bắt tay với Tạ Thanh, bày tỏ tiếc nuối vì không thể hợp tác.

Ngô Mẫn tiễn đối phương rời đi, Tạ Thanh đi theo Lục Thành rời khỏi phòng họp.

Trong lòng cô thấy rất kỳ lạ - đây là cách nói chuyện về bản bản quyền truyền hình sao? Một đám người tốn công tốn sức tụ lại với nhau, sau đó

nói chuyện chưa tới năm phút đồng hồ đã nói hẹn gặp lại?

Cô cho rằng gặp mặt nói chuyện như vậy là vì tất cả gần như đã định rồi.

Đi vào văn phòng Lục Thành, Tạ Thanh mở miệng: "Lục tổng."

"Ngồi đi." Lục Thành thuận miệng nói, hai người ngồi xuống, hần hỏi, "Cô có gì muốn hỏi à?"

"Tôi không hiểu lắm." Tạ Thanh nói.

Lục Thành trầm tư một chút: "Tôi cũng không hiểu lắm."

Tạ Thanh: "Lúc trước anh báo giá 20 triệu..."

"Bọn họ nói có thể nói chuyện." Hần nói.

Tạ Thanh nói: "Có thể là quá cao?"

Lục Thành nhíu mày, lắc đầu.

Phản ứng như thế, thông thường mang ý nghĩa là giá này thực sự cao hơn cái giá trong lòng đối phương nhưng cũng không hề cao tới mức thái quá.

Tạ Thanh châm chước một chút: "Nếu không... thấp một chút cũng được?"

Đáy mắt Lục Thành hơi chấn động, nhìn cô: "Mới như vậy cô đã dao động sao?"

"... Không có." Tạ Thanh ngơ ngác.

Cô cảm thấy giá cả chênh lệch lớn như vậy thật sự không có cách nào nói chuyện, hơn nữa, đối phương báo cái giá này, tóm lại cũng có chút đạo

lý cân nhắc.

Lục Thành nhẹ nhàng thở phào một hơi: "Tôi lái xe đưa cô về. Chuyện này, chúng ta đợi xem sao."

Tạ Thanh đứng lên: "Không cần, tôi gọi xe đi cũng được."

Hắn không nói gì bước ra ngoài trước: "Đi thôi."

Đoạn đường này, Lục Thành cực kỳ trầm mặc. Bởi vậy Tạ Thanh cảm giác được, chuyện này thật sự rất kỳ quái.

Sau đó, càng ngày càng kỳ quái.

Ngày đó ăn cơm chung tổng cộng có bốn nhà, đều là những nhà nổi tiếng trong giới, ở trên bữa tiệc vô cùng nhiệt tình.

Nhưng sau đó, ngoại trừ Goose tới trả giá ra, ba nhà còn lại không hiểu sao không tới nữa.

Tạ Thanh ở Lỗ Viện bồi dưỡng bản thân, vẫn muốn viết tiếp, không có tìm Lục Thành truy hỏi chuyện này nhưng trong lòng luôn tồn tại ý nghĩ nghi hoặc này.

Buổi tối thứ sáu, có người xa lạ nhắn tin với cô qua WeChat, nickname là Liên Tiểu Tiên.

Tin nhắn xác thực là: Chào cô, tôi muốn nói chút chuyện về bản quyền truyền hình của <Tổ Phong Nguyệt>.

Bởi vì tin nhắn này cô mới chấp nhận trả lời, đối phương là người hay lên mạng, trao đổi cũng rất dễ dàng.

Sau khi hàn huyên gần gũi, Liên Tiểu Tiên hỏi cô: "Đại đại, hiện tại có phải cô đang nói chuyện bản quyền truyền hình với Goose không?"

Tạ Thanh giật mình, không giấu giếm: "Vâng, làm sao cô biết?"

"Dù sao cũng làm việc trong giới, hỏi thăm cũng rất dễ dàng mà." Liên Tiểu Tiên nói, "Kỳ thật không phải tôi muốn mua bản quyền của cô đâu, công ty nhỏ của chúng tôi không mua nổi. Chẳng qua tôi vô cùng thích quyển sách này của cô, cho nên muốn nói cho đại đại biết tình huống tôi nghe ngóng được."

Tạ Thanh nói cảm ơn.

"Liên Tiểu Tiên": Đại đại, tôi nói với cô cái này, bây giờ trong giới đang đồn thổi, nói thẳng ra là bên Dương Quang sẽ khai thác một bộ phim này, chuẩn bị xong rồi, gần giống với đề tài của <Tố Phong Nguyệt>.

"Ngọc Sắc Thanh Thanh":...? Có ý gì? Đạo văn sao?

"Liên Tiểu Tiên": Không không không, không phải, đại đại hiểu lầm rồi.

"Liên Tiểu Tiên": Chính là phim truyền hình cổ trang có hạn ngạch quy định mà, không thể ra hai bộ cùng một lúc. Dưới tình huống này nếu như hai bộ phim trùng nhau ra mắt thì tình cảnh sẽ rất lúng túng. Số lượng kênh truyền hình vệ tinh đủ thì sẽ không mua, về bên Đài Truyền hình cũng sẽ không muốn phát sóng hai bộ phim giống nhau đâu.

"Liên Tiểu Tiên": Nếu như không được lên truyền hình vệ tinh, sẽ trở thành web drama, một trong hai bộ phim sẽ chết non.

"Liên Tiểu Tiên": Từ trước tới nay Dương Quang luôn có danh tiếng tốt, công ty khác rất khó đấu với họ. Lúc này bọn họ lại đang chiếm ưu thế về thời gian, <Tố Phong Nguyệt> rất có thể sẽ bị treo...

"Hạn ngạch", "truyền hình vệ tinh" "web drama" là cái gì, Tạ Thanh không hiểu lắm, đối phương lại nói thêm.

"Liên Tiểu Tiên": Vì thế nếu như đại đại nói chuyện thuận buồm xuôi gió với Goose, có thể bán thì mau mau bán. Nếu Dương Quang bên kia đưa ra thông báo chính thức, các nhà khác chắc chắn sẽ không mua nữa. Một là phòng ngừa va chạm, hai cũng vừa kịp quan sát tỉ lệ người xem bên Dương Quang. Nếu như kéo dài, sau đó có thể bán được hay không sẽ rất khó nói...

Tạ Thanh giật mình, nghĩ tới chuyện ba nhà khác đột nhiên không xuất hiện nữa.

"Liên Tiểu Tiên": Về cơ bản chuyện này là như vậy, đại đại tự mình suy tính một chút đi... Dù sao không chịu thiệt thòi là được. Hiện tại thị trường truyền hình là cơ hội đến nhanh nhưng đi cũng nhanh, có thể nắm bắt thì nên nắm bắt lấy sẽ tốt hơn.

"Liên Tiểu Tiên": Nếu như đại đại cảm thấy vướng mắc, muốn gặp mặt nói chuyện với Goose, tôi có thể giúp đại đại liên lạc một chút. Tôi có người bạn phụ trách hạng mục truyền hình bên Goose, tôi có thể thử hỏi một chút xem.

Một lát sau, Tạ Thanh vẫn không biết trả lời cô ấy như thế nào, cô nói: "Cảm ơn, tôi muốn suy nghĩ một chút."

"Liên Tiểu Tiên": Nói chung tôi chúc tất cả mọi người thuận lợi!

Kèm theo một khuôn mặt tươi cười.

Đầu óc Tạ Thanh có chút rối loạn, nếu như ký thành hợp đồng này, dựa theo giá Lục Thành báo, tới tay cô có thể hơn 10 triệu. Dựa theo giá Goose đưa ra, cũng có thể có mấy trăm vạn.

Cô không thể tùy tiện nói không thêm số tiền kia được. Hiện nay có người tới nói cho cô biết nếu như không bán có khả năng bán không được rồi, cô thật sự có chút sợ.

Quả thật nếu như không có số tiền kia, với tình trạng hiện tại của cô, cô cũng có thể có cuộc sống khá ổn. Nhưng nếu có số tiền kia, cô có thể làm được nhiều thứ khác hơn.

Cô có thể mua cho ông bà nội một căn nhà thoải mái hơn, cho bọn họ tới Trường Sa ở. Số tiền mua nhà, cô dượng nỗ lực tích góp đã lâu rồi nhưng bọn họ vẫn phải đi vay, tích góp thêm rất khó.

Hơn nữa, cô còn có thể dư lại rất nhiều tiền. Số tiền còn lại, từ từ tích góp, một ngày nào đó trong tương lai, cô có thể lấy số tiền này ra giúp đỡ những tác giả cần giúp đỡ khác.

Tạ Thanh hít sâu.

Bất tri bất giác, cô hít thở sâu rất nhiều lần.

Cô muốn lập tức gọi điện thoại nói chuyện này cho Lục Thành, ý niệm này bốc lên trong nháy mắt, nụ cười như có như không của hắn lại thoáng qua trước mắt.

Hắn nói với cô: "Bình tĩnh, đại đại." Có chút sức mạnh kỳ lạ.

Rất nhiều lúc, cô cảm thấy mặt mày hắn có chút sức mạnh kỳ lạ, vô cùng kỳ lạ nhưng lại có thể khiến con người ta an tâm.

*****

Cuối cùng, cô kiềm chế cảm xúc bất an này xuống, ngày mai là thứ bảy, ban ngày Tạ Thanh viết bản thảo, buổi tối cùng Lục Thành đi "ăn cay".

Bốn rưỡi, Lục Thành dừng xe trước cổng Lễ Viện.

Hắn chọn nơi cách Lễ Viện không xa lắm, là cửa hàng đồ nướng, cửa hàng không lớn nhưng được đánh giá rất tốt.

Mặc dù Tạ Thanh đã xem qua cửa hàng trên DianPing nhưng sau khi cô ngồi xuống, cô vẫn có loại cảm giác không khỏe.

Chú ý tới cô hết nhìn đông lại nhìn tây, Lục Thành đang xem món trên thực đơn hỏi cô một câu: "Làm sao vậy?"

Cô cười một tiếng: "Lục tổng mặc âu phục, mang giày da đi ăn đồ nướng."

Hắn cũng cười một tiếng: "Ban ngày ở công ty, tôi không về nhà thay quần áo."

Tạ Thanh giật khöhe miệng, còn nói: "Tôi cho rằng Lục tổng sẽ không tới loại cửa hàng này."

"?" Hắn ngẩng đầu nhìn cô, "Tại sao?"

Cô duỗi thẳng vai.

Nói thế nào đây?

Có lẽ là bởi vì hắn đẹp trai quá, sự nghiệp lại thành công, từ khi mới gặp cô đã dán cho hắn cái nhãn mác tình anh rồi.

"Tôi cảm thấy Lục tổng không thích dính khói dầu." Cô nói một câu như vậy.

Hắn lập tức nhíu mày bất mãn: "Cô mới không dính khói dầu."

Tạ Thanh: "...". Sao cô lại có ảo giác như đang tranh cãi với đứa trẻ con nhỉ?

Sau đó hắn cười nhạt: "Một đại thần có tác phẩm nổi tiếng, lại là mỹ nữ, loại người các cô hắn là kém nhất khói dầu rồi." Dừng một chút, hắn lại

tự nói bản thân, "Tôi là người bình dân, đọc bản thảo và nghiên cứu; nghiên cứu xong, tôi tìm việc làm, thời gian trôi qua giản dị và tự nhiên."

Nói xong liếc cô một cái, lại hạ mắt nhìn thực đơn: "Đơn giản và không bị gò bó."

Tạ Thanh: "..."

Bút bi trong tay hấn gõ lên bàn hai lần: "Cô thích ăn gì?"

Tạ Thanh: "Tôi muốn cánh gà nướng giản dị tự nhiên."

"Khì..." Lục Thành bật cười, lại nói, "Không, tôi gọi cho cô cánh gà cay biến thái."

Tạ Thanh trừng mắt nhìn hấn nhưng không từ chối. Cánh gà cay biến thái khi ở Bắc Kinh cô đã ăn qua hai ba lần, cũng khá là ngon.

Trong cửa hàng bán rất nhiều thức ăn nhanh nên thường là nướng sẵn, món ăn rất nhanh được bưng lên bàn. Nhưng bởi vì bầu không khí trong quán quá thoải mái, Lục Thành hôm nay trở nên ấu trĩ, vừa nướng thức ăn trên bàn vừa đùa giỡn: "Thịt ba chỉ giản dị tự nhiên, chân gà giản dị tự nhiên, bánh mìn thầu giản dị tự nhiên..."

Tạ Thanh thấy hấn nhạt nhẽo tới mức không còn gì để nói, cô cầm cánh gà biến thái, gặm một cái.

Vẻ ngoài của cánh gà biến thái này rất đáng sợ, cô hận không thể bọc thêm ba lớp bột ớt bên ngoài. Nhưng kỳ thật khi ăn thì không hề như cô nghĩ.

... Khi cô cắn xuống, cô nghĩ như vậy.

Nhưng vài giây sau, vị giác đã có phản ứng.

Cảm giác kim châm đau nhói trên đầu lưỡi nhanh trong lan khắp miệng, tim cô đập nhanh hơn. Tạ Thanh tinh tưởng cảm thấy da đầu tê dại, một lớp mồ hôi lạnh thấm ra sau lưng, mặc dù không có gương nhưng mặt của cô nhất định đã trắng bệch rồi.

... Cũng có khả năng là đỏ rần lên.

...

Cô cố gắng nhịn một chút.

"Rầm" Cô nhịn không được đập bàn.

Lục Thành bỗng nhiên ngẩng đầu, hần run lên, nhanh chóng đưa một bình nước cam Bắc Băng Dương cho cô.

Cũng trong khoảnh khắc nháy máy đó, cô cứng rần nuốt miếng thịt gà kia xuống.

Sau đó nước chảy mây trôi... Cô uống một hơi nửa bình nước cam Bắc Băng Dương.

"Cay như vậy sao?!" Lục Thành khiếp sợ, Tạ Thanh che miệng, đầu lưỡi không nghe theo sai khiến nữa, "Anh ăn thử xem..."

Lục Thành hiếu kỳ, quay đầu muốn gọi thêm, ý niệm vừa xuất hiện, hần lại quay đầu lại.

Hần đưa tay cầm lấy chuỗi cánh gà cô vừa bỏ xuống đĩa.

Một phần có hai cái cánh gà, cô chỉ cắn một góc nhỏ ở cánh thứ nhất.

Hần bỏ phần cánh gà vào đĩa của mình, dùng đũa gỡ cái thứ nhất ra, hần ăn cái thứ hai.

Biểu hiện ung dung từ tốn như là làm chuyện đương nhiên, chỉ lén thắp thỏm liếc cô một cái.

Sự chú ý của cô dồn lên ý muốn trải nghiệm ‘level’ cay với hẳn, không có để ý chi tiết nhỏ là chuỗi cánh gà kia.

Càng không nghĩ tới hẳn "không có ý tốt" tiếp cận cô từng chút từng chút một.

*****

Sự thật chứng minh, Tạ Thanh ăn cay giỏi hơn Lục Thành.

Sau khi cô uống nửa chai nước cam Bắc Băng Dương thì bình thường trở lại, Lục Thành vội rót nốt nửa còn lại.

Một lúc sau hẳn mới bình thường lại, môi mỏng mím lại thành đường thẳng, nhìn chăm chăm vách tường, nỗ lực không lộ ra thất thố.

Tạ Thanh muốn cười, nhịn xuống, nghiêm túc nói: "Cũng không cay lắm phải không?"

"..." Hẳn liếc cô một cái, "Vậy cô ăn cái nữa đi?"

Tạ Thanh xua tay: "Không được không được."

Vừa lúc có nhân viên cửa hàng đi ngang qua, thấy mâm cánh gà, không phúc hậu nói: "Hai vị, nếu hai người có thể ăn ba phần cánh cà biển thái, sẽ được miễn phí toàn bộ hóa đơn trên bàn."

Hai người đồng thời xua tay: "Không được không được."

Sững sờ, hai người không hẹn cùng bật cười.

Vì ăn cánh gà kia, đầu óc Tạ Thanh tới đặng trí, cho tới khi ăn xong cũng không nhớ có chính sự muốn nói với Lục Thành. Cũng may lúc hãm lái xe đưa cô trở lại cô nhớ ra, lời ít ý nhiều nói với hãn: "Đúng rồi Lục tổng, ngày hôm qua có người nhắn tin trên WeChat với tôi, nói rất yêu thích <Tố Phong Nguyệt>, sau đó nói cho tôi chút tin tức cô ấy nghe ngóng được."

Cô dừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Cô ấy nói cái gì mà Dương Quang muốn làm đề tài tương tự... Vì thế các nhà khác đều đang quan sát, nếu như không nhanh chóng bán quyền đi, khả năng sẽ không bán được nữa rồi."

"?" Lục Thành nhìn cô từ kính chiếu hậu, lái xe tới ven đường, giảm phanh lại.

Nghiêng đầu, hãn nhíu nhíu mày: "Có chuyện gì xảy ra?"

Tạ Thanh cúi đầu mở điện thoại, đưa cuộc trò chuyện giữa cô và Liên Tiểu Tiên cho hãn xem.

Lục Thành nghi ngờ nhận lấy, vừa xem vừa nghe cô nói: "Lục tổng, tôi cảm thấy..."

"Có thể không gọi tôi là Lục tổng hay không?" Hãn cũng không ngược mắt lên, "Thứ bảy rồi, bị cô gọi là Lục tổng tôi có cảm giác mình đang tăng ca."

Tạ Thanh: "..."

Yên lặng hai giây, lần thứ hai cô nói: "Lục tổng, bằng không..."

"Ừ..." Hãn bất mãn hít một hơi, nhíu lông mày lần thứ hai, xoay mặt lại.

Cô chân thành nhìn điện thoại của mình trong tay hẳn: "Anh vốn phải tặng ca mà."

Lục Thành: "..."

Cô rốt cuộc nói hết lời: "Lục tổng, không bằng kí đi? Mặc dù cái giá kia của Goose kém hơn rất nhiều so với giá trong lòng anh nhưng cũng không tệ lắm phải không."

Lục Thành trầm ngâm không trả lời.

Tám triệu, không tòi, phần lớn tác giả không đạt tới con số này.

Nhưng hẳn vẫn cảm thấy không đúng, không chỉ vì giá cả chênh lệch lớn.

Trở tay trả lại cô, hẳn nói, "Cô gửi màn hình lịch sử trò chuyện cho tôi."

"Được." Tạ Thanh gật đầu, hẳn ngẫm lại, còn nói: "Gửi tài khoản WeChat của người này cho tôi luôn."

Tạ thanh: "Tôi trực tiếp gửi danh thiếp cho anh nhé?"

Lục Thành: "Không cần, ảnh chụp màn hình là được."

Hẳn không có ý thêm người bạn tốt này, chỉ muốn hỏi thăm một chút, người này rốt cuộc là ai.

Theo như cô ta tự nói về mình, cô ta là người của một công ty nhỏ.

Một người của công ty nhỏ lại biết tin tức chuẩn xác về bản quyền chưa công khai của Dương Quang, đồng thời còn biết chuẩn xác tin tức Tạ Thanh đang nói chuyện bản quyền với Goose?

Cái giới này không lớn nhưng chuyện này thật kỳ lạ.

Ảnh chụp màn hình được gửi tới, điện thoại Lục Thành vang lên âm thanh liên tiếp. Hấn mở bức ảnh cuối cùng ra, gửi cho Ngô Mẫn.

"Lục Thành": Nghĩ cách hỏi thăm người này là ai hộ tôi, cảm ơn.

"Lục Thành": Đừng nói là Văn hoá Thành Thư hỏi, hãy tìm lý do khác.

Ngô Mẫn trả lời lại rất nhanh: "Được rồi, tôi đã nhận được."

Ngô Mẫn đã lăn lộn trong giới phim ảnh rất nhiều năm, các mối quan hệ rất rộng, sau khi về nước Lục Thành cũng vì coi trọng điểm đó của cô ấy nên đã bỏ ra rất nhiều tiền mời cô ấy tới Văn hóa Thành Thư làm việc.

Hấn vốn cho cô đảm nhiệm chức vị quan trọng hơn nhưng Ngô Mẫn không hứng thú lắm: "Vậy không bằng tôi tự mình mở công ty cho rồi. Anh cho tôi làm thư ký đi, hàng năm ngoại trừ ngày nghỉ lễ cố định, cho tôi nghỉ phép một tháng. Yên tâm tôi chắc chắn chỉ nghỉ đúng một tháng."

Lục Thành nhận lời, sau đó những chuyện tương tự đều dựa vào Ngô Mẫn hỏi thăm.

Lục Thành im lặng, thở phào nhẹ nhõm: "Người tên Liên Tiểu Tiên này, trước mắt cô không cần để ý cô ta, phía bên tôi khi nào có kết quả sẽ nói cho cô biết."

Tạ Thanh ngơ ngác: "Nếu như tình huống cô ấy nói là sự thật..."

Hấn quay đầu nhìn cô, cô theo bản năng ghen hòng, hai người nhìn nhau một hồi, hấn nói: "Tôi không thể đảm bảo phán đoán của bản thân lúc nào cũng đúng, nhưng tôi là người đại diện của cô, tôi hy vọng cô tin tưởng tôi."

Ngữ khí nghiêm túc hiểm thấy, Tạ Thanh sừng sờ: "Tôi đương nhiên tin tưởng anh."

"Chí ít tôi sẽ không lừa cô." Lục Thành rũ mắt, sau đó quay lại, giải thích bằng giọng điệu hờ hững, "Bên đại diện chỉ cần không ăn tiền hoa hồng, lợi ích cũng giống như tác giả mà thôi. Cô kiếm được tiền thì tôi mới kiếm được tiền, tôi sẽ không lừa cô."

Tạ Thanh trì trệ, gật đầu.

Chuyện này ở trong Lỗ Viện cô cũng nghe chút tin đồn. Nếu như bên đại diện bất lương thì không nói, nhưng nếu như bên đại diện không có vấn đề, tác giả lại không tín nhiệm và không cho rằng lợi ích của mình giống bên đại diện nhưng dễ dàng tin tưởng lời người khác, như vậy sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa, kỳ thật như thế cũng không phù hợp với suy luận logic - nếu người đại diện có kế ước giấy trắng mực đen cũng không tin, những người như bèo nước gặp nhau sao có thể tin được chứ?

Con người đều là sinh vật cảm tính, tác giả càng như vậy. Khó tránh khỏi có lúc mất lý trí, cảm thấy lời người ngoài nói đáng tin hơn.

Tạ Thanh bĩu môi một cái: "Anh xem rồi nói cho tôi."

Từ kính chiếu hậu, cô nhìn thấy hấn gật đầu một cái.

Cô còn nói: "Ký hay không cũng không sao. Tuy tiền không ít nhưng không có số tiền này tôi cũng có thể sống."

Từ kính chiếu hậu, cô nhìn thấy mắt của hấn đột nhiên nhìn cô, tầm mắt của hai người chạm nhau trong kính chiếu hậu.

Hấn bật cười: "Cũng không cần phải cực đoan như vậy..."

Cô lắc đầu một cái: "Không phải tôi cực đoan. Tôi lựa chọn tin tưởng anh, cũng phải có chuẩn bị tốt về kết quả không tốt, có đúng không?"

Hơn nữa như hần nói, hần cũng không có cách nào đảm bảo phán đoán của hần lúc nào cũng đúng.

Nếu như hần sai lầm thì sao đây? Ví dụ như lần này, nếu như hần phán đoán sai lầm, bản quyền truyền hình có khả năng sẽ thất bại, tỷ lệ thất bại không nhỏ, nếu như cô không chuẩn bị tiếp nhận kết quả xấu nhất, thì lẽ nào khi đó lại đi trở mặt với hần?

Lựa chọn tin tưởng cũng là cho phép đối phương có sai lầm.

Bỗng nhiên nghe một tiếng cười nhẹ, cô ngược lên nhìn kính chiếu hậu, nhìn thấy hần tự nhiên cười.

"Làm sao vậy?" Cô hỏi.

Hần liếc nhìn cô trong gương: "Cô có suy xét tới việc viết tiểu thuyết trinh sát hình sự chưa?"

"?" Tạ Thanh buồn cực, "Không có, tại sao hỏi vậy?"

"Cô quá mức lý trí." Hần cười trêu chọc, "Không có chuyện gì có thể cho cô không kiểm chế được nổi lòng sao?"

Ngay cả lúc hần thừa nước đục thả câu lấy chuyện ký hợp đồng xuất bản với Khởi Văn chọc tức cô, cô cũng chỉ mất kiểm soát trong nháy mắt, sau đó tỉnh táo lại rất nhanh, ung dung hỏi hần có phải cố ý làm người ta tức giận hay không.

Nhưng dưới ngòi bút của cô, cảm xúc của nhân vật lại vô cùng tinh tế và có sức đàn hồi. Kích động, bất kham, hận đời, nhân vật nào dưới ngòi bút của cô cũng có.

Hắn có lúc ở nhà vừa nghe nhạc vừa đọc truyện cô viết, trong đầu đều là tò mò, hiếu kỳ tại sao cô viết ra câu chuyện như thế này trong khi bản thân cô lại đối nhân xử thế như vậy.

Bên trong kính chiếu hậu, Tạ Thanh im lặng rời ánh mắt đi.

*****

Sau khi lái xe đưa Tạ Thanh về lại Lỗ Viện, Lục Thành liền trở về nhà.

Tới lúc trời gần tối, Ngô Mẫn gọi điện tới: "Lục tổng, tôi tra được người người kia là ai rồi."

Lục Thành còn chưa kịp hỏi, cô ấy tự nhiên nở nụ cười, còn nói: "Ngài đoán xem làm sao tôi tra ra được? Đi hỏi một vòng thật lớn, cuối cùng là Ngụy tổng nói cho tôi."

Lục Thành nhíu mày: "Ngụy Bình? Chuyện gì xảy ra?"

"Không phải trước kia Ngụy tổng làm việc ở Đài Truyền hình sao, lúc đó đã từng tiếp xúc với Liên Tiểu Tiên này." Ngô Mẫn dừng một chút, "Liên Tiểu Tiên này lúc đó làm quản lý bản quyền văn học mạng, mượn chức vụ đã lấy được không ít mối quan hệ và tin tức, sau đó bị đuổi việc bởi vì trong khi tại chức cô ta dùng tin tức trong đài làm việc riêng tư."

Lục Thành hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Ngụy tổng tiếp xúc với cô ta bởi vì lúc đó đài của cô ấy muốn mua bản quyền tiểu thuyết, giá cả vẫn chưa thảo luận ổn thỏa. Người này không biết nghe ngóng được tin tức từ đâu, chủ động liên lạc với bọn họ, nói có thể giúp đỡ ép giá."

Lục Thành: "Ép giá?"

"Đúng vậy, sau đó trích cho cô ta theo tỉ lệ phần trăm, ví dụ như ép xuống được 10 vạn thì cho cô ta 1 vạn. Như vậy người mua có thể tiết kiệm không ít tiền, cô ta cũng kiếm được không ít, cả hai bên cùng có lợi."

Chỉ có tác giả không có lợi.

Nhưng tác giả không biết chuyện này.

Lục Thành nặng nề cảm thán: "Lái buôn sao?"

"Đúng vậy, chính là lái buôn." Ngô Mẫn chép miệng, "Chẳng qua người này rất có bản lĩnh, có thể dùng chiêu thấy người sang bắt quàng làm họ với tác giả và làm họ hài lòng. Ngụy tổng còn nói, Liên Tiểu Tiên nhỏ hơn cô ấy, khi nói chuyện phiếm cô ấy còn sững sờ khi có cảm giác cô ta là chị gái tri kỷ, may mắn lúc đó cô ấy là bên A, nếu như cô ấy là tác giả, tám chín phần không hay không biết sẽ nghe theo lời cô ta."

Lúc này Lục Thành mới cảm nhận được. Trong lịch sử ghi chép cuộc trò chuyện của Tạ Thanh, Liên Tiểu Tiên này nghiêm nhiên giống như là một độc giả vô tư, đơn thuần, trong sáng.

Ngô Mẫn hỏi tiếp: "Sao anh lại muốn tôi hỏi thăm cô ta? Có chuyện gì sao?"

Lục Thành nói ngắn gọn: "Cô ta tiếp cận Tạ Thanh rồi."

"Hả?!" Ngô Mẫn kêu lên, "Ly Đại..." Tiếng cô ấy hơi đứt quãng, ngữ khí trở nên lo lắng, "Ngụy tổng nói người này đặc biệt có thể gây xích mích giữa bên đại diện và tác giả. Cô ta nói hạng mục của đài cô ấy có thể ép giá, thì ra bởi vì cô ta làm cho tác giả không tin bên đại diện nữa, một hơi ép giá xuống hơn 200 vạn đó."

Đó là các tố chất cơ bản của lái buôn, Lục Thành cũng không bất ngờ, cười cười: "Ly Đại vẫn còn tin tưởng chúng ta."

Ngô Mẫn thở phào nhẹ nhõm.

"Chẳng qua tôi cảm thấy kỳ quái." Hãn dừng một chút, "Nếu như Goose tìm cô ta, cô ta biết Goose đang nói hạng mục này cũng rất bình thường nhưng chuyện bên Dương Quang là chuyện như thế nào?"

Dám chỉ mặt gọi tên công ty nào đang chuẩn bị hạng mục tương tự, vậy thì không hoàn toàn là giả rồi.

"Hơn nữa sao mấy nhà khác không xuất hiện nữa?" Hãn còn nói.

Không thể nào là Goose yêu cầu mọi người tránh Văn hóa Thành Thử ra thì mọi người sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Bọn họ là đối thủ cạnh tranh, Goose án binh bất động, hãn là cơ hội những nhà khác tới giành.

"Có lý..." Ngô Mẫn hơi trầm ngâm một chút, "Tôi sẽ đi hỏi thăm chuyện này một chút."

"Được, cảm ơn." Lục Thành gật đầu, còn nói, "Nếu như chuyện bên Dương Quang là sự thật, thì đồng ý với cái giá tám triệu bên Goose đi."

"Được..." Ngô Mẫn không cam tâm lắm nhưng cũng đành phải đồng ý.

*****

Học viện Văn học Lỗ Tấn, những ngày này Tạ Thanh trải qua vô cùng vui vẻ..

Không thể không nói, Lỗ Viện thật sự có không khí của trường học, phương tiện ăn ở lại tốt hơn trường phổ thông, mỗi người một phòng, còn có điều hòa và phòng tắm riêng.

Diện tích phòng không lớn lắm, bên trong là một chiếc giường đơn, một chiếc bàn gỗ và một cái tủ treo quần áo. Mỗi khi Tạ Thanh rảnh rỗi

thích nằm ngửa mặt trên giường nghĩ về tình tiết, lúc chạng vạng những cơn gió mùa hạ như tinh linh nhỏ mở cửa sổ nhảy vào, khiến rèm cửa sổ tung bay một hồi, sau đó không biết nó chạy đi nơi nào.

Cô cũng tình cờ suy nghĩ, cũng hiếu kỳ trên chiếc giường này còn có vị tác giả nổi tiếng nào nằm qua. Bởi vì đây là trường học của Lỗ Viện, rất nhiều tác giả nổi tiếng cũng ở nơi này, nếu như dò tìm danh sách học viên trước kia, sẽ thấy rất nhiều tác giả vô cùng nổi tiếng cũng ở trong hàng ngũ.

Không biết có phải trong phòng tụ hội quá nhiều linh khí của những tác giả nổi tiếng, mấy ngày nay ở Lỗ Viện, Tạ Thanh viết bản thảo vô cùng như ý.

Huấn luyện sắp kết thúc, bản thảo thứ hai của <Tổ Phong Nguyệt> đã sớm xong, biên tập của Văn hóa Thành Thư và Khởi Văn đều mừng rỡ.

Chuyện duy nhất làm tâm tình cô phức tạp đó là, hơn nửa tháng nay, chuyện bản quyền truyền hình vẫn còn chưa có kết quả.

... Ngoài Liên Tiểu Tiên quan tâm tới chuyện này thì chưa từng có tiến triển khác.

Có vài lần cô muốn hỏi Lục Thành nhưng sau khi cân nhắc cũng coi như thôi.

Cô lựa chọn tin tưởng hẳn, nên tin tưởng hiện tại hẳn đang nỗ lực, nên tưởng tượng nếu có phản hồi, hẳn sẽ nói cho cô biết đúng lúc.

Đây là những gì cô nên chịu đựng sau khi cô lựa chọn tin tưởng, ít nhất là trong thời điểm hiện tại. Nếu có những vấn đề khác, cô sẽ thu lại tin tưởng này, sau đó nói chuyện khác.

Đầu tháng chín, lá ngả vàng, kỳ huấn luyện kết thúc. Đêm trước tốt nghiệp mọi người cùng nhau ra ngoài liên hoan, rất kinh ngạc khi phát hiện

có nam tác giả phát sinh cảm tình với nữ tác giả trong thời gian huấn luyện, người đó uống rượu ôm đầu khóc rống lên.

Sau khi sinh hoạt trường học kết thúc, dường như có thứ gì đó kỳ lạ làm cho lòng người mềm mại hơn.

Sáng ngày hôm sau có một nghi thức tốt nghiệp đơn giản, phát giấy chứng nhận tốt nghiệp, sau nghi thức mọi người lại đi ra ngoài dùng bữa sau đó có thể về nhà.

Lục Thành lái xe tới đón Tạ Thanh, Tạ Thanh và mấy nữ tác giả khác ra cửa, có người thuận miệng đùa giỡn: "Ồ, bạn trai sao?"

"Không phải." Tạ Thanh cười, "Boss của Văn hóa Thành Thư đó."

Nếu thật sự là bạn trai, mọi người cũng không coi là việc to tát nhưng cô nói vậy, các tác giả đều liếc mắt sang một cái. Lục Thành vừa vặn xuống xe giúp cô bỏ vali vào cốp xe, Tạ Thanh vừa đi về phía liền nghe thấy phía sau có một tiếng kinh ngạc bật thốt lên: "Ai nha... Boss của Văn hóa Thành Thư đẹp trai như vậy sao!"

Lưu Cẩm lúc trước từng hợp tác với Lục Thành tới chào hỏi hân, Lục Thành khách khí nói: "Lưu Cẩm đại đại, cùng đi ăn một bữa cơm nhé?"

"Chúng tôi vừa mới ăn cơm rồi." Lưu Cẩm cười nói, "Tôi đi trước đây, ha ha, Tạ Thanh bye bye."

"Hẹn gặp lại." Tạ Thanh cũng vẫy tay với cô ấy, Lưu Cẩm đi tới chỗ không xa chờ xe. Lục Thành giúp cô cất vali xong, đóng cốp lại, bỗng dừng nhìn thấy cô cúi đầu cười trừ.

"Làm sao vậy?" Hăn hỏi.

Tạ Thanh lắc đầu: "Không có chuyện gì."

"Tôi nhìn thấy rồi." Hấn bất mãn nhú mày, "Đừng có đánh trống lảng."

Tạ Thanh quay đầu mở cửa xe, chui vào trong, hấn nhú mày, ngồi vào chỗ ngồi lái xe, nhìn chăm chăm kính chiếu hậu tiếp tục truy hỏi: "Nói mau."

Cô hạ thấp mắt cười: "Cô có cảm thấy vừa nãy Lưu Cẩm qua đây chào anh có cảm giác gì không?"

"?" Lục Thành không biết, "Cảm giác gì?"

Cô cười nhìn vào kính chiếu hậu: "Cảm giác giống như ở cửa trường tiểu học, phụ huynh đón con gặp bạn học của con."

"..." Lục Thành nghiêm mặt, "Cô đi ra ngoài."

Cô nằm ghế sau cười rộ lên, ở góc độ này, Lục Thành không thể thấy cô từ trong gương.

Nhưng hấn có thể cảm giác được cái ghế đang rung, kèm theo tiếng cười đùa của cô gái, hấn cảm thấy trong lòng xúc động.

Hôm nay là thứ sáu, hấn đưa cô đến Văn hóa Thành Thư làm việc.

Mấy ngày gần đây, hấn đều bận rộn chuyện bản quyền truyền hình của <Tố Phong Nguyệt>, thời gian càng trôi qua hấn càng cảm thấy cách làm của bên Goose kỳ lạ.

Hấn muốn nâng giá, Goose không hé miệng, hơn nữa thái độ không chút hoang mang. Nhưng nếu như hấn không nói gì, Goose lại bày tỏ nhiệt tình, chân thành bày tỏ bọn họ thật sự muốn tiếp tục hạng mục này, hy vọng có thể tiếp tục nói chuyện.

Sau mấy hồi, Lục Thành có loại cảm giác như bị Goose dắt mũi dẫn đi.

Loại cảm giác này xuất hiện trong quá trình đàm phán, khiến cho người ta cực kỳ buồn bực.

*****

Ngày hôm sau là thứ bảy, Tạ Thanh ngủ lấy lại sức, sau khi rời giường thì gọi sandwich ăn, viết bản thảo một buổi trưa, chạng vạng cô định ra ngoài dạo phố.

Ăn mặc theo mùa nên cô cần mua quần áo mới rồi. Cô còn tính toán mua chút mỹ phẩm, sau khi tham dự cuộc họp thường niên, cô phát hiện mình trang điểm lên có thể xinh đẹp thêm không ít, nhưng cô luôn không trang điểm. Ở Lễ Viện, Lưu Cẩm dạy cô mấy bước trang điểm đơn giản, hiện tại cô cũng biết sơ sơ.

Lúc đang đổi giày, chuông cửa bị nhấn.

"Chờ một chút..." Tạ Thanh cao giọng, mang giày chạy ra mở cửa.

Cô vốn cho rằng là chuyển phát nhanh, nhưng nhìn qua lỗ mèo lại thấy một nam sinh cao lớn, thân hình gầy gò, đeo túi trên lưng, có loại khí chất chỉ có ở học sinh.

Tạ Thanh hỏi hẩn qua cánh cửa: "Có chuyện gì không?"

Giọng nói của đối phương có chút mất tự nhiên: "Xin hỏi chị là bạn của Lục Thành sao?"

Tạ Thanh ngần người, gật đầu: "Tôi biết Lục Thành, làm sao vậy?"

Bên ngoài nói: "Tôi tên Sở Tụng, là em trai anh ấy." Sau đó liền hỏi, "Tôi có thể vào trong ngồi một chút được không?"

Tạ Thanh nhất thời chần chừ, bên ngoài lại nói: "Tôi không phải người xấu, tôi có thể lấy giấy tờ chứng minh cho chị xem, thẻ căn cước, thẻ học sinh... Nha, còn có ảnh chụp chung với Lục Thành."

Suy nghĩ một chút, cô mở cửa: "Mời vào."

Sở Tụng thở phào, cười nói tiếng cảm ơn, sau đó sải bước vào nhà. Tạ Thanh mang lòng cảnh giác, tạm thời không đóng cửa, đứng ở cạnh cửa nhìn cậu.

Cậu ngồi trên ghế sofa, lấy ví từ trong cặp ra: "Thẻ căn cước, thẻ học sinh, bức ảnh thì chị đợi tôi tìm một chút." Sau đó cậu bắt đầu mở điện thoại.

Tạ Thanh quan sát hẳn, hỏi: "Cậu có chuyện gì không?"

"Tôi bị người ta bám đuôi." Cậu giật khóe miệng, "Tôi vốn là muốn đi tìm anh trai, nhưng gọi không ai nghe máy. Nếu anh ấy ở nhà nghỉ ngơi nghe thì có thể nghe điện thoại rồi, điều này nói rõ trong nhà không ai. Còn công ty, anh ấy không vui nếu tôi tới."

Cậu tìm bức ảnh, đi tới trước mặt Tạ Thanh cho cô nhìn điện thoại.

Bức ảnh tự chụp, thiếu niên trước mặt nở nụ cười, còn mặt Lục Thành không hề có cảm xúc.

Tạ Thanh nở nụ cười, đóng cửa lại, mở tủ lạnh ra lấy hộp sữa nước cho hẳn uống.

"Cảm ơn." Sở Tụng vì cắt đuôi với người bám đuôi, một đường chạy như điên, giờ vô cùng khát, cầm lấy sữa nước uống ngay.

Tạ Thanh hỏi hẳn: "Ai bám đuôi cậu vậy? Cậu báo cảnh sát chưa?"

"Báo rồi." Sở Tụng buông ống hút ra, "Ngày hôm qua tôi báo rồi, nhưng tôi không biết người kia là ai, cảnh sát cũng đã làm hồ sơ ghi chép rồi. Ngày hôm nay tôi ra công trường lại phát hiện lại có người bám theo, ta suy nghĩ một chút, sau đó chạy đi."

"..." Tạ Thanh không khỏi nghĩ tới một số vụ án xấu.

Ví dụ như bắt cóc, lại ví dụ như một... ờ... Vụ án biến thái chẳng hạn.

Không phải cô thích nghĩ lung tung, là bởi vì Sở Tụng và Lục Thành giống nhau, đều rất ưa nhìn, còn là học sinh trẻ tuổi.

Tạ Thanh cầm điện thoại lên: "Để tôi gọi điện thoại cho anh cậu."

Sở Tụng: "Anh ấy không nghe máy, tôi gọi nhiều lần lắm rồi."

Cô vẫn gọi đi, chuông vang lên hai tiếng, bên kia đã nhận: "Tạ Thanh?"

Tạ Thanh: "Lục tổng."

Sở Tụng trừng lớn mắt: "... Chị."

Cô hỏi hẩn: "Anh đang tăng ca sao?"

Lục Thành: "Đúng, tôi có cuộc họp, có chuyện gì?"

"Có phải anh có em trai tên là..." Cô quét mắt nhìn thẻ học sinh trên bàn, "Sở Tụng?"

"Ừ." Tiếng nói của hẩn chậm lại một chút, "Làm sao vậy?"

"Hẩn đang ở chỗ tôi, nói là bị bám đuôi." Cô lời ít mà ý nhiều nói rõ ràng, còn nói cho hẩn, "Anh bận thì cứ làm việc đi, tôi dẫn hẩn ra ngoài, một chút nữa gặp ở SKP nhé?"

Lục Thành dường như muốn hỏi rõ chuyện gì xảy ra nhưng bởi vì đang họp mà ngừng lại, chỉ nói: "Được, một lúc nữa gặp."

Tạ Thanh cúp điện thoại, Sở Tụng nhỏ giọng lầm bầm: "Thật đúng là anh ruột tôi..." Nói xong hỏi cô, "Ra ngoài để làm gì? Tôi ở chỗ này đợi anh ấy không được sao?"

Tạ Thanh nói ý vị sâu xa: "Ai biết theo người bám đuôi cậu có bao nhiêu biến thái? Ngô nhờ tìm tới đến đây thì làm sao bây giờ? Chỉ có một mình tôi ở đây thôi."

Ra ngoài vẫn an tâm hơn, SKP lại là nơi mua sắm tương đối đông người và cũng có bảo vệ ở đó.

*****

Văn hóa Thành Thư, Lục Thành cúp điện thoại, ngẩng đầu hỏi Ngô Mẫn: "Nói cách khác, chuyện này cơ bản đã xác định?"

"Khoảng bảy tám phần rồi." Ngô Mẫn nói, "Tôi tìm hỏi mấy bạn bè có hợp tác với Goose, kết quả không khác lắm, hẳn là vấn đề không lớn."

Lục Thành cười lạnh.

Lái buôn rất có bản lĩnh.

Dương Quang muốn làm đề tài tương tự, cô ta không ngừng nói với Tạ Thanh như vậy, cũng tìm mọi cách tiết lộ cho mấy công ty truyền hình khác. Suy xét tới sức ảnh hưởng của Dương Quang và đầu tư kịch xù vào đề tài huyền huyền, mọi người dừng lại quan sát một cách tự nhiên, cho nên đột nhiên, mấy bên hợp tác nhiệt tình biến mất.

Tin tức cô ta lộ ra không phải giả, Dương Quang thực sự làm một bộ phim như vậy, hơn nữa rất coi trọng hạng mục này, đã tìm xong biên kịch

lão làng tới chuẩn bị kịch bản, diễn viên cũng đã lựa chọn xong, phần lớn là diễn viên nổi tiếng có kỹ năng tốt.

Sau đó, Ngô Mẫn nghĩ cách nghe ngóng chi tiết hạng mục, mới phát hiện tình tiết và nội dung bộ phim giống <Tố Phong Nguyệt> của Tạ Thanh như đúc, nhân vật cũng giống hệt.

Là sao chép? Không, nếu như là sao chép, dù thế nào cũng không to gan tới nổi tên nhân vật cũng không thay đổi.

Bộ phim huyền huyền Dương Quang muốn làm chính là <Tố Phong Nguyệt>.

Goose nói cho bọn họ biết là đang nói bản quyền, đồng thời hứa hẹn nhất định sẽ giành được, cho nên bọn họ an tâm chuẩn bị.

Mà Goose lại quay đầu đi tìm lái buôn, bảo cô ta nghĩ trăm phương nghìn kế ép giá đồng thời bức đối thủ cạnh tranh lùi bước, như vậy bọn họ vừa có thể giành được bản quyền này, lại vừa có thể tiết kiệm không ít tiền.

20 triệu ép giá tới 8 triệu, có lẽ ít nhất lái buôn cũng có thể kiếm mấy chục vạn.

Từ đầu đến cuối, đều không tồn tại một bộ phim khác cùng ra mắt thị trường.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 33

Tạ Thanh gọi một chiếc xe, xuống lầu cùng với Sở Tụng, nói với cậu: “Tôi mời khách, cậu muốn ăn gì?”

“Không cần không cần.” Sở Tụng liên tục xua tay, “Cái đó quá phiền chị rồi, em tìm đại một chỗ chờ anh trai em là được.”

“Tôi cũng đi ăn mà.” Tạ Thanh cười nói, “Hơn nữa, tôi thiếu anh trai cậu một bữa cơm.”

Lần trước đi ăn Lục Thành mời khách, anh nói lần tới Tạ Thanh trả tiền, nhưng ai biết khi nào mới có cái gọi là “Lần tới” đó.

Trước mặt một người xa lạ như cô, Sở Tụng có chút ngại ngùng, nghĩ nghĩ, nói: “Gì cũng được... Chị chọn đi, em không kén ăn.”

Cái này là chuyện khó nhất rồi.

Cái suy nghĩ này hiện lên trong đầu, ngược lại Tạ Thanh nghĩ đến việc Lục Thành muốn chửi cô: “Em đi ăn cơm với bạn bè, chưa bị ai đánh sao?”

Theo đó cô cười ra tiếng, đi ra khỏi thang máy, hai người đi ra cửa tòa nhà.

Xe đã đến ven đường, Tạ Thanh cúi đầu nhìn ứng dụng bản đồ tìm đường đi, còn chưa đến nơi, Sở Tụng ngồi bên cạnh bỗng rống to: “Hắn ta lại đây! Hắn ta mẹ nó lại đây!”

Tạ Thanh cảm thấy lỗ tai thiếu chút nữa bị điếc mất tiêu, xoa nhẹ một chút, quay đầu nhìn Sở Tụng.

Chàng trai trẻ đầy giận dữ, chỉ chỉ một cái gì đó xa xa gầm lên.

Cô nhìn theo hướng cậu chỉ, nhìn thấy có một thân ảnh chợt lóe lên, trốn vào giữa bức tượng đang tập thể hình.

Tạ Thanh nhíu mi: “Tên kia là người đi theo cậu?”

“Đúng vậy.” Sở Tụng nghẹn giọng giận gật đầu.

Tạ Thanh: “Không nhận nhầm chứ?”

“Không hề nhầm! Tôi không biết hắn ta trông thế nào nhưng nhìn quần áo thì không thể nhầm.”

Cậu đã bị theo đuôi mấy ngày, người này vẫn chưa hề thay quần áo, tuy rằng ông ta luôn né tránh để không bị nhìn thấy nhưng cậu vẫn nhớ kỹ.

Tạ Thanh nhìn xung quanh bốn phía.

Chạng vạng ngoài đường rất náo nhiệt, lúc này, các khu văn phòng lớn, các thành phần tri thức đang tan tầm, còn phần lớn những người tăng ca cũng đi ra ngoài ăn cơm. Đường phố rộn ràng nhộn nháo, con đường nhỏ phía trước vì có bãi đỗ xe do đó còn có chút kẹt xe.

Sau đó cô lại đưa mắt nhìn đến trạm kiểm soát trị an lưu động phía đối diện, từ cửa sổ có thể nhìn được bóng người.

Cuối cùng, cô quay lại quan sát kỹ một lần ‘nhân thiết (*)’ của đối phương.

(*)人设 – Nhân thiết dùng để chỉ những yếu tố có liên quan đến vẻ ngoài của một người nào đó, bao gồm tỷ lệ thân người, chiều cao, đường

nét cơ thể, quần áo... (Theo Baidu)

Đã đi theo Sở Tụng mấy ngày rồi, nhưng không làm gì, hơn nửa khả năng không phải là người cực kỳ hung ác. Hoặc ít nhất là không gây ra những hành vi không có sự tính toán chu đáo, có thể vẫn đang chờ thời cơ thích hợp mới ra tay.

Lấy hết can đảm, Tạ Thanh sải bước đi về phía pho tượng.

“Ai...” Sở Tụng có chút rối rắm trong cách xưng hô, phát hiện mình cũng không biết nên gọi cô là gì, đành phải kêu, “Chị!” Đồng thời nhanh chóng đuổi theo.

Có lẽ khí thế của cô quá lớn, Sở Tụng trong lòng run sợ, nhưng lại không nhớ đến việc bước tới ngăn cô lại, chỉ lặng lẽ theo sau.

Đối phương cũng không hề nghĩ tới việc cô qua tới đây, đứng yên tại chỗ.

Tạ Thanh vòng qua bức tượng, dừng chân lại.

Cô nhìn rõ đối phương, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi, mặc một cái áo sơ mi cũ nát cùng quần đùi, râu ria xồm xàm.

Đối phương cũng đang đánh giá cô, một lúc sau, miệng cộp gan thỏ mà mở miệng: “Cô muốn làm gì...”

“Ông làm gì?” Tay cô để trong túi hỏi lại, vắn vắn cổ, “Đi theo cậu ta là gì? Kiểm chuyện đúng không?”

Sở Tụng nơm nớp lo sợ: “Chị... Chị...”

Nghe thấy xưng hô này đối phương nheo mắt lại, đưa mắt đánh giá cô: “Chị? Cô là Sở Thơ?”

Sở Tụng choáng váng: “Không phải!”

Tạ Thanh vẫn bình tĩnh mà nhìn đối phương: “Cậu ta chỉ là muốn kêu tôi bằng chị thôi, rốt cuộc ông là ai?”

Bình thường cô nói chuyện không dùng khẩu khí này, lúc này cách nói chuyện ít nhiều mang đến cảm giác giang hồ vô lại.

Theo kinh nghiệm sáng tác của cô, giờ này khắc này chính là cô cần phải có loại khí thế này.

“Tôi, tôi tìm Lục Thành!” Đối phương cười làm lạnh, lộ ra hai hàm răng vàng khè, “Cậu ấy là cháu trai lớn của tôi.”

Cháu trai lớn?

Tạ Thanh nhăn mi.

“Là như vậy...” Ông ho khan, “Tôi, tôi biết nó có phòng ở trong tòa nhà này, nhưng tôi không vào được. Cho nên tôi liền đi theo cháu trai thứ, muốn cậu ấy dẫn tôi đi vào.”

Sở Tụng rít gào: “Mẹ nó, ai là cháu trai thứ của ông!”

Đối phương vẫn tiếp tục nói: “Không nghĩ tới bảo vệ rất nghiêm, tôi nói tôi biết cậu ấy, nhưng vẫn chặn không cho tôi vào.”

Bảo vệ của tòa nhà này chính xác là quản lý rất nghiêm ngặt, đây có lẽ tòa nhà văn phòng - dân cư an toàn nhất trong khu vực. Với các ăn mặc của ông ta, không có khả năng bảo vệ cho vào.

Nhưng sự chú ý bây giờ của Tạ Thanh không dừng ở chỗ này.

Cháu trai lớn? Cháu trai thứ?

Một người họ Lục, một người họ Sở, lúc Sở Tụng tự giới thiệu bản thân, cô liền mặc định bọn họ là anh em họ.

Nhưng hiện tại căn cứ theo tầng quan hệ này, thì ít nhất hai người cũng phải là anh em bên họ nội mới có thể giải thích được.

Trong nhà bọn họ xác định bối phận (*) như thế nào?

(*) 辈分 - Đề cập đến dòng dõi của gia đình, người thân. Bao gồm nhiều thế hệ từ ông bà cố, ông bà nội, cô dì chú bác.... Được thể hiện qua sơ đồ phả hệ. (Theo Baidu)

Hơi lắc đầu, cô lại kéo căng da mặt, “Nói cho ông biết, không được tiếp tục theo đuôi cậu ấy, không thì theo tôi đến Đồn Công an gần nhất. Bắc Kinh hiện tại đang có hội nghị, không cần biết có gây ra chuyện gì hay không, trước mắt sẽ bị nhốt 15 ngày.”

Đối phương bị dọa đến mức rụt cả người: “Đừng đừng đừng-----“

Cô làm như không để ý tới, kéo Sở Tụng: “Đi.”

Vội vã lên xe, Tạ Thanh nói với bác tài một câu, “Xin lỗi để anh đợi lâu”, liền nhắn tin cho Lục Thành thông báo.

“Đang ở cùng với em trai anh dưới lầu, còn có người tự xưng là chú bác của anh? Nhưng em trai anh không quen biết ông ta.”

“Ông ta còn nói muốn tiến vào nhà anh tìm người nhưng bảo vệ không cho vào.”

Tin nhắn thứ hai vừa gửi đi, cô bỗng nhiên sửng sốt.

Giật mình, quay qua hỏi Sở Tụng: “Phòng tôi đang ở là của anh trai cậu?”

“Đúng vậy...” Sở Tụng gật đầu, “Bằng không thì sao?”

Mày đẹp của Tạ Thanh bắt đầu nhăn lại, cúi đầu muốn hỏi Lục Thành chuyện này một chút, nhưng lại không biết mở lời như thế nào.

Cuối cùng chỉ nói một câu: “Tôi dẫn Sở Tụng đi suối nước nóng SK chờ anh.”

Trong phòng họp, đã biết rõ kết quả, con đường phía trước rộng mở thông suốt. Lúc trước công ty Goose nắm thế chủ động dắt hăn đi, hiện tại đến phiên hăn nắm thế chủ động dắt Goose đi.

Goose lợi dụng việc bọn họ sợ không bán được bản quyền phim điện ảnh trong tay để mà ép giá. Bây giờ, hăn muốn nhìn xem Goose thực sự có dám vì vì khoản chênh lệch 1200 vạn mà không mua không.

Phá Hiểu Dương Quang đã bắt đầu làm công tác chuẩn bị rồi, đại khái đã bỏ ra chút tiền. Cho dù coi như không thực sự dùng tiền, nào là mời biên kịch có kinh nghiệm, hay quá trình tìm kiếm diễn viên hoặc nhiều hoặc ít cũng chỉ dùng đến thân tình của các mối quan hệ.

Goose không thể tự tiện bỏ qua hạng mục này.

“Nói cho Goose.” Anh cười khẽ, “Bản quyền phim điện ảnh đã công bố ra ngoài, hai ngàn vạn, thật đáng tiếc khi không thể hợp tác với bọn họ.”

“Được.” Ngô Mẫn vừa đáp ứng vừa cười, Ngụy Bình ngồi bên cạnh là ý cười thản nhiên, thở ra bao nhiêu buồn bực ầm ứ trong lòng.

Lần trước vẫn luôn ghen tức ầm ứ cùng vội vàng, bây giờ nhìn thấy bộ dáng Lục Thành bày mưu tính kế trong lòng ai cũng cảm thấy sáng khoái.

Nếu như không có bất ngờ xảy ra, ngày mai Goose liền phải tới Văn hóa Thành Thư để nịnh nọt.

Nhưng mà ngày mai là chủ nhật, hôm nay mọi người đã phải tăng ca nên ngày mai muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Vừa vặn phôi Goose một ngày.

Lúc đi ra khỏi phòng họp, trên môi ai nấy đều treo nụ cười, Lục Thành vừa đi ra ngoài vừa xem di động, xem những tin nhắn mình đã bỏ qua.

Tin tức Tạ Thanh gửi đến chỉ mới nhìn một nửa, hô hấp của anh đã ngưng lại.

Còn chưa kịp về văn phòng thu dọn đồ đạc, hần đẩy cửa đi ra ngoài, mang theo tức giận hần ra khỏi tòa nhà nhìn xung quanh, như muốn tìm cho bằng được tên kia.

Hần muốn đánh ông ta một trận.

Nhưng trời đã tối hần, hoàn toàn không thấy một bóng người.

Sau mấy lần hít thở sâu, Lục Thành miễn cưỡng kiềm chế cảm xúc, xoay người trở về tòa nhà, tính toán lái xe đi SK tìm Tạ Thanh.

Mới vừa bước đến cửa xoay, trên di động liền nhận được tin nhắn.

“Thứ Thanh”: Lục tổng, anh đừng qua đây, chúng tôi ăn xong rồi. Hiện tại đang ngồi xe trở về, về công ty tìm anh sao?

Lục Thành nghĩ nghĩ trả lời: Tôi đến nhà em chờ.

Trả lời xong, anh liền đi vào tòa nhà văn phòng - dân cư bên cạnh. Không để anh chờ quá lâu, Tạ Thanh cùng Sở Tụng một trước một sau xuất hiện ở bên hiên nhà.

Hai người đều đang uống trà sữa, trong tay Sở Tụng còn xách theo hai hộp đồ ăn đóng gói mang về.

Nhìn thấy anh, Sở Tụng mở miệng chào hỏi: “Anh!”

Lục Thành gật đầu một cái.

Tạ Thanh nhanh hơn vài bước, tiến lên mở cửa, hai anh em đều theo cô vào nhà.

Ngồi trên sô pha, cô đi thẳng vào vấn đề: “Rốt cuộc chuyện đó là sao?”

Lục Thành trầm mặc một lát: “Đó là chú Hai của anh.”

Tạ Thanh giật mình, Sở Tụng la lên: “A!” Ngây ngốc, lại nói tiếng, “Lục Kính Thủy?”

Lục Thành gật đầu.

“Vì sao không nghe anh với người trong nhà nói qua?” Sở Tụng lấy cánh tay chọt anh, “Ông ta tới đây làm gì?”

Lục Thành dường như có chút lảng tránh vấn đề này, dời ánh mắt đi, vừa lúc gặp được ánh mắt Tạ Thanh.

Cô nói: “Chuyện trong nhà, tôi vốn không nên hỏi, nhưng đã lan đến bọn tôi rồi, anh vẫn nên ... nói qua một chút.”

Lục Thành cười khổ, chằm chước một lát, có vẻ mệt mỏi: “Ông ta là một kẻ vô lại. Con của ông ta học cao trung, nói là muốn tới Bắc Kinh học Tứ Trung, muốn tôi giúp móc nối một số quan hệ. Tứ Trung là nơi tùy tiện có thể dùng quan hệ để vào hay sao? Ông ta lại nói muốn vay tiền anh cho con học trường học tư nhân.”

“À----” Tạ Thanh chính xác lĩnh hội ý chính, “Lừa tiền?”

Lục Thành gật đầu, thần sắc có vẻ quẫn bách.

Cô lại à một tiếng, không biết nên nói cái gì.

Nhà ai mà chả có những người thân kỳ lạ cơ chứ.

Sau đó lại tìm đề tài khác tránh tẻ ngắt, “Sở Tụng kia với anh là... anh em họ?”

Anh cúi đầu ngồi ở chỗ đó, không nhìn rõ thần sắc: “Cùng cha khác mẹ.”

Còn rất phức tạp.

Giống như không quá thích hợp để nói đến.

Tạ Thanh âm thầm cười một cái nói: “Ừ... Nếu người đó là người thân của hai người thì khá tốt, ít nhất sẽ không xảy ra chuyện gì lớn, ban đầu tôi còn sợ xảy ra bắt cóc.”

Lục Thành tiếp tục cười khổ, nhìn về phía Sở Tụng: “Hôm nay em muốn về nhà?”

“Là dự định trở về... Nhưng mà bây giờ cũng muộn quá rồi, để em về trường học đi.” Nói xong lại lắc đầu, “Vẫn là về nhà đi, em nói qua với mẹ cùng chú Triệu về chuyện này một chút.”

Lại xuất hiện thêm nhân vật mới là “chú Triệu.”

Tạ Thanh từ bỏ việc tiếp tục tìm hiểu quan hệ gia đình của bọn họ.

Lục Thành giúp Sở Tụng gọi xe, dặn dò cậu về tới nhà xong nhớ báo một tiếng, sau đó dẫn cậu ra cửa.

Chờ Sở Tụng đi xa, Lục Thành đóng cửa lại, tâm tình có chút chột dạ, xoay người.

“Tạ Thanh.” Dù có chút thấp thỏm nhưng vẫn ung dung đi đến chỗ cô, “Cái đó....” Hãn ho khan một tiếng.

Tạ Thanh nhìn anh, “Làm sao vậy?”

“Anh... Ừm....” Hãn đột nhiên trở thành một người không thể nói chuyện, thật lâu mới rặn ra được vài chữ, “Căn phòng này...”

Cô thấp mi mắt: “Phòng này là của anh.”

Quả nhiên là đã biết.

Hãn lại ho khan một tiếng: “Đúng vậy, nhưng em nghe tôi nói đã.” Hãn chột dạ như đang làm chuyện xấu, “Tôi... không có ý gì khác, chính là muốn cho em một chỗ thoải mái để ở.”

Mi mắt cô vẫn cúi thấp, không nói gì.

Hãn càng thêm co quắp: “Em xem, lúc ấy em với tôi... cũng không quá thân thuộc, cảm thấy em tài hoa hơn người, không nên chịu đựng khổ cực như vậy, muốn giúp em nhưng không biết giúp đỡ bằng cách nào.”

Nói đến đây hãn nghẹn lời, cẩn thận xem biểu tình trong đôi mắt cô, khát vọng nhìn được phản ứng của cô.

Lúc sau lại mở miệng ngữ khí lộ ra rõ ràng sự bất đắc dĩ cùng âm ức: “Em làm cho người ta thấy, thực là hiểu thẳng.”

“Thành ra là lỗi của em rồi sao?” Cô ngược mắt lên, cau mày.

“...Không phải ý tứ như vậy.” Hãn dờ dẫm.

Cố gắng kiềm chế thêm một giây, Tạ Thanh không chịu được nữa, cười thành tiếng, từng tiếng, cười đến mức Lục Thành nhất thời không biết phản ứng lại như thế nào.

Cho đến khi hần nhìn thấy sự ranh mãnh trong đôi mắt cô.

Lục Thành cũng muốn cười, nhưng như bị mắc kẹt, lạnh lùng như sương mù. Ý vào vóc dáng cao của mình, liếc nhìn cô từ trên cao xuống.

Nhìn khí thế của hần Tạ Thanh cô thu lại biểu cảm, thấp giọng hừ hai tiếng, ngừng cười: “Tôi biết anh là muốn giúp tôi, cảm ơn anh.”

Cô đúng thật là hiếu thắng, người hiếu thắng không thích nhận được sự bố thí của kẻ khác, nhưng giúp đỡ một cách thiện ý cùng bố thí không hề giống nhau.

Nhớ lại toàn bộ quá trình thuê nhà, hần vẫn luôn tinh tế mà giữ gìn lòng tự trọng của cô. Cho dù hiện nay cô cũng đã biết toàn bộ sự thật nhưng cũng không hề cảm thấy tức giận.

“Anh không nghĩ đến chuyện tăng tiền thuê nhà lên sao?” Cô cười cười ôm lấy cánh tay, lui ra sau hai bước, dựa vào thang lầu tầng 2, “Người thuê trọ này của anh sống ở Bắc Kinh hơn nửa năm lẫn lộn không tôi, mỗi tháng có thể kiếm được vài vạn đó.”

Hần thu của cô một tháng năm ngàn, trả tiền hàng tháng. Cho dù thuê một căn gác xép chỉ toàn bìa cứng cùng những vật liệu rẻ tiền đi nữa đại khái cũng đã một ngàn, còn phải trả cọc ba tháng. Hơn nữa đây còn là một toà nhà văn phòng - dân cư vô cùng tiện nghi.

“Ừ...” Lục Thành trầm ngâm mỉm cười, “Không cần. Lúc trước phòng để trống không kiếm được tiền đã thế mỗi tháng còn phải thuê người đến quét dọn nữa.”

Căn phòng này hẳn mua là để ở, nên chọn một nơi rất gần công ty. Nhưng không thể ngờ Văn hóa Thành Thư có thể phát triển thuận lợi như vậy, hẳn nhanh chóng có thể mua nhà ở Quốc Mật, chỉ cách chỗ này mười phút đi xe, căn phòng này đành bỏ trống.

Còn chưa nói hết, hẳn nhìn thấy sóng mắt lưu chuyển của cô. Đoán chừng có khả năng cô vẫn thấy không thích hợp, suy nghĩ lý do để trả thêm tiền, hẳn lại cười cười: “Được rồi, chủ nhà cùng khách trọ không ai thiếu chút tiền đó, không cần cãi nhau.”

Tạ Thanh đành phải nói: “.... Vậy được rồi.”

Hắn cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ: “Không còn sớm nữa, tôi cũng phải về.”

Tạ Thanh gật gật đầu: “Hẹn gặp lại.”

Đi hai bước, hẳn xoay người: “Đúng rồi, em mời Sở Tụng ăn cơm bao nhiêu tiền, tôi chuyển lại cho em.”

“Không cần.” Tạ Thanh cười nhạt, “Cũng không bao nhiêu tiền, hơn nữa tôi còn thiếu anh một bữa cơm mà.”

Lục Thành cũng chỉ ngậm ngùi nói: “.... Vậy được rồi.”

Tức khắc trong lòng oán khí lan tràn.

Sở Tụng dựa vào cái gì mà thay hẳn ăn bữa cơm này chứ!

Sau khi Lục Thành rời khỏi, Tạ Thanh đi tắm rửa, trong lúc tắm rửa không có chuyện gì không tự chủ mà nhớ đến chuyện của Lục Thành.

- ---- Là người ai cũng hiếu kỳ, nhìn đến một vị tinh anh, thành công trong kinh doanh, đột nhiên bên người liền xuất hiện một người bà con

nghèo, hơn nữa em trai cùng cha khác mẹ của vị tinh anh này cùng người bà con này lại không quen biết, ai chẳng tò mò cơ chứ?

Nghĩ lại một chút, tình cảm giữa hai anh em cùng cha khác mẹ lại tốt, xem ra hai người đều lớn lên cùng với cha, nhưng mà vì sao lại không thân thiết với vị bà con bên cha kia.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở tò mò của bản thân thôi. Cái này cũng chẳng phải tiểu thuyết để có thể lật thêm vài tờ nữa để xem rốt cuộc là chuyện như thế nào. Tạ Thanh cũng chỉ coi nó như một đề tài nhằm giải quyết sự nhàm chán khi tắm thôi, khi nằm trên giường đã sớm đem chuyện đó ném ra sau đầu.

*****

Nhà họ Sở, sau khi Sở Tụng đem mọi chuyện nói qua với Sở Văn Đình, lần đầu tiên nghe mẹ mình chửi mắng thô tục.

Hơn nữa còn đem bao nhiêu thô tục học được cả đời chửi mắng tới.

Sau đó thấy bà tức sùi bọt mép mà lên lầu, chỉ trong chốc lát, trên lầu lại truyền đến tiếng mắng chửi qua điện thoại.

Sở Tụng biết điện thoại này là gọi cho cha ruột của cậu.

“Tôi nói cho ông nghe Lục Kính Sơn! Ông lại tìm bọn nhỏ làm phiền toái lần nữa thử xem!”

“Không quan tâm là Sở Thơ Sở Tụng hay Lục Thành, về sau đều không có bất kỳ mối quan hệ nào với nhà họ Lục các người.”

“Tội trùng hôn ngài tù còn chưa đủ đúng không? Ông có tin là tôi lại đưa ông vào tù một lần nữa không hả?”

“Mẹ nó, đừng nói những lời vô nghĩa với tôi, quản những người thân thích kia của ông đi.”

Sở Tụng lặng lẽ sờ đến cạnh cửa, ghi âm lại lời nói gửi qua cho Lục Thành: Bà mẹ gọi cảm của em, kỹ năng mạng chửi online.

“Lục Thành”: ....

“Lục Thành”: Chú Triệu có ở nhà không? Nói chú Triệu đi dỗ dì ấy đi.

“Sở Tụng”: Không có nhà ... Công ty chú Triệu mấy ngày nay đặc biệt bận rộn.

“Lục Thành”: Cái nhiệm vụ gian khổ này liền giao cho em.

“Sở Tụng”: ...

“Lục Thành”: Đã vào đại học rồi, có thể sử dụng dấu chấm câu một cách chính xác được không?

“Sở Tụng”: ...

“Sở Tụng”: Em học Kỹ sư vật liệu, anh quản dấu câu của em làm gì?

“Lục Thành”: Anh cảm thấy xấu hổ thay cho cô bạn gái Hệ Văn học của em.

“Sở Tụng”: ....

“Sở Tụng”: Đúng rồi, chị gái hôm nay là bạn gái anh à?

“Lục Thành: [Không phải.]

Sở Tụng”: Thật sao?

Lục Thành lại nói: Sẽ là.

Sở Tung lập tức bắt đầu nhiều lời, liền gửi qua giọng nói hân hoan nhảy nhót hỏi Đông hỏi Tây, Lục Thành nghe giọng nói cười một trận, không để ý tới cậu.

Bỏ điện thoại xuống đi rửa mặt, sau khi rửa mặt xong, anh nghĩ Sở Văn Đình chắc là đã tức giận xong rồi, vẫn là nên gọi điện thoại qua khuyên một chút.

Thứ hai, Lục Thành vừa ra khỏi nhà, điện thoại Ngô Mẫn đã gọi đến: “Lục tổng, người của Goose đến.”

Đã đoán trước được, Lục Thành đạm thanh: “Nói với bọn họ, cô không làm chủ được.”

“Tôi biết rồi.” Ngô Mẫn nói, “Mời bọn họ đến ngồi chờ ở phòng tiếp khách.”

Cúp điện thoại Lục Thành bắt đầu lái xe, tới tòa nhà Văn hóa Thành Thư. Hiếm khi anh ngồi ở Starbucks lâu một, không nhanh không chậm thưởng thức cà phê.

Hầu hết mọi thời điểm, đàm phán chính là cuộc chiến tâm lý. Trước kia đối phương chiếm thế thượng phong, bây giờ đến lượt hẳn.

Uống một ly cà phê hết hai mươi phút, sau khi uống xong Lục Thành ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Rất nhiều dân văn phòng cũng tới đây, ngoài ra còn có người đến Starbucks để bàn công việc. Lần đầu tiên đứng trước quầy tính tiền có một hàng dài người đang đợi.

Vì thế hẳn cũng rất có hứng thú mà tham gia vào đội ngũ chờ đợi.

Mua cho Ngụy Bình, Ngô Mẫn mỗi người một ly cà phê, rồi sau đó mua cho Tạ Thanh một cái ly số lượng có hạn mới ra mắt. Sợ cô phát hiện ra điều gì đó bất thường, hẳn cũng mua cho những nữ tác giả cấp Đại thần đang hợp tác khác nữa mỗi người một cái.

Thêm hai mươi phút nữa trôi qua.

Người của Goose, bây giờ đang ở trên lầu và trong trạng thái như đứng trên đồng lửa, như ngồi vào đồng than.

Xách theo một đồng đồ linh kinh lên lầu, khi Lục Thành xuất hiện bên ngoài cửa kính mờ được hai nhân viên muốn đi ra ngoài nhìn thấy, vội vàng đến giúp anh mở cửa. Hẳn đưa hai ly cà phê qua, nhờ người đưa cho Ngô Mẫn cùng Ngụy Bình, sau đó đem mấy cái ly giao cho phòng hành chính, nói là giao cho tác giả.

Sau đó hẳn đi đến văn phòng của mình, thanh thoi mở máy tính.

Ngô Mẫn cùng Ngụy Bình nhận được cà phê, nhanh chóng cũng đến văn phòng của hẳn, hai người đều bưng cốc uống.

Ngô Mẫn nói: “Cảm ơn ly cà phê nhé.”

Ngụy Bình đi thẳng vào vấn đề: “Gặp người của Goose không?”

“Chờ tôi xử lý xong mấy email này đã.” Lục Thành nhàn nhạt, hai vị nữ sĩ cười nhạo ra tiếng, Ngô Mẫn nghĩ nghĩ, mở ngăn tủ, cầm hộp bánh quy cùng Ngụy Bình vừa uống cà phê vừa ăn.

10 giờ rưỡi, rốt cuộc ba người ung dung thông thả cùng nhau đi đến phòng họp nhỏ.

Người của Goose đã chờ đến mức trong lòng đều cảm thấy sợ hãi, nhìn thấy bọn họ bước vào, vài người đều theo phản xạ có điều kiện mà

giật bản cả người: “.... Lục tổng.”

Động tác này đã đủ thể hiện ngay từ đầu bọn họ đã yếu thế, bọn họ cũng nhanh chóng phản ứng lại. Người chủ quản có vẻ quần bách mà ho khan, tiến tới bắt tay với Lục Thành.

Lễ phép bắt tay, sau đó ngồi vào một vị trí cách biệt.

Lục Thành không có giả ngu giả ngơ nữa, nhẹ nhàng thở dài: “Là vì phim điện ảnh <Tố Phong Nguyệt> mà tới đây sao? Việc này không dễ tí nào, trong hợp đồng của chúng tôi đã nói rõ ràng rồi.”

Trong ngành này Goose có mối quan hệ rộng rãi, tin tức hết sức thông suốt, ai cũng cho rằng thực lực cạnh tranh bản quyền <Tố Phong Nguyệt> của các ông lớn đều đã xác định.

Văn hóa Thành Thử đột nhiên lên tiếng đã thỏa thuận xong với công ty khác. Trong lúc nhất thời bọn họ tuy rằng có chút hoang mang nhưng cũng không tin lắm.

Chủ quản liền thử nói lời khách sáo: “Lục tổng, ngài xem chúng ta đã nói chuyện với nhau lâu như vậy... Không biết nhà nào tự nhiên nhúng tay vào, ngài có tiện tiết lộ không? Như vậy cho dù chúng ta không thể hợp tác thành công thì công ty chúng tôi có thể thử bàn chuyện cùng nhau khai thác xem sao. Chúng tôi thực sự thích bộ truyện này.”

Trong điện ảnh, chuyện hợp tác khai thác là chuyện thường thấy, đặc biệt là những kịch bản lớn thường hao tài tốn của, khó có công ty nào có thể tự mình ôm lấy.

Nhưng mà Lục Thành cười nói: “Thành thật xin lỗi, có thỏa thuận bảo mật, đối phương không nói, chúng tôi không thể tiết lộ.” Chuyện này cũng thường thấy trong ngành công nghiệp điện ảnh. Dùng một chút, anh tiếp tục nói, “Nhưng mà cũng không phải là công ty có nhiều danh tiếng, chỉ là một

công ty của một phú nhị đại chỉ muốn chơi phiếu [1]. Tôi nghĩ người ta đem tiền đầu tư đúng chỗ, lại còn mê mẩn <Tố Phong Nguyệt>, nên tôi đồng ý rồi.”

[1] 玩票 - Chơi phiếu, dùng để chỉ một hành động không chuyên trong lĩnh vực nghệ thuật. Ví dụ như một diễn viên có thể cover một bài hát nào đó trên sân khấu nhưng lại không muốn dẫn thân làm ca sĩ hay thu âm, có thể gọi người diễn viên đó đang chơi phiếu. (Theo Baidu)

Ở phương diện bán bản quyền phim điện ảnh chính yếu là phải cân nhắc đến hai điều, một là giá bán bản quyền, hai là tiêu chuẩn của tổ chế tác. Rất nhiều tác giả nguyện ý bán bản quyền cho công ty chế tác vì lý do thứ hai. Chẳng sợ nhận được tiền chuyển nhượng bản quyền ít đi một chút, cho dù là thành phẩm online tác giả cũng có thể nhận được không ít lợi ích.

Vậy mà trong miệng Lục Thành người mua bản quyền tuy rằng không phải là một công ty lớn, nhưng thần kỳ là hai điểm quan trọng đều phù hợp – giá cả phù hợp, lại là bộ sách yêu thích, trong lúc chế tác càng có khả năng tận tâm tận lực.

Phú nhị đại vốn dĩ là một nhóm mở, thường sẽ dẫn thân vào vòng tròn để chơi phiếu. Nếu gặp đúng một phú nhị đại có bản lĩnh nghiêm túc chơi phiếu, kết quả như thế nào cũng khó nói trước được.

Mấy người của Goose trao đổi thần sắc lẫn nhau, chủ quản lại nói: “Hiện tại bên ngài... hợp đồng đã xong rồi?”

“Còn chưa xong, bộ phận Pháp lý còn đang xem xét qua các điều khoản.” Lục Thành nói.

Chính là hợp đồng còn đang soạn thảo.

Mấy người lại nhìn nhau một cái, chủ quản nói tiếp: “Không biết có tiện để lộ giá cả được không?”

“Phim điện ảnh cùng manga anime, hai ngàn vạn.” Lục Thành cười khê, “Lúc trước giá tôi báo cho mọi người không phải là giả, báo giá cho người khác cũng là giá này.”

Chủ quản gật đầu, vừa cân nhắc vừa phụ họa mấy tiếng.

“Cho nên chuyện này cứ như vậy đi.” Lục Thành thở ra, “Bộ phận Pháp lý trong chiều hôm nay có thể làm xong hợp đồng, sáng mai có thể ký. Có cơ hội lần tới chúng ta lại hợp tác.”

Vững như Thái Sơn, thật giống như thực sự tồn tại một cái hợp đồng như vậy.

Trước đây trong lúc đàm phán vẫn có thể cảm nhận được thái độ nhiệt tình hợp tác của Lục Thành và một vài nhân viên cấp dưới, hiện tại đột nhiên có ảo giác như bị “vứt bỏ như một đôi giày rách.”

Hắn hoàn toàn không cân nhắc sự hợp tác của hai công ty bọn họ.

Qua một lát, chủ quản của Goose mở miệng lần thứ hai: “Vậy cũng được.... Chúng tôi trở về thương lượng một chút.”

Lục Thành thần sắc như cũ, gật đầu: “Đi thông thả.”

Cũng không để cho người ta đi không ai tiễn, Ngô Mẫn vẫn giữ lễ tiết mà đi bọn họ ra tới cửa của Văn hóa Thành Thư, liền nói lời tạm biệt.

Quay trở lại phòng họp, Ngô Mẫn nói: “Để tôi với bên Pháp lý một tiếng, để cho bọn họ chuẩn bị hợp đồng của Goose?”

Tiểu Ngụy Bình xoa xoa cổ, ngáp một cái: “Ừ, đêm này lại phải tăng ca.” Kim ngạch rất lớn, cô phải đến nhìn chăm chăm bộ phận Pháp lý nhìn qua hợp đồng, rất nhiều chi tiết phải chậm rãi nghiên cứu, khẳng định là đêm này phải thức suốt đêm rồi.

Sáng hôm sau, Tạ Thanh bị chuông cửa gọi cho tỉnh.

Nói lớn tiếng “Chờ một lát”, cô nhăn chặt mày, nhìn qua di động, mới 8 giờ.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô vẫn luôn ổn định, nhưng vẫn luôn thức khuya, bình thường phải 8 giờ rưỡi đến 9 giờ mới có thể tỉnh.

Ngay sau đó, cô chú ý đến một chuỗi cuộc gọi nhờ.

Lục Thành gọi 13 cuộc, Ngô Mẫn gọi 11 cuộc, Ngụy Bình gọi 8 cuộc.

Tiếng chuông cửa vẫn tiếp tục, Tạ Thanh mơ mơ hồ hồ bò dậy, cùng với một đồng cuộc gọi nhờ, cô đoán bên ngoài khả năng chính là người của Văn hóa Thành Thư. Trước khi mở cửa cô ghé qua nhà vệ sinh chải tóc qua loa một chút.

Mở cửa bên ngoài là Ngô Mẫn.

“Chị Ngô... Có việc gì thế?” Tạ Thanh nâng cao tinh thần mà mở cửa, Ngô Mẫn dầm đôi giày cao gót bước vào cửa: “Thật ngại, quấy rầy giấc ngủ của em.” Tiếp theo liền đem tài liệu trong tay đưa cho cô.

“Cái gì vậy ạ?” Tạ Thanh mở ra nhìn tiêu đề là “Hợp đồng chuyển nhượng quyền chuyển thể <Tố Phong Nguyệt> thành phim điện ảnh, manga anime.”

Bên A là cô, bên B là Goose, còn trung gian là Văn hóa Thành Thư.

Có khí phách như vậy? Đem tác giả chuyển thành bên A? Thông thường bên trả tiền sẽ là bên A. Xem xuống tí nữa, cô nhìn tới giá cả.

Trong tức thì cô hít thở không thông, Tạ Thanh trợn mắt há hốc mồm ngẩng đầu: “2500 vạn?”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 34

2500 vạn, dựa theo tỷ lệ chia phần trăm trong hợp đồng đã ký lúc trước với Văn hóa Thành Thư, Tạ Thanh được nhận 70%, tương đương 1750 vạn. Dựa vào quy định nộp thuế dành cho tiền nhuận bút, cô còn lại xấp xỉ 1500 vạn.

Hợp đồng quy định Goose cần phải thanh toán toàn bộ giá trị hợp đồng trong vòng 7 ngày làm việc kể từ ngày hợp đồng có hiệu lực.

“...Không cần đợi em viết xong luôn sao?” Đại não của Tạ Thanh trống rỗng, một lúc lâu mới có thể hỏi được một câu nói hữu dụng.

Ngô Mẫn cười chỉ điều khoản trong hợp đồng: “Nếu giao bản thảo không đúng hạn sẽ phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.”

Tiền vi phạm hợp đồng gấp ba lần so với tiền bản quyền, nhưng hạn giao bản thảo ước chừng nửa năm, cô chỉ còn thiếu chưa đến 20 vạn chữ, dư dả.

Lại nói thêm không quá bảy ngày nữa, cô an tâm trở thành phú bà ngàn vạn?

Tạ Thanh cảm thấy quá mức kỳ ảo, cộng thêm ngủ chưa đủ giấc, một lúc sau mới nói: “Vì sao lại đột nhiên như vậy ạ?” Không chỉ là đột nhiên, hơn nữa còn gọi cô dậy lúc đang ngủ để ký hợp đồng.

Trong nháy mắt Ngô Mẫn chuyển sang biểu tình vui sướng khi người khác gặp họa, mặt mày hớn hờ, kể lại cho cô chuyện vừa xảy ra.

Ngô Mẫn bắt đầu nói về Liên Tiểu Tiên, phổ cập kiến thức về mảnh lối trong kinh doanh, lại nói qua vì sao mình có thể biết được chân tướng đằng sau, cuối cùng nói về sự nôn nóng của Goose hôm qua một cách cường điệu.

“Đêm qua bọn họ soạn thảo hợp đồng gửi ra, sau đó liền không ngừng gọi điện thoại cho chúng ta. Hứ, nói 7 giờ sáng hôm nay đem đến, sợ bị nhà khác giành trước.”

Bọn họ đương nhiên không biết, ‘nhà khác’ mang danh phú nhị đại kia chính là do Lục Thành nghĩ ra, gậy ông đập lưng ông mà thôi.

“Vừa mới đầu Lục tổng không đồng ý, bị làm phiền đến nửa đêm. Rốt cuộc cũng gật đầu nói sáng hôm nay 7 giờ rưỡi đến công ty.”

“Phòng pháp chế cơ bản là cả đêm không ngủ, cùng đi qua chi tiết hợp đồng với bên Goose.”

“Thậm chí hợp đồng bên Goose đưa qua thậm chí cũng đã được ký tên đóng dấu sẵn, chỉ còn thiếu chữ ký của em cùng chữ ký cùng đóng dấu của công ty chúng ta thôi.”

“Sau khi công ty chúng ta ký xong liền gọi điện thoại cho em, nhưng em không nhận máy, Ngụy tổng nói có lẽ em còn chưa dậy. Nhờ chị lên đây một chuyến, em ký đi, ký xong bên Goose có thể trực tiếp cầm hợp đồng đã ký tá xong xuôi đem về.”

Phần lớn thời gian Ngô Mẫn đều luôn theo đuổi phong cách người phụ nữ thành đạt nghiêm túc, rất ít khi thấy cô ấy dùng biểu tình như vậy để nói.

Tạ Thanh nghe cô ấy nói xong cũng thanh tỉnh, gật gật đầu: “Anh chị thật lợi hại.”

“Nhưng cũng không cần quá gấp, trước mắt em xem qua hợp đồng một lần đi.” Ngô Mẫn ngồi xuống thay dép lê, ngồi trên sô pha chờ cô, “Nếu có vấn đề gì nói với chị, chị trực tiếp hỏi phòng pháp chế qua WeChat.”

Tạ Thanh lại gật gật đầu, cũng đi tới ngồi lên sô pha, đọc qua hợp đồng.

Cô đối với hợp đồng không có chút kinh nghiệm, nhưng như cũ có thể nhìn ra được hợp đồng này so với hợp đồng lúc trước Khởi Văn đưa cho cô rất khác biệt. Hợp đồng của Khởi Văn chính là “toàn bản quyền”, về phần thời gian đều viết là “vĩnh viễn”, phạm vi trao quyền là “trên toàn thế giới.”

Mà trong hợp đồng này, hạng mục trao quyền được ghi ra rất cụ thể, hơn nữa còn có đánh dấu về phần chuyên môn, ghi chú rõ trong thời gian Tạ Thanh chuyển nhượng nội dung, vẫn có quyền lấy lại nhân vật, tình tiết, câu chuyện, chi tiết để làm yếu tố sáng tác phần tiếp theo, hoặc sáng tác tác phẩm văn học khác. Đối với tác phẩm này, Goose cũng không trực tiếp có bản quyền điện ảnh, chỉ là điều kiện tương đương với việc được ưu tiên quyền mua nhượng quyền.

Đây chính là một hợp đồng trấn an, công bằng công chính, mỗi một điều khoản đều viết ra rõ ràng rành mạch.

Tạ Thanh tỉ mỉ xem xong, tìm bút, ký tên. Ngô Mẫn lại lấy từ trong túi ra một hộp mực in, để cô lăn tay.

Ba bên đều đã ký xong, Ngô Mẫn thở một hơi: “Được rồi, em ngủ tiếp đi, chị về công ty đi làm.”

“... Đi thông thả.” Tạ Thanh muốn tiễn cô ấy, nhưng bản thân vẫn đang mặc đồ ngủ, nhiều nhất chỉ có thể đưa ra đến cửa.

Cô cứ như vậy mặc áo ngủ đầu bù tóc rối mà ký một cái hợp đồng 2500 vạn.

Viết đủ số ra, có rất nhiều số không: 25.000.000.

*****

‘Khoản tiền lớn’ cho bản quyền phim ảnh manga anime chỉ hơn một tuần sau là có thể cháy vào túi cô, Tạ Thanh gửi lời chào Lục Thành, mua vé máy bay về Hồ Nam.

Cô muốn cho cô dựng biết, chính mình viết tiểu thuyết có thể kiếm được tiền, muốn mua nhà cho ông bà.

Cô của Tạ Thanh thực sự kinh ngạc cùng vui vẻ, nhưng chưa từng hỏi quá nhiều, nhìn qua mấy toà nhà đang ‘nóng sốt’ gần đây, tính toán vài ngày nữa đi xem nhà.

Vì để ông bà lão có thể mua nhà theo chính sách hỗ trợ, cô Tạ Thanh đã cố gắng nộp khoản an sinh xã hội cho bọn họ. Hôm đó lúc đang ở văn phòng kinh doanh nhà đất, bà lại nhắc tới việc này: “Thanh Thanh, con cũng nộp một khoản an sinh xã hội ở Trường Sa đi.”

“Con nộp tiền an sinh xã hội ở Trường Sa để làm gì?” Tạ Thanh khó hiểu.

Cô Tạ Thanh vừa nhìn sa bàn vừa nắm tay cô nói: “Con ở bên ngoài một mình, bà nội luôn lo lắng cho con. Mấy hôm trước chúng ta bàn đến việc mua nhà cho ông bà, bà nói chờ con nộp xong phí an sinh xã hội sẽ đem căn nhà chuyển dưới tên con, để dành cho con quay về.”

“.... Con ở Bắc Kinh khá tốt.” Tạ Thanh ghen ngào cười cười, “Hơn nữa, khi con quay về, con ở cùng với ông bà nội là được, nhà đứng tên ai đều giống nhau.”

“Không giống nhau, bà nội con hy vọng con có nhà.” Cô Tạ Thanh thở dài, “Bà nói về sau khi con kết hôn, khó tránh khỏi xích mích. Con có nhà của mình giống như có một nơi để về, như vậy trong lòng an ổn hơn. Con từ nhỏ đã không có ai thương, không thể kết hôn lại khiến cho bản thân chịu ảm ức.”

“Bạn trai còn chưa có, bàn chuyện kết hôn có phải là quá sớm không ạ.” Tạ Thanh mỉm cười, “Chuyện này để nói sau, cô cứ nói bà nội yên tâm.”

Hơn nữa bây giờ nghĩ lại cô cũng không cảm thấy mình thiếu tình thương. Tuy rằng không có cha mẹ nhưng ông bà, cô dưỡng, thậm chí hai đứa em họ cũng đối xử với cô rất tốt.

Nếu nói chuyện không có cha mẹ ảnh hưởng đến cô, thì đại khái chính là làm cho cô trở nên độc lập hơn.

Ký ức của cô về ngôi nhà ba người kia cũng không quá tốt đẹp, cũng vì vậy mà đối với việc lập gia đình cô chưa bao giờ có mong chờ, thà rằng từ đầu đến cuối đều dựa vào bản thân mình.

Cho nên chuyện kết hôn căn bản cô cũng không nghĩ tới, nếu muốn kết hôn, nhất thiết phải xuất phát từ tình yêu, phải tìm được một người cô thực sự thích, cũng là người đối tốt với cô.

“Đừng có nói những lời như vậy, kết hôn thì vẫn kết, con cũng gần hai mươi ba rồi.” Cô Tạ Thanh khẽ nhăn mi.

Tạ Thanh biết không lâu sau nữa đề tài sẽ được chuyển thành chủ đề đi xem mắt, tức khắc da đầu cảm thấy tê dại. May mà lúc này điện thoại lại reo lên, cô vừa thấy là Lục Thành, nhanh chóng nhận máy, lập tức trốn tránh đề tài đang nói: “A lô, Lục tổng?”

“... Có thể đừng gọi là Lục tổng được không?” Hãn lại bắt đầu bằng oán giận cái vấn đề này, Tạ Thanh cười ra tiếng: “Có việc gì sao?”

Ở đầu bên kia, Lục Thành dựa vào tường ngoài của Văn hóa Thành Thư, có chút khẩn trương, không tiếng động mà điều chỉnh giọng nói, ra vẻ nhẹ nhàng: “Cô còn ở Vĩnh Châu?”

Tạ Thanh: “Đúng vậy.”

Hãn lại hỏi: “Khi nào trở về Bắc Kinh?”

Tạ Thanh: “Cũng chưa rõ ngày cụ thể, có chuyện gì vậy?”

Hãn nói: “Vừa rồi mới nhận được một văn kiện chuyển phát nhanh, do tòa án đưa tới, yêu cầu chính cô ký nhận, hãn là tòa án thông báo mở phiên tòa. Tôi đã nói lại với nhân viên chuyển phát mấy ngày sau lại đưa đến.”

Nói xong một hơi, trong lòng hãn như thả được một gánh nặng.

Thật ra cô chỉ mới đi hai ba ngày mà thôi, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cô không có mặt ở Bắc Kinh, hãn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Nhưng hãn không muốn quấy rầy cô cùng người nhà, đã vài lần cố gắng áp chế suy nghĩ hối thúc cô, mãi cho đến khi thông báo mở phiên tòa đưa đến trước mặt.

Đây chính là lý do đưa đến trước mắt, khiến hãn có thể yên tâm thoải mái mà gọi điện thoại cho cô hối thúc cô mau chóng trở về.

“Những bông hoa chậm rãi nở, cô cũng nên về rồi.”

Chính là cái cảm giác này.

Sau khi nói xong trái tim Lục Thành đập như trống trận, thật ra nếu đặt ở trường hợp bình thường, cái này chẳng qua chỉ là một cú điện thoại

thông báo công việc bình thường. Nhưng hiện tại, hấn lo lắng phản ứng của cô.

Trừ lần đó, còn cảm thấy chính mình có chút ích kỷ, còn có chút chột dạ cùng áy náy.

Bên kia điện thoại im lặng thật lâu.

Lục Thành cuối cùng cũng mở miệng hỏi thăm: “Tạ Thanh?”

Trong văn phòng kinh doanh nhà đất, Tạ Thanh như mới tỉnh ra từ trong mộng, cả người chấn động.

Trước đó không lâu bên tòa án đã gọi điện cho cô xác nhận địa chỉ, nhưng cô không nghĩ thông báo mở phiên tòa lại đưa tới nhanh như vậy.

Trong nháy mắt, nhiệt huyết sôi trào, nhiệt huyết sôi trào đến mức làn da cô tê dại.

“Tôi... sẽ mua ngay vé máy bay đêm nay, lập tức trở về.” Cô nói.

Cô Tạ Thanh ngồi bên cạnh kính ngạc nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Giọng nói của Lục Thành cũng đồng thời truyền đến: “Được rồi, tôi ra sân bay đón cô.” Hấn ngăn lại tiếng cười muốn thoát ra khỏi môi, điều chỉnh âm thanh, lại nói như chưa có việc gì xảy ra, “Đặt xong vé máy bay gửi thông tin chuyến bay cho tôi.”

Đầu óc Tạ Thanh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đồng ý theo bản năng, nhỏ giọng “Cảm ơn” rồi ngắt điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Cô Tạ Thanh đánh giá sắc mặt cô, hỏi lại một lần nữa.

“...Không có việc gì.” Tạ Thanh hồi thần, “Lúc trước một quyển sách của con có vấn đề bản quyền, con kiện một nhà xuất bản, tòa án thông báo mở phiên tòa.”

“A? Thừa kiện sao?!” Rất nhiều người thế hệ trước đều sợ hãi khi nghe đến công – kiểm – pháp [1], cô Tạ Thanh có vẻ thực sự lo lắng, trì trệ, cẩn thận mà hỏi thăm, “Thế nào? Là ai sai? Con có thể thắng không?”

[1] Viết tắt từ Cục Công an – Viện kiểm sát và Tòa án. Những cơ quan hành chính chịu trách nhiệm trong việc thực thi pháp luật.

“Nhà xuất bản sai.” Tạ Thanh cười nhạt, “Cô đừng lo lắng.”

Cô Tạ Thanh vẫn nhìn cô chăm chăm, cô lại cười nói: “Thật sự không cần lo lắng, là con kiện bọn họ! Hơn nữa Lục tổng đã giúp con tìm được một người luật sư tốt, đại luật sư hệ B, không cần sợ.”

“Ờ...” Cô Tạ Thanh hơi hơi thả lỏng, chần chờ gật gật đầu.

Chủ yếu cũng nhờ mấy từ “Luật sư hệ B, sau tiến sĩ”.

Nghĩ nghĩ, cô Tạ Thanh lại tự nhủ nhắc lại một chút: “Lục tổng?” Nhưng Tạ Thanh không nghe được.

Đối với người này bà có chút ấn tượng, bởi vì lúc Giao thừa có gọi điện thoại chúc Tết Tạ Thanh.

“Ông chủ của các con là người tốt phải không?” Cô Tạ Thanh nhìn về phía cô.

Có lẽ lúc này đang nghĩ đến chuyện đi xem mắt nên bà suy nghĩ có chút sai lệch rồi. Nhưng chỉ trong giây lát sau, bà đem suy nghĩ của mình kéo lại, lắc đầu, loại bỏ tâm tính gán ghép bậy bạ.

Tạ Thanh không có phát hiện, thuận miệng trả lời: “Dạ khá tốt, giúp con rất nhiều việc.”

Dứt lời ngẩng đầu, lại nói: “Con phải nhanh trở về, nếu có thời gian cô với dưỡng cứ đi xem trước. Nếu không có thời gian đợi con quay về rồi bàn tiếp.”

“Được, con yên tâm làm việc của con đi, việc ở nhà con cứ yên tâm.” Cô Tạ Thanh nói, Tạ Thanh vội vàng gọi xe.

Cuối cùng cũng đã mở phiên tòa, cô gấp đến mức không chịu nổi.

Trương Mịch Nhã nói phần thắng không thể nói là quá lớn, nhưng vẫn có. Hơn nữa sau khi có phần ghi âm kia, có khả năng bọn họ cũng không cần đưa ra hợp đồng để thẩm phán đối chiếu. Tránh làm cho Khởi Văn biết “người thần bí của Văn hóa Thành Thư” là Ngọc Ly thì lại càng nguy hiểm, cũng không cần lo lắng tiếp theo Khởi Văn có thể tạo ra dư luận gì nữa.

Đang trên taxi ra sân bay, mỗi dây thần kinh của Tạ Thanh đều hưng phấn, suy nghĩ nhảy lên không ngừng.

Cuối cùng cũng tới, với cô mà nói, tựa như một cuộc ác chiến không thuốc súng, hiện tại cô như tướng sĩ xuất chinh ra trận, cõi lòng tràn ngập chí khí.

Cô sớm đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, nhưng việc chuẩn bị cho khả năng xấu nhất cũng không ngăn cản việc cô tràn đầy tin tưởng cùng dũng khí.

Cô sẽ thắng.

Cuộc sống của cô không thuận lợi, cũng đã từng có vô số đêm gặp phải ác long trong ác mộng, nhưng cô vẫn như cũ mà đi tới hiện tại.

Lúc này đây cũng không có gì đáng sợ.

Coi như Khởi Văn lại là một con ác long đi.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 35

Tạ Thanh bay về Bắc Kinh ngay trong đêm đó, sáng hôm sau, nhân viên thư tín điện thoại hỏi có có ở nhà không.

Tạ Thanh nói có, trước giờ trưa liền đưa đến cho cô.

Cô tiếp nhận phong bì, nhìn người gửi đúng là tòa án, tim đập không ngừng, đại não trống rỗng, trực tiếp đi đến cái bàn trong văn phòng khu vực làm việc chung mở ra.

Mở ra, xác thật là văn bản thông báo mở phiên tòa, thời gian mở phiên tòa là vào một buổi chiều hơn 20 ngày sau đó.

Chỉ một trang giấy mỏng manh như thế thôi mà làm cho Tạ Thanh đứng hình.

Mỗi hơi thở của cô đều lạnh lẽo, mỗi một ngụm không khí hít vào giống như đem trái tim cô đông lạnh lại. Qua một lúc, mới phát hiện cả thân người mình đều lạnh ngắt.

Lại qua thêm một chút nữa, nhiệt huyết xung quanh mình đều như sôi trào, dường như mỗi mạch máu đều chuyển sang trạng thái hưng phấn, nhiệt huyết lan tràn cả người, làm cho mỗi lỗ chân lông đều tê dại.

Nếu như không có ai đến quấy rầy cô, chỉ sợ cô có thể đứng cả ngày ở đây.

Đầu vai bị nhẹ chạm một cái, trong nháy mắt Tạ Thanh như bị điện giật, giật mình quay người lại.

Lục Thành cười như không cười mà nhìn cô: “Cô hóa đá.”

Tạ Thanh đứng ở trong khu làm việc chung cúi đầu nở một nụ cười cứng ngắc, đưa tờ thông báo mở phiên tòa cho hắn xem.

Lục Thành quét mắt nhìn thời gian: “Được rồi, để tôi để trống ngày đó.”

“...Không cần.” Tạ Thanh vội nói, “Tôi tự mình đi được.”

Hắn cười ra tiếng, quét mắt bốn phía nhìn những nhân viên đang bận rộn làm việc, ý bảo cô đi nơi khác nói chuyện.

Hai người đi vào văn phòng hắn, đóng cửa lại, hắn xoay người, vẫn là khuôn mặt cười: “Ly Đại, đừng khách khí.”

“Thực sự tôi có thể tự mình đi được.” Thần sắc của Tạ Thanh thành khẩn, “Còn có luật sự mà, không có việc gì.”

Nhượng mày nhìn cô chăm chú trong vòng ba giây, hắn gằn từng chữ một: “Nhưng tôi là nhân chứng.”

Tạ Thanh: “?”

“Tôi phải ra tòa để nói rõ nguồn gốc của đoạn ghi âm, người đang cùng tôi nói chuyện là ai.” Lục Thành nói.

“À...” Tạ Thanh gật gật đầu, lại hỏi, “Nhưng anh trực tiếp xuất hiện ở phiên tòa thẩm vấn Khởi Văn, có ảnh hưởng đến những hợp tác khác không?”

“Những chuyện này cô không cần phải lo lắng.” Hãn nói, dừng lại, lại nói, “Hơn nữa cô cần phải tin tưởng, mặc kệ là ngành nghề nào, đại đa số đều muốn giữ gìn quy tắc của ngành nghề.”

Lừa gạt tác giả, ác ý đè thấp giá cả, lợi dụng tin tức không bình đẳng để đoạt toàn bộ bản quyền, đây chính là việc phá hủy quy tắc của ngành nghề.

Quả thật bởi vì có được lợi nhuận khổng lồ, rất nhiều người chuyện gì cũng có thể làm. Nhưng bên cạnh đó còn có những người dùng ngòi bút làm vũ khí để chống lại những việc này.

“Có lương tâm trong việc sử dụng bản quyền là phương châm của nhà Văn hóa Thành Thư, đặc tội với Khởi Văn, đối với tôi cũng không phải là đả kích gì lớn cả.” Hãn lý trí mà nói thẳng ra với cô.

Cô gật gật đầu, hãn nửa đùa nửa thật mà nói: “Cô không cần phải đơn thương độc mã chiến đấu.”

Đột nhiên, cô dường như nhận được thêm ba phần tự tin.

Hãn dường như lúc nào cũng có thể mang lại tự tin cho cô, thực sự có chút không hợp lý. Cô đã thử tìm hiểu qua, nhưng không tìm được.

Cái này rất kỳ quái, bởi vì xưa nay cô không có thói quen nhận được sự động viên khích lệ từ người khác. Kể từ lúc còn nhỏ cho tới bây giờ, người có thể đem lại sức mạnh cho cô chỉ là bản thân cô. Gặp bất cứ chuyện gì, cô cũng tự mình làm, cho dù người khác có đả kích cô như thế nào cô cũng không hề để ý. Ngược lại, nếu cô cảm thấy không tự tin, cho dù người khác có cổ vũ kiểu gì, cô cũng là không tin tưởng như cũ.

Nhưng hãn lại không giống vậy, hãn có thể truyền cho cô sức mạnh vô biên dễ như trở lòng bàn tay, hoặc tạo dựng lòng tin cho cô ngay cả khi cô không có chút tự tin nào, hoặc xoa dịu bất an vốn có trong lòng cô.

Cô từng cảm thấy không biết làm thế nào để đối phó với nguồn lực này.

Từ khi bắt đầu rơi vào tình trạng sa sút tinh thần tuổi dậy thì, Tạ Thanh thường xuyên có có một giấc mơ, mơ thấy chính mình rơi vào một khu rừng rậm tối tăm đáng sợ. Những cái cây đại thụ trong rừng che khuất bầu trời bởi những chiếc lá đen thui, dưới chân đều là những bụi gai một bước cũng khó mà đi được.

Phía khóm bụi gai xa xa kia, có một đám lửa to lớn nóng rực lúc ẩn lúc hiện. Ý thức trong cơn mơ, Tạ Thanh cho rằng đó là nơi ở của ác long.

Kể từ lần đầu tiên, giấc mơ đó tiếp tục xuất hiện mỗi ngày, cuộc sống của cô giống như đang đi đờ long (giết rồng). Nhưng ác long kia cứ chém được một đầu thì vẫn còn cái đầu khác, bước qua được một bụi gai, thì vẫn còn những bụi gai khác.

Cô cũng không quá sợ hãi, nhưng vẫn thường cảm thấy mệt mỏi, cô đơn. Sau đó cô chậm rãi học được cách khịt mũi khinh thường mệt mỏi, hay cách không thèm ngó tới cô đơn.

Cô nói với chính mình, bản thân mình có thể làm, việc gì cũng có thể làm, không cần sự trợ giúp của người khác.

Không nghĩ đến nguyên nhân sâu xa là không cần trợ giúp hay không thể tìm được trợ giúp, mọi chuyện đều rất nhẹ nhàng đơn giản.

Nhưng hẳn muốn nói với cô, em không phải chiến đấu một mình.

Đột nhiên cô nhận ra cô không cần phải đi đờ long một mình.

Cô không thích ứng nhanh như vậy, cô không thích ứng được với việc kề vai sát cánh cùng chiến đấu.

Nhưng loại cảm giác này làm cho cô sa vào không có cách nào kiểm chế.

Không rõ là cảm giác này có đem lại ma lực hay không, ngày mở phiên tòa, Tạ Thanh đeo vòng tay Pandora mà Lục Thành mua cho cô.

Ban đầu ngay cả bản thân cô cũng không ý thức được điều này, bởi vì bình thường cô không dùng qua trang sức, nhưng lắc tay vòng tay vẫn có một ít, đặt trong hộp đựng trang sức, thường tùy theo tâm trạng mà tùy tiện chọn một món ra đeo.

Vẫn là lúc qua cửa kiểm tra ở tòa án, Lục Thành chú ý tới.

Hắn liếc nhìn cái vòng trên cổ tay cô mỉm cười: “Mở phiên tòa mang theo

“Lúa mạch”? Nếu tôi biết trước, tôi liền đi mua cá koi hay cái gì đó tương tự để cầu mong cho em thắng kiện.”

Vì thế Tạ Thanh sửng sốt một chút, mới chú ý tới việc hôm nay mình đeo vòng này.

Đi vào tòa án, hai người nhanh chóng tìm được Trương Mịch Nhã, trước mắt tìm vị trí của tòa án, sau đó Trương Mịch Nhã tranh thủ vào nhà vệ sinh, Lục Thành đi nghe điện thoại.

Một mình Tạ Thanh đứng đợi ở cửa, ngược lại lại chờ được Tiền Trí Bằng.

Tiền Trí Bằng tự mình tới, cô có chút ngoài ý muốn. Lúc trước Trương Mịch Nhã cảm giác Khởi Văn không quá coi trọng vụ án này, bọn họ đều cho rằng hôm nay chỉ có thể thấy được luật sư đại diện.

Không nghĩ tới tổng biên tập tự mình tới.

Hai người ngẩn ngủ nhìn nhau một chút, Tạ Thanh không buồn liếc mắt, cũng không chào hỏi với Tiền Trí Bằng.

Tiền Trí Bằng cười khẽ hai tiếng, như có như không có chút suy nghĩ miệt thị, nhưng không lên tiếng nói gì.

Một lúc lâu sau, Thẩm phán cùng nhân viên Bồi thẩm đoàn đã tới, mở cửa phòng xử án, Tạ Thanh cùng Tiền Trí Bằng ngồi xuống trước.

Phòng xử án này có diện tích không lớn, nhưng vẫn không mất đi tính nghiêm túc trang trọng. Quốc huy đoan đoan chính chính treo trên tường, mang lại cảm giác áp bách vô hình.

Vẫn còn chút thời gian trước khi phiên tòa chính thức bắt đầu, thư ký cầm bình giữ nhiệt ra ngoài múc nước ấm, Chánh án ngồi giữa vị trí trên cao kia sửa sang lại văn kiện.

Tạ Thanh cùng Tiền Trí Bằng từ xa nhìn nhau không tiếng động, không bao lâu sau, luật sư của Tiền Trí Bằng cũng tới.

Hai người lễ phép bắt tay nhau, sau đó luật sư đưa mắt đánh giá Tạ Thanh.

Vòng tròn trong giới luật sư không lớn, người trong giới đều biết nhau hoặc ít nhất là quen mặt nhau. Luật sư tương đối lợi hại lại có danh tiếng, trong ngành không ít người biết.

Danh tiếng lừng lẫy của Trương Mịch Nhã trong giới luật sư đều không xa lạ, cầm tới văn bản khởi tố khi nhìn đến ba chữ kia, hắn ta hít một hơi khí lạnh.

Không bao lâu, Trương Mịch Nhã bước vào, thong dong tự nhiên nói chuyện phiếm với Tạ Thanh: “Ai, bọn cô viết truyện nhiều kỳ, nếu không thể viết thêm có phải là phải xin thêm thời gian không?”

Tạ Thanh cười nói: “Không có, tôi đã viết nhanh hơn tiến độ khá nhiều, không chậm trễ.”

Không lâu sau đó, Lục Thành cũng nói chuyện xong bước vào.

Trong phút chốc, sắc mặt Tiền Trí Bằng trở nên trắng bệch: “...Lục tông?”

Lục Thành không để ý đến, không coi ai ra gì mà ngồi vào vị trí nhân chứng.

Rất nhanh lại thêm một người tiến vào, cúi đầu, cũng ngồi vào vị trí nhân chứng.

Biểu tình của Tạ Thanh hơi trì trệ, đây là vị biên tập của cô khi cô còn ở Khởi Văn, Bạch Quỳnh.

14.30, cửa phòng xử án đóng lại, phiên tòa chính thức bắt đầu.

Bắt đầu phiên tòa, có một vòng xác nhận tư cách ra tòa của đối phương được lược bớt, tiếp theo chính là đệ trình những chứng cứ.

Trương Mịch Nhã bổ sung lịch sử trò chuyện của Tạ Thanh sau khi đã chỉnh sửa lại, còn có bút ghi âm, bên Khởi Văn cũng bổ sung một số ít lịch sử trò chuyện lên.

Dựa theo quy định, người sở hữu chứng cứ đều có bản copy, một phần gửi tòa án, một phần đưa cho đối phương.

Chứng cứ quan trọng lại được bổ sung khi mở phiên tòa, chính là kịch bản thường dùng của nhóm luật sư. Bởi vì đối phương không biết bạn đang nắm chứng cứ nào trong tay, liền khó có thể chuẩn bị phương án đối phó, dễ dàng trở tay không kịp.

Luật sư bên kia nhận được những chứng cứ này cũng không cảm thấy kỳ quái, nhíu nhíu mày, bắt đầu nghiêm túc lật xem lịch sử trò chuyện.

Vừa xem vừa nhỏ giọng hỏi Tiền Trí Bằng: “Ghi chép này là thật sao?”

Tiền Trí Bằng cũng đại khái nhìn qua, không phủ nhận mà nói: “Thật.”

Luật sư gật gật đầu.

Cùng lúc đó, hội đồng xét xử bên trên phát ra phần ghi âm vừa được trình lên.

Vì để cho mọi người đều nghe rõ, ghi âm được kết nối trên máy tính, bên ngoài còn có một cái loa nhỏ, âm thanh không tồi, mỗi câu nói đều rất rõ ràng.

“Cô ta không ký, cô hãy nghĩ cách để cô ta ký đi.”

“Chưa gặp qua tác giả mới hay sao? Ai ai đều không chờ nổi để được ra sách mới. Anh đi tìm biên tập nói nhẹ nhàng một chút, nói cho cô ta, hiện tại kinh tế của ngành xuất bản đang trì trệ, giá cả chỉ có thể được như thế này, hợp đồng đều như vậy. Cô ta có thể làm gì? Có bao nhiêu người mới có thể đi hỏi qua giá cả chứ. Sau đó ----- chú ý ---- trọng điểm.”

“Hợp đồng nhất thiết phải viết rõ là bán đứt toàn bộ bản quyền, hơn nữa không cho phép bán trao tay. Như vậy anh có thể đem bán lại mà không cần đưa cho cô ta đồng nào.”

Lời nói bén nhọn chói tai của Tiền Trí Bằng làm cho Tạ Thanh lãnh đạm mà rũ mi mắt xuống.

Luật sư biện hộ cho bị cáo lại nhỏ giọng hỏi Tiền Trí Bằng: “Cái này là thật sao?”

Tiền Trí Bằng có chút hoảng loạn: “Thật, anh xem chúng ta...”

Luật sư vẫn giữ được bình tĩnh: “Để tôi xem.”

Trương Mịch Nhã không để ý tới, bình tĩnh mà xem qua chứng cứ lịch sử trò chuyện do đối phương bổ sung, cơ bản là sau khi hợp đồng đã được ký, Tạ Thanh gửi lời cảm ơn đối với biên tập, cùng tỏ ra quá trình hợp tác vui vẻ, thoát nhìn nhẹ nhàng thân thiện.

Trương Mịch Nhã dùng cánh tay chạm khẽ vào Tạ Thanh: “Cái lịch sử này có phải thật không?”

Tạ Thanh gật đầu: “Vâng.” Tự nhiên lại có chút khẩn trương, “Có phải là rất phiền toái không ạ?”

“Không đến mức.” Trương Mịch Nhã lắc đầu.

Phát xong file ghi âm, bắt đầu đối chứng.

Trước tiên thẩm phán hỏi nguyên bị đơn hai bên một số vấn đề đơn giản, ngay sau đó chú ý đến chỗ ngồi của hai nhân chứng.

Lục Thành trở thành nhân chứng đầu tiên bị dò hỏi.

Thẩm phán thông báo quyền lợi và nghĩa vụ, sau đó hỏi hẳn: “Quan hệ của anh với nguyên đơn là gì?”

Lục Thành: “Mối quan hệ hợp tác.”

Thẩm phán: “Quan hệ cùng bị đơn?”

Lục Thành: “Cũng là mối quan hệ hợp tác.”

Thẩm phán hỏi tiếp hai bên: “Nguyên đơn bị đơn có vấn đề gì muốn hỏi nhân chứng không?”

Tạ Thanh nói không có, luật sư đại diện của Tiền Trí Bằng nói “Có.” Sau đó nhìn Lục Thành nói: “Trong bản tường trình anh nói địa điểm ghi âm là quán ăn. Như vậy là trong cuộc trò chuyện này, anh cùng thân chủ của tôi có uống rượu qua?”

Lục Thành gật đầu: “Có uống.”

Luật sư lại hỏi: “Đại khái là uống nhiều hay ít, đều là uống rượu?”

Lục Thành nói: “Chủ yếu là bia, trên bàn có khoảng bảy tám chai. Cũng đã mở rượu trắng cùng rượu vang đỏ một chai, còn có một chai Whiskey do bị đơn mang tới nhưng vẫn chưa uống hết.”

Luật sư: “Bốn loại rượu, thân chủ của tôi đều uống qua sao?”

Lục Thành đăm nhìn hẳn ta, ôm cánh tay gật đầu: “Uống qua.”

Luật sư: “Trong quá trình nói chuyện cơ bản đã uống xong hay bắt đầu uống?”

Biểu tình của Lục Thành hơi khựng lại, đoán được phương hướng biện hộ của hẳn ta, nhưng vẫn chỉ có thể trả lời sự thật: “Cơ bản đã uống xong rồi.”

Luật sư rõ ràng cười một cái nhìn về phía Thẩm phán: “Tôi đã hỏi xong.”

Tạ Thanh cũng đoán được luật sư đối phương muốn nói cái gì, đây áp lực mà hỏi Trương Mịch Nhã: “Lời nói ra sau khi uống rượu có phải là không được tính không?”

Trương Mịch Nhã còn đang xem chứng cứ bổ sung của đối phương, mí mắt không nâng: “Đừng nóng vội.”

Sau đó thẩm phán bắt đầu hỏi Lục Thành một số vấn đề, đại đa số đều là những vấn đề tương đối bình thường nhưng cũng có một số cái tương đối xảo quyệt, chẳng hạn như: “Lúc tiến hành ghi âm, nhân chứng đã hợp tác cùng nguyên đơn rồi?”

Lục Thành nói: “Đúng vậy.”

Thẩm phán nói tiếp: “Trong hai bên nguyên đơn và bị đơn, nhân chứng hợp tác với bên nào sớm hơn?”

“Bị đơn.” Lục Thành nói, “Công ty của tôi có một hạng mục hợp tác mấy năm liền hợp tác với bên bị đơn, hợp tác với nguyên đơn là từ cuối năm ngoái.”

Thẩm phán: “Có chứng cứ chứng minh không?”

Lục Thành không cần nghĩ ngợi: “Có hợp đồng.”

Thẩm phán gật gật đầu, hỏi hai bên nguyên bị đơn có muốn hỏi bổ sung vấn đề gì không, hai bên đều nói không có, tiếp theo là phần đối chứng với nhân chứng do bên bị đơn mời đến.

Cũng chính là biên tập của Tạ Thanh khi còn ở Khởi Văn, Bạch Quỳnh.

Trương Mịch Nhân mở miệng liền hỏi: “Dựa theo lịch sử trò chuyện, sau khi ký kết thỏa thuận xuất bản tác phẩm của thân chủ của tôi, liền quay sang cảm ơn cô đúng không?”

Bạch Quỳnh gật đầu: “Đúng vậy.”

Trương Mịch Nhã: “Lúc cô ấy cảm ơn nhân chứng, nhân chứng có biết đến sự bất công này không?”

Bạch Quỳnh bật thốt lên: “Không biết.” Lại đột nhiên kịp phản ứng, cuống quýt bổ sung: “Đây là giá cả thị trường.”

Trương Mịch Nhã cười cười: “Tôi đã hỏi xong.” Bình yên mà ngồi xuống tựa lưng.

Tổ tụng dân sự khác với hình sự. Đối với các án hình sự phán quyết được đưa ra phải dựa trên nhân chứng, vật chứng vô cùng nghiêm cẩn, hoàn toàn ăn khớp, cuối cùng đều căn cứ theo luật pháp mà đưa ra phán quyết. Nhưng đối với tố tụng dân sự, nhiều chỗ có thể được co giãn, sự chủ quan của thẩm phán có khuynh hướng ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả.

Cho nên Lục Thành vừa rồi cho dù biết trả lời như vậy có thể gây ra bất lợi cho bên nguyên nhưng vẫn trả lời đúng sự thật. Nếu tạo cho thẩm phán cảm giác không tin tưởng, hậu quả có khả năng càng hỏng bét.

Cách đặt câu hỏi của Trương Mịch Nhã thực sự xảo quyệt. Mặc dù luật sư đối phương có thể nói ra những “lời nói khách sáo” để hỏi ra được kết quả không tốt đi nữa, cán cân trong lòng thẩm phán cũng vì vậy mà dao động.

Luật sư đối phương cũng vì vậy mà cảm giận nhìn cô ấy một cái, không nói gì. Tiếp theo, từ cách thẩm phán hỏi chuyện có thể nghe được, thẩm phán hoặc nhiều hoặc ít bị ảnh hưởng bởi ý nghĩ của Trương Mịch Nhã.

Ông hỏi Bạch Quỳnh: “Khi nhân chứng ký hợp đồng với những tác giả khác đều với giá này sao?”

Bạch Quỳnh nhìn qua Tiền Trí Bằng, nói đúng vậy.

Thẩm phán lại hỏi: “Có chứng cứ không?”

Bạch Quỳnh: “Có hợp đồng.”

Hỏi xong một loạt vấn đề, thẩm phán bắt đầu yêu cầu hai bên đối chứng tính xác thực của nhân chứng.

Trương Mịch Nhã đại diện cho nguyên đơn nói tán thành tính xác thực của nhân chứng nhưng cô ấy không tán thành bằng chứng do bên bị đơn cung cấp.

Bởi vì một nhà xuất bản có số lượng tác phẩm xuất bản lớn, theo suy luận logic, cho dù bọn họ đưa ra hợp đồng cùng với mức giá đưa ra cho nguyên đơn, cũng không có nghĩa những hợp đồng khác cũng ở mức giá này, do đó không thể chứng minh đó là giá thị trường.

Đồng thời bổ sung thêm: “Nhân chứng của bên chúng tôi nguyện ý cung cấp hợp đồng để chứng minh giá cả thị trường.”

Đại diện luật sư bên bị đơn đương nhiên không làm, phản bác thân chủ của ông ta không có liên quan đến giá cả ký kết với bên thứ ba và dựa vào cái gì mà phải dùng đến giá cả của bên thứ ba để chứng minh giá cả thân chủ ông ta đưa ra chứ?

Thẩm phán nói chưa tới lượt bên bị đơn lên tiếng, yêu cầu bọn họ im lặng.

Trương Mịch Nhã mỉm cười và nói thẩm phán nói phải.

Thẩm phán hỏi tiếp bên bị đơn có tán thành tính chân thật của nhân chứng phía nguyên cáo không.

Luật sư đại diện cho bên bị đơn cũng tỏ vẻ tán thành sự chân thật của nhân chứng, nhưng không tán thành tính chân thật của bằng chứng.

Lý do nghi ngờ bằng chứng cũng giống như những gì mọi người đoán trước. Chính là trên bàn tiệc rượu, sau khi rượu vào lời ra không thể tránh

khỏi chuyện tỏ ra khoác lác, không thể chứng minh được những lời miêng lưỡi lưu loát như vật đích thực là chân tướng.

Trương Mịch Nhã chất vấn những lời ông ấy nói với Lục Thành cùng với những gì nói với biên tập nói cùng nguyên cáo có thể xâu chuỗi lại, để hình thành chứng cứ có tính liên kết.

Thẩm phán lại tỏ vẻ hiện tại không đến lượt cô nói, cô giữ im lặng.

Luật sư bên bị đơn thân nhiên dựa vào lưng ghế.

Chờ đến khi hai bên đặt câu hỏi lẫn nhau, hiện trường lại càng thêm đặc sắc.

Ngoại trừ hai vị luật sư từng người biểu hiện sự khôn ngoan của mình bằng cách đặt những câu hỏi xảo trá ra, hai bên cũng dùng phần lớn thời gian để bày tỏ sự không tán thành của họ với bằng chứng mà đối phương đưa ra.

Thời gian lặng lẽ trôi theo những lời cãi cọ dài dòng, thẩm phán nhìn thời gian biểu phát hiện phiên tòa đã kéo dài hơn nhiều so với dự định.

Buổi chiều 5 giờ, thẩm phán mệt mỏi tuyên bố tạm dừng, chọn ngày khác lại mở một phiên tòa khác.

Tiền Trí Bằng không quá tán thành: “Không được, đồng chí thẩm phán, ngài xem bằng chứng của bên chúng tôi....”

Thẩm phán nói với ông ta: “Tới giờ tan tầm rồi, lần tới nói tiếp.”

Tiền Trí Bằng: “...”

Nhân chứng của hai bên đều đã sớm rời khỏi phòng xử, Tạ Thanh cùng Trương Mịch Nhã vừa ra khỏi tòa án liền nhìn thấy Lục Thành, Lục Thành quan tâm dò hỏi: “Thế nào?”

“Vẫn chưa xong.” Trương Mịch Nhã nhíu lông mày, “Còn phải mở thêm một phiên tòa nữa, nhưng mà tôi cảm thấy còn tạm được...”

Ngữ khí cũng không quá xác định.

Lục Thành: “Là do bằng chứng không đủ sao?”

“Vẫn chưa đủ.” Trương Mịch Nhã nhíu mày, “Chỉ có file ghi âm sau khi uống rượu thật sự là một vấn đề, nếu tôi là luật sư biện hộ tôi cũng sẽ bắt lấy điểm này. Nhưng phản ứng của thẩm phán cũng còn tạm, lần mở phiên toàn sau chúng ta lại tranh thủ một chút.”

Lục Thành gật đầu, hỏi: “Lần mở phiên tòa thứ hai có thể bổ sung chứng cứ đúng không?”

“Có thể.” Trương Mịch Nhã nói, “Nhưng mà thời gian mở phiên tòa thứ hai cũng khá gần, nếu hai người có thể tìm được bằng chứng khác thì nhanh chóng tìm đi.”

Lục Thành cân nhắc gật đầu, Trương Mịch Nhã cường điệu: “Nhưng mà ngàn vạn lần đừng làm chứng cứ giả nha, phiền toái lấy đó. Tôi làm luật sư cũng có thể bị truy cứu trách nhiệm nữa.”

“Tôi biết, cái này chị cứ yên tâm.” Lục Thành cười nhạt.

Đi khỏi tòa án, hai người chào tạm biệt Trương Mịch Nhã, Lục Thành lái xe đưa Tạ Thanh trở về.

Tạ Thanh ngồi ở ghế sau hỏi anh: “Còn có thể tìm được chứng cứ nào khác chứ?” Ngừng một chút, nghĩ đến bản thân mình vừa suy tư vừa nói, “Không có khả năng lại ghi âm một lần nữa.”

Lục Thành mỉm cười, thưởng thức khuôn mặt u sầu của cô từ kính chiếu hậu, không bao lâu sau bị phát hiện, liền thấy cô liếc mắt trừng hăn

một cái: “Cười cái gì?”

Hắn vội vàng dời mắt, nhưng cô có từ trong gương nhìn ra được hắn vẫn đang cười.

Biết cô nhìn thấy, hắn vẫn tiếp tục giữ nụ cười: “Cô cứ một mình nghĩ linh tinh rồi tự mình lầm bầm lẩm bẩm nhìn cực đáng yêu.”

Cô lại trừng hắn, không thèm vạch trần công khai, lạnh mặt quay đầu đi, nhìn ra cửa sổ ngắm đường phố.

Điện thoại của Lục Thành vang lên, vang lên một hồi, ngưng, rồi lại tiếp tục vang lên.

Vang đến lần thứ ba, Tạ Thanh quay lại hỏi: “Không nhận sao?”

Lục Thành không trả lời.

Lần thứ tư đi đến chỗ dừng đèn đỏ, hắn đạp phanh lại, lười nhác đem điện thoại đưa cho cô: “Không phải cô nói ‘Đi đường có ngàn vạn chuyện xảy ra, an toàn là trên hết sao’? Cô nhận máy thay tôi đi, chắc chắn là Tiền Trí Bằng.”

Tay Tạ Thanh vừa muốn nhận điện thoại, dừng lại một chút: “Thôi vẫn là không nhận đi.”

Lục Thành cười ra tiếng: “Không nhận ông ta sẽ tiếp tục gọi, cô nhận ông ta sẽ không gọi nữa.”

Hắn ra tòa làm chứng, Tiền Trí Bằng khẳng định vừa khiếp sợ vừa khó hiểu.

Ông ta sẽ không ngừng suy đoán vì sao hắn lại đụng đến vũng nước đục này, cũng sẽ nghĩ đến khả năng kéo hắn về phe ông ta, rốt cuộc thì Văn hóa Thành Thư cùng Khởi Văn cũng có nhiều hợp tác.

Nhưng nếu Tạ Thanh nhận điện mọi chuyện liền khác đi. Di động là một thiết bị cá nhân, Tạ Thanh nhận điện, chỉ sợ cô chỉ cần nói “Xin chào”, cũng đủ để chứng minh mối quan hệ của cô với hắn còn gần hơn so với Khởi Văn.

Tạ Thanh hít sâu, lãnh đạm ấn nghe: “Xin chào Tiền chủ biên, tôi là Tạ Thanh.”

Điện thoại bên kia có chút động tĩnh nhỏ, sau đó lại hoàn toàn im lặng.

Vài giây sau, điện thoại bị ngắt.

Lục Thành thông dong duỗi tay về phía sau: “Đưa cho tôi.”

Hắn cũng không lo lắng cô sẽ nhìn thấy được bức ảnh cô mặc bộ sườn xám được đặt làm hình nền. Bởi vì điện thoại của hắn muốn nhìn đến hình nền màn hình chủ cùng hình nền WeChat phải cần nhập mật mã mới thấy được.

Hiện tại cô chỉ có thể nhìn thấy được hình ảnh ở màn hình khóa.

Nhưng cô không lập tức đưa điện thoại qua, hắn đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu, thấy cô nhìn chăm chăm màn hình nhú mày.

“...Làm sao vậy?” Lục Thành hỏi, không có chút chột dạ nào.

Tạ Thanh thấy được một thứ khác.

- ---- lúc cô ở tòa án đã gửi cho Lục Thành một tin nhắn WeChat hỏi hắn đang ở đâu. Nhưng vừa gửi xong, Trương Mịch Nhã liền thấy được hắn.

Cho nên ba người họ trực tiếp gặp mặt, trực tiếp trao đổi một phen, sau đó trực tiếp rời đi.

Lục Thành chưa có đọc qua tin nhắn WeChat kia.

Hiện tại cái nhắc nhở Wechat chưa còn để trên màn hình khóa, tin nhắn đúng là của cô.

Nhưng lại có tên là: “Thứ Thanh”.

Nhưng nickname Wechat của cô là “Ngọc Sắc Thanh Thanh.”

“Vì sao lại là Thứ Thanh?” Tạ Thanh ngẩng đầu hỏi.

Bàn tay của Lục Thành khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đụng phải hàng rào ngăn cách phía bên phải, nhưng còn may mắn đã kịp xoay tay lái, lốp xe ma sát với mặt đất gây ra một tiếng vang không nhỏ.

Hắn lại duỗi tay một lần nữa, miệng cọt gan thỏ: “Mau đưa cho tôi.”

Tạ Thanh nắm chặt di động trừng anh: “Anh nói cho rõ ràng.”

Lục Thành: “Tôi còn đang lái xe.”

Cô hừ lạnh một tiếng, đem điện thoại quăng qua một bên: “Chuyện này tí nữa lại nói.”

Lục Thành: “Này...” Lần thứ hai chột dạ nhìn cô, cô đã nhìn ra cửa sổ..

Sườn mặt cô lạnh băng, có thể đông chết người.

Sau đó trong xe hoàn toàn an tĩnh, tâm Lục Thành lặng như nước mà lái xe, ánh mắt vẫn không ngừng quét qua kính.

Tâm Tạ Thanh cũng lặng như nước lặng im xem phố phường, trong lòng có trăm ngàn suy đoán vì sao anh lại gọi cô là Thứ Thanh.

Thứ Thanh, chính là hình xăm sao. Nhưng mà cô lại không có cái hình xăm nào?

Cái chữ Thanh chắc là có liên quan đến tên cô, nhưng tại sao lại là “Thứ(*)” Thanh?”

(*) 刺 – có nghĩa là Gai.

Là do tính cách của quá bén nhọn hay sao?

Như vậy cũng tốt. Cô biết bản thân mình trong nhiều chuyện thường để lại cảm giác không dễ cho người khác ức hiếp, nhưng bình thường cô không có nói nhiều lắm, làm việc gì cũng không quá mức sắc bén.

Hơn nữa, thái độ của cô đối với hấn vẫn tốt mà ...

Sau khi Lục Thành lại nhìn cô vài lần, nơi cần đến cũng đã đến rồi.

Hấn cân nhắc một chút, cảm thấy nếu xuống xe mặt đối mặt giải thích, đại khái lại càng thêm xấu hổ.

Hấn ho khan một tiếng: “Tạ Thanh...” Tầm mắt cô quét tới, hấn tránh đi, nhìn thẳng phía trước, “Cái kia, Thứ Thanh là bởi vì...”

Nhìn thẳng phía trước, hấn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt tràn ngập tò mò của cô trong kính chiếu hậu.

“Tôi cảm thấy...” Anh lại ho khan một tiếng, hít sâu một hơi, rồi cuộc cũng một hơi nói ra, “Tôi cảm thấy đột nhiên cô ở tình trạng xù lông, giống như một con nhím nhỏ.”

Đặc biệt là khi đột nhiên đối diện trước người mà không tín nhiệm, cô lập tức bật chế độ phòng ngự mười phần, thậm chí nếu cảm nhận sự công kích, cô sẽ giống như một con nhím nhỏ sẽ xù hết gai nhọn lên để đối mặt kẻ địch.

Người chân chính là kẻ địch xác thực sẽ bị dọa lui nhưng hẳn không có ác ý. Khi nhìn đến bộ dạng đó, hẳn chỉ muốn ấn một quả táo lên đám gai của cô, để cô đừng tức giận nữa.

Câu sau này, Lục Thành không dám nói.

Nhưng mà chỉ với cái đáp án kia cũng đủ để Tạ Thanh ngây ngốc.

Cô ngỡ ngẩn mà nhìn chăm chăm hẳn một lúc lâu, không phục mà tranh cãi: “Tôi có chỗ nào giống con nhím chứ? Anh sửa đi.” Đưa điện thoại cho hẳn.

Lục Thành: “Sửa sửa sửa. Đợi lát dừng xe anh liền sửa.”

Nhưng mà không lâu sau đó, vừa tới ven đường gần chỗ ở của cô, xe vừa dừng lại, cô liền mở cửa xe đi xuống.

Theo bản năng hẳn nghĩ sao hôm nay cô lại xuống xe gấp vậy, liền thấy cô chặn ngay cửa xe hẳn.

“Sửa!” Tạ Thanh lạnh mặt.

“...” Chưa từng thấy qua cô như vậy, giọng nói của Lục Thành có chút hơi trì trệ, lại phì cười, “Sao lại hung dữ như vậy?”

Cô trừng mắt lạnh lùng, anh vội cầm lấy di động: “Sửa sửa sửa sửa sửa sửa!”

Cô khom lưng ở bên cửa sổ nhìn, Lục Thành phối hợp hạ cửa kính, ấn mở danh bạ, xóa hai chữ “Thứ Thanh.”

Sau đó không có ý tốt mà gõ: “Một lời không hợp liền xù lông Thanh.”

“Này.” Tạ Thanh tức điên, “Lục tổng!”

“Ai -----“ Anh đột nhiên quay đầu, ý cười nhàn nhạt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, “Tôi đã nói vài lần rồi, không phải giờ làm không cần gọi Lục tổng.”

Cầm cô khê nâng: “Đừng ngắt lời.”

Lục Thành: “Cô không gọi tôi là Lục tổng, tôi liền đổi tên lại cho cô.”

“Anh....” Tạ Thanh chán nản, “Lục Thành!”

“Được được, sửa ngay.” Lục Thành nghe được cái muốn nghe, một vừa hai phải, đúng lúc đem danh bạ sửa lại thành một cái tên giản dị tự nhiên “Tạ Thanh.”

Nhìn hần nhấn nút “hoàn tất”, Tạ Thanh vừa lòng, hừ nhẹ một tiếng, xoay người lên lầu.

Lục Thành này một tiếng, cô không để ý đến. Hần buồn cười mà nhìn cô, xuống xe đuổi theo: “Không được mang thù.”

Cô đi nhanh như gió, không thèm để ý đến hần.

“Vậy coi như cô không mang thù.” Hần phối hợp cười, dừng lại một chút, lại nói, “Đã 6 giờ rồi, tìm một chỗ cơm nước xong rồi về nhà.”

Tạ Thanh vẫn không ngừng bước chân:”Tôi gọi cơm hộp.”

Lục Thành: “Còn phải chờ, ăn xong còn phải đi vứt hộp cơm nữa.” Nói xong duỗi tay ngăn cô lại, cô liếc hần một cái, mặt hần không nề hà gì mà tiếp tục cười, “Tôi sai rồi, được chưa? Đi thôi, tôi mời. Cô cho nhân chứng chút mặt mũi đi.”

“...” Tạ Thanh bị những lời này của hần giữ lại, thở ra một hơi, ngữ khí vẫn còn cứng nhắc, “Ăn cái gì?”

Trong đầu Lục Thành nhanh chóng quét qua một lượt những quán ăn gần đó, chỉ chỉ về phía một trung tâm thương mại cách đó không xa: “Bên kia mới mở một nhà hàng lẩu Trùng Khánh.”

“Hôm nay không muốn ăn cay.”

“Ở đó cũng có đồ ăn Hàng Bang (*).” Hãn phản ứng lại nhanh chóng.

(*) Ẩm thực Hàng Bang là một phần quan trọng trong văn hóa ẩm thực Chiết Giang. Đặc trưng của ẩm thực Hàng Bang là các món mặn và có vị hơi ngọt. Các món ăn nổi tiếng như Tôm Long tỉnh, măng khô, thịt Dongpo... (Theo Baidu)

Tạ Thanh: “...”

Cô nói không muốn ăn cay, nhưng cũng không cần đưa cô đến ăn đồ ăn Hàng Bang một cách cực đoan như vậy.

Cuối cùng, khi hai người vào cửa hàng bán cá nướng, ngoài ý muốn phát hiện khi ăn cá nướng ở đây, bọn họ đều thích dưa chua.

Vừa ăn vừa nói chuyện, Lục Thành còn nói: “Trên thực tế những món ăn chua và cay đều rất ngon.”

“Đúng đúng.” Tạ Thanh rất tán thành, “Cô cũng rất thích ăn canh chua thịt bò (*).”

(*) 酸汤肥牛 - Món ăn đặc trưng của ẩm thực Tứ Xuyên, rất tốt cho sức khỏe, được khuyên dùng cho người sau phẫu thuật, thiếu máu mãn tính, và trẻ em đang trong giai đoạn phát triển. (Theo Baidu)

Lục Thành gật đầu: “Ăn canh chua thịt bò rất hao cơm.”

Tạ Thanh: “Bánh đầu cá (*) cũng không tồi.”

(*)鱼头泡饼 – Món ăn truyền thống của Bắc Kinh. Đầu cá lớn có vị mặn, cay, thịt mềm và mịn, hương vị đậm đà, ăn kèm với bánh tươi nướng giòn.(Theo Baidu)

Ăn cá cũng không dễ dàng mang lại cảm giác no nhanh chóng, toàn bộ phần cá đem lên đã được thanh toán sạch sẽ trong lúc hai người trò chuyện.

Ăn xong hai người lại ngồi trong chốc lát, cảm thấy khá no.

“No quá.” Cô thở ra một hơi, Lục Thành uống nước trái cây thong thả đề nghị: “Đi dạo tiêu thực một lát hãy về. Tôi cũng rất no, không nghĩ đến việc lái xe.”

Tạ Thanh nhận lời, sau khi tính tiền, hai người bắt đầu đi dạo trong trung tâm thương mại.

Lúc trước bọn họ chưa hề cùng nhau đi dạo lần nào, trong lúc đi dạo làm cho lần thứ hai Tạ Thanh chú ý đến dáng dấp đẹp trai của Lục Thành.

- ---- bình thường cô nhìn quen rồi, nhưng hiện nay, khi tùy tiện ghé vào cửa hàng nào, nhân viên cửa hàng đều thường xuyên nói “Bạn trai chị thật đẹp trai nha” làm lời mở đầu.

Đi dạo từ lâu hai xuống, Tạ Thanh đã phải giải thích ba lần “Không phải không phải, đừng hiểu lầm.”

Tình hình này làm cô có chút ngại ngùng, nhưng mỗi khi ngẩng đầu nhìn hấn, biểu tình của hấn vẫn hết sức tự nhiên, cười như không cười, không có quá nhiều phản ứng.

Vì vậy mà cô có thể nhẹ nhàng một chút. Loại chuyện này, nếu hai người đều để ý, khẳng định sẽ rất xấu hổ.

Đi ra khỏi trung tâm thương mại trở lại xe, Lục Thành cũng không lấy chuyện này ra trêu ghẹo trước khi tạm biệt, chỉ nói: “Tôi đi trước, mai gặp.”

“Dạ.” Tạ Thanh gật đầu vẫy vẫy tay với hắn, liền xoay người lên lầu.

Anh vẫn nhìn cô như cũ cho đến khi nhìn cô vào cửa mới rời đi. Lúc khởi động xe nhớ đến lúc cô đứng bên ngoài cửa, ‘uy hiếp’ hắn sửa lại tên trong danh bạ, phối hợp cười vài tiếng.

*****

Thông báo mở phiên tòa lần hai cũng nhanh chóng được đưa đến, từ ngày mở phiên tòa đầu tiên đến hôm đó khoảng nửa tháng. Trong vòng nửa tháng này, quyển thứ hai của <Tổ Phong Nguyệt> cũng được ra mắt.

Vì tìm được bằng chứng khác, Lục Thành không có lấy hợp đồng của <Tổ Phong Nguyệt> làm tham khảo ở tòa án, Tiền Trí Bằng vẫn không hề hay biết Tạ Thanh chính là “người thần bí của Văn hoá Thành Thư”. Nhưng cũng vì Lục Thành ra tòa làm chứng nên quan hệ hai bên trở nên lúng túng. Lúc quyển sách này ra thị trường, không thể tránh được việc Khởi Văn dùng phương pháp xử lý lạnh.

- --- nên bán vẫn bán, nhưng không hề tận tâm tận lực tuyên truyền.

Vài biên tập viên của Văn hóa Thành Thư cũng không rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, sau vài lần giao thiệp với Khởi Văn nhưng không có kết quả, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Lục Thành lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh: “Không quan tâm, chúng ta cũng có thể tự mình tuyên truyền.”

Doanh số bán sẽ giảm sút, nhưng có quyển một làm chỗ dựa, doanh số cũng sẽ không quá kém, trong nháy mắt đủ để hạ gục phần lớn tiểu thuyết

xuất bản khác.

Cho dù Khởi Văn có bao nhiêu không vui vẻ, Tạ Thanh cùng Văn hóa Thành Thư đều vẫn có thể kiếm tiền.

Đương nhiên bản thân Khởi Văn cũng có thể kiếm tiền.

Nhưng mà số tiền này không đủ để đền hợp đồng <Thanh Châu Lục> hay không thì khó nói trước được.

Trước khi mở phiên tòa năm ngày, Lục Thành gõ cửa văn phòng Tạ Thanh: “Cùng tôi ra ngoài một chuyến.” Nói xong liền xoay người đi mất.

Tạ Thanh vẫn đang miệt mài gõ chữ, sừng sốt vài giây mới có thể hồi phục tinh thần, vội vàng đi ra bên ngoài.

Vào thang máy, cô hỏi hần đi đâu, hần không nói.

Đến bãi xe ngồi vào trong xe, cô hỏi một lần nữa, hần vẫn không nói.

“Vì sao tôi có cảm giác như anh muốn đem tôi đi bán?” Cô ngồi ở ghế sau buồn cười hỏi hần.

Hần nhìn cô từ kính chiếu hậu, cũng cười: “Có thể bán được hai trăm triệu.”

Từ đường Kiến Ngoại cho đến một con hẻm trên đường Nam Chiêng, Lục Thành dừng xe ở cửa một tiệm cà phê.

Đây là một quán cà phê của tư nhân, mặt tiền cửa hàng không lớn, từ bên ngoài nhìn vào có thể nhìn ra được phong cách thật độc đáo. Sau khi xuống xe, Lục Thành nhìn vào bên trong rồi cuộc cũng nói cho Tạ Thanh: “Dẫn cô đi gặp một người.”

Tạ Thanh: “Ai vậy?”

“Tí nữa cô sẽ biết.” Hấn nói. Suy nghĩ một chút, hấn tiêm cho cô một mũi dự phòng, “Không được xoay người bỏ đi.”

Hấn lại nói thêm một mũi thứ hai: “Cũng đừng biến thành con nhím.”

Cô trừng mắt qua, hấn cười một tiếng, “Nếu không thích không cần mở miệng, tôi sẽ nói.”

Trong lòng vừa bực bội vừa tò mò, Tạ Thanh theo hấn đi vào quán cà phê.

Lúc đẩy cửa vào chuông gió treo trên cửa vang lên một tiếng, nhân viên cửa hàng nghe tiếng nói: “Chào mừng quý khách.”

Có một người đang ngồi tít ở đẳng góc, nhìn bọn họ vẫy vẫy tay, nhưng bên trong ánh sáng tối tăm, cô cũng không nhìn rõ đó là ai.

Lục Thành nhìn về phía đó gật đầu một cái, không nhanh không chậm bước đến quầy thu ngân.

Hấn muốn một cà phê Americano, hỏi Tạ Thanh uống gì, Tạ Thanh nói một ly Latte. Hấn lại chọn thêm cho cô một miếng bánh Tiramisu, trước khi trả tiền liền nghĩ nghĩ, sửa lại: “Hai miếng Tiramisu đi.”

Cô đã nhiều lần ăn cơm với hấn, biết hấn không thích ăn điểm tâm ngọt.

Liên đoán được đối phương cũng là nữ.

Đồ uống làm xong, Lục Thành nhận lấy cái mâm đi trước một bước so với Tạ Thanh, vững bước đi về phía góc kia.

Cho đến khi còn vài bước nữa là đến, cô rút cuộc cũng nhìn rõ người kia. Là biên tập lúc cô còn ở Khởi Văn, Bạch Quỳnh.

Lại là Bạch Quỳnh.

Nhất thời cô không có ý xoay người bỏ đi, cũng không biến thành con nhím, bởi vì cô vẫn đang ngây ngốc.

Bạch Quỳnh đứng lên, chờ Lục Thành đặt đồ uống xuống, biểu tình phức tạp mà bắt tay hắn: “Lục tổng...”

Tiếp theo lại đưa bàn tay hướng về Tạ Thanh, thấy Tạ Thanh giật mình, nhàn nhạt nói: “Ly Đại.”

Tạ Thanh hoàn hồn, điều chỉnh hơi thở, cũng bắt tay qua một cái.

Lục Thành nói các cô ngồi xuống, đem Latte đẩy qua cho Tạ Thanh, lại đưa đến một miếng bánh kem, một miếng khác đưa đến trước mặt Bạch Quỳnh, thể hiện sự thân thiện.

Rồi sau đó anh nói: “Cảm ơn cô đã chịu gặp mặt.”

“Không cần khách khí.” Bạch Quỳnh cúi đầu, trầm mặc một lát, nhẹ nhàng nói: “Tôi còn chưa suy nghĩ kỹ việc bây giờ mình phải làm gì.”

Lục Thành thản nhiên: “Cô có gì băn khoăn, nói thử xem.”

“Từ lúc tốt nghiệp đại học ở đi làm ở Khởi Văn, ba năm.” Bạch Quỳnh cầm cái thìa bằng đồng khuấy ly cà phê, sau đó bưng lên uống, “Lãnh đạo xem trọng tôi, tiền lương cũng không tệ.”

Bao nhiêu người bước ra đời, có mấy ai không suy xét chuyện này? Tiền lương vừa ý, con đường thẳng tiến trong công việc rộng mở, đúng là một công việc tốt, không ai có thể dễ dàng từ bỏ.

Lục Thành chăm chú nhìn cô: “Ngô Mẫn không nói qua cho cô chuyện về cơ hội làm việc sao?”

“Đã nói.” Bạch Quỳnh vừa nói vừa cười nhìn qua, “Nhưng anh cảm thấy tôi có thể trông cậy vào cái này sao?”

Ngữ khí của cô có chút trào phúng.

Lục Thành hiểu rõ: “Cô cảm thấy cái này chính là ngọc trang sao?”

Bạch Quỳnh nhún vai, không trả lời thẳng.

“Được rồi.” Lục Thành gật gật đầu, “Tôi có thể trở mặt sau khi nhận được sự giúp đỡ của cô sao?” Đột nhiên, lời nói xoay chuyển, “Nhưng nếu cô không giúp tôi, cô có nghĩ tới hậu quả chưa?”

Bạch Quỳnh nở nụ cười: “Tiền chủ biên nói qua với tôi, tòa án có lẽ sẽ phán bên anh thắng kiện, hủy bỏ hợp đồng nhưng không nhất định yêu cầu Khởi Văn bồi thường.”

“Sau khi hủy bỏ hợp đồng xong thì sao?” Lục Thành mỉm cười.

Bạch Quỳnh khó hiểu mà nhìn về phía hắn, hắn cười càng lúc càng sâu: “Cô cho rằng chuyện tới đó là xong sao?”

Bộ dáng thong thả ung dung của hắn làm cho Bạch Quỳnh luống cuống: “Không phải...”

“Bộ truyện này phim ảnh, trò chơi, manga anime các người đều đã bán.” Lục Thành thản nhiên, “Tôi không biết các người bán cho ai, nhưng chỉ cần đầu óc của đối phương không có vấn đề. Hợp đồng đều nhất định có điều khoản yêu cầu bản quyền không có chút tì vết.”

Huyết sắc trên mặt Bạch Quỳnh giảm đi trong chớp mắt.

“Cấu thành một hành vi vi phạm hợp đồng, các người cứ chờ mà đền tiền đi. Gấp hai cũng có thể là gấp ba. Cũng khoảng bốn ngàn đến sáu ngàn vạn.” Về mặt hắn ôn hòa, mà uống cà phê, “Lãnh đạo của Truyền thông

Khởi Văn đến lúc đó cũng không hẳn sẽ che chở cho các người, các người sẽ bị kẹp bên trong Khởi Văn, bị hai bên khinh bỉ.”

Lại có thể có chuyện này xảy ra.

Bạch Quỳnh không hề nghĩ tới.

Tạ Thanh cũng không nghĩ tới, vừa khiếp sợ vừa ăn bánh kem.

“Nhiều tiền như vậy, truy cứu trách nhiệm là tất nhiên, nói không chừng còn có thể biến thành án hình sự. Căn cứ theo tính tình của Tiền Trí Bằng, cô trông cậy ông ta sẽ đứng ra chịu trách nhiệm sao?” Anh cười khê đánh giá sự hoảng sợ của Bạch Quỳnh, “Đến lúc đó thân của ông ta muốn giữ khẳng định cũng không giữ nổi, cô sao... ít nhất theo tỷ lệ cũng bồi thường một phần đi? Cô kiếm được từ bộ này bao nhiêu tiền? Tôi nghe nói là năm mươi vạn.”

Nhân lên hai ba lần, chính là một trăm đến một trăm năm mươi vạn.

“Anh nghe được từ đâu...” Bạch Quỳnh bắt đầu sụp đổ, hô hấp mang theo âm rung rung.

Lục Thành làm như không nghe thấy, đạm thanh lại nói: “À, một trăm vạn hay một trăm năm mươi vạn cũng không tính là nhiều.”

Cũng không tính là nhiều, nói nghe thật nhẹ nhàng.

Được bao nhiêu người mới hai mươi tuổi vừa bước chân đi làm có thể nhẹ nhàng phun ra được số tiền như vậy?

“Cho nên cô cho rằng cô không giúp tôi cô vẫn có thể yên tâm làm việc ư?”

Chỉ cần hợp đồng bị hủy bỏ, nhà xuất bản Khởi Văn từ trên xuống dưới, những người được lợi từ bộ sách này, đại khái đều là nợ máu phải trả

bằng máu.

Cho nên chẳng sợ xác suất thắng kiện của Tạ Thanh chỉ có 1%, những người khác phải nghĩ đó chính là rủi ro.

“Nếu giúp tôi, đến lúc đó nếu truy cứu đến từng người, dù nhiều hay ít, tôi cũng có thể ra mặt giúp cô.” Lục Thành nói.

“?” Tạ Thanh cảm thấy không ổn, bàn tay cô ở dưới bàn nắm lấy tay áo hắn, bị hắn trở tay nắm chặt.

Cô khì

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 36

Sau một hồi yên lặng, rốt cuộc Bạch Quỳnh mới có thể bước ra khỏi cơn ớn lạnh khi bước vào hầm băng, cổ cứng đờ hơi hơi vắn vẹo, nhìn về phía Tạ Thanh.

Tạ Thanh nhất thời không thể phát hiện, cô nhìn đối diện Lục Thành, đáy mắt chỉ có ba chữ: Anh buông tay.

Lục Thành cảm thấy tội lỗi mà ngẩn người, bỗng nhiên buông tay, dường như vừa mới hoàn hồn, tiếp theo lúng túng ho khan.

“... Ly Đại.” Giọng của Bạch Quỳnh vang lên, làm cho Tạ Thanh quay đầu lại.

Bạch Quỳnh yên lặng nhìn cô: “Thực sự à?” Trong ánh mắt tràn ngập tìm kiếm.

Nghe được tiếng kéo dài giọng, Tạ Thanh mới dời chú ý từ bàn tay, gật gật đầu: “Vâng, thực ra thì tôi vẫn luôn cảm ơn cô vì cô đã giúp tôi. Tuy rằng cô giúp Tiền Trí Bằng lừa tôi, nhưng nếu không có cô, <Thanh Châu Lục> cũng không thể thành công như vậy.”

Lời nói của cô thành khẩn, Bạch Quỳnh yên lặng mở to mắt, lần thứ hai cúi đầu: “Cảm ơn cô.”

Cô ta háms lợi đen lòng mà giúp Tiền Trí Bằng lừa Ngọc Ly, nhưng đồng thời, cô cũng không thực lòng làm tốt cho cuốn sách này.

“Yên tâm đi.” Lục Thành cười khẽ. “Bây giờ thân phận của Ly Đại cũng chưa công khai, nhưng đã là một đại hoa đán của Văn hóa Thành Thụ chúng tôi. Chỉ cần cô ấy còn ở Văn hóa Thành Thụ, tôi sẽ không khi dễ cô.”

Thần sắc của Bạch Quỳnh buông lỏng vài phần.

Ngữ khí của Lục Thành có phần trêu chọc, nhưng đúng là đạo lý như vậy. Trong bất kỳ ngành nghề nào trong mối quan hệ giữa người với người đều tồn tại cái gọi là khắc chế lẫn nhau, ngành xuất bản sách cũng không ngoại lệ. Tác giả ít tên tuổi ngoan ngoãn nghe lời trước mặt biên tập, trái lại những tác giả có danh tiếng thì biên tập phải là người nhường nhịn, thậm chí có thể được chiều chuộng như một ngôi sao.

So với những lời bảo đảm mà Lục Thành nói trước đó, dùng tên Tạ Thanh trong trường hợp này có thể khiến cô an tâm hơn nhiều.

“Được rồi, tôi đáp ứng hai người.” Cuối cùng Bạch Quỳnh cũng gật đầu, kéo dài giọng như đã trút hết tất cả mâu thuẫn.

Lục Thành gật đầu, thấp giọng, “Cảm ơn.”

Lúc sau Bạch Quỳnh tỏ ý muốn an tĩnh một mình trong chốc lát, Lục Thành đáp ứng một cách sáng khoái, đứng lên đi ra ngoài, làm cho Tạ Thanh thiếu chút nữa không kịp phản ứng.

“Lục tổng!” Cô nhanh chóng đuổi theo, Lục Thành dừng bước chân, nhú mày, quay mặt: “Thứ Thanh.”

“...” Tạ Thanh cắn răng, sửa miệng, “Lục Thành.”

Lục Thành vừa lòng mỉm cười: “Chuyện gì, cô nói đi.”

“Chuyện này rốt cuộc là có ý tứ gì?” Tạ Thanh không rõ, “Phiên tòa thứ hai này anh muốn cô ấy là nhân chứng cho chúng ta sao?”

“Cái đó không thể.” Lục Thành vừa nói vừa vòng qua xe, mở cửa đi vào vị trí lái xe.

Tạ Thành đành phải ngồi vào trong xe, nghe được hẳn nói tiếp: “Cô ta có thể đề nghị việc trình lên chứng cứ, phải được luật sư đối phương thông qua, không chừng chưa đưa tới tay thẩm phán đã bị loại bỏ.”

Tạ Thanh: “VẬY ANH...”

Lục Thành mặt mày tươi tỉnh quay đầu nhẹ nhàng cười: “Cô cứ chờ xem đi.”

Lại thừa nước đục thả câu.

Tạ Thanh liếc hẳn một cái, không lên tiếng.

Ý cười của hẳn vẫn chưa biến mất, suy nghĩ một chút, lại nói: “Xin lỗi, khi nãy mạo phạm cô.”

Cô sững sốt một chút, ý thức được hẳn nói chính là cái nắm tay kia, phút chốc hai má nóng lên.

“Tôi vừa rồi cũng hồi hộp, rất sợ cô nói nhầm.” Hẳn bình tâm tĩnh khí [1] nói.

[1] 平心静气 – Thành ngữ, có nghĩa là cả thái độ lẫn cảm xúc đều rất bình tĩnh.

Bao nhiêu khẩn trương từ trong lòng của Tạ Thanh lập tức bởi lời nói của hẳn mà biến mất sạch sẽ.

Vừa rồi, cái hành động kia quá thân mật, tức khắc làm cô thực sự hoảng hốt, không thể khống chế mà bắt đầu suy đoán suy nghĩ của hắn, làm cho đầu mình toàn một mảnh hỗn độn.

Hắn giải thích một chút lập tức có thể xoa dịu bối rối của cô.

Bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra, cô cười cười: “Không sao cả.”

Lục Thành cũng cười cười, không nói thêm gì nữa, quay người lái xe.

*****

Ba ngày nữa là tới ngày mở phiên xét xử thứ hai, ngành xuất bản đột nhiên xuất hiện một tin tức bất quá gây chấn động.

-- Một nhân viên đang làm việc cho nhà xuất bản Khởi Văn vạch trần truyền thống của nội bộ trên dưới công ty trên mạng, bọn họ cùng một giuộc, lợi dụng tin tức không bình đẳng để lừa bịp những tác giả mới.

Một lượng lớn lịch sử trò chuyện được phơi bày trên Weibo, rất nhiều tổng biên trực tiếp ‘truyền thụ’ biên tập dưới quyền cách lừa tác giả để ký hợp đồng chuyển nhượng với giá thấp.

Dụng tâm hiểm ác, trắng trợn lộ liễu.

[Phát hành 10 ngàn cuốn sách, 6% tiền nhuận bút. Nếu có thể bán được 10 ngàn cuốn, 6% có thể mua toàn bản quyền.]

[Có thể ký vĩnh viễn liền ký vĩnh viễn. Luật thông thường là 5 năm, các người không đề cập tới thì ai biết được.]

Những người trong và ngoài ngành, ghen hòng mà nhìn trôn trối. Nhóm tác giả tự nhiên như vậy mà một truyền mười, mười truyền trăm, quần chúng hóng hớt cũng sôi nổi chia sẻ.

Khu vực bình luận cực kỳ nóng. Bình luận nóng nhất chính là:

[F*ck, vô sỉ! 10 ngàn cuốn sách 6% cũng chỉ hơn một vạn đồng, tác giả gõ chữ vất vả như vậy mà các người chỉ trả có một vạn đồng là có thể lấy đi toàn bộ bản quyền?]

Bên dưới còn có đủ loại trào phúng:

[Cũng khó trách vì sao ngành công nghiệp xuất bản vì sao lại thảm như vậy. Các người làm như vậy, ngành xuất bản có thể không thảm được sao?]

[Đại đại nhà ta hình như ra sách dưới trướng nhà này, 55555555 đau lòng cho Đại Đại nhà ta.]

Thậm chí có người bắt đầu đào mộ của mấy ‘ngàn’ năm trước:

[Có nhớ rõ chuyện mấy năm trước X đã tố cáo nhà này in trộm thêm sách nhưng không trả tiền không? Nghe nói lúc luật sư đi nhà in lấy được bằng chứng, máy in vẫn đang mở và dây chuyền vẫn đang in. Vô sỉ không phải là có thể luyện được trong thời gian ngắn.]

[A, lúc trước C Đại trở mặt có phải cũng là nhà này không? Mô phỏng chữ ký của C Đại để bán bản có chữ ký gì đó...]

Sau đó có lại có người kinh ngạc cảm thán: [Đây không phải là một nhà xuất bản đặc biệt có tiếng hay sao??? Vậy mà có thể làm những chuyện kỳ khôi như vậy??? Đúng là thế lực hắc ám của ngành xuất bản...]

Chậm rãi, cũng có người bắt đầu chú ý đến chi tiết của ảnh chụp màn hình:

[Ai, P5 có nhắc tới <Thanh Châu Lục>??? Bỏ qua chuyện tác giả đạo văn qua một bên, quyển này thực sự vẫn thực sự nổi tiếng nha, sách này

cũng bị trả giá thấp??? Lá gan của Khởi văn cũng thực sự rất lớn.]

Phía dưới còn có người trả lời lại: [Chắc hẳn là lúc ký hợp đồng không đoán được là có thể nổi tiếng như vậy, phỏng chừng ngay cả tác giả cũng không đoán trước được.]

Còn có người trả lời lại: [<Thanh Châu Lục> hình như là không có đạo văn, là <Xích Ngọc Lục> mới đúng. Vì thế... việc nào ra việc đó, đạo văn ngày mai lại mắng, hôm nay vẫn cứ phải đau lòng cho Ngọc Ly một chút.]

Còn có sự xuất hiện của một tác giả không mấy tên tuổi xuất hiện thuyết pháp: [Tôi là tác giả của cuốn sách được P9 đề cập... Nhìn đến cái tâm tình phức tạp này ha ha ha ha ha! <Thanh Châu Lục> có giá cả thấp như vậy, nếu bọn họ đuổi theo tôi cho tôi thêm tiền có phải tôi nên mang ơn bọn họ không?]

Tầng dưới phải có hơn 200 bình luận [Đau lòng Đại Đại] hay [Vuốt ve Đại Đại.]

Ngay buổi tối hôm đó, công ty chủ quản của nhà xuất bản Khởi Văn, Truyền thông Khởi Văn phát ra thông cáo báo chí khẩn cấp, thông báo đang bắt đầu tiến hành điều tra sự việc. Truyền thông Khởi Văn vẫn luôn tôn trọng tác giả, sẽ mau chóng đem lại có tác giả cùng các độc giả một cái công đạo.

Sáng sớm hôm sau, Douban công bố tin nóng, sự việc đã được chuyển giao cho cảnh sát theo quy định của pháp luật.

Buổi chiều, Trương Mịch Nhã gửi thư cho tòa án, xin đẩy lùi ngày mở phiên tòa thứ hai.

Lý do xin đẩy lùi thời hạn là “Cần thời gian thu thập chứng cứ mới”, phù hợp với điều thứ 146 của luật tố tụng dân sự của nước Cộng hòa Nhân

dân Trung Hoa.

Đến hôm nay, Tạ Thanh mới biết hẳn đây là kế hoạch của Lục Thành, nhưng vẫn bị dọa sợ.

“Có sự nhập cuộc của cảnh sát, Bạch Quỳnh có phải ngồi tù không?” Cô bước vào văn phòng của Lục Thành, dựa vào trước bàn làm việc của hắn, khiếp sợ mà hỏi.

Lục Thành giương mắt nhìn thoáng qua một cái: “Bình tĩnh, ngồi đi.”

Tạ Thanh không hề động đậy, hẳn liền cười: “Đừng có khẩn trương như vậy, cảnh sát không chỉ điều tra án hình sự, rất nhiều án dân sự cũng có thể có sự tham gia của cảnh sát.”

“Thế thì vì sao lại liên quan đến cảnh sát?” Tạ Thanh vẫn thấp thỏm, Lục Thành buông tay: “Bởi vì nhân viên công bố lịch sự trò chuyện, nếu là giả, hành vi của nhân viên kia sẽ cấu thành phi báng, đúng là có khả năng ngồi tù. Nhưng nếu là thật sự -----“ Hẳn ngừng lại, nhẹ giọng thì thầm.

Nếu là thật, ‘quy tắc ngầm’ trong ngành xuất bản cũng không tính là bí mật thương nghiệp, tự nhiên Bạch Quỳnh cũng không có việc gì.

Tạ Thanh thoáng thả lỏng: “Nhưng vì sao lại làm mọi chuyện lớn như vậy?”

“Bởi vì nếu cô ta trực tiếp đem chứng cứ cho chúng ta, khả năng tòa án sẽ không tin bởi vì chúng ta lén lút tiếp xúc với nhân chứng của bên đối phương. Đứng ở góc độ chính nghĩa, trực tiếp tạo ra tin nóng với công chúng thì tương đối an toàn.” Dừng lại một chút, hắn mới nói tiếp, “Hơn nữa có sự tham gia kiểm tra lịch sử trò chuyện của cảnh sát, luật sư Trương có thể trực tiếp xin giấy lấy chứng cứ này làm chứng cứ cho chúng ta.”

Chúng cứ do cảnh sát kiểm tra, tính chân thật cao hơn nhiều, nhất định tòa án sẽ tin.

Trong lòng Tạ Thanh báí phục, còn chưa kịp biểu thị sự kinh ngạc thán phục, hắỉ lại nói: “Hơn nữa, em không muốn xem Khởi Văn ngã lộn nhào trong ngành xuất bản hay sao?”

“...” Cô câỉ nín, “Không nghĩ tới.”

“Vậỉ đi.” Hắỉ cười một tiếng, “Vậỉ em cũỉ tương đốỉ rộng lượng.”

Hắỉ không hề rộng lượng đượỉ như cô, hoặỉ là nói, vị trí của hắỉ và cô khác biệt.

Cô là tác giả, mà hắỉ cũỉ là người đạỉ diện bản quyền tác giả giốỉg như Khởi Văn. Từ khi biết đượỉ cách Khởi Văn hắỉ hại lừa gạt nhữỉg tác giả mới, đốỉ với chuyệỉ này hắỉ không thể chịu đượỉg đượỉ.

Bọn họ đứỉg ở vị trí giốỉg nhau, nên đều rõ ràng căn cơ của ngành này là gì, đều rõ ràng làm như thế nào mới có thể làm cho ngành xuất bản phát triển.

Cách làm của Khởi Văn không chỉ đơỉ thuần là ‘sáng nay có rượu, sáng nay say’ mang tính tự sát, mà còn kéo vô số nhữỉg công ty làm việc một cách nghiêm túc, cẩn trọng trong lĩnh vực đờỉg hành bản quyền cùng nhau chết.

Nhữỉg tác giả tài hoa bị giắỉm đạỉp, nhữỉg công ty đờỉg hành làm việc nghiêm túc bị coi rẻ.

Cáỉ thể loạỉ nhà xuất bản như thế này tốt nhất là không nên tiếp tục tồn tại.

*****

Không lâu sau, thông báo mở phiên xét xử thứ hai được gửi đến, thời gian mở phiên tòa vẫn như cũ không lâu sau đó.

Một tới hai đi, thời tiết đã chậm rãi chuyển lạnh, những cái cây trước cửa tòa án đã rụng hết không còn được mấy chiếc lá, ngược lại trên mặt đất lại tích góp rất nhiều, dẫm chân lên, phát ra những tiếng giòn tan.

Thời gian mở phiên tòa vẫn là hai giờ rưỡi chiều, thời gian bọn họ đến cũng không quá khác biệt so với lần trước.

Tiền Trí Bằng cũng tự mình đến như lần trước, nhưng lần này rõ ràng là đã gãy hơn rất nhiều.

Không chỉ là gãy đi, mà cả người đều rất tiêu tụy, hốc mắt hãm sâu xuống, không hề có cảm giác mặt mày hồng hào như lúc trước.

Nếu không phải chính tai nghe được tiếng nói nhừa nhựa [2] của hắn ta trong file ghi âm, hay tận mắt nhìn thấy lịch sử trò chuyện về cách ép khô tác giả, ở trên phố nhìn thấy một người đàn ông trung niên như vậy, đại khái trong lòng Tạ Thanh sẽ sinh ra thương hại.

[2] Từ gốc có nghĩa là dầu mỡ (油腻) – Ngôn ngữ mạng, thường dùng để chỉ những người đàn ông trung niên không chú ý chăm sóc vẻ bề ngoài của mình, không cạo râu, cắt móng tay và ăn nói bất lịch sự.

Bây giờ cô chỉ có thể vui mừng cảm thấy hắn ta thực sự xứng đáng. Lần này luật sư của hắn ta cũng thực nặng nề, khi Trương Mịch Nhã đem chứng cứ từ chỗ cảnh sát giao cho thẩm phán, luật sư thở dài lắc đầu.

Tạ Thanh mơ hồ nghe được thẩm phán thuận miệng hỏi Trương Mịch Nhã: “Cái này chính là chuyện trên mạng lần trước, đúng không?”

Trương Mịch Nhã trả lời: “Đúng vậy.”

Hiện trường thẩm vấn tại phiên tòa cũng vì vậy mà nghiêng về một bên, cùng với cách thức đặt câu hỏi tương đối của Trương Mịch Nhã, luật sư của bị đơn một lần nữa lại một lần nữa “Không có vấn đề” “Không có nghi vấn” mà đáp lời.

Nếu như nói file ghi âm lần trước như một “búa thực sự” mà nói, lịch sử trò chuyện được công bố lần này có thể coi là cái búa của Thần Sấm (Thor).

Tuy thẩm phán vẫn chưa chính thức tuyên án, nhưng khi kết thúc thẩm vấn, thậm chí là trước đó, mỗi người đang ngồi đây, đều đoán trước được kết quả.

*****

Lúc bước ra khỏi tòa án, tâm lý của Tiền Trí Bằng hoàn toàn sụp đổ. Căn bản Tạ Thanh cảm thấy may mắn vì phần của nhân chứng đã kết thúc từ sớm, kết quả vừa ra khỏi cửa chính của tòa án, liền trông thấy Lục Thành đang chờ ở quảng trường phía trước.

Tiền Trí Bằng không thể khống chế mà chửi ầm lên:

“Lục Thành, con mẹ nó mày có bệnh không hả?”

“Tao sẽ không để yên cho mày.”

“Hợp đồng của Khởi Văn thì liên quan gì đến mày!”

Tạ Thanh đi đằng trước hẳn ta, cố gắng bước nhanh hơn để tránh, Lục Thành nghe tiếng nói, từ xa liếc mắt nhìn Tiền Trí Bằng một cái, gật đầu hỏi cô: “Mọi chuyện đều tốt chứ?”

“Ừ.” Tạ Thanh nói, “Luật sư Trương nói khẳng định có thể thắng.”

Lục Thành gật gật đầu, đột nhiên duỗi tay, kéo cô về phía sau che chở. Tạ Thanh ngạc nhiên, nhìn chăm chú thì thấy thì ra Tiền Trí Bằng vọt về bên này.

Tiền Trí Bằng đúng là hướng đến chỗ Lục Thành, còn cách vài bước, đã bị luật sư đại diện nhanh chóng ngăn lại.

Luật sư trẻ tuổi hơn ông ra, sức lực cũng hơn ông ra, Tiền Trí Bằng giãy giụa không thoát, chỉ có thể tiếp tục mắng nhiếc: “Lục Thành, mày đợi đó!”

“Mày... mày bằng mặt không bằng lòng!”

“Đấy ngã Khởi Văn đối với mày có gì tốt chứ!”

Giương nanh múa vuốt, Tạ Thanh từ sau lưng Lục Thành nhìn lại. Nếu luật sư thực sự buông tay không chút nghi ngờ Tiền Trí Bằng liền xông lên đánh người.

Cô túm chặt cánh tay Lục Thành, muốn kéo hẳn đi. Nhưng Lục Thành không nhúc nhích, đôi tay vẫn thọc vào túi, không chút sút mẻ mà đứng chắn trước mặt cô.

Chờ đến khi Tiền Trí Bằng chửi mệt, không thể không dừng lại thở dốc, Lục Thành mới quay người, tiếp tục bước ra phía ngoài, cánh tay ôm qua che chở cho Tạ Thanh, nhưng không hề đụng tới cô.

Chiếc xe quen thuộc đi về hướng đường Kiến Ngoại, đi không bao lâu, Tạ Thanh phát hiện tâm tình của Lục Thành rất tốt.

Cô ngồi xe hẳn rất nhiều lần, bình thường khi lái xe hẳn sẽ thuận tay mở nhạc không lời không phải dương cầm thì cũng là đàn violon để nghe. Cùng với mùi hương nhạt nhẽo trên xe, trong xe vĩnh viễn là một bầu không khí yên lặng bình thản.

Nhưng hôm nay hẳn liền bỏ qua mấy cái khúc dương cầm hay violon gì đó, mở ra “Lộc hướng tới tự do” [3] để nghe.

[3] Tên gốc 鹿 be free.

Cũng không phải là bản gốc của ca sĩ Thương Văn Tiệp, mà là phiên bản của nhóm nhạc nam nổi tiếng khi họ tham gia chương trình “Ca sĩ”. [4]

[4] Phiên bản đang được đề cập do nhóm Thanh nhập nhân tâm thể hiện trong tập 6 của chương trình Ca sĩ 2019. Link youtube:

Giọng hát của mấy người ca sĩ rất có lực xuyên thấu, khi nghe phảng phất cả trái tim đều được mở ra, vô cùng sung sướng.

“Mỗi một tiếng tim đập

Mỗi một giây hô hấp

Đều đang tìm kiếm niềm tự hào của chính mình”

Lay động trái tim, hết thấy buồn bực đều như tiêu tan.

“Đom đóm đang bùng sáng

Xuyên qua làn mây bay thẳng về phía trước

Thấy bầu trời đầy sao đang lấp lánh ánh sáng

Cho dù nhỏ bé tới đâu cũng vẫn chạy tiến lên.” [5]

[5] Phần chuyển ngữ lời bài hát có tham khảo bản dịch của Vân Gia Trang trên Youtube.

Ngập tràn nhiệt huyết.

Tạ Thanh liền cảm thấy hô hấp cũng trở nên thoải mái, trên mặt nở nụ cười, hỏi hần: “Anh thực sự là tìm ca khúc phù hợp hoàn cảnh để nghe sao?”

“Ừ.” Qua kính chiếu hậu, hần cười, ánh mắt ấm áp có lực, “Thật sáng khoái...” Hần thở ra một hơi, nhẹ giọng thì thầm, “An đến nhà cao cửa rộng ngàn vạn gian, đại tú thiên hạ hàn sĩ đều nụ cười [6]. Ha ha, Khởi Văn tự làm tự chịu thôi.”

[6] 安得广厦千万间 – Nghĩa đen nhờ có một ngôi nhà lớn có hàng ngàn gian, những người đang chịu lạnh sẽ cảm thấy vui vẻ. Có thể hiểu là một ngôi nhà lớn, nơi có thể chứa được nhiều người. Thường được dùng với ý nghĩa là mang lại sự bảo vệ nhiều người. Trích từ thơ của Tang Du Fu. (Theo Baidu). Ý của Lục Thành ở đây là nhờ đó những tác giả mới sẽ không phải chịu tình trạng bị chèn ép, lừa bịp nữa.

“To be free and unafraid” – Tạm dịch “Tự do và không còn sợ hãi.”

Lời hần nói cùng với hợp xướng rung động lòng người cùng nhau xẹt qua bên tai, làm Tạ Thanh thật sự hoảng hốt.

An đến nhà cao cửa rộng ngàn vạn gian, đại tú thiên hạ hàn sĩ đều nụ cười.

Cô cho rằng chỉ có cô mới có những ý nghĩ kỳ lạ mà nghĩ đến câu này.

“To be free and unafraid”

Sức mạnh kỳ diệu như đang va chạm vào trái tim.

Cô ngỡ ngẩn mà nhìn hần kính chiếu hậu, bỗng nhiên cảm thấy, cả người hần như sáng lên, cái này giống như ánh sáng của thế giới siêu anh hùng.

Những mơ mộng thơ ngây của những bé gái lúc nhỏ chính là được gả cho hoàng tử, nhưng cô khi còn nhỏ, hy vọng bên cạnh mình có một siêu anh hùng.

Trong thế giới khốc liệt, một siêu anh hùng là người có thể ngăn cơn sóng dữ, dù trong bóng đêm bao trùm cũng có thể mang cho mọi người một tia hy vọng.

Tạ Thanh cứng người, hô hấp ngưng trệ, trái tim như lỡ một nhịp.

Cô đã từng từ bỏ con người như ảo mộng như vậy.

Hầu hết những người trên đời này đều ích kỷ, chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân. Thật ra thì những người này không phải người xấu, họ cũng làm việc tốt nhưng chỉ là những việc nhỏ họ tiện tay làm. So với lòng dạ “đại tú thiên hạ hàn sĩ đều nộ cười” là khác biệt.

Thực ra tin tức trên tivi thường nói về những nhân vật vĩ đại, nhưng những người đó không bên cạnh cô, thoát nhìn cảm giác rất hư ảo, cũng không thể đem lại sức mạnh cho cô.

Bây giờ, người như vậy, sống sờ sờ xuất hiện trước mặt cô.

Dùng ngữ khí hài hước mà nói với cô: “An đến nhà cao cửa rộng ngàn vạn gian, đại tú thiên hạ hàn sĩ đều nộ cười. Ha ha, Khởi Văn tự làm tự chịu thôi.”

Lần thứ hai tầm mắt xẹt qua kính chiếu hậu, cảm xúc của cô đột nhiên trở nên khác biệt, cũng không thể nói rõ ra được làm cô vội vàng né tránh, hai má nóng lên từng đợt.

Cảm giác ý loạn tình mê, tới đột nhiên làm cô không kịp phòng bị.

Cũng may Lục Thành không có thói quen mở đi mở lại một bài hát, sau ca khúc “Lộc hướng tới tự do”, trên máy phát lại là một đoạn dương cầm nhẹ nhàng thư giãn, hẳn cũng không có chọn bỏ qua.

Tạ Thanh có thể mượn khúc nhạc này mà mạnh mẽ điều chỉnh cảm xúc, lúc xuống xe, thần sắc đã khôi phục bình thường.

Lên lầu, ngồi trên mép giường, cô cảm thấy bản thân mình nhất định là mê muội hoặc điên rồi.

Đại não trống rỗng trong thời gian khá lâu. Cô nuốt xuống hai viên melatonin [7], cưỡng ép bản thân đi ngủ sớm để ức chế cái xuân tâm [8] đột nhiên mạnh động, nhưng lại làm mình mơ một giấc mơ có liên quan đến hẳn.

[7] Melatonin là một loại hóc môn chi phối đến giấc ngủ.

[8] Thường được dùng để chỉ tình yêu.

Cô mơ thấy mình đang ở trong khu rừng rậm tối đen như mực, cành lá của những cây cối già cỗi biến thành mây đen che kín bầu trời, trên mặt đất chính là từng bụi từng bụi gai giăng kín như tấm lưới.

Hang động của ác long đã gần ngay trước mắt, ánh lửa thỉnh thoảng tràn ra, từng đợt từng đợt nóng hừng hực mà tới gần cô, lại trở thành vô hình.

Giấc mơ như vậy cô đã mơ rất nhiều lần, mỗi khi phải giải quyết xong một chuyện lớn, trong mơ cô lại thấy chính mình giết được một con ác long.

Cũng đã mơ như vậy vô số lần nên đối với cô giấc mơ này cũng chẳng có gì, cô rõ ràng ý thức được đây là cảnh trong mơ.

Bước vào trong hang động, ác long đang vươn đôi cánh rộng lớn, mạnh mẽ mà tấn công về phía cô.

Con rồng này dường như có rất mạnh, cô khẩn trương theo bản năng, rút kiếm, nắm chặt, chuẩn bị cho nó một đòn chí mạng.

Vô số lần, con rồng xông tới phía cô vô số lần, phần lớn thời điểm cô có thể thắng. Cũng có một số thời điểm, cảnh trong mơ trở nên hỗn loạn, hoặc cô đang ở thế hạ phong, cùng lắm là chính tinh lại.

“Đùng---“ Đất rung núi chuyển, cô khẩn trương đến miệng đặng lưỡi khô.

Ác long phát ra tiếng gầm chói tai, nhanh như chớp mà đánh úp về phía cô. Cô giơ kiếm lên, trượt rồi, ác long xẹt qua bên người cô.

Cô cuống quýt xoay người, đồng thời một bàn tay vươn đến trước kéo cô ra phía sau.

Chưa kịp ngẩng đầu, cô ý liền ý thức được đó là ai.

Ác long ở cách đó không xa thay đổi phương hướng, quỳ bên cạnh cửa động, hai mắt đỏ tươi mà nhìn bọn họ.

Cô được hăn che chở ở sau lưng, vẫn khẩn trương như cũ, không tự chủ mà túm cánh tay hăn, nhưng hăn vẫn không nhúc nhích.

Hăn đứng trước mặt cô, đứng giữa cô và ác long, cùng ác long giăng co.

Ác long hung ác mà nằm ở cũ, hô hấp thô nặng, thỉnh thoảng phun ra vài ngọn lửa khiến người ta sợ hãi.

Nhưng không hề vội vã tới chỗ cô.

Trong chốc lát, hấn lẳng lặng xoay người, duỗi tay che chở cho cô, bước sâu hơn vào bên trong hang động, lại cực kỳ thân sĩ không hề mảy may đụng tới cô.

Mặc dù biết đây là mơ, nhưng trái tim cô vẫn đập không ngừng.

Cô đi theo hấn vào trong rừng, suy nghĩ quay về ban ngày, bỗng nhiên ngậy người mà hồi hận, vì sao lúc đó mình không chịu nghiêng người một chút nữa là có thể chạm vào hấn.

Những bụi gai dưới chân chặm rãi biến mất, hang động trở nên cực kỳ sạch sẽ. Nhưng Tạ Thanh biết, đi đến cuối cái hang động này, lại đến một cánh rừng tối đen khác dưới chân lại là những bụi gai, những bụi gai này quả thực lại là một hang động mới của những con ác long khác.

Cô từng hoảng sợ vòng tuần hoàn này, sau đó bác sĩ tâm lý nói với cô, ý nghĩa cuộc sống được tiềm thức của cô phản chiếu vào trong giấc mơ.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm trở lại ---- cuộc sống lên lên xuống xuống, cuộc sống của ai mà chẳng phải chém giết hết con ác long này đến con ác long khác cơ chứ?

Nhưng đi thêm một đoạn, cô thấy tia sáng nơi cửa động.

Hình ảnh chưa từng xuất hiện này làm cô kinh ngạc, cô cứng họng nhìn chăm chăm, tầm mắt không thể dời đi.

Đúng vậy, ánh sáng chói lóa của vàng, sáng ngời, đầy mộng ảo, giống như ánh sáng đẹp đẽ đặc trưng của thế giới cổ tích, đột ngột nhảy vào tầm mắt cô.

“Lục...” Cô ngơ ngẩn mà gọi tên hấn, lại bỗng nhiên nghẹn lại.

Cô kinh ngạc mà nhìn đến chỗ cửa động xuất hiện một con hươu xinh đẹp, chỉ là ánh sáng và bóng tối, tựa như thần hộ vệ trong phim “Harry Potter”, nhưng không khó để nhận ra được hình dáng hùng tráng cùng những đường cong cơ thể.

Cô ngỡ ngác mà nhìn ra xa, nó cũng lẳng lặng mà nhìn cô.

Không biết khi nào lại vang lên giai điệu trong ca khúc “Lộc hướng về tự do”, yên bình đối mặt.

Lúc trước mỗi lần mơ những giấc mơ tương tự, cô đều đột nhiên bừng tỉnh.

Hoặc ở khoảnh khắc chém giết ác long, hoặc trong lúc bước ra khỏi hang động.

Nhưng lần này, cô không chú ý tới bản thân mình cuối cùng là tỉnh lại lúc nào.

Cảnh trong mơ hiền hòa, khi tỉnh lại cô cũng thực sự bình tĩnh. Lười biếng mà xoay người, đối diện với tia nắng ban mai nhàn nhạt chiếu vào cửa sổ.

*****

Nếu đứng ở góc độ lý trí mà nói cô sẽ không cảm thấy nổi lòng của mình là chuyện tốt, bởi vì thực sự cô không biết xử lý chuyện mình động lòng này như thế nào. Đã thế còn là mối quan hệ trong công việc còn thường xuyên gặp mặt Lục Thành, cô liên kết xuống dưới cũng không nghĩ ra mình nên ứng phó như thế nào.

Nhưng ai có thể duy trì lý trí trong khoảnh khắc tim đập thình thịch được cơ chứ? Loại cảm xúc hoàn toàn không theo lý trí này mà nói, không hề tuân theo bất kỳ đạo lý nào.

Cũng bởi vì lý do này, nó đặc biệt tuyệt vời.

Vì thế cả buổi sáng, Tạ Thanh đều rất vui vẻ.

Bởi vì thức dậy sớm hơn bình thường một chút, cô không vội vội vàng vàng mà xuống cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn sáng, mà gọi một phần thức ăn ở ngoài có phần tinh tế hơn.

Ăn bánh bao nhân trứng sữa, cô cảm thấy ăn ngon thật; ăn thêm một miếng cháo bí đỏ, cảm thấy cháo cũng thơm ngon.

Màu vàng của cháo lại nhắc cô nhớ đến màu ánh sáng trong giấc mơ, tâm tình của cô tốt hơn một chút.

Lại nghĩ đến việc tí nữa có thể nhìn thấy hân, cô lại cảm thấy rất vui vẻ.

Lại vui vẻ này là như thế nào? Giống như sau cơn mưa mở cửa sổ ra, hít sau một mùi hương bùn đất thơm ngát.

Không hề mừng như điên, nhưng lại vui vẻ thoải mái.

Phần tâm tình vui vẻ thoải mái này vẫn kéo dài đến khi cô bước vào văn phòng làm việc của Văn Hóa Thành Thư, cô ngâm nga một ca khúc mà bước vào.

Lúc này Lục Thành đang ở lối đi nhỏ trong khu vực làm việc chung nói chuyện với nhân viên, hai tay hân chống lên bàn, khom lưng xem tài liệu trên màn hình. Nghe được âm thanh, hân ngước lên, nhìn thấy bóng dáng cô.

Cô không chú ý tới hân, vui vui vẻ vẻ mà đi vào văn phòng của mình.

Hân hơi buồn cười, cúi đầu tiếp tục bàn công việc, nói xong, cũng đi đến văn phòng của cô.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tạ Thanh ngẩng đầu, hần đẩy cửa đi vào.

Trong lòng cô tràn đầy nhẹ nhàng thoải mái vui vẻ, tưởng tượng có thấy nhìn thấy hần liền cảm thấy vui sướng, nhưng khi thực sự gặp được hần liền tan thành mây khói.

Thay vào đó trong lòng lại tràn ngập luống cuống, chột dạ cùng bối rối.

“Khụ...” Ho khan theo bản năng, ánh mắt cô hơi phóng thấp, tránh đối diện với hần, “Lục tổng có việc gì vậy ạ?”

“Nhìn thấy tâm tình của cô không tồi, có chuyện gì mà cao hứng vậy?” Hần tìm tòi nghiên cứu mà liếc nhìn cô.

“... Không có gì.” Cổ họng Tạ Thanh như bị tắc, nghẹn đến mức cô phải tiếp tục ho khan thêm một tiếng, qua loa lấy lệ mà nói, “Mấy hôm trước bí ý tưởng, sáng hôm nay đột nhiên có ý tưởng viết tiếp.”

“À.” Lục Thành hiểu rõ gật đầu, “Có phải là bản thảo của quyển thứ ba cũng nhanh chóng hoàn thành không?”

“Dạ, đã đến đại kết cục.” Tạ Thanh ổn định tâm tình cùng hần nói chuyện công việc, “Còn có thể xuất bản sao?”

“Dĩ nhiên.” Hần nói, “Nếu không chính là bên Khởi Văn vi phạm hợp đồng.”

Bây giờ Khởi Văn không đủ sức gánh vác quá nhiều hợp đồng bị vi phạm, cho nên cùng lắm chính là không hề làm công tác tuyên truyền, cũng không khác gì với những gì đã xảy ra với quyển thứ hai.

Hần phối hợp cười nói: “Doanh thu của quyển hai cũng không tệ lắm, không liên quan đến việc bọn họ có tuyên truyền hay không.”

Hắn vừa nói vừa đi đến cạnh bàn làm việc của cô, ngữ khí kiên định, thấy được cô chính là yên lặng nhìn hắn.

Ánh mắt trong trẻo, nhìn hắn đến mức ngơ ngẩn, nghi hoặc hỏi: "... Làm sao vậy?"

"Hả? Không có gì." Cô thu hồi ánh mắt, lần thứ ba ho nhẹ, nghiêm nghị nhìn về phía bản thảo trước mặt, "Không có việc gì, tôi viết bản thảo."

"Tốt...." Lục Thành phát hiện ra một chút kỳ quái, lại không nói rõ được, cũng đành hắng mà nói: "Như vậy không quá rầy cô nữa."

Lục Thành rời đi, đóng cửa lại, trán Tạ Thanh nện một cái thật mạnh lên mặt bàn.

Bị đau, lại hít một hơi khí lạnh ngồi dậy xoa xoa.

Hắn đột nhiên tiến vào, cũng thật bình thường khi cô không thể ứng đối một cách hoàn hảo, nhưng mà cô làm cũng quá tệ rồi.

- -- ít nhất cô có thể nói chuyện khác, cùng hắn nói chuyện trong chốc lát, vì cái gì cứ như vậy 'đuối' đi mất rồi?

Tạ Thanh sinh ra hờn dỗi, lại không thể đem người tóm trở về, đành vị ngồi xuống, trấn định tâm thần viết bản thảo cho tốt.

*****

Cuối tháng mười hai, nhiệt độ không khí của Bắc Kinh đã nhanh chóng tụt xuống dưới không độ, gió lạnh thổi rào rào, giống như toàn bộ thành thị đều bị đông đá.

Ít nhất trong nhà vẫn thực là ấm áp, phần lớn mọi chỗ đều có hệ thống sưởi ấm, nếu không phải là hệ thống sưởi ấm của Thành phố thì cũng có những thiết bị sưởi ấm tương tự.

Những thời điểm như vậy, bước từ bên ngoài vào nhà, rót một ly nước nóng hâm hấp, cầm trong tầm tay mà uống, chính là một sự hưởng thụ.

Phán quyết của tòa án cũng trong thời điểm này mà đưa đến tay của Tạ Thanh, làm những ngày đông giá rét lại ấm áp thêm một vòng.

Phán quyết rất dài, những từ ngữ được dùng được trích từ những công văn có liên quan, khi đọc lên rất khó hiểu. Đừng nói là Tạ Thanh, ngay cả người thường xuyên đối mặt với hợp đồng như Lục Thành cũng đọc thực sự rất chậm.

Trong phán quyết công nhận tính xác thực cùng tính hợp lệ của file ghi âm cùng lịch sử trò chuyện, lại căn cứ chứng cứ phán định “Bị đơn cố ý giấu diếm tình huống thật” “Dựa vào tín nhiệm của nguyên đơn dành cho bị đơn mà đưa ra phán đoán sai lầm, ký kết hợp đồng với bị đơn.”

Bởi vậy, tòa án chấp nhận lời tố cáo của nguyên đơn, “Nguyên đơn bị bị đơn lừa gạt ký hợp đồng.”

Trong đoạn gần cuối, cũng là những từ ngữ thường được dùng trong những văn bản chính thức, nhưng Tạ Thanh xem đến nhiệt huyết sôi trào.

“ <<Dựa theo Quy định chung của Luật Dân sự của nước Cộng hòa Dân chủ Nhân dân Trung Hoa>> Điều 148 quy định, bên bị lừa đảo có quyền yêu cầu Tòa án Nhân dân hoặc tổ chức Trọng tài thu hồi các hành vi pháp lý dân sự mà bên kia đã thực hiện bằng cách thức gian lận.”

“Nguyên đơn bởi vì bị bị đơn lừa gạt mà không xuất phát từ ý muốn thực sự mà ký kết hợp đồng xuất bản với bị đơn, có quyền thỉnh cầu tòa án hủy bỏ, nguyên cáo yêu cầu hủy bỏ hợp đồng, tòa án tuyên bố vô hiệu hóa hợp đồng.”

Hợp đồng bị vô hiệu hóa, có thể lấy về bản quyền <Thanh Châu Lục>.

Sau đó liên quan đến phán quyết cụ thể về số tiền bồi thường cho Tạ Thanh.

Trương Mịch Nhã đưa ra mức đền bù là một trăm vạn, nhưng từ đầu cô ấy đã nói mức bồi thường như vậy là không có khả năng.

Bọn họ dùng hết khả năng mà đưa ra những trang mạng có liên quan đến doanh số tiêu thụ <Thanh Châu Lục>, cuối cùng tòa án phán định xuất bản Khởi Văn bồi thường mười vạn.

Không nhiều lắm, nhưng vẫn cao hơn tiền nhuận bút cô nhận được.

Thêm vào đó, việc thắng kiện còn mang lại phản ứng dây chuyền càng làm cho người ta vui vẻ.

Hợp đồng “vô hiệu hóa” tương đương với việc ngay từ đầu cô không hề ký hợp đồng, sách đang bán đều phải thu hồi tiêu hủy.

Về phần Khởi Văn đã bán lại bản quyền phim ảnh tự nhiên cũng bị vô hiệu. Nhưng người mua vô tội, tất nhiên là quy trách nhiệm cho Khởi Văn, Xuất bản Khởi Văn đứng trước phí bồi thường vi phạm hợp đồng kịch xù.

Lúc này Tạ Thanh mới tỉnh ngộ, thì ra những gì Lục Thành nói ngày đó với Bạch Quỳnh là sự thật chứ không phải dọa người, hoàn toàn không hề thổi phồng sự thật.

Cô lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới mà hỏi Lục Thành, làm sao có thể liên lạc được với Bạch Quỳnh?

Lục Thành nhàn nhã mà dựa vào ghế làm việc: “Gần đây chúng ta có rất nhiều sách hợp tác với bên Khởi Văn.”

Tạ Thanh gật gật đầu, cái này thì cô biết.

Nếu như cô nhớ không nhầm chính là lần đầu tiên cô đem chứng cứ giao cho Trương Mịch Nhã, hạng mục hợp tác xuất bản của Thành Thư Văn Hóa cùng xuất bản Khởi Văn liên tăng đột biến, ngay cả những đầu sách muốn trực tiếp giao xuống bộ phận xuất bản bên dưới, vậy mà cứ đều đều đưa ra ngoài.

“Chính là vừa có thể tiếp xúc với biên tập của cô, vừa không rút dây động rừng.” Hãn nói.

Cô nói cô cảm thấy vị biên tập kia còn có chút tình cảm, khiến hãn có suy nghĩ này.

Hãn biết trong ngành này tình cảm là có ý gì. Tuy rằng hiện nay tình cảm dường như càng ngày càng không đáng bao nhiêu tiền nhưng đối với những người làm Văn học mà nói, tình cảm lại giống như ma chú.

Rất nhiều tác giả có thể vì tình cảm mà từ bỏ những đề tài nóng có thể hốt bạc hàng ngày, mà dính chặt với những câu chữ lạnh lùng; cũng có rất nhiều biên tập cũng có thể vì tình cảm mà thức ngày thức đêm, làm ra một quyển sách làm chính mình ưng ý.

Cũng có một vài người đại diện bản quyền bởi vì có tiền mà bỏ ra một khoản tiền lớn mua bản quyền toàn bộ của tác giả mình yêu thích, chỉ vì muốn đảm bảo mỗi tác phẩm đều được sử dụng thật tốt.

Hãn thấy mình có thể đánh cược một lần, vị biên tập kia còn sót lại chút tình cảm, có lẽ có thể để cho cô ta vì tác giả tài hoa mà nói một câu.

Nhưng trực tiếp hỏi thăm bên Khởi Văn vị biên tập này, cách thức liên hệ, lại dễ dàng gây ra hoài nghi – cái này hỏi như thế nào? Hãn dựa vào cái gì có thể hỏi thăm sự tình của <Thanh Châu Lục>?

Cho nên, hãn triển khai một loạt hợp tác với bên Khởi Văn.

Việc chỉnh sửa của biên tập rất cuộc cũng có hạn, hẳn đề nghị ghép thành series để tăng lượng tiêu thụ, còn có thể xuất bản nhiều đầu sách cùng một lúc.

Cứ như vậy, sách nhất định sẽ được phân đến các biên tập khác nhau.

Chỉ cần số lượng đủ nhiều, là có thể nhanh chóng bao gồm hết tất cả các biên tập.

Văn hóa Thành Thư liên thuận lý thành chương mà cùng tất cả các biên tập viên phụ trách tiểu thuyết của Xuất bản Khởi Văn hợp tác qua, có thể trực tiếp gặp mặt giao lưu, nói chuyện phiếm về những đầu sách đã làm qua cũng không có gì là kỳ quái.

Với Bạch Quỳnh chính là dùng cách này để kết nối, nhưng lúc ấy hẳn cũng chỉ mới nảy sinh ý tưởng, cũng không cảm thấy nhất định sẽ dùng tới.

Cuối cùng, nếu có thể trực tiếp thẳng kiện, hẳn cũng không nghĩ làm mọi chuyện nháo lớn đến mức như vậy.

Nhưng mà như vậy cũng có chỗ có lợi. Lý lịch của Bạch Quỳnh vẫn thật đẹp, đã phụ trách rất nhiều đầu sách thành công, có thể nhìn ra được, đối với ngành xuất bản cô thật sự nghiêm túc.

Người như vậy, không lưu lại Khởi Văn càng tốt.

Lục Thành để cô đến Thành Thư Văn Hóa phụ trách xuất bản Thành Duyệt phường, giao cho cô một tổ biên tập.

Mặt khác còn ra mặt giúp cô chi trả phí vi phạm hợp đồng khi Khởi Văn truy cứu xuống dưới.

Một trăm năm mươi vạn, Lục Thành cùng Tạ Thanh mỗi người chịu một nửa.

Cả hai người đều muốn thanh toán, nhưng Tạ Thanh nói: “Cái này là do tôi kiện.” Lục Thành nói: “Người là do tôi tìm.” Tranh chấp vài ngày liền.

Thật sự nếu không đưa ra cách giải quyết mỗi người một nửa, có khả năng cả hai sẽ chiến tranh lạnh.

Trước lễ Giáng Sinh, Bạch Quỳnh đến Thành Duyệt phờng nhận chức, viết một email dài cho Tạ Thanh bày tỏ lòng biết ơn, cũng có khá nhiều điều vô nghĩa.

Tạ Thanh cũng trả lời lại quá dài dòng, chỉ chúc công việc của cô ta thuận lợi.

Tháng một, quyển cuối cùng của <Tổ Phong Nguyệt> được đưa ra thị trường, ngoài dự kiến của mọi người, nhà xuất bản Khởi Văn vì đầu sách này mà bỏ ra công sức tuyên truyền chưa từng có.

Tạ Thanh nhìn cách tuyên truyền một cách che trời lấp đất có chút ngờ ngẩn, chạy tới hỏi Lục Thành: “Tiền Tổng biên nhật lại được lương tâm, lấy ơn báo oán sao?”

Lục Thành ha ha cười: “Nghĩ cái gì vậy hả? Chẳng qua là trả không nổi phí vi phạm hợp đồng nên thiếu tiền, vắt hết óc suy nghĩ cách kiếm tiền thôi.”

Nghiễm nhiên cái đáp án này so với suy nghĩ của cô đáng tin cậy hơn, nhưng không quan trọng, chú ý của cô đặt ở nụ cười của hắn.

Xong rồi!

Trong lòng Tạ Thanh muốn khóc. Hắn rõ ràng là đang cười nhạo cô, cô liền cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhưng mà, người mua không quá nhiều, làm cho sách mà xuất bản Khởi Văn đã in còn dư rất nhiều. Một tuần sau, trên mạng tuồn ra tin tức, tài sản của nhà xuất bản Khởi Văn bị đóng băng, Tiền Trí Bằng là pháp nhân [9], bị hạn chế xuất cảnh.

[9] Người đại diện pháp luật.

Ngành xuất bản cũng không thường xảy ra những chuyện nhốn nháo lớn như vậy, Khởi Văn vẫn hợp tác với rất nhiều tác giả trên internet. Trong thời gian đó, trên diễn đàn của các tác giả đều nghị luận rất sôi nổi về chuyện này.

Người vây xem nhiệt huyết sôi trào, chửi ầm lên, khiển trách của dư luận như búa vây thành một cái lưới lớn bao vây Tiền Trí Bằng.

Nhưng mà lúc này ngược lại Tạ Thanh lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí đột nhiên có một loại cảm giác không liên quan đến mình.

Chuyện liên quan đến <Thanh Châu Lục> đã chấm dứt, còn chuyện liên quan đến <Xích Ngọc Lục> còn chưa bắt đầu, người khác nghị luận như thế nào, không ảnh hưởng tới cô.

Còn không tốt bằng việc gõ chữ.

<Tố Phong Nguyệt> kết thúc, cô đang muốn nghĩ đến chủ đề cho truyện tiếp theo.

Ngoài ra, cô còn chuẩn bị tham gia buổi họp thường niên của nhóm tác giả.

Đúng, giống như một cái nháy mắt, lại là họp thường niên.

Một năm bận rộn và trọn vẹn, qua đi thật nhanh.

Lúc này, cô mua cho mình một bộ lễ phục dạ hội sang trọng.

Nhưng sau khi quẹt thẻ thanh toán tiền lên tới sáu con số, cũng không cảm giác đau lòng gì mấy.

Sau đó lại lựa chọn kỹ càng một đôi giày cao gót mới ra mấy tháng trước.

Lần họp thường niên này địa điểm được chọn là một khách sạn cao cấp ở Vương Phủ Tỉnh, Tạ Thanh đón xe đi vào, liền có nhân viên phụ trách chạy ra đón, đưa thẻ phòng cho cô.

Đến khi đẩy cửa vào cô mới ý thức được, Văn hóa Thành Thư sắp xếp cho một phòng Tổng thống.

Kéo bức màn ra, bên dưới cửa sổ sát đất là dòng xe cộ như nước của phố xá Vương Phủ Tỉnh.

Nghỉ ngơi một chút, có vị trợ lý biên tập mới thêm WeChat của cô mấy ngày trước gọi điện thoại vào phòng, nói với cô nếu đói bụng có thể nói cho cô ấy, muốn ăn cái gì cô ấy sẽ đem đến.

Tạ Thanh hơi giật mình, nói cùng cô nàng: “Tôi xuống ăn dưới nhà hàng buffet là được.”

Lúc ở lâu một thì thấy được, khách sạn vì bọn họ mà chuẩn bị một nhà ăn riêng biệt, có ghi chú ngoài cửa viết “Khu nhà hàng chuyên dụng của Văn hóa Thành Thư”.

Trợ lý dường như do dự một chút nhưng không có khuyến khích, chỉ nói: “Đại Đại nếu có việc gì có thể kêu tôi bất kỳ lúc nào.”

Tạ Thanh cảm ơn cô nàng, ngắt điện thoại.

6 giờ, Tạ Thanh xuống lầu ăn cơm.

Đi vào nhà hàng buffet, Tạ Thanh mới vừa cầm đĩa đi lựa đồ ăn, liền nghe được một trận khe khẽ nói nhỏ:

“Nhìn đi nhìn đi, cô ấy...”

Trong âm thanh kèm theo sự vui sướng.

“A a a a a, người thần bí phải không?”

“Làm sao các người biết là cô ấy...”

“Năm ngoái cô ấy cũng có ở đây nhưng cô ấy không có bước lên thăm đồ.”

“...” Tạ Thanh làm như không nghe thấy, như thường mà đi chọn đồ ăn.

Nhưng khi cô đặt đồ ăn xuống, lại có người bước tới, giọng nói vừa kinh ngạc vui vẻ lại cẩn thận: “Cô là người tác giả <Tố Phong Nguyệt> sao? Có thể... có thể ký tên cho tôi được không?”

Tạ Thanh nghiêng đầu, là một cô gái trạc tuổi cô, trong tay cầm bút cùng bừa thiệp.

Cô không thể ký tên, không thể dùng tên Ngọc Ly, “Kẻ thần bí của Văn hóa Thành Thụ” cũng không tính là bút danh, ký tên thật cũng không quá thích hợp. Chính là xấu hổ không biết ứng xử thế nào, thì có một bàn tay duỗi lại, ngăn bút cùng b

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 37

Lý Trí nói với Tạ Thanh tránh ra ngoài như vậy là đúng. Bởi vì tác giả đi ăn cơm đến liên liên không dứt, chắc chắn sẽ có người muốn ‘vây xem’ cô. Nhưng thực sự cô không thể ký tên, hơn nữa cũng không thể nói rõ mình rốt cuộc có phải là ký thần bí hay không.

- ---- nói rõ, thì “thần bí” còn ý nghĩa gì nữa cơ chứ? Bây giờ chuyện này không chỉ đơn giản là một đề tài hấp dẫn, còn phải cảnh giác Khởi Văn.

Một hồi kiện tụng kia đã khiến Xuất bản Khởi Văn lâm vào tuyệt vọng, Truyền thông Khởi Văn cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Nếu cô là Tiền Trí Bằng, hiện tại cô sẽ muốn biết rõ ràng Ngọc Ly cô ở là ai ở Văn hóa Thành Thư, sau đó oan có đầu nợ có chủ mà tính sổ.

Trên mạng cũng có khá nhiều suy đoán về “Người thần bí”, chẳng qua chính miệng cô không thừa nhận, Thành Thư cũng không chính thức thừa nhận, không ai có thể khẳng định.

Lúc này nếu cô thực sự thừa nhận, quả thực chính là tự mình nhảy ra làm bia ngắm. Khởi Văn không thể thắng cô trên luật pháp, nhưng lại có thể dễ dàng phá hủy cô một lần nữa, dù gì thì phốt ‘đạo văn’ của cô cũng có sẵn rồi.

Những điều này đều có đạo lý rõ ràng.

Nhưng cách làm của Nhất Sinh Thư vẫn là làm cho cô không thoải mái.

Nhưng sức lực của hắn lớn hơn cô rất nhiều, bị kéo đi ra cửa khách sạn một đường, cuối cùng Tạ Thanh cũng có thể tránh thoát khỏi bàn tay hắn: “Thư Đại!”

Cô dừng chân, Nhất Sinh Thư cũng quay đầu lại.

“Cảm ơn anh, tôi có thể về phòng mình gọi cơm hộp.” Giọng nói của cô trầm xuống nói lời cảm ơn, xoay người đi. Nhất Sinh Thư bước đến một đoạn, đưa tay ngăn trở cô: “Ngọc Ly.”

m thanh không lớn, nhưng cũng không nhỏ.

Hít thở của Tạ Thanh không thông, đầu phản ứng theo bản năng mà nhìn xung quanh xem có tác giả nào đi qua không.

Sau đó cô phải điều chỉnh cảm xúc, ngẩng mặt lạnh lùng liếc hắn.

Cô gằn từng chữ mà nói ra một câu: “Đề tài này tôi đã nói qua một lần.”

“Cô chính là Ngọc Ly.” Nhất Sinh Thư nói.

Giọng điệu bình thản, không hề nghi ngờ.

“Tôi đọc <Tố Phong Nguyệt> xong rồi.” Hắn nói, “Đều là tác giả với nhau, phong cách hành văn chúng tôi đều hiểu.”

Thần sắc của Tạ Thanh căng chặt, môi mỏng bị cắn đến trắng bệch, nhìn hắn chăm chăm, không nói gì nữa.

“Chỉ một chuyện như vậy mà cô mang thù sao?” Nhất Sinh Thư than thở, “Xin lỗi đã chặn cô.”

Tạ Thanh không nói gì, cười nhạt dời tầm mắt đi nơi khác.

Nhất Sinh Thư lại nói: “Lời nói trên Weibo, cũng là tôi không đúng.”

Nói xong xung quanh đều yên tĩnh.

Giọng điệu của hắn khẩn thiết, mười phần khẩn thiết.

Cảm xúc của Tạ Thanh bị đảo lộn, cô nhìn về cửa xoay tròn cách chỗ mình đứng vài bước, khiến cho mình từng chút từng chút tỉnh táo lại.

Trong chốc lát, cô cười ra tiếng: “Được, tôi tiếp nhận lời xin lỗi, cứ cho việc này qua đi.”

Nhất Sinh Thư thoải mái, nổi lên ý cười, cô lại nói tiếp: “Coi như chúng ta chưa hề quen biết.”

Nói xong, cô đi vòng qua người hắn.

Nhất Sinh Thư đứng ngơ ngẩn tại chỗ.

Khi cô sắp đi đến chỗ cửa quay, hắn như bị nhấn công tắc hoàn hồn, một bước xông lên, lần thứ hai ngăn trở cô.

Cô nâng mí mắt lên, ánh mắt không hề che dấu sự bất mãn cũng sự không kiên nhẫn.

“Bây giờ chúng ta làm quen một chút.” Hắn trịnh trọng duỗi tay về phía cô: “Bút danh của tôi là Nhất Sinh Thư, tên thật Lý Sách, tác giả viết truyện trên mạng văn học Thủy Sơ Trung.”

“...” Tạ Thanh khó hiểu.

Người này thật sự một lời khó nói hết.

Lúc này vừa diễn xong vai bá đạo tổng tài, hiện tại lại chuyển sang cốt truyện ngây thơ nhưng ngay cả một đường ngăn cách cũng không có?

“Tôi mời cô đi ăn cơm một bữa, được không?” Nhất Sinh Thư hỏi.

Cô bực bội không chịu nổi, nhưng câu nói tiếp theo của hắn thành công đem lời từ chối lần hai của cô chực trên môi nuốt trở về.

Hắn nói: “Xem như cân nhắc việc chút ta cùng viết một series truyện được không?”

Cô có chút băn khoăn, nghĩ đến việc cô là tác giả ký hợp đồng của Văn hóa Thành Thư, hắn ta là tác giả cũng hợp tác với Văn hóa Thành Thư ở hạng mục, hơn nữa hạng mục này còn rất lớn.

Nếu cô lại từ chối một lần nữa hắn ta sẽ đem cảm xúc đặt vào mỗi hợp tác này, sau cùng lại đem tới phiền toái cho Lục Thành.

Cô không muốn đem đến phiền toái cho Lục Thành.

Cầm khê nâng, Tạ Thanh trầm ngâm vài giây, rốt cuộc cũng gật đầu một cái: “Được.”

Nhất Sinh Thư bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ vui mừng. Trong vòng một phút đồng hồ, cảm giác mất mát khiến hắn vỡ vụn. Hắn tự lẩm bẩm cân nhắc chọn chỗ ăn, liên tục nói tên vài chỗ, rồi lại từ mình bác bỏ, hoặc quá xa hoặc quá đông người.

Tạ Thanh không có chen vào nói, thẳng cho đến khi hắn lẩm nhẩm một chỗ vừa lòng: “A... Gần đây có một nhà hàng phô mai có nhiều đồ ăn Tây rất ngon.”

Tâm tình Tạ Thanh gần như ứng phó với việc được giao, không quan trọng ăn gì, gật gật đầu: “Được.”

Nhất Sinh Thư rất cao hứng, lập tức muốn lái xe, nhưng nghĩ đến nếu tự lái xe phải đi đến bãi đỗ xe thực phiền toái, nên quyết định kêu một

chiếc xe tới.

*****

Ban đêm, trong nhóm chat của các tác giả Văn hóa Thành Thủ đều sôi nổi bàn tán những chuyện bát quái.

Tiệm cơm Tây kia có chuỗi cửa hàng trên toàn cầu, cũng từng xuất hiện trong những bộ phim Mỹ, nhà hàng tại Bắc Kinh cũng được đánh giá không tồi. Lúc này, gần nơi Văn hóa Thành Thủ tổ chức cuộc họp thường niên, nhiều tác giả lên mạng tìm kiếm những quán ăn nhận được nhận xét tốt gần kề, nhanh chóng chạy tới đó càn quét.

Vì thế mọi người say sưa vui mừng mà nói: “Hình như Thủ Đại mời người tình nghi là Người thần bí đi ăn cơm...”

Còn có người biết chuyện chụp lén ảnh. Trong ảnh chụp, Nhất Sinh Thư thả nhiên dựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài. Ánh sáng lay lắt chiếu đến như phác họa sườn mặt của hắn.

Cô gái trẻ bị nghi là “Người thần bí” đang cúi đầu ăn bánh kem phô mai cùng với bông hoa bằng kem và dâu tây. Dâu tây được phủ thêm lớp đường sáng lấp lánh, vòng Pandora đeo trên cổ tay, cả hai như vẽ ra một bức tranh theo phong cách văn chương nho nhỏ.

Không hề khoa trương khi nói, bức ảnh này chỉ cần chỉnh sửa một chút thôi cũng có thể dùng làm bưu thiếp được.

“Wow, trai tài gái sắc, trai tài gái sắc!” Người trong cuộc không có mặt trong nhóm, mọi người rất hoan nghênh.

Tin đồn cổ tình được lan truyền xung quanh các bên, không hề bỏ qua nhân viên làm việc ở Văn hóa Thành Thủ. Chưa đến 9 giờ, câu chuyện về “Tình yêu và hạnh phúc” nhanh chóng được gửi đến trước mặt Ngụy Bình.

Là người nằm trong bộ phận lãnh đạo của Văn hóa Thành Thơ, Nguyễn Bình lập tức suy nghĩ sự việc theo một hướng khác.

- --- Không hẳn đây là chuyện không tốt, nhưng cũng có khả năng chuyện này chuyển thành xấu, trước hết phải chuẩn bị tốt một chút.

Cầm lấy di động, cô đi ra cửa phòng, đi tìm Lục Thành.

Cái ‘quy tắc ngầm’ của các ngành nghề khác, ngành Văn học này cũng không thể tránh khỏi. Nào là biên tập ngữ với tác giả, đại thần ngữ với tân tác giả, vì đó mà cung cấp tài nguyên. Từ lúc ngành công nghiệp Văn học phát triển đến bây giờ, đã sớm bị đào ra không biết bao nhiêu là trường hợp.

Tuy nhiên bản thân ngành nghề này vòng tròn lại tương đối khép kín, giữa tác giả cùng người đọc có một rào chắn khá lớn, phần lớn bát quái dù có nháo ra cũng không thực sự là chuyện lớn gì. Đề tài cho những câu chuyện trà dư tửu hậu cho những người trong ngành cũng nhanh chóng tiêu tan.

Gõ của phòng Lục Thành, Nguyễn Bình đem điện thoại đưa hẳn, hẳn vừa xem vừa nghe cô phân tích nguy cơ: “Người thần bí cũng nhờ <Tổ Nguyệt Phong> mà bắt đầu nổi tiếng từ giữa năm ngoái. Tuy rằng hiện tại không có ai dám hoàn toàn xác định cô chính là “Người thần bí” nhưng tin đồn đang đi theo hướng hai đại thần cùng chung chí hướng, coi như là một câu chuyện tốt đẹp.”

Lục Thành dựa người vào sofa xem tin nhắn, không lên tiếng.

“Nhưng nếu có người mang theo ác ý, cố tình đào sâu hơn thực tình dễ dàng tìm được hình chụp lén của cuộc họp thường niên năm ngoái Thư Đại giúp cô ấy chặn rượu.” Nguyễn Bình lại nói.

Lúc đó, <Tổ Phong Nguyệt> còn chưa nổi tiếng.

Chỉ cần thay đổi thứ tự trước sau một chút, cùng với những chuyện bê bối trong ngành mọi người đều nhất trí với suy nghĩ ---- Đại thần ngủ với tác giả mới sau đó vì trải đường cho cô ta, làm cho cô ta nổi tiếng.

Thậm chí ngay cả việc Văn hóa Thành Thư ký hợp đồng với cô, cũng có khả năng bị bóp méo thành Nhất Sinh Thư đứng sau giật dây.

Những phỏng đoán ác ý như vậy có thể xuất hiện hay không? Quá có khả năng luôn đó chứ. Bản thân của một tác giả đang nổi tiếng dễ dàng bị người khác ghen ghét, một đầu sách nổi tiếng thôi cũng không biết đã khiến cho tâm tình bao nhiêu người mất cân bằng.

Khắp mọi nơi trên thế giới ảo đều có thói quen chụp mũ người khác, cho nên để hủy diệt một người trên mạng vô cùng dễ dàng.

Ngụy Bình thở dài: “Chúng ta không nên can thiệp vào đời sống tình cảm cá nhân của Ly Đại, tôi cảm thấy chúng ta nên có chút chuẩn bị, ngăn chặn khả năng xuất hiện tin đồn.”

Suy nghĩ của cô rất rõ ràng --- nói chuyện yêu đương với ai là chuyện của chính bản thân cô ấy, nhưng chuyện để lại tiếng xấu lại là trách nhiệm của công ty quản lý cùng công ty đại diện, bọn họ phải xen vào.

Lục Thành chậm rãi gật đầu tỏ vẻ tán đồng quan điểm của cô, nhưng trong lòng lại cười lạnh: Không được.

Hắn rất muốn nói với Ngụy Bình: Cô cho tôi can thiệp một chút vào chuyện tình cảm cá nhân của cô ấy đi.

Ép bản thân quay lại, hắn trầm ngâm hỏi: “Vậy cô đã nói chuyện qua với Nhất Sinh Thư chưa?”

Ngụy Bình gật đầu: “Tôi cũng có ý như vậy.”

Trước khi tin đồn trở nên không thể khống chế, chính chủ thoải mái hào phóng mà phát biểu một chút gì đó, có thể phòng ngừa hậu họa.

Lục Thành lại nói tiếp: “Tìm một vài vị tác giả có thể tin tưởng, giải thích một chút, yêu cầu Nhất Sinh Thư viết Weibo.”

Ngụy Bình sững sốt một chút, hiểu rõ ý nghĩ của hắn, nhưng cũng chú ý tới sự thất thần của hắn.

“Lục tổng?” Cô khóa mi đánh giá Lục Thành, Lục Thành lại như đang lên đồng: “Cứ như vậy trước đã... Tôi cảm thấy có thể trước mắt chưa cần quấy rầy Tạ Thanh.”

“... Được.” Ngụy Bình gật đầu, càng thêm khẳng định hắn thật sự đang thất thần.

Không hỏi nhiều, Ngụy Bình nhanh chóng rời đi. Cửa phòng vừa đóng, biểu tình của Lục Thành càng thêm trầm mặc.

Nhất Sinh Thư muốn làm loạn thêm sao?

Vì sao Tạ Thanh lại đi ăn tối với hắn ta?

Trước ngày họp thường niên diễn ra, hắn nghe được rất nhiều tác giả hiếu kỳ về sự xuất hiện của “Người thần bí”. Sợ mọi người vây quanh ‘người có khả năng là Người thần bí lớn nhất’ là cô, nên hắn đặc biệt sắp xếp một trợ lý phụ trách việc ăn uống của cô.

Nhưng vì sao cô lại cùng Nhất Sinh Thư đi ăn cơm cơ chứ???

Trong lúc nhất thời thậm chí không hề có suy nghĩ việc người trợ lý kia thật sự tắc trách, mà chỉ bối rối mãi ở vấn đề này.

Hắn khẩn trương, lo âu, không thể tưởng tượng có khả năng cô cùng Nhất Sinh Thư nhất tiểu mãn ân cừ [1].

[1] 一笑泯恩仇 – Có thể hiểu là sau khi trải qua tất cả những hiểu lầm, ghen ghét trong quá khứ, hai người có thể vui vẻ với nhau và quên đi toàn bộ thù hận. Cụm từ này được trích từ câu thơ của Lu Xun. (Theo Baidu.)

- --- Giữa các tác giả với nhau có thể nhất tiểu mẫn ân cừ thì cũng không phải là chuyện gì xấu, nhưng nếu cứ thuận nước đẩy thuyền mà đến gần với nhau, với hẳn, đây không phải là một chuyện tốt.

*****

Sáng sớm hôm sau, Tạ Thanh nhìn thấy tin nhắn WeChat do Lục Thành gửi tới.

Đầu tiên là một ảnh chụp màn hình.

Nhất Sinh Thư:

[Cảm ơn @ Văn hóa Thành Thư đã chiêu đãi, tuy rằng bị một vài người thả bô câu [2], khiến cho tôi phải ngồi đối diện với một hậu bối chỉ mới gặp qua một lần vào buổi họp thường niên năm ngoái, nhưng cơm vẫn rất ngon....]

[2] Để chỉ một việc thay đổi ý định bất chợt dù đã định đã hẹn trước.

Phía dưới dòng chia sẻ tag tên một số tác giả, sau cùng là một cái emoji phần nộ, nghiêm nhiên bọn họ là người cho người khác leo cây, trong đó còn có Lưu Cẩm.

Xuống dưới nữa là bản đồ của quán ăn họ ăn hôm qua. Ngày hôm qua họ đi ăn không có chụp ảnh, không biết cái này từ đâu ra.

Sau hình chụp, là một loạt giải thích của Lục Thành.

“Lục Thành”: Sợ cô cảm thấy kỳ quái, trước mắt giải thích cho cô một chút, cái chia sẻ trên Weibo này là chúng tôi nhờ Nhất Sinh Thư viết.

“Lục Thành”: Ngụy tổng lo lắng truyền ra những tin đồn không tốt, trước kia chúng ta cũng từng gặp vấn đề này rồi, cho nên tương đối lo lắng.

Vẫn còn một tin nhắn nữa. Nhìn đến thời gian gửi, gửi đi sau hai tiếng, thời gian gửi đi là ba giờ sáng.

“Lục Thành”: Nhưng không có ý tứ gì khác, không ảnh hưởng đến cô và Nhất Sinh Thư, về sau hai người hẹn đi ăn cơm có thể đi như thường.

Câu cuối cùng này làm cho Tạ Thanh cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Cô muốn nói cho Lục Thành, tôi sợ ảnh hưởng đến hợp tác giữa anh và anh ta nên mới đi cùng hăn đi ăn cơm.

Nhưng những lời này, thật sự không thể nào nói thành lời ---- vì sao cô lại băn khoăn? Vì sao phải giải thích như vậy? Nếu Lục Thành truy hỏi, cô sẽ trả lời như thế nào?

Cô không thể nào nói cho hăn, bởi vì cô động lòng với hăn? Không, thật ra là sau thời điểm hưng phấn ngắn ngủi kia cô đã suy nghĩ kỹ, cô vĩnh viễn sẽ không nói chuyện này với hăn.

Đối với việc lập gia đình không có chút hứng thú cũng không có tin tưởng. Hơn nữa, cũng không có lý do gì để đầu tư quá nhiều tình cảm vào những thứ như vậy. Động lòng, vậy chỉ nên dừng ở động lòng là tốt rồi.

Trong những quyết định lớn như vậy, cô có thể dễ dàng bỏ qua một bên. Tuy nhiên ngay lập tức những cảm xúc ảm ức đâu đó vẫn quấy nhiễu cô.

Gặp mặt vào buổi chiều, Lục Thành nhanh chóng phát hiện ra Tạ Thanh hôm nay trầm mặc hơn thường ngày. Ngồi ở hàng ghế phía trên, không nói tiếng nào mà cúi đầu ngậy người.

Bên ngoài hoạt động đi thăm dò đang diễn ra, cô như cũ không cần đi thăm dò, bởi vì cô muốn tiếp tục là “Người thần bí”. Mặc kệ những người bên ngoài suy đoán như thế nào, cô cũng sẽ không đứng ra xác nhận, phía Văn hóa Thành Thư cũng sẽ không đưa ra bất kỳ câu trả lời chắc chắn nào.

Trước khi nghi thức thăm dò kết thúc, Lục Thành có khoảng 20 phút được nhàn rỗi.

Đứng trên bục diễn thuyết hần nghiêm túc nhìn cô chăm chú hơn hai phút, hần đi về hướng cô ngồi.

Ngày hôm qua cô cùng Nhất Sinh Thư đi ăn cơm, hần bị chuyện này quấy nhiễu đến mức hầu như một đêm không ngủ.

Cuối cùng, cô cùng Nhất Sinh Thư đã trở thành đồng nghiệp thân thiết, mà đồng nghiệp thân thiết thì càng dễ tìm được những tiếng nói chung.

Hần không nhịn được mà lo lắng.

Vì thế, bây giờ nhìn cảm xúc của cô không tốt... Ngược lại hần không chút phúc hậu mà nhẹ nhàng thở ra. Nếu cô cùng Nhất Sinh Thư cơm nước xong tâm tình rất tốt, hần thực sự không biết mình nên làm cái gì.

“Tạ Thanh.” Hần nhẹ giọng gọi cô, đầu vai cô khẽ run, ngẩng đầu lên một chút.

Trong khoảnh khắc hai người đối mặt, Lục Thành ngơ ngẩn một chút.

Cô chọn một bộ lễ phục sang trọng làm từ sợi tơ tằm có độ rũ rất tốt, thiết kế còn được nhấn ở phần eo. Màu thiên về tím nhưng được điểm xuyết nâu, càng tôn lên làn da trắng nõn.

Cột sáng màu trắng đang quét qua quét lại trong đại ảnh, như có như không mơn trớn cổ, xương quai xanh, bàn tay trắng trẻo nhỏ dài của cô, trong khoảnh khắc hân hít thở không thông, ho nhẹ như nhắc nhở bản thân mình nhanh chóng hoàn toàn.

Hắn ngồi xuống bên cạnh cô: “Làm sao vậy, tinh thần không tốt?”

“...Không có.” Tạ Thanh cười một cái, “Không có việc gì làm, rảnh quá nên rất nhàm chán.”

“Chúng tôi đang cố gắng để sang năm cô có thể đi tham đồ.” Hắn cười thành tiếng, thần sắc tự nhiên mà nói đến đề tài công việc, “Nghe nói cô đang chuẩn bị viết truyện mới?”

Tạ Thanh gật gật đầu: “Ngụy tổng đề nghị tôi viết truyện thanh xuân vườn trường, chị ấy nói đề tài đang nóng, có thể hấp dẫn không ít người đọc. Hơn nữa, hoàn toàn không cùng thể loại với <Tố Phong Nguyệt>, cũng có thể tạo ra một ít thảo luận.”

<Tố Phong Nguyệt> không thể đạt tới độ nóng của <Thanh Châu Lục> trước đó, chuyện này cũng đã được dự đoán từ trước, ngay cả độ dài cũng bình thường.

Nguyên bộ <Thanh Châu Lục> gồm bảy quyển, trong khi <Tố Phong Nguyệt> chỉ có ba quyển. Đối với truyện nhiều kỳ mà nói, độ dài có ảnh hưởng rất lớn tới độ nóng của truyện. Nhất là những năm gần đây, sau khi thương nghiệp hóa Văn học mạng, những bộ truyện thành công có độ dài đáng kinh ngạc.

Nhưng để đại trường văn [3] có thể ra mắt, thì phải tốn rất nhiều thời gian. Khẩu vị của người đọc cũng không thể nói rõ, cho dù là Tạ Thanh tài hoa hơn người cũng phải chịu thử thách cùng rủi ro khá lớn.

[3] Có thể hiểu là truyện rất nhiều chương, có thể trên 1000 chương.

Hơn nữa, cô cũng có một nhược điểm --- chẳng hạn như không cập nhật thường xuyên. Trong cái ngành này, chất với lượng có thể bù trừ cho nhau. Đối với đại trường văn, chỉ cần chất lượng trên trung bình một chút, độc giả vẫn có thể kiên nhẫn theo dõi bởi vì truyện được cập nhật thường xuyên.

Cuối cùng mỗi ngày viết một đến hai ngàn chữ cũng khá thoải mái.

Cái này làm cho Tạ Thanh bị thiếu hụt một phần năng lực cạnh tranh tự nhiên. Có lẽ hiện tại cô đang làm tác giả được hơn 120 điểm, nếu tính cả tên tuổi của cô có thể được 150 điểm, tuy nhiên những tác giả xấp xỉ 90 điểm lại có thể cập nhật hơn hai vạn chữ. Nếu để độc giả được lựa chọn truyện để theo, chưa chắc họ sẽ chọn cô. Đây chính là sự tàn khốc của của thị trường Văn học mạng.

Ngụy Bình đưa ra kiến nghị sau khi đã suy xét kỹ lưỡng nhiều yếu tố.

Bốn năm năm trước, thể loại thanh xuân vườn trường không được chú ý đến nhiều. Nhưng hai ba năm gần đây, sau khi văn học Ngọc Giang gặt hái thành công với thể loại này, các tiểu thuyết thanh xuân vườn trường kéo đến ùn ùn không dứt.

Thông thường thể loại thanh xuân vườn trường cũng không quá dài.

Thể loại huyền huyền, 50-60 vạn chữ được xem là rất ngắn. Nhưng với thể loại thanh xuân vườn trường, hầu hết chỉ khoảng 20-30 vạn chữ.

Ngụy Bình cho rằng, Tạ Thanh có thể viết một bộ về thanh xuân vườn trường, không những có thể làm cho bản thân cô có thể thư giãn một chút, còn có thể tránh nhàm chán khi cứ phải liên tiếp xây dựng một thế giới tưởng tượng rộng lớn. Đồng thời còn có thể tạo ra một làn sóng thảo luận cho người đọc.

Thể loại thanh xuân vườn trường có lẽ khó có thể mang lại danh tiếng chấn động, nhưng viết về chủ đề đang hot rất dễ được lan truyền.

Sau khi nói chuyện với Ngụy Bình về ý tưởng này, Tạ Thanh cảm thấy tuy rằng bản thân mình không có kinh nghiệm sáng tác thể loại thanh xuân vườn trường, nhưng cũng không phải là không thể thử nên liền đồng ý.

Lục Thành suy nghĩ gật đầu: “Viết xong phác thảo chưa?”

“Nhanh thôi,” Tạ Thanh nói, “Viết xong đưa cho anh xem.”

Lục Thành nói được, không tiếp tục nói sâu đến công việc, tìm một chủ đề khác để nói.

Trò chuyện trò chuyện, hẳn phát hiện tâm tình của cô đã tốt lên, tươi cười trên mặt cũng đã nhẹ nhàng tự nhiên.

Hắn rất có cảm giác thành tựu.

Sau đó quá trình của cuộc họp thường niên diễn ra như thường không có gì kỳ lạ, Nhất Sinh Thư ngẫu nhiên còn tận dụng mọi cơ hội để lấy lòng Tạ Thanh, nhưng Tạ Thanh vẫn duy trì thái độ khách khách khí khí với hắn. Bởi vì lo lắng của Văn hóa Thành Thư về dư luận hôm trước, hắn cũng không thể hện cô ra ngoài một mình được nữa.

Liên quan đến việc hầu như mọi người đều tò mò xem Tạ Thanh có phải là “Người thần bí” không, ngay cả chính chủ lẫn người đại diện cũng

không tỏ ra bất kỳ thái độ nào, mọi người cũng không có thể có bất kỳ biện pháp gì khác.

Vẫn cứ như vậy, tiếp tục suy đoán.

Sau cuộc họp thường niên không lâu, theo thường lệ sẽ là năm mới. Cô của Tạ Thanh năm ngoái đã chọn được nhà cho ông bà nội cô, thanh toán tiền cọc. Tạ Thanh tranh thủ ngày nghỉ bay về thanh toán phần còn lại.

Tuy rằng giá nhà ở Vĩnh Châu không quá cao, mọi người cũng biết Tạ Thanh kiếm được tiền, nhưng nghe cô thanh toán hết phần còn lại, vẫn có chút bất ngờ.

Cô Tạ Thanh cũng muốn dặn dò kỹ càng cô một phen, dạy cô cách quản lý tài chính. Để sau này kết hôn còn biết cách quản lý chi tiêu trong nhà, mới không xảy ra mâu thuẫn.

Sau khi kiên nhẫn nghe xong, Tạ Thanh nhỏ giọng nói cho cô mình: “Con nói chuyện này với cô, cô đừng có nói với ông bà nội, con sợ ông bà không chịu được.”

Cô Tạ Thanh sợ hãi: “Có chuyện gì?”

Tạ Thanh ép giọng nói mình xuống thấp: “Năm ngoái con kiếm được hơn một ngàn vạn.”

Cô Tạ Thanh bị dọa ngốc, đứng thẳng bất động một hồi lâu, mới run run nói một câu: “Thật sao?”

Tạ Thanh gật gật đầu: “Nếu không con với cô ra ngân hàng kiểm tra một chút?”

“... Không cần.” Cô Tạ Thanh đờ đẫn lắc đầu, một lúc lâu sau, mới có thể phản ứng lại, lại bắt đầu một đợt dặn dò khác.

Dặn dò cô không được để lộ là mình có tiền, bằng không sẽ không an toàn vân vân mây mây....

Tạ Thanh chỉ cười lắng nghe, cô Tạ Thanh đối với bộ dáng nghe một cách hững hờ của cô hiền nhiên bất mãn, véo cô một cái: “Con nghe lời đi, cô đang nghiêm túc có biết không hả? Nói cho con biết, chuyện này ngay cả dượng cô cũng không nói.”

“Dạ dạ dạ con biết rồi...” Tạ Thanh liên thanh đồng ý.

Đạo lý này cô cũng hiểu.

Sở dĩ cô nói cho bà ấy, một là xuất phát từ sự tín nhiệm vào người mình yêu thương, hai là có chút tính toán nho nhỏ.

- --- quả nhiên, cô Tạ Thanh sau khi nghe xong, như cô dự đoán mà đem những chuyện xem mắt trước đó đẩy đi.

Cô gái nhỏ nhà mình tuổi còn trẻ đã có thể kiếm được hơn một ngàn vạn, đâu cần phải đi xem mắt cơ chứ?

Cô có thể đi đâu để tìm được người môn đăng hộ đối để con bé xem mắt đây?

*****

Tranh thủ nghỉ Tết, Tạ Thanh đã viết xong cốt truyện cho bộ truyện mới, tên cũng được đặt rất nghệ, <Cảnh xuân năm ấy>.

Cốt truyện cũng không dài, cô đánh máy một bản, gửi cho Lục Thành. Thuận tiện gửi bản sau cho Ngụy Bình, Ngô Mẫn, cùng vài vị biên tập của Văn hóa Thành Thư.

Ngày mùng tám, mọi người bắt đầu đi làm, việc đầu tiên chính là mở họp thảo luận bản cốt truyện của cô.

Lúc đó Tạ Thanh vẫn còn đang thành thoi nghỉ phép, dự định qua Tết Nguyên tiêu mới quay về Bắc Kinh. Ngụy Bình sau khi do dự một lát, nói: “Tạ tiểu thư không có ở đây, tôi nói thẳng...”

Lục Thành nhìn chăm chú vào trang A4 trong tay, gật đầu: “Ừ.”

Ngụy Bình nói: “Tôi không nghi ngờ về năng lực viết lách của cô ấy, nhưng tôi cảm thấy áng văn này... thật sự không được.”

Hai vị biên tập đang tham dự cũng gật đầu phụ họa.

Lục Thành nâng mí mắt: “Ý cô là sao?”

“Chính là... nó không thích hợp với môi trường văn học trên mạng.” Biểu tình của Ngụy Bình phức tạp, “Quá thâm trầm.”

Lúc nói chuyện với Tạ Thanh về đề tài thanh xuân vườn trường, ý tứ là để cô viết một bộ truyện ngọt.

Rất nhiều năm trước khi chủ đề thanh xuân vườn trường bắt đầu nổi, khi đó chính là lưu hành mất mát, nỗi đau thời thanh xuân. Nhưng hai năm gần đây, thị trường không còn giống như vậy nữa, ngọt vẫn đang nổi, những áng văn thanh xuân vườn trường gặt hái thành công phần lớn có những tính chất đặc biệt như sau: Ngọt, sủng, nhẹ nhàng, câu chuyện đơn giản, có thể giúp độc giả gợi nhớ thanh xuân.

Nhưng cốt truyện của Tạ Thanh thì ....

Không chỉ là không ngọt, thậm chí cũng không phải thanh xuân đau đớn, là một đề tài cực kỳ chân thực.

Cái người đọc muốn thấy chính là những thiếu nam thiếu nữ thanh xuân dào dạt, tiếp theo đó là tình yêu tuy không được ủng hộ nhưng đó là tình yêu đơn thuần, ngây thơ không tạp chất.

Nhưng trong cốt truyện của cô, chính là áp lực học tập, bắt nạt trong trường học, thống khổ mờ mịt tuổi dậy thì, đã thế gia đình của nhân vật chính cũng không hạnh phúc.

“Cái này không phải là ngôn tình.” Ngụy Bình lắc lắc đầu, “ Tuy rằng <Tố Phong Nguyệt> không phân là ngôn tình nhưng ít ra cũng có tình yêu ở đó. Mà cơ bản là đề tài huyền huyền bản thân đã tràn đầy nhiệt huyết, thiếu một chút tình cảm cũng không ảnh hưởng đến toàn bộ.”

Đề tài thanh xuân vườn trường lại không giống vậy. Người đọc muốn là thuần ngọt văn, ai muốn xem bắt nạt trong trường học chứ?

Lục Thành chăm chú nhìn cốt truyện trong tay trầm ngâm không nói.

Những gì Ngụy Bình phân tích đều đúng, đứng ở góc độ thị trường văn học mạng mà nói, áng văn này không có khả năng được hoan nghênh.

Nhưng hần không nghĩ đến việc phủ nhận cái cốt truyện cô viết.

Hoặc là nói hần không có dũng khí phủ nhận những gì cô viết.

Hần suy nghĩ, viết ra những giả thuyết như vậy, có phải là có liên quan đến quá trình trưởng thành của cô không.

Thật ra hần đã sớm hiểu kỳ với những gì cô đã trả qua. So với hần, cô còn nhỏ hơn vài tuổi, nhưng phong cách hành xử còn dứt khoát hơn so với hần. Chỉ cần cô ấy nói muốn từ bỏ, là có thể cắt đứt một cách vô tình.

Khởi Văn đã đem đến đá kích rất lớn với cô, nhưng loại tính cách này không phải là được hình thành từ một hai lần gặp khó khăn.

Nếu như cốt truyện này thật sự xuất phát từ quá trình trưởng thành của cô, cô đem nó viết ra như vậy, rõ ràng là cô ấy có nhu cầu được thổ lộ, cho dù là trong cuộc sống hàng ngày cô không hề nhắc tới.

Các nhà văn thường là như vậy, viết như một cách họ thổ lộ nỗi lòng, rất nhiều người đem cảm xúc tiêu cực đặt trên ngòi viết, dùng nhiều loại từ ngữ phong phú có liên quan hoặc không liên quan mà bộc lộ nội tâm. Hãn đã từng trải nghiệm điều này khi bắt đầu đi học nước ngoài. Thay đổi hoàn cảnh quá đột ngột làm hãn khó có thể thích ứng, hãn đã điên cuồng viết đủ thứ thơ bằng tiếng anh.

Nếu cốt truyện này của cô cũng xuất phát từ nguyên nhân này, hãn không thể không cho cô viết ra.

Nhưng mâu thuẫn ở chỗ hãn không thể để cô tùy tiện viết ra một tác phẩm có thể bị vùi dập ngoài thị trường, khiến cô lãng phí mấy tháng liền.

Cho dù hãn có thời gian, cô cũng không có thời gian để lãng phí. Mấy tháng liền có thể làm cho độ nóng của cô giảm xuống rất nhiều, cô còn có một chiến dư luận cần phải đánh.

Sau một hồi trầm ngâm, Lục Thành mở miệng: “Chờ cô ấy trở lại, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy.”

Trước khi cô quay lại, hãn cũng muốn nghĩ xem, chuyện này nên làm thế nào.

*****

Giống như năm trước, mười sáu tháng giêng Tạ Thanh mới quay về Bắc Kinh. Nghỉ ngơi đến trưa, ngày mười bảy tháng giêng mới bắt đầu đi Thành Thư Văn Hóa bắt đầu viết bản thảo.

Lục Thành nghe cô đến, trực tiếp cầm cốt truyện vào văn phòng của cô. Hai người nửa tháng không gặp, khi chạm mắt nhau theo bản năng cười một cái, sau đó Tạ Thanh hỏi: “Có việc gì sao?”

Lục Thành cầm cốt truyện ngồi trên sofa: “Bàn bạc với cô về truyện mới một chút.

Tạ Thanh à một tiếng, cũng ngồi xuống.

Trước khi đến, Lục Thành đã suy nghĩ kỹ càng vài lần chuyện sẽ nói với cô như thế nào. Nhưng sau đó, hẫng lại do dự một hồi lâu.

Rốt cuộc cũng mở miệng: “Truyện mới của cô... có phải là có đề cập đến những chuyện bản thân đã trải qua không.”

“Cái gì?” Cô sửng sốt, chột lắc đầu, “Không có.”

Nhưng sống lưng của cô căng thẳng, hẫng nhìn ra cô không được tự nhiên.

Chính là không được tự nhiên vì tâm sự bị nhìn thấu.

“Tôi không có ý gì khác.” Lục Thành cười cười, trước tiên thẳng thắn nói qua vấn đề, “Tôi nói rõ cho cô biết trước, đứng ở góc độ thị trường mà phân tích, thành tích của áng văn này sẽ không quá tốt, không thể nào so với <Thanh Châu Lục> hay <Tổ Phong Nguyệt>.”

Hẫng vẫn luôn chú ý đến cô, nhìn đôi môi mỏng hình củ ấu xinh đẹp nhấp nhấp.

Dùng một chút, hẫng lại nói: “Quá thâm trầm. Đối với văn học mạng, khẩu vị của người đọc thiên về nhẹ nhàng, đại đa số đều là đọc để giải trí.”

Ánh mắt của Tạ Thanh dừng ở cốt truyện được đóng dấu trên tay hẫng, trầm mặc một lát, đưa tay lấy tờ giấy: “Tôi viết một câu chuyện khác.” Nói xong, thủ thế như đang muốn xé toang đi.

Có thể thấy được tâm tình cực kỳ dao động.

Đúng lúc này Lục Thành đè trang giấy lại: “Không phải ý này.”

Động tác trên tay cô dừng lại.

“Tôi chỉ muốn nói cho cô một tiếng, để cô không cảm thấy mất mát khi tình huống xấu xảy ra.” Hãn cười cười, “Nhưng cô vẫn có thể viết.”

“Quên đi.” Tạ Thanh lắc đầu, tay quyết đoán mà xé bỏ đi.

Xoạt một tiếng, giấy trắng mực đen từ một đã thành hai. Tuy rằng bản thảo được đóng dấu có thể được in và đóng dấu ra hàng ngàn bản, nhưng với hành động này của cô vẫn đủ để chứng minh được tâm tình của cô.

“Cô còn chờ đến khi nhân khí lên cao, lại cùng Khởi Văn kiện tụng một lần nữa.” Cô vò giấy lại thành một cục, tiện tay ném trên bàn.

“Tôi biết.” Lục Thành vẫn cười, nói lại một lần nữa, “Nhưng cô vẫn có thể viết.”

Hãn nghiêng đầu, khóa mày nhìn cô.

“Với những tác phẩm thâm trầm thực tế, tuy người đọc không quá tiếp thu nhưng những ban ngành liên quan cùng truyền thông đại chúng lại thích.” Hãn nói nói.

Đại khái Văn học mạng thường bị lên án những vấn đề liên quan đến chiều sâu của tác phẩm. Mấy năm gần đây, những ban ngành liên quan vẫn luôn nỗ lực kêu gọi nhà văn trên internet lấy cảm hứng đề tài từ hiện thực.

Có kêu gọi dĩ nhiên sẽ có nâng đỡ, trợ cấp, bình luận cùng khen thưởng tương ứng. Nhận được một số giải thưởng xem như tác phẩm đã được bật đèn xanh cho con đường chuyển thể thành phim, bản quyền điện ảnh của tác phẩm cũng bán ra rất tốt.

Những loại nâng đỡ này hiển nhiên là rất hữu hiệu. Cho dù nền tảng lớn đến đâu, đều có một bộ phận tác giả mạng vì thế mà đồng ý bỏ qua những đề tài hot mà hướng tới những đề tài hiện thực như một cách thử nước.

“Cô viết đi, tôi cố gắng đẩy các loại giải thưởng.” Hãn nhìn cô, gằn từng chữ.

Trong lòng Tạ Thanh có một trận rung động.

Cô lại có cảm giác này, cái cảm giác hãn có thể mang lại cảm giác an tâm cho cô. Sau khi cô nhận ra mình động lòng với hãn, loại cảm giác này càng thêm nồng đậm, giao hòa với một ít ngọt ngào nhẹ nhàng, làm cho mỗi dây thần kinh của cô đều được thả lỏng.

Hãn còn bẻ đầu ngón tay đếm với cô một lần: “Giải thưởng Truyền thông Văn học Hoa ngữ cũng có giải thưởng lớn cho tác giả mạng, giải thưởng Văn học Mao Thuần cũng có giải thưởng giành cho tác giả internet, hai năm nay Giang Tô cũng thành lập giải thưởng “Bàn phím vàng” dành riêng cho tác giả internet, những giải thưởng này đều có thể đẩy.”

“Mặt khác còn có các hoạt động quảng bá thường niên của Đài truyền hình và Đài phát thanh, hoạt động quảng bá văn học mạng, Cục Văn hóa Bắc Kinh hay Cục Quản lý bản quyền... cũng có những hoạt động quảng bá tương tự.”

Ngoài ra, bình chọn của Hiệp hội Nhà văn của Trung Quốc cũng không ít. Trong số các hạng mục, đề tài phản ứng thực tế chiếm đại đa số. Nếu như một tác phẩm văn học có thể nhận được một vài giải thưởng, đó chính là một loại thành tựu.

Tạ Thanh nghiêm túc nghe xong, cân nhắc trong chốc lát: “Tôi vẫn cảm thấy nổi tiếng trên internet vẫn quan trọng hơn?”

“Đều quan trọng cả.”Lục Thành thành khẩn nói, “Để lại ấn tượng tốt với những người trong ngành Văn học chính thống, đối với cô mà nói cũng không có hại gì. Chờ đến khi cô bắt đầu đánh vào dư luận, những người trong ngành Văn học chính thống có thể ra mặt nói giúp cô vài câu.”

Tạ Thanh nhin không được bắt đầu động lòng.

Hắn lại nói: “Hơn nữa cô bước ra ngoài cũng tốt hơn.”

Đằng sau tên kèm theo một chuỗi dài giải thưởng đạt được, hơn nữa là giải thưởng không thủy [4], bất luận là đặt ở đâu đều chứng tỏ được thực lực.

[4] Giải thưởng mang tính chất thực tế.

Đạt được nhiều giải thưởng cho dù là đánh nhau trên internet cũng có thể dễ dàng có khả năng hấp dẫn ánh mắt, càng dễ dàng dẫn dắt dư luận, cùng với nhu cầu đề cao nhân khí của cô cũng không hề xung đột.

Tạ Thanh nhất thời lưỡng lự, trầm ngâm không nói, Lục Thành nhìn cô, cười ra tiếng: “Cô có biết không?”

“Hả?” Cô sững sờ, “Có nghe nói qua nhưng chưa xem, có chuyện gì vậy ạ?”

“Trong phim, khi những nhân vật có năng lực tự giới thiệu, mang theo một tràng dài danh xưng.” Sắc mặt hắn nghiêm túc, “Cô cũng có thể có được những cái này, sau này khi giới thiệu cô liền sẽ như vậy ---- ‘Đứng trước mặt mọi người chính là, Tác giả internet được hoan nghênh nhất do Truyền thông Văn học Hoa ngữ trao tặng – Người đoạt huy chương do Mao Thuần Văn học trao tặng – Người nắm giữ giải thưởng “Bàn phím vàng” – Người đoạt huy chương của hoạt động quảng bá hàng năm của Đài phát thanh – Tác giả của <Thanh Châu Lục> cùng <Tố Phong Nguyệt> – Tác

giả nổi tiếng đương đại của nước ta – Người thần bí của Văn hóa Thành Thụ – Ngọc Ly – Tạ Thanh.”

Cò chưa nói xong, cô đã cười nghiêng cả sang một bên, tiện tay ôm một cái gối bên ghế sofa, vừa cười vừa nói: “Đừng làm rộn.”

“Khí phách chưa?” Lục Thành cười như không cười ngồi một bên nhìn cô, “Tôi chính là .... ‘người đại diện của người đạt một chuỗi danh hiệu kia – Ngọc Ly – Tạ Thanh, Lục Thành.’”

Cô ngồi thẳng người, tóc bị cọ có chút rối. Ý cười vẫn còn trên môi, mi mắt cong lên hỏi hần: “Độ hot trên internet giảm xuống, không quan trọng hay sao?”

Lục Thành: “Nhìn qua cốt truyện của áng văn này chắc cũng sẽ không viết quá dài?”

“Hơn hai mươi vạn chữ, không vượt qua ba mươi vạn.” Cô nói.

“VẬY còn có thể, xấp xỉ ba tháng có thể viết xong.” Hần nhẹ nhàng cười, “Ảnh hưởng không quá lớn.”

Huống hồ, tuy rằng đối với độc giả nhân khí có thể giảm sút nhưng một khi nhận được giải thưởng, cũng sẽ xuất hiện trên các phương tiện truyền thông chính thống, đó cũng là một loại tiếp xúc.

Cuối cùng hần nói: “Cứ an tâm viết đi, những cái khác tôi sẽ giải quyết.”

“Được.” Tạ Thanh thở ra gật gật đầu.

Không khí trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, bên trong mỗi người nhẹ nhõm, bọn họ an tĩnh một chút, Lục Thành lại nói: “Nếu đang viết nhưng

không thuận lợi, đề cập đến những chuyện không muốn trao đổi cùng biên tập, cô có thể nói chuyện với tôi.”

Hắn cố gắng trấn tĩnh giọng nói nhưng cô vẫn nhìn qua một cái. Là hành động theo bản năng, đột nhiên nhận ra bản thân mình có chút kiêu ngạo, liền dừng lại.

Lắc đầu, cô nói: “Không cần.”

“Cuộc sống thời đi không không dễ chịu, không có gì đáng xấu hổ.” Hắn gật đầu, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tôi không chê cười cô, cứ coi như chúng ta nói về công việc, nói xong liền quên mất, tuyệt đối không nói lại với người khác.”

Nhu hòa mà ấm áp.

Tạ Thanh nghe được tiếng tim đập của mình, trên mặt vẫn duy trì biểu tình lãnh đạm, cổ nghiêng ra sau: “Không cần.”

Có cái gì đáng nói đâu?

Ký ức về cuộc sống học đường của cô là bị bắt nạt, người thân công kích, còn có một vài thầy cô giáo thường xuyên biểu lộ kỳ thị trước mặt nữ sinh.

Một đứa bé không cha không mẹ trong trường chính là yếu thế, bé gái thì chuyện này càng thêm rõ ràng hơn, bắt đầu từ tiểu học cô đã bắt đầu bị bạn bè xa lánh.

Tới sơ trung, có một giáo viên trẻ tuổi dạy Ngữ văn đối với cô rất tốt, nhưng vì đó là một thầy giáo. Đang ở lứa tuổi dậy thì ngây thơ bọn học sinh lại bắt đầu nghi kỵ cười nhạo, nói cô cùng với thầy giáo kia làm những chuyện khiến người khác xấu hổ khi mở miệng, nói thành tích ngữ văn của cô tiến bộ vượt bậc chẳng qua là do thầy giáo mở cửa sau cho cô.

“Kẻ không ai dạy dỗ, trách không được lại có thể làm ra những chuyện không biết xấu hổ như vậy!” Những lời ác độc như vậy, cô đã từng nghe vô số lần từ những người bạn chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi.

Còn có người có những phỏng đoán sâu hơn một bước, đem cái sự tình giả dối hư ảo kia hợp lý hóa thành cô thiếu tình thương của cha.

Vì chuyện đó mà cô phải tạm nghỉ học gần một năm. Hiện tại nhớ lại, một năm đó, kỳ thật cô vẫn luôn ở bờ vực có ý định tự sát.

Nếu không phải nhờ thầy giáo kia tặng cô một số cuốn tiểu thuyết giúp cô giảm bớt cảm xúc, chắc là cô không thể sống đến hiện tại.

Đọc truyện thanh xuân vườn trường người ta thường hoài niệm về thời kỳ học sinh đơn thuần thiện lương cùng tình thương.

Nhưng cái đơn thuần cô trải qua kia, lại là đơn thuần ác độc.

- --- không hề liên lụy lợi ích, không có tranh đoạt quyền lực, chỉ là đơn thuần nếu người khác khinh thường bạn, tôi đây cũng sẽ khinh thường bạn.

Cái đơn thuần này thực sự là đáng sợ.

Cái hồi ức tối tăm ám đạm không chịu nổi như vậy, cô làm sao có thể nói cùng hẳn chứ?

Cô chưa từng muốn tạo lập một gia đình bình thường, cũng không mong muốn hẳn cũng sẽ động lòng với cô như cô động lòng với hẳn, nhưng chỉ ít cô không muốn chỉ vì những ký ức ‘tuyệt vời’ này mà làm hẳn xa cách cô.

Đúng vậy, cô quá mức tự ti, so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng đây rõ ràng không phải là tự ti bình thường.

Cái đó không phải cô sai, cô không nên cảm thấy xấu hổ khi mở miệng nói về những cái này, không nên cảm thấy bản thân mình không bình thường.

Nhưng cô không kiềm chế được, cô không thoát ra được.

Thanh xuân vườn trường cùng cha mẹ, hai từ mềm mại như vậy, lại chính là góc chết không thể động vào trong cuộc đời cô.

Ngay cả thời điểm viết nên áng văn này, cô đã hạ quyết tâm tô đẹp hết thảy một chuyện, thêm dệt, tạo ra những ký ức không quá tệ để lừa dối bản thân.

Lục Thành không cưỡng cầu, nhẹ nhàng cười: “Tùy cô.”

Hắn dừng lại một chút, lại nói: “Cứ viết thật tốt là được.”

Kỳ thực hắn muốn nói, nếu cô muốn tìm ai đó để trút bỏ nỗi lòng, lúc nào hắn cũng sẵn sàng.

Hắn chưa thể nào là hốc cây của cô, nhưng hắn sẽ cố gắng làm tốt.

“Ừ.” Tạ Thanh gật đầu, bình ổn cảm xúc, trở nên lễ phép khách khí, “Cảm ơn.”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 38

Sau khi cùng Lục Thành xác định áng văn này có thể viết, Tạ Thanh liền bắt đầu viết.

Có lẽ đây là một chủ đề lạ lẫm, cũng có lẽ những gì cô đã trải nghiệm thực sự thống khổ, lúc bắt đầu viết không hề thuận lợi, đã qua gần một tháng nhưng cô chỉ mới viết được ba vạn chữ.

Sau khi xem Lục Thành cũng thật vừa lòng, đưa ra đánh giá: “Là viết để giành giải thưởng.”

“Không cần đổ dành để tôi vui đâu.” Tạ Thanh nhẹ giọng cười.

Hắn lắc đầu: “Không hề.” Nói xong đưa bản thảo viết tay giao cho Ngô Mẫn, yêu cầu cô sắp xếp người đánh máy, lại nhìn về phía Tạ Thanh nói: “Tổng Mặc mới chuyển đổi văn phòng, mời liên hoan tối thứ bảy này, cùng đi không?”

Tạ Thanh ngẫm lại, cũng một thời gian dài chưa gặp Tổng Mặc, Trâu Tiểu Doanh cũng chỉ toàn liên lạc với nhau qua WeChat, tất cả mọi người đều bận.

Tụ họp một chút cũng không tồi.

Cô gật đầu đồng ý, hỏi Lục Thành địa chỉ gặp nhau.

Lục Thành lại nói: “Đến lúc đó tôi tới đón cô, tiện đường.”

*****

Buổi chiều thứ bảy bốn giờ rưỡi, đúng giờ Lục Thành tới đón Tạ Thanh. Sau đó lái xe cũng không lâu lắm, ngừng dưới lầu của một tòa nhà trên đường Đại Vọng.

Lục Thành dẫn cô đi thẳng vào thang đi lên tầng cao nhất, người phục vụ dẫn đến phòng riêng, hẩn tiện tay đẩy cửa mở nhưng dùng lại, mời cô vào trước.

Chỉ những chi tiết nhỏ nhặt như vậy thôi, nhưng hẩn vẫn luôn thực chú ý, vẫn luôn nho nhã lễ độ.

Những người tới trước đang nói chuyện phiếm, nhìn đến Tạ Thanh, Tống Mặc đầu tiên cười rộ lên: “A, Tạ Thanh, mau ngồi xuống.”

Cô gương mặt đảo qua, mới phát hiện Đinh Nhất Phàm cũng ở đây.

Cũng rất bình thường. Chuyện Đinh Nhất Phàm đã từng thổ lộ với cô, cô cũng chưa hề nói qua với bất kỳ ai.

Nhưng mà Đào Nhiên cũng có mặt.

Tạ Thanh nhìn Tống Mặc cười cười: “Tống ca.” Sau đó bước đến người bên cạnh Trâu Tiểu Doanh.

“Ai ai ai, cô làm gì đó? Cô đứng lên.” Tống Mặc giống như ghét bỏ kéo cô đứng dậy, đảo mắt lại chuyển sang một gương mặt cười, “Cô với Lục Thành là chủ tọa.”

Tạ Thanh ngơ ngác: “Làm gì vậy...”

“Cái gì mà làm gì, ai ở đây cũng biết cô là ai.” Tống Mặc nói.

Tạ Thanh run lập cập.

Tống Mặc biết cô là Ngọc Ly, hiện tại hẳn nói mọi người ngồi đây biết cô là ai là chỉ...

Cô bất an mà nhìn về phía Lục Thành, Lục Thành cảm nhận được ánh mắt của cô, dừng bước chân.

Chạm vào ánh mắt của cô, lại đoán được cô đang nghĩ gì.

“Chính là Người thần bí của Văn hóa Thành Thư.” Tay rút túi quần, ý cười nhàn nhạt.

Tạ Thanh thầm mắng bản thân có tật giật mình, ngốc nghếch cười, bị Trâu Tiểu Doanh đẩy lên vị trí trung tâm.

Lục Thành ngồi một bên cô, Tống Mặc ngồi bên kia, từ trong giỏ xách móc ra iPad đẩy đến trước mặt cô: “Đến đây, ‘Người thần bí’ Đại, cô xem cái này một chút.”

Tạ Thanh nhìn sang, là một trang mạng.

Tên gọi là Mặc Nhiên.

“Tự mình xây nhà cho mình?” Cô hỏi.

Tống Mặc gật đầu: “Coi như chuyển hình [1] thành công.”

[1] Chuyển sang hình thức mới, ở đây Tống Mặc chuyển từ viết hộ thành tự viết truyện của mình.

Hơn một năm trước từ khi Lục Thành bắt đầu đầu tư cho hẳn, hẳn liền bắt đầu xây dựng bản gốc từng bước một. Lúc ban đầu là hợp tác với người khác, chậm rãi, góp nhặt tài nguyên của tác giả, sau đó tự mình tạo cho mình nền tảng.

Thật ra trang mạng đã hoạt động thử nghiệm từ ba tháng trước, giải quyết một số vấn đề kỹ thuật, hiện tại đã sẵn sàng chính thức đi vào hoạt động.

Lục Thành ngồi bên cạnh giải thích: “Bọn anh muốn đăng truyện mới của cô thành truyện nhiều kỳ lên Mặc Nhiên, ý cô thế nào?”

Nói xong hẳn giải thích cụ thể, cũng không chỉ đăng trên trang web mới Mặc Nhiên này, vẫn tuyên truyền trên những kênh khác như cũ. Nhưng trên trang mạng Mặc Nhiên tiến độ của truyện sẽ đăng sớm hơn những trang mạng khác từ ba đến năm chương.”

Ngoài ra hẳn còn muốn đem bộ truyện <Tổ Phong Nguyệt> đã hoàn, đăng nguyên bộ lên mạng.

Đây chính là một phương thức dẫn lưu [2].

[2] Tăng lượng truy cập web.

Quyền quyết định nằm ở Tạ Thanh.

Đối với những chuyện này không hề có ý kiến gì. Khi cô rơi vào tình cảnh gian nan lúc trước, Tống Mặc đã vì cô mà giúp đỡ không ít, cô cũng hy vọng nền tảng Tống Mặc xây dựng cũng có thể thành công.

Nhưng nguyên nhân chính là, cô có chút chần chừ: “Truyện mới của tôi... không tốt lắm.”

Tuy có thể đem đi nhận lời bình nhận thưởng nhưng sợ là không phù hợp với khẩu vị của người đọc, dùng nó làm dẫn lưu cô sợ làm chậm trễ công việc.

Nhưng Tống Mặc lại lắc đầu: “Lạc đà gầy của cô còn lớn hơn ngựa.”

Lục Thành nhượng mảy: “Cậu cũng thật biết nói chuyện.”

“Ý tứ của anh là như vậy!” Tống Mặc chép miệng, lại chân thành nói với Tạ Thanh, “Tạ Thanh, tôi muốn để truyện của cô ở trang chủ, cô thấy có được không?”

Tạ Thanh lại nhìn về phía Lục Thành: “Anh thấy sao?”

Lục Thành nói: “Văn do cô viết, cô thấy được là được.”

Cô phối hợp trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó gật đầu: “Vậy thì được đi.”

Đây chính là lý do Tống Mặc mời cô đi ăn cơm, chỉ vừa mới lên hai món rau trộn thôi mọi thứ đã ổn thỏa rồi, thật là rất tốt.

Nhưng Tống Mặc ngẩn người, nhìn Lục Thành lại nhìn Tạ Thanh, cuối cùng cái gì cũng không hỏi.

Chờ đến khi đồ ăn nóng được bưng lên, không khí cũng náo nhiệt hơn. Bữa cơm này không phải chỉ để mời Tạ Thanh “trấn trạch” [3], cũng là để chúc mừng trang web chính thức hoạt động.

[3] 镇宅 - Nghĩa đen dùng để chỉ những linh vật, biểu tượng... đặt trước nhà để bảo vệ ngôi nhà khỏi những điều xấu, chẳng hạn như sù tử đá, thiềm thừ... Ở đây từ trấn trạch có thể được hiểu là mượn tên tuổi của Tạ Thanh để quảng bá cho trang web mới.

Cho nên Đinh Nhất Phàm cùng Trâu Tiểu Doanh cũng có mặt.

Tống Mặc mang theo toàn bộ phòng làm việc cùng nhau chuyển hình, nhiều tác giả của phòng làm việc Linh Mặc, bao gồm cả Trâu Tiểu Doanh hiện tại đều đang sửa lại bản gốc. Đinh Nhất Phàm, Đào Nhiên cũng không khác so với Tạ Thanh, đó là sẽ viết truyện nhiều kỳ đăng lên Mặc Nhiên.

Lúc bầu không khí vừa vãn, Trâu Tiểu Doanh chạy tới rót nước chanh cho Tạ Thanh: “Tới tới tới, tôi không uống rượu, liền kính cậu một ly nước trái cây.”

“...” Tạ Thanh buồn cười, “Làm gì vậy?”

Trâu Tiểu Doanh nói: “Ngay cả trước mặt Tống ca tôi cũng phải nói. Bây giờ mình có thể viết văn, Tống ca đã giúp đỡ tôi rất nhiều, nhưng chủ yếu vẫn là đa tạ cậu!”

Lúc đó Tạ Thanh đưa ra kiến nghị cho cô tuy không nhiều lắm nhưng đều là hàng khô [4].

[4] 干货 – Từ ngữ mạng. Có nghĩa là những gì được chia sẻ đều rất thật, hữu dụng, vì nó được đúc kết từ trải nghiệm và cảm nhận của người chia sẻ.

Không biết có bao nhiêu tác giả mới đều chạy theo cái gọi là “viết tốt”, một tay Tạ Thanh kéo cô lại.

Từ đó về sau, khi Trâu Tiểu Doanh viết văn càng trở nên chú trọng tình tiết, cũng tốn kha khá thời gian, công sức để suy nghĩ về vấn đề này. Trong lúc hành văn cố gắng viết sạch sẽ dứt khoát, giảm đáng kể mô tả. Kết quả người đọc ngược lại còn khen cách hành văn của cô có tiến bộ.

Có thể thấy được lúc trước cô đã đi lạc lối.

Ngẫm lại thì, kể chuyện, quan trọng nhất chính là làm sao cho câu chuyện của mình thật là động lòng người.

Đạo lý rất đơn giản, nhưng lúc đó nếu Tạ Thanh không nói cho cô, thực sự cô không thể nào thông suốt được.

Tạ Thanh dứt khoát cùng cô đối ẩm nước trái cây. Không chỉ là đối ẩm mà còn làm nước trái cây.

Trâu Tiểu Doanh mới vừa ngồi lại chỗ, Đào Nhiên lại vòng đi tới: “Tôi cũng kính cô một ly.”

Ấn đường Tạ Thanh hơi nháy lên, ánh mắt đề phòng mà nhìn về phía Đào Nhiên, nhưng Đào Nhiên tươi cười dịu dàng: “Lúc trước là do tôi sai, sau này tôi đều chú tâm mà viết văn.”

Lúc cô ta cùng làm việc với Tạ Thanh ở phòng làm việc Linh Mặc hai người có bất hòa, mọi người đang ngồi đây đều cho rằng chuyện xưa mà cô ta nói chính là những bất hòa lúc đó.

Chỉ có Tạ Thanh cùng Lục Thành biết cô ta đang nói đến chuyện sau đó.

Nhưng mà Tạ Thanh suy nghĩ, hiện tại Đào Nhiên muốn đem những ân oán trước kia xóa bỏ, cũng không phải là khó giải thích.

Sau sự kiện kia, Đào Nhiên đã từng mai danh ẩn tích, lúc cô đi ngang khu vực làm việc ngẫu nhiên nghe được biên tập nói: “Thực ra Đào Diệp cũng có thể viết, mười ngày mười lăm vạn chữ, mỗi ngày đều hết sức cố gắng nha”, mới biết mỗi ngày cô ta đều điên cuồng viết bản thảo.

Một thời gian lâu sau, bên Lục Thành đại khái cũng nói lỏng ra, giới thiệu Vô tuyến văn cho Đào Nhiên, Đào Nhiên cũng tự mình đánh trận chiến của mình khắc phục khó khăn.

Họp thường niên lần trước, Văn hóa Thành Thư công bố số liệu của một số tổ.

Bên trong nhóm tác giả Vô tuyến, lượng đặt mua của Đào Nhiên nằm trong top ba người đứng đầu.

Nói cách khác, số tiền cô ta kiếm được tuy không thể so sánh được với Tạ Thanh nhưng cũng kiếm được hơn mười vạn.

Con người là như vậy. Cuộc sống của mình không tốt thường thường càng dễ dàng trở nên xấu tính và càng dễ dàng nổi giận.

Mình có cuộc sống tốt cũng nhìn người khác thuận mắt hơn.

Tạ Thanh cũng mỉm cười: “Được, chúng ta uống một ly.”

Đào Nhiên thở ra, cầm lấy nước trái cây rót thêm cho Tạ Thanh, lúc này tay Lục Thành chặn lại: “Được rồi đó.” Hãn phì cười: “Đồ ăn nóng vừa đem lên liền uống nước trái cây liên tục, có phải là mọi người đã bàn bạc kỹ với Tống Mặc là không cho cô ấy ăn không?”

Nói xong hãn đứng lên, lấy cốc của mình chạm cốc của Đào Nhiên: “Tôi tới đi. Về sau mọi người đều viết văn cho tốt, chúc cho khả năng sáng tạo phun trào như suối.”

Đào Nhiên ngây ngốc trong giây lát, nghĩ đến sự việc kia, Lục Thành cũng là ‘người bị hại’ khác, liền im lặng không nói tiếng nào mà uống.

Cách đó mấy ghế, Đinh Nhất Phàm trầm mặc ăn một đĩa thức ăn.

Cơm nước xong, Tống Mặc lại mời mọi người đi KTV, từ chỗ ăn cơm qua KTV không xa, mọi người đi bộ qua là được.

Hãn cùng Lục Thành kê vai sát cánh đi phía trước, nhóm tác giả biết bọn họ chắc có điều muốn nói, trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra đều cố gắng duy trì một khoảng cách nhất định, tùm năm tùm ba vừa đi vừa trò chuyện.

Tống Mặc hạ giọng hỏi Lục Thành: “Ai, cậu cùng Tạ Thanh...”

Lục Thành nhanh chóng thừa nhận: “Tôi tính theo đuổi cô ấy.”

“Chỉ là ‘tính’ thôi sao?” Tống Mặc kinh ngạc một chút, chưa có ở bên nhau? Cũng không quan minh chính đại theo đuổi?

Lục Thành quét mắt một cái: “Thế nào?”

“Không...” Tống Mặc nghẹn họng, cười nhếch môi, “Má ơi, may mà con không nói đùa.”

“?” Lục Thành khó hiểu, “Chuyện gì vậy?”

“Tôi cho rằng chuyện hai người đã thành.” Tống Mặc gãi gãi đầu, “Tôi thấy Tạ Thanh rất dính cậu.”

“Nói bừa cái gì đó.” Lục Thành nhú mày, “Cô ấy không biết. Cậu đừng có mà nói bừa trước mặt cô ấy, cũng đừng quấy rối.”

“Sẽ không sẽ không, tôi hiểu rõ.” Tống Mặc đáp ứng, muốn nhiều chuyện một chút, nhưng nhìn thần sắc của Lục Thành, nhịn xuống.

Thoạt nhìn Lục Thành không giống như đang lừa hăn, nhưng hăn vẫn cảm thấy có chút không thích hợp.

Hăn đã hợp tác cùng Tạ Thanh hợp tác từ rất lâu, trong ấn tượng của hăn, Tạ Thanh rất độc lập, làm việc gì cũng dứt khoát.

Lúc trước Lục Thành muốn ký hợp đồng với cô, đối với cô mà nói chính là một bước ngoặt này có bao nhiêu lớn? Nhưng để xứng đáng với công việc, cô muốn viết cho xong cái tác phẩm gây tranh cãi kia.

Lúc đó Tống Mặc tỏ ra không đồng ý, nhưng cô vẫn quyết định theo ý mình, đến nói chuyện với hăn cũng chỉ để chào hỏi cho phải phép, chứ không phải cùng hăn thương lượng.

Nhưng hiện tại, chẳng qua chỉ là đăng tác phẩm của mình lên một trang web mới, không ảnh hưởng gì đến công việc hiện tại, căn bản là

không ảnh hưởng gì, cô lại muốn thương lượng với Lục Thành?

Theo Tống Mặc, hành động dò hỏi theo bản năng vừa rồi biểu thị một loại ý lại.

Cái tính ‘ý lại’ này có ở Tạ Thanh sao? Hẳn thực sự cảm thấy cô không có thuộc tính này.

Sợ rằng chính là lưỡng tình tương duyệt nhưng không rõ....

Mẹ nó.

Trong lòng Tống Mặc chua một chút.

Đều là người xuất phát từ khoa Văn, loại cảm tình này họ cũng đã được đọc trong sách nhiều lần. Trong tiểu thuyết về nhà Minh và nhà Thanh, cũng có không ít câu chuyện như vậy.

Câu chuyện mang theo chút đắng chát điểm xuyên ít vị ngọt khi đọc lên có thể làm say lòng người.

Tại sao hẳn không thể gặp được chuyện tốt như vậy chứ?

*****

Cách đó mấy mét, một mình Đinh Nhất Phàm đi sau cùng.

Phía trước hẳn là ba cô gái trẻ, ngoài cùng bên trái là Đào Nhiên, ở giữa là Trâu Tiểu Doanh, bên phải là Tạ Thanh.

Hẳn quen biết cả ba người, tùy tiện nói ra một đề tài thôi cũng có thể trò chuyện với các cô ấy.

Nhưng do dự mãi, cuối cùng hẳn cũng không mở miệng.

Lựa chọn của Tạ Thanh cũng rất tốt.

Người tài hoa nên tìm một người có thể giúp cô bước đến thành công, chính là liên thủ giữa những người có năng lực.

Nếu là hần, hần cũng sẽ lựa chọn như vậy.

*****

<Cảnh xuân năm ấy> đã bắt đầu đăng lên ở mục truyện nhiều kỳ ở trang mạng Mặc Nhiên, cũng đã đến chương 5. Bộ truyện nhiều kỳ đã được công bố trước đó là <Tố Phong Nguyệt> cũng bắt đầu đăng lên.

Ngụy Bình lựa chọn truyện <Tố Phong Nguyệt> đăng lên là vì đây là truyện thể loại huyền huyền được nhiều người yêu thích. Nếu thu hút được độc giả của Tạ Thanh vào đây rồi, họ cũng sẽ đương nhiên tìm đến hố mới của cô. Ngoài ra, còn đăng thêm truyện đô thị và thanh xuân vườn trường thành truyện nhiều kỳ, còn tìm hai tác phẩm tiến hành hợp tác với văn học chính thống.

Mấy ngày đầu, mọi chuyện khá ổn. Nếu đem so sánh với <Tố Phong Nguyệt> thì kém hơn rất nhiều, cũng có nhiều người đọc uyển chuyển nhăn lại nói không hợp khẩu vị của bọn họ, họ chờ hố kế tiếp. Nhưng nếu so với mặt bằng chung giống như câu Tống Mặc đã nói: Lạc đà gầy còn hơn ngựa.

Lượng độc giả của <Tố Phong Nguyệt> quá cường đại, chỉ tính sách xuất bản không thông cũng đã đạt đến mười vạn bộ, độc giả internet cũng phải gấp hơn mấy lần liền.

Chỉ cần 1% độc giả tìm theo truyện mới thôi cũng đủ để thành tích của <Cảnh xuân năm ấy> vượt lên mặt phần lớn các tiêu chuẩn của văn học mạng.

Tính lượng truy cập của trang mạng mới Mặc Nhiên, nó thuận lợi trở thành đại ca.

Đã nhiều kỳ hơn nửa tháng, một ngày nọ, vì mẫu đơn đăng ký giải thưởng Tạ Thanh đi tìm Tạ Thanh, vừa đẩy cửa văn phòng liền ngửi được một mùi hương gay mũi.

Nhăn lông mày, cô phân biệt được đó là mùi gì, nhìn về phía Lục Thành: “Uống rượu?”

“Đi làm, uống rượu cái gì.” Lục Thành ngẩng đầu, bất đắc dĩ cười, tay chỉ một bên tường, “Hôm qua Tống Mặc tới đây mượn rượu tiêu sầu.”

Tạ Thanh nhìn theo hướng hắt chỉ, nhìn đến một thùng giấy bia lon.

Không chỉ là đã uống hết, hơn nữa phần lớn còn bị tàn nhẫn dẫm bẹp dí.

“Có chuyện gì vậy?” Cô nghi hoặc, vừa đưa mẫu đăng ký đã điền xong cho Lục Thành vừa hỏi.

Lục Thành thở dài: “Chuyện liên quan đến số lượng người đọc của Mặc Nhiên, cậu ấy nóng vội.”

Tạ Thanh ngẫm lại: “Tình huống không tốt lắm sao?”

Lục Thành gật đầu: “Ừ, nhưng mà thật ra cũng có chuẩn bị tâm lý rồi.”

Hiện tại trong ngành mô hình đã thực sự ổn định, tỷ lệ nam nữ truy cập cao đã bị mấy trang mạng lớn giành mất, những phong cách cơ bản đều được hoàn thành ở mức cơ bản. Một trang mạng mới giành được chỗ đứng không phải dễ.

Ít nhất trong năm nay qua, Lục Thành không nghĩ ra một trang web nào chân chính nói mình phát triển. Quả thật là có nhiều nhân tài mới được đưa vào hoạt động, một số cũng khá thành công. Nhưng nếu nói đến mức

độ nổi tiếng cùng lưu lượng truy cập, trong thời gian ngắn không thể nào địch nổi với những trang web lâu đời.

Chuyện này cả Lục Thành cùng Tống Mặc rất rõ ràng, cho nên bản thân Lục Thành không muốn tự mình thành lập nền tảng riêng.

Lúc Tống Mặc muốn đặt chân mình vào trong lĩnh vực này đã thương lượng cùng với cổ đông, quan điểm của hắn không phải là tốt nhất. Muốn chuyển đổi hình thức từ viết hộ chuyển sang viết bản gốc có rất nhiều con đường, nếu đem so hoạt động toàn diện như của Văn hóa Thành Thư với thành lập trang mạng để làm Văn học mạng thì rủi ro vẫn thấp hơn nhiều. Hơn nữa bước đầu tiên cũng không cần đầu tư quá nhiều tiền như thành lập trang mạng.

Nhưng Tống Mặc thực sự kiên định, trong ngành này hắn cảm thấy những trang web lớn đều trực lợi quá mức, loại phát triển này thật sự là không quá lành mạnh.

Lục Thành không có kiên trì cản hắn, nhưng nhắc nhở hắn vô số lần, nếu muốn làm trang mạng phải chuẩn bị tâm lý cho tình huống bị đóng băng thậm chí là chết yếu.

Bản thân Tống Mặc cũng hiểu rõ về những điều này.

Nhưng chờ đến khi trang mạng đi vào hoạt động, mọi việc không chút khởi sắc, tâm tình vẫn rất dễ dàng buồn bực.

Tạ Thanh có chút kinh ngạc: “Biên tập nói với tôi số liệu của Mặc Nhiên cũng không tồi?”

Bởi vì đăng sớm hơn những trang web khác năm chương, cho nên mỗi chương truyện của cô lưu lượng truy cập đều vượt qua hai vạn. Điều này cho thấy rõ chỉ riêng Mặc Nhiên số người đọc hố mới của cô đã vượt qua hai vạn.

Lục Thành lắc đầu: “Đó là những người chỉ đọc truyện của cô, vì có thể đọc được truyện sớm hơn những trang mạng khác. Nhưng xem những số liệu khác thì bọn họ chỉ đọc truyện của cô, không xem qua những truyện khác.”

Mong muốn ban đầu của bọn họ khi đăng truyện của cô chính là dùng truyện của cô thu hút mọi người vào trang mạng, sau đó độc giả nhìn qua truyện của những người khác. Nhưng người đọc chạy tới nhưng chỉ nhìn chăm chăm vào truyện của cô.

Nhưng mà sự thật chứng minh, với một cái trang mạng truyện mới, thật sự không phải chỉ cần đại thần vung tay một cái là có thể mang đến lưu lượng truy cập. Những người đi vào đọc truyện của cô có hơn 90% đến liếc mắt qua truyện của những người khác cũng không thèm liếc, tỷ lệ chuyển đổi [5] thấp đến mức Lục Thành cũng không nghĩ đến.

[5] Tỷ lệ chuyển đổi được tính bằng số người nhìn thấy/ số người click vào. Tỷ lệ này thường được dùng đo lường hiệu quả quảng cáo...

Tạ Thanh im lặng một lát, hỏi: “Có chỗ nào tôi có thể giúp được không?”

Lục Thành lắc đầu: “Không phải do cô.” Nói xong đưa mẫu đơn đã xem xong, nói với cô: “Đại khái cốt truyện tôi đã nhờ biên tập điều chỉnh điểm cần tập trung, những cái khác đều làm rất tốt.”

Tạ Thanh: “Điểm cần tập trung?”

“Các giải thưởng đều thiên về một số điểm.” Lục Thành ngậm cười, “Có giải thiên về thành tích của tác phẩm, có giải thiên về tính sáng tạo. Liên quan đến giải thưởng của những bộ ngành liên quan phần lớn tham gia vào Văn học chính thống, muốn đề cao năng lượng tích cực, và hướng về phía trước.”

Cốt truyện của Tạ Thanh khá khái quát, toàn diện nhưng phong cách chỉnh thể lại tương đối u ám, hẳn muốn biên tập điều chỉnh một chút, tập trung vào điểm sáng trên người nhân vật chính, chính là làm nổi bật bất khuất chính diện của nhân vật chính.

Cuộc trò chuyện này liền kết thúc ở đây, chuyện đọc giả của Mặc Nhiên Tạ Thanh không có suy nghĩ thêm nhiều.

Nhưng qua hai ngày, đột nhiên trong ngành nổi lên một trận tin đồn nhỏ liên quan đến truyện mới của cô.

Cô nghe được chuyện này là nhờ biên tập gửi screenshot Weibo cho cô.

Nội dung Weibo là một chia sẻ mẫu của trang Mặc Nhiên khi muốn khen thưởng một tác giả nào đó.

Người chia sẻ chính là Nhất Sinh Thư.

Nhất Sinh Thư v:

Tôi vừa đọc <Cảnh xuân năm ấy> trên trang mạng Mặc Nhiên, tâm tình rất tốt, khen thưởng 10.000.000 Mặc Nhiên tệ.

Tiền giả thuyết trên đại đa số trang web văn học đều theo tỷ lệ 100:1, Mặc Nhiên cũng vậy.

Một ngàn vạn Mặc Nhiên tệ tương đương với mười vạn nhân dân tệ.

Biên tập viên như đang chia sẻ với cô một chuyện gì đó lý thú, sau khi chia sẻ screenshot còn trêu chọc cô: Tình hữu nghị giữa những Đại thần thật đáng giá....

Tạ Thanh khóa mi nhìn chăm chăm cái ảnh chụp kia, nhìn chăm chăm một hồi lâu mới tắt Wechat.

Nhìn từ góc độ cá nhân mà nói, cô không nghĩ sẽ nhận khoản tiền này. Cô cũng biết cách liên lạc với Nhất Sinh thư. Tuy bọn họ chưa hề có bất kỳ liên hệ về mặt cá nhân nào, nhưng sau sự việc <Xích Ngọc Lục> xảy ra cô cũng có ý thức lướt Weibo, tài khoản Weibo vẫn phải có, phát một tin cũng thật dễ dàng.

Nhưng cũng nhìn từ góc độ cá nhân mà nói, so với việc không muốn nhận số tiền này, cái cô mong muốn hơn chính là không có liên hệ gì với Nhất Sinh Thư.

Đoạn xá ly [6] ư? Cô cùng với Nhất Sinh Thư, trước đây bọn họ coi như không hề quen biết thì mới gọi là đoạn xá ly.

[6] 断舍离 – Có nghĩa là nói lời từ biệt với một người hoặc một vật nào đó, không hề có bất kỳ liên lạc nào nữa.

Nếu trước nay không hề quen biết, Nhất Sinh Thư cũng chỉ là một người đọc bình thường, cho cô một phần thưởng kếch xù cô sẽ nghĩ đến việc gửi trả sao?

Đại khái chính là có sự phân biệt.

Nếu trước khi gửi tiền thưởng độc giả liên hệ với cô, đại khái cô sẽ ngăn cản. Số tiền này có gì mà không tốt cơ chứ?

Nhưng nếu bạn đã từ chối, không nghĩ tìm trăm phương nghìn kế để liên lạc để trả tiền lại cũng không đáng, việc khen thưởng cho tác giả cũng là quyền lợi của người đọc.

Tạ Thanh có chủ ý không cần quản nhiều, chỉ mở ra Weibo, tìm được bài đăng đó, lướt lướt phần bình luận.

Độc giả của Nhất Sinh Thư nhiều, ngay cả fan Weibo cũng nhiều, hành vi này của thổ hào [7] cũng thực sự bắt mắt.

[7] 土豪 – Ngôn ngữ mạng, để chỉ những người có tiền, thích thể hiện, tiêu xài không hợp lý.

Đại đa số bình luận đều kinh ngạc cùng cảm thán Nhất Sinh Thư có tiền liền tùy hứng, cũng tỏ vẻ hiếu kỳ với áng văn này, muốn đọc thử xem.

Tắt Weibo, Tạ Thanh chuyên tâm viết bản thảo.

Nhất Sinh Thư không liên hệ tới cô, giống như đây là một hành vi của một độc giả thổ hào bình thường.

Một tháng sau, trước khi kết quả giải thưởng được công bố.

Cái giải thưởng này kỳ thật cũng không lớn, ngay cả Lục Thành cũng chưa nghe nói qua. Là của một giải thưởng cấp Thành phố mới ở phía nam nhằm nâng đỡ Văn học mạng. Năm nay là năm đầu tiên, với tính chất thử nước, Ngụy Bình đề nghị Tạ Thanh xin thử với tâm thái không cần ôm quá nhiều hy vọng.

Kết quả cũng không tệ lắm. Giải vàng duy nhất được trao cho tác phẩm mới của một vị Đại thần kỳ cựu, trong ba giải bạc Tạ Thanh cũng giành được một cái.

Ban Tổ chức đã lo lắng chu đáo mọi chuyện. Ngay khi giải thưởng được công bố, lập tức có người liên hệ lại để trao đổi công việc liên quan đến nghi thức trao giải.

Tạ Thanh muốn đi, một phần vì nơi đó là một địa phương có non xanh nước biếc, hơn nữa tác giả đạt giải còn có Lưu Cầm.

Nhưng nghĩ đến việc cô bước lên đài lãnh thưởng không thích hợp.

- ---- làm “Kẻ thần bí”, trong những trường hợp này thích hợp nhất vẫn là có một người đại diện lãnh thưởng. Nghĩ một chút, mọi người đều

vẫn luôn tò mò “Kẻ thần bí của Văn hóa Thành Thử” rốt cuộc là người thế nào, bọn họ sẽ nhìn chăm chăm trên đài. Lúc này trợ lý lên đài, nhận thưởng. Nhận xong, đại diện nói lời xin lỗi mọi người, tác giả của chúng tôi có việc không tiện tham dự. Có tạo được hiệu quả tốt không?

Ba ngày trước ngày trao giải, Lục Thành đưa vé máy bay cho cô.

“?” Tạ Thanh khó hiểu, “Cô không muốn đi một mình.”

“Giải thưởng có thể có người khác lãnh thay, chính mình đi xem trực tiếp ở hiện trường không phải tốt hơn sao.” Lục Thành thở ra một hơi, “Tôi đã nhìn qua, từ đó đến Tam Hiệp rất gần, có thể thuận tiện sưu tầm phong tục.” Dừng lại một chút, lại nói, “Cảnh sắc của Tam Hiệp rất tráng lệ, tôi thấy khá giống với cảnh tượng trong truyện huyền huyền của cô.”

Tạ Thanh vui vẻ tiếp nhận, Lục Thành âm thầm thở ra.

Sưu tầm phong tục gì đó, đối với tác giả rất quan trọng, những sinh hoạt phong phú thú vị có thể làm văn chương thêm rạng rỡ. Nhưng đưa ra lời mời này, ý của anh tủy ông không phải ở rượu [8].

[8] 他醉翁之意不在酒 – Thành ngữ; Thường để được dùng để nói lên một việc không nằm ở đó mà nằm ở một khía cạnh khác hoặc động cơ thầm kín.

Hắn muốn cùng cô đi ra ngoài một chút.

Ba ngày sau, Lục Thành cùng Tạ Thanh ngồi trên máy bay.

Ban Tổ chức sắp xếp mọi việc thật gấp gáp, chiều thứ bảy là lễ trao giải, mua vé máy bay vào sáng sớm thứ bảy.

Nhưng đây lại là một sự sắp xếp được cân nhắc kỹ càng.

- --- rất nhiều người khác tới tham gia buổi lễ trao giải đều rất bận, sắp xếp vào thứ bảy sẽ không ảnh hưởng đến công việc bình thường. Đối với những tác giả tới để nhận thưởng mà nói, mọi việc được sắp xếp trong một ngày là tốt nhất. Nếu chiếm dụng hơn một ngày có khả năng muốn nghỉ thêm nhiều ngày nữa.

Rất nhiều tác giả internet đã bắt đầu đăng truyện nhiều kỳ. Nếu gặp bạn bè bằng hữu hẹn đi ăn cơm, chỉ hận bản thân không thể ăn được nhiều lần hơn nữa trong một ngày để có thể hẹn tất cả các cuộc hẹn trong một ngày.

Đi cùng bọn họ còn có Ngô Mẫn, người lên đài lãnh thưởng sẽ nhờ cô ấy. Nhưng mà sau khi lãnh thưởng Lục Thành để cho cô ấy trở về Bắc Kinh, hẳn tính toán đưa mình Tạ Thanh đi “sưu tầm phong tục”.

Ba giờ chiều, lễ trao giải bắt đầu.

Đầu tiên Ban Tổ chức đọc diễn văn, tiếp theo là Cục Văn hóa địa phương sau đó là Chủ tịch của Thành phố lên đọc diễn văn, sau đó, chính thức tiến vào phân đoạn trao giải.

Giải thưởng bắt đầu với những hạng mục nhỏ và linh tinh như “Giải thưởng cho tác phẩm được nhiều người biết đến”, trao bảy tám cái, rốt cuộc cũng đến giải Đồng.

Vốn dĩ Tạ Thanh muốn gặp Lưu Cẩm, nhưng Lưu Cẩm đang bận rộn với truyện đăng nhiều kỳ của cô ấy, nhường biên tập của cô đến nhận thay, còn giận Tạ Thanh nói: Chỉ để gặp cậu đáng giá để tôi đi đến đó sao! Chúng ta gặp nhau ở Bắc Kinh không được sao!

Kế tiếp là giải Bạc.

Giọng người chủ trì trầm bổng du dương: “Ba tác giả giành được giải Bạc ---- Hoa Minh, tác phẩm <Kính trọng người>; Đầu cá bạc, tác phẩm

<Tổng khi hương vị>; Kẻ thần bí của Văn hóa Thành Thụ, tác phẩm <Cảnh xuân năm ấy>.

Trong hội trường vang lên một tràng vỗ tay theo đúng lễ tiết.

Người chủ trì chờ đến khi tiếng vỗ tay ngừng hẳn, tiếp tục nói: “Xin mời những tác giả đoạt giải lên sân khấu; xin mời Khách quý lên trao giải, Thành viên Ban trị sự Hiệp hội Nhà văn Trung Quốc, nhà văn mạng trứ danh Nhất Sinh Thụ lên đài trao giải.”

Lại một tràng vỗ tay như sấm dậy, sắc mặt Tạ Thanh lạnh lùng.

Ngô Mẫn nhìn Lục Thành theo bản năng, biểu tình của hắn so với Tạ Thanh còn lạnh hơn một ít.

Lúc trước Tạ Thanh không nhìn qua hoàn toàn quá trình được sắp xếp nhưng hắn đã xem qua.

Theo sắp xếp ban đầu, phân đoạn trao giải có tổng cộng bốn vị khách quý, được chia ra trao Giải vàng, Giải bạc, Giải đồng cùng những Giải thưởng nhỏ kh.

Vừa rồi, ở phần phát những giải thưởng nhỏ khách quý biến thành hai người, trong đó có một vị nguyên bản là muốn trao Giải bạc, chính là Lãnh đạo Cục Văn hóa địa phương.

Nhưng cái kiểu điều chỉnh nhỏ nhặt này bình thường trong những lễ trao giải thường xuyên xảy ra, lúc đó Lục Thành cũng không quá để ý.

Bây giờ mới biết là cái gì.

Chỉ là không hiểu rõ lắm vì cái gì mà cuối cùng Nhất Sinh Thụ đã đến.

Là do ban đầu Ban tổ chức không mời được hắn, sau đó lại thuyết phục được hay là hắn chủ động đề nghị?

Cái này cũng hoàn toàn khác biệt.

Chuyến này, ngoài Lục Thành còn có một người là “Ý của tủy ông không phải ở rượu.”

Chỉ sợ Nhất Sinh cũng như vậy.

Trong tiếng vỗ tay, hai vị tác giả khác đã đi lên sân khấu.

Ngô Mẫn đứng lên, bị Lục Thành ngăn lại.

Lục Thành ý bảo cô ngồi, chính mình đi lên bậc thang cách đó không xa.

Tiếng vỗ tay vẫn còn tiếp tục chưa có dấu hiệu dừng lại, ba người bước lên sân khấu theo lễ tiết mà bắt tay nhau, sau đó rất vi diệu, hai người còn lại rõ ràng cảm nhận được một luồng khí lạnh như có như không.

Hoặc có thể nói rằng là một luồng sát khí như có như không.

Cô gái trẻ bưng tới cúp cùng giấy chứng nhận, quá trình trao giải bình thường không có gì lạ xảy ra. Chỉ là tới khi Lục Thành nhận giải, Nhất Sinh Thư nghe rõ ràng một câu nói được đề thấp: “Đừng làm phiền cô ấy.”

Nhất Sinh Thư đưa cho hắn: “Lời này có ý gì?”

“Vì muốn tốt cho anh.” Lục Thành đạm cười.

Nhất Sinh Thư bình tĩnh cùng hắn bắt tay: “Chuyện tình cảm cá nhân, Lục tổng cũng đừng quản.”

Lục Thành nhẹ hút một ngụm khí lạnh.

Tuy rằng lúc trước hắn nhận ra một chút, nhưng hiện tại Nhất Sinh Thư chân chính xác nhận suy nghĩ của hắn.

- -- Nhất Sinh Thư từng bước ép sát Tạ Thanh, cũng không phải đơn thuần áy náy hoặc hâm mộ tài hoa.

Thời điểm ban đầu có lẽ giống như hẳn lúc ban đầu chỉ là đơn thuần thưởng thức tài năng của cô, đứng ở góc độ văn học cho rằng cô không nên bị mai một.

Nhưng tiếp xúc lâu dần, cảm tình chậm rãi thay đổi.

Một cô gái có tài lại cứng cỏi như vậy, mị lực bắn ra tứ phía. Hẳn cũng bị cô làm cho mê mẩn, dựa vào cái gì cảm thấy Nhất Sinh Thư sẽ không?

Hai người theo lễ tiết mà bắt tay, từng người không tự chủ được mà dùng lực, cho đến khi nhiếp ảnh gia chụp xong ảnh chung, người lãnh thưởng cùng khách quý xuống sân khấu mới buông ra.

Lục Thành vô cùng tin tưởng, sau khi lễ trao giải kết thúc, Nhất Sinh Thư sẽ xuất hiện trước mặt Tạ Thanh đi tìm cảm giác tồn tại. Vừa vặn sau đó còn có một bữa tiệc tối, những kiểu yến hội này là một nơi thích hợp để trò chuyện.

May mắn thay, may mắn thay, trước đó hẳn đã sắp xếp hành trình sau đó.

Ngồi lại ghế ngồi, Lục Thành lấy di động ra, không tiếng động mà gửi cho Ngô Mẫn một tin nhắn Wechat: “Liên lạc với xe chuyên dùng đi Tam Hiệp, sớm hơn hai tiếng.”

Ngô Mẫn ngồi bên cạnh hẳn, khó hiểu mà quay đầu nhìn hẳn một cái, trả lời: “?”

“Lục Thành”: Ủ.

Ngô Mẫn không hỏi gì thêm: OK.

Tiếp theo thấy Lục Thành dựa sát hơn qua về một bên còn lại, nhỏ giọng hỏi Tạ Thanh: “Xe đi Tam Hiệp tới sớm, cô xem chúng ta trực tiếp đi, không đi dự tiệc tối được chứ?”

Cái này chính là ý muốn của Tạ Thanh, căn bản cô cũng không thích những loại xã giao này, lập tức gạt đầu.

Lục Thành thả lỏng, sửa sửa áo khoác âu phục, mỉm cười nhìn về phía sân khấu, chuyên tâm xem nghi thức kế tiếp.

*****

Lúc tiệc tối bắt đầu, Nhất Sinh Thư đợi Tạ Thanh đã lâu nhưng không thấy kết quả, đành phải nhờ nhân viên công tác dò hỏi xem người của Thành Thư Văn Hóa đang ở đâu.

Nhân viên công tác báo lại: “Giống như có việc gì gấp, đi trước rồi.”

Mặt Nhất Sinh Thư tái xanh.

Trên chuyến xe chuyên dụng để đi Tam Hiệp, hai người đều ngồi ghế sau. Phải ngồi xe mấy giờ liền, khó tránh khỏi việc dừng lại ở trạm nghỉ chân ở đường cao tốc.

Tạ Thanh không xuống xe, Lục Thành tranh thủ đi siêu thị. Sau khi xe lại khởi hành, hẳn mở ra một gói gì đó xé mở.

Mở hộp ra, lấy một cái, lại xé mở đóng gói, đưa cho Tạ Thanh.

Tạ Thanh khách khí xua tay theo phản xạ có điều kiện: “Không cần, cảm ơn.”

“Ăn đi.” Lục Thành cười nhạt, “Còn phải đi ba tiếng nữa.”

Cô chần chừ một lúc, duỗi tay tiếp nhận, sau đó xoay người, cúi đầu lục lọi gì đó trong ba lô.

Chỉ trong chốc lát, lấy ra một gói đồ ăn nhỏ màu bạc hút chân không cho hẳn.

Lục Thành nhận được nhìn thấy, đặc sản Hồ Nam, cá cay.

Mang theo cá khô tùy thân, con nhím nhỏ biến thành con mèo nhỏ.

Trong lòng hẳn chế nhạo, tiện tay mở ra ăn.

Cá khô này đúng là rất cay, đối với hẳn mà nói có hơi cay hơn một chút, nhưng hẳn ăn đến mức tâm tình không tồi, vừa nhai vừa xem núi non trập trùng ngoài cửa sổ.

Hẳn quay đầu ngắm phong cảnh, đối với cô mà nói vừa vặn.

Cô len lén nhìn sườn gò má của hẳn.

Hẳn thật là đẹp mắt.

Lần đầu tiên nhìn thấy hẳn cô đã cảm thấy kinh ngạc, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, mỗi lần cô đều thầm than cô cảm thấy trái tim mình ngày càng mềm.

Đều nói tâm sinh tướng, hẳn xuất phát từ ngành Văn học, mặt mày luôn có một loại cảm giác văn nhược đặc trưng của những người làm Văn học.

Nhưng cùng lúc đó, tổng quan khuôn mặt còn bộc lộ một loại chính nghĩa.

Ở rất nhiều thời điểm chính là có ý nghĩa là kiên cường, đối lập với văn nhược, nhưng hai loại cảm giác này kết hợp lại rất thích hợp.

Cái kết hợp vừa đúng đó lại chính là bộ dáng cô thích.

Cá khô hơi cứng, một bọc nhỏ cũng đủ để ăn thật lâu. Hăn ăn thật lâu, cô cũng có thể nhìn thật lâu.

Chờ đến khi hăn ăn xong cúi đầu đem rác bỏ vào túi ni lông, cô mới vội vàng thu hồi ánh mắt lại.

Sau khi thu hồi rác xong xuôi, ánh mắt Lục Thành dừng trên tay cô.

Một hồi lâu, đồ ăn trong tay cô mới ăn có một phần ba.

Không hợp khẩu vị?

Hăn nghĩ nghĩ, lại lật gói khoai tây chiên ra: “Ăn chút đồ mặn?”

“Dạ?” Bộ dáng của cô như vừa mới hoàn hồn, sừng sốt một chút, “Không cần...” Vừa nói vừa cúi đầu cắn một miếng.

Lục Thành lúc này mới chậm chạp ý thức được: “Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Cô gật gật đầu.

Hăn vội nói: “.... Không quấy rầy cô nữa.”

Hăn sợ cô đang suy nghĩ đến cốt truyện.

Tác giả khi nghĩ đến cốt truyện khi bị quấy rầy, phần lớn đều cảm thấy vô cùng bức bối.

Hăn không muốn cô cảm thấy hăn phiền.

Lần thứ hai Lục Thành cố tình quay đầu nhìn về cửa sổ, nhưng bởi vì cố tình, biên độ lớn hơn so với khi nãy.

Vì thế ngay cả sườn mặt của hấn Tạ Thanh cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn được sau đầu hấn.

“...” Cô không nhịn được mà hậm hực, mấy lần muốn mở miệng, lại không biết nói gì cho tốt.

Hay là hấn vẫn là quấy rầy cô đi.

Cô không có nghĩ cái gì khác.

Cô đang nghĩ đến hấn.

Không thể nói như vậy ....

Những lời này một câu cô cũng không thể nói.

Tạ Thanh khó xử, bị đè nén mà ngồi cứng đờ, trong lòng lộn xộn, cảm thấy đời này kiếp này hình như chưa hề có thời khắc nào có cảm giác mâu thuẫn như đứng đông lửa, như ngồi đông than như vậy.

Trong lòng cô như có hai người đánh nhau, một người chính là lý trí, người còn lại là xuân tâm đang nảy mầm.

Rồi sau đó, cũng không lâu lắm, xuân tâm kia chiến thắng.

Cô muốn nói gì đó với hấn.

Lục Thành cảm giác đầu vai bị chạm vào một cái.

Quay mặt lại, thấy cô đưa qua gói cá khô thứ hai.

“Anh ăn nữa không?” Biểu tình của cô chân thành.

“Cảm ơn.” Hấn mỉm cười tiếp nhận, mới vừa xé gói, điện thoại Tạ Thanh vang lên.

Cô cầm lên xem, hần quét mắt qua theo bản năng, nhìn thấy người gọi đến là “Lưu Cẩm.”

“A lô, Lưu Cẩm?” Tạ Thanh nhấn phím nhận điện, vừa mới nói ba chữ tiếng thét chói tai từ đầu biên kia làm cô không thể không đem điện thoại đưa ra xa.

“Thanh Thanh!!! Cậu với Thư Đại rốt cuộc sao lại thế này! Cậu nhanh chóng nói thật cho tôi đi!!!” Giọng nói của Lưu Cẩm hưng phấn kích động, tràn ngập cảm giác hăng tiết khi nghe ngóng bất quá.

“...” Tạ Thanh nhìn chằm chằm điện thoại hai giây, chờ cô ấy gào xong rồi, mới đem điện thoại để sát vào tai, “Cái gì chứ?”

“Cậu thực sự không biết hay đang làm bộ với tôi thế???” Lưu Cẩm tiếp tục thét chói tai, “Bình luận trên Weibo của hần với Weibo của Văn hóa Thành Thư nổ tung rồi!!!”

Tạ Thanh càng thêm mờ mịt: “Cậu nói rõ ràng...”

“A, cậu thực sự không biết?” Lưu Cẩm điều chỉnh cảm xúc một chút, “Truyện mới của cậu trên Mặc Nhiên...” Lục Thành ngồi bên cạnh cũng nghe được rõ ràng: “Hần mới vừa thưởng cho cậu một trăm vạn!!!”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 39

Ngắt điện thoại, Tạ Thanh quay mặt về phía ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm núi non trùng điệp, hít sâu một cái.

Lục Thành hơi chằm chước, hỏi: “Nhất Sinh Thư gửi thưởng một trăm vạn?”

“Ừ.” Cô không có quay lại, miệng lưỡi đông cứng, “Phiền chết được.”

Hắn không chỉ gửi thưởng, còn chia sẻ trên Weibo, tuy rằng không phải chia sẻ mang tính cá nhân chỉ theo khuôn mẫu, nhưng lấy danh tiếng của hắn, có thể tưởng tượng sẽ gây sốc.

Cho dù là trong vòng tác giả hay độc giả, khẳng định đều suy đoán chuyện này rất cuộc là thế nào --- là một kế hoạch marketing được lên kế hoạch tỉ mỉ hay hai người có gì đó ở phương diện cá nhân.

Bất luận là loại nào, cô đều không muốn.

Tuy rằng cái trước không ảnh hưởng đến toàn cục, cái sau nếu cô làm như mắt diếc tai ngò liền không có gì, nhưng cái làm cô chán ghét đó là bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Cái này cùng với cách Lục Thành làm marketing cho cô rất khác nhau. Cách thức làm marketing của Lục Thành tuy hoa hòe lòe loẹt, nhưng vẫn luôn đặt trọng tâm ở chất lượng và nội dung của tác phẩm, mặc dù sử dụng cái danh hiệu “Kẻ thần bí của Văn hóa Thành Thư” làm cho mọi người

ngộ luận, nhưng chỉ mang tính chất phụ trợ, như cũ mọi thứ đều tập trung vào tác phẩm.

Nhất Sinh Thư làm như vậy, lại không hề liên quan đến tác phẩm của cô, sẽ làm cho mọi người tập trung vào mức thu nhập cùng với vấn đề tình cảm mà thảo luận.

Tạ Thanh chán ghét loại cảm giác này.

Hơn nữa, cô không kiềm chế được mà suy nghĩ, nếu người bên cạnh cũng thực sự cho rằng cô cùng Nhất Sinh Thư có cái gì đó, cô nên làm gì bây giờ.

Cố gắng hòa hoãn cảm xúc, cô nhìn chăm chú vào sắc trời dần tối tắm cùng núi non mênh mông trập trùng an tĩnh một lát, gằn từng chữ nói: “Nhất Sinh Thư thật đáng ghét!”

Đây là lời nói thật, cô nói đến tình cảm chân thật. Nhưng nói xong, cô lại cực kỳ khẩn trương, cực kỳ chột dạ đến mức cô cũng không dám nhìn hẳn.

Im lặng trong chốc lát, nghe được hẳn nói: “Tôi biết cô không thích hẳn.”

Lục Thành hạ giọng nói: “Kéo cô đi sớm như vậy thực ra là để trốn hẳn.”

Tạ Thanh kinh ngạc mà nhìn về phía hẳn.

Lục Thành có chút lúng túng hơi tránh né, gật đầu thừa nhận: “Không phải xe đến sớm, tôi sợ hẳn sẽ gây chuyện vào tiệc tối nay.”

Tâm tình của Tạ Thanh càng trở nên phức tạp.

Ngừng một chút, hấn lại nói: “Đừng để ý đến hấn, đợi đến khi về lại Bắc Kinh tôi sẽ giải quyết việc này.”

Tạ Thanh: “Giải quyết như thế nào?”

“Chờ tôi chậm rãi suy nghĩ đã.” Hấn cười nhạt, “Không phải là chuyện gì lớn, không khó giải quyết, cô yên tâm.”

Tạ Thanh gật gật đầu. Cô tin hấn, nhưng không tự chủ được mà nổi lên suy nghĩ chuyện này giải quyết như thế nào.

Chuyện này thực sự là rất phiền mà.

*****

Hơn tám giờ tối, xe rớt cuộc cũng đến nơi.

Lục Thành chọn khách sạn ở Tây Lăng Hạp, điểm tốt là rất gần khu tham quan, chỉ có 200m đi bộ; nhưng điểm chưa tốt chính là một khách sạn đặt trên núi như vậy điều kiện thật sự có hạn, hấn đã tận lực chọn nơi tốt nhất, nhưng vẫn chỉ là một nhà nghỉ đạt tiêu chuẩn.

Tạ Thanh ngược lại kén chọn nơi ở, thu thập mọi thứ xong, liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Qua một lát, Lục Thành gửi tin nhắn WeChat tới: Đi ăn cơm thôi.

Đầu óc muốn cô đứng dậy, nhưng thân thể cực kỳ mệt mỏi hoàn toàn không có ý định động dậy.

Hơn nữa ăn vặt trên đường, bây giờ cô cũng không quá đói, liền trả lời: Mệt mỏi quá, không muốn động dậy, anh đi ăn đi, tôi muốn ngủ sớm một chút.

Lục Thành nhìn tin nhắn WeChat giãy giụa một chút.

Thật ra hẳn cũng không đói, lại mâu thuẫn xem có nên mượn chuyện này khuyên cô nên ăn uống điều độ biểu đạt sự quan tâm của mình hay không.

Hắn mất một thời gian dài suy nghĩ đi suy nghĩ lại, soạn tin nhắn rồi lại xóa trước khi kịp gửi đi.

Tạ Thanh nhìn dòng chữ trên giao diện “Đối phương đang gõ chữ...” giằng co thật lâu, nhưng lần thứ hai lại gửi lại một tin nhắn lời ít ý nhiều.

“Lục Thành”: Được, nếu đói bụng gọi tôi. Ngủ ngon.

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Ngủ ngon~

Tạ Thanh lại nằm liệt một lát, sau đó lại bò dậy đi tắm rửa, xong liền ngủ.

Khi nằm trên giường chỉ mới 9 giờ hơn, cũng chính là thời gian cô bình thường ngừng viết bản thảo. Ngủ sớm kết quả là đồng hồ sinh học của cô không thích ứng kịp, hơn 5 giờ cô đã tỉnh lại.

Tia nắng ban mai nhàn nhạt tiến vào bức màn bằng sa, Tạ Thanh ngáp một cái, kéo màn cửa mở cửa sổ, hít sâu một hơi không khí lành lạnh mờ mịt sương khói.

Không khí khe núi mới mẻ mang đến chút rung động, không biết có phải vì có nhiều oxi hơn hay không mà chỉ cần hít một hơi vào thôi, cả đại não lẫn trái tim đều vì đó mà chấn động, trong chớp mắt cơn buồn ngủ liền được xua tan hoàn toàn.

Rửa mặt rồi lại trang điểm nhẹ, Tạ Thanh đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô ghé sát vào cửa phòng Lục Thành nghe ngóng, một chút động tĩnh cũng không có. Đoán chắc hẳn còn chưa thức dậy, liền gửi hẳn một tin

nhấn.

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Tôi thức dậy rồi, đi loanh quanh một chút, có việc gì gọi tôi ~

Sau đó đi xuống lầu.

Tuy là khách sạn tư nhân, nhưng vẫn có người trực ban 24 giờ. Lúc này ở bàn trực ban đã có một cô gái nhỏ nhìn ra khoảng 16-17 tuổi, phỏng chừng là con gái của ông chủ, cuối tuần trở về phụ giúp.

Cô bé ngồi ở bàn tiếp tân làm bài tập, nhận ra có người tới, ngẩng đầu chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành.”

“Xin chào.” Tạ Thanh cười, đi đến, đầu tiên hỏi cô bé vào lúc này gần đây có chỗ nào có thể đi dạo không.

Cô bé thuần thục cầm bản đồ đưa cho cô, chỉ tay lên bản đồ giải thích: “Chỗ này đều là chỗ tham quan, 7 giờ mới mở cửa. Nhưng phong cảnh xung quanh cũng không tồi, chị có thể đi dọc theo con đường này. Đằng sau chỗ này có một thôn nhỏ, chỉ có người bản xứ chúng em, hiện tại có chợ sáng, nếu chị có hứng thú có thể đi xem.”

“Được, chị cảm ơn.” Tạ Thanh tự mình cầm lấy bản đồ lại nhìn, đi ra ngoài cửa.

Lục Thành sắp xếp hành trình ở chỗ này bốn ngày ba đêm, khu tham quan xem non nước cần rất nhiều thời gian, Tạ Thanh tính toán trước mắt đi xem thôn kia xem thử.

Đối với nhà văn mà nói, non nước là phong cảnh, người cũng là phong cảnh. Non với nước kết hợp tạo thành thế giới dưới chân, còn người với người kết thành những câu chuyện trước mặt họ.

Khách sạn nằm ở trước mặt thôn, từ khách sạn đi vòng sang con đường nhỏ bên cạnh, thôn xóm náo nhiệt như đang hiện ra trước mắt. Thôn không lớn, chợ sáng cũng không có một địa điểm cố định, tất cả mọi người đều bày bán ven đường. Có cả đàn ông lẫn phụ nữ, vợ chồng cùng nhau bận rộn cũng nhiều, phần lớn hàng hóa được bày bán là nông sản cũng đồ dùng sinh hoạt, cũng có mấy quầy bán cá, là cá tươi vừa được bắt lên từ sông.

Mấy thứ này Tạ Thanh không mua được, chỉ đi qua chỗ bán điếm tìm mua một cái bánh đậu [1]. Vừa trả tiền xong, một đám nhóc mười một mười hai tuổi đi ngang qua, mồm nấp miệng cười ở bên cạnh chọn món ăn.

[1] 豆沙饼 - Bánh nhân đậu.

Chủ quán tay chân lanh lẹ, nhanh chóng đưa cho bọn trẻ những món đã gọi trước đó sau khi gói gọn gàng, trả xong tiền, bọn trẻ kéo thành một hàng chạy con đường lên núi, còn có người nói: “Mau mau mau, không kịp rồi, không kịp rồi!”

Tạ Thanh phì cười, nhìn lại chủ quán, thuận miệng hỏi chủ quán: “Tụi nhỏ là đi học sao ạ? Chủ nhật còn đi học?”

“Ai, lớp 6 [2].” Chủ quán vừa cười vừa thở dài, nói với cô với ngữ âm địa phương, “Bây giờ trẻ con có áp lực rất lớn nha, mỗi ngày bài tập nhiều đến chất thành đống.”

[2] Ở Trung Quốc, giáo dục tiểu học 6 năm, bọn nhóc này đang học cuối cấp nên sắp phải thi chuyển cấp.

Tạ Thanh phụ họa hai câu, nói may mình sinh ra sớm, sau đó chào tạm biệt chủ quán trong tiếng cười, tiếp tục đi dọc theo con đường nhỏ phía trước.

Đi trong chốc lát, cô phát hiện thôn này nằm rải rác trên đồi, diện tích cũng không quá rộng nhưng rất dài, hầu như những ngôi nhà đều nằm hai bên đường mòn.

Đi thêm một lát, cô nhìn thấy trường tiểu học kia.

Trường học thoạt nhìn rất cũ, tường được dựng từ những tấm gỗ, bảng hiệu nằm trên cửa lớn cũng làm từ gỗ, tên của ngôi trường được viết bằng sơn đỏ để viết.

Tên của trường cũng thực sự giản dị tự nhiên: Trường tiểu học thôn XX.

Nhưng diện tích của trường lại lớn hơn so với tưởng tượng của Tạ Thanh.

Cái thôn này, bất quá từ chỗ khách sạn cô đi vào, cơ bản chính là cửa thôn, trường học chính là cuối thôn. Tính toán đâu ra đó toàn thôn cũng chỉ trên dưới một trăm hộ dân, trẻ con cũng không quá nhiều, theo suy nghĩ của cô, chỉ cần hai gian phòng học có thể chứa hết toàn bộ học sinh.

Nhưng mà trường học này lại là một tòa nhà bốn tầng rất đàng hoàng. Bên ngoài tòa nhà chình chình tề tề mà dán bằng gạch men sứ, từ số cửa sổ mà phán đoán, đại khái có tới hai mươi phòng.

Bộ mặt của công trình?

Thói quen khai thác tâm lý cuộc sống làm Tạ Thanh theo bản năng mà phỏng đoán, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại loại bỏ suy nghĩ này.

Không phải bộ mặt của công trình. Cô nhìn ra hầu hết những cửa sổ thủy tinh của các phòng học đều cắt dán giấy hoa, hẳn là được dán vào Tết âm lịch. Thông thường Tết âm lịch sẽ không có người đến thị sát, làm bộ

mặt công trình cũng không có đạo lý làm đến như vậy. Những phòng học đó đại khái đều có người thực sự dùng.

Cô bắt đầu tưởng tượng đến những khía cạnh khác, còn chưa kịp nghĩ ra được lý do gì thì nhìn thấy bảo vệ ngáp một cái bước ra từ phòng thu phát.

Là một anh chàng chừng hai mươi tuổi, chắc là trực ban cũng có chút nhàm chán, liền nhìn cô hỏi: “Khách du lịch à?”

“Ừ.” Tạ Thanh gật gật đầu, sẵn hỏi cậu ta, “Trường học này có bao nhiêu người?”

Bảo vệ nói: “Nhiều hơn năm trăm.”

“Nhiều như vậy sao?” Tạ Thanh quay đầu lại liếc qua thôn có quy mô không lớn, “Vì sao lại có nhiều trẻ con như vậy?”

“Trẻ con của những thôn phụ cận cũng tới đây học.” Bảo vệ chỉ cho cô, “Cô xem bên kia, bên kia... Còn có chỗ kia, có phải hay không có thể nhìn thấy nhà ở không?”

Chỗ hẻm chỉ mỗi một chỗ đều cách nhau khá xa, ánh mắt cô lướt qua nhà cửa trước mặt, ở chung quanh trên núi gian nan tìm được bóng dáng nhà cửa.

“Xa như vậy, làm sao đi đến chỗ này được?” Cô tiếp tục hỏi. Đứng ở vị trí này, hoàn toàn nhìn không ra được đường đi.

“Có đường núi.” Bảo vệ nói, “Nhưng rất nguy hiểm. Đối diện có một thôn ở bờ sông, đi qua đây bằng thuyền còn đỡ hơn chút. Đường núi mỗi lần trời mưa hay tuyết rơi không dễ đi, năm trước có một đứa bé té ngã.”

Tạ Thanh: “Té ngã?”

Bảo vệ: “Mất mạng.”

Trong lòng Tạ Thanh lộ bộ một chút. Quê của cô tuy rằng kinh tế không được tốt lắm nhưng địa thế so với nơi này vẫn đơn giản hơn nhiều. Trẻ con chết trên đường đi học, loại chuyện này đối với cô chỉ tồn tại trong tin tức.

Cô truy vấn bảo vệ: “Chính phủ không cho sửa đường sao?”

“Cho chứ.” Bảo vệ cười khổ buông tiếng thở dài, “Nhưng không có tiền, tất cả mọi người đều không có tiền, mọi người đã làm quen với chuyện đó lâu nay.”

Tạ Thanh nghĩ nghĩ: “Thế có nhận tiền quyên góp không?”

Bảo vệ sững sốt, duỗi tay chỉ về cái rương màu đỏ trong phòng thu phát: “Cảm ơn.”

Tạ Thanh lắc đầu: “Khoản khá lớn.”

Bảo vệ: “?”

*****

Ở khách sạn, tối qua Lục Thành làm việc đến khuya, ngủ đến hơn 8 giờ mới tỉnh.

Cầm lấy di động, hần nhìn thấy tin nhắn của Tạ Thanh, do dự một chút nhưng không có hề sốt ruột gọi cô ngay, chờ đến sau khi đã rửa mặt xong có thể ra cửa mới gọi điện thoại.

Điện thoại chuyển được, nghe được giọng nói của cô thực vui vẻ: “Anh tỉnh rồi à?”

Lục Thành: “Ừ, cô đang ở đâu?”

“Tôi quay lại bây giờ!” Cô hỏi tiếp: “Hôm nay chúng ta đi đâu, khu tham quan sao?”

Hắn ừ một tiếng: “Tôi đi qua khu tham quan xếp hàng mua vé, cô trực tiếp đi đến cổng lớn tìm tôi? Cô biết chỗ đó rồi chứ?”

“Biết rồi, tôi nhìn thấy tối hôm qua rồi.” Tạ Thanh nói xong chào tạm biệt hắn, mang theo giọng nói cực kỳ vui vẻ.

Có chuyện gì mà vui như vậy?

Lục Thành cau mày một cái, buồn bực tự hỏi một lát, không trực tiếp hỏi cô qua điện thoại.

Những chuyện thú vị vẫn là gặp mặt chia sẻ vẫn tốt hơn.

Rồi sau đó hắn ra cửa, đi khu tham quan xếp hàng mua vé. Vào tháng này, Tam Hiệp vẫn chưa hoàn toàn ấm áp không tính là mùa cao điểm, khách du lịch cũng không nhiều, chưa đến năm phút là có thể mua được vé rồi.

Lại đợi một lát, hắn nhìn thấy một đám người menh mông cuồn cuộn đi về phía bên này.

Ban đầu hắn nghĩ là đoàn khách du lịch, nhưng nhanh chóng phát hiện là không phải vậy. Trong đó không có ít người đều mặc âu phục, xuất hiện tại nơi núi non này giống nhau lẫn lộn đi khảo sát tình hình hơn.

Hơn nữa, dường như tất cả đều vây quanh một người nói chuyện.

Bọn họ lại gần một chút, Lục Thành phát ngốc.

Tạ Thanh?!

Người bị vây quanh kia, là Tạ Thanh.

Tạ Thanh cũng nhìn thấy hắn, vẫy vẫy tay, sau đó đi về phía hắn.

Toàn bộ đội ngũ cùng nhau đi về phía hắn.

“...” Lục Thành đứng yên ở đó, “Sao lại thế này?”

“Giới thiệu với anh một chút.” Tạ Thanh mỉm cười nói với hắn, “Vị này là trưởng thôn của những thôn gần đây, vị này là cán bộ giúp đỡ người nghèo... Vị kia là hiệu trưởng Quách của trường Tiểu học.”

“Xin chào, xin chào.” Lục Thành khách khí bắt tay với bọn họ, tiếp theo nhìn về phía Tạ Thanh, ánh mắt bày tỏ sự khó hiểu.

- ---- Cô rốt cuộc muốn làm gì?

Tạ Thanh nhìn thấy nghi hoặc của hắn, cô đạm cười: “Tôi vừa đại diện cho Thư Đại quyên 55 bạn giúp bọn họ sửa đường xá.”

Một câu, đem sự tình nói rõ.

Cơ bản trên trang web người đọc được thưởng tiền, người sở hữu cùng tác giả chia đôi, Mặc Nhiên cũng vậy.

Trước đó Nhất Sinh Thư gửi 10 vạn, sau đó lại gửi 100 vạn, số tiền đến tay Tạ Thanh vừa lúc là 55 vạn.

Đương nhiên, số tiền thực tế đến tay còn phải khấu trừ thuế, nhưng mà Tạ Thanh hiển nhiên không so đo vấn đề thuế má.

Lục Thành cũng đã làm từ thiện qua, biết được chi phí tu sửa đường xá ở những nơi này đều không quá đắt đỏ, 55 vạn phỏng chừng có thể làm được mấy con đường, kinh động đến nhiều người như vậy cũng không có gì lạ.

Mọi người hình như cũng không biết làm cách nào cảm tạ mới thích hợp, không nói hai lời đầu tiên đem tiền vé tham quan trả lại cho bọn họ.

Sau đó đề nghị cùng đi du ngoạn với bọn họ.

Tạ Thanh nhanh chóng cự tuyệt: “Không cần không cần, chúng tôi muốn tự mình đi chơi cho thoải mái, nhiều người không thích hợp.”

Một số quan chức trong thôn lại nói: “Vậy thì giữa trưa chúng tôi mời khách.”

“Không cần, thật không cần.” Tạ Thanh tiếp tục cự tuyệt, “Giữa trưa chúng tôi chưa chắc có thể ra khỏi khu tham quan.”

Cũng đúng.

Nhưng mỗi người đều không cam lòng ---- đột nhiên thu được một khoản quyền góp nhiều như vậy, mỗi người bọn họ đều cảm thấy nhất định phải làm cái gì đó biểu thị lòng biết ơn mới được.

Lúc này Lục Thành mới mở miệng: “Các ngài có thể làm cờ thưởng không?”

“Cờ thưởng?” Mấy người đều ngẩn ra một chút, chợt có người gật đầu, “Có thể, đi lên trấn một chuyến là có thể làm được.”

“Vậy cho cô ấy một cái cờ thưởng đi.” Hãn cười nói.

Tạ Thanh cau mày, vẻ mặt khó hiểu mà nhìn hãn: “Tôi muốn cờ thưởng làm gì...”

Cái này cũng thật kỳ quái, treo ở đâu?

Treo ở trong nhà? Gia đình tức khắc trở thành nhà của một lão cán bộ.

Treo ở công ty? Công ty trong giây lát liền biến thành phòng khám bệnh.

Lục Thành tiếp tục nói: “Cô ấy lấy danh nghĩa Nhất Sinh Thư quyên góp, trên cờ thưởng ghi Cảm tạ Nhất Sinh Thư là được.”

“?” Tạ Thanh càng nghi hoặc, biết hẳn là muốn làm gì đó, nhưng không biết cụ thể hẳn muốn làm gì.

Để Nhất Sinh Thư giận cô sao? Để cho Nhất Sinh Thư biết cô không chỉ là trốn đi trước mặt hẳn, còn ở bên này giống trống khua chiêng lấy danh nghĩa hẳn quyên góp?

Chờ bọn họ đến gần khu tham quan, nhóm quan chức trong thôn đã đi rồi, Tạ Thanh lén lút hỏi Lục Thành vấn đề này.

Lục Thành bày ra vẻ mặt ghét bỏ: “Anh làm như vậy có ấu trĩ lắm không?”

“...” Tạ Thanh bĩu môi.

Anh không chỉ ấu trĩ thôi sao? Anh còn bày vẽ cho người ta sửa tên trong ghi chú nữa kìa.

Lục Thành nhìn qua đã hiểu cái ý vị của cái bĩu môi của cô, tức khắc lúng túng, nghiêm mặt nhíu mày: “Biểu tình của cô là gì thế?”

“Anh đoán xem?” Vẻ mặt cô tràn đầy ý vị muốn tranh cãi nhướng mày.

Lục Thành ôm cánh tay: “Không cho nói ra.”

“...” Cô nâng mi mắt liếc hẳn, phát ra một tiếng bất mãn, “Hứ”.

Rồi sau đó cô liền xoay người đi về hướng trên núi, trong lòng không phục không cam lòng mà tiếp tục chế nhạo:

Làm sao có thể ấu trĩ như vậy!

Quý ấu trĩ!

Dám làm nhưng không dám để người ta nói!

Cường ép văn tôn[1]!

[1] 挽尊 – Ngôn ngữ mạng, có nghĩa là không cho ai trả lời câu hỏi mình đặt ra.

Con nít ba tuổi cũng không ấu trĩ như anh!

Lục Thành nhẹ hừ một tiếng, ngậm cười không nói lời nào mà đuổi theo.

Con nhím nhỏ lại tức giận xù lông lên rồi, không biết là có thể dễ dàng được bằng trái cây không nữa.

Hay lại phải đút cá khô nhỉ?

Hắn nghiêm túc suy nghĩ một chút về chuyện khu tham quan có bán cá khô không.

*****

Ba ngày sau, lãnh đạo địa phương đuổi đến gặp bọn họ trước khi họ đi, đem cờ thưởng đến khách sạn.

Tạ Thanh tiếp nhận rồi cảm ơn một lượt, sau khi tiễn người đi xong về phòng, nhìn thấy phòng đối diện của Lục Thành mở ra.

Thăm dò nhìn vào, hẳn để cờ thưởng trên giường, cầm di động lên chụp hình.

“Chụp ảnh làm gì?” Cô hỏi.

Lục Thành cười một tiếng: “Không phải em muốn vạch rõ ranh giới với Nhất Sinh Thư sao?”

Hắn giúp cô phân rõ ranh giới.

*****

Đêm hôm đó, có một tin đồn mới trong ngành: Sự việc Thư Đại vung tiền như rác có phần tiếp theo!

Weibo chính thức Văn hóa Thành Thư v:

Cảm ơn sự ủng hộ mạnh mẽ của @Nhất Sinh Thư Đại Đại với <Cảnh xuân năm ấy>

Người thần bí đã đem tiền thưởng quyên góp, giúp cho những trẻ em sống trong núi có thể an toàn đi học.

Chúng ta cùng nhau làm cho Tổ quốc ngày càng tốt đẹp ~ [So tâm]

Đính kèm bản đồ của trường học, bản đồ của những con đường đất cheo leo, cùng với bức ảnh của cờ thưởng.

5726 chia sẻ, 1627 bình luận, 7431 thích.

Phía dưới bình luận đại khái chia thành hai loại.

Một loại là điên cuồng ca ngợi:

[Người thần bí Đại giỏi quá!]

[A a a a tuy rằng còn không biết Đại Đại rốt cuộc là ai, nhưng cảm thấy bản thân mình có thể gặp được một tác giả tốt như vậy thật là may mắn!]

[Nhất Sinh Thư cùng Người thần bí Đại Đại đều rất tuyệt!]

Một loại khác là điên cuồng khiếp sợ:

[F*ck, 110 vạn tiền thưởng sau khi trang web hút hết vẫn còn lại mấy chục vạn, vậy mà nói quyên liền quyên?!]

[Tôi cũng không biết trước tiên nên cảm thán sự tốt bụng của Đại Đại hay nên cảm thán Đại Đại thực sự có tiền...]

Cũng có một cái bình luận được rất nhiều người thích, suy luận cực kỳ kín đáo:

[Chắc có ý phân định ranh giới đây mà. Nghe nói Người thần bí là một nhà văn nữ, Thư Đại khen thưởng như vậy là nổi lên bát quái thực là làm cho người ta áp lực mà. Nói thật tôi cảm thấy không quá thích hợp. Cách xử lý của Kẻ thần bí Đại Đại thực sự rất tốt.]

Ở khu vực trả lời bình luận này, rất nhiều người bừng tỉnh đại ngộ [2], tỏ vẻ tán đồng, cũng cảm thấy nếu đề cập đến vấn đề tình cảm, cách làm của Nhất Sinh Thư thật sự không thích hợp.

[2] 恍然大悟 – Thành ngữ, có nghĩa là đột nhiên hiểu ra, đột nhiên thức tỉnh.

[Có mùi của bắt cóc đạo đức [3] ở đây nha.]

[3] 道德绑架 – Đề cập đến một hiện tượng trong đó mọi người sử dụng tiêu chuẩn quá cao hoặc không thực tế để yêu cầu, ép buộc hoặc tấn

công người khác và làm ảnh hưởng đến hành vi của người khác nhân danh đạo đức.

[Hơn nữa không tôn trọng người khác nha! Cái này không giống khen thưởng bình thường. Bình thường độc giả cảm thấy thích sẽ gửi tặng tiền nhiều hay ít đều được, nhưng nếu trộn lẫn những yếu tố khác, như vậy chẳng khác nào bức người ta đi vào khuôn khổ!"]

[Không sai, không sao, hơn nữa anh ta không chỉ gửi tiền thưởng, còn chia sẻ trên Weibo, liền cảm thấy quái quái...]

Bên cạnh đó cũng có người tỏ ra phản đối, nhưng nếu đem so sánh thì số người tán thành với quan điểm này có tỷ lệ tương đối cao.

Đặc biệt là những cô gái trẻ, sôi nổi tỏ vẻ không thích kiểu tình cảm bức bách như vậy, cho dù là tình bạn hay tình yêu đều như thế.

Nhịp điệu đã bắt đầu.

Ngồi trước máy tính, Nhất Sinh Thư nhìn đến bình luận này, ngồi cứng ngắt một lúc lâu, tâm tình đè nén xoa xoa ấn đường.

Trong khách sạn, đã trễ Lục Thành lấy một ít đồ ăn, đọc tin nhắn của Ngô Mẫn gửi đến, trên cùng bản sao của các bình luận, nội dung tin nhắn: Ngụy tổng sử dụng những từ như vậy, anh nhìn qua một cái đi.

Tiếp theo lại nói: Mua 300 like, anh xem có được chưa? Nhiều hơn một chút có thể đẩy lên thành bình luận hot nhất, nhưng tôi cảm thấy có chút giả...

“Lục Thành”: Tôi có thể thấy được trên Weibo, như vậy là được rồi, cảm ơn.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 40

Đối với chuyện trên mạng nổ ra một trận phong ba Tạ Thanh chưa hề chú ý đến. Dem tiền đi quyên góp, cô đã biểu lộ của chính mình, cái này là đủ rồi. T

Về phần mọi người bưng bưng khí thế mà tiếp tục bát quái, cô muốn quản cũng không quản được. Hơn nữa phương hướng câu chuyện đã chuyển thành Nhất Sinh Thư mãnh liệt theo đuổi cô, nhưng cô không cảm kích, cái này cô cũng không thể đáp lại.

Lại nói, cách nói này chỉ sợ là sự thật.

Nhất Sinh Thư lúc trước truy vấn, ép hỏi cô, đều có thể giải thích vì hồi hận “Thoát phấn thanh minh [1]”. Nhưng chuyện gửi tặng 100 vạn cho cô thì sao? Chuyện này trở nên không hề đơn thuần.

[1] 脱粉回踩 – Ngôn ngữ mạng; thường được dùng để chỉ mối quan hệ giữa người nổi tiếng và fan, có nghĩa là người hâm mộ đó đã từng thích một ai đó, sau đó không thích nữa nhưng vẫn bắt chước người kia.

Chuyến bay về 8 giờ đáp xuống sân bay Thủ đô, lúc đi Lục Thành lái xe đến sân bay, lúc này cũng đúng lúc lái xe trở về.

Vừa muốn khởi động xe, điện thoại có người gọi đến. Lục Thành nhận điện, Tạ Thanh chú ý phần lớn thời gian hẳn chỉ nghe, lời nói rất ít, ngẫu nhiên “Ừ” hai tiếng, cuối cùng mới nói câu “Tốt”, liền ngắt điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Cô ngẩng đầu.

Hắn nói: “Việc xuất bản <Cảnh xuân năm ấy> đã thảo luận xong.”

Tạ Thanh sửng sốt: “Lúc trước Ngụy tổng nói muốn giao cho Thành Duyệt phường xuất bản?”

Thành Duyệt phường chính là nhà xuất bản trực thuộc Thành Thư Văn Hóa.

Lục Thành lắc đầu: “Vốn dĩ là vậy. Nhưng nhà xuất bản này có tài nguyên tốt hơn, làm sách cũng tương đối tốt...” Hắn do dự một chút, tìm từ thích hợp, cười nhạt một cái, tiếp tục nói: “Có tài nguyên.”

Tạ Thanh cười thành tiếng: “Thành Duyệt không có tài nguyên sao?”

“Không quá tốt.” Lục Thành nghiêm mặt, nói ra với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng từ kính chiếu hậu vẫn có thể nhìn ra được ý cười nơi đáy mắt.

Cảnh đẹp vui ý.

Nhưng hắn đột nhiên quay đầu lại, cô vội vàng đem tầm mắt dời khỏi kính chiếu hậu, lại tỏ vẻ thong dong mà nhìn hắn.

Lục Thành cười nói: “Thành Duyệt phường vẫn luôn xuất bản văn học mạng, nhưng nhà xuất bản này, từ trước đến nay chỉ làm Văn học.”

Tạ Thanh há một tiếng: “Bọn họ chủ yếu làm cái gì?”

“Văn học truyền thống.” Lục Thành nói.

“...” Tạ Thanh ngẫm lại, lại hỏi: “Những tác phẩm xuất bản trước đó là gì?”

“Tôi quên tên rồi.” Hắn cười một cái, “Nhưng sau đó đều đoạt được giải thưởng dành cho Văn học mạng.”

Nói hết lời, biểu tình của cô rõ ràng trở nên kinh ngạc.

Nhìn biểu tình của cô biến hóa thật thú vị, Lục Thành cảm thấy rất thú vị.

Trong hầu hết các thời điểm, tính cách của cô thực sự đậm bạc, khó có thể nhìn ra cảm xúc trập trùng, làm cho hắn luôn thích cố ý trêu chọc cô.

Bây giờ, trước mặt hắn cô biểu hiện các biểu cảm thể hiện hi vọng ái ố so với trước kia nhiều hơn không ít. T

Cái này hoặc nhiều hoặc ít mang ý nghĩa tín nhiệm cùng thân cận.

Lục Thành quay người lại, vừa khởi động xe vừa nhàn nhạt giải thích: “Trong tất cả ngành nghề đều cạnh tranh tài nguyên các nhà xuất bản cũng vậy, tác phẩm tốt chính là một loại tài nguyên.”

Tạ Thanh gật gật đầu: “Dạ.”

“Cho nên để có thể bắt được tác phẩm tốt, nhà nào cũng tranh đua.” Hắn hừ một cách, “Rất nhiều nhà xuất bản đều có bộ phận chuyên môn đánh giá tác phẩm, khai quật những tác phẩm có thể giành được giải thưởng ký hợp đồng. Đặc biệt trong lĩnh vực văn học truyền thống, nếu ký hợp đồng với tác phẩm có thể giành được Giải thưởng Mao [1], chính là hái ra tiền.”

[1] Những giải thưởng có tiếng trong văn học truyền thống.

Nói đến văn học truyền thống, một tác phẩm mới đạt được Giải thưởng Mao chính là một loại bảo đảm doanh số. Rất nhiều Cơ quan Nhà nước cùng ngành Trung văn sẽ mua số lượng lớn tác phẩm được giải, Trung Quốc lớn như vậy, tùy tùy tiện tiện có thể bán đi được rất nhiều.

Còn chưa kể đến ảnh hưởng đến những giải thưởng ở nước ngoài.

Theo một nghĩa nào đó, ở trong đó cũng có không ít yếu tố đặt cược, bởi vì không ai đoán được chính xác khẩu vị của Giám khảo là như thế nào, đối thủ cạnh tranh của họ như thế nào. Nhưng ánh mắt của rất nhiều lão biên tập có thâm niên xác thực khá nham hiểm, những tác phẩm của nhà xuất bản này đều lọt vào mắt của Giám khảo Giải thưởng Mao chính là minh chứng.

Nếu Tạ Thanh cầm được Giải thưởng Mao....

Trời ạ, Văn hóa Thành Thơ có người giành được giải thưởng lớn.

Lục Thành trong lúc lái xe cũng không thể kiềm chế được, rất nguy hiểm mà thất thần trong hai giây.

Rất nhiều người thuộc hệ Trung văn rất tính nhiệm Giải thưởng Mao.

Là một người tốt nghiệp từ ngành Văn học ra nhưng không làm nhà văn, lần này làm cho hắn có thể đến gần hơn với Giải thưởng Mao một lần.

*****

Ngồi trên ghế sau, Tạ Thanh không có việc gì để làm, nhìn một bức ảnh lại một bức ảnh chụp ở Tam Hiệp.

Cô đi du lịch nhưng không thích chụp hình. Cô luôn cảm thấy cảnh đẹp sau camera mây mù yên lặng, tiếng nước không còn, mất đi linh khí vốn có, cho nên chỉ thích đem cảnh đẹp chứa trong đầu.

Nhưng lần này cô chụp ảnh.

Chụp hình của hắn.

Vùng núi Tam Hiệp, kéo dài, lúc bọn họ đi đến đỉnh núi, bốn phía phong cảnh vừa đúng. Cô tranh thủ đi vệ sinh, lúc đi ra thấy hắn đang ngồi trên một tảng đá lớn không xa, bóng lưng rất rõ ràng.

Chung quanh lại không có những người khách du lịch khác, nơi xa xa trên dãy núi cây cối um tùm mây khói lượn lờ, vừa lúc tạo thành một bối cảnh bao la hùng vĩ, bao la giữa trời đất, di thể độc lập [2].

[2] 遗世独立 – Thành ngữ, dùng để chỉ sự độc lập, một sự độc lập yên tĩnh, thanh lịch, tuyệt vời và nổi bật; không thích hợp với một thế giới bị vẩn đục. (Theo Baidu)

Di thể độc lập --- lúc ấy trong đầu cô xẹt qua từ này, nghĩ đến bản thân cười một cái liền móc di động ra.

Cô chụp lén hảnh vài bức, toàn bộ quá trình diễn ra rất nhanh chóng, cũng chưa tới một phút đồng hồ, nhưng trong lòng cô tràn đầy lo sợ.

Nếu hảnh đột nhiên quay đầu lại thì làm sao? Bị hảnh phát hiện phải làm sao? Lúc ấy trong đầu cô vẫn luôn có suy nghĩ đó.

Nhưng không biết vì cái gì, cô vẫn tiếp tục chụp, giống như ma xui quỷ khiến.

Thậm chí trong lúc mạo hiểm đến hải hùng khiếp vía kia, cô còn làm chuyện “lớn mật” hơn.

- - cô bước qua bên cạnh vài bước, xa xa mà chụp hai bên sườn mặt hảnh.

Chụp xong trong nháy mắt, quả thực cô có thể lĩnh hội được cảm giác sáng khoái của kẻ trộm khi mình trộm được một cách thành công.

Quá kích thích.

Đồng thời cô cũng đau lòng vì chỉ có thể chụp được bóng dáng.

Cuối cùng khuôn mặt chính diện càng làm cho người khác say mê.

Trong chuyến đi, nếu đường núi khó đi hẳn sẽ xoay người, thân sĩ mà đỡ cô một chút; cũng vào lúc ngồi xuống nghỉ ngơi mà đưa nước cho cô uống.

Mỗi một hình ảnh đều có thể làm cho trái tim cô loạn nhịp một trận, trong vô số khoảnh khắc, cô đều muốn mở miệng nói cô thích hẳn, lại lần lượt gian nan làm mình bình tĩnh mà nhịn trở về.

Hắn sẽ không thích cô đâu.

Làm đồng nghiệp hoặc bạn bè, bọn họ có lẽ có thể vui vẻ ở bên nhau, nhưng hẳn sẽ không thích cô.

Đa số người cô chờ mong sẽ thích cô, đều không thích cô.

Giáo viên, bạn học, bao gồm cả cha mẹ.

Cô khao khát cảm giác được quý trọng, cũng vì cái này mà cô không màng tất cả thử cố gắng qua, kết quả lại chứng minh kết luận cô đã sớm biết đến.

Những tình cảm cô khao khát đều không chiếm được.

*****

Xe dừng lại dưới lầu, Lục Thành giúp Tạ Thanh xách va li lên lầu. Tới cửa, hẳn nói với cô: “Cô nghỉ ngơi đi, ngày mai gặp.” Liền muốn rời đi.

Trong chốc lát, Tạ Thanh bị tình cảm khống chế. Trong ba ngày qua, bọn họ sớm chiều ở chung. Hiện tại đột nhiên muốn tách ra, cô cảm thấy có chút khổ sở.

Vì thế cô buột miệng hỏi: “Anh có muốn vào ngồi một chút không?”

Lục Thành hơi giật mình, chột gật đầu: “Cũng được.”

Hắn bước vào cửa. Sau khi đổi xong giày, cô mở tủ lạnh tìm đồ uống.

Chỉ có nước dừa.

Tạ Thanh lấy ra hai hộp, vừa đưa một hộp cho hắn, vừa như tùy ý hỏi: “Bình thường ở nhà anh thường uống gì?”

“Uống nước.” Lục Thành cười cười, “Lâu lâu cũng uống chút rượu vang đỏ.”

“...” Trong lòng vốn có một chút suy tính nho nhỏ, muốn lặng lẽ chuẩn bị đồ uống cho hắn trong lần sau, Tạ Thanh bị làm khó rồi. T

Rượu vang đỏ giống như cần phải có kiến thức sâu rộng, cô một chút cũng không hiểu.

Cô tức khắc cảm thấy mất mát, trong lòng có một mảng mù mịt, sa sút tinh thần nhìn về sự khác biệt giữa hai người.

Sau đó, cô cũng tự mình ý thức được, cảm xúc của mình trở nên cực kỳ dễ dàng bị hắn tác động đến.

Hết thảy cảm xúc đều bị phóng đại, đặc biệt là tự ti.

Kể từ khi không còn chấp nhất lấy lòng cha mẹ, đã từ rất lâu cô chưa từng có cảm giác lo được lo mất như vậy.

Uống nước dừa xong, Lục Thành không ở nhà Tạ Thanh lâu.

Quay về xe, hắn nhận được tin nhắn của Ngô Mẫn. Là chuyện liên quan đến công việc, hắn mở ra lịch sử trò chuyện, những gì hắn đã bàn bạc với đối tác trước đó, chụp hình màn hình gửi cho cô ấy.

Gửi hình chụp phải mở ra album, ánh mắt Lục Thành dừng lại.

Bàn xong công việc, hấn dứt khoát mở ra album ảnh.

Lần này ở Tam Hiệp, hấn đã chụp gần trăm bức ảnh, lật qua loa một cái, chiếm phần lớn trên màn hình.

Đều là bóng lưng của cô.

Bóng lưng bước chầm chậm trên thềm đá, đứng ở đầu dốc chần chừ không dám cất bước.

Bóng lưng duỗi tay chạm đến bức tường đá phủ kín dây leo, đứng bên vách đá không biết đang suy nghĩ gì.

Dọc theo đường đi, hấn đã chụp lên vô số lần, nhiều đến mức có thể đổi sang nghề làm paparazzi.

Chỉ có một tấm ảnh là chính diện. Đi lên núi có một đoạn vách đá thực sự dựng đứng, hấn đi lên cũng cảm thấy mệt, cô đi được chậm hơn nhiều.

Hấn muốn đỡ cô, nghĩ đi nghĩ lại nên đi nhanh hơn vài bước, chạy cách cô mười bậc thang, lấy ra di động chụp ảnh.

Cô nhìn hấn chụp nhưng lại cho rằng hấn đang chụp phong cảnh nơi xa xăm.

Trong thời khắc ấn nút chụp, hấn vững vàng đưa điện thoại hạ xuống hai tấc.

Hình chụp được là bộ dáng cô đang đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Thực hiện được âm thầm cười, hấn cất di động, đi xuống đỡ cô, lại có chút chột dạ, giấu đầu lòi đuôi nói chuyện phiếm với cô: “Có đói bụng không?”

Cô lắc đầu: “Không đói bụng.”

Hắn lại nói: “VẬY CÓ UỐNG NƯỚC KHÔNG?”

Cô nghĩ lại, gật đầu: “UỐNG MỘT CHÚT.”

Hắn liền tháo ba lô xuống lấy nước cho cô, lúc cúi đầu tìm kiếm hắn có một loại ảo giác cô nhìn chăm chăm mình.

Nhưng lúc hắn vắn nước ra cho cô, cô rõ ràng đang đọc bài giới thiệu ở cây cổ thụ bên cạnh.

Hắn nghĩ quá nhiều rồi.

Không tiếng động hừ một cái, trong lòng cảm thấy mất mát “Mình còn không bằng một cái cây”.

*****

Hai ngày sau, Lục Thành đem hợp đồng xuất bản <Cảnh xuân năm ấy> cho Tạ Thanh, Tạ Thanh nhìn tên trên hợp đồng, thật là một nhà xuất bản tiếng tăm lừng lẫy.

Cho nên mặc dù nhuận bút cùng số lượng sách xuất bản không bằng <Tổ Phong Nguyệt> cô vẫn thống khoái ký. Rất nhiều tác giả sẽ đối với những nhà xuất bản mình quen mắt có chấp niệm, cô cũng giống vậy, tác phẩm Văn học truyền thống của nhà xuất bản này cô đã đọc qua rất nhiều cuốn.

Sau khi ký xong hợp đồng, cô liền bị kẹt văn.

Kẹt ở chỗ kết cục truyện.

Trong một phần ba vừa rồi, nữ chính đã học đại học. Căn bản cô muốn nữ chính đi ra khỏi bóng ma, trở nên tự tin, ưu tú. Đại kết cục an bài cho cô ấy về quê tham gia họp lớp cao trung, cô trở nên không mấy để tâm đến

những chuyện từng trải qua, các bạn học cũng đã trưởng thành, gửi lời xin lỗi đến nữ chính, mọi người cừu mẫn ân thù. T

Đây chính là kết cục đại đoàn viên truyền thống. Với tiền đề, ở trong sách không có ai có thể chân chính tự xưng bản thân mình là “ác nhân” chân chính, suy luận như vậy cũng thật bình thường.

Nhưng viết ở đây, cô phát hiện mình không viết xuống được.

Ngay cả khi cô nhận được sự giúp đỡ rất lớn, cô cũng không thể nào đem cái cốt truyện dựa theo dự đoán viết ra được.

Kẹt văn đến mức không có chút đạo lý.

Suốt hai tuần, Tạ Thanh không viết thêm được chữ nào.

Lúc đầu biên tập thúc giục cô, sau đó lại nói với cô: “Cô cứ chậm rãi viết, Lục tổng nói không cần nóng nảy.”

Nhưng cô sốt ruột. Loại dừng bước không chút tiến lên quá đau khổ, hơn nữa, vì chuyện này cô không thể không lặp đi lặp lại cái hồi ức thống khổ cô đã từng trải qua.

Cuối cùng, cô đi tìm Lục Thành, hỏi hần: “Tôi có thể sửa kết cục được không?”

“Sửa kết cục?” Hần ngẩng đầu nhìn cô: “Cô muốn sửa như thế nào?”

“Kết thúc mở.” Cô nói.

Viết kết thúc mở dừng lại khi nữ chính đi vào đại học, cuộc sống thay đổi rất nhiều, có thể để cho người đọc hy vọng, đồng thời cô cũng không cần phải viết nó ra.

Lục Thành nhú nhú mày.

Nhớ lại cấu tứ của cốt truyện nguyên bản, hẳn cảm thấy cái kết cục đại đoàn viên rất tốt.

Hơn nữa hẳn cũng hiểu được đó là cách Tạ Thanh phóng thích cảm xúc, là quá trình bản thân cô hòa giải với chính mình. Lúc hẳn xem cốt truyện cho rằng cô muốn mượn áng văn này để bước ra khỏi bất hạnh.

Nhưng hiện tại cô lại muốn viết thành một kết thúc mở. Vì cái gì? Là bởi vì cảm thấy tương lai ngập tràn sự không xác định sao? T

Không giống.

Cuộc sống của cô rất khá, tài khoản ngân hàng hơn một ngàn vạn đủ để vượt qua đại đa số người, và dựa vào tài năng của cô khẳng định cô còn có rất nhiều không gian phát triển.

Nếu nói cô sẽ là người lưu lại tên tuổi trong lịch sử văn học đương đại, Lục Thành cũng không thấy khoa trương.

Đó là vì cái gì?

Sau khi nhìn cô thật lâu, hẳn đem vấn đề này ra hỏi.

Tạ Thanh thở ra, kéo cái ghế dựa qua, suy sụp ngồi xuống: “Tôi không biết, chỉ là không viết nổi nữa.”

“Suy nghĩ của cô rất suôn sẻ, tình tiết cũng đều được sắp xếp ổn thỏa, chỉ là không viết ra được.” Cô nói, “Luôn cảm thấy cảm xúc cứ xoắn lại.”

Sau một hồi im lặng Lục Thành mở miệng: “Tôi cảm thấy để kết thúc mở không tốt lắm, nhưng tôi có thể giúp cô lên ý tưởng.”

Cô ngược mắt lên nhìn hẳn, hẳn lại không nói thẳng, gọi lên khoe miệng cười một cái hỏi cô: “Cô có nguyện ý tín nhiệm tôi không?”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 41

Tạ Thanh ngưng ngẩn mà nhìn hấn trong chốc lát, gật đầu: “Tín nhiệm.”

Lục Thành không nói hai lời, liền cầm lấy chìa khóa đi ra cửa. T

Cô vội vàng đuổi theo, đuổi theo hấn đi vào thang máy, đi xuống tầng hầm B2, thấy hấn trực tiếp đi đến bên cạnh xe.

Hấn dùng remote mở khóa xe, mở cửa sau mời cô lên xe.

Tạ Thanh ngồi trên xe, cuối cùng cũng cố gắng hỏi hấn: “Đi chỗ nào vậy?”

Lục Thành cười nhạt: “Tí nữa là cô biết ngay.”

Sau đó hấn cũng lên xe, xe nhanh chóng khởi động, đi ra khỏi tầng hầm, đi về hướng nam.

Chỗ muốn đến cũng không xa, chỉ khoảng 10 phút lái xe.

Nhưng một đường Lục Thành không hề mở miệng, cũng không giống như trước kia nhin không được mà nhìn len lén kính chiếu hậu, chỉ là an tĩnh lái xe.

Cảm xúc phức tạp chiếm cứ toàn bộ tâm tình hấn, hấn vừa hưng phấn vừa chột dạ khẩn trương. Hấn không ngừng chế nhạo chính mình, cảm giác bản thân mình không giống một người đàn ông theo đuổi một cô gái. Ngược lại giống với động vật đang theo đuổi con cái sẽ phối ngẫu với

mình, chỉ biết vụng về tiến lên, vụng về mà thử mỗi bước đều khẩn trương chờ phản ứng của cô.

Chẳng mấy chốc, xe dừng lại ở tầng dưới một tòa nhà. Lục Thành mở cửa mời Tạ Thanh xuống xe, hần mở cửa tòa nhà mời cô vào.

Đi vào tòa nhà, Tạ Thanh nhanh chóng ý thức được chỗ này không phải là tòa nhà văn phòng, nhưng vẫn không rõ hần rốt cuộc mang cô đi đâu. Đi vào thang máy, hần ấn tầng ba mươi hai, cô khó hiểu lại hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Lúc này Lục Thành lời ít ý nhiều mà cho cô đáp án: “Nhà tôi.”

Tạ Thanh ngạc nhiên. Nhà dù sao cũng là một chỗ thuộc về cá nhân, trong lúc nhất thời không thể hiểu được nổi lòng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hần đã sớm qua nhà cô ---- tuy rằng chỗ kia thực sự thuộc quyền sở hữu của anh, nhưng hiện tại cô đang ở đó.

Ngăn chặn những xao động không nên có trong lòng, cô đi theo hần ra khỏi thang máy.

Chỗ này không phải là phòng ở phổ thông, cho dù hành lang là khu vực công cộng, nhưng mỗi chi tiết đều được chú trọng mười phần.

Trong góc không hề thấy đồ đạc linh tinh thường thấy ở những khu dân cư bình thường, mặt tường hay trên mặt đất đều được lát bằng gạch men sứ theo phong cách trang nhã, gạch men sứ lại được lau chùi đến mức không nhiễm một hạt bụi, thoát nhìn đều hơn rất nhiều so với những khách sạn năm sao cao cấp.

Dường như một tầng không có mấy hộ, ít nhất khoảng cách từ thang máy đến cửa phòng, Tạ Thanh không hề thấy có bất kỳ một cánh cửa nào khác.

Lục Thành mở cửa ra, đứng lùi qua một bên lễ phép mời cô vào, cô lướt nhìn qua, nhìn thấy phòng khách rộng đến mức làm người ta lú lú. Cô

Gian phòng khách này, đại khái đủ cho một cuộc tụ họp hai ba mươi người.

Mặc dù hiện tại trong ngân hàng có hơn một ngàn vạn tiền gửi ngân hàng, nhưng loại biệt thự cao cấp này Tạ Thanh thật tình chưa hề thấy qua. Vào cửa, dừng lại bên tủ giày, trong tiềm thức sinh ra một loại thận trọng tự nhiên.

-- đó chính là loại thận trọng khi người ta đối mặt những đồ vật đắt đỏ nào đó. Ví dụ như Bảo tàng Cố cung đem Ngọc phi thúy trắng đưa ra trước mặt bạn cho dù không hề có bất kỳ bảo hộ nào, bạn nhất định không dám duỗi tay chạm vào. Chính là sự thận trọng như vậy.

Nhưng không chỉ có một mình cô, mà giờ khắc này, chủ nhà Lục Thành cũng thực sự thận trọng.

Từ lúc bắt đầu bước vào cửa, hẳn không dám nhìn cô.

Tự mình đổi giày xong, liền ở trước tủ giày tìm dép lê cho cô.

Hơn mười giây sau, hẳn chậm chạp phản ứng lại, có chút quẫn bách: “Không có dép lê cho nữ...” Chậm chạp xoay người muốn đi ra ngoài, “Tôi đi mua cho cô một đôi.”

“.....Không cần.” Tạ Thanh chú ý tới những đôi dép lê dư lại trong tủ giày. Tuy đều là dành cho nam, nhưng cũng có thể mang được.

Lục Thành không hề cản cô, không tiếng động gật đầu, nhìn cô đổi giày.

Vóc dáng của cô không tính là thấp, chân cũng không thể nói là rất nhỏ, nhưng khi mang dép lê của nam, đôi dép vẫn còn dư ra một khoảng lớn.

Hắn cười ra tiếng, mời cô ngồi vào sô pha, cô mang theo đôi dép to sụ mà đi từng bước đến ngồi vào sô pha.

Tạ Thanh ngồi vào sô pha, cảm lòng không đặng mà tiếp tục nhìn xung quanh.

Phòng khách lớn như vậy, diện tích tổng cộng của phòng này sợ là phải đến mấy trăm mét vuông.

Lúc này cô mới hậu tri hậu giác mà ý thức được cái gì mà từ thang máy lại đây không nhìn thấy nhà khác, cái tòa nhà này, có khả năng một tầng chỉ có một căn nhà.

Lục Thành bước đến bên cạnh quầy rượu, mở ra cửa kính, nhìn từ trên xuống dưới vài lần. T

Đầu tiên hắn muốn lấy Whiskey hoặc Rum, tay cầm đến cái chai mâu thuẫn một lúc lâu lại cất lại chỗ cũ.

Quá mạnh, để đến trước mặt cô đã đủ làm cô có cảm giác không an toàn.

Ngược lại nhìn về phía champagne, nghĩ nghĩ, lại phối hợp lắc đầu.

Hai chai champagne này của anh đều là 12 độ, hơn nữa vị của champagne cực kỳ ngọt ngào nhu hòa, uống lúc này quá mức nhẹ. Cuối cùng hắn cầm một bình rượu vang đỏ tới.

14,5 độ so với loại hắn thường uống hàng ngày ngọt hơn một chút.

Lại lấy ra hai cái cốc có chân dài, Lục Thành đi về hướng sô pha.

Mới vừa kết thúc việc quan sát xung quanh, Tạ Thanh sửng sốt: “Muốn uống rượu sao?”

Lục Thành cũng đã ngồi xuống một chỗ cách cô không xa, đem rượu cùng hai cái ly đặt trên bàn: “Để thảo luận cốt truyện, có thể uống một chút.”

“... Không uống rượu cũng có thể thảo luận cốt truyện được mà.” Cô nói.

“Có phải vậy không?” Hãn nhàn nhạt quay mặt nhìn cô, “Nhưng phòng bị trong lòng của cô quá nặng.”

Tạ Thanh sửng sốt.

Hãn mở nút chai rót cho cô một ly rượu, nhờ vào đó mà tránh đối diện với ánh mắt của cô, thông dong dưng trên ly rượu: “Cô không cần nói với tôi rốt cuộc cô đã trải qua cái gì, nhưng cô hãy thẳng thắn nói cho tôi cảm giác khi cô bị kẹt văn, được không?”

Tạ Thanh: “Đương nhiên là được, không cần uống...”

“Phòng bị trong lòng của cô quá nặng, sẽ theo bản năng mà giấu đi một phần cảm xúc.” Hãn đưa một cái ly có chân dài cho cô, “Uống một chút rượu có thể giúp thả lỏng thần kinh một chút.”

Cô nhận cái ly có chân dài, nhưng vẫn nắm trên tay cứng ngắc.

Bản thân cô rất ít uống rượu, trước giờ cũng chưa từng uống rượu với đàn ông.

Nửa tháng trước, từ sau khi nghe nói hãn thích uống rượu vang đỏ, cũng tự mình tưởng tượng cảm giác khi có thể uống rượu vang đỏ với hãn

là như thế nào, dù sao thì rượu vang đỏ cũng có loại khí chất lãng mạn ưu nhã. Nhưng hiện nay hẳn cứ như vậy mà đưa một ly rượu ra trước mặt cô...

Thảo luận công việc, là vì thảo luận công việc.

Tạ Thanh nỗ lực nói với bản thân mình, giữa đầu uống một ngụm.

Hắn nói đúng, uống rượu có thể thư giãn thần kinh.

Đặc biệt là đối với loại người một năm nhất định không được uống một ngụm rượu như cô mà nói, chỉ uống có một ngụm thôi cũng có thể rõ ràng cảm nhận được cồn đang lan tràn toàn thân và da đầu tê nhè nhẹ, làm cho toàn thân cô mềm một phần.

Đồng thời cũng thấy hắn cầm lấy túi của cô.

Tạ Thanh: “Làm gì vậy?”

Hắn đặt chìa khóa nhà vào giỏ xách của cô: “Bị anh đưa về nhà uống rượu, cô cảm thấy không an toàn cũng bình thường.” Thanh sắc bình thản hẳn nói tiếp: “Đây là chìa khóa nhà tôi. Trong lát nếu em thấy đã thảo luận xong cốt truyện, hoặc uống nhiều quá không thảo luận nổi nữa, nói trước cho tôi, tôi sẽ quay về công ty.”

Hắn vừa nói vừa kéo lại dây kéo giỏ xách: “Cô có thể tự mình đợi, muốn ngủ một lát cũng được.” Nói xong còn nhướn mày cười khẽ, “Nhưng khi đi cô nhớ trông nom nhà bằng cách khóa kỹ cửa giúp tôi.”

Vừa rồi, Tạ Thanh uống liền một ngụm lớn, sau khi thả lỏng, suy nghĩ trở nên chậm chạp. Sau một hồi lâu mới phản ứng lại hẳn đang nói cái gì, chậm rì rì gật gật đầu.

Giống như hẳn luôn là như vậy,

Giống như hấn hiếm khi mở miệng yêu cầu người khác tin tưởng hay an tâm mình, nhưng chính hấn lại làm một ít an bài, làm cho người khác cảm giác an tâm tuyệt đối.

Thảo luận công việc, cô tới là để thảo luận công việc.

Tạ Thanh lại cùng chính mình cường điệu một lần nữa, thở ra một hơi, mở miệng nói: “Tôi cũng không biết vì sao mình viết không được.”

Lục Thành không có nói xen vào, gật gật đầu.

“Chính là .... Lúc viết cảm thấy trong lòng thật sự trống rỗng.”

Cô nhăn mày, tinh tế mà hồi tưởng lại cảm giác này, “Trong đầu cũng loạn.”

Lục Thành chính mình cũng uống rượu, hỏi cô: “Là cốt truyện không rõ ràng làm cô rối loạn hay chỉ thấy rối loạn thôi?”

“Chỉ thấy rối loạn thôi.” Ấn đường của Tạ Thanh càng nhăn chặt hơn, “Là loại cảm giác khó chịu. Nhưng không có lý do, cốt truyện tiếp theo khá tốt.”

Kết cục đại đoàn viên, khá tốt.

Nhưng cô chính là viết không ra được.

Thật là phiền.

Cô bị cảm giác này quấy rầy, lại uống rượu.

Khi uống rượu vang không ai uống quá nhiều, với cái uống ‘như trút’, chỉ có hai ngụm mà đã uống xong rồi.

Lục Thành cười cười, lại rót thêm một ít cho cô.

Hỏi tiếp: “Có phải là cô mâu thuẫn với cốt truyện này không?”

“Không có.” Cô lắc đầu, “Tôi thích cốt truyện này, nếu trong đời sống thực mà có thể hòa giải như vậy thì tốt rồi.”

“Thật sao?” Hấn tựa hồ cảm thấy cách cô nói rất thú vị, cười như không cười mà đánh giá cô trong chốc lát, nhàn nhàn mà lại nhấp một ngụm rượu, “Cô hy vọng trong hiện thực cũng như vậy?”

“Đúng vậy.” Tạ Thanh khó hiểu mà nhìn anh, “Không tốt sao?”

“Ừ...” Hấn đang đánh giá mùi hương của rượu, rót tự chước câu [1], “Cô không phải là người tàn nhẫn nhất, dễ dàng dứt bỏ tình cảm sao?”

[1] 斟字酌句 – Chọn lọc từ ngữ, sắp xếp câu cú một cách cẩn thận.

Cô ngậy ngốc một chút.

Hấn lại nói: “Chẳng lẽ cô có thể đem rượu ngôn hoan [2] với những người bạn học đã khi dễ cô sao?”

[2] 把酒言欢 - Trò chuyện vui vẻ trong lúc uống rượu.

Nhất Sinh Thư còn chưa có cơ hội đem rượu ngôn hoan với cô.

Những người đã từng khi dễ cô thời còn đi học sẽ chỉ mang lại cho cô tổn thương lớn hơn.

Tạ Thanh bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, bị mắc kẹt trong nghi vấn của hấn, một mực tự hỏi bản thân. T

Lục Thành rót thêm rượu cho bản thân mình, vừa muốn nói tiếp nhưng nhìn thấy biểu tình của cô lại không mở miệng.

Hiếm khi cô nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi không biết là mình có thể hay không.”

Không giống như đang trả lời hẳn, giống như đang tự mình lẩm bẩm hơn.

Dừng một lát, cô lại nói: “Nhưng đúng là tôi thực lòng chờ mong một kết quả như vậy.”

Cho nên cô mới có thể đem nó viết ra thành cốt truyện.

Cô muốn nhìn đến một khởi đầu mới, muốn nhìn những chuyện xưa biến đổi một cách hoàn toàn.

“Cái cô mong chờ là đem rượu ngôn hoan cùng bọn họ hay là bọn họ xin lỗi cô?” Hãn đột nhiên hỏi cô như vậy.

Máu chốt vấn đề đột nhiên được vạch trần một cách rõ ràng, đâm sầm vào tai, làm cho cô sững sốt.

“Tôi...” Cô nhất thời chưa nói thêm được gì.

Hãn ngậm cười quay đầu, ý cười có điểm chua xót, gật đầu: “Tôi biết cô vì sao không thể viết nổi nữa.”

Ngay cả bản thân cô cũng biết.

Cô có chấp niệm, cũng không phải là muốn đem rượu ngôn hoan, có thể kết thúc quá khứ không phải đơn giản chỉ cần nâng ly cạn chén.

Cái cô muốn là một lời xin lỗi, muốn những người đã gây thương tổn cho cô phải xin lỗi cô.

Lúc trước cô chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa đến vậy, nhưng trong giờ khắc này, tâm sự của cô dường như đột nhiên bị xé mở, lộ rõ trước mặt

mình cũng lộ rõ trước mặt hẳn.

“Nhưng bọn họ sẽ không xin lỗi!”

Giọng nói đột nhiên cao lên, mang theo sự phẫn nộ không cam lòng khiến cho Lục Thành chấn động.

Nín thở nhìn chăm chú, hẳn ý thức được cảm xúc của cô đang mất khống chế.

Cô cũng ý thức được nhưng không có sức khống chế, giọng nói hòa hoãn lại, nhưng hốc mắt lại phấp hồng: “Nhà tôi ở một địa phương nhỏ, sau khi tốt nghiệp cũng có đụng mặt bọn họ...”

Nước mắt chảy ra, cô không nói thêm gì nữa, nhìn trần nhà lắc lắc đầu.

Cô đã gặp qua bọn họ rất nhiều lần, gặp qua những người đã khi dễ cô rất nhiều lần.

Mỗi người đơn thuần không có ác ý như khi còn nhỏ, trở nên thân thiện và nhiệt tình.

Nhưng không có người nào tỏ vẻ muốn xin lỗi cô vì những thương tổn mà người ta đã gây ra cho cô trong những năm đó.

Các cô ấy sẽ mời cô tham gia họp lớp, cô mượn cớ có việc bận không tham gia được bọn họ cũng sẽ tỏ ra tiếc nuối.

Nhưng không có người nào nói với cô một câu: Xin lỗi vì những chuyện xảy ra năm đó.

Loại xin lỗi này, đợi không được.

“Vì vậy cho dù cô mong chờ kết quả này, nhưng trong lòng cô chưa bao giờ tin tưởng loại kết quả này, đúng không?” Giọng nói của hấn sâu kín.

Tạ Thanh nhìn về phía hấn, hấn bình tĩnh ngồi dựa lưng, mười ngón tay đan vào nhau, khuôn mặt thanh tuấn ôn hòa nhìn cô chăm chú.

Trong nháy mắt, cô như muốn đứng dậy bỏ đi khỏi chỗ đó, vì cô chưa bao giờ muốn đem những tâm tình này bộc lộ trước mặt hấn.

Nhưng giây tiếp theo, hành động nhỏ của hấn lại khiến cô trầm luân tại nơi này.

Hấn vừa đưa khăn giấy cho cô, vừa vỗ sau lưng cô: “Đừng buồn nữa, mọi chuyện đều qua lâu rồi.”

Cô xoa nước mắt gật gật đầu, hấn lại rót thêm rượu cho cô: “Người sai không phải là cô.”

“Cô biết.” Giọng nói của cô đặc sệt âm mũi.

Hấn nói tiếp: “Người sai là bọn họ, không phải là cô. Hiện tại cho dù không chịu xin lỗi thì người sai cũng là bọn họ, không phải cô.”

“Ừ.”

“Cho nên đừng chấp nhất với sai lầm của người khác, đừng vì sai lầm của người khác mà làm khó bản thân mình.” Hấn cầm ly rượu của mình chạm vào ly của cô một chút, “Chúng ta có thể đổi kết cục câu chuyện một chút.”

Cô đưa đôi mắt hồng hồng nhìn về phía hấn: “Đổi như thế nào?”

Hấn cười khẽ nhấp một ngụm: “Không cần ép người có lỗi phải xin lỗi, nữ chính hoàn toàn không cần những lời xin lỗi này mới có thể tiếp tục

sống cuộc sống của mình.”

Hắn yên lặng nhìn cô: “Vì cái gì không dựa vào chính cuộc sống của cô mà viết?”

Trong khoảnh khắc, Tạ Thanh cực kỳ hoảng hốt.

Đúng, vì cái gì mà không dựa vào cuộc sống thực tế của mình mà viết?

Nữ chính rõ ràng không cần tha thứ cho ai, cô ấy có thể hoàn toàn bước ra ngoài, chính mình vượt mọi chông gai, đạt được cuộc sống tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với những người đã khi dễ mình.

Lúc trước vì cái gì mà bản thân mình lại toàn chui vào ngõ cụt cơ chứ?

Tại sao lại là dạng ếch ngồi đáy giếng như vậy?

Lục Thành nhìn thấy biểu tình của cô, dời tầm mắt ra khỏi khuôn mặt cô, không tiếp động mà lại nhấp một ngụm rượu.

Hắn có thể lý giải vì sao trước kia cô hoàn toàn không nghĩ tới cốt truyện như vậy.

Hắn nhận thấy được điểm yếu của cô.

Mặc dù bình thường trông cô kiên cường, cường ngạnh, xác định mục tiêu sẽ cắn chặt răng mà chiến đấu vì nó không lùi bước. Nhưng sâu thẳm trong nội tâm, từ trước đến giờ cô vẫn chưa bước qua khỏi bóng tối quá khứ.

Nếu không với kết cục đại đoàn viên cô sẽ không đau khổ như vậy.

Cô không để bụng nhiều thứ, mặc dù không thể nói là lừa mình dối người, nhưng ít nhất cũng có thể lý giải là tự mình bảo hộ bản thân.

Sâu trong nội tâm, cô khát vọng hết thảy mọi thứ đều mềm mại cùng tốt đẹp. Nhưng bởi vì không có được, cô dựng lên một thân gai nhọn, đối mặt với thế giới như một chiến binh.

Đây là một loại tái sinh Niết bàn, không phải ai cũng có thể trải qua tuyệt cảnh đều có thể trở nên như vậy. T

Nhưng tái sinh như vậy, rất đau lòng.

Lục Thành trầm mặc hồi lâu, cô cũng không hề phát hiện.

Cô đã bị còng làm cho trì độn, hơn nữa bởi vì tâm tình không tốt, còn tiếp tục tự mình rót tự mình uống.

Thật lâu sau, hần thở dài một hơi, hỏi cô: “Có đói bụng không?”

Trong đầu Tạ Thanh đã là một đồng hồ nhào nhoẹt, mở miệng liền nói: “Có chút.”

Hần liền đứng dậy rời đi, qua một hồi lâu, cô mới phản ứng lại, giống như hần đi ra ngoài.

Cầm lấy di động, cô gửi tin nhắn Wechat cho anh. Cô có thói quen tự gõ toàn bộ, mỗi một lần nhấn phím đều rất nhỏ, hơi say nên thường xuyên ấn sai, thua nữa ngày mới có thể viết hoàn chỉnh một câu: Anh đi đâu rồi?

Sau đó gian nan lại thua thêm một ván nữa: Về lại công ty sao?

“Lục Thành”: Không có, cô chờ tôi một chút.

Tạ Thanh nhú mày, nhưng đầu óc càng thêm nặng nề cô không thể nào nghĩ được gì thêm. Cô buông di động, nghe lời chờ hần, chỉ là cô không có việc gì làm, rượu lại đặt trước mặt, không khống chế mà một ngụm lại một ngụm uống thêm.

Không lâu sau, Lục Thành quay trở lại, trong tay xách theo một cái túi siêu thị lớn, đổi xong giày vừa thấy cô, bật cười: “Sớm biết như thế này đã đem rượu đi cất rồi.”

Nói xong hắn duỗi tay lấy chai rượu, cô tuy rằng muốn muốn rót thêm ly nữa, nhưng cũng không giành với hắn, ngoan ngoãn buông tay.

Lục Thành nhìn đôi mắt say nhập nhèm lơ đãng, vào phòng đem ra một cái chăn mỏng: “Ngủ một lát đi.”

Chút thanh tỉnh còn sót lại làm cô khách khí xoa tay, vẻ mặt của hắn bất đắc dĩ, trực tiếp mở chăn ra, che lên người cô.

Sau đó hắn đi vào nhà vệ sinh, vừa ra khỏi là thấy cô quả nhiên đã bọc chăn nằm xuống.

Mang theo đau khổ hóa nhộng, khi thức dậy liền trở thành một con bướm xinh đẹp.

Người ta nói về mặt lý thuyết, con bướm không có ký ức về thời kỳ ấu trùng.

Hắn hy vọng sau khi cô thức dậy, cũng có thể quên đi những chuyện trước kia.

Đứng bên cạnh sofa lẳng lẳng nhìn cô trong chốc lát, hắn xoay người đi vào phòng bếp.

Rửa rau cắt rau, hắn tính toán chờ sau khi cô thức dậy có thể cho cô ăn no, sau đó cho cô một lời đề nghị. T

Chẳng hạn như: “Ở đại kết cục có thể cho nữ chính gặp được tình yêu, cô cảm thấy thế nào?”

Nếu cô không tìm được cảm giác, hẳn còn có thể giúp cô bắt chước một chút.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 42

Tính ảnh hưởng của rượu nho có hạn, Tạ Thanh tỉnh lại sau cơn mơ, cô mơ hồ một chút liền thanh tỉnh. T

Nhìn đến cái chần mỏng đang đắp trên người, cô chậm chạp nhớ tới khi Lục Thành đem chần cho cô. Lại nhìn ngoài cửa sổ, trời đã tối rồi.

Có lẽ cần nhắc việc cô đang ngủ, phòng khách to như vậy chỉ mở một ngọn đèn trần ở chính giữa, ánh đèn vàng ấm áp.

Tạ Thanh chống đỡ người ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương như đang xoa dịu đại não, bắt đầu suy nghĩ xem sau khi đưa chần cho cô Lục Thành đi chỗ nào.

- - Không nghĩ ra được, chỉ nhớ rõ chần đắp trên người mình có cảm giác thật mềm, cô giống như theo bản năng mà bao lấy cái chần liền ngã người xuống sofa.

Sau đó, cô mơ hồ nghe được một số âm thanh thuộc về phòng bếp.

Khoảng cách hơi xa, không tính là quá rõ ràng, nhưng có thể nghe ra được là âm thanh đặc trưng vang lên khi xào nấu.

Tạ Thanh đứng lên, đi theo âm thanh mà đi tìm.

Đẩy ra cửa kính nửa mờ nửa trong suốt ngăn cách giữa phòng khách với hàng hiên, mọi thứ đột nhiên hiện ra trước mắt.

Phòng bếp rộng rãi đèn đuốc sáng trưng.

Tạ Thanh để cho đôi mắt thích ứng với ánh sáng, mới thấy rõ trước mắt: Gian bếp chỉ toàn hai màu đen trắng, thoát nhìn sạch sẽ đơn giản. Chính giữa là một cái bàn cẩm thạch màu đen, mặt bàn dùng để đặt nguyên liệu nấu ăn, dựa sát tường có đầy đủ bếp lò, lò nướng, lò vi ba những vật dụng lớn, đủ để phục vụ hầu hết các nhu cầu nấu nướng.

Lục Thành đang đứng trước bếp ga, đưa lưng về phía cô, không biết đang làm gì.

Cho dù hẳn đang đứng trong bầu không khí củi gạo mắm muối nhưng bóng lưng cao lớn đẹp đẽ [1] hiếm có mang đến cảm giác xa rời khói lửa nhân gian. Dường như khói lửa nhân gian vì sự tồn tại của hắn lại càng trở nên tươi mát thoát tục.

[1] Từ gốc Thanh tuyển (清隽). Ở đây mang ý nghĩa đẹp trai

Trong bầu không khí như vậy, chút ảnh hưởng còn lại của cồn trong người Tạ Thanh làm cho cô nhất thời sững sờ. Một lát sau, hắn ước chừng cũng đã nhận ra ánh mắt cô, chần chờ quay lại đằng sau, chợt cười: “Dậy rồi?”

Một giây hoàn hồn, Tạ Thanh giống như thong dong mà đi về phía anh: “Đang nấu ăn sao? Tôi giúp anh.”

Cô đi qua, vừa thấy bên kệ bếp có một vài món đã được xào xong, nhìn qua thấy nồi canh cũng nấu gần xong, trong mâm bên cạnh còn có một ít nguyên liệu nấu ăn, nhưng cũng đều đã được cắt sẵn, phân loại thành từng nhóm nhỏ.

Chỉ có trong chén còn đựng ba cái trứng gà chưa đánh tan.

Tạ Thanh bưng chén lên đánh trứng gà, Lục Thành chưa nói cái gì, ném một ngụm canh, lại bỏ thêm muối.

Tạ Thanh vừa đánh trứng gà vừa nói: “Bình thường anh cũng tự mình nấu cơm?”

Lục Thành nhìn cô một cái, xoay xoay hũ tiêu: “Còn không thì sao?”

Cô nói: “Tôi nghĩ anh sẽ có người giúp việc.”

“Trong nhà chỉ có mình tôi.” Lục Thành nhẹ giọng thở ra, nghiêm túc giải thích, “Nhưng không phải lúc nào tôi cũng ở nhà cả ngày. Những lúc rất bận, có khả năng phải tăng ca liền một tháng, nhờ ai đó đến nấu cơm, vào lúc nào cơ chứ?”

“A...” Tạ Thanh tiếp thu cách nói này, gật gật đầu, nói tiếp, “Cũng có thể gọi cơm hộp.”

“Ở công ty toàn ăn cơm hộp, về nhà còn ăn sao?” Hấn nói quét qua cái chén trong tay cô, nhìn thấy trứng gà đã được đánh xong, liền đưa tay lấy.

Trứng gà được rót vào canh, theo động tác khuấy đũa nhanh chóng biến thành trứng hoa, mùi hương thơm ngát cùng mùi thịt bò nóng hổi mà bốc lên, Tạ Thanh buột miệng thốt lên: “Thơm quá!”

Lục Thành hơi hơi nướng mày, trực tiếp múc ra một chén đưa cho cô: “Nếm thử xem mặn nhạt thế nào.”

Nói là nếm mặn nhạt, mà lại múc cho cô một chén đầy tràn. Tạ Thanh tiếp nhận chén canh thối thối cho nguội bốt, hấn đột nhiên cười ra tiếng.

“Có chuyện gì sao?” Cô nhìn hấn, tay hấn đang đảo đảo nồi sườn heo hầm chua ngọt: “Tôi đột nhiên suy nghĩ...”

Hấn thừa nước đục thả câu mà ngừng lại, Tạ Thanh nhíu mày hỏi: “Cái gì?”

Hắn phì cười một tiếng, đậy mắt tràn đầy ý cười mà nhìn qua:”Trong tưởng tượng của cô, tôi có bao nhiêu phần bá đạo tổng tài?”

Lúc trước lúc dẫn cô đi ăn xiên nướng, cô liền cho rằng hắn sẽ không đi ăn ở những quán ăn như vậy, cảm thấy hắn “không có hơi thở nhân gian”, hiện tại lại kinh ngạc khi hắn có thể nấu cơm.

“....” Tạ Thanh quần bách mà ngơ ngẩn, “Cũng không có...”

Lục Thành cười mà không nói, lại cầm lấy một cái đĩa nhỏ, gắp một miếng sườn đặt vào đĩa đưa cho cô: “Giúp tôi nếm một chút.”

Tạ Thanh đang uống một ngụm canh liền buông chén, nghiêm túc mà đánh giá hương vị của miếng sườn: “Khá ngon.”

Khả năng nấu nướng của hắn thực sự khá tốt, tuy rằng không thể so sánh với đầu bếp, nhưng làm cơm nhà, ăn thật thoải mái.

Tâm tình Tạ Thanh phức tạp.

Ăn xong miếng sườn nhỏ này, cô mở miệng nói đùa: “Có tiền, có năng lực còn biết nấu cơm, vậy mà sao anh chưa có bạn gái?”

Trái tim của Lục Thành căng chặt.

Nếu đổi là người khác hỏi, hắn đại khái sẽ trả lời “Bận rộn”, “Chưa gặp được người thích hợp”, thậm chí có thể nói “Tạm thời chưa có ý định kết hôn” như một lý do qua loa lấy lệ.

Nhưng mà cô hỏi hắn, hắn không hiểu sao lại cảm giác đây là một vấn đề liên quan đến sinh mạng.

Mượn việc đang nếm thức ăn, hắn kéo dài thời gian một chút, moi hết ruột gan mà đưa ra một câu hỏi ngược lại như một cách trả lời: “Cô cũng không có bạn trai?”

Tạ Thanh giấu đầu hở đuôi mà đứng thẳng vai: “Nói đến tôi làm gì?”

Hắn trộm nhìn qua, lại vô tình cười hỏi: “Cô thích người như thế nào? Tôi giúp cô tìm kiếm một chút?”

Tôi thích người như anh.

Tạ Thanh hít sâu, đạm thanh nói: “Không biết, tùy duyên đi.” Dừng lại một chút, cô chầm chước nói: “Đại khái có thể tìm được người trong ngành cũng tốt. Có nhiều điểm chung.”

Tim Lục Thành ngừng một nhịp.

- ---- hắn có được tính là “trong ngành” không? Tuy rằng hắn không phải là tác giả, nhưng chắc cũng tính nhĩ.

Lại nghe được giọng nói bình tĩnh của cô hỏi lại: “Anh thì sao? Anh thích đối tượng như thế nào?”

Ánh mắt Lục Thành có chút mờ lung.

Hắn biết vừa rồi hắn hỏi cô câu hỏi như vậy là để che chở cô, hắn muốn biết mình có phù hợp với tiêu chuẩn của cô không. T

Hiện tại cô trái lại cũng hỏi một câu tương tự, hắn không khỏi hoảng hốt, nhất thời hoài nghi cô cũng có cùng mục đích với mình.

Đáy lòng hắn thậm chí còn cảm thấy mừng như điên, nhưng nhìn cô một cái, lại cố gắng áp chế trở về.

Cô thấp mặt tiếp tục uống canh thịt bò Tây Hồ hắn múc cho cô, sắc mặt vô cùng bình tĩnh tự nhiên.

Hầu như không phải như những gì hắn nghĩ.

Ít nhất .... Có khả năng là đúng, nhưng cũng có khả năng không đúng.

Hắn không dám tùy tiện mở miệng hỏi. Nếu không phải, hắn hỏi ra thì càng không xong.

Cân nhắc một hồi lâu, hắn nói: “Tùy duyên đi... Nếu phải nói ra một hai tiêu chuẩn nào đó, tôi cũng có suy nghĩ giống cô.”

Tạ Thanh nâng đôi mắt lên: “Trong ngành?”

Hắn mỉm cười gật đầu: “Tôi cảm thấy tôi với nữ nhà văn nói chuyện sẽ rất hợp.”

Tâm tình của Tạ Thanh bất chợt căng thẳng.

Nữ nhà văn, anh xem thử xem tôi như thế nào?

Câu nói vọt ra tới miệng liền bị cô cứng rắn nuốt trở về.

Tiếp theo cô lại có suy nghĩ kỳ quái --- nữ nhà văn, không phải là hắn đang nói cô chứ?

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cô liền nhanh chóng xóa bỏ cái suy nghĩ này.

Sẽ không, không có khả năng.

Cô không tốt, nhưng hắn lại quá tốt.

Không giống như với Đinh Nhất Phàm hay Nhất Sinh Thư, đối mặt với bọn họ, cô có thể bình tĩnh xử lý hết thảy, nhưng hắn lại tốt đến mức làm cho trận cước [2] của cô đại loạn.

[2] 阵脚 – Nghĩa đen là dàn trận trong chiến đấu. Nghĩa ở đây có thể hiểu là nữ chính không đủ bình tĩnh khi giáp mặt với Lục Thành.

*****

Lại thêm mười phút trôi qua, cuối cùng hai món ăn kia cũng đã xong, Lục Thành đem đồ ăn múc ra, hai người cùng nhau bưng đến phòng ăn ăn cơm.

So với cuộc trò chuyện không đầu không cuối trong nhà bếp thì thời gian ăn cơm thật sự yên tĩnh. Bọn họ ngồi gần nhau, không ai nói với ai lời nào, trầm mặc và lúng túng không thể giải thích được.

Rõ ràng là hai người rất quen thuộc với nhau, đột nhiên quý dị mà tìm không ra đề tài trò chuyện.

Lục Thành nỗ lực hết sức, nhưng đại não tựa như không dám tin cô đang ngồi ở nhà ăn cơm với hắn, chỉ có thể nghĩ đến đề tài vô cùng khô khan: “Ăn ngon không?”

Cô gật đầu nói ăn ngon, hắn liền không nói thêm lời nào.

Tạ Thanh cũng cố gắng hết sức, nhưng sự biến đổi đột ngột về hình thức ở chung như một gia đình làm cô cũng không biết làm thế nào, cô liền theo bản năng kéo đề tài sang công việc, hỏi hắn bản thảo xuất bản có thể giao muộn hơn được không.

Hắn nói được, ngày mai hắn sẽ nói với biên tập cùng nhà xuất bản, cô nói cảm ơn, sau đó liền không nói gì thêm.

Cơm nước xong, Tạ Thanh không có ở lâu. Bởi vì có uống rượu, Lục Thành không thể lái xe đưa cô về, hắn gọi xe cho cô.

Hắn đưa cô xuống đến cửa tòa nhà, cô nói lời cảm ơn hắn, cuối cùng đề tài vẫn chỉ dừng lại ở công việc, cô nói cô đã biết viết tiếp như thế nào.

Hắn mỉm cười nói tốt, không vội, cô có thể chậm rãi viết.

Đưa mắt theo chiếc xe chậm rãi rời đi trong bóng đêm, Lục Thành thở dài một hơi, xoay người lên lầu.

Phút chốc hoàn hồn, thiếu chút nữa cho mình một cái tát.

- ---- Hẳn thật sự là một tên ngốc.

Hắn đã nói gì với cô?

Giống như nói rất nhiều nhưng thật ra cái gì cũng chưa nói.

Cuối cùng hẳn lại nói “chậm rãi viết” với cô?

Căn bản hẳn không nghĩ như vậy, cơ bản hẳn tính toán rất khá.

Hắn lấy hết dũng khí đi đến trước thêm một bước, muốn dùng thử câu “Tôi có thể giúp cô bắt chước một chút”. Nếu cô đồng ý, tất cả đều vui vẻ, nếu cô không đồng ý, hẳn sẽ làm như đó là một câu nói đùa mà bỏ qua cũng không phải là không được.

Chỉ là vừa nhìn thấy cô, hẳn liền sợ.

Sợ đến mức hoàn toàn nghĩ không ra cái kế hoạch này, sợ đến mức chú ý cẩn thận theo bản năng, không dám vượt qua giới hạn.

- ---- Không dám vượt Lôi Trì, rồi lại cố tình nói ra muốn giúp cô mà tìm những lời ngu xuẩn.

“Mẹ nó.” Ở thang máy Lục Thành cắn răng mắng chính mình.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hẳn cảm thấy mình không xứng với cô.

Cô là một cô gái trẻ mà lại có được dũng khí mười phần như vậy, trong khi hẳn lại sợ đầu sợ đuôi như vậy.

*****

Sau khi về đến nhà, Tạ Thanh mất ngủ suốt đêm.

Rất nhiều tác giả đều bị chứng mất ngủ hành hạ, một số người còn phải dùng thuốc ngủ định kỳ.

Thật ra cô cũng không bị nghiêm trọng như vậy, trước giờ không uống qua thuốc ngủ, nhưng ở nhà vẫn luôn có sẵn melatonin. Lúc nào ngủ không được sẽ uống một viên, sau đó liền có thể an an ổn ổn mà ngủ một giấc đến sáng.

Nhưng hôm nay ngay cả melatonin cũng không thể cứu được cô, uống hai viên nhưng cô không giúp được gì.

Trong đầu cô nhiệt huyết sôi trào, sôi trào đến mức huyết Thái dương vẫn đang giục liên hồi, cứ nghĩ đi nghĩ lại với tâm tư kích động, có phải là cô với Lục Thành không có chút khả năng?

Cô đã đến nhà hần, cùng nhau uống rượu, còn nằm trên sô pha ngăn ngủi mà ngủ trong chốc lát.

Hết thảy những cái này đều làm cho cô mừng thầm. Căn bản đối với chuyện này cô không ôm ấp bất kỳ hy vọng nào, đáy lòng như một mảnh tro tàn. Nhưng hiện tại, một ít ánh lửa lấm ta lấm tẩm trong đồng tro tàn như được sống lại.

Cô bắt đầu cảm thấy trong lòng còn chút may mắn.

Có phải là hần thích cô không? Nếu không phải, có cách nào là cho hần thích cô không?

Cô thậm chí còn có cái suy nghĩ bí quá hóa liều --- bọn họ mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhau, nếu cô trực tiếp đi vào văn phòng của hần, nói với hần cô thích hần, không biết sẽ kinh tâm động phách [3] đến mức nào?

[3] 惊心动魄 – Thành ngữ, thường được dùng để mô tả một vật, sự việc nào đó gây sốc và cực đoan. (Theo Baidu)

Xuân tâm mạnh động [4], ngọt ngào rất lại hành hạ người khác.

[4] Dùng để chỉ nếu một người đang rất phấn khởi.

Đến 5 giờ sáng Tạ Thanh từ bỏ việc đi ngủ. Dù sao cô cũng không cần quét thẻ khi đi làm, văn phòng ở Văn hóa Thành Thư chẳng qua có thể giúp cô cảm thấy thoải mái hơn khi viết bản thảo mà thôi, về bản chất công việc của cô khá tự do, cô có thể làm việc ở bất kỳ đâu hoặc bất kỳ lúc nào. T

Cô bò từ trên giường xuống ngồi vào bàn làm việc viết bản thảo.

Ý nghĩ của cô thực sự thông suốt. Ý tưởng Lục Thành đưa ra rất tốt, nữ chính không cần tha thứ cho ai cũng không cần phải giảng hòa với ai.

Chỉ cần giảng hòa với chính mình là được.

Cô sửa sang lại cốt truyện theo đề nghị của Lục Thành, để nữ chính sau khi vào Đại học đại sát tứ phương, trải qua thời kỳ sinh viên của mình vui vẻ và phong phú, giành được học bổng, thu hoạch cái giải thưởng lớn nhỏ, cuối cùng nhận được lời mời làm việc của công ty mình yêu thích.

Sau khi chỉnh sửa cốt truyện xong, cô cảm thấy cả người thông thuận.

Những tạp điếm làm khó cô khiến cô không thể hạ bút đã biến mất hoàn toàn. Nữ chính không cần gặp lại những người không cần gặp, cũng không cần tham gia bất kỳ cuộc họp lớp nào.

Giống như cuộc sống hiện tại của cô.

Cuộc sống của nữ chính, sau mấy năm sa sút tinh thần, cuối cùng cũng tràn ngập ánh mặt trời.

Giống như cuộc sống của cô hiện tại.

Nhưng cũng có một chút không giống nhau. Có thể nói là, cô cảm thấy có một chút không giống nhau.

Cô mong chờ có thể có được tình yêu, đồng thời cũng sợ có được tình yêu, nhưng nữ chính của cô có thể không có chút sợ hãi nào.

Ánh nắng ban mai chiếu vào, ấm áp mà chiếu lên bàn như một khối vàng kim.

Tạ Thanh lấy ra một xấp giấy mới viết bản thảo, viết ra một phần cốt truyện mới.

Cô muốn viết một cái phiến ngoại, để cho nữ chính có được tình yêu.

Người này muốn làm cho cô cảm thấy an toàn, phải mang đến cho cô sức mạnh; ủng hộ công việc của cô, liên thủ chiến đấu cùng cô; làm cho cảm thấy vui vẻ khi nghĩ đến hắn, mang lại cảm giác ý loạn tình mê vào một số thời điểm nghĩ đến hắn.

Hắn còn có thể ăn cay, có thể nấu ăn, sẽ vì nữ chính mà khi mở cửa xe sẽ chặn ở khung cửa, sẽ một cô gái sống một mình về nhà, đứng chờ ở ven đường cho đến khi đối phương an toàn vào nhà mới rời đi.

Cô cấu tứ [5] nhân thiết, cấu tứ đến mức mặt đỏ bừng.

[5] 构思 – Hoạt động tư duy của tác giả trong quá trình định hình tác phẩm. (Theo Baidu)

Bởi vì người kia sống sờ sờ trước mắt mình, cô có thể rõ ràng người đó là ai, nhưng lại lừa mình dối người mà làm bộ đó chỉ là hư cấu?

Hắn tốt như vậy.

Cô vẫn luôn bị thuyết phục bởi sức mạnh của câu từ, nhưng hiện tại, cô buồn bực vì mình không thể vẽ tranh.

Nếu cô có thể vẽ tranh, cô có thể vẽ hẳn lên trang giấy.

Hoặc vẽ tranh sơn dầu đầy màu sắc, hoặc một bức tranh vẽ bằng chì.

Một bút có thể miêu tả được mặt mày hẳn, phác họa nụ cười hẳn. Sau đó đem kẹp vào cuốn nhật ký rồi khóa lại, ban đêm tỉnh lặng có thể mở khóa ra, cũng đem tâm sự của mình mở ra trộm nhìn hẳn.

Nhưng hiện tại cô vẽ không ra.

Điều tốt nhất cô có thể làm chỉ là viết về hẳn.

Viết về cách hẳn bày mưu tính kế, viết những cuộc trò chuyện vui vẻ với hẳn. Đem hẳn viết dưới ngòi bút của nữ chính, mượn những chuyện đã xảy ra để nhớ lại những điều tốt đẹp hẳn đã mang lại cho cô, sau đó liền giấu đi, không cho người đọc xem, chỉ lưu lại để bản thân cô vụng trộm đọc.

Người ta thường nói tâm sự thiếu nữ luôn là thơ, nhưng cô không phải là thiếu nữ, cô cảm thấy tâm sự của mình giống như làm trộm. T

Hết thầy đều trộm.

Thật khó quá.

Nếu có có kỹ thuật trộm tinh vi thật tốt?

Cô có thể tu luyện bản thân thành thần trộm.

Sau đó đi trộm trái tim hẳn.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 43

Khi tác giả trầm mê sáng tác cực độ, thực dễ dàng chậm trễ những chuyện khác T

Bây giờ Tạ Thanh chính là rơi vào tình trạng này. Từ khi sa vào ngọt ngào cùng mộng ảo do phiên ngoại đem lại, cô không nhớ đến việc viết chính văn.

Chỉ còn ba bốn vạn chữ đại kết cục thôi nhưng lại kéo dài đến gần nửa tháng còn chưa viết, trong khi đó phiên ngoại kia thật sự vui vẻ mà viết ra không ít trang.

Thẳng đến khi biên tập của nhà xuất bản thúc giục cô: “Đại đại, khi nào giao bản thảo...” Cô mới sực tỉnh từ trong mộng, nhớ tới việc bản thân mình chính sự còn chưa làm.

Đầu hạ, việc giao bản thảo để xuất bản rốt cuộc cũng hoàn tất. Phiên bản xuất bản dĩ nhiên không bao gồm phần phiên ngoại kia – dự định là đồ vật viết cho chính mình lén lút đọc, đương nhiên không thể xuất bản ra công chúng. Hơn nữa, độc giả có nhìn cũng không sao, nhưng để cho Lục Thành thấy được, không biết xấu hổ cỡ nào.

Giữa hè, Cục Văn hóa Bắc Kinh công bố kết quả quảng bá, <Cảnh xuân năm ấy> quá quan trọng [1], thành công trúng tuyển.

(*)过关斩将 – Thành ngữ, mang ý nghĩa qua mặt được đối thủ, vượt qua khó khăn.

Đầu thu, Giải thưởng Văn học Mao Thuần công bố, <Cảnh xuân năm ấy> giành được giải thưởng Văn học mạng.

Đầu mùa đông, Giải thưởng ‘Bàn phím vàng’ cũng bị thu vào túi.

Sau đó cũng ký được bản quyền phim ảnh. Vì độ nóng không bằng <Tố Phong Nguyệt> nên giá bán bản quyền phim của <Cảnh xuân năm ấy> cũng không tính là cao, chỉ bằng một phần năm của <Tố Phong Nguyệt>. Nhưng lại là một tác phẩm giành được nhiều giải thưởng, tỷ lệ chuyển thể thành công lại có phần cao hơn, hơn nữa, cũng dễ dàng được bật đèn xanh hơn trong khâu xin giấy phép.

Chỉ trong mấy tháng nhưng liên tục được nhận thưởng, Tạ Thanh rất bận. Đến lúc này, cuối cùng, cô mới có thời gian để viết truyện mới.

Đây là tác phẩm thứ ba của cô viết dưới trướng của Văn hóa Thành Thư, thời điểm xác định cốt truyện, làm cho Lục Thành thực sự kinh ngạc: “Tinh tú?”

Trước tiên cô chỉ nói qua tên là <Chạm đến sao trời>, hẳn nghĩ đó là tác phẩm theo phong cách đô thị.

Không nghĩ được “sao trời” ở đây lại chính là ý trên mặt chữ, sao trên bầu trời.

Lục Thành hỏi cô nghĩ như thế nào, cô nói muốn khiêu chiến một thứ mới mẻ, một bối cảnh to lớn hùng vĩ.

Viết quá nhiều về huyền huyền giang hồ tiêu sái, cô liền muốn chạm đến vũ trụ với mệnh mệnh ngàn vạn sao trời.

Rất nhiều tác giả cùng theo đuổi một thế giới quan tương tự. Nếu không viết một phen, liền cảm thấy sự nghiệp viết lách của bản thân thiếu đi cái gì đó. T

Lục Thành hoàn toàn hiểu được cảm giác này, chỉ là cô lại muốn viết cái này bây giờ, hẳn có chút nghi hoặc: “Cô không thèm để ý đến độ hot nữa à?”

Tạ Thanh ngốc một lúc: “Truyện về tinh tú không hot sao?”

“...” Lục Thành ngẩn người, bật cười ra tiếng.

Hai người ngày càng quen thuộc, ngày càng thấy nhẹ nhàng mỗi khi ở chung. Hẳn cười đến mức nằm trên bàn, Tạ Thanh bị cười đến mức mặt đỏ tai hồng, lại mờ mịt khó hiểu.

“Cười cái gì chứ!” Cô ngồi ngây ngốc ở trước bàn làm việc của hẳn, Lục Thành vẫn nằm trên bàn như cũ, đầu vai run rẩy.

“Này!” Tạ Thanh vòng qua cái bàn, đi đến bên ngoài hẳn, đẩy đẩy vai hẳn.

“Ha ha ha ha ...” Hẳn rớt cuộc cũng ngồi dậy, ý cười thấm đầy trong mắt, vẫn như mọi khi, làm cô lo lắng.

Dời mắt đi, cô mang theo vẻ giận hờn kéo ghế dựa qua, ngồi bên cạnh hẳn, ngữ khí cực kỳ ngang ngạnh: “Mau nói đi, còn không tôi đi bây giờ!”

Hẳn lại cười thêm vài tiếng, cố gắng bình tĩnh, đánh giá cô hỏi: “Thật sự một chút Văn học mạng cô cũng không đọc, đúng không?”

“...Lúc hoàn tất có nhìn qua một chút.” Tạ Thanh nói.

Nhiều tác giả đều như vậy. Tuy do bản thân mình viết ra nhưng lại không đọc qua, hoặc là ít nhất là không đọc truyện đăng nhiều kỳ. Một vài người không có thời gian hoặc không có tâm tình đọc, họ lo sợ phong cách của bản thân sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên rất nhiều thời điểm, mặc dù là tác giả toàn thời gian với mức hoạt động rất cao cũng phải dành thời gian xem qua từng trang web nhìn qua danh sách đề tài để hiểu rõ hướng gió. Chứ bản thân anh ta không thể nào có khả năng lúc nào cũng có thể tùy thời mà kể ra độ hot theo thứ tự một hai ba bốn năm.

Cho nên Tạ Thanh cũng không quá rõ ràng, thể loại Tinh tú là một chủ đề lạnh.

Giống như những người không viết văn, nhắc tới hai chữ Tinh tú, cô liền nghĩ tới, là, là <Tam thế> nhận được giải thưởng Hugo, là <Hố đen tử thần> thu được 4,6 tỷ tiền vé.

Nhưng trên thực tế, trong phạm vi cả nước, hai chữ Tinh tú đều lạnh đến mức bỏ đi.

Ngoại trừ truyện đam mỹ còn có chút hot, truyện ngôn tình hay là nam tần, cái thể loại Tinh tú này đều cơ hồ có thể cũng bị vùi dập giữa chợ như vậy.

Không có quá nhiều nguyên nhân để nói. Một tác phẩm bị ghê lạnh, có thể có nhiều yếu tố; nhưng một đề tài bị ghê lạnh, lý do đơn giản thô bạo là người đọc không xem, tự động bỏ qua cái thể loại này mà thôi, ở đây yếu tố khách quan có ảnh hưởng rất nhỏ.

Nói cách khác, cho dù bạn viết đẹp cỡ nào, cũng không dùng được.

Bạn viết đẹp mắt, bạn vẫn là đại thần, cũng chỉ là truyện bạn viết so với truyện của nhà khác hot hơn một chút mà thôi.

Đây cũng chính là nguyên nhân tác giả tập trung viết về đề tài hot --- đề tài yêu thích ít được chú ý, nhưng không nuôi sống được chính mình, ăn gì rồi trả tiền thuê nhà như thế nào?

Đúng là điều này dẫn đến sự đồng nhất hóa. Thật ra cũng có rất nhiều độc giả vì văn học mạng bị đồng nhất hóa mà vô cùng đau đớn. Nhưng trên thực tế, “đồng nhất” là giải pháp tối ưu sau có được sau khi hai bên độc giả và tác giả giằng co.

Với những đề tài mới và khác biệt thì không có ai xem, đồng chất thì bị mọi người lên án nhưng mà vẫn có được chút sức nóng.

Tạ Thanh nhất thời nhụt chí: “VẬY TÔI ĐỔI SANG ĐỀ TÀI KHÁC.”

Không như <Cảnh xuân năm ấy> còn có thể đem đi tranh thưởng. Tinh tú văn cũng không được văn học truyền thống hoan nghênh vì bọn họ chỉ ưa chuộng đề tài phản ánh hiện thực. Ngay cả trên mạng cũng không có chút độ nóng, đúng là không có nước [2].

[2] Có ý nghĩa không nhận được sự hưởng ứng của khán giả, độc giả. Thường được dùng để chỉ những bộ phim, chương trình truyền hình có rating thấp.

Lục Thành cũng cô viết cũng được như hồi <Cảnh xuân năm ấy>, mà lại gật đầu: “Nếu có ý tưởng khác, trước hết cô cấu tứ đi.”

Tạ Thanh ừ một tiếng.

Hắn nghĩ nghĩ, lại nói: “Tôi sẽ thảo luận cùng Tống Mặc một chút. Thứ bảy cậu ta đến nhà tôi ăn cơm, cô có đến không? Tôi có thể đón cô.”

Bình thân mời, nhưng trong lòng Tạ Thanh không ngừng gợn sóng.

Sau lần đó, cô không trở lại nhà hắn, nhưng mà cô vẫn luôn lén lút cất giấu chìa khóa nhà hắn.

Chìa khóa là do hắn bỏ vào túi xách của cô, lý do ban đầu chính là có thể để cô an tâm uống rượu, lúc rời đi cô quên trả lại cho hắn.

Lúc ấy thực sự là quên, nhưng về đến nhà, cô liền chú ý tới điểm này.

Đúng ra cô nên trả lại cho hắn, nhưng cô ích kỷ, phảng phất có một con yêu tinh khe khẽ thì thầm vào tai cô, lặp đi lặp lại mà nói: Không trả lại thì cũng có sao đâu?

Cô sẽ không đi trộm đồ, càng không đưa chìa khóa cho người khác. Cho dù làm mất, người đi đường nhặt được cũng không thể nào biết được đó là chìa khóa của ai.

Sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào với hắn, vì sao cô không thể lặng lẽ giấu giếm một đồ vật gì đó của hắn chứ?

Giấu một đồ vật mang tính cá nhân, có lẽ còn là đồ vật hắn mang theo bên người.

Loại cảm giác này thật ra là vô cùng kỳ diệu, thật ra cái chìa khóa này cũng không có nghĩa cái gì, nhưng mỗi lần nhìn thấy, cô đều cảm giác thực sự vui vẻ.

Cô mua một cái rương gỗ nhỏ, mặt trên có hoa văn Châu u kiểu dáng phức tạp, thoát nhìn như một cái rương cất giữ vàng bạc châu báu trong các lâu đài cổ.

Cái rương có khóa, cô đem chìa khóa cùng với phiên ngoại của <Cảnh xuân năm ấy> đặt vào bên trong khóa lại.

Đây chính là tâm sự bí ẩn nhất của cô.

Hiện tại hắn lại mời cô đến nhà hắn, cô có cảm giác tâm sự bị lay động, kiềm chế cảm xúc có chút gian nan. T

“...OK.” Cô tận lực giữ bình tĩnh mà nói ra lời này, âm thầm tính toán thứ bảy cái gì cũng không làm.

Cô muốn thay quần áo, trang điểm xong xuôi chờ hẵn đến. Hẵn vừa đến cô có thể trực tiếp xuống lầu nhìn thấy hẵn.

Nhưng vào hôm thứ năm, lần đầu tiên cốt truyện mới của cô gây ra tranh cãi trong nội bộ Văn hóa Thành Thư.

Thái độ của Ngụy Bình kiên định. Trong Văn hóa Thành Thư chỉ có cô với Ngô Mẫn biết thân phận thực sự của Tạ Thanh, rất nhiều lời cô không thể nói trong buổi họp, liền lén đến văn phòng của Lục Thành khẳng khái phân trần một phen: “Tôi cảm thấy Ly Đại như vậy, không được!”

“Việc kiện tụng liên quan đến <Xích Ngọc Lục> là chuyện lớn, nếu không đạt được hiệu quả mong muốn, không chỉ đối với cô ấy mà đối với cả Văn hóa Thành Thư cũng sẽ bị ảnh hưởng trái chiều rất lớn.”

“Van nài cô ấy viết một đề tài hot được không?”

“Cho dù cô ấy viết đề tài xuyên nhanh không cần trình độ cao, vẫn mạnh hơn là tinh tú văn!”

Mỗi một câu Ngụy Bình nói, Lục Thành đều tán đồng.

Nhưng sau khi Ngụy Bình nói xong, hẵn vẫn nói: “Không can thiệp vào sáng tác của tác giả, là đạo đức cơ bản của chúng ta.”

“Đúng, nhưng mà trường hợp của Ly Đại mang tính chất đặc thù...” Ngụy Bình cau mày, “Anh nghĩ một chút đi, nếu thắng kiện nhưng không đủ độ nóng, đại đa số người sẽ không biết chân tướng. Lúc này nếu một lần nữa cô ấy dùng cái tên Ngọc Ly, mọi người đồng thời đều bị lên án; nếu như cô ấy không dùng tên này một lần nữa ... Chuyện kiện tụng này còn ý nghĩa gì nữa?”

Lục Thành gật đầu: “Cô nói đúng.”

“Nếu cô ấy một hai phải viết đề tài bị ghẻ lạnh, tôi đây thà để cho cô ấy viết một tác phẩm mang thiên hướng hiện thực còn hơn.”

Tốt xấu có thể lấy thưởng, cũng coi như một loại tích lũy thành tích. Dụng ý của Ngụy Bình rất rõ ràng.

Lục Thành gật gật đầu: “Để tôi suy nghĩ lại.”

“Lục tổng.” Cảm thấy hần trả lời cho có lệ, Ngụy Bình hiện ra bất mãn, “Phiền anh khống chế tình cảm cá nhân của mình một chút.”

“Cái gì?” Lục Thành hỏi lại, có vẻ giấu đầu lòi đuôi, “Cái gì mà tình cảm cá nhân?”

Ngụy Bình nhắm mắt làm ngơ.

Cô cùng Ngô Mẫn đã ‘tám’ chuyện này rất nhiều lần. Cô cảm thấy khi Tạ Thanh cùng Lục Thành nói chuyện ngữ khí cực kỳ hoạt bát, Ngô Mẫn cung cấp thêm tin tức nói mỗi lúc nhìn Tạ Thanh, Lục Thành đều mỉm cười.

Đều là những người phụ nữ đã có chồng nhiều năm, cũng là ‘người từng trải’ trong tình yêu, hai người đều cảm thấy suy đoán của bản thân không tám chín thì cũng mười phần chính xác.

Nhưng xem ra dường sự muốn giả ngu giả ngơ.

Căn cứ vào việc dường sự là ông chủ, Ngụy Bình thực nể tình mà lựa chọn cho hần mặt mũi, lựa chọn bỏ qua mà nói: “Coi như tôi chưa nói gì.”

Lục Thành nhướng mày.

“Tôi cũng không có ý gì khác.” Ngụy Bình nhanh chóng vòng trở về đề tài chính, “Nhưng chúng ta thực sự cần suy xét vấn đề độ nóng. Độ nóng

của ‘Người thần bí của Văn hóa Thành Thu’ chỉ có thể tăng lên chứ không thể giảm đi, tinh tú văn không đáng tin cậy.”

“OK.” Lục Thành vẫn không nói thêm lời nào, chỉ gật đầu.

Ngụy Bình chọc chọc vào bàn làm việc của hắn.

Hắn trầm ngâm một lát, ngẩng đầu: “Tuần trước Đài Pineapple [3] đến nói chuyện hợp tác, phải không?”

[3] 菠萝台 – Đài phát thanh do Đài Phát thanh nhân dân Bắc Kinh tung ra. Người dùng có thể tự do điều chỉnh chương trình trong thư viện khổng lồ để có thể tạo ra Đài phát thanh cho bản thân. (Theo Baidu)

“Đúng vậy.” Ngụy Bình gật đầu.

Đến gặp cô chính là đồng nghiệp cũ làm chung với cô khi còn ở Đài truyền hình, cô trực tiếp ra mặt bàn bạc. Đối phương nghĩ đến việc hợp tác làm ra một chuyên mục giải trí – nói là hợp tác nhưng thực ra chủ yếu là muốn tìm người đầu tư. Tuy rằng những chương trình giải trí thành công phần lớn là một vốn bốn lời, nhưng giai đoạn ban đầu chi phí bỏ ra không hề nhỏ, chỉ riêng chi phí mời minh tinh lên sân khấu không thôi cũng đã là giá trên trời.

Đối với những loại hợp tác này, Ngụy Bình không có chút hứng thú. Miễn bạn kiếm được tiền, mọi người đều được chia tiền là thật nhưng đối với cô mà nói, những chương trình giải trí thật sự kém quá xa so với ngành văn học mạng. Tất cả những gì bọn họ có thể làm chỉ là đầu tư tiền rồi kiếm tiền, hơn nữa cũng chẳng khác gì so với việc chơi cờ phiêu.

Đứng ở góc độ của cô, cô muốn đầu tư tiền vào những thứ mà mình có thể trực tiếp gây ảnh hưởng đến. Tạo chút drama hay thổi phồng một tác giả mới cũng được. Nếu không thì làm gì đó cho phúc lợi công cộng, vừa làm việc tốt, vừa lưu lại tiếng thơm.

Lục Thành đột nhiên cảm thấy có hứng thú với cái hợp tác này: “Có bản kế hoạch không? Đem tới cho tôi xem một chút.”

“...Lục tổng, đừng ngắt lời.” Ngụy Bình bất đắc dĩ, “Trước tiên chúng ta nói cho xong chuyện của Ly Đại, sau đó sẽ đưa bản kế hoạch cho anh.”

Lục Thành cười nhạt, “Không, xem xong bản kế hoạch, tôi bảo đảm giải quyết xong vấn đề của Ly Đại.”

Hắn muốn làm gì?

Trong đầu Ngụy Bình xẹt qua hai trăm làn mưa đạn.

Quý mới biết hắn ta muốn làm gì.

Nhưng ngược lại bởi vì dạng này, cô tạm thời tiếp nhận.

Lục Thành rất giỏi về kiếm tẩu thiên phong [4].

[4] Làm một việc gì đó không theo thói quen để tìm ra nhiều cách giải quyết mới, khác nhau để giành được chiến thắng.

Khi hắn bắt đầu bước chân vào thị trường, thị trường văn học mạng đã cực kỳ ‘trưởng thành’. Một thị trường ‘trưởng thành’ có thể nuôi sống rất nhiều người, nhưng cũng gây ra không ít khó khăn cho người mới vào nghề.

Hắn không chỉ có thể nhanh chóng đứng vững gót chân, từng bước từng bước một làm cho Văn hóa Thành Thụ có được tiếng tăm trong ngành.

Nhạy bén cùng quyết đoán, ở bất kỳ ngành sản xuất nào đều chính là bảo vật, đặc biệt là khi mới bước chân vào nghề.

Vì thế Ngụy Bình trực tiếp mở ra hòm thư mở bản kế hoạch cho Lục Thành xem, nghiên cứu cũng gần một giờ. Tới khi gần tan tầm, Ngụy Bình thấy Lục Thành vẫn chưa có tính toán tiếp tục thảo luận, cô mở miệng nói: “Tôi tan làm trước đi đón con nha...”

“Được.” Lục Thành hồi thần trả lời cô một chút, “Nói qua với Ngô Mẫn một tiếng, thông báo các quản lý các bộ phận mở cuộc họp.”

Ngụy Bình: “...”

Vừa nãy cô còn đi đón con.

Mười phút sau, quản lý các bộ phận tập trung ở phòng họp.

Lục Thành dùng năm phút đồng hồ, đi thẳng vào vấn đề mà nói xong ý tưởng của mình.

Trong phòng họp, mọi người xôn xao, những Quản lý bộ phận châu đầu ghé tai nhau, khe khẽ nói nhỏ. Ngụy Bình ngồi đối diện nhau, đồng thời hít sâu một hơi, sau đó Ngô Mẫn xích lại gần Lục Thành: “Lục tổng.”

“Hả?”

Ngô Mẫn hạ giọng: “Tối qua anh ngủ không đủ sao?”

Lục Thành: “...”

Tư tưởng trung tâm của bài phát biểu trong năm phút vừa rồi của Lục Thành chính là: Chúng ta phải chi bao nhiêu tiền để nắm quyền chủ động của chương trình giải trí này?

Hắn nghĩ đến việc tự mình tạo một chương trình giải trí dành cho các nhà văn mạng.

Kết thúc quá trình châu đầu ghé tai, mọi người bắt đầu đề xuất những ý kiến không giống nhau.

Là ý kiến khác nhau nhưng đều phản đối.

“Lục tổng à, không được, chương trình giải trí phải tạo cho người xem cảm giác thú vị mới có thể thành công, ngoài thời gian viết văn tác giả cũng chỉ là người bình thường, cũng không có chút tế bào giải trí nào, không một chút thú vị.”

“Hơn nữa tác giả ngành văn học không hề hào nhoáng như minh tinh ngành giải trí. Tác phẩm được nhiều người biết đến, là một ngành sản xuất, nó quá nhiều đề tài hot...”

“Đề tài vẫn ổn, anh xem trước đó nhạc kịch cũng không phải là một đề tài hot, nhưng <Thanh nhập nhân tâm> cũng thành công.” Có vị phản bác người vừa lên tiếng, tiếp theo lời nói lại xoay chuyển, “Nhưng <Thanh nhập nhân tâm> vẫn tạo được ấn tượng ----- ca sĩ có chất giọng hay đứng trên sân khấu hát, đó chính hưởng thụ cả về mặt thị giác lẫn thính giác. Còn tác giả thì sao, họ lên sân khấu lấy cái gì mà tạo ấn tượng? Để một nhóm tác giả nên sân khấu cùng nhau đánh chữ, hay viết mười vạn chữ trong một giờ có thể làm cho người xem cảm thấy thú vị?”

Hiệu ứng hình ảnh có thể mang lại chính là đánh chữ. Mà gõ bàn phím thì có cái gì để xem chứ?

Nhưng mà nhà văn mạng không đánh chữ, thì có thể làm gì khác chứ? Không thảo luận cốt truyện, thảo luận nhân vật thì cũng là thảo luận để việc kẹt văn? Cái này còn không bằng đánh chữ. T

Mồm năm miệng mười, quan điểm khác nhau, nhưng tóm lại là không một ai tán đồng ý kiến của Lục Thành.

Ngô Mẫn còn tiếp tục tàn nhẫn mà bổ thêm một đao: “Hơn nữa, cho dù chúng ta thực sự làm cái chương trình giải trí này, cũng sẽ muốn mượn lực mà nâng đỡ cho “Người thần bí” đúng chứ? Nhưng mà “Người thần bí” lại không thể lộ diện, cho dù cô ấy có lộ diện đi chăng nữa cô ấy có lên sân khấu đánh chữ vẫn không thể thắng được...”

Ngay cả những người làm việc vặt trong công ty cũng biết Kẻ thần bí đại đại vẫn luôn viết tay.

Bỏ tiền ra làm chương trình giải trí, ngay vòng đầu tiên đại hoa đán đã bị loại ra khỏi cuộc chơi như vậy có thích hợp không chứ?

Thần sắc Lục Thành nhàn nhạt mà nghe ý kiến phản đối từ bốn phương tám hướng, chờ đến khi mọi người đều đã tranh luận xong, mới chép chép miệng. T

Tiếp theo lại vô cùng đau đớn mà thở dài: “Với sức tưởng tượng của mọi người thật là xin lỗi sự nghiệp văn học.”

“...”

Nhưng mà lời này quá không khách khí rồi.

Nếu không phải hẳn là người phát lương, thì đám nhân viên này có khả năng muốn đánh người.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 44

Ba giờ chiều thứ bảy, Lục Thành đến dưới lầu nhà Tạ Thanh.

Thật ra bọn họ hẹn nhau ăn cơm chiều, chỗ ở của hai người cũng rất gần, nấu cơm xong có thể tới đón cô cũng còn kịp. T

Nhưng tâm tư vẫn thúc đẩy hẳn tới sớm hơn.

Hắn muốn cô ở nhà hẳn lâu hơn một chút, cho dù khi hẳn nấu cơm, cô ở phòng khách đợi cũng tốt.

Tạ Thanh nghiêm túc mà trang điểm, không quá dày, nhưng cô phải nghiên cứu mấy cái blog làm đẹp thật lâu mới quyết định được. Có vẻ như làn da sáng hơn, đôi mắt to hơn, lông mày cũng định hình theo khuôn mặt cô.

Cho đến bây giờ, trang điểm cũng không tính là sở trường của cô, khó có khi cô trang điểm làm mình cảm thấy hài lòng, cô rất muốn ngồi bên cạnh hẳn nhanh chóng cho hẳn thấy. T

Lần này cô muốn được ngồi vào ghế lái phụ, nhưng trong lúc ở trong thang máy đi xuống lầu cô gian nan nhịn xuống ---- căn bản là ngồi chỗ đó cũng không có gì, nhưng mà bình thường cô toàn ngồi ghế sau, đột nhiên lại ngồi vào ghế phụ thì hơi không tự nhiên rồi!

Trong lúc lái xe, Lục Thành nhìn lên cô vài lần từ kính chiếu hậu.

Ngày thường, đối với việc trang điểm quả thực cô chính là một ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới [1]. Thật ra lúc cô không trang điểm cũng không tính là khó coi, tài năng cùng tính cách mang đến mị lực rất lớn khiến cho dung mạo cũng trở nên không quá trọng yếu. Nhưng ngẫu nhiên trang điểm tỉ mỉ, thoạt nhìn cũng thực là cảnh đẹp ý vui.

[1] 三天打鱼, 两天晒网 – Ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới chính là cách đánh cá tốt nhất. Bởi vì không thể đánh cá hàng ngày, cũng không thể sửa lưới đánh cá trong lúc đánh cá. Có thể được hiểu là mọi thứ làm đúng theo cách riêng của nó, không thích hợp sao chép, không được lười biếng. Hiểu rộng ra chính là làm việc gì cũng cần thư giãn nghỉ ngơi có lợi cho sức khỏe và tâm trí.

Hắn rất muốn khen cô một câu, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Đến khi mở cửa nhà, Lục Thành không có “lady first” như thường ngày mà bước một bước trước vào cửa. Khi Tạ Thanh bước vào nhà, hắn đã lấy ra hai đôi dép từ tủ giày ra, một đôi bên phải một đôi bên trái xách ra cho cô nhìn: “Cô mang đôi nào?”

Một đôi có hai màu trắng và hồng theo phong cách dễ thương, mặt trên còn có tai thỏ; đôi còn lại chỉ gồm hai màu đen trắng theo phong cách đơn giản.

Đều là dép dành cho nữ, không sai biệt lắm so với size của cô.

Hơn nữa, tuy rằng được đã bỏ đi tag giá, nhưng vẫn rõ ràng là mới.

Tạ Thanh suy nghĩ một chút, nhận đôi màu đen trắng kia.

Là hắn cố ý mua cho cô sao?

- --- cái nghi vấn này cứ quanh quẩn trong lòng, quẩn ra một ít vị chua chua ngọt ngọt.

Đổi xong dép lê đi vào phòng khách, Tạ Thanh mới chú ý Tống Mặc cũng ở đây.

Tống Mặc nằm liệt trên sô pha, lười biếng mà giơ tay lên chào hỏi cùng cô: “Hello!”

“Tống ca.” Tạ Thanh cười cười, đem giỏ xách móc lên giá, Tống Mặc chỉ chỉ những đồ ăn vặt hẳn đã mua để lên bàn trà: “Qua đó ăn cái gì đi.”

“Không được.” Cô hạ thấp thân người, ánh mắt quay qua trên thân người Lục Thành, “Tôi đi vào bếp phụ anh!”

Lục Thành giật mình một cái, nhưng không cự tuyệt, cười nhạt: “Được, cảm ơn cô.”

Hai người một trước một sau đi vào phòng bếp, Tống Mặc bị bỏ mặc, cô đơn ngồi trên sô pha bĩu môi một cái, chính mình mở một gói khoai tây chiên ra ăn.

Giữa hai người này nhất định là có cái gì đó.

Nhai khoai tây trong miệng nhai rau rầu, Tống Mặc cảm thấy mình vô tội nhưng phải chịu thương tổn, quyết định không phúc hậu mà đi làm bóng đèn.

Lê dép lê vào phòng bếp, Tạ Thanh đang rửa rau, Lục Thành giống như đang chuẩn bị nước chấm. Thấy hẳn đi vào, trên mặt của vị anh em tốt xưa nay không hề che dấu sự ghét bỏ: “Sao cậu cũng vào đây?”

Tống Mặc: “Một mình ăn đồ ăn vặt cảm thấy không có tí sức lực nào.” Hẳn vừa nói vừa bước đến bên người Lục Thành, chép chép miệng lại nói,

“Hơn nữa giống như bị hồng rồi ---- khoai tây chiên vị BBQ Texas, toàn vị chua.”

Vị chua của tình yêu!

“....” Lục Thành không tiếng động mà nhẹ hít một hơi, trừng hăn ta.

Tống Mặc định khí thần nhàn [2] mà nhìn lại, Lục Thành nhìn trái phải một chút, mở ra ngăn tủ trên tường, cầm túi óc chó ra.

[2] 气定神闲- Có thể hiểu đơn giản là cảm thấy tâm tư nhẹ nhàng và bình tĩnh.

“Mở óc chó giúp tôi.” Hăn đem óc chó đưa cho Tống Mặc.

Tống Mặc cẩn thận hơn, không nhận, hỏi hăn: “Cậu làm món gì mà cần óc chó?”

“Bánh óc chó.” Lục Thành bình tĩnh, Tống Mặc thấy hăn không có chút chột dạ mới tiếp nhận, hỏi tiếp: “Được, cái kẹp óc chó để ở đâu nào?”

Lục Thành: “Không có, dùng kẹp cửa đi.”

Tống Mặc: “...”

Hăn trợn mắt đi về cửa nhà bếp, vừa thấy cửa nhà bếp là cửa kéo.

Để kẹp óc chó cần phải có cửa khép mở, cách gần nhất chính là bên cạnh thư phòng.

- - mẹ nó, quả nhiên là muốn đẩy mình đi.

- --- Lục Thành, cậu đúng là chẳng phải anh em.

Trong lòng Tống Mặc hùng hùng hổ hổ xách theo óc chó rời đi, nhưng lâu lâu, âm thanh kẹp cửa kẹp óc chó kèm theo oán niệm mơ hồ truyền đến.

“Rắc ----- rắc-----“

Lục Thành vừa lòng mà cười cười, nước sốt trên tay cũng đã chuẩn bị xong, xoay người đặt tay lên đầu vai Tạ Thanh.

Tạ Thanh giật mình, cả người cứng đờ, sự căng thẳng không thể giải thích khiến cô không nhớ nổi việc quay đầu lại.

Giọng nói của hắn mang theo tiếng cười, truyền từ phía sau đến: “Để tôi rửa cho.”

“...Xong ngay đây.”

Hắn nói: “Tôi quên rửa đông bò bít tết rồi, trong tủ lạnh ngăn thứ nhất, cô giúp tôi rửa đông một chút.”

Lúc này đầu óc của cô không nghe theo sai sử của bản thân, hết lần này đến lần khác nghe theo những gì hắn nói. Đi đến tủ lạnh, đem bò bít tết ra, lúc này cô mới lấy lại tinh thần mà nhìn hắn.

- --- cô rửa rau, hắn rửa đông, không phải là giống nhau sao?

Đơn giản chính là rửa đông đơn giản hơn, so với rửa rau không chỉ dùng chút sức mà còn có thể tổn thương tay, cho nên để hắn làm đi.

Không biết có bao nhiêu cô gái sẽ chết chìm với sự dịu dàng như thế.

Nếu có thể làm bạn gái hắn, thời gian yêu đương nhất định sẽ thực ngọt ngào.

Tạ Thanh một bên suy nghĩ lung tung, một bên để bò bít tết vào mâm, bỏ vào lò vi sóng để rửa đông.

“Rắc---“ Tống Mặc oán giận mà kẹp xong quả óc chó cuối cùng, trở lại phòng bếp, tùy tiện mà đưa cho Lục Thành, “Làm xong rồi.”

Lục Thành: “Cảm ơn.”

Tống Mặc: “Có cần giúp đỡ gì nữa không?”

Lục Thành: “Hết rồi.”

“Tôi đi ăn khoai tây chiên!” Tống Mặc xua xua tay, liền bỏ đi, kẹp xong óc chó xong khiến cho hứng thú làm bóng đèn của hắn cũng biến mất.

Hắn vừa đi ra ngoài, vừa nhỏ giọng lầm bầm: “Hai người liếc mắt đưa tình, còn muốn khi dễ tôi!”

Tạ Thanh đem bò bít tết đã rã đông xong qua tới, cả người cứng lại.

Cô nhìn Lục Thành theo bản năng, Lục Thành nhìn về phía Tống Mặc, bất mãn nhíu mày: “Nói bừa gì đó.”

“Thích.” Đầu của Tống Mặc cũng không thèm quay lại, cà lơ phất phơ mà đi ra khỏi phòng bếp.

Hai người lúng túng một chút, Lục Thành ho nhẹ: “Đừng để ý đến hắn.”

“... Ừ.” Tạ Thanh ừ xịu đáp lại, đưa bò bít tết cho hắn.

Năm giờ, bữa tối phong phú lên bàn.

Lúc trước, khi Tạ Thanh tới, để cô chậm rãi hồi phục năng lượng hắn làm một bàn đồ ăn Trung Quốc ôn hòa thanh đạm.

Lần này thay đổi phong cách, một bàn đều là đồ ăn Tây.

Khoai tây nghiền kèm nước sốt gà, trứng ác quý, Ceasar Salad, cánh gà nướng, bò bít tết, mì ống, ức gà nướng.

Đương nhiên, còn có món bánh óc được làm với sự góp sức không nhỏ của Tống Mặc.

Ngoài ra còn có một cái bánh kem chocolate, bởi vì không đủ nguyên liệu nên chỉ có thể làm được một miếng, đương nhiên là cho Tạ Thanh.

Lúc này Lục Thành có chút chột dạ, sợ tên Tống Mặc này lại há mồm ra nói cái gì, cũng may mà đồ ăn ngon đã ngăn chặn hẳn ta.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, đề tài chủ yếu tự nhiên cũng xoay quanh công việc.

Tạ Thanh hỏi về truyện mới của mình, Tống Mặc đang gặm cái chân gà nói: “Viết đi, sợ cái gì. Tác giả ấy mà, đầu bút không tiêu sái thì khi nào mới tiêu sái chứ? Muốn cái gì thì viết cái đó, tôi không phải ở đây để chọn lựa.”

“Trượng nghĩa mù quáng.” Lục Thành nhú nhú mày, “Cái cô ấy lo lắng không phải chỉ là lưu lượng trang web của cậu.”

“?” Tống Mặc ngốc một giây, xấu hổ phản ứng lại, “À, đúng đúng đúng, còn phải kiện Khởi Văn...”

Tạ Thanh gật gật đầu.

Tống Mặc lau lau miệng, nhanh chóng sửa miệng: “Vậy thôi cô đừng viết nữa, độ nóng của truyện tình tú thực tình là không được. <Hố đen tử thần> lập kỷ lục phòng vé nhưng chỉ là một trong số hàng trăm ngàn tác phẩm khác thôi.”

Bản lĩnh của Lục Thành cũng chưa tới đạt tới trình độ hẳn có thể thông thiên. Không có thể hy vọng hẳn liên hệ với Đạo diễn Quách Phàm chuyển thể sách của Tạ Thanh. T

Lục Thành ngậm cười, rót nước chanh cho Tạ Thanh cười cười: “Không có gì, em viết đi.”

Tống Mặc: “...” Hần cảm thấy mình đã phạm sai lầm, “Không phải, cuối cùng cậu có ý gì? Tôi nói viết, cậu nói tôi trượng nghĩa một cách mù quáng; tôi nói không viết, cậu lại nói viết.”

Lục Thành không thèm để ý đến hần, nói với Tạ Thanh: “Trước mắt em cứ viết <Chạm tới sao trời> đi, chuyện độ nóng gì đó, tôi đang đàm phán một hạng mục mới có thể giúp em quảng bá.”

Tạ Thanh tự nhiên hỏi: “Hạng mục gì vậy?”

Lục Thành chậm chước một chút, hỏi cô: “Cô có để ý đến chương trình giải trí vừa rồi không?”

“Cậu nói gì?!?” Tạ Thanh còn chưa kịp có phản ứng, Tống Mặc đang chen vào.

“Gần đây chúng ta đang đàm phán với Đài Pineapple một chương trình giải trí.” Lục Thành kiên nhẫn giải thích, “Ý tưởng ban đầu chính là tìm một nhóm tác giả mạng cùng với người yêu thích văn học tham gia. Chương trình giải trí thường có lưu lượng rất cao, cho dù chỉ đạt thành tích thường thường thì độ nóng cũng có thể vượt qua đại đa số văn học mạng.”

“Cái này tôi biết...” Tạ Thanh ngốc ngốc gật gật đầu, “Nhưng mà... Tôi không thể lộ mặt mà?”

Đến bây giờ, thân phận của cô đều được bảo mật, tuy rằng mọi người đã đoán được chính xác tám chín phần, nhưng không có ai tỏ thái độ.

Một khi người trong cuộc chính thức xác nhận, bản chất sẽ thay đổi ngay lập tức --- không nói đến cái khác, bên phía Khởi Văn sẽ xem đó như mục tiêu để công kích.

Thần sắc của Lục Thành nhẹ nhàng: “Cái này cũng không có gì, cô có thể đeo mặt nạ, giọng nói có thể được biến âm khi hậu kỳ. Chuyện che giấu bút danh cùng tên thật càng đơn giản, tiết mục sẽ được thêm vài dòng phụ đề trong chương trình. Khán giả sẽ tự suy đoán là Ban Tổ chức tạo ra hiệu ứng để tăng thêm sự hồi hộp.”

“Còn những người chơi khác nữa!” Tống Mặc nói, “Những người khác sẽ tiết lộ tin tức ---- Wow, chào mừng cứng đến với bạo lực mạng.”

“Cậu nói đúng.” Lục Thành thành thoi mà cắt bò bít tết, cắt hai dao, cười khê, “Cũng giống như hợp tác giả thường niên, phía chính thức sẽ không đáp lại bất kỳ suy đoán nào, đối với những người chơi khác chỉ nói cô ấy là “Người thần bí”, có thể làm được gì?”

Hoặc là nói, việc này so với việc cư dân mạng sôi nổi đoán cô là “Người thần bí”, có gì khác biệt cơ chứ?

Trước khi chính cô cùng với bên công ty quản lý gật đầu thừa nhận, chuyện này vĩnh viễn không có cách nào khiến cho mọi người hoàn toàn tin tưởng.

“Bọn tôi tính chờ công tác chuẩn bị ổn định một chút, liền nhắc tới tố tụng, vừa làm tiết mục vừa chờ mở phiên tòa. Theo như thời gian tính trước chắc cũng không xê xích nhau là mấy. Nếu như tiết mục kết thúc sau khi có kết quả tòa án, thì trong tập kết thúc chúng ta liền tuyên bố cô là Người thần bí. Bên cạnh đó, trên Weibo cô công bố chính mình là Ngọc Ly cùng với kết quả thẩm vấn của tòa án. Nương theo độ nóng lúc đó có thể giúp cô khuếch tán việc này ra ngoài.” Hãn nói.

“Còn nếu trước khi kết thúc tiết mục nhưng vẫn chưa có kết quả ...” Hãn dừng lại một chút, “Thời gian cũng không sai biệt quá nhiều. Chờ đến khi có kết quả, thì dùng Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thư công bố việc này, độ nóng cũng vừa đủ.

Đã chuẩn bị đến bước này rồi?

Ấn đường của Tạ Thanh nhú lại: “Đã định là không xê xích lắm sao?”

“Ừ.” Lục Thành không phủ nhận lại nói tiếp: “Nhưng nếu cô không muốn tham gia, cũng không sao.”

Tuy rằng ý tưởng để một đám tác giả đi tham gia chương trình giải trí có chút lập dị, nhưng trước mắt phương án cụ thể mà Thành Thư đề xuất cho Đài Pineapple cũng coi như hài lòng. Nếu cô không muốn tham gia, bọn họ xem như sẽ thối phòng một tác giả mới, cũng sẽ không thua thiệt gì.

Tạ Thanh trầm ngâm không nói gì.

Liên quan đến phân tích sách lược marketing cùng độ nóng gì đó, cô không có chút kiến thức chuyên môn nào để đề xuất. Đây chính là sở đoản của cô nhưng lại là sở trường của hẳn.

Cái khiến cô chần chờ chính là: “Tôi chưa từng tiếp xúc với chương trình giải trí... Không biết phải làm sao.”

Thông thường tham gia chương trình giải trí người tham gia cần phải có khả năng ứng biến rất cao, cho dù là có kịch bản, quả thực cũng chính là kiểm tra khả năng diễn xuất.

Cho nên mọi người mới có thể thảo luận các minh tinh có ‘tế bào giải trí’ hay không ---- thứ này thật ra chỉ cần lên sân khấu là có thể nhìn ra được ngay.

Lục Thành lại ăn thêm một miếng bò bít tết: “Tôi tin là cô có thể làm được.”

Tạ Thanh: “...”

Hắn lại nói: “Cô cũng phải tin tôi có thể làm ra phương án có thể nổi bật lên điểm sáng của em.”

Như thường lệ, hắn lập tức khiến cô yên tâm.

*****

Sau khi Tạ Thanh gật đầu đồng ý không lâu, tiết mục nhanh chóng đưa vào giai đoạn chuẩn bị chính thức.

Đài Pineapple rất hot, nên yêu cầu chất lượng cũng cao, Lục Thành bàn đi bàn lại cũng chỉ có thể đàm phán chương trình sẽ được phát trên nền tảng mạng của Pineapple TV, tiết mục không được phát sóng trên tivi.

Tuy là như thế, nhưng Văn hóa Thành Thử vẫn rơi vào tình trạng bận rộn chưa từng có trước nay, ngay cả bản thân Lục Thành cũng bận đến mức mỗi ngày không ngừng tiếp điện thoại.

Vì thế Tạ Thanh mới biết, hạng mục này đối Văn hóa Thành Thử mà nói cũng là hạng mục lớn nhất nhì của công ty.

Cuối tháng 11, tên tiết mục được xác định, gọi là <Văn thái phong lưu>.

Ngày sau đó chính là xác định khách mời cùng người chơi. Khách mời thì dễ, Lục Thành có không ít mối quan hệ trong ngành. Hắn viết ra danh sách những nhà văn lớn để nói chuyện, đưa cho Đài Pineapple chọn lựa.

Đối với người chơi mà nói, mọi người gặp phải hai vấn đề --- một là phải tạo được sức hút, hai là phải tiết kiệm chi phí.

Vì thế Ngụy Bình đưa ra một phương án. Vì sức hút, có thể mời một số tác giả có chút danh tiếng cùng với nhà văn nghiệp dư và diễn viên tuyến

hai tuyến ba; muốn tiết kiệm chi phí, có thể mời một ít sinh viên hệ tiếng Trung.

Với hai nhóm này khán giả có thể nhìn thấy được hai thái cực khác nhau, trong đó nhóm tác giả đã đạt được chút thành tích trong nghề chiếm đa số.

Giữa tháng mười hai, Văn hóa Thành Thủ ra thông báo, hợp tác giả thường niên vào tháng một bị hủy bỏ.

Mọi người thực sự không làm xuế.

Đồng thời định ra danh sách tuyển thủ. Gồm có năm tác giả có thành tích tốt thực tốt bao gồm cả Tạ Thanh, mười sinh viên hệ tiếng Trung, phần lớn đến từ trường đại học lớn B và R của Bắc Kinh.

Còn lại đều là những tác giả nhỏ, một phần là người của Văn hoá Thành Thủ, một bộ phận là người của những trang web hợp tác khác, cộng lại hai mươi lăm người.

Bốn mươi người, chia làm năm tổ, mỗi tổ tám người, tiến hành PK theo vòng.

Số đầu tiên đã định sẽ phát ngày 3 tháng 2, đếm ngược lại, ít nhất ngày 1 tháng 2 phải giao video cho Tổng giám của Pineapple TV thẩm duyệt. Ngày 31 tháng 1 nhà sản xuất muốn xem qua, trước đó đạo diễn cũng muốn nhìn qua, nói cách khác, số đầu tiên muộn nhất là vào ngày 29 phải hoàn thành công tác hậu kỳ cắt nối, biên tập.

Cuối cùng thời gian thu hình kéo dài từ ngày 19 tháng 1 cho đến ngày 26 tháng một, hoàn chỉnh ghi hình trong vòng 7 ngày, cuối cùng cắt ra được một video 90 phút.

- ---- May mắn là chương trình này không phải là một chương trình tạp kỹ, bằng không có khả năng sẽ từ bỏ ở giai đoạn hậu kỳ.

Nơi thu hình chính là studio của Pineapple TV ở Bắc Kinh.

Ngày 19 tháng 1, tất cả mọi người đều dậy thật sớm.

Tạ Thanh làm người chơi, ngày 16, sau khi nhận được đề mục, liền cảm thấy đây chính là một cái đề gây ra án mạng.

“Tự do sáng tác...” Yêu cầu của đề mục chỉ ít ỏi vài chục chữ, cô buồn rầu ba ngày, “Viết cái gì cũng được? VẬY thì viết cái gì mới được?”

Lục Thành không cho cô gợi ý gì, nhẹ nhún vai, chỉ nói: “Cô hãy nghĩ đến chủ đề chính của chương trình.”

Chủ đề chính của chương trình chính là thông qua thi đấu, tuyển chọn ra một tác giả có giá trị thương mại nhất. T

Cái gì được gọi là tác giả có giá trị thương mại? Từ khi văn học mạng bắt đầu chuyển sang thương nghiệp hóa, có thể đón ý nói hòa với khẩu vị của độc giả, hàng ngày có thể viết ra hơn một vạn hay hai vạn chữ mà không suy suyển, thì được gọi là tác giả có giá trị thương mại.

Nhưng từ sau cơn bùng nổ IP năm 2015 trở đi, tác giả có giá trị thương mại có thêm một biểu hiện mới.

- --- có thể viết ra tác phẩm thích hợp để chuyển thể, là giá trị không thể coi thường.

Hình thức PK của <Văn thái phong lưu> để cho nhóm tác giả được phân tổ tiến hành thảo luận sáng tác, viết ra tiểu thuyết, đài truyền hình mời diễn viên diễn lại.

Những diễn viên được mời, lúc này đã ở Hoàn Kiếm.

Khán giả sẽ được xem hai phần: Quá trình sáng tạo và trải nghiệm của nhóm tác giả, cùng thành phẩm do diễn viên diễn xuất.

Ý tưởng nhìn như đơn giản, nhưng kỳ thật rất xảo quyệt.

Bởi vì là người trong nghề thì càng hiểu rõ, tiểu thuyết cùng với kịch bản không hề giống nhau. Một bộ tiểu thuyết có thể hiện ra được trên màn ảnh, cho dù được xem như ‘nguyên nước nguyên vị’, kỳ thực cũng phải trải qua quá trình sáng tác cùng hoàn chỉnh kịch bản.

Ví dụ đơn cử, trong tiểu thuyết, thường là thông qua một đoạn miêu tả tâm lý dài để hướng người đọc đến nội tâm nhân vật. Trên màn ảnh cũng có thể tạo ra hiệu ứng tương tự qua lời thuyết minh, lời thuyết minh này cũng dễ dàng để chỉ đạo diễn xuất. Chỉ ở điểm này thôi cũng có thể thấy được góc độ sáng tác của tiểu thuyết cùng góc độ sáng tác kịch bản không hề giống nhau.

Đối với vấn đề điểm vào [2] cùng trình tự kể chuyện, hai bên cũng khác nhau một trời một vực. Ở tiểu thuyết, hồi ức có thể nói đến là đến, việc chèn đoạn hồi tưởng tác giả có thể khống chế được, tác giả có thể làm thế nào cũng được. Nhưng đối với kịch bản, biên kịch phải suy xét đến việc quay phim khó khăn cùng hiệu quả của vấn đề, cơ bản là không có khả năng rập khuôn với nguyên bản.

[2] 切入点 – Có thể hiểu đơn giản ở đây chính là những chỗ phân chia cảnh quay trong phim.

Nói tóm lại, trực tiếp cầm tiểu thuyết như là kịch bản để đi quay là khó có thể làm được.

Nhưng Lục Thành yêu cầu một hai phải làm như vậy.

Không chỉ muốn trực tiếp dùng tiểu thuyết để quay phim, hẳn còn để khách mời cho điểm phân đoạn, tức là để khách mời đọc nguyên văn, sau

đó so sánh với hiệu quả hiện ra cuối cùng, từ góc độ chuyên nghiệp tiến hành chấm điểm.

Cho dù hiệu ứng màn ảnh tốt, nhưng tiểu thuyết gốc không đạt yêu cầu cơ bản của tiểu thuyết cũng không được.

8 giờ sáng ngày 19, bắt đầu ghi hình phân đoạn thứ nhất.

Bắt đầu tiết mục tự nhiên sẽ là giới thiệu người chơi cùng khách mời, sau đó là chia nhóm người chơi.

Để có thể có được khởi đầu tốt đẹp, ba khách mời lần này đều có chút danh tiếng, hai vị là nhà làm phim cùng một vị giáo sư của một học viện điện ảnh. Người chơi chia nhóm xong sẽ bắt đầu thảo luận, ba vị khách mời sẽ di chuyển đến các phòng của các nhóm, đề xuất một số kiến nghị.

Trong tổ của Tạ Thanh cơ bản đều là người của Thành Thư Văn Hóa cùng với người quen cũ ở phòng làm việc Linh Mặc, bao gồm Đinh Nhất Phàm cùng Trâu Tiểu Doanh.

Đào Nhiên ở tổ bên cạnh, cùng tổ với cô đều là những tác giả có phong cách tương đồng, những người viết vô tuyến văn. Một thời gian nữa, web drama của cô cũng lên sóng, Văn hóa Thành Thư cũng mượn lúc này để quảng bá một phen.

Trâu Tiểu Doanh đối với nhóm cách vách khịt mũi coi thường, nói: “Tôi thấy chúng ra không cần quá lo lắng, lúc này là vòng thứ nhất, có nhóm bên cạnh viết vô tuyến văn, khẳng định chúng ta không rớt xuống hạng chót được.”

Vô tuyến văn khẳng định sẽ gặp khó khăn khi chuyển thể, quá theo đuổi cách viết thoải mái, nên khó trách thiếu logic.

Ba vị khách mời lúc này cũng đi đến phòng này, tạm thời không chen vào nói, yên lặng nghe người chơi thảo luận.

Tạ Thanh giấu mặt dưới mặt nạ mèo nói: “Tôi cảm thấy...Đầu tiên chính là chúng ta không thể khinh địch.” Cô nhìn các tổ viên khác phân tích, “Mọi người nghĩ xem, vòng thứ nhất là tự do sáng tác, chủ yếu là dựa vào số phiếu bầu của khán giả. Vô tuyến văn mấy năm nay kiếm ra được khá nhiều tiền. Thật ra đã là kết quả do ‘người xem bỏ phiếu’, có thể hiểu là người đọc thích, bọn họ biết làm sao để đánh vào người đọc. Bây giờ bọn họ muốn cùng nhau làm ra một tác phẩm mới, chúng ta không nhất định đánh thắng được.”

Những thứ được hoan nghênh, luôn có lý do cụ thể.

Tạ Thanh cảm thấy bình thường người này có thể đặc biệt hơn người kia, nhưng hiện tại đã trở thành đối thủ, bạn không thể trông chờ được tôn trọng nếu như mình không nghiêm túc.

Với nhóm khách mời, màn ảnh vừa lúc quay được phản ứng của bọn họ.

Nhà làm phim nữ theo phong cách quyến rũ lạnh lùng bị ấn tượng: “Cô ấy nói không sai.”

Giáo sư Bắc Ảnh: “Đúng vậy, trên thực tế, tính thẩm mỹ của thị trường đại chúng vẫn thiên về sáo rỗng. Rất nhiều thứ sáo rỗng, cho dù bị nhiều người chỉ trích, nhưng mà ai chỉ trích cứ chỉ trích, ai xem cứ xem, rating không hề thấp. Những thứ thanh lịch có danh tiếng tốt nhưng lại quá cao siêu, có quá ít người có thể hiểu được, cũng không giành được bao nhiêu chú ý.”

“Đúng.” Nhà làm phim nam gật gật đầu, “Nhưng mà bọn họ còn phải qua cửa của chúng ta. Nếu quá mức sáo rỗng, sẽ không nhận được điểm cao ở chúng ta.”

Nữ sản xuất rất có cảm giác với ống kính cười nói: “VẬY xem để bọn họ làm thế nào để cân bằng. Tôi không tiếp xúc quá nhiều với các tác giả văn học mạng. Nhưng tôi cảm thấy những tác giả trưởng thành nên tìm được sự cân bằng giữa việc đón ý nói đùa với thị trường và tác phẩm.”

Bên chỗ người chơi, Đinh Nhất Phàm lười biếng duỗi eo: “Trước mắt chọn đề tài đi.”

Nam tác giả bên cạnh đang cầm lấy iPad xem ảnh đảo Hoàn Kiếm do bên kia gửi qua. Mặc dù hình chụp mười mấy cảnh tượng cơ hồ bao hàm hết những thể loại lớn, nhưng vấn đề đầu tiên là viết cái gì cũng phải được cẩn thận xem xét. T

Lướt đến một bức ảnh, ngón tay hẫ dừng lại, đem iPad đẩy lên giữa bàn: “Cái này thế nào?”

Tất cả mọi người đều vây quanh xem, là một căn nhà theo phong cách kiến trúc cổ đại có chút phong cách huyền huyền.

Hắn đề nghị: “Trận đầu chúng ta làm huyền huyền đi, đánh mạnh vào thị giác, có thể tạo được ấn tượng sâu với người xem.”

Trong nhất thời Tạ Thanh cảm thấy đề nghị này không tồi, nhưng cô bé bên cạnh cô đưa ra ý kiến bất đồng: “Tôi cảm thấy không được.”

Những người khác đều xem qua xong, cô nói: “Đề tài huyền huyền không hiệu quả, chúng ta chỉ có ba ngày làm hậu kỳ, tài chính cũng có hạn, tôi cảm thấy làm không ra được hiệu quả đặc biệt mà chúng ta dự đoán.”

Khi phát sóng, hậu kỳ sẽ thêm một dòng chữ giới thiệu:

Mộc Tử Nam, 19 tuổi.

B Đại Văn học viện, sinh viên năm 2.

Thành viên hiệp hội Điện ảnh B Đại.

Tạ Thanh tình ngộ: “Có đạo lý.”

Tiếp theo lại nói: “Nhưng mà chúng ta thực sự rất muốn tìm một đề tài có thể giành được sự chú ý của khán giả.”

Đình Nhất Phàm: “VẬY chọn đề tài đang nóng đi, vô hạn lưu, mau xuyên?”

“Thể loại này sau khi giải thích đại giả thuyết xong không còn thời gian nữa rồi.” Tác giả vừa rồi lướt iPad phản bác.

Mỗi tổ chỉ có thể ra được một thành phẩm từ 12 đến 15 phút.

Với độ dài này, cần phải lược bỏ rất nhiều chi tiết, nếu không thể nói rõ đại giả thiết, tất nhiên người xem dù có xem cũng không thể nào hiểu được. T

Tạ Thanh trầm ngâm một lúc lâu: “Không nhất thiết phải là một đề tài đang hot hiện nay, có thể chọn đề tài có độ nóng bình thường. Tôi nghĩ chúng ta có thể chọn đề tài cổ điển nhưng tồn tại lâu dài.”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 45

Một ngày này, tất cả mọi người đều bận đến mức khí thế ngất trời.

Trang điểm, cùng với quay phim phần tự giới thiệu phân chia nhóm người chơi kỳ thật đã chiếm hơn nửa thời gian, khi mọi người bắt đầu thảo luận đã là hai giờ chiều. T

Mỗi tổ sáu tác giả, hai sinh viên hệ tiếng Trung, mỗi người đều có ý nghĩ của bản thân, chưa ai có thể thuyết phục ai.

Tạ Thanh rất ít khi xem chương trình giải trí, nhưng vẫn có thể tự mình đoán được, trong quá trình thảo luận khi mọi người khắc chế cảm xúc, cãi cọ, giận dỗi thờ dài nhất định sẽ bị ghi lại trên màn ảnh.

5 giờ lúc quay phim kết thúc, nhóm của Tạ Thanh chọn ra được bốn phương án.

Tình huống của những tổ khác cũng không quá chênh lệch, mọi người cùng nhau đi ra khỏi phòng thảo luận, Tạ Thanh nghe được Đào Nhiên với tác giả tranh luận: “Thanh xuân vườn trường không được, phần mở đầu của thanh xuân vườn trường khó có thể gây được ấn tượng, tôi cảm thấy phương án của Mật Dưa đại đại khá tốt.”

Sau đó tổ tiết mục mời mọi người ăn cơm, trong quá trình ăn cơm cũng quay lại một ít như sinh hoạt hàng ngày.

Bộ phận này không có Tạ Thanh, bởi vì lúc ăn cơm không thể mang mặt nạ.

Buổi tối về khách sạn, quay phim sẽ chụp hình mỗi người một ít thời gian.

Khách sạn cũng do tổ tiết mục sắp xếp, cách chỗ quay phim không xa.

Tạ Thanh cảm thấy nếu tiếp tục cãi nhau khi thảo luận cũng không có ý nghĩa, liền yêu cầu bên phía Hoàn Điểm gọi video.

Cô muốn nhìn nhiều hơn về các loại bối cảnh thông qua video, cũng như xem qua diễn viên một chút. Đây là yêu cầu hợp lý trong phạm vi quy định, tổ tiết mục liền đồng ý.

Tạ Thanh: “Cho nên lần này có năm bối cảnh cổ đại, năm bối cảnh hiện đại có thể dùng?”

Bên đầu video bên kia, trợ lý gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Tạ Thanh: “Tôi có thể nhìn qua nữ diễn viên mặc áo hồng nhạt kia được không?”

Trợ lý quay đầu vừa tìm người vừa hỏi: “Phàn Tiểu Tịch phải không?”

Tạ Thanh: “Không phải không phải, cô gái kia tương đối quyến rũ.”

Trợ lý: “À, chị nói tới Cố Văn...” Nói xong tìm được người, chạy tới đem video hướng về phía đối phương.

Cố Văn phản ứng lại rất nhanh, lập tức vẫy tay chào Tạ Thanh.

Những hành động này của Tạ Thanh đều bị người quay phim đi kèm quay lại, chờ Tạ Thanh tắt video, quay phim hỏi: “Có phải là cô có ý tưởng rồi không?”

“Đúng vậy.” Tạ Thanh gật gật đầu cười, cách mặt nạ cũng có thể nhìn ra được ý cười trong mắt cô.

Sau đó cô vào nhóm WeChat gửi cho mọi người trong nhóm một tin nhắn: “Mọi người đến phòng tôi một chút.”

Mười phút sau, mọi người liền gom lại cùng nhau. Quay phim lại tiếp tục công việc, nhưng quá trình thảo luận chi tiết này, đại khái cũng chỉ được chiếu chừng vài phút trong video hoàn chỉnh.

*****

Liên tiếp mấy ngày sau đó, hầu như tất cả mọi người đều ngủ trễ dậy sớm.

Ngoại trừ việc hoàn thành tiểu thuyết theo yêu cầu của chương trình, bọn họ còn phải phối hợp làm việc với bên Hoàn Điểm. Cho dù phim thành phẩm dựa trên nội dung của tiểu thuyết nhưng cũng có một vài chi tiết cần được tinh chỉnh để tăng thêm cái nhìn và cảm nhận tổng thể.

Nhóm tác giả này không hề có chút kinh nghiệm về mặt này, chỉ có thể dò dẫm dưới sự hướng dẫn của khách mời, lúc này thực sự là khó khăn đối với họ.

Hai người chơi hiện tại đang là biên kịch lại cảm thấy cực kỳ hứng thú.

Bọn họ nhìn vào ống kính nói: “Có phải là rất tuyệt không? Biên kịch bọn tôi chẳng có khi nào được tiếng nói như vậy!”

Trong ngành công nghiệp điện ảnh ở u Mỹ, địa vị của biên kịch thật sự rất ấn tượng; ở Hàn Quốc càng thêm rõ ràng, thường thì mỗi khi một phim nhựa thành công, lúc diễn viên chính công khai tiếp nhận phỏng vấn sẽ gửi lời cảm ơn đến biên kịch.

Nhưng trong nước lại khác, trong rất nhiều thời điểm, ‘không gian sáng tác’ của biên kịch hoàn toàn không có, nhà làm phim, đạo diễn, nhà

đầu tư, diễn viên sẽ nhìn vào kịch bản mà ‘xé’ kịch bản theo vô số cách, cuối cùng biên kịch cũng chỉ có thể thỏa hiệp theo yêu cầu của bọn họ.

Không chỉ có thế, còn phải bị người xem mắng. Đặc biệt là những tác phẩm chuyển thể: Thất bại, tất cả đều là do biên kịch đã thay đổi toàn bộ nội dung; thành công, đó là do nguyên tác viết rất tốt!

Trong lòng hai vị biên kịch cay đắng, hai vị biên kịch đã nhận rất nhiều âm ức.

Cho nên hai vị biên kịch đối với tiết mục này cực kỳ nhiệt tình.

“Ai, tôi cảm thấy cảm xúc của diễn viên phải phong phú hơn một chút...”

Hai vị biên kịch vui sướng mà trải nghiệm lạc thú được thể hiện được chỉ điểm.

Phần chuyển thể của bên Đào Nhiên, một nhóm tác giả vô tuyến văn cũng đang sút đầu mẻ trán không khác gì so với nhóm của Tạ Thanh.

“Tôi cảm thấy cái này không được!!! Nữ phụ quá xấu nổi!!!”

“Nhưng tôi cảm thấy cái này không phải là do kỹ thuật diễn xuất...”

“Đúng... Viết trên giấy khoa trương như vậy, nếu áp lên diễn xuất không thích hợp.”

“Sửa đi, nhanh chóng sửa đi!”

Liên tiếp mấy ngày mọi người đều bình hoang mã loạn [1] như vậy, mỗi buổi tối, tất cả mọi người đều đem vẻ mặt mệt mỏi mà trở lại khách sạn.

[1] 兵荒马乱 – Thành ngữ; có nghĩa là đội hình hỗn loạn, không theo một trật tự nào.

Quay phim ngẫu nhiên quay lại cảnh Trâu Tiểu Doanh khóc thét, “Tôi còn phải viết chín ngàn chữ nữa mới có thể ngủ a a a a!!!”

Tạ Thanh đang ngồi bên cạnh ôm ôm cô nàng: “Đừng khóc đừng khóc, tôi cũng còn ba ngàn chữ nữa nè.”

Quay phim tò mò đặt câu hỏi: “Không viết không được sao?”

Vẻ mặt Trâu Tiểu Doanh như đưa đám: “Dĩ nhiên là không rồi, là tác giả, không viết đương nhiên là không được.”

Quay phim: “Woa, tôi còn tưởng rằng mọi người làm nghề này thực sự tự do thực sự nhẹ nhàng chứ.”

Đình Nhất Phàm phì cười, trêu chọc: “Thôi đi nha. Chuyện này trên mạng đề cập từ sớm. Công việc hàng ngày của tôi chính là ngồi chờ ở sân bay gõ chữ, bị bệnh vào bệnh viện truyền nước cũng phải gõ chữ.”

Quay phim: “Vào những lúc này hãy để người xem có cái nhìn đúng đắn hơn về mọi người.”

Kỳ thật những gì Đình Nhất Phàm nói cũng chưa hoàn toàn trọn vẹn. Đối với những làm nhà văn chuyên nghiệp mà nói ngoại trừ nhu cầu tự khống chế bản thân, còn đòi hỏi bọn họ có được sự kiểm soát cảm xúc một cách mạnh mẽ.

Có thể gạt bỏ những gì xảy ra cuộc sống thực, ví dụ như bạn mới vừa chia tay với bạn trai xong, nhưng ngay lập tức dưới ngòi bút phải chuyện nhân vật chính trong truyện vui mừng hôn hờ đi du lịch; hoặc ngược lại trong đời sống hiện thực bạn đang vui mừng hôn hờ đi du lịch, quay đầu phải ấp ủ nhân vật chính đối mặt với cảnh cửa nát nhà tan.

Đã từng có người nói qua trên Weibo: “Cái gì gọi là nghề nghiệp? Nghề nghiệp chính là buổi sáng, bố một người bạn của tôi qua đời, buổi tối cô ấy phải lau khô nước mắt viết một chương về hôn lễ của nhân vật chính để cập nhật.”

Ít nhiều tác giả đều như thế này. Phàm là “nghề nghiệp” thì có cái gì dễ dàng đâu.

Tổ Đạo diễn cảm thấy cái điểm này rất tốt, dự định tiếp tục khai thác sâu hơn về mặt này một chút.

Sau lại phát hiện căn bản không cần khai thác, hàng ngày đều đang phát sinh những chuyện tương tự.

Hầu như mỗi ngày, bọn họ đều có thể nhìn thấy một đám tác giả mệt đến mức không thèm phản ứng ngồi trước màn hình nghiên cứu các thể loại cảm xúc cực đoan.

Nhìn vào những khuôn mặt thiếu ngủ đến mức ngữ khí cùng biểu tình cũng không làm nổi, “Tôi cảm thấy chỗ này phải đổi thành một câu rít gào, biểu đạt cái loại đau đớn tê tâm liệt phế, cảm xúc như chết lặng”, quay phim có ảo giác người trước màn bị hồn nhập thì phải.

“Cái diễn biến tâm lý này cần đơn giản hóa một chút.” Một vị khác ngáp liên miên, “Quá nhiều, lúc diễn không thể nào thể hiện hết được.”

Quay phim không hiểu nổi vì sao bọn họ đã ở trạng thái mệt mỏi đến vậy mà còn có thể nắm chắc hành văn như vậy.

Nhưng thực ra cái này dường như đã trở thành phản xạ có điều kiện.

Ngày 26 tháng 1, là ngày quay phim cuối cùng.

Ngày quay phim hôm nay cũng giống như phần tự giới thiệu và chia nhóm ban đầu, hoàn toàn quay ở studio. Trong quá trình ghi hình, sẽ xem lần lượt phim của từng nhóm, sau đó nghe lời nhận xét của khách mời, chính là những gì thường thấy của một chương trình giải trí.

Trước khi bắt đầu ghi hình các nhóm thông qua rút thăm để quyết định trình tự lên sân khấu, tất cả mọi người đều hy vọng có thể lên trước, bởi vì càng lên sớm càng dễ lấy được điểm cao. Càng về sau khách mời xem phim càng cảm thấy nhiều điểm yếu hơn, cho nên chấm điểm sẽ khó khăn hơn.

Tạ Thanh để cho Tử Mộc Nam người nhỏ tuổi nhất đi rút thăm, không nghĩ tới cô nàng là đứa xui xẻo nhất trong những đứa xui xẻo, rút được số 4, cũng chính là nhóm thứ 2 đếm ngược lên.

Trở lại hậu trường, Mộc Tử Nam ôm lấy Tạ Thanh khóc khóc thiên thường địa [1]: “Ô ô ô ô ô tổ trưởng, em thực sự xin lỗi chị!!!”

[1] 哭天抢地 – Thành ngữ, có nghĩa là vô cùng buồn bã. (Theo Baidu)

Tạ Thanh cứng đờ mà ôm lấy cô nàng: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Sau đó mọi người cùng nhau khẩn trương mà chuẩn bị xem phần thi của những nhóm khác.

Lên sân khấu đầu tiên là nhóm do một tiểu thần viết truyện nam tần dẫn dắt, những người khác trong nhóm Tạ Thanh cũng không mấy quen biết, nhưng vị tiểu thần này cô biết, hình như cũng khá thân thiết với Nhất Sinh Thư.

Ngoại trừ hẳn, trong tổ này còn có một nhân vật quan trọng, chính là một trong hai vị biên kịch tham gia chương trình, hình như là chuyên viết đề tài trinh thám kinh dị. Hẳn tạm thời chưa có tác phẩm nào được ra mắt,

nhưng tự làm những bộ phim ngắn kinh dị post lên Weibo nhận được sự hưởng ứng không tồi.

Đề tài lần này của bọn là chọn là đề tài kinh dị, vị biên kịch kia tìm người giúp đỡ bên ngoài làm hiệu ứng âm thanh. Mở đầu phim ngắn là màn ảnh trắng đen hình như là một gian phòng học lắc lư đảo đảo, rõ ràng là một phòng học bình thường nhưng đi kèm theo tiếng thì thầm trở nên thập phần quỷ dị.

Cánh cửa sổ mở một nửa của phòng học có dán họa tiết trang trí cho Giáng Sinh. Đại khái cũng mất một khoảng thời gian dài để nhẹ nhàng đóng cửa theo gió.

Tiếp theo, một dòng bản tung tóe từ trên cao xuống đọng lại trên cửa sổ, mở ra khuôn mặt mờ mịt của ông già Nô-en.

Tạ Thanh sợ hãi nhắm chặt đôi mắt.

Sau đó rốt cuộc là không dám xem.

Mặc dù là không dám xem nhưng 14 phút kế tiếp, âm thanh cùng nhạc nền (BGM – background music) cũng đã đủ làm cô sồn tóc gáy. Khi phim ngắn kết thúc, cô di chuyển tay, thông qua màn hình nơi hậu trường nhìn thấy ở studi ba vị khách mời đều bị hù không nhẹ, nhưng có cảm giác chưa đủ đở.

“... Làm tôi sợ muốn chết.” Nữ sản xuất phim vỗ vỗ ngực, nhận xét, “Tôi cảm thấy cái này rất tốt, các phương diện đều thực sự chuyên nghiệp, tôi thích.”

Mặt khác, nhận xét của hai vị khách mời còn lại cũng không khác biệt lắm.

Trâu Tiểu Doanh ngồi bên cạnh Tạ Thanh mặt mày ủ rũ héo úa: “Loại chương trình giải trí như thế này lại đi tìm biên kịch chuyên nghiệp đến, chẳng khác nào là hack game.”

Nhóm thứ hai làm đề tài huyền huyền, trong phần giới thiệu, bọn họ đề cập đến việc muốn đánh vào thị giác của người xem, cùng với dự tính ban đầu của Đinh Nhất Phàm không hẹn mà gặp.

Nhưng đây là phim ngắn, ngay từ mở đầu có thể thấy rõ được lo lắng của Mộc Tử Nam khi đó, ‘kỹ xảo ba xu’ làm cho ba vị khách mời xấu hổ khi phải nhin cười để không làm mất lễ phép.

Phim ngắn 15 phút, nhưng do hiệu ứng không đến cho nên phim lại có vẻ dài dòng lê thê. Khi đoạn phim ngắn vừa hết, vẫn là vị nữ sản xuất đưa ra nhận xét đầu tiên.

Bà nói: “Cái hiệu ứng này...”

Nhà sản xuất nam cho cái bậc thang: “Tôi cảm thấy hiệu ứng này không phải là lỗi của bọn họ.”

“Đúng vậy, hiệu ứng không phải là lỗi của bọn họ.” Đầu tiên vị nữ sản xuất tán đồng lời nói này, sau đó lại nói thêm, “Nhưng tôi cảm thấy làm tác giả chuyên nghiệp, vào thời điểm sáng tác nếu đã biết mục đích cuối cùng là để làm phim. Đầu tiên cần có chút hiểu biết về bức tranh tổng thể, đó là loại tác phẩm này để làm, loại tác phẩm nào không thể làm được.”

Nhà sản xuất phim nam suy nghĩ gật đầu: “Cũng đúng.”

“Chẳng hạn như nói làm phim cổ trang, nhưng hiện tại lại có hạn ngạch. Loại thay đổi chính sách thường là loại tin tức chúng tôi được biết trong ngành. Mọi người không biết cũng là bình thường. Nữ sản xuất nói tiếp, “Nhưng mà hiệu ứng của phim huyền huyền vừa phải có tiền vừa phải có kỹ thuật, đề tài quân đội thường phải nhờ đến sự giúp đỡ của quân đội

mới có thể quay... Tôi thấy đây chính là những phạm trù cơ bản, làm tác giả thì thời điểm chọn đề tài, viết cốt truyện nên có những suy nghĩ như vậy. Nếu không những tác phẩm của họ rất khó có thể chuyển thể thành phim.”

Hai vị khách mời còn lại biểu thị sự tán đồng tuyệt đối.

Nhận được những lời nhận xét như vậy, cũng không khó hiểu vì sao nhóm này có số điểm không quá cao.

Trước khi nhóm thứ ba lên sân khấu, tâm tình của bọn họ dường như đã sụp đổ bởi vì bối cảnh câu chuyện của bọn họ quá lớn.

Thời điểm chính mình đọc tiểu thuyết tự tưởng tượng thấy không tồi nhưng khi giao cho bên Hoàn Điểm, phát hiện không có khả năng quay được trong 10-15 phút. Thành phẩm sau nhiều lần sửa chữa vẫn không thể ra bộ dáng mong muốn, cuối cùng bản được phát trên sân khấu thoạt nhìn giống như giới thiệu về khu tham quan hơn.

Ba vị khách mời sau khi xem xong đều đưa ra cùng một câu hỏi: “Câu chuyện của các bạn là gì?”

Sau đó chính là nhóm của Tạ Thanh.

Sau một ngày tranh luận không có chút kết quả, Tạ Thanh dùng sự thật để nói chuyện, thuyết phục các tổ viên chấp nhận một đề tài kinh điển nhưng không hề suy – Cung đấu.

Thi đấu vòng thứ nhất không yêu cầu bọn họ suy xét vấn đề về chính sách, nói cách khác không cần quan tâm đến hạn ngạch dành cho phim cổ trang. Quay một bộ phim cổ trang, làm cho phim thật đẹp có thể thu hút được người khác, thành tích hẳn là không tồi.

Nhưng đề mục có yêu cầu chính xác, là tất cả mọi người đều phải tham gia sáng tác.

Đề tài cung đấu với tác giả nam chính là sở đoản, Đinh Nhất Phàm cùng những người khác liền lên tiếng phản đối: “Đừng có nói là viết đề tài này nha, bình thường bọn tôi ngay cả xem cũng không xem.”

Nhưng Tạ Thanh đã sớm nghĩ kỹ làm thế nào để làm cho bọn họ ‘tham gia’ --- nhân thiết giao cho bọn họ, phần sáng tác giao cho các nữ tác giả.

Làm như vậy có được một cái ưu điểm, chính là hình tượng sủng phi sẽ được đáp nặn phù hợp theo logic của ‘Đế vương nam tính’. Về phần thẩm mỹ, giữa nam và nữ thực sự không hề giống nhau, có đôi khi nữ tác giả đáp nặn ra sủng phi cho đàn ông xem, bọn họ sẽ cảm thấy hoàn toàn không có tính thuyết phục.

Nhưng Tạ Thanh cũng suy xét qua chuyện nam tác giả khi đáp nặn tính cách nhân vật nữ thường xuyên xảy ra những vấn đề kỳ quái. Phần nhân thiết sẽ do Mộc Tử Nam kiểm tra ở khâu cuối cùng. Nếu thực sự có cái giả thiết nào quá khác người, Mộc Tử Nam sẽ bỏ đi.

Cuối cùng sau khi xong phần nhân thiết, một nữ tác giả cùng tổ, Mễ Kiều Tương than thở một chút: “Đàn ông... Quả nhiên đều có trái tim theo đuổi tình yêu thuần khiết.”

Trong phần nhân thiết của vài vị sủng phi, cái được cho là quan trọng chính là ngây thơ trong trắng [2] hiền huệ thực nữ, nếu nói là phiên bản cô đại của các nữ sinh cũng không ngoa.

[2] Từ gốc canh sông quả thủy (清汤寡水) – Thành ngữ, nghĩa đen dùng để chỉ nước dùng có ít nước, không có mùi vị. (Theo Baidu)

Mẽ Kiều Tương: “Tôi xem như đã hiểu vì sao <Mỹ Nhân Ngư> [3] gây sốt rồi, phụ nữ xem khoa trương nói thích cảm giác mà nhân vật của Trương Vũ Kỳ vì mang lại, trong khi nam chính lại đi thích Mỹ nhân ngư không có hương vị. Phần lớn đàn ông khi xem đều cảm thấy Mỹ nhân ngư là đẹp nhất...”

[3] Phim được nhắc là phim Mỹ Nhân Ngư của Châu Tinh Trì, phim chiếu Tết 2016.

Nhưng cái nhân thiết này lại phù hợp với mong muốn của Tạ Thanh.

Trong cung đấu trạch đấu văn, nữ tác giả thật ra càng thích xây dựng nhân vật hiền huệ thực nữ, nhân vật được xây dựng này có xoay ngược lại không gian, từ một cô gái vô dục vô cầu đến khi hắc hóa đó chính là quá trình trưởng thành.

Nhưng mà 15 phút quá ngắn, căn bản không đủ để xuất hiện xoay ngược, nếu để nữ chính diễn vai hiền như Bụt trong 15 phút, nhóm của bọn họ khẳng định sẽ bị loại.

Cho nên cô muốn đi ngược lại với kịch bản thông thường, trực tiếp xây dựng một nữ chính xinh đẹp, đã hoàn toàn hắc hóa.

Trên mạng có người nói “Khi nữ chính trang điểm mắt khói, nam chính phải chú ý, cô ấy muốn phóng đại chiêu”, cô yêu cầu nữ chính vừa ra liền trang điểm mắt khói.

Câu chuyện phát sinh vào mùa thu. Một phút đầu, màn ảnh chỉ có linh đường cùng đám người đang khóc tang.

Quan tài dày nặng đặt ở giữa linh đường, lá cây khô vàng rơi đầy bên ngạch cửa. Khắp nơi đều là màu trắng, quần áo màu trắng, bối cảnh màu trắng, còn có hỗn hợp âm thanh nức nở thật thật giả giả, mỗi người thoạt nhìn cũng đều khổ sở. T

Sau đó, màn ảnh chuyển đến trên mặt người.

Một vị phi tần trẻ tuổi dưới bộ quần áo trắng đơn thuần kia mơ hồ có thể nhìn thấy một chút màu đỏ của cổ áo.

Nguyên văn của Tạ Thanh viết chính là: Nhưng có thật là mọi người là buồn khổ không? Có người trên mặt khóc lóc như đưa tang, nhưng trong lòng lại vui mừng như sắp có đại hôn.

Màn ảnh lại chuyển về đặc tả ở ống tay áo.

Một vị phi tần khác, trong tay nắm chặt một cái khóa bình an của một đứa bé, dùng sức đến mức tay phát run, gân xanh hiện lên rõ ràng trên mu bàn tay.

Đối ứng với nguyên văn: Cũng có một số người, chỉ cảm thấy mối thù lớn đã được báo. Tiếng khóc này không phải là dành cho vị Quý Phi đang nằm trong quan tài kia là khóc cho đứa con chưa kịp chào đời của bản thân.

Màn ảnh lại chuyển, trực tiếp chuyển đến bên ngoài một nhà cao cửa rộng, chiếu đến vào bên trong từ đầu.

Màn ảnh chỉ quay đến sườn mặt của nữ chính, nhưng đủ để nhìn ra đó chính là một khuôn mặt quyến rũ, hồng y môi đỏ, quỳ gối xuống trước một dây bài vị.

Có gã sai vặt cúi đầu đi vào, nàng không có quay đầu lại, giọng nói bình đạm, mơ hồ có vài phần sát ý tàn nhẫn: “Thành rồi sao?”

Gã sai vặt khom người sau lưng cô: “Trong cũng gõ chuông tang.”

Tất cả âm thanh đồng loạt dừng, hình ảnh trong phim dừng an tĩnh đến mức không một tiếng động.

Vài giây sau, nữ chính cười khẩy: “Thật sự là vô dụng, chỉ mới ba canh giờ đã mất mạng?”

Câu nói tiếp theo mang theo hận ý càng sâu: “Có thể thấy được bao nhiêu loại thuốc bổ hiếm lạ đều rơi vào trong bụng ả ta, cũng không có nửa phần tác dụng.”

Đặc tả chuyển đến khuôn mặt của gã sai vặt, về mặt lý thuyết chỉ là một nhân vật quần chúng nhưng lại dùng một diễn viên nam trẻ trung thanh tú.

Gã sai vặt muốn nói lại thôi, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Tiểu thư...”

Từ bóng dáng có thể nhìn ra, nữ chính hơi hơi quay đầu lại.

“Nay Quý Phi đã không còn, chuyện tuyển tú chỉ sợ...” Gã sai vặt nói đến đây thì ngừng, lắc lắc đầu, “Tiểu nhân cảm thấy đang thời buổi rối loạn, ngài vẫn bình an. Dù sao đại thù đã báo, ngài cần gì phải...”

“Như thế này làm sao có thể nói là đại thù đã báo.” Nữ chính nhẹ nhàng mỉm cười.

Cuối cùng, nàng đứng lên, váy áo dày nặng đỏ thắm thêu hoa văn phức tạp, hiện lên trước ống kính thật lộng lẫy.

Nữ chính lẳng lặng nhìn vào bài vị trước mắt cô, màn ảnh đặc tả một trong số bài vị nhưng không có bất kỳ phụ đề hay lời nói giải thích rõ cuộc đó là linh vị của ai.

Màn ảnh quay lại, như cũ cũng chỉ nhìn đến sườn mặt của nữ chính: “Chỉ là một Quý Phi hèn hạ mà thôi, người nghĩ Hoàng Thượng sẽ vì ả ta mà ngừng tuyển tú sao?”

Ngũ khí đầy nhịp điệu, nghiền ngẫm kỹ còn mang theo cả vô lễ cùng bất kính.

Cảnh tượng lại chuyển, chuyển đến nội quan quán bên trong cung.

Quả nhiên như dự liệu của nữ chính, quá trình tuyển tú vẫn còn đang tiến hành.

Tất cả mọi người bận rộn rộ, một chồng lại một chồng váy áo cùng trang sức xinh đẹp được mang sang, hoàn toàn không nhìn ra là bộ dáng trong cung đang có tang sự.

Một người chỉ nhìn phục sức thôi cũng có thể thấy được là một hoạn quan có địa vị không thấp đang đứng bên ngoài hành lang cầm phất trần không biết đang suy nghĩ gì. Một tiểu hoạn quan từ xa màn ảnh bước nhanh tới, nhìn ông ta chấp tay thi lễ: “Công công, Vương Thường Hưng người bên Quý Phi nương nương tới.”

Đại hoạn quan cười nhạo một tiếng.

Màn ảnh quay đến một chiếc lá vàng rơi xuống từ cây ngô đồng, rơi trên một mảnh tường màu đỏ, màu sắc tương phản rõ ràng.

Đại hoạn quan thở dài một cái: “Người đi trà lạnh [4]. Hiện giờ, cũng đến lượt Vương Đại công công chủ động đến gặp ta. Hẳn có nói là chuyện gì không?”

[4] 人走茶凉 – Thành ngữ, dùng để chỉ sự lạnh lùng thờ ơ của con người. (Theo Baidu)

Tiểu hoạn quan khom người, nhìn không rõ mặt, nhưng trong lời nói không che giấu được khoái ý: “Còn có thể là chuyện gì, dù sao cũng không muốn đi giữ lăng cho Quý Phi nương nương, muốn nhờ ngài giúp đỡ.”

Đại hoạn quan lại cười nhạt, giọng cười làm người khác khiếp đảm.

Giống như phát trần, hắn ta đi đến cửa sân: “Đi thôi, dù gì cũng là bạn cũ, đi gặp hắn.”

Rồi sau đó thu đi, đông qua, xuân lại tới.

Hình ảnh từ đầu đến cuối dừng ở cái cây ngô đồng bên bức tường đỏ, nhánh cây bị tuyết đọng bao phủ, tuyết tan đi, cuối cùng mầm non lại lộ chồi.

Một con đường dài nơi cửa cung điện vô cùng náo nhiệt, người nhà của người được chọn tùm năm tùm ba trò chuyện, lén lút bình luận một phen về những người được chọn khác.

Lúc này một cỗ kiệu nhỏ đi vào cửa cung.

Màn ảnh hướng đến trong kiệu, lần đầu tiên toàn khuôn mặt của nữ chính được hé lộ.

Nữ chính là do Cố Văn thủ vai. Lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này, Tạ Thanh liền cảm thấy cô ấy rất có phong phạm của yêu phi.

Rồi sau đó quay về hồi ức, vẫn là từ đường kia, nữ chính xoay người đi ra ngoài.

Hình ảnh nháy mắt lại quay về, trong từ đường nữ chính bước chân mình lên một cỗ kiệu giống hệt cỗ kiệu đưa nàng tiến cung, nhạc nền nhiệt huyết với, tiết tấu rất mạnh vang lên.

Quay lại hồi ức, gã sai vặt ngăn nữ chính lại nói: “Tiểu thư, chỗ này là cửa cung, sau này tội hành thích vua ...”

Biểu tình của nữ chính thanh lãnh: “Tội hành thích vua?” Một tiếng cười lạnh.

Ra khỏi hồi ức, một đám người nhà đang nhao nhao quay đầu, nhìn về đỉnh kiệu nhỏ xa xa phía hoàng hôn.

Tiếng khe khẽ nói truyền vào màn hình: “Là ai vậy?”

“Hình như là tiểu thư Hạ gia?”

Trong kiệu nữ chính dáng vẻ trang nghiêm, châu tâm rũ xuống bên tai nhẹ nhàng lay động.

Trong từ đường, nàng đạm bạc mà nhìn về phía gã sai vặt: “Đầu tiên xem hẳn có bản lĩnh trị tội ta không đã.”

Gã sai vặt hoảng hốt một lát, sau đó càng thêm nôn nóng: “Kim thượng đã có mấy vị nhi tử, cho dù không có cũng có mấy vị tông thân ....”

Trong kiệu, nữ chính hơi nghiêng nghiêng đầu nhìn về ánh hoàng hôn phía chân trời.

Màn ảnh quay gần có thể nhìn thấy được đôi mắt xinh đẹp hàm ẩn hàn ý, sau đó lại quay về cảnh bên trong từ đường.

Biểu tình của nàng kiên định đạm bạc: “Nếu ta làm thiên hạ của hẳn đổi chủ thì sao?”

Gã sai vặt giật mình ngơ ngác.

Nhớ lại hồi ức trong từ đường đến đây là kết thúc, kiệu nhỏ đã bình ổn đặt xuống, nữ chính xuống kiệu.

Trước hết quay đến đôi giày thêu tinh xảo của nàng, dưới ánh hoàng hôn, ánh lên ánh vàng lấp lánh như sao trời.

Tiếp theo trên màn ảnh hiện ra hình ảnh được quay từ dưới lên trên, quay đến khí chất kiêu ngạo của nữ chính. Sau lưng là đèn đài nguy nga,

trên đầu là trời mây quang đãng.

Một đám người nhà theo bản năng mà yên tĩnh lại, ánh mắt hết thấy đều dừng trên người nữ chính.

Nữ chính đi đến chỗ của đám người, hình ảnh cuối cùng trên màn ảnh là bóng lưng đứng thẳng ngạo nghễ của nữ chính.

Không có bất kỳ chuyển cảnh nào khác, phim ngừng đột nhiên im bật.

Dưới sân khấu đột nhiên an tĩnh trong giây lát, vài giây sau, nhóm khách mời mới ý thức được đây chính là kết thúc, quay qua nhìn nhau trao đổi ánh mắt.

Nữ sản xuất cầm micro, nhẹ giọng ho một cái: “Chuyện này... trước hết tôi có thể tò mò về thiết lập của phim ngừng này được không?”

Trên sân khấu, micro đang nằm trong tay Đinh Nhất Phàm, anh ta nói thẳng: “Mời ngài.”

Nữ sản xuất: “Cuối cùng câu chuyện này là như thế nào? Mở đầu Quý Phi đã chết, nữ chính rất cao hứng, có thể hiểu là Quý Phi với nữ chính có thù oán, cái này tôi cơ bản hiểu được. Sau đó, nữ chính có thể tiến cung, có thể hiểu là bối cảnh cùng gia thế không có vấn đề gì, bằng không cô ấy không được phép tiến cung, nhưng cô ta lại muốn giết Hoàng đế...?”

Đinh Nhất Phàm cười nhạt: “Chúng tôi xem ra đã thành công khiến cho ngài tò mò.”

Nữ chủ giật mình một cái, tiếp theo, ba vị khách mời đều cười rộ lên.

Giáo sư Bắc Ảnh nói: “Đúng vậy, thật sự là rất tò mò, rốt cuộc là có huyết hải thâm thù gì, có thể nói qua một chút được không?”

Đình Nhất Phàm nhanh chóng phản ứng: “Nếu nói cho ngài, ngài có thể cho chúng tôi điểm cao không?”

“Ha ha ha ha!” Nam sản xuất vui vẻ, “Cái này có thể coi là đe dọa khách mời được không?” Dừng một chút lại nói, “Tôi còn chút ý một chi tiết nữa... Gã sai vặt bên cạnh nữ chính có phải là có tình cảm không bình thường với nữ chính không?”

Cái này không phải do Đình Nhất Phàm viết, hẳn thức thời đưa micro cho Tạ Thanh.

Tạ Thanh nói: “Đúng vậy, nếu tiếp tục viết thêm câu chuyện này gã sai vặt sẽ có ảnh hưởng quan trọng đến nữ chính.”

Nữ sản xuất: “Nói cách khác các bạn đã hoàn chỉnh xong cốt truyện của toàn bộ câu chuyện rồi sao?”

Tạ Thanh gật đầu: “Đúng vậy.”

Giáo sư Bắc Ảnh vui vẻ: “Cách làm này là đúng.”

Về sau trong phát sóng, hậu kỳ sẽ chèn thêm một đoạn phỏng vấn riêng với Giáo sư Bắc Ảnh.

Nhận xét của Giáo sư: “Câu chuyện được đưa đến trước mắt người xem, khẳng định là đi từng bước từng bước một, chỉ đưa ra một chút. Nhưng đối với người sáng tác mà nói, khi bắt đầu kể một câu chuyện, trong lòng nhất thiết phải nắm chắc câu chuyện một cách hoàn chỉnh mới được, câu chuyện này phải sống trong lòng bạn. Không thể nói tôi chỉ kể có 15 phút nội dung nên chỉ cấu tứ trước 15 phút, nếu nói như vậy nghĩa là những gì bạn kể chưa tốt. Ngay cả bản thân mình còn chưa nắm chắc câu chuyện thì làm sao có thể kể cho người khác được chứ? Cho nên tôi cảm thấy ở điểm này nhóm đang thi có thái độ đặc biệt tốt.”

Nhưng đây là lời được thêm sau đó, ở trên sân khấu giờ khắc này Tạ Thanh không biết cách nào để biết mình nhận được bao nhiêu đồng tình. Lúc trước trong thời gian sáng tác cô vẫn luôn lo lắng đến mức da đầu tê dại.

Ba nhóm trước, được điểm cao nhất là nhóm đầu tiên, điểm bình quân là 90. Nữ sản xuất thích đề tài trinh thám kinh dị nên cho bọn họ tới 95 điểm.

Nhóm làm huyền huyền kia đuối ở khoảng hiệu ứng, nhưng câu chuyện kể cũng không tệ lắm, điểm nhận được cũng ổn, 82.5.

Nhóm thứ ba là nhóm có thành tích thảm hại nhất, vừa đạt tiêu chuẩn, chỉ có 63 điểm.

MC đợi một chút, chờ cho đến khi ba vị khách mời buông bút xuống, mới lên tiếng: “Xin mời ba vị khách mời cho điểm.”

Ba bảng điểm được giơ lên đồng thời, MC “Wow” một tiếng, mở miệng đùa, “Tốt, dựa theo quy tắc của Lianlian [5], tổ này 0 điểm.”

[5] 连连看 - Quy tắc trò chơi Pokemon.

Trên sân khấu dưới sân khấu đều cười vang.

Ba vị khách mời đều cho 90 điểm giống nhau.

Điểm bình quân không cần phải tính cũng là 90.

Người chơi khom lưng chào xuống sân khấu, trong một gian phòng nhỏ ở hậu trường, Lục Thành đang nhìn chăm chăm vào màn hình bỗng nhiên thở ra một hơi.

“...”Ngụy Bình cùng Ngô Mẫn nhìn nhau bất đắc dĩ, Ngô Mẫn nói: “Lục tổng, anh không cần khẩn trương như vậy... Chúng ta đầu tư nhiều

tiền như vậy, muốn cho ai thắng đều có thể an bài một chút.”

Lục Thành vẫn tự mình nhìn chăm chăm màn hình, phun ra hai chữ: “Không được.”

Đối với cái đáp án này Ngô Mẫn không hề có chút ngoài ý muốn nào, nhún nhún vai, không nói nữa.

Đối lại là cô, cô cũng không dám có thao tác ngầm.

Thao tác người khác còn được, thao tác Ly Đại, Ly Đại biết được khẳng định sẽ trở mặt.

Cô ấy chính là kiểu người thà rằng thua trước màn ảnh cũng không nguyện ý thắng một cách không vẻ vang.

Nhóm cuối cùng chính là nhóm tác giả viết vô tuyến văn, một tháng có thể kiếm được mấy chục vạn.

Phim ngắn họ làm ra thể hiện hoàn mỹ tính chất đặc biệt của vô tuyến văn, các tình tiết máu chó kinh điển ùn ùn kéo đến không dứt.

Mở đầu phim, nữ chính bị một nữ phụ xinh đẹp ngực khủng nhưng ngu ngốc tát một cái.

Sau đó bị mẹ kế khi dễ;

Bị bạn học khi dễ;

Bị bảo mẫu khi dễ.

Cuối cùng bị vu khống bỏ tù.

Nam chủ là một bá đạo tổng tài, lớn lên với tiêu chí mặt lạnh như băng, giống như được miêu tả nhiều trong cốt truyện, hẳn đi đến đâu đều

coi thường hết thảy mọi thứ.

Cho đến khi nữ chính bị bỏ tù, trên khuôn mặt ngàn năm không đổi kia, xuất hiện một thần sắc không đành lòng.

Sau đó màn ảnh vừa chuyển, trong ngục nữ chính bị mù!

Lại vừa chuyển, nữ chính được nộp tiền bảo lãnh ra tù!

Chuyển tiếp theo, nữ chủ được đưa vào một gian phòng ngủ xa hoa, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường. Đùi trắng nõn làn da tinh tế, ngay cả nữ sản xuất còn thốt lên: “Rất đẹp, rất đẹp nha...”

Sau đó nữ chủ đột nhiên có được vệ sĩ cùng siêu xe, cho dù là mù nhưng không hề cản trở việc cô đi khắp nơi và mặt.

Vì thế nữ phụ trước mặt mọi người xấu mặt;

Mẹ kế trước mặt mọi người ăn hành;

Bạn học bị khai trừ;

Bảo mẫu bị đuổi việc.

Cuối đoạn phim là một đoạn cao trào nhỏ, nữ chính thiết kế một cái đại cục muốn hố nữ chính, cảm xúc được thể hiện vừa đúng, BGM cũng gói đúng chỗ ngứa.

Trái tim mọi người như đang treo lên, không biết nữ chính sẽ phá vỡ thế cục.

Thời khắc mấu chốt, siêu xe của nam chủ chậm rãi xuất hiện, khí khách bắn ra bốn phía mà ngừng trước mặt mọi người. T

Nam chủ xuống xe, ôm nữ chính đang trong tình trạng kinh hoàng thất thố.

“Người phụ nữ của tôi đâu đến lượt các người khi dễ?” Đó chính là lời nói kinh điển, âm thanh trầm thấp được phun ra từ đôi môi mỏng.

Phim ngắn kết thúc.

Trong phòng chờ, thành viên của bốn nhóm còn lại đều căng thẳng.

Không ai có thể nói chính xác được kết quả sẽ như thế nào.

Bộ phim này không khác gì vô tuyến văn, nếu đem lên Weibo thực dễ dàng bị trào phúng là cấu huyết, dung tục, Mary Sue [6].

[6] Là cụm từ thường được dùng để chỉ những nhân vật trong tiểu thuyết, thường là nhân vật nữ, là một nhân vật được hoàn hảo đến mức tẻ nhạt.

Nhưng internet không phải chỉ có mỗi Weibo, người xem cũng không phải chỉ là người sử dụng Weibo.

Thị phần của truyện vô tuyến rất cao, con số có thể làm bất ngờ rất nhiều độc giả chỉ tiếp xúc với những tác phẩm chất lượng cao. Theo góc nhìn của những người biên tập chuyên nghiệp, vô tuyến văn tuy rằng thường xuyên thiếu logic cùng thường thức, nhưng khi đọc lại cực kỳ thoải mái, cho nên được hoan nghênh một chút cũng không có gì kỳ quái.

Tựa như bây giờ, tuy rằng mọi người trong studio đều hiểu được cốt truyện này nếu đem phân tích kỹ càng tỉ mỉ thì tồn tại vô số lỗi và điểm gây sốc, nhưng khách mời lại không thể không thừa nhận: “Cái này làm tôi cảm thấy thoải mái...”

Tiêu chuẩn của vô tuyến văn rất thấp, giỏi nhất dùng con đường thô bạo đơn giản “Tuyệt vọng [7] --- lật mặt --- tuyệt vọng --- lật mặt” khiến cho người đọc cảm thấy thỏa mãn.

[7] Từ gốc 低谷 – Dùng để chỉ những khoảnh khắc cuộc sống rơi vào tuyệt vọng.

Điều này thực sự khó có thể làm được với những tác phẩm có suy luận chặt chẽ, mỗi một tình tiết được tính toán kỹ càng.

Hơn nữa, so với những tác phẩm văn học kinh điển có tiếng tăm tốt, vô tuyến văn còn có thêm một ưu thế lớn hơn đó chính là đọc không hề mệt.

Lúc đọc vô tuyến văn, người đọc không cần phải tự hỏi nhiều, không cần để ý những ám chỉ của tác giả trong tác phẩm, chỉ cần thoải mái theo chân tác giả là được.

Ngay cả Lục Thành cũng thực sự lo lắng.

Tuy rằng quảng bá vô tuyến văn trên trang chủ Weibo thường bị mắng chửi, nhưng hẳn là người làm nghề, chưa bao giờ dám không để vô tuyến văn vào trong lòng.

Cuộc đấu hiện này cũng như vậy, không quan trọng là tác phẩm có bao nhiêu câu huyệt, cách xử lý tình tiết thực sự không tồi, hơn nữa kỹ thuật diễn xuất của diễn viên cũng tốt, thoát nhìn cũng không hề thua kém.

Nam sản xuất cười nói: “Thể loại này của các bạn là thể loại mà nếu ở nhà xem tivi tôi tuyệt đối sẽ không xem, nhưng đúng là ... nói thể nào nhỉ, dùng từ ngữ mạng mà nói, đúng là rất sáng khoái.”

Giáo sư Bắc Ảnh thì tương đối nghi hoặc: “Tôi có để ý một vấn đề, ở nước chúng ta, vụ hãm người khác bỏ tù dễ như vậy sao? Còn có trong

ngục mà làm mù người khác dễ dàng vậy sao?”

Nữ sản xuất tương đối quen thuộc với văn học mạng cười rộ lên, giải thích với ông: “Giáo sư Trịnh, ngài không thể để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy, thể loại văn của bọn họ là như vậy, quan trọng nhất là sáng khoái, ngài có thể lý giải đó là quốc gia của chúng ta ở một thời gian song song nào đó.”

“À...” Giáo sư Bắc Ảnh trầm ngâm tiếp nhận cái giải thích này.

Sau đó ba vị khách mời bắt đầu châu đầu ghé tai mà thương lượng vấn đề cho điểm.

MC bình tĩnh chờ, ở hậu đài các nhóm người chơi khác cũng im lặng chờ.

Nhưng đợi một hồi lâu, vẫn không có kết quả.

Giữa ba vị khách mời xảy ra một ít tranh chấp, giằng co qua lại, mơ hồ có thể nghe được tiếng đấu khẩu.

MC đề tai nghe nghe xong một chút chỉ điểm từ bên trong, đặt câu hỏi đúng lúc: “Thế nào rồi?”

Ba vị khách quý nhất thời không chú ý đến hẳn.

MC: “Ba vị lão sư, thế nào rồi ạ?”

Rốt cuộc, ba vị khách mời cũng nhìn sang, nữ sản xuất lật lật bản thảo, nói: “Tôi có vấn đề.”

Nam sản xuất chen vào nói: “Tôi cảm thấy không có vấn đề.”

“Làm sao lại không có vấn đề chứ!” Nữ sản xuất trả lời lại, MC chen vào nói: “Dương lão sư, ngài nói có vấn đề, mời ngài giải thích.”

Nữ sản xuất nhìn về sân khấu: “Trước tiên tôi muốn hỏi, nhóm trưởng của các bạn là ai?”

Tạ Thanh nhìn vào màn hình tiếp sóng, Đào Nhiên tiến lên nửa bước: “Là tôi.”

Nữ sản xuất hỏi: “Toàn bộ tiểu thuyết, bạn đều đã xem qua đúng không?”

Đào Nhiên gật đầu: “Đúng ạ.”

Nữ sản xuất gật gật đầu: “Vậy bạn có cảm thấy, cách hành văn này rất không giống với tiểu thuyết không?”

Mọi người trên sân khấu cứng lại, không khí trong hậu trường cũng ngưng trệ.

Nữ sản xuất gằn từng chữ một nói tiếp: “Nguyên văn của năm nhóm tôi đều đọc qua, hành văn của nhóm bạn là không giống với tiểu thuyết nhất, thoạt nhìn giống kịch bản. Vừa rời phim ngắn không có vấn đề, nhưng đến khi tôi đọc tiểu thuyết, cảm giác không giống vậy.”

Tám người đang ngồi trên sân khấu nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, chỉ nhìn mặt nhau. T

Nam sản xuất kiên trì với quan điểm của mình: “Bọn họ viết cái này chính là để quay phim, tôi cảm thấy miễn sao quay phim có hiệu quả là được.”

Nữ sản xuất phản bác: “Cái đó không được, bọn họ không phải là biên kịch, tiết mục <Văn thái phong lưu> này là để khảo nghiệm xem tác giả tiểu thuyết có thể trực tiếp chuyển tác phẩm của chính mình thành tác phẩm điện ảnh không, định nghĩa đầu tiên là nó phải là tiểu thuyết. Nếu cái viết ra không khác gì kịch bản thì tiết mục này còn ý nghĩa gì?”

Tranh chấp của hai bên không có dấu hiệu dừng lại, có thể thấy được, hai người là muốn cho dù có cho điểm cũng sẽ đi theo hai thái cực. T

MC ý thức được đây chính là lỗ hổng quy tắc của chương trình, liền đề nghị: “Hai vị lão sư, nếu cứ như vậy thì không được, đây chính là kỳ phát sóng đầu tiên, trước mắt chúng ta cùng nhau thông qua vấn đề này sau đó chúng tôi sẽ hoàn thiện quy tắc.”

Nói xong hần nhìn về phía Giáo sư Bắc Ảnh: “Trình lão sư, chúng ta thiếu số phục tùng đa số, xin hỏi ngài đối với vấn đề này, quan điểm của ngài như thế nào?”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 46

Quay phim chuyên tập trung quay khách mời lập tức hướng ống kính đến mặt của Giáo sư Bắc Ảnh. T

Giáo sư Trịnh đức cao vọng trọng, những năm gần đây chuyên tâm dạy học, hiếm khi xuất hiện trên màn ảnh, thế nhưng chỉ cần ló mặt Weibo nhất định xuất hiện không ít lời khen ngợi “Diễn viên gạo cội” “Lão nghệ thuật gia”.

Đột nhiên bị quăng chủ đề đến, Giáo sư Trịnh ngẩn người trong giây lát, lập tức cười rộ lên: “Cái này tôi cảm thấy...”

Ông nhìn hai vị khách mời khác, không kiêu ngạo, không siểm nịnh mà lên tiếng: “Tôi cảm thấy Tiểu Dương nói đúng.”

Sắc mặt của những người chơi đang ngồi trên sân khấu đều có chút khó coi.

Trịnh Giáo sư nói: “Vừa nãy tôi cũng suy nghĩ đến vấn đề này. Nếu đem so với đoạn phim vừa xem nhóm này làm không sai biệt lắm, nhưng nhìn nguyên văn thì xác định không giống tiểu thuyết, cái này không phù hợp cho lắm với quy tắc của tiết mục.”

Ông còn dùng tác phẩm của nhóm Tạ Thanh để so sánh: “Tôi thấy trong phim ngắn của nhóm trước có một cảnh quay về một cây ngô đồng để biểu lộ thời gian chuyển dời. Câu nói nguyên văn bên trong là ‘xuân đi thu đến, hoa tàn hoa đến’, cái này có thể hoàn toàn đọc thông nha. Nhưng

nhóm này lại không như vậy, đọc nguyên văn lên, thật sự không giống tiểu thuyết.”

“Còn một vấn đề chính là so với những nhóm trước, hiệu quả mang lại không giống nhau. Bốn nhóm trước, nhóm thứ nhất là một bộ phim hoàn chỉnh có hơi hướng điện ảnh, ba nhóm ở giữa cho người ta cảm giác mở đầu của một bộ phim truyền hình, nhưng nhóm cuối cùng lại như một cánh hoa.”

Giáo sư Trịnh dừng lại một chút: “Theo suy nghĩ của tôi, cảm giác này giống như cánh hoa hiện ra không thể thể hiện được trình độ của tác giả. Hiện tại người trẻ tuổi chơi cái gì ... cho là biên tập video đi, tiểu thuyết có thể đem lại hiệu ứng cắt ghép tương tự khi kể chuyện, cùng với trình độ hành văn của nguyên bản không có quan hệ gì lớn.”

Cuối cùng ông tổng kết một câu: “Vì lẽ đó tôi cảm thấy, nếu tiết mục này của chúng ta không phải là để kiểm tra biên kịch, mà có suy nghĩ khác người xem tác giả có biện pháp nào để tiểu thuyết trực tiếp có thể được đem đi quay phim. Vậy thì tôn trọng quy tắc này, yêu cầu đầu tiên chính là sản phẩm tác giả tạo ra phải là tiểu thuyết, không thể là kịch bản.”

Lão giáo sư có sao nói vậy, cũng không quá bận tâm sắc mặt của những người chơi đang ngồi trên sân khấu.

Vào lúc này, MC cũng không có nhiều an ủi, hỏi dò nam sản xuất, “Đó là cách nhìn của Trịnh lão sư, Từ lão sư ngài xem có thể chứ?”

Lúc trước vị Từ lão sư này thực sự cũng không quá để ý nhưng ông đã bị quan điểm của lão tiên bối thuyết phục, gật đầu: “Tôi tôn trọng cách nhìn của Trịnh lão sư.”

MC: “Vậy thì tốt, mời ba vị khách mời bắt đầu chấm điểm.”

Lúc này, ba bị khách mời cho điểm rất nhanh. Nam sản xuất vẫn cho điểm khá cao, 80 điểm; Giáo sư Trịnh cho 70; người có dị nghị về hành văn của bọn họ nữ sản xuất chỉ cho 60 điểm.

Điểm bình quân là 70 điểm.

Người chơi xuống sân khấu, số đầu tiên của tiết bộ đi vào kết thúc.

MC nói những lời kết thúc chương trình rập khuôn, kế tiếp sẽ tiến hành quay một số phân đoạn về cảm nghĩ, sẽ được chèn xen kẽ vào sau khi chiếu những đoạn phim ngắn của các nhóm trong quá trình hậu kỳ.

Về phần công bố thành tích cuối cùng, tổ tiết mục quyết định sẽ được bắt đầu ở tập thứ hai, sau khi có kết quả bình chọn trên internet.

Quay phim cho tập hai được sắp xếp vào ngày 9 tháng 2, những ngày ở giữa mọi người có thể nghỉ ngơi một chút.

Tại phòng trang điểm, sau khi thay xong trang phục, Tạ Thanh gặp được Lục Thành.

Hắn là người đại diện cho tác giả thuộc về những công việc hậu trường, cho dù có tiếng tăm lớn đi nữa cũng không dễ dàng bị nhận ra. Thế nhưng bản thân những tác giả tham gia chương trình đều có hợp tác với Văn hóa Thành Thơ. Khi Lục Thành đến trước phòng trang điểm, bên ngoài có một trận xô xao nho nhỏ.

Mọi người trò chuyện náo nhiệt, nhưng trong khoảnh khắc cô bước ra, Lục Thành vẫn là lập tức chú ý đến cô.

Hắn vẫy vẫy tay, nhìn cô cười cười. Nhìn đến mọi người xung quanh, khi cô đi đến trước mặt hắn, hắn dùng cái xưng hô tương đối khách sáo: “Tạ tiểu thư, cực khổ rồi.”

Tạ Thanh ngẫm hiểu gật đầu: “Lục tổng.”

Lục Thành tiếp tục nói chuyện với mọi người, nói hẳn đã đặt chỗ ở nhà hàng gần đó, mời mọi người ăn cơm.

Mọi người ồn ào hoan hô một trận, mênh mông cuồn cuộn cùng nhau đi ra ngoài.

Cảm xúc của Tạ Thanh vẫn nằm trong tiết mục, không nhận được mà hỏi Lục Thành: “Ổn không?”

Lục Thành sững sờ: “Cái gì?”

“Nhóm tác phẩm của chúng tôi.” Cô nói.

Lục Thành gật đầu: “Rất tốt, ở hậu trường tôi có xem qua.”

Tạ Thanh hít sâu: “Nhưng điểm của nhóm đầu tiên cao hơn.”

“Có biên kịch chuyên nghiệp.” Lục Thành nhún nhún đầu vai, “Hơn nữa mới là trận đầu, mọi người làm rất tốt.”

Tạ Thanh không nói gì, chỉ chọn gật đầu.

Cảm giác được ánh mắt sau lưng, cô quay người lại.

Không thấy có người nhìn cô, nhưng nhìn thấy Đào Nhiên.

Tạ Thanh đánh giá Đào Nhiên một lúc, Lục Thành cũng quay mặt sang, đồng thời cũng nhìn thấy Đào Nhiên.

“Nhóm của Đào Nhiên cũng không tệ.” Hấn nói.

Đào Nhiên nở nụ cười: “Cảm ơn Lục tổng.”

“Tháng sau phim mới của cô khai máy.” Lục Thành gật đầu lại gật đầu, “Họp báo gì gì đó, khẳng định sẽ rất mệt, chuẩn bị cẩn thận.”

Đào Nhiên gật gật đầu, còn nói: “Cảm ơn.”

Đoàn người cùng đi đến nhà hàng Lục Thành đã đặt sẵn, loại xã giao mang tính chất liên hoan cũng không có quá nhiều ý tứ. Nhưng mà đồ ăn của nhà hàng này cũng thực sự là rất ngon, mỗi người lúc rời đi đều đã no căng rồi. T

Sau khi ăn xong Lục Thành lái xe đưa Tạ Thành về, trên đường hỏi cô: “Nghỉ Tết cô có về nhà không?”

Tạ Thanh: “Không về nữa, thời gian quá gấp. Gần như đêm 30 mới có thể về, mừng bốn bắt đầu quay tập hai rồi.”

Lục Thành hiểu rõ mà cười: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Dừng một chút, còn nói: “Nhưng đêm 30 ở một mình cũng quá thảm rồi, nếu không thì đến nhà tôi ăn cơm?”

Tạ Thanh run lên, từ sau nhìn hẩn từ gương chiếu hậu: “Anh không về nhà?”

“Không về.” Lục Thành ngắn gọn nói.

Cô nghĩ đến tình huống phức tạp nhà hẩn, cũng không thấy có gì kỳ quái, chỉ do dự một chút xem có thích hợp không.

Nhưng tư tâm dễ dàng chiếm thượng phong, khiến cô gật đầu: “Được.”

Trong lòng Lục Thành mừng như điên.

Hầu như mỗi cái Tết với hấn mà nói rất khó khăn, ít nhất là rất vô vị. Bởi vì hấn đến nhà họ Sở nhưng không hề có cảm giác đó là nhà.

Còn ở nhà hấn cũng chỉ một mình, cô độc, càng không có cảm giác gia đình.

Lúc này, có cô.

Hấn cũng không thể nói cô có thể mang lại cho hấn cảm giác gia đình --- hiện tại thật là xấu hổ nếu nói như vậy. Nhưng mỗi một giây cô ở bên cạnh hấn, hấn đều có thể vui vẻ mà vượt qua.

Ăn Tết, nên vui vẻ không phải sao?

Vui vẻ đón Giao thừa, trò chuyện một chút thôi cũng tốt. Có cô, nói cái gì cũng tốt.

Đêm hôm đó Lục Thành gọi điện cho Sở Văn Đình báo với bà mình không về ăn Tết.

“Công việc bận quá, gần đây còn làm một chương trình giải trí, thực sự không thể phân thân.”

Đây không phải lần đầu tiên hấn kiểm soát trốn tránh việc về ăn Tết.

Đầu bên kia điện thoại, Sở Văn Đình dừng lại trầm mặc một chút: “Ăn Tết một mình?”

Lục Thành chần chừ một chút: “Vâng.”

“Tiểu Thành.” Sở Văn Đình dừng lại thở dài, muốn khuyên hấn, cuối cùng chỉ nói: “Được rồi, con làm gì miễn là thấy vui là được.”

Lục Thành cũng trầm mặc một lát: “Chúc dì và chú Triệu năm mới vui vẻ!”

“Cảm ơn.” Sở Văn Đình nói, Lục Thành nghe được một tiếng thở dài.

*****

Ngày mùng 3 tháng 2, tập đầu tiên của <Văn thái phong lưu> phát sóng.

Trước đó, Pineapple TV cùng Thành Thư Văn hóa đã tập trung lượng lớn tài nguyên để tuyên truyền online. Bởi vì chương trình là cuộc thi tài của mấy tác giả văn học mạng trực thuộc nhiều website khác nhau, do đó những trang web tương quan cũng quảng bá dưới nhiều hình thức khác nhau. Trong khoảng thời gian ngắn, tuy rằng <Văn thái phong lưu> không giống như những chương trình giải trí bình thường khi có sự góp mặt của các tiểu hoa đán, tiểu thệ tươi nhưng lại trở thành hot search trên Weibo.

Dựa theo chấm điểm của khách mời, tính đến khi phát sóng, nhóm đầu tiên với thể loại trinh thám kinh dị xếp đầu tiên, nhóm của Tạ Thanh cung đấu xếp thứ hai, ‘kỹ xảo ba xu’ huyền huyền nhưng nhờ tình tiết kịch bản xếp thứ 3, xa hơn theo sau là nguyên tác bị ăn một nhóm của Đào Nhiên cùng nhóm câu chuyện hoàn toàn không thể giải nghĩa xếp cùng chỗ.

Nhưng thứ tự cuối cùng sẽ kết hợp với kết quả bình chọn trên mạng.

Cuộc bình chọn khí thế ngất trời, Tạ Thanh bị ép để không cho mình có nhiều thời gian đi lướt web.

Đêm 30, theo thời gian đã hẹn trước, Lục Thành đi đón Tạ Thanh.

Hai người về đến nhà nghỉ ngơi một chút liền đi siêu thị mua đồ ăn, khi về lại nhà, liền nhìn thấy người đứng chờ trước cửa.

Lục Thành cau mày, Tạ Thanh sững sốt một chút: “Sở Tụng?”

Sở Tụng nghe được tiếng gọi nhìn sang, nhất thời trên mặt liền vui vẻ: “Anh!”

Cậu sai bước lại đây, vẻ mặt cực kỳ nhiệt tình, đối lập với vẻ mặt thập phần lãnh đạm của Lục Thành: “Vì sao em vẫn chưa về nhà đón Giao thừa?”

“Ai kêu anh không về nhà ăn Tết chứ!” Sở Tụng sặc một cái, vừa nói vừa đánh giá Tạ Thanh: “Mang theo chị gái nhỏ cùng về nhà luôn.”

“...” Lục Thành bước nhanh qua, “Anh đánh em bây giờ.”

“Được rồi, em không nói nữa.” Sở Tụng bĩu môi, đi theo Lục Thành về phía trước.

Về tới cửa nhà, Lục Thành không có ý muốn mở cửa: “Em quay về đi.”

Sở Tụng: “Mẹ để em đến đây ăn Tết với anh.”

Lục Thành: “Anh không cần.”

“Vậy em không có cách nào giải thích cho mẹ được.” Sở Tụng nói, “Chẳng lẽ em nói cho bà là anh ở nơi này đã có một chị gái xinh đẹp rồi sao?”

“...” Lục Thành không thể làm gì khác hơn là xanh mặt mở cửa, Sở Tụng cười hì hì dẫn đầu bước vào nhà, cầm lấy trái táo trong đĩa trái cây rửa sạch rồi bắt đầu ăn.

Bởi vì hai câu nói kia của Sở Tụng làm cho Tạ Thanh co người lại, có thêm một chàng trai trẻ thích đùa giỡn trong nhà, làm cho cô không biết nói gì với Lục Thành.

Lục Thành nhìn cô, ho nhẹ một cái: “Thật xin lỗi.”

Căn bản là có thể vui vẻ hòa thuận mà nấu ăn, chỉ vì cái này mà bầu không khí trở nên trầm mặc. Sở Tùng đang ngồi ở phòng khách xem tivi tự giải trí, tiếng cười truyền đến nhưng tên dần.

Lục Thành dồn nén, nghiêm mặt thả đồ ăn đang cầm trên tay xuống muốn đi ra ngoài: “Hay để anh nói cậu ấy về nhà đi.”

“Ai...” Tạ Thanh bận bịu ngăn cản hẳn, “Đừng, không thích hợp.”

Lông mày Lục Thành nhíu lại: “Cái gì mà không thích hợp chứ, gần sang năm mới rồi, nó ở chỗ này...”

“Đây không phải là em trai của mình à?” Tạ Thanh bật thốt lên.

Tâm mắt hai người vừa vặn chạm vào nhau, đều khẽ run run.

Trong nháy mắt, mặt cô đỏ bừng, thật ra câu nói kia cũng không có gì nhưng lại khiến cô chột dạ không thôi. T

Cứng đờ người, cô nói: “Em trai anh mà, đang Tết nhất, anh muốn đá nó ra ngoài sao?”

“... Cũng thế.” Lục Thành đáp, tâm tình phức tạp.

Chưa đến hai phút, Sở Tùng ý thức được hai người kia đang vội vàng nấu ăn, rất có nhân lực mà muốn đi vào giúp đỡ: “Em rửa rau cho.”

Lục Thành quay vào vách tường hít sâu, đọc thầm kinh Phật, trong lòng càng muốn đá cậu ta ra ngoài.

Tạ Thanh cùng Sở Tùng khách sáo nói một câu: “Không có gì, chị rửa được.”

Sở Tùng cười ha ha: “Không được không được, tay của chị chỉ nên để dành để viết văn thôi, không nên làm việc.”

“...” Lục Thành nghiêng răng ken két quay đầu, “Sở Tụng.”

Sở Tụng đàn mặt ra: “Dạ?”

“Chị gái nhỏ là để cho em gọi sao?” Hấn nhíu mày.

Sở Tụng vò đầu: “VẬY em kêu chị ấy là...” Suy nghĩ một chút, tình ngộ, “A, có phải hay không nên gọi là chị...A!!”

Hai anh em nhà này tư duy rất giống nhau, Lục Thành phản ứng nhanh chóng bịt miệng cậu.

Nhưng Tạ Thanh hiển nhiên vẫn đoán được chữ sau đó là gì.

Trong khoảnh khắc, bầu không khí trong bếp trở nên lúng túng, đến ngay cả Sở Tụng cũng muốn mở đại cái lò nướng ra chui vào đó trốn.

“Em...Á...” Sở Tụng cho mình chút dừng khí, “Chị gái nhỏ, em nói sai rồi! Em nên ra xem tivi thôi.”

Nói xong, lén lén đi mất.

Hai người đều đứng thẳng bất động đứng tại chỗ, Lục Thành nhìn chăm chăm bức tường tránh ánh mắt Tạ Thanh, Tạ Thanh nhìn chăm chăm chân Lục Thành.

Trong lòng cô quay đi quay lại trăm ngàn lần lời nói của Sở Tụng.

- ---- “Có phải nên gọi là chị dâu không?”

Cái này có thể hiểu là Lục Thành đã nói gì đó với cậu ấy?

Chẳng hạn như... hấn muốn theo đuổi cô?

Cô cảm thấy khó tin, nhưng cái suy nghĩ này có ma lực, sinh ra rồi không chuyển dời đi được.

Trái tim Tạ Thanh đập nhanh đến mức là cho cô cảm thấy khó thở, lại bỗng nhiên trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Cô không thể nói được loại bình tĩnh này từ đâu tới, nhưng nói chung là cô bình tĩnh lại.

Ánh mắt cô dời lên trên, mang theo chờ đợi, cũng mang theo trốn tránh.

Theo sau cô có khả năng lấy được hai cái đáp án, đều làm cô vô cùng chờ mong lại cực kỳ sợ hãi.

Cuối cùng ánh mắt của cô dừng lại ở góc cạnh rõ ràng bên má hấn.

Cô cảm thấy như nghẹn ở cổ họng, câu nói kia “Anh thích tôi sao?” rõ ràng đã lên tới miệng, nhưng lại bị kẹt đến sít sao. T

Cuối cùng cô theo thói quen trở về lạnh lùng, ngữ khí cũng chuyển sang hững hờ: “Anh không có đang theo đuổi tôi?”

Cô hỏi như vậy.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 47

Lục Thành nhìn chăm chăm bức tường, đáy mắt run rẩy. T

“Không phải là anh đang theo đuổi tôi đó chứ?”

Lãnh đạm, còn có chút khinh thường.

Hắn không cần nhìn cô cũng có thể đoán được lúc cô nói những lời này biểu tình của cô ra sao.

Lục Thành hít sâu, hít sâu hai lần, rớt cuộc dù run rẩy vẫn ung dung nhìn về phía cô.

“Đừng nghĩ nhiều.”

Tạ Thanh cúi thấp mắt, ừ một tiếng, tiếp tục rửa rau.

Lục Thành như nghẹn ở cổ, tâm tình khó có thể nói thành lời.

May mắn bản thân mình không có nói thẳng, bằng không có thể cô sẽ không bình tĩnh được như bây giờ, khả năng chính là liền sẽ bỏ của chạy lấy người.

Nhưng lại cảm thấy mất mát với phản ứng của cô.

Cô một chút cũng không thích hắn sao?

Hắn cho rằng bọn họ không còn gì để nói.

Sau đó lúc hai người nấu cơm đều vô cùng yên tĩnh, không nói chuyện với nhau nhiều lắm, lại có loại ăn ý làm cho người ta không biết là nên xấu hổ hay nên vui sướng.

Cô cắt xong đồ ăn đặt ở bên cạnh, hẩn liền đi làm.

Hẩn nấu xong canh múc một chén nhỏ đưa đến tầm tay cô, cô liền bưng lên nếm.

Nếm xong gật gật đầu, để nói với hẩn đã vừa ăn.

Sau khi làm xong đồ ăn, Lục Thành chuẩn bị nhân sủi cảo.

Dựa theo phong tục của phương Bắc, vào lúc 0 giờ, sủi cảo phải đang ở trong nồi, nhưng bọn họ chỉ có ba người, hơn nữa vào nửa đêm cũng không quá đói, cũng chỉ làm tượng trưng một ít.

Trầm mặc nấu cơm xong, trầm mặc ăn cơm.

Trầm mặc đến mức Sở Tụng buồn bực thiếu chút nữa muốn viết bản kiểm điểm mà đưa cho hai người.

Sau đó bạn gái gọi video đến, cậu liền nhân cơ hội chuồn đến thư phòng.

Lúc trở ra, tìm một đề tài không gây ra xấu hổ mà đánh vỡ sự im lặng đáng sợ này: “Ai, anh, cái chương trình <Văn thái phong lưu> đang hot trên mạng gần đây là do công ty anh làm à?”

Lục Thành nâng lên mí mắt đang hạ: “Ừ.”

Sở Tụng đầy mặt tươi cười mà ngồi xuống: “Anh thấy Tử Nam thế nào?”

“?” Với đại đa số người chơi hần chỉ quen biết xã giao, nhất thời hoàn toàn không biết người cậu nói đến ai, “Cái gì Tử Nam?”

Ngược lại, lúc này Tạ Thanh quay sang: “Mộc Tử Nam sao?”

Tươi cười của Sở Tụng càng tăng lên: “Đúng vậy.”

Đầu tiên Tạ Thanh quay qua giải thích với Lục Thành một câu: “Nhóm của em, B Đại hệ Tiếng Trung.”

Lục Thành à một tiếng, tiếp theo nghe được Sở Tụng nói: “Đó chính là bạn gái của em ha ha ha ha!”

“...” Tâm tình của một Lục Thành FA càng thêm phức tạp, cắn đầu ăn cơm, không trả lời.

Tạ Thanh kinh ngạc một chút: “Bạn gái em?” Rồi sau đó khen, “Cô ấy rất thông minh! Vòng đầu tiên nếu không có cô ấy giúp bọn họ có khả năng sẽ làm một bộ huyền huyền kèm theo kỹ xảo ba xu.”

Sở Tụng có chung vinh dự, vui vẻ mà gửi tin nhắn WeChat nói chuyện này cô bạn gái.

*****

Kể từ đêm Giao thừa, mấy ngày liền Tạ Thanh cùng Lục Thành không gặp lại nhau, ngay cả qua WeChat cũng liên lạc rất ít. Nếu không có gì cần thiết, hai người liền làm như không tồn tại.

Tạ Thanh nghĩ, có khả năng là hần cố ý tránh cô, cô đã hỏi thẳng như vậy làm cho không khí trở nên xấu hổ.

Lẽ ra cô không nên hỏi.

Nếu chỉ là mong muốn đơn phương, tốt nhất vẫn là nên im lặng.

Ngày 7 tháng 2, bắt đầu ghi hình tập hai.

Phần đầu tiên của tiết mục chính mở công bố kết quả bỏ phiếu các phân đoạn.

Màn hình lớn hiện ra một biểu đồ có năm cột, xếp từ cao xuống thấp nhưng không hiển thị thông tin nhóm cũng như con số cụ thể. Nhưng chỉ cần nhìn cao thấp cũng có thể nhìn ra hai phim ngắn xếp cuối có số bình chọn không cao, đều bị vị trí thứ ba bỏ xa một đoạn.

Kết quả này không có gì đáng ngạc nhiên, nhìn từ chất lượng của phim ngắn thành phẩm mà xem, phim của nhóm thứ ba căn bản không nói ra được câu chuyện hoàn toàn không có tính cạnh tranh.

Đến nhóm thứ hai với ‘kỹ xảo 3 xu’, khách mời dựa vào góc độ tình tiết câu chuyện cùng tiết tấu cho điểm khá cao nhưng ở góc độ của người xem, cái trực quan nhất chính là kỹ xảo không được.

Theo sau giọng nói của MC, tên hai nhóm xếp cuối cùng với số phiếu cụ thể công bố ra, quả nhiên chính là hai tổ này.

“Hiện nay chúng ta xem số phiếu cụ thể của vị trí thứ ba -----“

44723 phiếu.

Cao gần gấp đôi vị trí thứ tư.

Tên nhóm cùng tên tác phẩm cũng được hiện lên, nhóm E, <Tổng tài không lạnh mặt>.

Chính là nhóm của Đào Nhiên cùng với tác phẩm vô tuyến văn.

Đúng là cái cảm giác thoải mái sáng khoái một cách đơn giản thô bạo này quả nhiên là có thể đánh vào lòng người.

Chỉ còn hai hai nhóm chưa được công bố.

Biểu đồ của nhóm thứ hai chỉ cao hơn nhóm thứ ba một chút.

Nhưng nhóm dẫn đầu lại cao hơn nhóm thứ hai rất nhiều.

Tâm Tạ Thanh lặng như nước.

Trong rất nhiều việc, cô đều cố gắng hết mức có phần hơi liều lĩnh, nhưng không phải lúc nào cũng muốn giành vị trí đầu tiên. Lúc này, có thể giành được vị trí thứ hai cô cảm thấy đủ rồi, huống chi bộ phim trinh thám kinh dị kia còn có biên kịch chuyên nghiệp ở trong tổ.

Rất nhanh, MC tình cảm mãnh liệt mà công bố số phiếu của vị trí thứ hai.

46892 phiếu.

“Như vậy nhóm giành được vị trí thứ hai là ----“ Giọng nói của MC dừng lại.

Trên màn hình bắn ra một hàng chữ to, ba giây sau thu nhỏ lại, dừng ở dưới biểu đồ.

Nhóm A, <Giáo oán>.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc một chút, kinh ngạc với bộ phim trinh thám kinh dị được khách mời khen ngợi thế kia lại không đạt được vị trí đầu tiên.

MC cũng thực sự nắm bắt được tiết tấu, đúng lúc này cũng công bố luôn vị trí đầu tiên.

Nhóm D, <Vấn đĩnh cung khuyết>, 86374 phiếu.

Lúc này khách mời cũng cảm thấy mông lung.

Nữ sản xuất kinh ngạc cảm thán: “Cao như vậy?”

Các thành viên trong nhóm của Tạ Thanh càng kinh ngạc hơn, Mộc Tử Năm thậm chí còn vô thức hỏi MC: “Có phải là thống kê sai rồi không?”

“Ha ha ha ha bạn học à, em không có lòng tin như vậy sao?” MC trêu ghẹo nói, Mộc Tử Năm mặt đỏ, nhỏ giọng nói: “Không phải... Chỉ là em cảm thấy <Giáo oán> kia cũng rất đẹp.”

MC cười không nói, đem micro đưa tới trước Tạ Thanh người đang đeo mặt nạ kiểu Châu u: “Đến đây, Nhóm trưởng nhóm D, cô cảm thấy <Giáo oán> đẹp hay <Vấn đĩnh cung khuyết> của các bạn đẹp?”

“...” Tạ Thanh quẫn bách, “Tôi không dám xem phim kinh dị...”

Những người chơi một mảnh cười vang, vị biên kịch nhóm A cầm lấy micro: “Tôi biết rồi, lần tới nếu muốn thắng nhóm của các bạn chúng tôi cứ hóa quỷ ban đêm đi nhất ma là được.”

Một tràng cười cùng với tán gẫu là không khí nóng lên, tiếng cười qua đi, MC mời chuyên gia lên tiếng.

Lúc này Giáo sư Trịnh làm đại biểu phát ngôn, tổng kết nói: “Tôi cảm thấy nhóm A có chút đáng tiếc, nhưng mà kết quả này cũng dễ hiểu.”

Ông nói: “Thật ra thể loại Trinh thám kinh dị vẫn chỉ hướng đến một nhóm khán giả nhỏ thôi, có thể nhìn ra được từ doanh thu phòng vé của các quốc gia. Xác thật cũng có một vài bộ phim kinh dị đạt được doanh thu phòng vé cao cũng như danh tiếng tốt, nhưng nếu đem so với những thể loại khác mà nói khó mà vượt qua được. Bởi vì thể loại này bản thân nó đã

là ngăn trở, những người nhát gan --- như nhóm trưởng nhóm D đây, căn bản không dám xem.”

Tạ Thanh: “...”

Nhóm trưởng nhóm A suy tư gật đầu: “Thầy nói đúng.”

“Mặt khác các bạn còn có một điểm thua thiệt, đó là các bạn đã kể xong câu chuyện.” Giáo sư Trịnh nói tiếp.

Lời này làm cho nhóm A sửng sốt.

Giáo sư Trịnh: “Bốn tổ còn lại căn bản chỉ đưa ra phần mở đầu hoặc một phần của câu chuyện, chỉ có các bạn đã làm xong. Làm như vậy thực ra là hoàn chỉnh nhưng lại không có gì trì hoãn, không giống như phim ngắn của những nhóm khác khiến cho người xem chờ mong.”

Nam sản xuất lúc này mới từ từ chen vào nói: “Nhóm trưởng nhóm A vẫn luôn am hiểu cách làm một phim ngắn hoàn chỉnh cái này tôi biết, nhưng những người trong nhóm khác đều chỉ là tác giả viết truyện dài kỳ, cái này mọi người chắc hẳn trong lòng đều hiểu rõ --- tôi nhìn thấy văn học mạng của các bạn cập nhật chương mới mỗi ngày làm tôi giận không ngừng.”

Nữ sản xuất vui vẻ: “Anh đã bị ‘lọt hố’ rồi sao?”

“Cũng không hẳn, nhưng đó quả thực là kỹ năng nghề nghiệp, bạn hiểu không?” Khuôn mặt nam sản xuất khổ sở, “Mỗi ngày viết ba ngàn chữ, nhất định sẽ dẫn bạn vào một vị trí nửa vời, buộc bạn ngày mai phải tiếp tục vào xem. Về sau tôi liền dặn lòng sẽ không xem cập nhật mỗi người chỉ vón vện ba ngàn chữ chữ, tôi chờ đến khi có một hai vạn chữ mới xem, còn có kết quả này.”

Ông lại khịt mũi một cái: “Vào thời điểm các bạn viết văn làm sao có thể lãnh khốc vô tình với người đọc như vậy chứ. Vậy sao lúc làm phim quên chiêu này rồi?”

Các người chơi đỏ mặt, có người còn đùa: “Cắt bỏ đoạn này đừng phát sóng nha, ảnh hưởng đến chén cơm của chúng tôi!”

Vòng thứ nhất, nhóm của Tạ Thanh tạm thời dẫn đầu.

Sau đó, lại bắt đầu phân nhóm, một lần nữa ra đề thi.

Dựa vào quy tắc của tiết mục, mỗi một tập đều bắt đầu phân nhóm mới, xếp hạng cuối cùng dựa vào điểm tổng cộng mà mỗi cá nhân đạt được, để tránh khỏi tình trạng có người dựa vào thành viên nhóm lợi hại mà nằm im kiếm điểm.

Lúc này, chuyển thành hai người một tổ, làm phim ngắn trong năm phút.

Đề tài không còn là “Tự chọn” nữa mà chuyển thành rút thăm chọn đề tài.

Bạn chơi được chọn ngẫu nhiên từ hệ thống, lúc nhìn vào kết quả, trong đầu Tạ Thanh hiện lên một câu “Không phải oan gia không gặp gỡ.”

Trên sàn đấu, ngoại trừ cô, tổng cộng có 39 người chơi khác, cô sửng sốt rút được người đã từng có khúc mắc trước đây Đào Nhiên.

Cũng may là Đào Nhiên đã thực sự buông bỏ những thứ lung tung rối loạn, buổi tối nghiêm túc thảo luận trận này làm sao bây giờ.

“Không phải vừa vận bốc thăm trúng cung đấu hay sao? Tiếp tục viết thiên văn mà cô đã viết vòng trước không tốt sao?” Đào Nhiên nói.

Tạ Thanh cũng nghĩ như vậy.

Nếu <Vấn Đỉnh cung khuyết> đã đạt được tán thành thì tiếp tục làm thêm một kỳ nữa.

Cô cũng suy xét rồi muốn chiếu cố vấn đề tự tôn của Đào Nhiên, cô nói với Đào Nhiên: “Tôi chuẩn bị cốt truyện với nhân thiết, cô viết truyện?”

“Được.” Đào Nhiên đồng ý đầy hứa hẹn.

Khâu văn bản viết được vô cùng thuận lợi, tuy rằng bình thường Đào Nhiên viết vô tuyến văn với Tạ Thanh người viết truyện có suy luận chặt chẽ, mỗi tình tiết đều có sự tính toán kỹ càng không hợp nhau, nhưng bởi vì cốt truyện đã được viết tốt, cho nên thành phẩm viết ra cũng không quá đi chệch.

Thời điểm hai người đưa ra thành phẩm, các nhóm khác còn chưa viết kịp. Đinh Nhất Phàm nghe hai người viết xong, ôm đầu: “Chúng tôi ngay cả cốt truyện còn chưa quyết định xong! Loại tổ hợp liên thủ cường-cường này cũng thật là đáng sợ.”

Sau khi đã viết xong bản thảo, rất nhanh sẽ kết nối với bên Hoàn Điểm.

Lần này là cốt truyện về cuộc sống hàng ngày của nữ chính Hạ Vân Tự sau khi vào cung. Hạ Văn Tự đi báỉ kiến một vị phi tần được sủng ái, Hứa Chiêu nghi.

Nhưng lần này không phải chỉ là một lần báỉ kiến tầm thường, không phải kiểu một người mới tỏ ra lấy lòng hoặc quy phục một người quyền cao chức trọng.

Hứa Chiêu nghi từng là nô tỳ hồi môn của Hạ Vân Chước, tỷ tỷ của nữ chính. Trong năm phút này, chủ yếu muốn làm rõ mối quan hệ thiên ti vạn lữ [1] của Hứa Chiêu Nghi cùng với Hạ gia.

[1] 千丝万缕 – Thành ngữ, dùng để chỉ một mối quan hệ chặt chẽ và phức tạp. (Theo Baidu)

Tạ Thanh không muốn trêu chọc Đào Nhiên, trong quá trình làm việc với Hoàn Điểm, cô chỉ như không khí ở bên cạnh Đào Nhiên, nhường cô ấy thi triển quyền cước.

Đào Nhiên làm việc rất nghiêm túc, cùng diễn viên giao lưu rất nhiều thứ. Cô ấy còn tiến hành chỉnh sửa nguyên văn rất nhiều thứ dựa vào hiệu quả diễn xuất.

Tối ngày thứ ba, đại khái thành phẩm đã cơ bản hoàn thành, chỉ còn chờ cắt nối biên tập cùng hậu kỳ.

Hai người ngồi với nhau nhìn qua một lần, sau khi xem xong, cả hai đều trầm tư.

Phim ảnh cùng tiểu thuyết thực sự là hai phương thức kể chuyện khác nhau. Theo cốt truyện này, khi đọc nguyên văn cảm thấy không có vấn đề, hiệu quả diễn xuất cùng nguyên văn cơ bản tương đồng, nhưng lại thiếu đi một chút ấn tượng.

Đào Nhiên cũng nói: “Diễn lên có phải là rất bình...”

“Ừ.” Tạ Thanh gật đầu.

Hạ Văn Tự giống như là chào hỏi Hứa Chiêu Nghi, sau đó hai người cùng nhau nhớ lại tình cảm trong quá khứ.

Phần này chắc chắn có thể phản ánh được thông tin quan trọng bọn họ muốn thể hiện, nhưng lại bình đạm đến mức không thể bình đạm hơn.

Loại tình tiết nói chuyện phiếm này xuất hiện trong tiểu thuyết cũng chỉ khoảng mấy trăm chữ, mỗi cuốn tiểu thuyết không thể tránh khỏi sự

xuất hiện của những cuộc trò chuyện bình đàm như vậy, độc giả xem cũng không có bất kỳ dị nghị nào.

Nhưng khi lên phim, chính là năm phút đồng hồ từ đầu đến cuối đều nhạt nhẽo, thực sự không hề có chút thú vị.

Cái sự vô vị này có thể làm cho khán giả nhàm chán không muốn xem.

“Nhưng tôi cảm thấy diễn viên diễn khá tốt.” Đào Nhiên nhíu nhíu mày, suy tư nói, “Nếu không chúng ta làm cảnh trí phô trương một chút, bù đắp lại bằng thị giác?”

Tạ Thanh tự tưởng tượng một chút, lắc đầu: “Không được, Chiêu nghi cũng không tính là phi tần có vị trí đặc biệt cao, nếu làm quá phô trương, phô trương quá có thể ảnh hưởng đến những cái khác.”

“Như vậy làm sao bây giờ.” Đào Nhiên chặc lưỡi, “Chỉ còn mỗi ngày mai, nếu chỉnh sửa quá lớn khẳng định quay phim không kịp, nhiều nhất cũng chỉ thêm thắt những chi tiết nhỏ nhặt thôi.”

Nói xong đưa bản thảo cho cô: “Nếu không cô nhìn xem có khả năng thêm vào bản thảo một chút điểm nhấn?”

Tạ Thanh nhận được, nhìn từ đầu đến cuối hai lần: “Để tôi nghĩ xem... Đêm nay liền sửa xong.”

“Được, vậy thì ngày mai lại nói chuyện với bên Hoàn Điểm.” Đào Nhiên nói.

Nói xong, hai người liền tính toán về phòng ngủ của mỗi người.

Đã hơn mười một giờ.

Tạ Thanh về phòng nhìn thấy cái giường thối liền thấy mí mắt đánh nhau, nhưng lúc rửa mặt phát hiện đã hết sữa rửa mặt. Cô không thể không đi ra khỏi cửa thêm chuyến nữa, ra cửa hàng tiện lợi 24h bên cạnh khách sạn mua tạm sữa rửa mặt dùng.

Mua xong khi đi lên lầu, nhìn Mộc Tử Nam đang đứng trước cửa phòng mình gõ cửa.

“Tử Nam?” Tạ Thanh gọi cô nàng một tiếng, Mộc Tử Nam quay đầu: “Chị Thanh.”

Tạ Thanh: “Có việc?” Quét thẻ mở cửa, cô mời Mộc Tử Nam vào phòng.

Mộc Tử Nam lộ ra vẻ mặt thần thần bí bí, hạ giọng hỏi cô: “Chị Thanh, chị có quen biết với biên tập bên Xuất bản Khởi Văn không?”

Tạ Thanh cứng người.

Nhú nhú mày, không nói nhiều lời khác: “Có chuyện gì? Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Hôm nay có người đột nhiên đến gặp em hỏi về chị.” Mộc Tử Nam liếm liếm môi, “Hôm nay em đi ăn cơm với mấy tác giả đại đại, có người bước lại hỏi bọn em, ‘Tác giả mang mặt nạ của <Văn thái phong lưu> có phải tên thật là Tạ Thanh không?’.”

Tạ Thanh lập tức khẩn trương, truy hỏi: “Mọi người trả lời thế nào?”

“Tất cả mọi người đều cảm thấy hỏi như vậy quá kỳ quái, liền hàm hồ nói cho qua chuyện.” Mộc Tử Nam dừng lại, “Sau đó hẩn gần như còn muốn dụ dỗ bọn em, nói nếu muốn xuất bản sách có thể liên lạc với hẩn, còn đưa danh thiệp nữa.”

Nói xong, cô nàng móc ra danh thiếp đưa cho Tạ Thanh.

Tạ Thanh nhận lấy vừa thấy, người này cô không quen viết nhưng xác thật trên danh thiếp là logo nền trắng chữ đen của Xuất bản Khởi Văn.

Bất tri bất giác, trán Tạ Thanh tuôn mồ hôi lạnh.

Cô không biết Khởi Văn muốn làm gì, nhưng khẳng định không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Quả thật, tòa án đã đưa ra phán quyết, thời gian kháng án cũng đã qua, bản án sẽ không thay đổi. Nhưng Khởi Văn bởi vì chuyện này mà bị lấn lộn đến mức thảm hại như vậy. Chỉ nghĩ đến thôi cũng làm cho cô cảm thấy ghê tởm, những suy luận của cô cũng hợp lý.

Trong nhất thời đầu óc cô cảm thấy trống rỗng, không rảnh lo lắng nhiều, cô gọi video cho Lục Thành.

Hình như cô chưa bao giờ gọi video cho hắn, Lục Thành nhìn đến cuộc gọi video, sửng sốt một chút.

Chính bản thân cô vào khoảnh khắc nhấn nút gọi cũng sửng sốt một chút, không hiểu vì cái gì mình lại gọi điện thoại, mà lại là gọi video.

Nghĩ nghĩ, có lẽ bởi vì hiện tại muốn nhanh chóng nhìn thấy hắn.

Trong giây lát video kết nối, Lục Thành có điểm mờ mịt: “Tạ Thanh? Có chuyện gì vậy?”

Tiếp theo chú ý đến Mộc Tử Nam ngồi bên cạnh: “A, tôi nghe Sở Tụng nói em là...”

Hai má Mộc Tử Nam đỏ lên, thẹn thùng cúi thấp đầu: “Chào học trưởng.”

Lục Thành cười nhạt, ánh mắt dời về lại trên mặt Tạ Thanh, nhanh chóng nhìn ra biểu tình của Tạ Thanh không đúng.

“Lục Thành...” Tạ Thanh ổn định hơi thở, “Tử Nam nói người của Khởi Văn hỏi thăm tôi.”

Thần sắc Lục Thành chấn động: “Cái gì?”

“Cô ấy nói bọn họ hỏi thăm những người cùng chơi, người đeo mặt nạ có phải tên Tạ Thanh không.” Tạ Thanh càng nói sợ hãi càng nhiều giọng nói không kiềm chế được mà run rẩy.

Trong lòng anh cũng có chút luống cuống.

Hắn không nghĩ tới sẽ có chuyện này xảy ra, vì đảm bảo tập một không xảy ra lỗi, sau khi ghi hình tập một hắn đưa video cho những người quen và người đã gặp qua Tạ Thanh nhưng không biết cô tham gia chương trình giải trí xem qua. T

Cô mang mặt nạ che toàn khuôn mặt, giọng nói cũng đã bị biến âm sau khi qua hậu kỳ, hoàn toàn chưa có ai nhận ra cô là ai.

Ngay cả Nhất Sinh Thư cũng không nhận ra được.

Nhất Sinh Thư còn khó hiểu hỏi hắn: “Tôi nghĩ các người làm lớn như vậy là để ‘thối phồng’ cho Người thần bí?”

Nhưng mà Khởi Văn lại có thể nhìn ra.

Đại khái chỉ có thể là sức mạnh của sự thù hận.

Lục Thành nghĩ nghĩ, trầm giọng: “Em đừng vội, tôi sẽ lập tức yêu cầu bên Pháp vụ soạn ra một thỏa thuận bảo mật, suốt đêm để cho tổ tiết mục yêu cầu tất cả người chơi ký.”

Tạ Thanh bình tĩnh lại hai phần.

Phòng Pháp vụ của Văn hóa Thành Thủ đúng là đáng tin cậy, khẳng định có thể soạn ra được một thư thỏa thuận bảo mật đầy đủ, chi tiết.

Nhưng cô vẫn không ngăn được bản thân mà cảm thấy bất an, Lục Thành lại nói: “Buổi ghi hình ngày kia em đừng tham gia.”

“Được.” Tạ Thanh gật đầu.

Cô cũng cảm thấy vậy. Nếu như người của Khởi Văn nhìn chăm chăm cô, cô không cần phải xuất hiện liên tục lắc lư trước mặt bọn họ, để cho bọn họ có cơ hội nhìn thêm rõ ràng như vậy được.

Lại như đêm Giao thừa hôm ấy, Sở Tụng chơi game nhìn Lục Thành điên cuồng hét lên: “Anh, đừng có cho đi như vậy chứ!!!”

*****

Vì thế ngày hôm đó tại studio ghi hình, MC thoái thác nói “Cô gái đeo mặt nạ của chúng ta bị bệnh” để cho Đào Nhiên chính mình giới thiệu thành phẩm.

Bản thảo đã được Tạ Thanh sửa qua, trong cuộc gặp gỡ của hai người bỏ thêm một số tình tiết nhỏ, không còn là Hạ Vân Tự sau khi hành lễ xong hai người ngồi xuống nói chuyện với nhau, ấm áp mà ôn lại quá khứ.

Hứa Chiêu nghi yêu cầu cho các cung nhân lui xuống: “Các người lui xuống hết đi.”

Các cung nhân đồng loạt thi lễ, an tĩnh không tiếng động mà cáo lui ra ngoài.

Hứa Chiêu Nghi dựa vào tay vịn đứng lên, buông xuống mi mắt đi về phía Hạ Vân Tự.

Nữ sản xuất nhỏ giọng nói chuyện cùng với nam sản xuất: “Nàng ta sẽ không muốn đánh nữ chính chứ...”

Vừa dứt lời, liền thấy Hứa Chiêu nghi đoan đoan chính chính mà quỳ xuống trước mặt Hạ Vân Tự: “Tứ tiểu thư vạn phúc.”

Nữ sản xuất sững sờ, lòng hiếu kỳ bị kích động, không hề nói chuyện với nhau nữa, tập trung tinh thần mà quay về phía màn hình.

Hạ Vân Tự gật đầu, thần sắc khiêm tốn ôn hòa, trên tay chỉ là không nóng không vội đưa tay đỡ người: “Chiêu nghi nương nương làm gì vậy? Đây là trong cung, tần thiếp là hướng nương nương thỉnh an.”

Hứa Chiêu nghi đứng dậy: “Trước mặt mọi người, bốn cung là Hứa Chiêu nghi, ngài là Hạ Tài tử, người mới tiến cung; sau lưng mọi người, nô tỳ là nô tỳ của Hạ gia Đại tiểu thư, ngài là Tứ tiểu thư.”

Hạ Vân Tự bình đạm mà cười cười, mắt đẹp khẽ nâng, tầm mắt định ở trên mặt Hứa Chiêu nghi: “Ngồi đi.”

Lúc này Hứa Chiêu nghi mới dám ngồi.

Sau đó, tiến vào nhàn thoại tình tiết chuyện nhà.

Hai người đề cập đến chút bí mật chốn cung đình, nhắc tới cái chết của Quý Phi, nhưng bởi vì chỉ nói mơ mơ hồ hồ, người xem cũng có thể phỏng đoán không ra được cái gì.

Phần còn lại nói đến những chủ đề không liên quan, đơn giản là nói về nhà họ Hạ, nói về chuyện trong cung bây giờ.

Nhưng sau khi phim ngắn kết thúc, trên sân khấu vẫn im lặng trong chốc lát.

MC không thể không mở miệng nhắc nhở: “Ba vị lão sư? Mời các vị nhận xét.”

Người nói đầu tiên là nữ sản xuất có phản ứng một chút, bật cười: “Thật xin lỗi, tôi vẫn còn dư vị ở tình tiết phần mở đầu đoạn phim... Phi tần là do Hoàng đế sắc phong, Chiêu nghi so với nữ chính địa vị cao hơn nhiều như vậy. Thế nhưng lại còn phải hướng đến nữ chính hành lễ, tôi liền suy nghĩ có phải là bị nữ chính áp chế không.”

Giáo sư Trinh nói chen vào: “Ít nhất là trong nhà nữ chính áp chế rất tốt.”

“Đúng, đúng.” Nữ sản xuất gật gật đầu, “Câu chuyện của các bạn làm cho tôi thực sự thực sự tò mò...” Nói xong vỗ tay trước ngực, “Thật muốn yêu cầu các vị tuyển thủ sau này cho dù ai ở chung nhóm với cô gái đeo mặt nạ đều tiếp tục kể câu chuyện này.”

MC cười rộ lên: “Ha ha ha ha cái khả năng này không được rồi, bọn họ không thể vòng nào cũng có khả năng bắt được cung đấu.”

Nữ sản xuất nghiêm mặt: “Cái tiết mục này không thể mờ ám một chút được à.”

Không khí sôi động lên, kế tiếp nam sản xuất lên tiếng: “Điểm chú ý của tôi cũng không sai biệt lắm, cảm thấy giả thiết này đặc biệt có ý tứ.”

Dừng một chút, ông nói tiếp: “Bởi vì cái giả thuyết thị nữ bên người phi tần được sủng ái thành phi tần thường thấy trong cung đấu, đối với nguyên chủ vẫn trung thành cũng có, nhưng xử lý thành mức độ như Hứa Chiêu nghi tôi cũng chưa từng gặp. Tôi liền rất tò mò...Nàng ta hoặc là bằng mặt không bằng lòng, hay thật sự là liên minh đặc biệt kiên cố? Mặt khác, giống như Dương lão sư vừa rồi có nói có vẻ nữ chính đã áp chế cũng là một chút, xem qua liền cảm thấy phỏng chừng sức chiến đấu của nữ chính rất cường.”

Giáo sư Trịnh lại nhắc đến một điểm bất đồng: “Tôi nghĩ không biết Hứa Chiêu nghi với cái chết của Quý Phi có phải là có liên quan không.”

Ông cúi đầu xem bản thảo trong tay: “Có chút tình tiết trong phim ngắn không quá rõ ràng nhưng khi đọc nguyên văn lại đặc biệt có ý tứ. Lúc hai người nói chuyện về Quý Phi, thần sắc đều có chút vi diệu biến hóa, tôi cảm thấy cái này có phải là một điểm nhấn.”

“Ba vị khách mời.” MC cười nói: “Các vị đem tiết mục giải trí biến thành tra án rồi.”

Ba người hơi có vẻ bứt rứt cười một trận, nữ sản xuất xua tay: “Các cô ấy cho ra quá nhiều nghi vấn.”

Trên sân khấu, Đào Nhiên không dấu vết mà hít sâu vài hơi.

Chất lượng của phim thành phẩm không tồi, có thể sẽ lấy được điểm cao.

Mỗi phân đoạn đều dựa vào sự chăm chút của cô, bản thảo cũng do cô viết, phần góp sức của Tạ Thanh cũng hữu hạn.

Nhưng cái mọi người chú ý vào, đều là chỗ Tạ Thanh chỉnh sửa.

Cô ta khổ sở trong lòng, khổ sở như bị dao cắt.

Mỗi câu của khách mời đều trở nên bén nhọn chói tai, đều như là nói cho cô ta, cô ta chính là tài nghệ không bằng người.

Mặc dù cô ta đã đã được thành công thuộc về chính mình.

Vẫn là tài nghệ của cô ta không bằng người.

*****

Trận này, Tạ Thanh cùng Đào Nhiên nhận được điểm cao nhất 92,5 điểm. Phân đoạn bỏ phiếu trên internet cũng không quá bất ngờ.

Mấy năm tới, cho dù là văn học mạng hay phim truyền hình, cung đấu vẫn là một cái đề tài có độ nóng không hề giảm sút ---- nhưng đề tài hot lâu không có nghĩ sẽ không bị vùi dập giữa chợ, nhưng ít ra có nghĩa là miễn bạn vượt qua được tiêu chuẩn căn bản, dễ dàng đạt được thành tích tốt. T

Nếu bản thân có trình độ ưu tú, khả năng ‘bùng nổ’ gần trong gang tấc.

Sau khi tập thứ hai phát sóng, Weibo thậm chí còn xuất hiện chủ đề xem <Vấn Đình cung khuyết>#.

Không biết những khán giả nhiệt tâm tiến hành thảo luận ở đâu, nhưng rất nhất trí mà spam Weibo:

[Nữ vương vấn đình, thiên hạ đã thành!

Ngồi yên cung khuyết, tứ hải đều bình!]

- -- Một bộ ngay cả sách lẫn phim đều chưa có nhưng thế mà lại có slogan của fan.

Ngay cả Cố Văn người vào vai Hạ Vân Tự cũng vì vậy mà nổi tiếng một phen.

Trước đây, cô ấy cũng diễn qua hai ba bộ phim cổ trang, nhưng không tạo ra được bất kỳ hiệu ứng gì, nhưng lúc này đây lại vì đóng một đoạn phim ngắn chỉ 20 phút mà lên hot search Weibo, Cố Văn có chút hoảng hốt.

Cô nói với Tạ Thanh: “Tôi sẽ mời cô đi ăn tối!!”

*****

Lại qua thêm bảy tám ngày, chính là buổi ghi hình tập 3.

Ngày đầu tiên, vẫn là sẽ quay tại studio công bố thành tích của tập trước.

Lần này Tạ Thanh cũng như cũng không lên sân khấu mà ngồi ở hậu đài cầm hạt dưa, cầm tới vị trí thứ nhất theo như dự kiến.

Tập trước trong quá trình bỏ phiếu trên internet, ngay cả giao diện bỏ phiếu cô cũng không dám xem. Lần này tâm lắng như nước mà vào nhìn vài lần, mỗi lần nhìn đến đều thấy số phiếu của mình lại dần dần dẫn đầu.

Lần này có tổng cộng hai mươi nhóm, công bố thành tích từ nhóm cuối cùng, công bố đến nhóm đầu tiên thực sự tốn chút thời gian.

Nhưng trong khoảnh khắc công bố, khách mời cùng những người chơi khác đều vẫn thực nể tình mà vỗ tay.

Đào Nhiên bước lên sân khấu từ chỗ ngồi của người chơi, MC đưa micro tới trước mặt cô: “Tập một tôi nhớ xếp hạng của cô không cao, lần này giành vị trí đầu tiên, có vui không?”

Ở hậu trường Tạ Thanh nhìn vào màn hình thấy khuôn mặt hơi đơ một chút, tiếp nhận micro: “Vui chứ khẳng định là vui, tôi cảm thấy nếu tôi tiếp tục làm cộng sự của cô ấy, thành tích sẽ càng tốt. Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, tôi còn có một quyết định làm một chuyện quan trọng.”

Cái này không có trong kịch bản.

MC chần chừ một chút, vẫn là hỏi: “Chuyện gì?”

Đào Nhiên móc di động ra, vừa mở Weibo vừa nói: “Liên quan đến vấn đề đạo đức nghề nghiệp. Thật ra từ trước khi bắt đầu tập hôm nay tôi

đã chia sẻ một Weibo cho mọi người biết, hiện tại đứng đây chính là muốn nói cho các vị lão sư cùng các người chơi khác một chuyện.”

Dứt lời, cô nhìn về phía hậu trường, nơi đó có một máy quay:

“Tạ Thanh, cô gái đeo mặt nạ của chúng ta, ‘Người thần bí của Văn hóa Thành Thử’, cô chính là tác giả đạo văn mà phải rút lui khỏi ngành Ngọc Ly đúng không?”

Lập tức tất cả người chơi đều ồn ào nghị luận.

Ba vị khách mới cũng lộ ra ngạc nhiên, Giáo sư Trịnh cũng nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: “Ngọc Ly nào?”

Nữ sản xuất cũng nhỏ giọng: “Một tác giả, trước kia nổi tiếng. Tác phẩm tiêu biểu là <Thanh Châu Lục>, có khả năng ngài đã nghe qua.”

Giáo sư Trịnh gật gật đầu.

Đào Nhiên hướng về hậu trường, lại hỏi một lần nữa: “Có phải không?”

“Cô có có phải là tác giả bị nghi ngờ liên quan đến đạo văn trong <Xích Ngọc Lục> không, Ngọc Ly?”

Ngồi trong hậu trường, Tạ Thanh chờ dẫn nhìn màn hình tiếp sóng gần trong gang tấc. T

Màn hình Đào Nhiên phảng phất cũng có thể nhìn thấy cô, mắt sáng như đuốc mà nhìn màn ảnh.

Chính nghĩa凛然 [1] như vậy.

[1] 正义凛然 – Thành ngữ, thái độ chính nghĩa.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 48

Studio xuất hiện một trận xôn xao, khách mời cũng đều phát ngốc.

MC đề tài nghe nghe ý tứ của đạo diễn, rất nhanh, tuyên bố tạm dừng buổi ghi hình. T

Hậu trường, Tạ Thanh vẫn sững sờ trước màn hình, không biết nên làm sao bây giờ.

Tay chân lạnh ngắt, đầu óc ong ong không ngừng. Một dòng cảm xúc mạnh mẽ nổi lên từ tận đáy lòng giống như một trận lở đất, nhưng ngay cả bản thân cô cũng không rõ rốt cuộc là cảm xúc này là như thế nào.

Thậm chí là trong nháy mắt, cô còn có một suy nghĩ muốn đẩy cửa sổ ra nhảy xuống để kết thúc tất cả những thứ hỗn loạn nực cười này ngay tại đây.

Hôm nay Lục Thành có mở hộp bên ngoài, không có tới studio.

Nhưng trước tiên Ngô Mẫn tới tìm cô: “Tạ tiểu thư!”

Nhìn đến khuôn mặt đang tái nhợt nhìn chằm chằm màn hình, dưới chân Ngô Mẫn trì trệ, tiến lên kéo cô: “Đừng nhìn, chúng ta về khách sạn trước.”

Tạ Thanh không có đáp lại, Ngô Mẫn nhìn đôi môi đang mím lại gắt gao, thấy rõ ràng nước mắt đã tràn ra hốc mắt nhưng vẫn cố gắng khống chế để không rơi.

“Tạ tiểu thư.” Cô lại kêu một tiếng, giây tiếp theo Tạ Thanh giật mình hoàn hồn, không có quay lại nhìn cô, mà xoay người chính mình lao ra khỏi cửa phòng.

Ngô Mẫn vội vàng đuổi theo, trên đường, chạm mặt với những người chơi khác đang quay lại hậu trường.

Dưới chân Tạ Thanh không ngừng, bọn họ đành tránh sang một bên, cô đi xuyên qua đám người, giống như vô tri vô giác với hết thảy những chỉ trở của mọi người.

“Chị Thanh!” Mộc Tử Nam chần chờ một chút, xoay người cũng đuổi theo cô, cùng Ngô Mẫn cùng nhau đuổi kịp, che chở Tạ Thanh về lại khách sạn.

Tầng một của khách sạn có một quầy bán rượu, khi vào đến cửa khách sạn liền trực tiếp quẹo vào.

Xanh mặt cầm chai Whiskey, cô móc thẻ tín dụng đập lên quầy, nhân viên cửa hàng sững sốt, nhìn thấy sắc mặt của cô nhân viên sững sờ không dám nói lời nào, im lặng mà quẹt thẻ tính tiền.

Trở về phòng, Tạ Thanh mở nắp chai rượu, ngửa đầu uống.

Ngô Mẫn không dám cản, Mộc Tử Nam kêu lên một tiếng, “Chị Thanh...” Lúc sau cũng im bật, hai người tay chân luống cuống mà nhìn cô.

Nửa tiếng sau Lục Thành cũng vội vàng đuổi tới, cùng đi với hắn còn có người đang hợp tác với hắn, Tống Mặc.

Đọc đường đi Lục Thành im lặng đến đáng sợ, khi lái xe khí thế cũng rất dọa người. Tống Mặc cũng bị hắn dọa, cho đến khi vào thang máy, mới

do dự mà mở miệng: “Xin bớt giận... xin bớt giận, cậu bình tĩnh một chút, Tạ Thanh còn phải trông cậy vào cậu để giải quyết vấn đề.”

Biểu tình của Lục Thành cứng đờ nhìn chăm chăm cửa, phảng phất như hấn không hề tồn tại.

Tống Mặc ghen hòng, ho nhẹ, “Còn có, người anh em à, cậu nghĩ kỹ đi... Tôi cảm thấy cậu không thổ lộ là không được rồi.”

“....” Rốt cuộc Lục Thành cũng cho hấn một chút phản ứng, nhẹ nhặn lông mày, liếc mắt nhìn hấn.

Ý tứ rõ ràng nơi đáy mắt: Cậu điên rồi?

Trong lúc mấu chốt thế này mà cậu để cho tôi thổ lộ?

Tống Mặc tận tình khuyên bảo: “Cậu nghĩ lại xem, lỡ như cô ấy chịu đựng không nổi thì làm sao bây giờ? Nếu cậu không thổ lộ, không chùng cô ấy thu dọn đồ đạc về lại Hồ Nam! Lúc ấy cậu chẳng còn cơ hội nữa!”

“Với cái tính cách đó của cô ấy, cậu xác định trước khi đi cô ấy sẽ thông báo với cậu hay sao?”

Sau giây phút hoảng hốt ngăn ngại, Lục Thành vẫn không cho hấn bất kỳ phản ứng nào.

Thang máy “ting” một tiếng mở ra, Lục Thành sải bước đi ra ngoài.

“Này... Lục Thành!” Tống Mặc khỗ sở mà đuổi theo hấn.

Cửa phòng của Tạ Thanh không khóa, hai người một trước một sau bước vào. Trước mắt còn thấy hai người đang ở đó là Ngô Mẫn cùng Mộc Tử Nam.

“Lục tổng.” Ngô Mẫn nghe được động tĩnh quay người lại, lại lôi kéo Lục Thành đưa ánh mắt nhìn qua.

Phòng ở của các người chơi đều giống nhau, chỗ Tạ Thanh ở cũng chủ là một căn phòng bình thường có một giường đôi. Cô đã ngã trên giường, giày cao gót bị đá sang một bên.

Trên tủ đầu giường còn cho một chai rượu Whiskey đã vơi đi phân nửa.

Trong phòng đều ngập trong mùi rượu.

Lục Thành ổn định tinh thần, nhìn bọn họ gật đầu một cái: “Mọi người về trước đi, tôi tới giải quyết.”

Mộc Tử Nam cùng Tống Mặc gật đầu, Ngô Mẫn nói: “Tôi ngồi quán cà phê dưới lầu chờ anh?”

Lục Thành lắc đầu: “Cô về công ty, đem những tư liệu về những hạng mục hợp tác có liên quan đến Đào Nhiên sửa sang lại, gửi vào mail cho tôi.”

Ngô Mẫn sửng sốt, chột đồng ý: “Được.”

Bọn họ đều rời đi, trong phòng yên tĩnh lại, chỉ còn lại hân cùng mùi rượu làm bạn với cô.

Lục Thành đóng cửa, đi đến mép giường. Đi đến gần, cuối cùng mới nhìn vào khuôn mặt cô.

Cô chính làm nằm xuống lung tung kéo chăn bao bọc mình lại, mặt chôn trong đống chăn nệm trắng tinh xõa tung. Không quan tâm đến việc tẩy trang, trang điểm khi quay phim đậm hơn so với trang điểm hàng ngày một chút, hiện tại biến thành một mảng.

Biến thành một mảng nản lòng uế oái.

Nhưng cô ngủ rất sâu, hai mắt bình tĩnh nhắm lại, chỉ có ấn đường hơi hơi nhăn.

Cũng đúng, với trữ lượng của cô như vậy, làm sao có thể chịu được hơn nửa chai Whiskey cơ chứ.

Trên đường Lục Thành cơ bản suy nghĩ làm cách nào để có thể an ủi cô, cô lại rất dứt khoát, toàn giúp hấn bớt lo.

Không tiếng động nhìn cô trong chốc lát, Lục Thành duỗi tay túm người trên chăn.

Đúng là bọc chăn lung tung rối loạn, hấn túm đằng trước đằng sau hơn một lúc lâu mới có thể kéo cô ra khỏi. Sau đó khắc chế cảm xúc, hấn tận lực bình tĩnh mà bế cô lên.

Đây là lần đầu tiên hấn với cô thân mật tiếp xúc, không nghĩ là trong tình cảnh như vậy.

Hấn đặt cô vào trong chăn, đặt đầu trên gối. Nghĩ nghĩ lại giúp cô cởi cái áo khoác rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô ra.

Sau đó lại đỡ cô nằm trở lại, đắp chăn đàng hoàng, cô ngủ càng an ổn hơn.

Ấn đường giãn ra, an an ổn ổn.

Hiện tại muốn chọc cô tỉnh cũng không phải việc dễ dàng.

Trong vài giây, tư tâm của Lục Thành quấy phá, muốn hôn cô. Dù sao thì bây giờ cô đang ở gần hấn như vậy, chỉ cần vươn tay là có thể chạm được.

Nhưng cuối cùng nhịn xuống.

Hắn vừa bình ổn cảm xúc vừa tìm kiếm trong phòng, tìm được giấy ô vuông cô thường viết bản thảo, viết lời nhắn lên trang đầu tiên:

Tôi ở phòng bên cạnh, nếu có việc gì có thể gõ cửa bất kỳ lúc nào.

- ---- Lục Thành.

Viết xong sợ cô không nhìn thấy, lại gửi thêm một tin nhắn tương tự cho cô.

Sau đó đi khỏi phòng.

Hắn xuống sảnh khách sạn lấy một phòng, sau đó tìm tác giả ở phòng bên cạnh, yêu cầu đổi phòng.

Người ở cách vách chính là Trâu Tiểu Doanh, biết Lục Thành muốn giải quyết sự tình, lập tức đồng ý, nhanh chóng thu thập hành lý, xách vali rời đi.

Lục Thành vào phòng liền mở ra máy tính, bất tri bất giác, mỗi một dây thần kinh đều đi vào trạng thái cực kỳ thanh tỉnh.

Không ngừng phát Weibo, không ngừng tiếp điện thoại, hắn xem từng lời bình luận, từng chia sẻ bên dưới bài viết của Đào Nhiên, sau đó lại đi xem hot search.

Trong top mười hot search có ba hot search liên quan đến chuyện này.

Thời gian này, điện thoại cũng không ngừng vang lên, cũng có những bên hợp tác quan tâm đến chuyện này, cũng có những công ty quan hệ công chúng.

Hầu hết những công ty quan hệ công chúng đều tự mình đề cử, họ nói là chính mình có thể giải quyết ổn thoả việc này, cũng có chút ý tứ là xóa topic này trên toàn mạng vân vân mây mây...

Mấy cuộc điện thoại sau, Lục Thành bỏ qua những dãy số lạ.

Thăng cho đến khi Nhất Sinh Thư gọi đến.

Do dự một chút, hẳn nghe máy: “A lô, Thư Đại.”

“... Lục tổng.” Ngữ khí của Nhất Sinh Thư cũng thật do dự, dừng một chút nói, “Chuyện của Tạ Thanh, tôi muốn phát một cái Weibo, anh nhìn qua một chút được không?”

Lục Thành giật mình, gật gật đầu, “Được, gửi WeChat giúp tôi.”

Nhất Sinh Thư không có thói quen hỏi ý kiến người khác trước khi làm gì, nhìn từ chuyện hẳn gửi tiền thưởng cho Tạ Thanh lúc trước có thể nhìn ra được.

Nhưng hiện tại, hẳn rất cẩn thận.

Tất cả mọi người ý thức được chuyện này sẽ gây ra một trận phong ba không nhỏ.

Ngắt điện thoại, Nhất Sinh Thư nhanh chóng gửi đến hình ảnh chia sẻ Weibo đã được chuẩn bị tốt. Lục Thành click mở nhìn thoáng qua, có hai câu nói.

“Chuyện trên hot search, người khác nói như thế nào tôi mặc kệ, chỉ hy vọng độc giả của tôi bình tĩnh một chút.”

“Chuyện đạo văn không phải như mọi người nghĩ, tôi chưa hề hối hận vì bản thân mình thích Ngọc Ly.”

Tôi cũng không hối hận bản thân mình thích Ngọc Ly.

Khi xem những lời này Lục Thành cảm thấy thật sự chói mắt, nhưng hiện tại, những cái này không nên so đo.

Hắn trả lời cho Nhất Sinh Thư: Chia sẻ đi, cảm ơn.

Nhất Sinh Thư lại hỏi: Có thể tìm người xóa cái topic đó được không?

“Lục Thành”: Không cần, tôi sẽ xử lý.

Hiện tại xóa topic không phải là biện pháp.

Trên Weibo, khi có được số lượt chia sẻ nhất định, nếu cường chế xóa bỏ chỉ có tác dụng ngược lại. Cơ bản <Văn thái phong lưu> nhận được nhiều sự chú ý. Sau khi Đào Nhiên phát cái Weibo kia, nó lập tức tạo ra hiệu ứng marketing cho chương trình. Những người làm cho lượt chia sẻ tăng vọt chính là những blogger nổi tiếng. T

Đã đến nước này, khẳng định là người ta đã chụp lại màn hình và người lưu giữ screenshot rất nhiều. Nếu topic chính không xóa, điểm chú ý của mọi người sẽ nằm ở đây; topic chính bị xóa, chỉ tổ làm cho mọi người sôi nổi mà phát lại chuyện này lên blog của họ.

Huống hồ bản thân của việc xóa topic chính cũng là một hành động nhận được không ít trào phúng. Sau khi tìm người xóa topic chính bước tiếp theo chính là tạo nên những ngôn luận linh tinh như “Chột dạ” “Ngâm thừa nhận”.

Không bằng thoải mái chấp nhận chuyện này.

Sau đó thẳng thắn đối mặt.

Weibo của Nhất Sinh Thư có thể giúp được một ít, tuy rằng nhất định cũng sẽ có người tỏ ra nghi ngờ chất vấn, nhưng lực ảnh hưởng của hắn vẫn

có thể tạo ra được một số ảnh hưởng tích cực.

Sau khi đã triệt để nghiên cứu hiểu rõ ràng những ngôn luận trên Weibo, Lục Thành mới nhìn đến email Ngô Mẫn gửi qua.

Lúc này hần mới chú ý đến thời gian, đã là 7 giờ sáng.

Email cũng không quá phức tạp, hần căn cứ vào những hạng mục liệt kê trong danh sách, danh sách đề cập đến những công ty lớn lớn bé bé.

Sửa sang lại những cái này xong, Lục Thành gửi email cho những nhà này dưới danh nghĩa Văn hóa Thành Thư, yêu cầu chỉnh lý lại thành tích của những tác phẩm nữ tần, địa chỉ phát đăng truyện nhiều kỳ, số liệu và tóm tắt gửi về email cho hần.

Tất cả mọi thứ đã xong, bất tri bất giác đã đến 11 giờ sáng, phòng bên cạnh vẫn không có chút động tĩnh nào như cũ. Xem ra bình Whiskey với cô mà nói là rất mạnh.

Khi hần rời khỏi phòng cô, đã để đèn miễn quấy rầy, phòng trường hợp người phục vụ của khách sạn đi vào quét tước phòng sẽ quấy rầy cô.

Tỉnh lại liền phải đối mặt với những chuyện phiền lòng, hần thà rằng để cô ngủ nhiều hơn chút nữa.

11 giờ, có người gõ cửa phòng bên cạnh.

Hần phản xạ có điều kiện mà giật bản người, mở cửa ra xem, nhìn thấy Đinh Nhất Phàm.

“...Lục tổng.” Đinh Nhất Phàm nhìn hần, sừng sốt, giải thích nói: “Tôi nghe nói hôm nay cô ấy vẫn chưa dậy, sợ cô ấy có chuyện gì.”

Lục Thành: “Hôm qua cô ấy uống rượu.”

Lời nói chưa dứt, cánh cửa trước mặt Đinh Nhất Phàm mở ra.

Hai người đều ngơ ngẩn, đồng thời nhìn sang. Cô nâng lên mi mắt, cũng nhìn bọn họ: “Chào.” Sau đó hiển nhiên là không có quá nhiều lời, cô mở cửa, xoay người vào phòng.

Hai người lấy lại tinh thần, trước sau đều đi vào.

Cô đã rửa mặt sạch sẽ, cũng thay một bộ quần áo sạch sẽ, tóc cột lên thành đuôi ngựa, thoạt nhìn sạch sẽ thoải mái.

Người dọn phòng không có vào quét tước, nhưng cô đã chỉnh sửa lại chần mền, màn cửa hoàn toàn mở ra, mở cửa sổ làm thông gió để tản bớt mùi rượu.

Ngồi trở lại bàn làm việc, cô cầm bút, tiếp tục làm việc đang dang dở.

Lục Thành cùng Đinh Nhất Phàm không hện mà cùng nhìn vào bàn làm việc ở xa xa.

Hai người nhìn nhau, sau một hồi lâu im lặng, Lục Thành mới mở miệng: “Tạ Thanh?” Lại im lặng, hỏi, “Cô đang viết bản thảo sao?”

Cô nghiêng đầu nhìn hẳn, sau một trận say, sắc mặt cũng có vẻ vẫn còn chút tái nhợt, nhưng ngữ khí khá trầm tĩnh: “Bằng không thì sao?” Cằm khẽ nâng, cô lại toát lên khí chất quật cường mà bọn họ đều quen thuộc, “Tôi là nhà văn, đây chính là thời gian tôi viết bản thảo, các anh cảm thấy tôi nên làm gì?”

Cũng là cảm giác dựng thẳng gai nhọn đối mặt với cả thế giới mà Lục Thành quen thuộc.

*****

Tạm dừng ghi hình nửa chừng, vào ngày hôm đó Pineapple TV để các người chơi trước mắt quay về phòng, ai về phòng người đó, thời gian tiếp tục ghi hình sẽ báo lại sau. Nhưng thực ra trong lòng mọi người đều có nghi hoặc không biết còn có thể tiếp tục hay không.

Ba ngày sau đó, dư luận trên internet lại tiếp tục lên men, nhưng Pineapple TV cùng với Văn hóa Thành Thử cũng không ra bất luận thông báo chính thức nào.

Mấy ngày này, Tạ Thanh phá lệ trầm mê viết bản thảo.

Đối với tác giả mà nói, viết bản thảo có đôi khi thật sự là một hình thức trốn tránh hiện thực cực kỳ tốt. Mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu hỗn loạn, tập trung vào kể chuyện, toàn bộ đầu óc đều chỉ xoay quanh thế giới của câu chuyện đang kể.

Cho dù ngoài cửa sổ là hỏa chiến liên miên, cũng không ngăn được thế giới bên trong của tác giả nghe được tiếng ếch kêu ồm ộp.

Ngược lại, so với cô tâm tình của Lục Thành dao động lớn hơn.

Ba ngày này, cơ hồ cô không gặp lại Lục Thành. Nhưng kỳ thật hẳn đang ở công ty, chỉ là vẫn luôn ở trong văn phòng, khóa trái cửa, ai đi gõ cửa cũng chưa từng mở.

Cô cũng đi gõ qua, còn nhắn tin WeChat cho hẳn, nhưng đều cũng không có bất kỳ hồi âm.

Nếu không phải bên trong thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng gọi điện thoại, nhóm nhân viên khẳng định sẽ lo lắng đến vấn đề an toàn của hẳn.

Ngày thứ tư, ở trong khu vực làm việc chung gặp được Đào Nhiên.

Cô vốn dĩ là ở trong phòng mình viết chữ, nhưng nghe được bên ngoài có chút ồn ào mới đi ra ngoài xem rốt cuộc là có chuyện gì. Có biên tập nhìn thấy cô sợ sẽ có xung đột chính diện, đẩy cô trở về phòng.

Sau đó biên tập nhỏ giọng nói với cô: “Đào Nhiên đến giao tiền vi phạm hợp đồng.”

Tạ Thanh giật mình một cái: “Tiền vi phạm hợp đồng gì?”

“Tiền vi phạm thỏa thuận bảo mật đã ký.” Biên tập viên hừ một tiếng nói, “Con số bộ phận Pháp lý đưa ra, ngoại trừ chị cùng mấy đại thần cùng chơi, đối với người khác hẳn là không thể trả nổi, không nghĩ tới cô ta nói giao liền tới giao...”

Ý tại ngôn ngoại, đằng sau lưng của Đào Nhiên có người chống lưng.

Tạ Thanh không cần hỏi cũng biết đó là ai.

Khu làm việc chung, tài vụ lạnh mặt cho cô ta xem tin chuyển khoản, Đào Nhiên bình bình đăm đăm mà đứng bên cạnh chờ.

Cô ta nói với chính mình, mình không có làm gì sai, nói thật nhiều lần.

Một người từng có lịch sử đạo văn ác liệt như vậy, dựa vào cái gì mà đứng ở đây hô mưa gọi gió.

Cô ta không có làm gì sai, cô ta chỉ là đang giữ gìn đạo đức nghề nghiệp.

Hơn nữa, Văn hóa Thành Thụ cũng không thể làm gì được cô ta. Trong thỏa thuận bảo mật, đề cập đến hai điều khoản đơn giản, một là bồi thường một khoản ketch xù, hai là hủy hợp đồng.

Khoản tiền ketch xù bồi thường hợp đồng kia bên Khởi Văn đã gửi cho cô ta.

Hủy hợp đồng... Cô ta không cho rằng Văn hóa Thành Thử sẽ vì cái này mà thực sự hủy hợp đồng với ả.

Hạng mục điện ảnh, trò chơi, anime của cô ta cũng đã được đồng bộ tiến hành, nếu hủy hợp đồng lúc này, Văn hóa Thành Thử sẽ phải gánh chịu không ít tổn thất.

Huống hồ, cô ta cũng hoàn toàn không sợ bị hủy hợp đồng.

Cô ta cũng là một tác giả có danh tiếng. Tác giả có tên tuổi, bút danh tựa như chiêu bài.

Hai chữ “Đào Diệp” này lấy đi ra ngoài chính là chiêu bài của cô ta.

Cô ta không có gì phải sợ.

“Tôi đem screenshot chuyển khoản gửi cho Lục tổng, để Lục tổng xem qua. Sau đó sẽ nhờ bên pháp vụ làm ra cho cô một biên bản chứng minh.”

Tài vụ theo lẽ thường mà nói cho cô ta.

Đào Nhiên gật gật đầu, ngay sau đó, cửa văn phòng Tổng giám đốc đột nhiên mở ra.

Suốt ba ngày, Lục Thành không lộ mặt. Trong nháy mắt, khu làm việc chung ò lên một trận, tất cả mọi người đều nhìn qua.

Tạ Thanh nghe được động tĩnh, cũng lại lần nữa mở cửa ra xem bên ngoài, biên tập còn muốn túm cô, nhưng thấy rõ tình huống cũng sững sốt chung với cô.

Ba ngày này hẳn không ăn uống đàng hoàng, gầy đi không ít, sắc mặt trắng bệch thập phần trầm lãnh.

Nâng nâng mắt, hẩn liếc mắt nhìn Đào Nhiên, lại nhìn về phía tài vụ: “Trả tiền vi phạm hợp đồng về.”

“...Được.” Tài vụ tuy rằng không hiểu cái gì, nhưng cũng không lên tiếng hỏi.

Lục Thành đem mấy cái hợp đồng trong tay ném lên bàn làm việc của những nhân viên gần đó: “Những kênh viết vô tuyến văn của Đào Nhiên, triệt hết cho tôi. Liên hệ với những trang web xóa hết những gì đã đăng lên.”

“Những hạng mục đang xuất bản ngừng hẳn. Những tác phẩm đang ra ở Thành Duyệt phường triệt tiêu; liên quan đến những hạng mục hợp tác chúng ta đền tiền vi phạm hợp đồng.”

“Ngưng luôn web drama tháng sau quay, gửi lời xin lỗi đến những công ty của những nghệ sĩ sẽ tham gia, để bọn họ tùy chọn những hạng mục khác trong tay chúng ta làm thay thế, lớn bao nhiêu cũng được.”

Dưới cờ của Văn hóa Thành Thụ đang có mấy bộ phim của đại thần đang trong giai đoạn khai thác, phần lớn đều chưa có định diễn viên. Đối với những nghệ sĩ nhỏ mà nói, nếu có thể góp mặt trong những tác phẩm như vậy, so với phim của Đào Nhiên vẫn mạnh hơn nhiều.

Sẽ không ai có ý kiến gì.

“Trò chơi cùng anime, nếu có thể đổi sang tác phẩm khác liền đổi. Không đổi được, chúng ta đền.” Lục Thành nói tiếp.

Theo những lời hẩn nói, huyết sắc trên mặt Đào Nhiên một phần lại một phần bị rút đi.

Cô ta không nghĩ tới Lục Thành có thể làm ra được quyết định như vậy.

Những hạng mục trong tay cô ta phần lớn đều là những hạng mục do chính Văn hóa Thành Thủ đầu tư chế tác, không tính là hạng mục lớn lao gì, có thêm cũng chỉ quãng thêm khoảng mấy vạn thôi. Quả thật phần lớn vẫn còn nằm trong giai đoạn trù bị, còn có thể thử thay thế đồng loạt các hạng mục để giảm bớt tổn thất... Nhưng chỉ vì một con chó đạo văn, có đáng sao?

“...Lục tổng!” Đào Nhiên rốt cuộc cũng đã lên tiếng.

Hắn dừng bước chân.

Cô ta nhìn hắn từ xa xa, không thể tin tưởng, môi mỏng run rẩy không ngừng: “Các hạng mục đều đang trong giai đoạn thực hiện, ngài thực sự muốn hủy hợp đồng với tôi?”

Lục Thành cười một tiếng cười nhạt.

Hắn lại một lần nữa đi tới, mỗi bước đi như đang ép cô ta.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hắn có một cơn giận không thể khắc chế.

Nhìn tình hình trước mắt, cơn giận này hắn đã nhịn vài ngày rồi.

Cảm giác áp bách to lớn làm cho Đào Nhiên lui về phía sau theo bản năng, lui lại hai bước, lại mạnh mẽ đứng vững, miệng cộp gan thỏ mà giăng co với hắn: “Anh muốn làm gì...”

Lục Thành cũng dừng chân lại, trên cao nhìn xuống mà liếc cô ta.

Phun ra một tiếng cười nhạt, hắn nói: “Cô cho rằng tôi làm như vậy là muốn hủy hợp đồng với cô?”

Đào Nhiên không rõ ngọn nguồn, sinh ra một tia sợ hãi, đồng tử co lại, ả hỏi lại một lần nữa: “Anh muốn làm gì...”

“Tháng sáu năm năm trước cô ký một hợp đồng hợp tác mười năm.”
Hắn lạnh giọng mà cười, “Chúng ta lại tiếp tục ký hợp đồng mười năm đi.”

Đào Nhiên hít thở không thông.

Trong ngành này, loại hợp đồng này rất thường thấy. Nhưng trên thực tế, mọi người sẽ chọn một nơi thích hợp với bản thân mới tái ký hợp đồng. Trên thực tế, cho dù bạn có lén lút vi phạm hợp đồng, thường thì cũng không có người biết. T

Nhưng lúc này Lục Thành nhắc tới chuyện này làm cho cô ta không rét mà run.

Câu nói tiếp theo càng làm cho cô thêm sợ hãi:

“Nếu cô dám vi phạm hợp đồng, tôi sẽ để cho bộ phận pháp vụ bỏ hết công việc để tập trung vào kiện tụng với cô.”

Không có bất kỳ tài nguyên nào từ Văn hóa Thành Thử nhưng đồng thời không thể thay đổi công ty.

“Cho nên, không cần hủy hợp đồng.” Hắn đạm thanh nói.

Là đóng băng [1].

[1] Từ gốc – Tuyết tàng (雪藏) Nghĩa đen là che giấu, chôn vùi cái gì đó dưới tuyết. Nghĩa bóng là vùi dập, che giấu không để cho người khác chú ý đến, làm tê liệt lẫn nhau. Từ này còn được dùng nhiều trong lĩnh vực giải trí. (Theo Baidu)

Đào Nhiên bối rối, Tạ Thanh cũng bối rối.

Không ai có thể nghĩ được còn có loại thao tác này.

“Lục tổng...” Đào Nhiên đờ đẫn lắc đầu, nhìn về phía hấn gọi, muốn lên tiếng chất vấn hấn tại sao có thể vì một con chó đạo văn mà làm đến mức như vậy, nhưng lại không nói được chữ nào.

Sau một hồi hoảng hốt, Tạ Thanh buông khiếp sợ, bước ra cửa: “Lục Thành.”

Cô muốn chạy đến trước mặt nói với hấn, hiện tại sắc mặt của hấn cực kỳ xấu, nghỉ ngơi một chút đi.

Chuyện của Đào Nhiên làm như vậy là được rồi. So với Đào Nhiên, cô để ý đến hấn hơn.

Nhưng hấn càng đi tới lại càng bước nhanh hơn, đôi tay đỡ lấy đầu vai cô.

Trong đầu cô ong ong. Bốn mắt nhìn nhau, cô có thể nhìn rõ ràng tơ máu trong mắt hấn, sững sờ hết thảy những lời muốn khuyên cũng quên mất tiêu.

Lúc sau, hấn mở miệng liền nói: “Làm bạn gái anh [2] được không?”

[2] Nam chính tỏ tình với nữ chính rồi nên từ đây xưng hô giữa Lục Thành và Tạ Thanh sẽ chuyển thành anh - em.

“...”

Không may có nói tiếng nào, thực sự là cô hoàn toàn không có chút phản ứng.

Tất cả những nơ ron thần kinh trên não giống như bị khóa chặt bởi một phép thuật hắc ám nào đó, cô ngơ ngác mà nhìn hấn.

“Làm bạn gái anh.” Hấn lặp lại một lần nữa.

Trong nháy mắt đại não đang phát gốc của Tạ Thanh trở nên vô cùng thanh tỉnh, khiến cho cô nghe hiểu từng chữ hần đang nói.

Cũng làm cho cô chú ý đến những nhóm nhân viên đang trợn mắt há mồm xung quanh.

“Anh...” Cô há miệng, giọng nói nghẹn trong cổ họng, “Vì sao anh...”

Cô kinh hoảng thất thố, cũng không biết chính mình muốn nói cái gì.

Sau một chút kinh hoảng thất thố, cô đột nhiên mạnh mẽ lắc đầu: “Không.. anh sẽ không thích tôi!”

Dưới chân dùng lực theo bản năng, cô không kịp chế được mà quay người muốn chạy trốn. T

Nhưng hai bàn tay hần đặt trên đôi vai cô dùng quá nhiều lực, giữ cô lại.

“Nhưng anh thích em.” Anh gằn từng chữ một, mang theo cái trầm ổn mà cô si mê, “Tạ Thanh, anh thích em, lâu rồi.”

Thật lâu, giấu giấu diếm diếm mà thật lâu.

So sánh với thời khắc giấu giấu diếm diếm lúc trước, đại khái bây giờ là thời khắc không thích hợp để thổ lộ nhất.

Sự tình hiện tại, làm cho bọn hần sứt đầu mẻ trán.

Nhưng trong nháy mắt cô bước ra, hần đột nhiên không thể nhịn được nữa.

Hần chẳng khác nào kẻ điên muốn đem hết thảy mọi chuyện làm rõ, không rảnh lo thời gian có thích hợp hay không.

Sau đó, buột miệng thốt ra câu nói ần dẫu thật lâu kia.

“Không...” Cảm giác tự ti ở đáy lòng Tạ Thanh bỗng nhiên lan tràn đến mức tận cùng.

Tự ti kích thích hồi ức quá khứ, như ác mộng đang gào thét trong lòng cô, hết lần này đến lần khác nhắc nhở cô: Không có một ai thích mày.

Mày vẫn luôn không được yêu, không có người nào thích mày.

“Anh sẽ không thích tôi...” Cô nhỏ giọng nỉ non.

Lục Thành hơi giật mình, ý thức được cảm xúc của cô không đúng.

Nhưng hắn không cưỡng ép giải thích. Đôi mắt híp lại, biểu tình của hắn không có chút nào là ác ý nghiền ngẫm: “Nếu không đồng ý, vì sao em không nói em không thích anh?”

“Tôi...” Hắn nghiền ngẫm từng chữ một như một kích đánh vào trong lòng cô, tim đột nhiên đập mạnh. T

Cô muốn nói như vậy, nhưng câu nói chưa kịp cứng ở cổ họng.

Làm sao cô có thể nói cô không thích hắn được chứ.

Nghiền ngẫm tan đi, ánh mắt hắn một lần nữa trở nên nhu hòa ấm áp.

Ngón tay hắn đang mơn trớn trên má cô: “Vậy anh có thể hứa với em.”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 49

Lòng Tạ Thanh loạn như ma, hai hàm răng run rẩy, mờ mịt luống cuống tránh đi ánh mắt của hắn. T

Ngược lại Lục Thành lại hết sức bình tĩnh. Nói xong xuôi mọi chuyện, bao nhiêu bức bội dồn nén mấy ngày nay cũng đã được rũ bỏ, nhìn sang trái phải, rốt cuộc cũng ý thức được chỗ này không phải là chỗ để có thể tiếp tục nói tỉ mỉ, chộp lấy tay Tạ Thanh kéo cô ra ngoài.

Nhóm nhân viên ai nấy đều không nhịn được mà bước ra khỏi chỗ làm việc mà nhìn ra ngoài. Nhưng cũng không có ai ngốc đến mức đuổi theo ông chủ xem bát quái.

Đào Nhiên đứng ngây ngốc tại chỗ, tay chân lạnh băng.

Cô ta không có tâm tình đâu mà quan tâm đến chuyện tình cảm của Lục Thành và Tạ Thanh, cô ta vẫn còn đang đắm chìm bên trong nỗi sợ hãi mà Lục Thành đem lại.

Cô ta cố ý an ủi bản thân, nói với chính mình không sao, vẫn có thể đổi một công ty khác, có nhiều tác giả đều đã ký hợp đồng nhưng vẫn lén lút đi viết cho những trang web khác.

Nhưng trong đáy lòng rất rõ ràng, những gì Lục Thành vừa uy hiếp đều là sự thật.

Nếu cô ta dám vi phạm hợp đồng mà đi viết cho những trang web khác, hẳn thực sự sẽ để cho phòng pháp vụ kiện chết cô.

Nhưng chẳng lẽ thật sự phải bị đóng băng sao?

Mười năm. Đối với những người làm trong ngành sáng tác mà nói, cuộc đời có tổng cộng mấy lần mười năm?

Đào Nhiên cảm thấy bao nhiêu máu trong người đều bị đông lại, cứng ngắt một lúc lâu, mới hoảng hốt nhìn chung quanh.

Rất nhanh, cô chú ý tới Ngụy Bình.

“... Ngụy tổng.” Cô ta đi về phía Ngụy Bình, dưới chân lão đảo một chút, thiếu chút nữa là té ngã.

Ngụy Bình đang đứng ở cửa văn phòng, đối với màn thổ lộ vừa rồi thực sự là trợn mắt há hốc mồm, trong đầu chỉ có một cái suy nghĩ “Không có khả năng, Lục tổng của chúng ta không có khả năng hào phóng như vậy”.

Đột nhiên nghe được âm thanh, cô lấy lại tinh thần nhìn lại.

Đào Nhiên đi đến trước mặt cô: “Ngụy tổng, ngài xem những gì lúc này Lục tổng nói...”

Ngụy Bình sửa sang lại tâm tình một chút, nghiêm túc bình đàm mà nhìn ả: “Chúng ta đã đầu tư không ít tiền vào <Văn thái phong lưu>, hành vi của cô gây ra một tổn thất kếch xù, là một quản lý kiêm cố đông của công ty, tôi cảm thấy việc anh ta phong sát cô là hoàn toàn hợp lý.”

Đừng nói là phong sát. Ba ngày trước nhìn đến sắc mặt của Lục Thành, đã gửi cho Ngô Mẫn một tin nhắn Wechat tỏ vẻ lo lắng, “Cậu nói xem Lục tổng có thể hay không □□...”

Vẫn còn may, tâm tình Lục Thành không hỏng đến mức khiến hẳn quên đây là một xã hội pháp trị.

Cho nên, phong sát Đào Nhiên, có cái gì to tát chứ? Quả thật phong sát cô ta sẽ dính dấp một ít tổn thất, nhưng nếu là tổn thất có thể chấp nhận được, Lục Thành muốn ra khẩu ác khí, cũng là chuyện bình thường.

Ngay cả Ngụy Bình cũng muốn bỏ tiền ra để có được cái khẩu khí này. Bây giờ nhìn khuôn mặt như muốn sụp đổ của Đào Nhiên, cô chẳng muốn quan tâm.

Ngụy Bình liền xoay người quay vào văn phòng mình, đáng tiếc trước khi kịp Ngụy Bình đóng cửa, Đào Nhiên đã phản ứng lại, duỗi tay giữ lại: “Ngụy tổng...” Cô nói mạnh đi vào theo, tự mình đóng cửa lại, giải thích với Ngụy Bình, “Ngụy tổng, ngài nghe tôi nói, tôi không nghĩ sẽ làm ảnh hưởng đến Văn hóa Thành Thư. Tôi chỉ muốn đứng ở góc độ tác giả, cảm thấy đạo văn là không thể chấp nhận được, cho nên tôi....”

“Lời này cô nói, bản thân cô có tin không?” Ngụy Bình nhăn đôi lông mày được trang điểm tinh xảo, ngắt lời cô ta.

Đào Nhiên giật mình, Ngụy Bình vui vẻ dựa vào một bên vào bàn làm việc: “Cô cảm thấy đạo văn là không chấp nhận được, hay là ân oán ác độc công kích cá nhân nhưng lại đeo mặt nạ chính nghĩa lừa mình dối người, trong lòng cô không rõ ràng hay sao?”

Đã dành nhiều thời gian đơn độc làm việc với các nhóm tác giả khác nhau, thời gian Ngụy Bình trải qua chuyện đấu đá trong văn phòng so với Lục Thành còn dài hơn, mấy cái thể loại hoa hòe lòn lẹt này cô thấy cũng nhiều rồi.

Nhiều đến mức cô có thể phân loại rõ ràng, xây luôn cả vách ngăn cho bọn chúng.

Đào Nhiên sửng sốt.

Ngụy Bình nhẹ giọng cười nhạt: “Cho nên cô muốn nói gì với tôi? Là đi theo cô cùng chỉ trích Ly Đại hay làm lơ việc công ty đang đối mặt với áp luật dư luận, khuyên Lục tổng không cần phong sát cô?”

Đào Nhiên không nói gì, trong đầu cô ta thực sự rối loạn.

Giống như có một sợi len dài, sợi len này trước đó bằng phẳng, được cô ta treo lên một góc, không nhìn thấy liền không nghĩ gì. Nhưng hiện tại sợi len đã rút xuống, vòng hết cả căn phòng, làm cho cô ta không nghĩ đến cũng không được.

Vì thế cô ta nghĩ đi nghĩ lại, chuyện mình để lộ ra ánh sáng là bởi vì ân oán cá nhân sao?

Không, không phải, là vì đạo đức nghề nghiệp.

- --- Cô ta liều mạng kêu gào với chính mình.

Nhưng tận đáy lòng còn có một giọng nói, so với tiếng kêu gào kia còn lớn hơn.

Trong nhiều đêm yên tĩnh không tiếng động, giọng nói này như bóng đè cứ dây dưa với ả ta, cuối cùng làm cho ả ta thành ma.

“Cô biết không, thật ra đứng ở góc độ người trong ngành mà nói, tôi hoàn toàn có thể lý giải được trạng thái mất cân bằng tâm lý của cô.” Ngụy Bình đứng thẳng hạ đầu vai, “Viết tiểu thuyết, không có được mấy người không thanh cao, thừa nhận người mạnh hơn mình là một điều khó khăn.”

Đặc biệt là thừa nhận người đã từng đứng chung vạch xuất phát với mình mạnh hơn mình, đối với nhiều tác giả đây là một chuyện không hề dễ dàng.

Cô đã gặp nhiều người bởi vậy mà mất cân bằng tâm lý, trở nên chanh chua, thậm chí không tiếc làm ra những chuyện ác ý mưu hại người khác. Giống như nổi điên mà khởi tạo trào phúng có tiết tấu nhằm hủy diệt đối phương.

“Nhưng cũng đứng ở góc độ người trong ngành, tôi hy vọng cô có thể mau chóng điều chỉnh trạng thái tâm lý.” Ngụy Bình cười cười, “Tác giả đắm chìm trong cảm giác đố kỵ thì không thể nào viết được tác phẩm tốt, loại mặt trái cảm xúc này đối với tác giả mà nói là một loại tiêu hao.”

“Đừng để cảm xúc tạo nên hạn chế của cô.” Dừng lại một chút, Ngụy Bình thở dài, “Mặc dù bây giờ nói chuyện này có chút muộn màng, tôi cảm thấy tiếc hận với cái kết quả này. Chuyện liên quan đến đạo văn của Ly Đại, Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thụ sẽ có thông báo chính thức, cô có thể để ý một chút.”

Lời nói của cô trở về lời nói làm theo khuôn phép, vòng đến trước bàn ngồi xuống, lại ngược mắt lên nhìn Đào Nhiên: “Còn có việc gì sao?”

Đào Nhiên một chữ cũng không nói nên lời.

*****

Bên ngoài, Lục Thành một đường lôi kéo Tạ Thanh tới thang máy.

Người bình thường khi được thổ lộ, nếu có ý định cự tuyệt, cũng sẽ nói “Em không thích anh” hoặc “Chúng ta không thích hợp”, vì sao làm có người hung hăng nói “Anh sẽ không thích tôi” như thế chứ?

Nếu hẳn không thích cô, vậy ý hẳn là gì chứ?

Cái phản ứng này quá kỳ quái, hẳn muốn tìm một chỗ nào đó thích hợp để nói chuyện rõ ràng với cô.

Thang máy nhanh chóng lên tới, hấn túm cô đi vào, cửa thang máy đóng lại.

Còn chưa đến thời điểm tan tầm, thang máy cũng không đông đúc, trong không gian nhỏ hẹp chỉ có hai bọn họ.

Căn bản là muốn đem cô ra ngoài “nói chuyện rõ ràng” nhưng đột nhiên tà tâm của Lục Thành nổi lên bốn phía.

Nhìn cô một cái, nhịn xuống; lại nhìn một cái nữa, nhịn không được nữa rồi.

Hắn bước đến bên cạnh nữa bước, cô cảnh giác mà nhìn qua.

Hắn duỗi tay ôm đầu vai cô, nghiêng đầu hôn cô một cái.

Chỉ là nụ hôn trán, chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng một cái.

Không đợi cô giãy giụa, hấn buông cô ra, làm bộ như sửa sang cà vạt, dù hồi hộp muốn chết nhưng vẫn ung dung mà nói với cô: “Anh nói, em chưa nói em thích anh, nên anh coi như em đáp ứng rồi.”

Nói xong, hấn tâm hoảng ý loạn [1], hồi hận đến mức muốn đập bản thân mình.

[1] 心慌意乱 – Trong lòng hoảng loạn, đầu óc rối rắm.

Qua vài giây, hấn lại trộm đưa mắt liếc cô một cái.

Hai má cô đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm mặt đất.

Nhưng mặc dù là như vậy, cô vẫn chưa nói cô không thích hấn như cũ.

Trong lúc tâm hoảng ý loạn, có một chút chuyển thành mừng thầm.

Cô có phải là cũng thích hấn không?

Đúng không?

*****

“Tinh----“

Cửa thang máy mở ra lần thứ hai, đập vào mi mắt chính là bãi đỗ xe. Tạ Thanh vừa ngẩng đầu, đã bị hấn năm lấy bàn tay, hấn sai bước mà túm cô ra khỏi thang máy.

Tới bên cạnh xe, hấn mở cửa xe, đem ‘nhét’ cô vào.

Lý trí ở trong đầu cuộn cuộn lên ý nghĩ, yêu cầu cô bỏ xuống xe nhưng trong lòng lại không cho cô động.

“Hấn sẽ không thích mày.”

“Chỉ là nghe thử một chút xem anh ấy nói gì, có mất gì đâu?”

Hai giọng nói trong lòng đang dẫn xé.

Hấn cũng ngồi vào xe, cô nâng mí mắt, đưa mắt lên kính chiếu hậu nhìn hấn

Hấn bình tĩnh mà khởi động xem, lái xe ra khỏi hầm xe, trong nháy mắt ánh mặt trời chiếu vào, cô đột nhiên có chút can đảm.

“... Lục Thành.” Cô gọi hấn.

Hấn đưa mắt lên kính chiếu hậu nhìn cô: “Hả?”

Tiếng nói của cô có chút ghen ghen: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Nhà anh.” Hấn không có chút che giấu, cười một cái, lại nói, “Yên tâm, trước khi trời tối sẽ đưa em về.”

Tạ Thanh khóa mi: “Dừng xe.”

Hai giây trăm mặc, hấn tấp xe lại bên đường, dừng lại.

Nếu cô muốn xuống xe rời đi....

Lục Thành không tự chủ được mà bắt đầu suy nghĩ xem nên làm cái gì bây giờ.

Lại nghe cô nói: “Đến nhà tôi đi.”

Hấn giật mình một cái, lần thứ hai nhìn về phía kính chiếu hậu.

Cô hạ thấp mi mắt: “Mấy ngày rồi anh chưa ngủ. Trạng thái tinh thần không tốt, đừng lái xe.”

Lục Thành bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Nghĩ nghĩ, hấn cầm lấy di động.

Tạ Thanh đợi một lát, không thấy phản ứng gì. Giương mắt nhìn thấy hấn đang chơi di động, liền hỏi: “Sao anh không nói lời nào? Đang làm gì?”

“Gọi xe.” Lục Thành nói, “Hai chúng ta đón xe về, có thể đi chứ?”

“...Vì sao một hai phải về nhà anh?”

“Tắm rửa thay quần áo cạo râu.” Hấn nói rằng hấn đã gọi xe rồi, tự nhiên dang hắng một cái, “Thỗ lộ trong trạng thái ba ngày không tắm rửa, râu ria xồm xoàm, anh cảm thấy không được tử tế lắm.”

Tạ Thanh: “...”

Cái gì hấn cũng đã biểu diễn xong hết rồi, còn nói cái gì mà không tử tế với không đứng đắn chứ hả? T

Trong lòng cô chế nhạo, muốn cười.

Trong lúc tâm tình trầm thấp nhất, vậy mà cô còn có thể cười vì những gì hăn nói.

Vì thế mười lăm phút sau đã tới nhà Lục Thành. Rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên cô tới, nhưng hăn lại có một loại khăn trương xưa nay chưa từng có, bày sẵn trái cây cùng nước uống mới đi tắm rửa thay quần áo.

Cô mới vừa bưng cà phê lên muốn uống, hăn lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, vội vã cuống cuồng mà nói với cô: “Anh sẽ xong ngay thôi, em đừng có đi.”

“... Ừ.” Tạ Thanh gật gật đầu, “Anh yên tâm.”

Sau đó không đến hai mươi phút, hăn một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, lại là một Lục Thành nhẹ nhàng thoải mái mà cô quen thuộc.

Nhưng mà cô để ý trên cằm anh có nhiều hơn một vết máu nho nhỏ, nhìn qua chắc là kiệt tác của dao cạo râu.

“Anh không cần gấp gáp như vậy, tôi sẽ không bỏ đi như vậy.” Cô im lặng mà nhìn vết máu, hăn biết cô đã chú ý tới, hăn co người lại sờ cằm.

Ngồi vào bên cạnh cô, hăn nhẹ giọng ho khan, trịnh trọng mà nói: “Tạ Thanh, đồng ý với anh đi.”

Tạ Thanh tránh ánh mắt hăn, tầm mắt đặt bên ngoài cửa sổ sát đất gần đó, bên ngoài là muôn vàn nhà cao cửa rộng.

Sau một hồi yên lặng, cô nói: “Anh sẽ không thích tôi, thật đó.”

“Rốt cuộc là vì sao lại nói như vậy?” Hăn tìm tòi nghiên cứu tường tận xem xét cô, “Những lời này em đã nói vài lần rồi.”

“Bởi vì từ nhỏ đến lớn, không có quá nhiều người thích tôi.” Cô quay đầu, ghen giọng cười, “Bây giờ anh cảm thấy mình thích tôi, nhưng anh hiểu tôi được bao nhiêu? Hầu hết cuộc sống của tôi là bóng tối, quá trình trưởng thành kiểu này khiến cho người ta trở nên không bình thường.... Bản thân tôi nhận thức rõ ràng chuyện này. Căn bản tôi không biết xử lý tình cảm như thế nào, không biết làm sao để yêu một người khác, sớm muộn gì anh cũng sẽ chán ghét tôi thôi.”

Cô nói thực bình thản, Lục Thành cảm nhận được trái tim mình đang đập liên hồi.

Sau đó, hần lại cười rộ lên: “Em không biết yêu người khác thế nào, vậy em để anh yêu em là được rồi.”

Tạ Thanh hoảng hốt trong giây lát, ngược lại nhú mày: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh....”

“Anh cũng đang nghiêm túc.” Tay anh khoác lên lưng ghế sô pha, hơi hướng về phía cô, “Em nói không có ai thích em, vậy anh để em thể nghiệm một chút, không phải đúng lúc hay sao?”

Tạ Thanh nhìn hần, trầm mặc chống đỡ.

Khoảng cách hai người rất gần, lông mi cô gần trong gang tấc, thật dài đang cong lên. Khi hần nói hơi nóng nhẹ nhàng chạm, nó liền nhẹ nhàng rung động.

Hần lại hỏi cô: “Cuối cùng em có thích anh không?”

Ngờ ngẩn một chút, Tạ Thanh lựa chọn nói thật.

Cô gật gật đầu, thẳng thắn thành thật mà nói: “Thích, rất lâu rồi.” [2]

[2] Nữ chính cũng đã xác nhận tình cảm, từ đây trở đi xưng hô sẽ chuyển thành em-anh.

Lục Thành rõ ràng sửng sốt, ngay tức khắc mừng như điên.

Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đặt lên lông mi cô một nụ hôn.

Tạ Thanh ngây ngốc, mặt đỏ lên: “Anh đừng có làm loạn!”

Anh không biết xấu hổ mà cười: “Thời gian bao lâu?”

Cô trừng hăn.

Hăn không thuận theo không buông tha: “Nói mau, bao lâu rồi?”

Cô nghiêm mặt lần thứ hai, quay đầu, không để ý tới hăn. Hăn liền ra vẻ kinh ngạc: “Không phải là nhất kiến chung tình chứ hả?”

“...Không phải!” Cô không nhịn được nữa mà trừng hăn, ấp úng là cãi lại, “Là.. Là sau khi mở phiên tòa lần hai! Đâu ra mà nhất kiến chung tình chứ!”

Nói xong, cô lại ráng chống đỡ tiếp tục trừng mắt nhìn hăn.

Hăn vẫn là duy trì cái tư thái đó, hơi hơi hạ mi mắt, đôi mắt nheo lại một chút, ý cười bên trong ngày càng lộ rõ.

Rồi sau đó, anh gật đầu: “Đúng là lâu thật lâu nha.”

Dừng lại một chút, anh lại nói; “Nhưng anh vẫn lâu hơn một chút.”

“Tóm lại em xem, chúng ta là đôi bên tình nguyện.”

“Đôi bên tình nguyện, thì vì lý do gì mà không ở cùng nhau? Là vì cái nhìn của anh với em sẽ thay đổi sao?”

Hắn nói từng câu dò xét đáy lòng cô, mỗi một câu càng dò lại càng sâu, khiến cô muốn trốn cũng trốn không thoát được.

Cuối cùng hắn tổng kết: “Theo ý anh thì chúng ta là do trời đất tạo thành, đặc biệt thích hợp.”

“... Anh có biết xấu hổ không vậy.” Tạ Thanh nhỏ giọng nỉ non.

Đã không còn ý tứ phản bác.

Lục Thành cảm thụ được từng phần cảm xúc biến hóa của cô, cười to: “Dù sao thì cũng đơn phương tuyên bố anh đã thoát kiếp FA rồi.”

“...” Cô còn chưa đồng ý, cũng nói không đồng ý.

Thực sự cô cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Lục Thành cảm thấy, bản thân hắn là tính “Thực hiện được âm mưu” rồi.

Liên bắt đầu được một tắc lại muốn tiến thêm một thước: “Em xem chúng ta nên làm gì để chúc mừng đây? Đi ra ngoài ăn cơm? Xem phim? Hay em có ý gì khác?”

“...” Kéo căng vào giây, cô nói, “Xem phim đi.”

“Được, để anh xem gần đây có phim gì.” Nói xong hắn đứng dậy, muốn đi tìm di động.

Cô nhẹ nhàng nói: “Xem ở nhà đi.”

Dừng chân lại, Lục Thành xoay người.

Đại khái là cảm thấy quá ngượng ngùng, cả người cô đều co lại trên sofa, co lại một nhúm nho nhỏ, thấp mắt nói: “Xem cái gì cũng được, tùy

tiện tìm một phim đi.”

Thoáng chần chừ một chút, hấn bưng tinh đại ngộ.

Đi ra ngoài ăn cơm xem phim có ý tứ gì, bên cạnh toàn người là người, đương nhiên không bằng núp ở nhà mình xem còn giúp lại gần nhau hơn.

- --- chơi trò lãng mạn, vẫn là tác giả ngôn tình lành nghề hơn.

Vì thế Lục Thành gật đầu một cái: “Được.” Liên quay người đi trở lại, muốn ôm Tạ Thanh.

Cô lập tức giãy giụa giống như một con mèo nhỏ bị giật mình: “Làm gì?”

Lục Thành: “Anh có một phòng xem phim nhỏ, chúng ta đi vào đó xem.”

“Em tự mình đi!” Cô không kiềm chế được mà phân trần rồi bước xa một chút, dẫm lên dép lê đi vào bên trong.

Nhưng khi hấn mặt dày mà ôm chặt cô từ phía sau, cô lại không có phản kháng.

Trong nhà Lục Thành phòng chiếu phim rất được chú trọng, màn hình chuyên nghiệp, đầu đó chiếm nguyên cả mặt tường.

Trong phòng còn có ghế thường được dùng trong rạp chiếu phim, nếu không ngồi lên ghế dựa này có thể đẩy ghế theo đường ray rồi ngồi xung quanh sofa.

Hai người không hẹn mà cùng lựa chọn ngồi trên sofa nghiêng.

Không có nấu cơm, Lục Thành gọi thức ăn ngoài là một đồng đồ ăn vặt phù hợp khi xem phim điện ảnh.

Đồ ăn vặt được đưa đến thực mau, khi hần xách vào anh chóng chọn phim. T

Kho phim được cập nhật thường xuyên, bất kể là phim điện ảnh cũ hay mới gì cũng có.

Lục Thành lật lật vài tờ, ánh mắt Tạ Thanh sáng lên:!”

“...Lúc này xem phim siêu anh hùng?” Hần buồn cười mà liếc cô một cái.

Tạ Thanh hạ khóe miệng, không hé răng.

Lúc này hình như xem phim tình yêu thì thích hợp hơn.

Lại lật thêm vài tờ, hần “A” một tiếng: “ thế nào?”

Tạ Thanh: “Không phải anh không thích phim siêu anh hùng sao?”

“A, đúng nha...” Lục Thành cười gượng, tiếp tục lật thêm vài tờ nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn là mở < Avenger 1>.

Hai người đều thích đề tài, xem liền xem đi.

Nhưng mà trong một buổi tối đoàn tụ, mọi người vui vẻ thì < Avenger 1> vẫn thích hợp hơn so với “Siêu anh hùng thành tro sẽ bay hơi” < Avenger 3>.

Khi Thor xách Loki từ phi cơ xuống, Lục Thành thán nhiên đặt tay lên phần sô pha sau lưng Tạ Thanh.

Tạ Thanh cảm giác được, nội tâm bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Vì thế cái cốt truyện tuyệt diệu khi đội ngũ của Thor Iron Man kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, cô một chút cũng xem không vào. Lấy hết can đảm, trong lúc tiếng lòng nhảy loạn xa, có chút cứng đờ mà dựa sát vào ngực anh.

Ngực hần rõ ràng cứng lại, hô hấp cũng dừng lại một chút.

Sau đó hần cúi đầu, hôn lên mái tóc cô.

Cô lại giật giật, hai tay cô ôm lấy cánh tay anh vào trong ngực.

Cảm xúc của Lục Thành trở nên phức tạp.

Cô giống như trở nên rất ỷ lại người khác, ngoài dự kiến của anh.

Còn cô đang nói với chính mình: Mặc kệ những người khác.

Mặc kệ những người khác, trong mắt cô người đã từng là siêu anh hùng chính là người vừa hôn cô.

Cái này đáng giá.

*****

Ngày hôm sau, Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thử vì Ngọc Ly ra một cái thông cáo, cao giọng tuyên bố bút danh Ngọc Ly bị mạo danh, <Xích Ngọc Lục> không phải do Ngọc Ly viết, một lần nữa kiện Xuất bản Khởi Văn ra công đường.

Thông cáo vừa được đưa ra, dư luận lại nổ ra một tầng sôi trào.

Chương trình giải trí cơ bản cũng đã đủ hot rồi, lúc này thừa kiện có thể nhẹ nhàng mang lại độ chú ý mà Lục Thành mong muốn.

So với kế hoạch ban đầu sẽ thoải mái hào phóng mà chủ động thanh minh khi chương trình giải trí kết thúc thì bản chất của việc thông báo bây giờ bản chất cũng không có bao nhiêu khác biệt, chẳng qua chỉ khác ở những chi tiết nhỏ nhặt mà thôi. Chẳng hạn như bài đăng Weibo lúc trước của Đào Nhiên khó tránh khỏi có người sẽ cho rằng đó là “Câu view”, hay “Thủ đoạn marketing”, khiến cho sự tình không còn hoàn mỹ như kế hoạch ban đầu.

Nhưng không quan trọng. Tuy rằng dư luận vẫn là cho lòng Tạ Thanh thấy mệt mỏi, nhưng cô đã sớm không còn sợ hãi. T

Huống hồ, bây giờ còn có người ôm chặt cô, cùng cô vượt qua mọi chông gai.

Cô thực sự không hề đơn thương độc mã mà đối mặt ác long.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 50

Yêu đương là chuyện đòi hỏi phải nuôi dưỡng cảm xúc.

Vì thế Lục Thành đẩy lùi thời gian mình đến công ty một chút, đầu tiên gặp Tạ Thanh một chút. Mỗi buổi sáng, Lục Thành đứng dưới lầu chờ cô, sau đó cũng đi đến công ty. T

Hai ngày sau, lúc Ngô Mẫn và Ngụy Bình rủ nhau xuống Starbucks lầu một mua cà phê vừa vặn nhìn thấy hai người bước lên lầu cùng nhau. Ngụy Bình hít một hơi lạnh tỏ vẻ ê răng: “Không cần phải đến mức đó chứ, từ nhà Ly Đại đến đây chỉ có ba phút thôi!”

Ngô Mẫn cũng hừ một tiếng: “Đáng sợ đáng sợ, thật đáng sợ, không nghĩ được lúc yêu đương Lục tổng lại là cái dạng này!”

Thang máy, Lục Thành ôm Tạ Thanh một cách tự nhiên, rất vui vẻ tận hưởng cảm giác cô run rẩy một chút, sống lưng cũng căng thẳng theo.

Cô luôn như vậy. Trừ lần xem phim hôm đó cô chủ động dựa vào hắn, bình thường cô ấy cũng không chủ động tiếp cận hắn.

Giống như cô thực sự không có thói quen tiếp xúc thân mật, thậm chí còn có chút mâu thuẫn, nhưng cũng không biểu thị quá nhiều phản kháng.

Cho nên không sao cả, từ từ rồi sẽ quen thôi.

Lúc đi ra khỏi thang máy, hắn hôn thái dương cô một cái: “Buổi chiều luật sư Trương có thể sẽ tới, chút nữa sẽ mở cuộc họp.”

“...” Tạ Thanh vừa xoa xoa thái dương theo bản năng vừa ngẩng đầu, “Họp về gì cơ?”

“Về <Văn thái phong lưu>.” Hần trả lời.

Tạm thời <Văn thái phong lưu> không nhận được tài trợ, lúc trước tiền đầu tư đều của Văn hóa Thành Thư. Cổ đông lớn nhất của Thành Thư Văn Hóa là chính mình, nói cách khác, nếu tiết mục này thất bại, người thua thiệt nhất chính là Lục Thành.

Cho nên lúc Đào Nhiên nháo ra trận phong ba này, tuy rằng hần tức giận, nhưng cũng không gặp quá nhiều phiền toái. Xử lý mọi việc tùy hứng chút cũng không sao, cho dù kết quả như thế nào ảnh hưởng cũng sẽ không quá lớn.

Nhưng mà, bây giờ Pineapple TV hy vọng có thể làm tiếp chương trình này.

Bọn họ liên tục gọi điện thoại vài lần cho Lục Thành, nói đây là một chương trình đang được đón nhận tốt, chút vấn đề kia cũng không sao cả.

Không chỉ không làm ảnh hưởng đến chương trình mà còn làm cho chương trình thêm hot.

Thị trường này chính là như vậy, cho dù độ hot là do ‘phốt’ mang lại, nhưng mà chương trình không có chút sức nóng hay không có ai thêm đà động đến càng đáng sợ hơn.

Lục Thành đã nói chuyện qua vài lần với Ngụy Bình, cũng giống như vậy, Ngụy Bình cảm thấy bỏ tiết mục này có chút đáng tiếc.

“Hơn nữa quá trình thừa kiện cũng không thể hoàn tất trong ngày một ngày hai, độ nóng của chương trình không duy trì được không phải là lãng phí hay sao?” Ngụy Bình nói.

Cô cảm thấy dùng chương trình giải trí này duy trì độ nóng là phương pháp đơn giản nhất.

Mấy người Quản lý cấp cao ngồi xuống mở hội với nhau, thảo luận xem có nên tiếp tục làm tiết mục này không. Nếu làm tiếp Tạ Thanh có muốn tiếp tục tham gia chương trình không, nếu tiếp tục tham gia có muốn tiếp tục an bài đặc biệt không.

Quan điểm của mọi người cơ bản đều nghiêng về một phía, đều cho rằng vẫn nên tiếp tục.

Lục Thành không có ý kiến, chỉ nhìn về phía Tạ Thanh: “Thanh Thanh?”

Tạ Thanh gật đầu một cái.

Nín thở quay đầu, đột nhiên bị hấn thay đổi xưng hô khiến cho cả người tê dại.

Hấn ngược lại hết sức bình tĩnh mà lên tiếng: “Em nghĩ thế nào?”

“Em thế nào... thế nào cũng được...” Đại não của cô rỗng tuếch.

Trước tiên Lục Thành chúi người về phía trước, bưng lên ly cà phê trước mặt cô, phối hợp uống: “Em có ý kiến gì cứ nói.”

Nhóm Quản lý cấp cao từng người từng kéo căng da mặt, tất cả mọi người đều tỏ vẻ “Hiện tại tôi không biết là hai người đang ve vãn nhau” đâu nha.

“...” Tạ Thanh nỗ lực ổn định cảm xúc, nhấp nhấp môi, “VẬY tiếp tục đi, em cũng cảm thấy tiết mục khá tốt, tạm ngưng giữa chừng quá đáng tiếc.”

“Tốt!” Ngữ khí Lục Thành nhẹ nhàng, buông ly cà phê của cô xuống, “Ngô Mẫn liên lạc với bên Pineapple TV một chút...”

Tạ Thanh lại nói: “Tập tiếp theo thêm một phân đoạn nữa, được không?”

“?” Hân quay mặt về, “Cái gì?”

“Dù sao thì ‘phốt’ cũng đã bóc rồi.” Cô nói tiếp, “Trong chương trình em muốn thẳng thắn nói chuyện một chút.”

Lục Thành: “.... Em xác định?”

Cô gật đầu: “Có gì phải sợ chứ?”

Dù sao Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thụ cũng đã tỏ thái độ, cô cảm thấy bản thân mình cũng không cần phải tỏ ra như không có việc gì.
T

*****

Thời gian tiếp tục ghi hình tiết mục định là một tuần sau.

Ghi hình tập ba như cũ, những thước phim đã ghi hình lần trước trở thành vô dụng. Đào Nhiên không xuất hiện làm dư ra một chỗ trống, Ngô Mẫn tùy tiện tìm một tác giả có trình độ tương đương thay vào.

Trong tuần này, Văn hóa Thành Thụ lại một lần nữa công việc lu bù lên, văn phòng vẫn luôn sáng đèn, luôn ở trong trạng thái không ngừng có người ra vào, di động vang lên hết tiếng này đến tiếng khác.

Trong hoàn cảnh như vậy, Lục Thành trong vòng bạn bè khỏe ân ái như hận không thể chuốc thêm thù oán.

Hôm nay là [Ngọc Thanh viết bản thảo quá nhập tâm, mình đứng chờ ở cửa một lúc lâu cô ấy vẫn không phát hiện.], phía dưới là hình chụp Tạ Thanh cầm đầu viết bản thảo; ngày mai lại là [Mình cảm thấy Thanh Thanh sẽ thích ăn cái này.], đính kèm phía dưới là hình một cái bánh tart trứng mới ra lò.

Tôi tệ nhất chính là, hẳn cân nhắc đến việc khoe ân ái với bên đối tác không phù hợp, nên rất ‘cẩn thận’ mà chia nhóm khoe ân ái với nhân viên.

Đáng thương nhất là mấy nhóm nhân viên, mấy ngày nay bận đến mức chân không chạm đất mà còn bị phát thức ăn cho chó.

Nhóm nhân viên bắt đầu oán niệm, nhanh chóng Ngô Mẫn đại diện cho mọi người tiến hành phản kích.

Cô cố ý chờ lúc Lục Thành đi vào phòng trà nước mà cùng hẳn “ngẫu nhiên gặp mặt”, thần sắc thành khẩn tiếc hận: “Lục tổng, tôi cảm thấy anh thật thảm nha.”

Lục Thành: “Hả?”

Ngô Mẫn thở dài, vỗ vỗ đầu vai anh: “Những tổng tài khác khi yêu đương đều là do cô gái nhỏ khoe ân ái, đến phiên anh, anh phải dốc sức mà gánh vác loại chức trách này.”

Lục Thành: “...” Tạ Thanh trong vòng bạn bè không những không có bất kỳ động tác nào, thậm chí còn không thèm nhấn nút like.

Ngô Mẫn vô cùng đau đớn nói: “Bình thường Ly Đại viết bản thảo rất bận, vất vả cho anh rồi!”

Nói chưa xong, Lục Thành nghe được sau lưng có tiếng cười nhạo vang lên.

Nhíu mà quay đầu, lại không thấy bóng người nào, liền nghe được một chuỗi tiếng bước chân đi từ gần ra xa.

Sau đó, khu làm việc chung mơ hồ nghe được sự vui sướng khi người khác gặp họa: “Ha ha ha ha ha, chị Ngô quá độc ác!”

“Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng cảm thấy Lục tổng thâm ối là thâm, đại thần tuyến số một không dễ dụ...”

“Ai bảo anh ta khoe ân ái chứ! Đổi anh ta!”

Vân vân mây mây...

“...” Lục Thành nhướng mày nhìn Ngô Mẫn, Ngô Mẫn bình tĩnh mà ho khan: “Tôi thề tôi không biết các cô ấy đang nói gì.”

Nói xong, cô bình tĩnh mà đi lướt qua người hắn.

Bên trong văn phòng nhỏ của mình, Tạ Thanh nghe được tiếng cười nói bên ngoài, ngòi bút bên dưới dừng lại một chút, lại tiếp tục viết xuống.

*****

Một tuần sau, bắt đầu quay phim. Pineapple TV đã sắp xếp kịch bản đầu ra đó, cố ý để cho khách mời công khai dò hỏi tranh chấp trên Weibo.

Tạ Thanh vẫn đeo mặt nạ như cũ, nhưng nữ sản xuất hỏi thẳng không hề có chút vòng vo: “Lúc trước người chơi kia nói cô là tác giả Ngọc Ly của <Thanh Châu Lục>, có đúng không?”

Tạ Thanh gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Nữ sản xuất lại nói: “Tôi còn xem qua thông cáo do Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thư đăng, bộ truyện nghi ngờ có đạo văn không phải do cô viết. Cô muốn kiện công ty cũ?”

“Đúng vậy.” Tạ Thanh nói, “Nhưng mà hiện tại tôi không muốn nói quá nhiều đến chuyện này. Nếu đã lựa chọn đi còn đường pháp luật, xin mời mọi người cùng với tôi chờ kết quả tòa án đi.”

“Được chứ, được chứ.” Nữ sản xuất chậm rãi gạt đầu, ngược lại nói, “Nhưng tôi muốn hỏi một chút, loại sự tình này bình thường có thời gian tố tụng là hai năm... Sách bị xâm phạm bản quyền của cô vẫn còn bán, khẳng định là chưa quá thời gian truy tố. Thời gian cũng đã qua lâu, tôi đặc biệt tò mò một chút, cô phải chịu một áp lực lớn như vậy, vì sao lúc trước cô không kiện họ?”

Đây là lời kích do Lục Thành an bài. Bởi vì sau khi Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thử đăng lên, tuy rằng có nhiều người miệng tru bút phạt [1] lại chuyển sang ngồi xuống ăn dưa [2], nhưng cũng có những người mở ra một làn sóng chế giễu mới.

[1] 口诛笔伐 – Thành ngữ; có nghĩa là tố cáo, tuyên bố một tội ác bằng lời nói hoặc bằng văn bản. (Theo Baidu)

[2] 吃瓜群众 – Ngôn ngữ mạng; dùng để chỉ những người chỉ nhìn mà không nói gì. Từ này còn có nghĩa phê phán về việc không quan tâm đến những vấn đề có liên quan đến họ và không bày tỏ ý kiến. (Theo Baidu)

[Đổi đề tài một cách gượng ép.]

[Kỹ năng đánh trống lảng full điểm.]

[Có quý mới tin chuyện bị mạo danh 233333, có mạo danh sao không tố cáo sớm?]

Những loại ngôn luận như thế này xuất hiện nhiều, một bộ phận quần chúng ăn dưa còn bị cuốn theo tiết tấu đó mà cho rằng cô chỉ dùng loại

cách nói này để bình ổn dư luận, chuyện mạo danh cũng không thực sự tồn tại, cô cũng không thật sự khởi tố. T

Lần này Lục Thành cảm thấy Tạ Thanh muốn thành thật và thẳng thắn lên tiếng, không bằng thuận tiện giải thích vấn đề này một chút.

Hắn cũng thay cô viết câu trả lời sẵn: Hắn muốn cô tỏ ra đáng thương một chút, nói lại một lần những chuyện không vui mình đã trải qua. Sau đó vất vả lắm mới thoát ra được, không muốn nhớ lại hồi ức đó nữa, chỉ hy vọng chuyện cũ theo gió mà đi; tiếp theo lại nói về phương diện kiện tụng này tương đối tổn hại sức lực. Đối với một tác giả nhỏ không có bối cảnh không có chỗ dựa mà nói muốn hao mòn bao nhiêu tinh lực chứ, chân thực là cô không tiêu hao nổi. Cuối cùng rơi vào tình huống bị vạch trần lần trước, khiến cô bực tình đại ngộ, căn bản chuyện này không nói rõ ràng thì không được, cho nên mới quyết định khởi tố.

Đây chính là một cái đáp án tiêu chuẩn, có thể gây nên cộng hưởng, về mặt logic cũng thực sự là thuyết phục.

Tạ Thanh nghiêm túc mà nhớ kỹ đáp án này, nhưng trong nháy mắt nhìn vào màn ảnh, cô đột nhiên chột dạ.

Cái đáp án này gạt người.

Cô biết sự tình không phải như thế. Chân tướng chính là cô đã sớm chuẩn bị khởi kiện Khởi Văn, kéo dài tới hiện tại chỉ là đang đợi dư luận.

“Tôi đang đợi sức nóng của dư luận.” Cô nói.

Nhóm khách mời đã sớm xem qua kịch bản sừng sốt một chút.

“Trong khi tôi đang hot, nhà xuất bản dùng loại sự tình này để hủy hoại tôi, từ đó hàng ngàn, hàng vạn độc giả cho rằng tôi đạo văn. Sau đó

nhật độ giảm xuống, mọi người không chú ý đến tôi, cho dù tôi có thắng kiện, cho dù tôi không đạo văn cũng không có ai biết đến.”

Một năm một mười mà nói những lời chân thật: “Tôi cho rằng nếu thắng như vậy không có chút ý nghĩa.”

Nam khách mời kinh ngạc tiếp lời: “Cô thừa nhận là cô sử dụng sức nóng của dư luận sao...”

“Cái này có vấn đề gì sao?” Tạ Thanh hỏi lại, “Sức nóng tôi có được là những gì mà bản thân tôi từng chữ từng chữ tích góp được. Hơn nữa là một người bị hại, tôi hy vọng những người hiểu lầm tôi lúc trước có thể biết được chân tướng sự thật, cái này thì có gì sao chứ?”

Giáo sư Bắc Ảnh chậm rãi gật đầu: “Cô nói đúng.”

Hậu trường, ngồi trước màn ảnh tiếp sóng lặng như tờ, sau một lúc lâu, Ngô Mẫn buông di động nhìn về phía Lục Thành: “Đạo diễn hỏi có muốn quay lại không.”

Lục Thành có chút trầm ngâm: “Không cần.”

Hắn cảm thấy đáp án của Tạ Thanh cũng thực tốt. Có lẽ không bằng đáp án anh nghĩ ra không hề có chút sơ hở, như vậy giống “người bị hại” cùng “kẻ yếu”, nhưng càng chân thật, giống với bản thân cô.

Trên màn hình, Tạ Thanh tiếp tục nói: “Tôi biết tất cả mọi người sẽ càng thích cái loại ‘người bị hại’ nhu nhu nhược nhược không có tính công kích. Nhưng loại sự việc này, chính mình trải qua mới có thể biết được có bao nhiêu khó, yêu cầu người bị hại hoàn hảo thật là không có chút nhân đạo.”

Ý cười của ba vị khách mời trở nên phức tạp, từng người từng người gật đầu.

“Hơn nữa, tôi cũng đặc biệt rõ ràng, hôm nay tôi có thể đi đến bước này, có thể đứng ở đây mà kiên cường nói ra những lời này, có thể kiện cáo với ông chủ cũ là vì tôi có vận khí tốt, một đường đi tới, vẫn luôn có người ở bên cạnh giúp đỡ tôi. Không phải tác giả nào gặp phải những chuyện tương tự cũng có được vận khí như vậy.”

Cầm khê nâng, đầu cô hướng về màn ảnh ánh mắt thêm kiên định: “Như vậy, tôi không chỉ vì bản thân mình nói chuyện.”

“Mọi người không thích bản tính công kích của tôi cũng không hề gì. Tôi hy vọng tính công kích của tôi làm cho những bên hợp tác vô lương tâm có thể thu liễm, không dùng những thủ đoạn tương tự mà hồ tác giả.”

Cuối cùng, cô nói: “Tôi cũng muốn mượn cơ hội này cảm ơn những người đã luôn tin nhiệm tôi, giúp đỡ tôi.”

“Cảm ơn Lưu Cầm, cảm ơn người sáng lập Mặc Nhiên, Tống Mặc.”

“Cũng cảm ơn mạng Thủy Sơ Trung Văn Nhất Sinh Thư, mấy hôm trước Thư Đại đã vì tôi mà đăng Weibo giải thích khi dư luận lần nữa nóng lên.”

Hậu trường, Lục Thành không phục không cam lòng mà hừ một tiếng, trong lòng nói cho mình không nên tức giận, nghề của chúng ta là ở hậu trường, không đề cập tới cũng được.

Mà màn hình, Tạ Thanh đột nhiên buông lỏng sức lực, một phen lấy mặt nạ xuống: “Cảm ơn Tổng giám đốc Văn hóa Thành Thư, Lục Thành.”

“Cảm ơn anh đã đứng ra giúp đỡ em khi em khó khăn nhất, cảm ơn anh đã tin nhiệm cùng thương thức đối với em.”

“Cảm ơn anh mấy ngày trước --- trong lúc em gần như rơi xuống vực thăm lần nữa, đã trở thành bạn trai em.”

Studio, vang lên một mảng kính hô.

“Oh my God!!!” Nữ khách mời che miệng lại, “Có câu chuyện tình yêu nào sao, nhanh chóng kỹ càng tỉ mỉ nói qua một chút!!!”

“Em không nói quá nhiều về chuyện tình yêu, cũng không biết khoe ân ái lên mạng.” Cô dừng lại một chút, “Nhưng là, em thực sự rất thích anh.”

Cô nhìn màn hình, tình ý chân thật.

Thong dong không duy trì được lâu lắm, mặt cô đỏ bừng ngời xồm xuống, che mặt lại không chỗ dung thân. T

Hậu trường, tất cả ánh mắt không tiếng động mà nhìn chăm chăm vào Lục Thành.

Những nhân viên Thành Thư Văn Hóa những người đã biết từ lâu nhìn hẩn, những thành viên Pineapple TV không hề hay biết cũng nhìn hẩn.

Lục Thành dựa vào lưng ghế, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm màn hình tiếp sóng cách không xa. T

Hai giây sau, đột nhiên giật bắn người, sai bước đi ra khỏi phòng, đi đến studio ghi hình.

Rất nhanh, hẩn cũng xuất hiện trong màn hình.

“Thanh Thanh.” Hẩn gọi cô, cô ngời xồm xuống ở đó, đem đầu vùi càng thấp.

Lục Thành nghẹn thanh mà cười, cũng ngời xồm xuống, ôm lấy cô.

Cô trở tay đẩy hẩn: “Anh đừng có kéo em, để em ngời yên một lát nữa đã.”

“Ha ha ha ha ha anh không!” Lục Thành ngang ngược ôm cô, “Anh nghe được tất cả rồi.”

Cuối cùng cô che mặt đứng lên, ỉu xìu mà đập đập chân vùi đầu vào lòng ngực hắn.

Hắn vỗ vỗ sau lưng cô, nói nhỏ bên tai cô: “Nếu không cắt đoạn này em chính là khoe ân ái trước người xem cả nước... A!” Nói chưa dứt lời, đầu vai đau xót.

Hàm răng Tạ Thanh buôn ra, giơ mặt lên nhìn hắn: “Không được phép cắt, khoe liền khoe.”

Cô hiểu rõ ràng, có việc càng giấu càng **.

Chuyện cô với hắn ở bên nhau cũng là như vậy. Nếu bị người có tâm tư không tốt phơi bày, nó có thể lại trở thành một ‘phốt’ nữa. T

Còn không bằng để chính mình tự nói ra.

Lại nói, những gì cô nói là sự thật.

Cô chính là thích hắn

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 51

Yêu đương là chuyện đòi hỏi phải nuôi dưỡng cảm xúc.

Vì thế Lục Thành đẩy lùi thời gian mình đến công ty một chút, đầu tiên gặp Tạ Thanh một chút. Mỗi buổi sáng, Lục Thành đứng dưới lầu chờ cô, sau đó cũng đi đến công ty. T

Hai ngày sau, lúc Ngô Mẫn và Ngụy Bình rủ nhau xuống Starbucks lầu một mua cà phê vừa vặn nhìn thấy hai người bước lên lầu cùng nhau. Ngụy Bình hít một hơi lạnh tỏ vẻ ê răng: “Không cần phải đến mức đó chứ, từ nhà Ly Đại đến đây chỉ có ba phút thôi!”

Ngô Mẫn cũng hừ một tiếng: “Đáng sợ đáng sợ, thật đáng sợ, không nghĩ được lúc yêu đương Lục tổng lại là cái dạng này!”

Thang máy, Lục Thành ôm Tạ Thanh một cách tự nhiên, rất vui vẻ tận hưởng cảm giác cô run rẩy một chút, sống lưng cũng căng thẳng theo.

Cô luôn như vậy. Trừ lần xem phim hôm đó cô chủ động dựa vào hắn, bình thường cô ấy cũng không chủ động tiếp cận hắn.

Giống như cô thực sự không có thói quen tiếp xúc thân mật, thậm chí còn có chút mâu thuẫn, nhưng cũng không biểu thị quá nhiều phản kháng.

Cho nên không sao cả, từ từ rồi sẽ quen thôi.

Lúc đi ra khỏi thang máy, hắn hôn thái dương cô một cái: “Buổi chiều luật sư Trương có thể sẽ tới, chút nữa sẽ mở cuộc họp.”

“...” Tạ Thanh vừa xoa xoa thái dương theo bản năng vừa ngẩng đầu, “Họp về gì cơ?”

“Về <Văn thái phong lưu>.” Hần trả lời.

Tạm thời <Văn thái phong lưu> không nhận được tài trợ, lúc trước tiền đầu tư đều của Văn hóa Thành Thư. Cổ đông lớn nhất của Thành Thư Văn Hóa là chính mình, nói cách khác, nếu tiết mục này thất bại, người thua thiệt nhất chính là Lục Thành.

Cho nên lúc Đào Nhiên nháo ra trận phong ba này, tuy rằng hần tức giận, nhưng cũng không gặp quá nhiều phiền toái. Xử lý mọi việc tùy hứng chút cũng không sao, cho dù kết quả như thế nào ảnh hưởng cũng sẽ không quá lớn.

Nhưng mà, bây giờ Pineapple TV hy vọng có thể làm tiếp chương trình này.

Bọn họ liên tục gọi điện thoại vài lần cho Lục Thành, nói đây là một chương trình đang được đón nhận tốt, chút vấn đề kia cũng không sao cả.

Không chỉ không làm ảnh hưởng đến chương trình mà còn làm cho chương trình thêm hot.

Thị trường này chính là như vậy, cho dù độ hot là do ‘phốt’ mang lại, nhưng mà chương trình không có chút sức nóng hay không có ai thêm đà động đến càng đáng sợ hơn.

Lục Thành đã nói chuyện qua vài lần với Ngụy Bình, cũng giống như vậy, Ngụy Bình cảm thấy bỏ tiết mục này có chút đáng tiếc.

“Hơn nữa quá trình thừa kiện cũng không thể hoàn tất trong ngày một ngày hai, độ nóng của chương trình không duy trì được không phải là lãng phí hay sao?” Ngụy Bình nói.

Cô cảm thấy dùng chương trình giải trí này duy trì độ nóng là phương pháp đơn giản nhất.

Mấy người Quản lý cấp cao ngồi xuống mở hội với nhau, thảo luận xem có nên tiếp tục làm tiết mục này không. Nếu làm tiếp Tạ Thanh có muốn tiếp tục tham gia chương trình không, nếu tiếp tục tham gia có muốn tiếp tục an bài đặc biệt không.

Quan điểm của mọi người cơ bản đều nghiêng về một phía, đều cho rằng vẫn nên tiếp tục.

Lục Thành không có ý kiến, chỉ nhìn về phía Tạ Thanh: “Thanh Thanh?”

Tạ Thanh gật đầu một cái.

Nín thở quay đầu, đột nhiên bị hấn thay đổi xưng hô khiến cho cả người tê dại.

Hấn ngược lại hết sức bình tĩnh mà lên tiếng: “Em nghĩ thế nào?”

“Em thế nào... thế nào cũng được...” Đại não của cô rỗng tuếch.

Trước tiên Lục Thành chúi người về phía trước, bưng lên ly cà phê trước mặt cô, phối hợp uống: “Em có ý kiến gì cứ nói.”

Nhóm Quản lý cấp cao từng người từng kéo căng da mặt, tất cả mọi người đều tỏ vẻ “Hiện tại tôi không biết là hai người đang ve vãn nhau” đâu nha.

“...” Tạ Thanh nỗ lực ổn định cảm xúc, nhấp nhấp môi, “VẬY tiếp tục đi, em cũng cảm thấy tiết mục khá tốt, tạm ngưng giữa chừng quá đáng tiếc.”

“Tốt!” Ngữ khí Lục Thành nhẹ nhàng, buông ly cà phê của cô xuống, “Ngô Mẫn liên lạc với bên Pineapple TV một chút...”

Tạ Thanh lại nói: “Tập tiếp theo thêm một phân đoạn nữa, được không?”

“?” Hân quay mặt về, “Cái gì?”

“Dù sao thì ‘phốt’ cũng đã bóc rồi.” Cô nói tiếp, “Trong chương trình em muốn thẳng thắn nói chuyện một chút.”

Lục Thành: “.... Em xác định?”

Cô gật đầu: “Có gì phải sợ chứ?”

Dù sao Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thụ cũng đã tỏ thái độ, cô cảm thấy bản thân mình cũng không cần phải tỏ ra như không có việc gì.
T

*****

Thời gian tiếp tục ghi hình tiết mục định là một tuần sau.

Ghi hình tập ba như cũ, những thước phim đã ghi hình lần trước trở thành vô dụng. Đào Nhiên không xuất hiện làm dư ra một chỗ trống, Ngô Mẫn tùy tiện tìm một tác giả có trình độ tương đương thay vào.

Trong tuần này, Văn hóa Thành Thụ lại một lần nữa công việc lu bù lên, văn phòng vẫn luôn sáng đèn, luôn ở trong trạng thái không ngừng có người ra vào, di động vang lên hết tiếng này đến tiếng khác.

Trong hoàn cảnh như vậy, Lục Thành trong vòng bạn bè khỏe ân ái như hận không thể chuốc thêm thù oán.

Hôm nay là [Ngọc Thanh viết bản thảo quá nhập tâm, mình đứng chờ ở cửa một lúc lâu cô ấy vẫn không phát hiện.], phía dưới là hình chụp Tạ Thanh cầm đầu viết bản thảo; ngày mai lại là [Mình cảm thấy Thanh Thanh sẽ thích ăn cái này.], đính kèm phía dưới là hình một cái bánh tart trứng mới ra lò.

Tôi tệ nhất chính là, hẳn cân nhắc đến việc khoe ân ái với bên đối tác không phù hợp, nên rất ‘cẩn thận’ mà chia nhóm khoe ân ái với nhân viên.

Đáng thương nhất là mấy nhóm nhân viên, mấy ngày nay bận đến mức chân không chạm đất mà còn bị phát thức ăn cho chó.

Nhóm nhân viên bắt đầu oán niệm, nhanh chóng Ngô Mẫn đại diện cho mọi người tiến hành phản kích.

Cô cố ý chờ lúc Lục Thành đi vào phòng trà nước mà cùng hẳn “ngẫu nhiên gặp mặt”, thần sắc thành khẩn tiếc hận: “Lục tổng, tôi cảm thấy anh thật thảm nha.”

Lục Thành: “Hả?”

Ngô Mẫn thở dài, vỗ vỗ đầu vai anh: “Những tổng tài khác khi yêu đương đều là do cô gái nhỏ khoe ân ái, đến phiên anh, anh phải dốc sức mà gánh vác loại chức trách này.”

Lục Thành: “...” Tạ Thanh trong vòng bạn bè không những không có bất kỳ động tác nào, thậm chí còn không thèm nhấn nút like.

Ngô Mẫn vô cùng đau đớn nói: “Bình thường Ly Đại viết bản thảo rất bận, vất vả cho anh rồi!”

Nói chưa xong, Lục Thành nghe được sau lưng có tiếng cười nhạo vang lên.

Nhíu mà quay đầu, lại không thấy bóng người nào, liền nghe được một chuỗi tiếng bước chân đi từ gần ra xa.

Sau đó, khu làm việc chung mơ hồ nghe được sự vui sướng khi người khác gặp họa: “Ha ha ha ha ha, chị Ngô quá độc ác!”

“Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng cảm thấy Lục tổng thâm ối là thâm, đại thần tuyến số một không dễ dụ...”

“Ai bảo anh ta khoe ân ái chứ! Dối anh ta!”

Vân vân mây mây...

“...” Lục Thành nhướng mày nhìn Ngô Mẫn, Ngô Mẫn bình tĩnh mà ho khan: “Tôi thề tôi không biết các cô ấy đang nói gì.”

Nói xong, cô bình tĩnh mà đi lướt qua người hắn.

Bên trong văn phòng nhỏ của mình, Tạ Thanh nghe được tiếng cười nói bên ngoài, ngòi bút bên dưới dừng lại một chút, lại tiếp tục viết xuống.

*****

Một tuần sau, bắt đầu quay phim. Pineapple TV đã sắp xếp kịch bản đầu ra đó, cố ý để cho khách mời công khai dò hỏi tranh chấp trên Weibo.

Tạ Thanh vẫn đeo mặt nạ như cũ, nhưng nữ sản xuất hỏi thẳng không hề có chút vòng vo: “Lúc trước người chơi kia nói cô là tác giả Ngọc Ly của <Thanh Châu Lục>, có đúng không?”

Tạ Thanh gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Nữ sản xuất lại nói: “Tôi còn xem qua thông cáo do Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thư đăng, bộ truyện nghi ngờ có đạo văn không phải do cô viết. Cô muốn kiện công ty cũ?”

“Đúng vậy.” Tạ Thanh nói, “Nhưng mà hiện tại tôi không muốn nói quá nhiều đến chuyện này. Nếu đã lựa chọn đi còn đường pháp luật, xin mời mọi người cùng với tôi chờ kết quả tòa án đi.”

“Được chứ, được chứ.” Nữ sản xuất chậm rãi gạt đầu, ngược lại nói, “Nhưng tôi muốn hỏi một chút, loại sự tình này bình thường có thời gian tố tụng là hai năm... Sách bị xâm phạm bản quyền của cô vẫn còn bán, khẳng định là chưa quá thời gian truy tố. Thời gian cũng đã qua lâu, tôi đặc biệt tò mò một chút, cô phải chịu một áp lực lớn như vậy, vì sao lúc trước cô không kiện họ?”

Đây là lời kích do Lục Thành an bài. Bởi vì sau khi Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thử đăng lên, tuy rằng có nhiều người miệng tru bút phạt [1] lại chuyển sang ngồi xuống ăn dưa [2], nhưng cũng có những người mở ra một làn sóng chế giễu mới.

[1] 口诛笔伐 – Thành ngữ; có nghĩa là tố cáo, tuyên bố một tội ác bằng lời nói hoặc bằng văn bản. (Theo Baidu)

[2] 吃瓜群众 – Ngôn ngữ mạng; dùng để chỉ những người chỉ nhìn mà không nói gì. Từ này còn có nghĩa phê phán về việc không quan tâm đến những vấn đề có liên quan đến họ và không bày tỏ ý kiến. (Theo Baidu)

[Đổi đề tài một cách gượng ép.]

[Kỹ năng đánh trống lảng full điểm.]

[Có quý mới tin chuyện bị mạo danh 233333, có mạo danh sao không tố cáo sớm?]

Những loại ngôn luận như thế này xuất hiện nhiều, một bộ phận quần chúng ăn dưa còn bị cuốn theo tiết tấu đó mà cho rằng cô chỉ dùng loại

cách nói này để bình ổn dư luận, chuyện mạo danh cũng không thực sự tồn tại, cô cũng không thật sự khởi tố. T

Lần này Lục Thành cảm thấy Tạ Thanh muốn thành thật và thẳng thắn lên tiếng, không bằng thuận tiện giải thích vấn đề này một chút.

Hắn cũng thay cô viết câu trả lời sẵn: Hắn muốn cô tỏ ra đáng thương một chút, nói lại một lần những chuyện không vui mình đã trải qua. Sau đó vất vả lắm mới thoát ra được, không muốn nhớ lại hồi ức đó nữa, chỉ hy vọng chuyện cũ theo gió mà đi; tiếp theo lại nói về phương diện kiện tụng này tương đối tổn hại sức lực. Đối với một tác giả nhỏ không có bối cảnh không có chỗ dựa mà nói muốn hao mòn bao nhiêu tinh lực chứ, chân thực là cô không tiêu hao nổi. Cuối cùng rơi vào tình huống bị vạch trần lần trước, khiến cô bực tình đại ngộ, căn bản chuyện này không nói rõ ràng thì không được, cho nên mới quyết định khởi tố.

Đây chính là một cái đáp án tiêu chuẩn, có thể gây nên cộng hưởng, về mặt logic cũng thực sự là thuyết phục.

Tạ Thanh nghiêm túc mà nhớ kỹ đáp án này, nhưng trong nháy mắt nhìn vào màn ảnh, cô đột nhiên chột dạ.

Cái đáp án này gạt người.

Cô biết sự tình không phải như thế. Chân tướng chính là cô đã sớm chuẩn bị khởi kiện Khởi Văn, kéo dài tới hiện tại chỉ là đang đợi dư luận.

“Tôi đang đợi sức nóng của dư luận.” Cô nói.

Nhóm khách mời đã sớm xem qua kịch bản sừng sốt một chút.

“Trong khi tôi đang hot, nhà xuất bản dùng loại sự tình này để hủy hoại tôi, từ đó hàng ngàn, hàng vạn độc giả cho rằng tôi đạo văn. Sau đó

nhật độ giảm xuống, mọi người không chú ý đến tôi, cho dù tôi có thắng kiện, cho dù tôi không đạo văn cũng không có ai biết đến.”

Một năm một mười mà nói những lời chân thật: “Tôi cho rằng nếu thắng như vậy không có chút ý nghĩa.”

Nam khách mời kinh ngạc tiếp lời: “Cô thừa nhận là cô sử dụng sức nóng của dư luận sao...”

“Cái này có vấn đề gì sao?” Tạ Thanh hỏi lại, “Sức nóng tôi có được là những gì mà bản thân tôi từng chữ từng chữ tích góp được. Hơn nữa là một người bị hại, tôi hy vọng những người hiểu lầm tôi lúc trước có thể biết được chân tướng sự thật, cái này thì có gì sao chứ?”

Giáo sư Bắc Ảnh chậm rãi gật đầu: “Cô nói đúng.”

Hậu trường, ngồi trước màn ảnh tiếp sóng lặng như tờ, sau một lúc lâu, Ngô Mẫn buông di động nhìn về phía Lục Thành: “Đạo diễn hỏi có muốn quay lại không.”

Lục Thành có chút trầm ngâm: “Không cần.”

Hắn cảm thấy đáp án của Tạ Thanh cũng thực tốt. Có lẽ không bằng đáp án anh nghĩ ra không hề có chút sơ hở, như vậy giống “người bị hại” cùng “kẻ yếu”, nhưng càng chân thật, giống với bản thân cô.

Trên màn hình, Tạ Thanh tiếp tục nói: “Tôi biết tất cả mọi người sẽ càng thích cái loại ‘người bị hại’ nhu nhu nhược nhược không có tính công kích. Nhưng loại sự việc này, chính mình trải qua mới có thể biết được có bao nhiêu khó, yêu cầu người bị hại hoàn hảo thật là không có chút nhân đạo.”

Ý cười của ba vị khách mời trở nên phức tạp, từng người từng người gật đầu.

“Hơn nữa, tôi cũng đặc biệt rõ ràng, hôm nay tôi có thể đi đến bước này, có thể đứng ở đây mà kiên cường nói ra những lời này, có thể kiện cáo với ông chủ cũ là vì tôi có vận khí tốt, một đường đi tới, vẫn luôn có người ở bên cạnh giúp đỡ tôi. Không phải tác giả nào gặp phải những chuyện tương tự cũng có được vận khí như vậy.”

Cầm khê nâng, đầu cô hướng về màn ảnh ánh mắt thêm kiên định: “Như vậy, tôi không chỉ vì bản thân mình nói chuyện.”

“Mọi người không thích bản tính công kích của tôi cũng không hề gì. Tôi hy vọng tính công kích của tôi làm cho những bên hợp tác vô lương tâm có thể thu liễm, không dùng những thủ đoạn tương tự mà hồ tác giả.”

Cuối cùng, cô nói: “Tôi cũng muốn mượn cơ hội này cảm ơn những người đã luôn tin nhiệm tôi, giúp đỡ tôi.”

“Cảm ơn Lưu Cầm, cảm ơn người sáng lập Mặc Nhiên, Tống Mặc.”

“Cũng cảm ơn mạng Thủy Sơ Trung Văn Nhất Sinh Thư, mấy hôm trước Thư Đại đã vì tôi mà đăng Weibo giải thích khi dư luận lần nữa nóng lên.”

Hậu trường, Lục Thành không phục không cam lòng mà hừ một tiếng, trong lòng nói cho mình không nên tức giận, nghề của chúng ta là ở hậu trường, không đề cập tới cũng được.

Mà màn hình, Tạ Thanh đột nhiên buông lỏng sức lực, một phen lấy mặt nạ xuống: “Cảm ơn Tổng giám đốc Văn hóa Thành Thư, Lục Thành.”

“Cảm ơn anh đã đứng ra giúp đỡ em khi em khó khăn nhất, cảm ơn anh đã tin nhiệm cùng thương thức đối với em.”

“Cảm ơn anh mấy ngày trước --- trong lúc em gần như rơi xuống vực thăm lần nữa, đã trở thành bạn trai em.”

Studio, vang lên một mảng kính hô.

“Oh my God!!!” Nữ khách mời che miệng lại, “Có câu chuyện tình yêu nào sao, nhanh chóng kỹ càng tỉ mỉ nói qua một chút!!!”

“Em không nói quá nhiều về chuyện tình yêu, cũng không biết khoe ân ái lên mạng.” Cô dừng lại một chút, “Nhưng là, em thực sự rất thích anh.”

Cô nhìn màn hình, tình ý chân thật.

Thong dong không duy trì được lâu lắm, mặt cô đỏ bừng ngời xồm xuống, che mặt lại không chỗ dung thân. T

Hậu trường, tất cả ánh mắt không tiếng động mà nhìn chăm chăm vào Lục Thành.

Những nhân viên Thành Thư Văn Hóa những người đã biết từ lâu nhìn hẩn, những thành viên Pineapple TV không hề hay biết cũng nhìn hẩn.

Lục Thành dựa vào lưng ghế, vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm màn hình tiếp sóng cách không xa. T

Hai giây sau, đột nhiên giật bản người, sai bước đi ra khỏi phòng, đi đến studio ghi hình.

Rất nhanh, hẩn cũng xuất hiện trong màn hình.

“Thanh Thanh.” Hẩn gọi cô, cô ngời xồm xuống ở đó, đem đầu vùi càng thấp.

Lục Thành nghẹn thanh mà cười, cũng ngời xồm xuống, ôm lấy cô.

Cô trở tay đẩy hẩn: “Anh đừng có kéo em, để em ngời yên một lát nữa đã.”

“Ha ha ha ha ha anh không!” Lục Thành ngang ngược ôm cô, “Anh nghe được tất cả rồi.”

Cuối cùng cô che mặt đứng lên, ỉu xìu mà đập đập chân vùi đầu vào lòng ngực hắn.

Hắn vỗ vỗ sau lưng cô, nói nhỏ bên tai cô: “Nếu không cắt đoạn này em chính là khoe ân ái trước người xem cả nước... A!” Nói chưa dứt lời, đầu vai đau xót.

Hàm răng Tạ Thanh buôn ra, giơ mặt lên nhìn hắn: “Không được phép cắt, khoe liền khoe.”

Cô hiểu rõ ràng, có việc càng giấu càng **.

Chuyện cô với hắn ở bên nhau cũng là như vậy. Nếu bị người có tâm tư không tốt phơi bày, nó có thể lại trở thành một ‘phốt’ nữa. T

Còn không bằng để chính mình tự nói ra.

Lại nói, những gì cô nói là sự thật.

Cô chính là thích hắn.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 52

Phá Hiểu đã tiếp nhận đề nghị của Tạ Thanh để cho Cố Văn diễn vai nữ chính. Nam chính cũng là một diễn viên mới tên Nhan Thiên Vũ.

Nửa năm trước Nhan Thiên Vũ đã diễn quan nam ba của một bộ trạch đấu. Cũng vì gương mặt dài cao lãnh [1] xuất trần [2], kỹ năng diễn xuất cũng không tồi, lúc ấy tạo ra một cơn sốt nho nhỏ.

[1] 高冷 – Ngôn ngữ mạng, cao quý, quyến rũ. Còn một nghĩa khác ít được sử dụng hơn chính là cô đơn lạnh lùng, mang theo màu sắc cổ điển đôi lúc kèm theo biếng nhác.

[2] 出尘 – Theo quan điểm của Đạo giáo, có nghĩa là vượt ra khỏi thế tục. (Theo Baidu)

Nhưng với mức độ hot nhỏ nhoi lúc ấy của cậu ta, theo lý thuyết mà nói không thể nào có khả năng nhận được vai nam chính.

Thẳng cho đến mấy ngày trước khi bắt đầu khởi quay, bên chỗ làm phim vẫn còn do dự không biết có nên thay thế cậu ta bằng một hotboy đang nổi lên gần đây.

Cuối cùng quyết định không đổi người, hoàn toàn là bởi vì Tạ Thanh.

Tạ Thanh cùng đạo diễn cùng nhà sản xuất gọi điện video hàn huyên khá lâu, phân tích trên mọi mặt vì sao cô cảm thấy cậu ta thích hợp.

Trong lúc cô đang ở trong phòng ngủ của mình trình bày sự thật, Lục Thành đang ở phòng bên cạnh thu dọn hành lý để tham gia nghi thức khai máy.

Hai bên đều không có đóng cửa, hẳn rành mạch mà nghe được từng chữ cô nói:

“Khí chất của cậu ta phù hợp với tưởng tượng của tôi về nam chính.”

“Hơn nữa cậu ta cũng thật tuấn tú nha, tôi cảm thấy giá trị nhan sắc này có thể hút được fan.”

“Bộ phim trước cậu ta diễn tôi cũng đã nhìn qua, kỹ thuật diễn xuất cũng không tệ, cảm giác được cậu ta có thể diễn được cái này.”

Khí chất, giá trị nhan sắc, kỹ năng diễn xuất đều được cô khen qua một lần.

Lục Thành vừa mới bắt đầu nghe không chút để tâm, nhưng càng về sau trong lòng càng chua.

Chậc chậc, tiểu thị tươi....

Hai ngày sau bọn họ đi Hoàn Điểm, nghi thức khai máy diễn ra vào ngày hôm sau.

Trong ngành điện ảnh cùng văn học mạng có chút mê tín. Trong giới văn học mạng, rất nhiều tác giả trước ngày đào hố sẽ nhìn xem hoàng lịch, chọn ngày “Thích hợp để động thổ” hoặc là “Thích hợp khai trương” để bắt đầu viết, cầu nguyện truyện mới không bị ‘ế’;

Trong ngành phim ảnh càng ‘chuyên nghiệp’ hơn, nghi thức khai máy sẽ chuẩn bị một bàn thờ bái Thần Phật, cầu Thần Phật phù hợp quá trình quay phim thuận lợi. T

Hầu hết sẽ bái Thần Phật vào sáng sớm, vì thế hôm nay tất cả mọi người đều phải dậy thật sớm.

Tạ Thanh cùng Lục Thành đều không có thói quen dậy sớm, trên đường đi đến nơi tổ chức nghi thức ngập không ngừng, ngược lại diễn viên người vốn quen với việc quay phim ban đêm tinh thần lại không tồi.

Bái xong Thần Phật, có người bắt đầu ăn sáng với những món ăn đã được chuẩn bị kỹ càng trước đó. Tạ Thanh cùng Lục Thành vốn không quen thuộc với Hoàn Điểm, tới thời điểm lại không tìm được nơi nào bán đồ ăn sáng, đang muốn hỏi xem gần đây có chỗ nào mua đại một gói bánh quy ăn tạm không thì sau lưng có người hỏi: “Xin hỏi có phải là Ngọc Ly Đại đại không?”

Hai người cùng nhau xoay người, thấy diễn viên đóng nam chính, Nhan Thiên Vũ.

Năm nay cậu ta mới mười bảy tuổi, trong phim là bộ dáng cao lãnh xuất trần, bây giờ mặc một cái áo thun to rộng màu trắng, cùng với quần vận động, thoạt nhìn tràn đầy năng lượng.

Hơn nữa trong phim để phù hợp với tạo hình thanh lãnh giọng nói của cậu được người khác lồng tiếng, hiện tại không có lồng tiếng, giọng nói của cậu cũng thực là ấm áp.

Nếu như nhớ lại ấn tượng mà bộ phim kia đem lại cùng với con người trước mặt sẽ có một loại cảm giác kỳ diệu như được nhìn ánh mặt trời ấm áp phá xuyên lớp băng.

Tạ Thanh cùng Lục Thành đều kinh ngạc một chút, Nhan Thiên Vũ đưa bao ni lông trong tay qua: “Ày, mời chị ăn điểm tâm.”

Cậu ta tạm thời chỉ mở miệng nói với Tạ Thanh nhưng túi ni lông trong tay rõ ràng là phần ăn dành cho hai người. Có hai ly sữa đậu nành,

còn có một số thực phẩm chủ yếu bánh bao cùng trứng gà cùng một số loại bánh.

Tiếp theo cậu duỗi tay về phía Lục Thành: “Lục tổng.”

“?” Lục Thành vừa bắt tay với cậu vừa tò mò, “Làm sao mà cậu biết tôi?”

“Em nhìn lướt Weibo thấy.” Nhan Thiên Vũ ha ha cười, “#LụcThành siêu cấp đẹp trai#, em có nhìn qua cái kia.”

Thật là một nam sinh hoạt bát.

Sau một lúc lâu, Tạ Thanh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Có lẽ vì thời kỳ học sinh của bản thân quá mức không vui nên khi mình ‘có tuổi’ một chút, nhìn đến những học sinh trong lứa tuổi này cô luôn sinh ra một loại cảm giác hâm mộ cùng có ý muốn bảo hộ.

Lúc trước khi đối mặt với Sở Tụng cũng như vậy, bây giờ cũng tương tự.

Tuổi trẻ thật đẹp, khiến cho người khác nhìn vào bọn họ đều muốn giúp đỡ gìn giữ sự tốt đẹp này.

Cô vẫn đi mua hai gói bánh quy, sau khi mua xong quay về đưa một gói cho Nhan Thiên Vũ: “Đã chia bữa sáng cho bọn tôi, cậu đừng để ăn không no!”

Nhan Thiên Vũ vò đầu cười: “Đủ đủ! Trợ lý của em mua rất nhiều!” Nhưng cậu vẫn nhận bánh quy.

Lục Thành âm thầm xụ mặt, chưa nói cái gì. Nhưng đến khi gặp lại vào buổi chiều, hẳn trở nên nói rất nhiều.

Đêm nay hẳn cần phải quay về Bắc Kinh, công ty có một số việc cần hẳn trực tiếp xử lý. Tạ Thanh vẫn muốn ở lại Hoàn Điểm mấy ngày, vì đoàn phim muốn cô hỗ trợ kiểm duyệt kịch bản một chút.

Xe tới đón Lục Thành ngừng lại trước cửa khách sạn, Tạ Thanh nhìn thấy xung quanh không có ai, liền nhón mũi chân lặng lẽ hôn hẳn một cái.

Hắn tiện thể ôm lấy eo cô: “Mỗi ngày cùng anh gọi video một lần.”

Tạ Thanh: “Được.”

“Có việc cứ nhắn WeChat bất kỳ lúc nào.”

“Được.”

“Có cái gì vui, cũng phải kịp thời nói cho anh.”

“...” Rốt cuộc cô cũng cảm giác được cảm xúc của hẳn có chút kỳ quái, chớp chớp mắt, “Nhiều nhất em cũng chỉ ở nửa tháng thôi.”

Lục Thành nhướn mày, không nói hai lời, hôn xuống: “Nửa tháng anh cũng nhớ em.”

Dừng một chút, lại nói: “Nếu như giữa chừng đổi khách sạn, nhớ nói với anh.”

“?” Tạ Thanh khó hiểu, “Để làm gì?”

Hắn nói: “Nếu anh không bận, sẽ tới đây tìm em.”

Hai người cứ dùng dằng như vậy một hồi lâu trước sảnh của khách sạn, Ngô Mẫn ngồi trong xe chờ, chống cằm nhìn bọn họ, cảm thấy ê răng.

Chờ đến khi Lục Thành lên xe, cô ho khan một tiếng thật lớn.

Lục Thành bình tĩnh: “Không cho nói.”

“... Được.” Ngô Mẫn tặc lưỡi, im lặng một lát lại trêu chọc, “Có muốn điều chỉnh hành trình một chút, mỗi tuần để trống một ngày, đến nghỉ ngơi một chút?”

Lục Thành: “Ngậm miệng.”

Ngược lại trong lòng Ngô Mẫn lại cười.

*****

Hoành Điểm, bắt đầu từ ngày hôm sau, công việc của Tạ Thanh lu bù lên. Bầu không khí của đoàn làm phim không giống như trong tưởng tượng của cô.

Ở trong mắt cô, diễn viên là một cái nghề hào nhoáng. Trong tưởng tượng cảm thấy cho dù là một diễn viên không quá nổi tiếng, cho dù là trong công việc hay cuộc sống hàng ngày cũng sẽ tốt hơn phần lớn những người khác.

Nhưng trên thực tế căn bản không có chuyện như vậy.

Từ ngày đầu tiên khai máy, toàn bộ đoàn phim đều phải thức khuya dậy sớm.

“Vỗ [3] một cái chính là cả ngày” đều tính là tình huống tương đối hạnh phúc, đối với Tạ Thanh đáng sợ hơn chính là quay phim ban đêm, một lần vỗ chính là suốt đêm.

[3] Dừng để chỉ hành động dùng bảng phân cảnh phim (clapperboard) để ra hiệu bắt đầu mỗi cảnh quay.

Cô đối với cái này cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, Cố Văn phổ cập cho cô một số kiến thức cơ bản, nó cho cô: “Sao có thể nhàn nhã được chứ! Đoàn phim ở đây một ngày, tiền sân bãi, cơm nước, ánh sáng đạo cụ, diễn viên,

mỗi một khoản đều xài tiền như nước, kéo một ngày phải tốn thêm rất nhiều tiền.”

“Đoàn chúng ta không có diễn viên đặc biệt nổi tiếng còn đỡ, nếu như có, người ta sắp xếp phân cảnh rất gấp, nếu không quay xong đúng hạn sẽ rất phiền toái.”

“Nếu như gặp phải trường hợp khai máy vào cuối năm, Tết m lịch diễn viên không thể trở về nhà, khi nào quay xong mới tính.”

Không chỉ có diễn viên, các biên kịch cũng rất mệt.

Đến ngày thứ ba sau khi khai máy, Tạ Thanh thể nghiệm sự chua chát của “viết phi trang [4]”.

[4] 写飞页 – Thường dùng để chỉ việc thay đổi kịch bản đột ngột trước bắt đầu cảnh quay.

Trước đó, cô chỉ là một nhà văn mạng, áp lực lớn nhất có thể ra chính là vận tốc sinh tử ‘8 giờ tối phải cập nhật chương mới, nhưng 7 giờ một chữ cũng chưa có’.

So với cái này, biên kịch ‘viết phi trang’ kích thích hơn gấp trăm lần.

‘Viết phi trang’ thông thường xảy ra khi đạo diễn muốn quay kịch bản ban đầu nhưng vì một lý do nào đó buộc phải thay đổi kịch bản của phân cảnh. Bên chỗ đạo diễn sẽ tiếp tục quay cảnh quay tiếp theo, bên này tổ biên kịch sẽ ghé vào máy tính mà múa bút thành văn.

Tạ Thanh là người hỗ trợ giúp đỡ phần viết kịch bản, nên cũng thử nghiệm động bút. Nhưng cô viết tay, chưa đến ba phút, biên kịch chịu không nổi.

Biên kịch sấm rền gió cuốn một phen đem cây viết trong tay cô ném đi, vén tay áo nói: “Đại đại cô có ý tưởng gì cứ nói, tôi đánh cho!”

Buổi chiều còn trùng hợp diễn qua vài cảnh ‘viết phi trang’, mấy tiếng qua đi, Tạ Thanh cảm thấy tế bào não khô kiệt, thần kinh da đầu co rút từng trận đau đớn.

Buổi tối quay về khách sạn, muốn ngủ, bởi vì đại não không thể thả lỏng được mà không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Ngủ không được, cô muốn đi ăn cái gì đó ngon ngon.

Phương diện cơm nước ở đoàn phim có chút thảm, mọi người thường không có thời gian đi ra ngoài ăn cơm một cách tử tế, mấy ngày nay toàn ăn cơm hộp.

Trong đó trường hợp của cô vẫn tương đối tốt một chút, cơm hộp đưa đến tay cô có thể tranh thủ ăn khi còn nóng. Còn đối với diễn viên cùng đạo diễn, nếu cơm đưa đến khi còn đang đóng phim, đến khi ăn cơm canh nguội lạnh cũng chỉ có thể tạm ăn qua bữa.

Nhưng cô lên mạng lướt qua một vòng, gần chỗ quay phim không có món gì ăn ngon cả...

Ít nhất những chuỗi cửa hàng ăn uống được nhiều người biết đến cũng không có nốt.

Tạ Thanh lục đi lục lại, tìm được một chỗ nướng BBQ nhìn cũng tạm tạm, chạy đến người trong đoàn phim hỏi có ai đi chung với cô không, cô mời.

Có người nói đi, có người nói muốn ngủ không đi. Vì thế những người muốn đi tập trung ở đại sảnh khách sạn, lúc bước ra cửa, bên trong nhóm vang lên tiếng rít gào của Nhan Thế Vũ.

Nhan Thế Vũ: [BBQ sao!!! Em cũng muốn!!!]

Nhan Thế Vũ: [Mọi người đã đi rồi sao!!!]

Nhan Thế Vũ: [Chờ em với!!!]

Tạ Thanh đọc xong liền cười. Muốn chờ cậu ấy, lại sợ người khác đổi, liền ngẩng đầu hỏi mọi người nói: “Tôi chờ Thiên Vũ hay mọi người đi trước đi?”

Đạo diễn gật đầu một cái: “Được, chỗ đó tôi cũng biết, chúng ta đi trước, hai người cũng tranh thủ đi nhé!”

Nói xong một đám người mệt mỏi đối diện cuồn cuộn mênh mông cuồn cuộn đi ra khỏi khách sạn.

Đợi chưa đến mười phút, Nhan Thiên Vũ cũng đi xuống.

Tạ Thanh mở ra bản đồ đi cùng cậu. Đã nửa đêm, đường xá ban ngày đông đúc ồn ào hiện tại trống rỗng, đèn đường hai bên im lặng mà chiếu sáng.

Tạ Thanh vừa đi vừa nhắn tin với Lục Thành, ngẫu nhiên cùng Nhan Thiên Vũ nói chuyện phiếm hai câu, đi ngang một ngọn đèn đường khi cô nâng mắt lên, hơi sửng sốt: “Trên mặt cậu bị sao vậy?”

Đèn đường tối tăm nhưng như cũng có thể nhìn ra được mặt của người đối diện,

Nhan Thiên Vũ sờ vào mặt: “À, Cổ Văn đánh.”

“Hả?!”

“Đóng phim, đóng phim đánh!” Cậu nhếch khóe miệng cười một cái, Tạ Thanh cứng họng: “Làm sao mà đánh thật như vậy?”

“Hiệu quả tốt chứ sao.” Nhan Thiên Vũ không thèm để ý mà xoa xoa tay, “Diễn viên mà, khó tránh khỏi, bây giờ bọn em là dễ chịu rồi đó. Trước đây, thật nhiều lão tiền bối khi đóng phim còn liều lĩnh hơn nhiều.”

Tâm tình của Tạ Thanh có chút phức tạp.

Loại tin tức này, ngẫu nhiên ở trên mạng cô cũng có thể nhìn thấy. Đúng là so với dàn diễn viên trẻ thì những diễn viên gạo cội chuyên nghiệp hơn nhiều. Chẳng hạn như trong dàn diễn viên trẻ, Nhan Thế Vũ chịu bàn tay là chịu thật, có người sẽ tận tình phát thông cáo làm tuyên truyền một cách chuyên nghiệp, khiến cho fan đau lòng. Trong khi thế hệ nếu trong kịch bản là cảnh diễn ở động băng sẽ thực sự vào động băng dưới lòng đất mà thực diễn. Đúng thật là không thể so sánh.

Tuy bị tát một bạt tai cùng với việc diễn dưới động băng thật sự không thể so, nhưng bây giờ nghe Nhan Thế Vũ nói như vậy, cô vẫn không khỏi thốn thức.

- --- Trong thế hệ mới, vẫn tồn tại những người có tâm thái đoan chính [5] khiêm tốn mà chịu khổ muốn quay phim cho thật tốt.

[5] 端正 – Phong thái đường hoàng. (Theo Baidu)

Đi thêm được một lúc, đi ngang qua tiệm thuốc. Tạ Thanh ngẫm lại, nói Nhan Thiên Vũ chờ cô trong chốc lát, chính mình vào tiệm thuốc.

Cô hỏi nhân viên cửa hàng có thuốc tiêu sưng, kết quả nhân viên nói hôm nay đoàn phim nào đó xảy ra sự cố nhỏ, làm cho nhiều người bị thương nhẹ, đã bán hết rồi.

Cô lại hỏi: “Vậy có túi chườm đá không?”

Nhân viên cửa hàng liền đưa cho cô một cái túi chườm nước đá. Tạ Thanh cầm túi chườm nước đá ra, Nhan Thiên Vũ quay người lại, cô trực

tiếp đem túi chườm đá đặt lên mặt cậu.

“Cái gì vậy? Lạnh quá!” Sau hồi ngần ngừ chẳng hiểu mô tê gì, Nhan Thiên Vũ cảm thấy lạnh, run run một cái, né tránh.

Tạ Thanh cười, đem túi chườm đá ném cho cậu: “Chườm đi.”

- - quá trình chườm túi đá lên mặt tổng cộng cũng không đến ba giây, nhưng Hoàn Điểm không hổ là trung tâm giải trí duy nhất của cả nước, chỉ trong ba giây này, trong một góc tối tăm không đáng chú ý, camera đã chụp ra chín bức ảnh.

Ngay trong đêm, chín bức ảnh này liền xuất hiện trên Weibo. T

Bóng đêm thực sâu, hình ảnh ảm đạm, bốn góc của túi chườm nước đá không nhìn rõ được, hiệu quả rất giống như Tạ Thanh đang sờ mặt Nhan Thiên Vũ.

Đăng Weibo cũng không tính là một tài khoản chuyên tin tức giải trí quá nổi danh, trong giới giải trí loại tài khoản này thật thường thấy, toàn bộ đồng đội sau lưng thực bình thường không có tiêu chuẩn gì, cũng không thể chộp được những sự tình có sức hút gì, cũng không thể so sánh với những tờ báo chuyên săn tin tức giải trí khác.

Cho nên, nếu nói một cách bình thường, thể loại tài khoản không thể đem lại tin tức có tí dinh dưỡng hay nóng sốt thì không thể nào có khả năng nổi tiếng, bình thường cũng chỉ nhận được vài trăm chia sẻ, trong đó có hơn một nửa là do chính mình mua thủy quân, một nửa khác trào phúng tin tức.

Những tấm hình này, theo đạo lý không thể nào nổi được, bởi vì trong giới giải trí danh tiếng của Nhan Thiên Vũ cũng không đủ.

Đừng nói là những bức ảnh thân mật này gây ra tranh cãi, ngay cả những ảnh ‘nóng’, đánh bạc hay chơi thuốc, đa số bình luận của người ta đại khái sẽ là: Người đó là ai?

Nhưng bất đắc dĩ là gần đây Tạ Thanh lại nổi.

Từ đến việc thắng kiện, lại đến tái bản, khai máy, độ hot của cô trên mạng chỉ tăng chứ không hề giảm.

Vì thế nhanh chóng có người nhận ra: Đây không phải là vị đại thần văn học mạng Ngọc Ly hay sao?

Ngay sau đó quần chúng vây xem cũng bắt đầu tò mò.

Mọi người nhìn qua thấy cũng không có vấn đề gì, nghi hoặc lớn nhất chỉ là “Ngọc Ly đại đại cùng Lục Thành chia tay rồi sao?”. Hơn nữa còn rất thích nghe ngóng.

-- Đại thần văn học mạng vừa có tài lại vừa xinh đẹp yêu đương cùng tiểu thít tươi, so với đại thần cùng người đại diện văn học càng có thể thỏa mãn ảo tưởng của đám người vây xem hơn.

Tuy cái này cũng không quá bùng nổ trên Weibo nhưng cũng xuất hiện trên hot search Weibo. Bò từ hạng bốn mươi lên, vẫn luôn bò đến thứ mười hai mười ba.

Mấy ngày nay Lục Thành rất bận, biết được chuyện này là do Sở Tụng gửi screenshot đến cho anh.

Sở Tụng còn rất tò mò hỏi anh: “Anh với chị dâu chia tay rồi sao?”

Lục Thành: “...”

Lục Thành click mở khung chat WeChat với Tạ Thanh, muốn gọi video nói chuyện với cô một chút, nhưng chần chờ một chút lại thôi.

Rời khỏi khung chat với cô, anh gửi tin nhắn cho Ngô Mẫn: [Mua vé cho tôi đi Hoàn Kiếm chiều nay.]

Ngô Mẫn do dự một lúc, trả lời: [Anh thấy hot search rồi sao lão đại...]

Lục Thành: [Ừ.]

*****

Hoàn Kiếm, một buổi sáng Tạ Thanh đều cảm thấy bầu không khí của đoàn phim quái quái. Giữa trưa lúc ăn cơm hộp nghe được hot search từ chỗ Cổ Văn, cả người ngốc nghếch.

Làm một tác giả văn học mạng, số lần cô lên hot search rất nhiều, mặc dù là vậy, cô cũng không nghĩ tới bản thân mình vì tin bất quái là lên hot search.

- -- Cái này không phải là độc quyền của mình tinh giới giải trí thôi sao?

Hơn nữa, cô cùng Nhan Thiên Vũ có cái gì đáng giá để nói đến chứ?

Ấn cái chườm nước đá chỉ đùa một chút, nếu ở hai trăm năm trước đại khái có thể khẳng định đây chính là tiếp xúc thân mật. T

Nhưng mà bây giờ đã là năm 2019.

Nội tâm của cô chế nhạo không ngừng, ngoại trừ cái đó, cũng thoáng có chút hoảng hốt.

Làm một tác giả, cô thật không biết phải đối phó với ‘tin nóng’ này như thế nào, không có chút nào suy nghĩ qua.

Quan trọng hơn, cô không biết Lục Thành có thấy qua chưa.

Nếu thấy hẳn sẽ nghĩ như thế nào?

Nếu chỉ xem ảnh chụp, hình như là thực thân mật.

Hơn nữa cô còn cười, cười đến thực vui vẻ tự nhiên.

Bản thân cô thì biết đó là cười khi đang đùa dai, là người lớn tuổi đối với người nhỏ hơn cười, nhưng hẳn không biết.

Một loại cảm giác bất an vừa xa lạ vừa quen thuộc nảy lên trong lòng, cô cân nhắc thật lâu, mới nhớ tới đó là cảm giác cô thường có khi còn nhỏ.

Khi đó cô ở cùng với ba mẹ, tính tình của ba mẹ đều không tốt. Mỗi khi làm sai chuyện gì, cho dù là vô ý cô ít nhất sẽ gánh chịu một trận quở trách.

Sau nhiều lần bị quở trách, đối với những loại sự tình này cô liền theo phản xạ có điều kiện mà sợ hãi.

Lại làm sai gì đó, cô sẽ tưởng tượng kết quả dựa vào những gì cha mẹ mình làm trước đó, tưởng tượng loại căm ghét này trong mắt bọn họ, sau đó tâm tình giảm sút, và cảm thấy bản thân mình vô dụng.

Nếu không phải do mà y tiếp tục sai lầm, cha mẹ mà y làm sao có thể không thích mà y chứ?

Trong lớp học, trẻ con sẽ được dạy dỗ khái niệm về tình thương của cha mẹ, cho nên trong những lúc cha mẹ không thích mình dễ dàng sinh ra những suy nghĩ như vậy.

Đây chính là ngọn nguồn ban đầu của hết thảy tự ti của cô.

Nếu sau này không có dọn đến ở cùng với ông bà nội, cô cũng không dám tưởng tượng bộ dáng của mình hiện tại sẽ như thế nào.

Mặc dù đã tránh thoát hoàn cảnh kia nhưng cô cũng rõ ràng, bóng ma này chưa hoàn toàn tan đi. Thậm chí ngay cả bóng ma do thời đi học mang lại, cũng có quan hệ với cái này.

- -----Nếu không phải tuổi thơ của cô như vậy, sau khi học xong sơ trung cô đại khái sẽ tự tin hơn một chút, hòa hợp với tập thể hơn một chút, khiến cho người khác thích mình hơn một chút, cũng chưa chắc sẽ bị khi dễ một cách thảm hại như vậy.

Nhưng mà bi kịch thường thường chính là một vòng lại một vòng kết nối vào nhau như vậy.

Mà người ta một vòng lại một vòng vướng mắc, càng vướng mắc nhiều càng khó thoát ra.

Cố Văn nhìn đến biểu tình của cô, thương xót mà đem hộp cơm trứng sủi chảo chia cho cô một cái: “Đám paparazzi này chính làm đám người đáng ghét, chị đừng nóng giận, trước hết gọi điện cho anh rể đi?”

Tạ Thanh như mới tỉnh từ trong mộng, lập tức gọi điện thoại cho Lục Thành.

“A lô?” Lục Thanh bắt máy chỉ sau một giây, Tạ Thanh thấp thỏm lo âu, không biết nói với anh chuyện này như thế nào.

“Lục Thành...” Giọng nói của cô chột dạ, “Cái kia... em...”

Đầu bên kia Lục Thành nhẹ nhàng ho khan một chút: “Anh thấy hot search.”

Tạ Thanh lâm vào trầm mặc.

Lục Thành đoán hiện tại tâm tình của cô rất kém, cũng trầm mặc xuống, muốn cho cô bình tĩnh một chút.

Nhưng cô lại mở miệng, hẳn nghe được giọng nói của cô run lên: “... Anh giận sao?”

Rất nhẹ, nhưng rõ ràng là đang run rẩy.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 53

Lục Thành hơi dừng lại.

Căn bản hắn không coi chuyện này có gì đáng kể, bởi vì Tạ Thanh không phải là dạng người có thể một chân đạp hai thuyền như vậy.

Nhưng ngữ khí của cô cẩn thận như vậy, làm cho phần tự tin vốn có của hắn bị lung lay.

Hắn còn chưa nói ra lời nào, sau một chút trầm mặc ngăn ngui, nghe được Tạ Thanh nói tiếp: “Chờ em về Bắc Kinh lại nói sau.”

Nói xong, cô ngắt điện thoại.

Một câu “Anh đang trên đường đi” cũng bị ghen ở cổ họng.

Buông di động, Tạ Thanh cảm thấy cả người vô lực.

Cẩn thận ngẫm lại, kỳ thật bọn họ cái gì cũng không có làm, trong nháy mắt khi hắn mở miệng nói nói nhìn thấy hot search, cô liền hoàn toàn luống cuống.

Sau một lúc lâu im lặng ngời đó, Tạ Thanh đi tìm đạo diễn: “Hà Đạo, hôm nay tôi không thoải mái, muốn về trước nghỉ ngơi một chút.”

Trong đoàn phim này không có bất kỳ diễn viên quá nổi tiếng nào, trừ đạo diễn ra, Tạ Thanh được tính là người có tiếng tăm lớn nhất.

Đạo diễn nhanh chóng đáp ứng: “Được được được, không có việc gì, hôm nay quay phim thuận lợi, cô về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong yêu cầu trợ lý an bài xe cho Tạ Thanh, đưa cô về khách sạn.

Trở về phòng, Tạ Thanh ngây ngốc ngồi ở mép giường.

Vốn dĩ cô muốn ngủ một giấc, nhưng sau khi về phòng, đầu óc không hiểu sao lại trống rỗng.

Buộc chính mình suy nghĩ đến chuyện hot search, cô cảm thấy bản thân mình nói chớ về Bắc Kinh lại nói là đúng --- tuy rằng lời nói này chỉ như đang trốn tránh, nhưng cách thêm mấy ngày, hai người có thể bình tĩnh lại một chút cũng tốt.

Căng cứng ngồi một lát, Tạ Thanh kéo lại màn cửa.

Bức màn của khách sạn rất dày, sau khi kéo màn che kín bầu trời, toàn bộ căn phòng đen đặc.

Cô nằm trên giường, mở to mắt nhìn chăm chăm vào bóng tối, ngẩn ra cho dù bây giờ đang là buổi trưa.

Cho đến khi chuông cửa vang lên, Tạ Thanh thở phào một cái, ngồi dậy, đi mở cửa.

Cửa phòng mở ra, ánh sáng vàng ấm áp ngoài hành lang in bóng một người, lại mở ra một chút, cô thấy rõ người bên ngoài là ai.

Sợ hãi trong tiềm thức làm cho cô kinh sợ thối lui nửa nước, tiếng “Két” của xích an toàn vang lên.

“...Thanh Thanh?” Lục Thành nhìn cô.

Cô mở miệng, giọng nói nghèn nghẹn: “Sao anh lại tới đây?”

Lục Thành nhăn mi.

Cảm xúc của cô rất kỳ quái, hơn nữa, cô cũng không có lập tức mở khóa an toàn cho hăn vào.

Lục Thành duỗi tay giữ cửa: “Để anh vào rồi nói?”

Tạ Thanh hơi khựng lại, im lặng không lên tiếng mà mở khóa an toàn.

Hai tay cô đang run lên.

Kỳ thật cô không cần khẩn trương như vậy, cho dù tiềm thức quấy nhiễu, cô cũng thanh tỉnh biết Lục Thành không có khả năng sẽ động thủ với cô cũng không có khả năng điên cuồng mắng nhiếc cô.

Nhưng cô không cách nào khắc chế được.

Qua cánh cửa này, cô nhìn thấy hăn, trong đầu hiện ra ấn tượng mơ hồ của cha mẹ. T

Ánh mắt của Lục Thành dừng trên cánh tay run rẩy của cô, chờ khóa mở ra, hăn đẩy cửa ra, đưa tay bắt lấy tay cô.

Cô nhẹ tránh theo bản năng, hoảng sợ ngẩng đầu, biểu tình của hăn nghiêm túc mà ... cúi đầu hôn lên trán cô một cái.

Rồi sau đó đánh giá cô hỏi: “Có chuyện gì vậy? Ngoài hot search còn có chuyện gì khác sao?”

“... Không có.” Cô lắc đầu.

“Vậy tại sao cảm xúc của em lại kém như vậy?” Hăn vừa nói vừa mở đèn, trong phòng lập tức sáng rõ, có vẻ sắc mặt cô càng thêm trắng bệch.

Cô nhắc nhắc mi mắt: “Anh không tức giận?”

“Tức giận chứ, anh vừa mới đi có mấy ngày mà em đã gây ra tai tiếng?” Lục Thành cười ra tiếng, “Mau dỗ dành anh đi, bằng không anh náo loạn.”

Còn chưa nói xong, mặt cô đánh vào ngực hắn. Eo của hắn cũng bị ôm chặt lấy, nghe được tiếng nhẹ nhàng nước nỡ.

- --- chuyện này... có lớn như vậy sao?

Biết rõ cô đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn Lục Thành thật sự không rõ cảm xúc của cô có thể dao động kịch liệt như vậy, cứng đờ, cũng ôm lấy cô.

Tay hắn ở sau lưng cô khẽ vuốt, giọng nói dịu dàng: “Không có việc gì, không có việc gì. Chính là paparazzi nhảm chán, em đừng có để ý đến bọn họ.”

Một lúc lâu, cô vẫn không buông tay.

Tay anh cũng sát sao ôm lấy lưng cô: “Thanh Thanh.”

Cô dạ một tiếng.

Hắn nói: “Anh đói bụng.”

Phì cười một tiếng, Tạ Thanh nín khóc mỉm cười, buông ra hắn lau lau nước mắt: “Chúng ta đi ăn cơm, em mời.”

Lục Thành: “Ai, làm sao còn khách sáo như vậy?”

“Dỗ dành anh nha.” Biểu tình của cô thành khẩn.

Nói xong đi rửa mặt, lại thay đổi quần áo, hai người cùng nhau ra cửa tìm quán ăn.

Lục Thành trực tiếp chạy tới, cơm trưa chưa ăn, cơm chiều cũng chưa ăn, thật sự đói bụng.

Chọn mấy món rau xào, hẳn ăn cơm cực kỳ chuyên chú nghiêm túc.

Tạ Thanh không đói, ngồi đối diện vừa gấp đồ ăn cho hẳn, vừa cẩn thận kể lại sự tình đã trải qua.

“Em lấy túi chườm nước đá vỗ lên mặt cậu ấy một cái, thật sự.” Cô nói bực bội thở dài, “Thế nhưng đã bị chụp lại rồi.”

Lục Thành cắn một miếng rau của ngâm giấm, cười khế: “Chuyện đó paparazzi thật là có bản lĩnh.”

“Hơn nữa hôm đó em ở cùng Nhan Thiên Vũ trong giây lát thôi, từ khách sạn đến quán ăn.” Cô lại nói.

Lục Thành bắt đặc dĩ lắc đầu.

Tạ Thanh thở dài: “Xem ra về sau ngay cả đi đường đều phải cẩn thận một chút.”

“Không cần.” Anh cười nhạt, “Chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có ngàn ngày đề phòng cướp, cho dù em cẩn thận kiểu gì cũng không được, không có khả năng yêu đương liền không tiếp xúc với bất kỳ người khác phái nào khác.”

Nếu cô ấy thực sự như vậy, có phải là anh có dự vọng khống chế đầy biến thái không.

Ăn xong một miếng sườn, hẳn nói tiếp: “Loại sự tình này sẽ được giải quyết ổn thỏa, em không cần phải khẩn trương như vậy.”

Tạ Thanh: “Giải quyết như thế nào?”

Hắn phong khinh vân đạm mà cười, bình tĩnh từ tốn mà uống canh, chính là không nói cho cô.

Nhưng ngay buổi sáng hôm sau, cô liền biết.

Cô lại một lần nữa lọt vào hot search, vẫn là chín bức ảnh. Trong chín bức ảnh này có bức cô cùng hắn ăn cơm, có ảnh cô cùng hắn đi trên đường, cũng có ảnh cùng nhau đi vào khách sạn.

Tự kèm theo chính là [Bạn trai của Ngọc Ly có mặt ở Hoàn Kiếm, chuyện xấu tự sụp đổ.]

Tạ Thanh vừa nhìn thấy liền biết hot search này khẳng định là do hắn mua. Hắn mua cái tài khoản Weibo chuyên đưa tin bát quái này so với cái nhóm người lan truyền tin nóng kia có tiếng tăm hơn nhiều, hot search truyền đi cũng rất rộng.

Nhưng chỗ cô để ý chính là: “Bạn trai Ngọc Ly’?” Nói xong bốn chữ này chặc lưỡi một cái, “Anh viết ‘Ngọc Ly Lục Thành’ không phải là được rồi sao?”

Lúc này Lục Thành lười biếng nằm trên giường, dùng iPad xem văn kiện, nghe được lời cô nói, trả lời: “Không được.”

“Anh là một người đại diện, đứng phía sau hậu trường. Người xuất hiện trước công chúng Ly Đại, em vẫn là nên hưởng thụ đi.”

Tạ Thanh hi hi cười một tiếng, bò lên cạnh anh: “Anh nghe qua Quỳnh Dao thân chưa?”

Lục Thành mờ mịt: “Cái gì thân?”

“Nghe nói năm đó sau khi Quỳnh Dao kết hôn, bởi vì nổi tiếng hơn chồng mình quá nhiều, tất cả mọi người quan tâm đến chồng bà đều gọi là

‘Quỳnh Dao tiên sinh’”.

Nhưng dựa theo suy nghĩ thông thường, người ta sẽ gọi người phụ nữ theo họ của người chồng, gọi là “xx phu nhân”, đặc biệt là là niên đại trước.

Lục Thành nghe ra cô đang trêu chọc, tầm mắt dịch đến mặt cô, híp mắt nhìn cô vài giây.

Sau đó, hãnh cho cô một câu nói kinh điển của tổng tài bá đạo: “Cô gái à, cái loại khiêu khích này của em rất nguy hiểm.”

Vào ban đêm, hãnh liền cho cô xem màn trình diễn một chút cái gì gọi là “rất nguy hiểm”.

Hãnh ăn vạ trong phòng cô không chịu rời đi.

Tuy rằng cô đã dọn vào nhà hãnh, nhưng vẫn luôn là mỗi người một phòng, nhiều nhất chỉ là ngủ trưa nằm bên nhau ngủ một lát.

Hiện tại hãnh trưng ra bộ dáng ‘đêm nay anh phải ngủ nơi này’, Tạ Thanh cảm thấy tuyệt đối không được!

Rất sợ hãnh ‘lau súng cướp cò’...

Tuy rằng đã nói chuyện yêu đương lâu như vậy, khách quan mà nói, phát sinh một chút cái cốt truyện ‘tiểu thuyết của trong nước tuyệt đối không được viết, nếu bạn dám viết liền mời bạn vào cục cảnh sát uống trà’ cũng không phải là không được, chỉ có điều là cô còn chưa chuẩn bị tốt.

Cô ngồi mép giường túm hãnh: “Anh nhanh về phòng ngủ đi!!!”

Lục Thành duỗi thẳng tay chân dài, thật là một người to lớn, nằm nhào lên giường của cô: “Anh không, em kéo anh đi ném đi.”

Căn bản là lấy kịch bản bá đạo tổng tài để diễn, cứ như vậy biến thành một người chơi xấu một cách không biết xấu hổ.

Cuối cùng, Tạ Thanh khuất phục.

Chủ yếu thật sự là kéo hãn không được.

Hãn ôm lấy cô ngủ, ôm đến mức trước nửa đêm trong lòng cô đều run sợ.

Sau nửa đêm, cô chậm rãi yên tâm.

Xác thật là khả năng kiểm chế của hãn rất khá. Ngoại trừ một số phản ứng sinh lý của bộ phận mẫn cảm mà tiểu thuyết không cho viết kia làm cho cô có chút quần bách khi cảm nhận được, hoàn toàn không có bất kỳ hành động quá phận nào.

Như thế nào lại có một người tốt như vậy?

Trong bóng đêm cô nhìn khuôn mặt đang ngủ say của hãn, hết lần này đến lần khác mà nghĩ như vậy.

Trong lúc cô tứ cố vô thân, hãn đi cùng với cô.

Trong lúc cô cho rằng hãn sẽ nổi giận với cô, cái hãn mang đến vẫn là dịu dàng.

Cô cầm lòng không đặt mà chui vào lòng ngực hãn, muốn lại gần hãn thêm một chút nữa.

Lục Thành ngủ say, cảm giác được cô chui vào lòng ngực mình nhưng vẫn ngủ say không tỉnh, mơ mơ màng màng hôn cô một chút.

Sau đó Lục Thành ở lại Hoàn Điểm, tính toán chờ Tạ Thanh xong việc rồi cùng nhau trở về.

Hai người cùng nhau đến phim trường, lúc Tạ Thanh cùng tổ biên kịch bận sức đầu mề trán thảo luận ‘viết phi trang’, Lục Thành không giúp được gì nhưng thông thường sẽ mở một cây kem ngồi bên cạnh ăn, thỉnh thoảng sẽ đưa qua cho cô cắn một miếng.

Ngẫu nhiên bị Nhan Thiên Vũ nhìn thấy, cái tên nhóc này khoa trương nhếch miệng mà hút khí lạnh: “Thật chua... Ôi răng của tôi!”

Lục Thành mặt lạnh, đem cây kem bỏ vào vỏ kem, sau đó nắm chặt bàn tay, Nhan Thiên Vũ nhanh như chớp bỏ chạy.

Sau đó khi Nhan Thiên Vũ tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông đều nói: “Nếu mọi người cảm thấy sinh hoạt của tôi và Ly Đại khẳng định là nhàm chán. Ai nói nhàm chán có thể tới đoàn phim nhìn thử xem, cô ấy cùng với bạn trai --- ai ui ta nói, thật là quá phận, mỗi ngày đều đến đoàn phim, khoe ân ái, tôi xem đến mức cũng muốn yêu đương.”

Sau khi phỏng vấn được đăng trên mạng, bên dưới có một số lượng không nhỏ các mẹ và các chị gái fan hâm mộ kêu gào: [Không được! Tôi không đồng ý! Cậu phải chăm chỉ học tập cho tôi! Sang năm còn thi Đại học!]

Nhan Thiên Vũ tranh cãi trong phần bình luận: [Vậy thì tại sao lúc có tin đồn giữa tôi và Ly Đại mọi người không nói như vậy chứ!]

Fan trả lời: [Cô ấy có thể phụ đạo cho cậu môn Ngữ Văn.]

Nhan Thiên Vũ: “...”

*****

Quay về Bắc Kinh, sinh hoạt của Tạ Thanh và Lục Thành quay về quỹ đạo. Trước một đêm ngày đóng máy <Tổ Nguyệt Phong>, <Chạm đến sao trời> cùng <Vấn Đỉnh cung khuyết> cũng lần lượt kết thúc. <Chạm đến sao

trời> cũng vì là đề tài tinh tú chỉ có thể xuất bản nho nhỏ một chút, nhưng <Vấn Đĩnh cung khuyết> không có gì bất ngờ xảy ra mà ký hợp đồng chuyển thể phim.

Lúc này, Tạ Thanh thực sự đi xem nhà. Dự định thừa dịp chưa có đào hồ mới sẽ làm hợp đồng mua nhà.

Trong nội thành Bắc Kinh mấy khu vực đứng đầu cô cũng đi nhìn qua rồi, cũng đặc biệt quan tâm một chút đến những khu biệt thự gần trường học Quốc tế.

Mỗi lần cô nhắc tới trường học, Lục Thành đều không kiềm chế được mà bật cười.

Cô liền trở nên hung hăng: “Cười cái gì mà cười! Mua nhà là chuyện lớn như vậy, khẳng định phải mua cho đúng chỗ không phải sao.”

Ý tứ cũng những lời này là cô không thật sự suy xét đến những chuyện xa như vậy.

Mỗi lần Lục Thành đều phụ họa: “Đúng đúng đúng, em nói cái gì cũng đúng.”

Nhưng cô đúng là không kìm nén được mà tưởng tượng đến hôn lễ rồi lại tưởng tượng những chuyện khác.

Hơn nữa cô cảm thấy cái loại cãi cọ này, hần căn bản là không tin.

Khi <Tố Phong Nguyệt> đóng máy, hai người quay về Hoàn Kiếm, tham gia nghi thức đóng máy.

Hôm nay có rất nhiều truyền thông, Tạ Thanh là tác giả nguyên tác gây được rất nhiều chú ý, một lần bị truyền thông vây quanh.

Quen thuộc với chuyện đứng ở hậu màn, Lục Thành khoanh tay đứng một bên nhìn cô, nhìn cô đứng trước màn ảnh nói chuyện một cách tự nhiên hẳn cảm giác rất có thành tựu.

Đóng máy nhận được nhiều bình luận tích cực trên mạng, vô luận là bản thảo do truyền thông đăng lên hay bản thảo do bọn họ đưa ra đều được sự hưởng ứng không tồi.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên xuất hiện một đề tài kỳ quái.

- -- trên Weibo đột nhiên xuất phát một tin đồn người đại diện của tác giả cùng với website đại diện thu nhập bao nhiêu.

Cái này rất kỳ quái.

Tuy rằng mấy năm này ngành văn học mạng phát triển với khí thế hùng hực, nhưng mỗi khi có thu nhập, mọi người đều chỉ chú ý đến thu nhập của nhóm tác giả. Người đại diện cùng trang web đều thuộc về những nhân vật hậu màn, không trực tiếp tiếp xúc với công chúng, thông thường sẽ không gây ra bất kỳ chú ý nào.

Nhưng lần này, trận thảo luận này thế nhưng lại vô cùng nhiệt liệt.

Đề tài bắt đầu việc những năm gần đây mạng Thủy Sơ Trung Văn và Ngọc Giang Văn học Thành là nơi có năng lực ký kết hợp đồng điện ảnh, từng bước một thảo luận lan dần đến tình huống của những sàn đăng truyện khác.

Rất nhiều sàn đăng truyện cực kỳ xấu hổ khi bị dư luận chỉ trích, đặc biệt là khi một trang web lộ ra một tờ thỏa thuận bán đứt toàn bản quyền tác phẩm của tác giả trong vòng 50 năm, bọn họ rơi vào khủng hoảng quan hệ công chúng.

Sau đó tiến thêm một bước, dù Lục Thành không lập website nhưng rốt cuộc cũng rơi vào tầm ngắm của cư dân mạng.

Không biết là ai gây ra sóng gió, theo nguồn tin nóng độc quyền là bản quyền của Tạ Thanh, Lục Thành đều đút túi mấy trăm vạn.

Nếu như không xem qua tổng ngạch hợp đồng là bao nhiêu, chỉ nhìn con số đơn thuần này, mức này xác thực là vô cùng lớn, khiến cho anh bị dán mác ‘gian thương vô lương tâm’. Lại bởi vì hai người đã sớm công khai quan hệ, rất nhiều thuyết âm mưu cũng theo đó mà nổi lên, cho rằng anh đã tẩy não cho Tạ Thanh, mà Tạ Thanh cực cực khổ khổ viết văn lại vì người khác mà may áo cưới, bị hố thực sự thảm mà còn giúp người ta kiếm tiền.

Ngay cả Tạ Thanh cũng cảm thấy cái hướng đi này quá sức kỳ quái.

Đối với những lời nói đến Lục Thành, loại sự tình này cũng có dấu vết để lại. T

Những chuyện xấu xa của những trang web trong ngành cũng không phải là chuyện gì mới mẻ, rất dễ dàng mà khiến cho dư luận tức giận khi bôi đen những người đang được cho là người tốt, hàng năm những chuyện đại loại như vậy có thể xảy ra đến mấy lần.

Cư dân mạng cùng độc giả vô cùng căm phẫn, vì bảo hộ tác giả mà mình thích tự nhiên sẽ hòa theo mà mắng. Nhưng kỳ thật, mỗi lần có chuyện này xảy ra, luôn có những blogger lớn nhìn có vẻ chính nghĩa, kỳ thật là chính mình cũng lập web, phần lớn so với người đang bị bôi đen càng đen hơn gấp bội.

Cư dân mạng cùng với độc giả cũng sẽ không đi đào sâu, vĩnh viễn cũng sẽ không biết là những gì mình mắng cuối cùng là có đúng hay không.

Nhưng những người làm việc trong ngành cùng những tác giả có đủ tâm niên đối với chuyện này vô cùng rõ ràng.

Cho nên loại sự tình này, không trách được vì sao hẳn nhìn thấy quen thuộc.

Chỉ là lúc này đột nhiên nháy ra một người bơi đen hẳn là ai đây?

Hắn suy nghĩ một lúc, không chỉ nghĩ tới Khởi Văn – ‘kẻ thù không đội trời chung’, còn có Đào Nhiên có mối thù ‘cá nhân’ cũng đã nghĩ qua, nhưng không ai có thể làm được một cách thông suốt như vậy.

Những tiền lệ trong quá khứ đã có thể chứng minh đầy đủ, loại dư luận này đối với những website mà nói luôn có thể vượt qua.

Nói cho cùng tác giả muốn sống được phải dựa vào web truyện.

Những trang web chân chính là kẻ ác cũng chưa chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, anh không cần phải lo lắng.

- --- điểm này hẳn Khởi Văn cũng rõ ràng.

Xuất bản Khởi Văn sau khi liên tiếp thua kiện cùng vi phạm hợp đồng, đã sắp phải giải thể. Tiền còn sót lại, là một người đều sẽ chi tiêu một cách khôn ngoan[1].

[1] Từ gốc - 都会花在刀刃上 – Hoa trên lưỡi dao thương, có thể hiểu là tiền bạc có hạn cần phải có kế hoạch chi tiêu đúng đắn.

Đến nỗi Tổng công ty Truyền thông Khởi Văn, thật ra cũng không hề tỏ ra vì một cái công ty con mà cùng anh phân cao thấp.

Hắn đã gặp qua Tổng Giám đốc của Truyền thông Khởi Văn, không thể kết luận là là người tốt kẻ xấu, nhưng ít ra là một người thanh tỉnh.

Mà Đào Nhiên, đối mặt với mười năm đóng băng.

Trong mười năm này cô ta có thể ứng được khoản tiền đặt cọc nhuận bút, nhưng chỉ khi nào hấn gật đầu đồng ý. Nếu không cô ta sẽ không có bất kỳ tài nguyên nào, hạng mục điện ảnh linh tinh cũng vô duyên với cô ta.

Lúc trước số tiền cô ta kiếm được cũng có hạn, sẽ không vô tâm mà bỏ tiền ra khiêu chiến với hấn.

Cho nên sẽ là ai chứ?

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 54

Trên mạng bơi đen đến oanh oanh liệt liệt, nhưng không thể nghĩ được là ai cũng không có biện pháp gì.

Lục Thành chỉ có thể giống như những công ty lúc trước bị bơi đen lựa chọn im lặng chống đỡ.

Tạ Thanh muốn dùng tài khoản Weibo cá nhân đăng đàn giải thích một chút, cũng bị hấn ngăn cản, hấn cảm thấy lúc này cô ra mặt sẽ gây ra tác dụng ngược lại.

Tạ Thanh chỉ an tâm mà nghĩ đến truyện mới, viết ra cốt truyện, cầm đi thảo luận với Lục Thành: “Em muốn viết đề tài hiện thực.”

Lục Thành duỗi tay tiếp nhận: “Đề tài giống như <Cảnh xuân năm ấy> sao?”

Cô lắc đầu: “Càng hiện thực hơn một chút.”

Hiện tại tiếng tăm của cô rất lớn, tiền cũng kiếm được không ít, muốn vì quê nhà mà làm một chút chuyện.

Nhà cô ở Vĩnh Châu, Hồ Nam. Khi còn nhỏ, tình hình kinh tế của Vĩnh Châu thực sự là không tốt lắm. Mỗi khi tình ban hành chính sách giúp đỡ người nghèo, Vĩnh Châu là đối tượng trọng điểm giúp đỡ. T

Kỳ thật cho tới bây giờ, trong thành phố không lớn có đến chín trăm thôn bị liệt vào danh sách nghèo khó của quốc gia, nhưng so với trước đó,

thật sự đã khá hơn nhiều.

Là một người sinh ra và lớn lên ở Vĩnh Châu, Tạ Thanh chính là lớn lên cùng sự thay đổi đó.

Lúc còn rất nhỏ, cô nhìn được đường đất chậm rãi biến thành đường nhựa, ven đường chậm rãi có đèn đường.

Tới khi hơn mười tuổi, nhìn thấy khai trương cửa hàng của chuỗi thức ăn nhanh nổi tiếng quốc tế tại thành phố --- cô vĩnh viễn sẽ nhớ rõ cái cửa hàng KFC kia.

Theo Tạ Thanh, những cái này hẳn là được ghi chép lại.

Văn hóa nhân loại sở dĩ huy hoàng xán lạn, phần lớn là nhờ những ghi chép kia. Cho dù là tác phẩm tư liệu lịch sử được ghi nhận một cách tỉ mỉ xác thực đáng tin cậy vẫn không thể thiếu nghệ thuật gia công văn học.

Cũng nhờ những văn tự đó, người thời nay mới có thể có biết được sự kiêu ngạo của các chiến sĩ La Mã cổ đại, chuyện giết chóc của những vị thần Hy Lạp và nền văn minh Lưỡng Hà của Babylon cổ đại.

Nhưng đem so Vĩnh Châu với những câu chuyện này, thật sự quá nhỏ bé.

Nhỏ đến mức, ấn tượng của rất nhiều người trong nước đều chỉ có dừng lại ở cậu kia của Liễu Tông Nguyên “Vĩnh Châu chi dã sản dị xà[1]”.

[1] Vĩnh Châu có thiên nhiên hoang dã, có rất nhiều loại rắn.

Nhỏ đến mức khi Tạ Thanh tạm thời nghỉ học ngày đêm đọc sách, cũng chưa đọc được không quá vài trang nói về chuyện này.

Lúc đó Tạ Thanh liền có chút không phục, lén lút mà suy nghĩ, nếu một ngày cô có thể viết tiểu thuyết, nhất định phải viết đến chuyện của quê

nhà.

Cô còn vì thế mà tra tài liệu trong một thời gian dài, cái gì mà chính sách giúp đỡ người nghèo, cái gì mà Vòng đai kinh tế Trường Giang, nghiêm túc mà tìm hiểu thật nhiều.

Thật là chờ đến khi mình thực sự làm tác giả rồi, cô lại nhất thời không quan tâm.

Một là bởi vì động não quá nhiều, câu chuyện của <Thanh Châu Lục> có bối cảnh to lớn lại kích thích, là tác giả cô cũng cảm thấy sáng khoái hơn;

Hai là thể loại này phát sinh ở một thành phố nhỏ kể về câu chuyện hiện thực, thực sự không có chút độ nóng, so với tinh tế vẫn còn lạnh hơn.

Muốn viết loại đề tài lạnh như vậy, phải chuẩn bị tốt tâm lý là tốn thời gian rất lâu không có thu được đồng nào, vào thời điểm phải vì chén cơm manh áo mà phát sầu thực sự là không có tự tin mà viết.

Nhưng mà hiện tại, không phải là cô không thiếu tiền sao?

Nếu không phải xem phòng đến một nửa cô mới ý thức được mình không đạt được tiêu chuẩn để mua nhà ở Bắc Kinh, cô liền có thể đặt cọc mua nhà Bắc Kinh.

Tạ Thanh liền nghĩ, nên viết xuống áng văn này đi.

Cốt truyện giao cho Lục Thành, cô ngồi một bên, chờ hắn đưa ra kiến nghị.

Trước bàn làm việc, Lục Thành nhìn đến cốt truyện nhìn đến mức tâm tình phức tạp.

Mặc dù có <Cảnh xuân năm ấy> làm nền, hẳn không hề nghĩ tới chuyện Tạ Thanh còn có tính toán viết loại văn này.

Tuy rằng bây giờ ngày càng nhiều người nói “Internet chỉ là một vật dẫn, không nên cố tình phân chia văn học mạng và văn học truyền thống”, nhưng áng văn này cũng thật sự không phải là văn học mạng.

Cho nên đứng ở góc độ khách quan, áng văn này thật sự là không viết là tốt nhất.

Cho dù <Cảnh xuân năm ấy> chính là hiện thực u ám, cũng là một phần nào đó thuộc văn học mạng, nói anh cấp chút tài nguyên vẫn là có thể.

Nhưng cái này, hẳn nghĩ đem nó đăng nhiều kỳ ở chỗ nào thích hợp cũng không thể nào nghĩ xong.

Đăng hằng một chút, Lục Thành uyển chuyển hỏi: “Em nghĩ như thế nào mà lại muốn viết đề tài này...”

“Vẫn luôn muốn viết.” Tạ Thanh cười một cái, “Em cảm thấy miêu tả quá trình trưởng thành của quê nhà thật lãng mạn.

“...” Hẳn nhận ra ngay cả bản thân mình đôi khi cũng không thể nào hiểu được mạch suy nghĩ của các nhà văn.

Cô lại nói: “Anh có biết bút danh của em đến từ đâu không?”

Lục Thành: “Từ đâu?”

“Ngọc là ngọc trong quỳnh lâu ngọc vũ, ly là ly trong hàng rào thưa thốt.” Cô gằn từng chữ một nói, “Quỳnh lâu ngọc vũ là một trí tưởng tượng không thể tưởng, hàng rào thưa thốt chính là thực tế trên mặt đất.”

Sự ngây cuồng của tuổi trẻ lúc yêu mặc sức tưởng tượng tương lai.

Khi đó cô nghĩ, sớm muộn gì cũng có một ngày mình trở thành một nhà văn có chiều sâu được hoan nghênh.

Muốn có chiều sâu thì không thể nào có được trí tưởng tượng không thể tưởng.

Lục Thành đem những lời nói sớm đã chuẩn bị tốt trong đầu đều nuốt vào.

Nếu cô tâm huyết dâng trào đột nhiên muốn thâm cao một chút, hẳn có thể thử khuyên can cô; nhưng nếu đây là cái cô đang theo đuổi hẳn không thể can thiệp được.

Muốn viết thì viết đi, dù sao mọi chuyện lớn đều đã được giải quyết.

Nhiều lắm cũng chỉ là tác phẩm sẽ không quá thành công.

Có được bao nhiêu nhà văn có thể đảm bảo tất cả những bộ mình viết đều thành công chứ? Ngay cả Tolkien tác giả viết ra siêu phẩm như <Chúa tể những chiếc nhẫn> cũng có những tác phẩm ít người biết đến.

Hắn đem cốt truyện trả lại cho cô: “Viết đi... Anh sẽ cố gắng để em đi tranh giải.”

“Không sao cả.” Tạ Thanh cười cười, “Em biết cái đề tài này lạnh, chỉ là viết vì chấp niệm mà viết một chút, thành tích có được hay không em không để bụng.”

Từ hôm đó trở đi, Tạ Thanh liền tiến vào trạng thái vùi đầu sáng tác.

Tác phẩm theo hướng hiện thực lúc viết cô có chút ngượng tay, nhưng cũng may bối cảnh thực sự là những gì cô trải qua cho nên viết cũng khá thuận lợi.

Trên mạng đánh nhau sau một hồi âm ỉ trên mạng, rốt cuộc cũng bắt đầu hạ nhiệt.

Giới giải trí vừa lúc lại đưa ra tin tức bát quái về một minh tinh mới ra mắt, độ chú ý cũng giảm đi không ít. T

Trong lúc mọi người bắt đầu bị mọi người quên lãng, lại xuất hiện thêm một chuyển biến mới.

Một kênh truyền hình nổi danh với những chuyên mục đời sống, lại tung ra một đoạn phim giới thiệu nhằm quảng bá cho chương trình mới.

Trong đoạn phim giới thiệu, đối tượng của kỳ phỏng vấn này là một vài người đàn ông trung niên.

“Căn bản lúc ấy em trai tôi không biết cô ấy mang thai, cũng đã lập gia đình.”

“Sau khi đứa nhỏ này sinh ra, trong nhà một chút cũng không an ổn. Em trai tôi ly hôn, công việc ở Bắc Kinh cũng không có.”

“Nhưng dù sao cũng là một đứa trẻ, chúng tôi vẫn chăm sóc nó, mọi người đối xử với nó không tồi.”

“Không nghĩ tới khi nó trưởng thành, đủ lông đủ cánh lại trở thành như vậy. Bây giờ cha nó đang nằm trên giường bệnh, người cũng không thèm thăm hỏi ngay cả điện thoại cũng không thèm tiếp.”

“Đều nói nó kiếm được rất nhiều tiền ở Bắc Kinh, chúng tôi không muốn làm ảnh hưởng đến công việc làm ăn của nó.”

“Chúng tôi không còn biện pháp nào khác mà phải nhờ sự giúp đỡ của chương trình.”

Trong phim giới thiệu phần lớn không có quay người chính diện, mà lại ghép giọng nói cùng với những hình ảnh khác.

Khán giả thấy được một ít ảnh chụp, phần lớn là một cặp cha con. Người cha anh tuấn, con trai cũng mi thanh mục tú [2].

[2] 眉清目秀 – Thành ngữ, dùng để chỉ vẻ ngoài của một người nào đó không tầm thường.

Những ảnh chụp được sử dụng phần lớn đã tương đối cũ, còn là những hình được chụp lúc còn dùng phim cuộn. Độ phân giải có hạn, cũng chỉ có hai màu đen trắng.

Nhưng ngoài ra còn có một bức hình có độ phân giải cao.

Trên bức ảnh, người đàn ông mặc tây trang mang giày da, bên cạnh là một người phụ nữ mặc một bộ lễ phục theo phong cách giản lược.

Mặt hai người đã bị làm mờ đi, nhưng vẫn có thể nhìn ra được chụp trong một dịp trang trọng nào đó.

So với phong cách của người đàn ông trung niên tiếp nhận phỏng vấn có chút không hợp nhau.

Mà ở sau lưng hai người, là một bức poster thật lớn màu sắc rực rỡ.

Trên poster là hình chụp của một vài nhân vật cổ trang gần đây mọi người cũng coi là quen thuộc, phía dưới còn có dòng chữ to: <Tố Phong Nguyệt>.

Vì thế mọi người nhanh chóng phản ứng lại: “Đây là hình chụp ở hiện trường đóng máy phim <Tố Phong Nguyệt>?”

Đúng là chính là ảnh chụp tại hiện trường đóng máy phim <Tố Phong Nguyệt>.

Không chỉ có thể, bức hình có chất lượng cao không có làm nhòe mặt còn được đoàn làm phim dùng làm hình ảnh đi kèm tin tức đóng máy cũng đã đăng lên mạng.

Hai người trên đúng là Lục Thành cùng Tạ Thanh.

Đoạn phim giới thiệu có dự mưu mà bị trở thành nóng sốt, trước khi chính thức phát sóng một ngày, một hòn đá làm cả hồ dậy sóng.

Screenshot của phỏng vấn chất chõng mà phóng lên mạng, từng câu đều là kêu gọi thân tình.

Văn hóa của các nước Á Đông, đặc biệt là Trung Quốc chịu ảnh hưởng sâu sắc với tư tưởng Nho giáo mấy ngàn năm, chữ hiếu này có thể áp chết rất nhiều người.

Huống chi mặc dù nhóm chú bác của Lục Thành cũng không nói nhiều lời về tình huống ở trong nhà rớt cuộc là chuyện như thế nào, nhưng căn cứ nội dung phỏng vấn, mọi người cứ y theo logic chẳng tìm hiểu nguồn gốc mà đua nhau đưa ra chân tướng hoàn chỉnh.

[Thì ra Lục Thành là con của tiểu tam nha.]

[Cũng có khả năng là con trai của bạn gái cũ?"]

[Mẹ của anh ta là tiểu tam không phải là anh ta sai... Nhưng mà bất hiếu như vậy thì...]

[Đau lòng Ly Đại.]

[A a a a a cầu Ly Đại xem chương trình kỳ này!!! Loại đàn ông như vậy không thể được a a a a a!!!]

Kết hợp với những phong ba vừa qua, tất cả mọi người đều biết Lục Thành kiếm lời rất nhiều tiền, giá trị phần nộ càng đang cao.

Weibo chính thức của Văn hóa Thành Thử một ngày bị tag ba vạn lần, chửi mắng công khai, mỉa mai, cần cái gì có cái đó.

Ngày hôm sau Tạ Thanh tỉnh lại từ chỗ Lưu Cẩm mà nghe nói tới chuyện này, đơn giản mà nhìn đống screenshot, muốn đi an ủi Lục Thành.

Tình huống của nhà hần, cô cũng không biết được nhiều lắm, nhưng trong lòng đại khái hiểu rõ, khẳng định không giống như những gì mọi người đang nghĩ.

Lần trước cô đi với Sở Tụng gặp qua một ông chú của Lục Thành mà ông chú kia lúc này cũng xuất hiện trên phỏng vấn, một phen nước mũi cùng nước mắt mà tỏ ra ấm ức.

Nhưng lần trước gặp mặt trực tiếp, cô cảm thấy ông chú kia căn bản là một tên vô lại.

Hơn nữa, mặc dù Lục Thành cùng Sở Tụng thật sự là anh em cùng cha khác mẹ, cũng không thể chứng minh mẹ Lục Thành là tiểu tam hay bạn gái cũ.

Quan hệ của hai anh em này thực sự rất tốt, nếu mối quan hệ giữa hai người mẹ xấu hổ như vậy, bọn họ rất khó có thể như vậy.

Nếu như bỏ qua hết tất cả những điểm này, cô vẫn tin tưởng Lục Thành như cũ.

Nhưng hần đã ra khỏi nhà trước khi cô kịp rời giường, cô gọi cho hần nhưng không có người nhận.

Gọi qua nhiều lần nhưng không có người tiếp.

Gửi tin nhắn WeChat cũng không hề có bất luận câu trả lời nào như cũ.

Khoảng nửa tiếng lại gọi.

“Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

Gọi đến điện thoại văn phòng, Ngô Mẫn nhận điện nói hôm nay Lục Thành không đến công ty.

Còn cẩn thận dè dặt hỏi cô: “Cô với Lục tổng không ở cùng nhau sao?”

Tạ Thanh ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lục Thành không phải là người sẽ tùy tiện lấy cớ mất tích để trốn tránh vấn đề.

Tâm tình Tạ Thanh rối loạn một chút, bình tĩnh một chút, lại tìm Mộc Tử Nam trên WeChat.

“Ngọc Sắc Thanh Thanh”: Tử Nam, em có thể cho chị xin số điện thoại của Sở Tụng không?

Mộc Tử Nam cũng thấy hot search, vừa thấy liền biết cô đại khái vì chuyện trong nhà của Lục Thành mà muốn tìm Sở Tụng, lập tức gửi WeChat cùng số điện thoại của Sở Tụng cho cô.

Thêm Wechat của Sở Tụng, Tạ Thanh nói rõ chuyện bản thân không tìm được Lục Thành có chút lo lắng. T

Sở Tụng gọi video call nói chuyện với cô.

Đưa lưng về một cái cửa phòng, Sở Tụng dùng camera trước chỉ cho cô: “Đêm qua anh trai em đã bị mẹ em gọi về, em nghe hai người cãi nhau một trận sau đó anh ở lì trong phòng không ra.”

Tạ Thanh ngẫm lại hỏi cậu: “Em.. có để ý nếu nói với chị tình huống nhà em một chút không?”

Sở Tụng có chút trầm ngâm: “Có chút phức tạp, cụ thể chị muốn biết cái gì?”

Tạ Thanh gợn gàng dứt khoát nói: “Mẹ của Lục Thành là kẻ thứ ba sao?”

Sở Tụng đưa ra một cái đáp án không hề sai khác với dự đoán của cô, chém đinh chặt sắt: “Không phải.”

Tạ Thanh gật gật đầu lại hỏi: “Có thể gửi địa chỉ nhà em cho chị được không?”

“Được, em sẽ gửi cho chị qua WeChat.” Sở Tụng nói gãi gãi đầu, “Nhưng em cảm thấy hiện tại chị đừng tới đây.”

Tạ Thanh: “Vì sao?”

“Hiện tại anh ấy là một kẻ trộm đau thương, tuy không mất người thân nhưng lại cực kỳ tang thương.” Sở Tụng khịt mũi, “Sáng nay dậy em thấy một phần ba rượu trong nhà sạch bách.”

“...” Tạ Thanh nhíu mày, “Đừng cho anh ấy uống.”

Sở Tụng nghèn nghẹn cười gượng: “Em làm sao quản được anh ấy.”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 55

Sở Tụng nói khiến cho Tạ Thanh nhất thời do dự không biết là có nên trực tiếp đi tìm Lục Thành không. T

Bởi vì trong vấn đề tâm tình không tốt, mỗi một người đều khác nhau. Có người thích người khác nói hết, có người chỉ muốn yên lặng một mình.

Vì lý do an toàn, cô dự định sẽ gọi xe đi đến công ty trước cùng Ngụy Bình cùng Ngô Mẫn thương lượng một chút xem như thế nào mới thích hợp.

Nhưng vừa bước ra khỏi tòa nhà, cô bị người ta ngăn lại.

Những người này đều có bộ dáng của phóng viên, cầm bút ghi âm, đằng sau còn có người vác camera.

Tạ Thanh quét mắt nhìn logo trên áo bọn họ, không phải là phóng viên chính thức của đài truyền hình, hẳn là một loại kênh truyền thông linh tinh nhỏ bé nào đó.

Vài người đuổi theo Tạ Thanh hỏi: “Ly Đại, xin hỏi chuyện trong nhà của Lục tổng cô thấy thế nào?”

“Ly Đại, bây giờ Lục tổng đang ở trong nhà sao?”

Tạ Thanh một mực tránh bọn họ đi về phía bên ngoài của tiểu khu, không tránh khỏi, dừng bước chân: “Các người phỏng vấn như vậy hợp pháp sao?”

Đại khái là không đoán được cô mở miệng liền nói đến cái này, mấy người hơi khựng lại một chút.

Lời nói của Tạ Thanh lạnh nhạt: “Nếu trên mạng xuất hiện nửa chữ nào về cuộc tiếp xúc hôm nay, tôi cho dù có đập nồi bán sắt cũng sẽ kiện chết các người, không tin các người thử xem.”

Nói xong, cô không đợi bọn họ phản ứng, sải bước mà đi ra khỏi tiểu khu.

Mấy người tiểu biên tập trong khoảnh khắc ngăn ngủ hoảng sợ người run lên một chút.

Một người nói “Tôi cho dù có đập nồi bán sắt cũng sẽ kiện chết các người” không có gì đáng sợ nhưng nếu người nói câu này có tài khoản hơn mấy ngàn vạn liền rất đáng sợ.

Vài vị tiểu biên tập căn bản là đối thủ cạnh tranh đột nhiên có thể cảm nhận được sự thâm trầm của nhau, nhìn nhau một cái, im lặng không lên tiếng mà giải tán.

Bên ngoài tiểu khu, Tạ Thanh ngồi lên xe chuyên dùng, không ngừng đầu lên mà hỏi tài xế: “Tôi sửa địa điểm đến một chút được không? Đi Thuận Nghĩa.”

Tài xế gật đầu: “Được, cô đổi đi.”

Tạ Thanh liền mở tin nhắn WeChat Sở Tụng gửi địa chỉ biệt thự ra, chuyển vào phần mềm gọi xe.

Ngày hôm qua chương trình vừa chiếu, hôm nay liền có người tới cửa, có khả năng là mấy vị chú bác kia của Lục Thành biết chỗ ở của anh, thông báo cho truyền thông.

Bên phía truyền thông rất có khả năng biết địa chỉ ở Thuận Nghĩa của Lục Thành.

Cho nên cô vẫn nên trực tiếp đi qua đi, nếu bọn họ tìm được bên kia, ít nhất cố có thể giúp Lục Thành cùng nhau ứng phó.

*****

Một tiếng sau, Tạ Thanh tiến vào tiểu khu, tìm được nhà của Lục Thành.

Suy xét một chút, trước hết cô gửi tin nhắn WeChat gọi Sở Tụng ra.

Sở Tụng thấy cô có chút khẩn trương: “Xin chào Ly, Ly Đại..”

“... Đừng khách khí.” Tạ Thanh cười cười, hỏi: “Anh trai em sao rồi?”

Sở Tụng nói: “Em vừa mở trộm chìa khóa mở cửa nhìn thoáng qua, đang ngủ.”

Tạ Thanh lại hỏi: “Có người tìm tới nhà gây phiền toái không?”

Sở Tụng: “A?”

“Truyền thông gì đó, có hay không kéo đến trước cửa?”

“Không có.” Cậu lắc đầu: “Tiểu khu này gác cổng rất nghiêm, bọn họ không vào được.”

Khu Quốc Mật Lục Thành ở kia gác cổng cũng rất nghiêm.

Tạ Thanh không nhiều lời, nhấp nhấp môi: “Chị đi xem anh trai em.”

Sở Tụng vội mời cô vào, Tạ Thanh khom lưng xách những túi đồ đặt bên chân, cậu mới chú ý cô còn mua đồ tới.

Những thứ này cô mua ở trung tâm thương mại gần đây, một bộ mỹ phẩm dưỡng da cho phụ nữ, một hộp nước hoa cho nam giới, mặt khác còn có một hộp trái cây làm quà. T

Tình trạng của Lục Thành làm cô nôn nóng, nhưng nghĩ đến việc đi gặp người nhà của hắn, cô vẫn thực sự khẩn trương.

Không mua gì mà đi gặp mặt, có khả năng cô lại càng khẩn trương.

Đi đến cửa biệt thự, Sở Văn Đình đã thấy bọn họ qua cửa sổ thủy tinh sát đất nơi phòng khách, đi ra đón: “Sở Tụng, vị này là...” Tiếp theo chính mình nhận ra tới, “A, cái kia... Ngọc Ly phải không?”

“Chào dì.” Tạ Thanh gật đầu mỉm cười, vừa lúc đem lễ vật đưa qua, “Tên thật của con là Tạ Thanh, con đến xem Lục Thành, cái này con gửi cho chú dì.”

“Quá khách sáo rồi.” Sở Văn Đình hơi xấu hổ, nhưng từ tươi cười xem ra là thực vừa lòng.

Cầm lễ vật vào phòng, cô cùng Tạ Thanh nói: “Con ngồi đi, dì đi gọi Lục Thành. Sở Tụng, đi pha trà đi con.”

Sở Tụng ngồi bên cạnh lăm bẫm: “Mẹ có thể kêu người xuống được sao...”

Sở Văn Đình mới vừa trừng mắt, Sở Tụng nói với Tạ Thanh: “Chị chờ chút, em đi lấy chìa khóa phòng anh ấy cho chị.” Nói xong liền nhanh chóng mà lên đi.

Sở Văn Đình không cản được, liếc một hồi. Dừng một chút, lại nói với Tạ Thanh: “Chuyện đó, ngày hôm qua... tâm tình Lục Thành không tốt lắm, uống không ít rượu...”

“Con biết.” Tạ Thanh thực bình tĩnh, “Sở Tụng đã nói với con rồi. Dì đừng quá lo lắng, con chính là muốn nói chuyện với anh ấy, không có đánh nhau với anh ấy.”

Sở Văn Đình: “...”

Lời này...

Dĩ nhiên con sẽ không cùng nói đánh nhau rồi, với cái thân hình này của con có muốn đánh cũng đánh không lại.

Nhưng dì sợ hai đứa con chia tay.

Sở Văn Đình rất muốn nói những lời này. Nếu thời điểm này Tạ Thanh yêu cầu chia tay, Lục Thành khẳng định là không chịu nổi.

Nhưng làm người lớn, bà không nói được.

Chưa đến hai phút, Sở Tụng đem chìa khóa đến, đưa cho Tạ Thanh, nói với Tạ Thanh là ở lầu ba phòng bên phải.

Tạ Thanh cùng Sở Văn Đình nói thêm vài câu nữa, liền đứng dậy lên lầu. Sở Văn Đình mỉm cười nhìn bóng lưng cô rời đi, chờ đến khi không thấy, đánh cái lưng Sở Tụng một cái.

“Đau---- Mẹ!!!” Sở Tụng xoa xoa lưng, “Mẹ đánh con làm gì!”

“Con cũng là một đứa sinh sự!”

“Mẹ đừng có quan tâm mù quáng!” Sở Tụng hừ một cái, “Chị ấy sẽ không nói lời chia tay đâu, chị gái nhỏ này là người tốt!”

*****

“Cạch”, Tạ Thanh vận nắm cửa đẩy ra, đập vào mặt cô là mùi rượu nồng nặc khiến cô nín thở theo bản năng.

Vào phòng, cô xoay người đóng cửa lại, an an tĩnh tĩnh mà đứng tại chỗ nhìn xung quanh.

Bức màn thật dày kín kẽ mà che lại cửa sổ, trong phòng không có chút ánh sáng nào, chỉ có đại khái phán đoán phòng là rất lớn.

Tốn chút thời gian để đôi mắt có thể làm quen với bóng tối, cô mơ hồ nhìn đến hình dáng của cái giường, nhìn đến cái chăn lộn xộn trên giường.

Hạ tầm mắt, những chai rượu bên mép giường lọt vào mắt.

Tạ Thanh nhẹ nhàng hít một hơi, ngồi xổm xuống mở đèn pin di động nhìn kỹ những chai rượu đó.

Vẫn còn may, số chai rượu rất nhiều, hơn nữa thoát nhìn độ rượu cũng không thấp, nhưng uống hết cũng không nhiều.

Chỉ có năm sáu chai hoàn toàn trống rỗng.

Không cần lo lắng anh trúng độc rượu.

Cô tắt đèn pin đứng dậy, ngồi lên mép giường.

Duỗi tay sờ soạng một chút, cô tìm được vị trí của anh. Trước hết sờ đến thân người, theo phương hướng hướng về phía đầu giường dò xét một chút, cô tìm được tóc anh.

Sờ sờ cái trán, nhiệt độ cơ thể bình thường;

Thăm dò hơi thở, hô hấp cũng còn tính là bình thường.

Cô thoáng thở ra, hẳn là không có trúng độc rượu.

Tiếp theo túm chăn kéo ra, chen lên trên giường.

Trong bóng đêm, Lục Thành mơ mơ màng màng: “Ai...”

Tạ Thanh bám lấy cái trán nhìn anh: “Còn có thể là ai?”

Yên tĩnh một hồi lâu.

Lúc Tạ Thanh bắt đầu nghĩ không biết hẳn có phải là đã ngủ lại không, giọng nói của hẳn lần thứ hai vang lên: “Sao em lại tới đây?”

Giọng nói trở nên thanh tỉnh, mang theo cảnh giác. Nhưng đồng thời, tay hẳn không tự chủ được mà ôm lấy cô. T

Cô phát giác hẳn có chút run rẩy, duỗi tay ôm hẳn.

“Ai kêu nửa đêm anh trốn đi mất?” Cô nói, “Cũng không nói tiếng nào.”

Im lặng lại một lần nữa bao trùm, qua thật lâu, hẳn hỏi cô: “Em đã biết sao?”

“Dạ.” Tạ Thanh gật gật đầu.

Hẳn lại nói: “Anh sẽ xử lý tốt.”

Câu nói này thực sự vội vàng. Giọng nói khàn khàn sau khi uống rượu xong, mờ mịt ra một tầng đau khổ đè nén.

Tạ Thanh vốn dĩ muốn nói “Em tin anh”, nhưng loại đau khổ này làm cô nghẹn lại.

Nghĩ nghĩ, cô sửa miệng nói: “Xử lý không tốt cũng không sao.”

Vòng tay ôm cô của Lục Thành càng thêm siết chặt, giống như sợ câu tiếp theo của cô sẽ xuất hiện biến chuyển, sợ cô nói sẽ rời đi, sau đó biến

mất khỏi giang hồ.

“Sẽ không có người nào nhìn chăm chăm vào chuyện nhà anh.” Cô chậm rãi nói, “Cảm xúc của đám cư dân mạng rất kịch liệt, nhưng cũng nhiều người mắc bệnh hay quên. Nhiều lắm là hai tuần, sẽ không có ai nhắc lại.”

Cô nhích lại gần hơn trong ngực anh: “Nếu anh muốn ra mặt trả lời, em ủng hộ anh; anh không muốn, em cũng ủng hộ. Không phải chuyện gì đều nhất định xử lý hoàn hảo. Nhưng hiện tại cái em muốn hỏi chính là...”

Cô ngẩng đầu: “Anh có đói bụng không?”

“...” Lục Thành đột nhiên bị nhiễu loạn tâm tình. Vẫn sa sút như cũ, nhưng lại muốn cười.

Sau khoảnh khắc chờ dẫn ngăn ngủi, cô nghe được hân cười ra tiếng.

Cô cũng cười một tiếng: “Em gọi cơm hộp cho anh nhé?”

Hân cúi đầu hôn cô: “Chỉ gọi cơm hộp thế đuổi anh đi rồi sao?”

“Em nấu sợ anh ăn không ngon.” Tạ Thanh hợp tình hợp lý.

Hân lại cười một tiếng, nghĩ nghĩ: “Nấu cháo đi, anh cái khác không vô.”

“Cũng đúng.” Cô gật gật đầu, “Cơm nước xong, nếu anh muốn nói mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào, em liền nghe.”

Hân “Ừ” một tiếng: “Anh đi tắm cái đã.”

“Được.” Tạ Thanh bò lên giường, dứt khoát đi ra khỏi phòng của hân.

Tửu lượng cô không tốt, chỉ nghe mùi rượu trong chốc lát liền cảm thấy buồn ngủ.

*****

Phòng khách lầu một, Sở Văn Đình cùng Sở Tụng như hai pho tượng, ngồi ở phòng khách nhìn về phía cầu thang, chờ Tạ Thanh trở về.

Chờ đến một nửa, Triệu Minh Hiên mang theo con gái Triệu Thu Nhạn đi dạo cũng đã trở về, nghe nói xong cũng thật sự khẩn trương, phòng khách liền biến thành bốn pho tượng.

Thời điểm bước chân của Tạ Thanh từ lầu trên truyền đến, bốn pho tượng sống lại, nhìn nhau trao đổi thần sắc.

Gánh nặng hỏi thăm cuối cùng không tiếng động mà truyền cho Sở Tụng, Sở Tụng đặng hăng giọng nói: “Vậy, vậy cái kia... Chị dâu?”

Tạ Thanh: “Hả?”

Sở Tụng: “Thế nào?”

Tạ Thanh nói: “Anh trai em muốn ăn cháo, phòng bếp ở đâu?”

Sở Văn Đình liền đứng lên nói: “Để dì để dì, con nghỉ ngơi đi.” Lại bị Sở Tụng cùng Triệu Minh Hiên ba chân bốn cẳng ấn trở lại sofa.

Sở Tụng xụ mặt, nhỏ giọng mà ‘giáo dục’ mẹ mình: “Lúc này mà mẹ khách khí mù quáng cái gì! Chuyện yêu đương của bọn họ, mẹ thì có chuyện gì.”

Nói xong nhiệt tình mà chạy về phía Tạ Thanh: “Bên này, bên này, em dẫn chị đi.”

Nửa tiếng sau, Tạ Thanh múc cháo gạo kê ra khỏi nồi.

Thật ra cô nấu nướng cũng không đến nỗi, tuy không thể làm một bàn ăn kết hợp Trung Quốc cùng phương Tây như hẳn, nhưng cơm nhà lại không có gì khó khăn. Cho nên cô làm hai món xào đơn giản, một là đậu giác thịt băm xào, hai là cà chua trứng trắng.

Bưng lên lầu, Lục Thành vừa vặn cũng tắm rửa xong. Đẩy cửa ra, hít một hơi: “Thơm quá.”

Cô nhìn hẳn, a, trừ bỏ sắc mặt bên ngoài không tốt lắm, cơ bản đã khôi phục thành một Lục Thành bình thường.

Trong phòng cũng đã mở cửa sổ thông gió, mùi rượu nồng nặc tan đi, thay thế chính là mùi tinh dầu đậm bạc bay ra từ đèn tinh dầu.

Một hơi uống non nửa chén gạo kê, dạ dày Lục Thành đã thoải mái.

Tạ Thanh đem rau xào đẩy đến trước mặt hẳn: “Đừng chỉ có ăn cháo không.”

Hắn gắp một gắp đậu giác thịt xào ăn luôn, vừa nhai vừa trầm ngâm: “Thanh Thanh.”

“Dạ?”

“Những chuyện khác chốc lát lại nói tỉ mỉ, có chuyện anh muốn hỏi cách nhìn của em trước.” Hẳn nói.

Tạ Thanh: “Chuyện gì? Anh cứ nói.”

Hắn thấp mi mắt, lại gắp một đĩa đồ ăn: “Trong tiết mục kia thật nhiều thứ là giả nhưng chuyện cha anh ốm đau liệt giường là thật.”

Cô khựng lại: “Bệnh thật nghiêm trọng?”

Hắn gật gật đầu: “Bệnh phổi.” Nói xong hắn dừng lại một chút: “Nếu anh nói không muốn quan tâm ông ta, em có chấp nhận không?”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 56

Tạ Thanh hơi sững sốt một chút, liền gật đầu: “Tiếp nhận.”

Vì thế Lục Thành cũng sững sốt theo: “Đơn giản như vậy?”

“Anh có lý do chính đáng.” Cô vừa gấp đồ ăn cho hấn vừa nói.

Không phải câu nghi vấn, cô tin tưởng hấn có lý do chính đáng.

“Đúng, anh có lý do chính đáng.” Lục Thành cười khổ, dường như lăm bằm lăm bằm, lại ăn thêm hai gấp đồ ăn, cầm chén cháo còn lại uống xong hết.

Hai người cùng nhau đơn giản mà thu dọn căn phòng một chút, sau đó cùng nằm trên giường.

Lục Thành ôm cô, ánh mắt nhìn trần nhà, nhưng một hồi lâu chưa nói ra tiếng nào.

Tạ Thanh nghiêng đầu nhìn hấn, đoán là anh không biết bắt đầu nói từ đâu, thả con tép bắt con tôm: “’Tiểu tam’ cách gọi này như thế nào tới?”

Lục Thành theo bản năng mà cười lạnh, lại dừng: “Bọn họ dựng chuyện, mẹ anh không phải là người như vậy.”

Dừng lại một chút, hấn tự nhiên mà nói tiếp theo đề tài này: “Là cha anh phạm vào tội trùng hôn.”

Thơ ấu của Lục Thành thật sự vô cùng bình thường. T

Khi đó hẳn biết cha mẹ quen biết nhau trong quá trình làm việc, sau đó cũng giống như những gia đình bình thường khác, đăng ký kết hôn làm tiệc rượu, sau đó liền có hẳn.

Loại nhận biết này kéo dài mười mấy năm, mãi cho đến khi hẳn vào sơ trung.

Trong vòng mười mấy năm, hẳn cảm thấy gia đình mình thật hoàn mỹ. Ngoại trừ việc cha mình vì công việc mà phải đi công tác xa nhà thường xuyên thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Rốt cuộc, sự tình biến chuyển như thế nào, cho đến bây giờ hẳn cũng không hiểu.

Tóm lại ở thời điểm sơ nhị, có một thời gian mẹ mình là Diệp Tĩnh cũng nói muốn đi công tác nói hẳn ở trọ trong trường mấy ngày.

Ngày mẹ đi công tác về hẳn cũng về nhà, sắc mặt mẹ thật sự không tốt, sau một hồi trầm mặc thật lâu, hỏi anh: “Nếu mẹ với cha con ly hôn, con muốn ở với ai?”

Trong đầu Lục Thành ong một cái, theo phản ứng đầu tiên theo bản năng chính là: “Vì sao?”

“Ông ấy ngoại tình.”

Từ đầu đến cuối, Lục Thành đều nhớ rõ buổi chiều kia, trong một tòa nhà chung cư ở nội thành Thành Đô không tính là lớn, mẹ hẳn nói xong câu đó rốt cuộc ngẩng mặt lên nhìn hẳn.

Hoàng hôn chiếu vào trong phòng khách từ cửa sổ sát đất, chiếu vào khuôn mặt với biểu tình căng cứng, thoát nhìn vô cùng kiên định.

“Không chung thủy trong hôn nhân không phải là chuyện tất yếu. Hôn nhân này mẹ nhất định phải ly.”

Không tồn tại “Một ngày làm vợ chồng trăm ngày ân[1]”, không tồn tại “Đàn ông nào mà chẳng ngoại tình”, càng không tồn tại “Vì con cái”.

[1] 一日夫妻百日恩 – Ngạn ngữ Trung Quốc; có nghĩa là một khi đã là vợ chồng thì tình cảm hết sức sâu sắc.

Trong giây phút đó Diệp Tĩnh cường ngạnh đến mức làm cho Lục Thành chấn động.

Ấm ách, hăn liền nói: “Cái đó... con ở với mẹ.”

Diệp Tĩnh lại nâng nâng mí mắt: “Con nghĩ kỹ đi.”

“Là do ông ấy phạm sai lầm.” Mạch suy nghĩ của Lục Thành cũng chậm rãi trở nên rõ ràng.

Quá trình ly hôn thực sự thuận lợi, hai bên cha mẹ đều là người có thể diện, không có cãi nhau cũng chẳng phân tranh tài sản.

Lục Kính Sơn thừa nhận sai lầm của chính mình, tiền gửi ngân hàng cùng căn phòng ở Thành Đô đều để lại cho mẹ con Diệp Tĩnh, mình tay không rời đi.

Cho đến tận lúc này, cuộc sống hằng ngày căn bản cũng qua đi bình thường, trẻ con sống với cha, mẹ đơn thân cũng không ít, Lục Thành đã mười ba mười bốn tuổi, chuyện này đối với hăn cũng không có gì khó tiếp thu.

Nhưng Diệp Tĩnh có cái một cái chấp niệm khó bỏ qua.

Cô biết Lục Kính Sơn tốt nghiệp B Đại, từ lúc bắt đầu yêu nhau, Lục Kính Sơn muốn đưa bà đi Bắc Kinh, tham quan Cố cung Di Hòa Viên,

cũng tham quan hồ nước trong trường học của của ông ta.

Nhưng nhiều năm như vậy, bà cũng chưa từng chân chính đi thử.

Có lẽ muốn hoàn toàn đặt dấu chấm cho câu chuyện cũ, cũng có lẽ chứng minh với bản thân mình có cuộc sống độc lập cũng không thành vấn đề.

Diệp Tĩnh nhìn Lục Thành nói: “Hiện tại không có ông ta đi cùng, mẹ đi một mình.”

Lúc ấy Lục Thành không cần nghĩ ngợi: “Con đi với mẹ.”

Nghỉ hè, bọn họ bay đến Bắc Kinh, tham quan mấy chỗ, B Đại được sắp xếp vào ngày cuối cùng.

Sự thật chứng minh, còn may là có Lục Thành đi cùng.

Ngay trong lúc bước ra khỏi cổng lớn B Đại, vì chịu một sự đau khổ quá lớn bệnh tim của Diệp Tĩnh tái phát.

Trái tim của mẹ mình không tốt, Lục Thành vẫn luôn biết, nhưng lần này tựa như rất nghiêm trọng. Nếu không phải có nhiều bệnh viện ở khu Hải Điện, bà có khả năng không qua khỏi.

Tiền mặt chuẩn bị nhanh chóng xài hết khi đi du lịch, tiền tùy thân Diệp Tĩnh mang theo cũng không quá nhiều.

Bệnh viện nói muốn phẫu thuật, hơn nữa khả năng phải làm đến hai ba lần, xong việc có thể tìm đơn vị chi trả, nhưng đầu tiên phải đặt cọc.

Lục Thành mười bốn tuổi ở bệnh viện sút đầu mẻ trán, hẳn nghĩ sẽ gọi điện thoại cho bà ngoại, nhưng bà đã hơn bảy mươi, trái tim bà so với mẹ mình càng không tốt hơn.

Cuối cùng cái khó ló cái khôn, hấn mở điện thoại của Diệp Tĩnh.

Sau khi cha mẹ ly hôn, hấn không liên hệ qua lại cùng Lục Kính Sơn.

Trong đợt nghỉ hè anh đổi điện thoại, ngay cả số điện thoại của ông ta cũng không lưu lại.

Thời gian đó WeChat cùng điện thoại thông minh còn chưa có lưu hành, không có số điện thoại nhanh chóng dễ dàng tạo nên mất liên lạc. Hấn những tưởng điện thoại mẹ có số điện thoại của cha nhưng sau khi ly hôn mẹ anh cũng thật sự dứt khoát.

Nhưng trong thời điểm hấn sắp hỏng, ý trời giúp hấn phát hiện một dòng địa chỉ khi đang kiểm tra vali, một địa chỉ được mẹ lưu lại.

Là địa chỉ của khu biệt thự Thuận Nghĩa Bắc Kinh.

Trực giác nói cho hấn, cái địa chỉ này có liên quan tới với cha mình.

Chiếu theo tình huống lúc đó mà nói, cho dù không liên quan cũng nên thử một lần. Nếu bên trong không phải Lục Kính Sơn, thì ít nhất cũng là bạn bè thân thích của mẹ mình.

Có thể vay tiền là được.

Lục Thành gọi xe đi đến, tìm được đúng địa chỉ, giơ tay gõ cửa.

Cửa sắt lớn bị hấn gõ cạch cạch vang lên, nhanh chóng, sau cửa có một chuỗi âm thanh “Đến đây, đến đây, đến đây” rồi mở ra.

Bên trong cánh cửa là một cô con gái cũng cỡ tuổi hấn, cau mày nhìn hấn: “Chuyện gì?”

- - nếu Lục Thành cô gái này là chị gái cùng cha khác mẹ với hấn, có khả năng hấn sẽ khách sáo một chút. Nhưng lúc ấy, hấn không hề hay biết,

cộng thêm sốt ruột, nhắc chân liền bước đi vào trong: “Lục Kính Sơn ở chỗ nào?”

“Ai anh...” Lục Thơ kéo anh, “Anh tìm ba tôi làm gì?”

Lục Thành đột nhiên dừng chân, quay mặt nhìn cô ấy: “Cô kêu ông ấy là gì?”

“... Đó là ba tôi.” Lục Thơ nhìn anh như quái vật, “Người anh muốn tìm chính là ba tôi.”

Cũng chính câu nói đó, Sở Văn Đình cùng cha mẹ bà cũng chạy vào trong viện.

Lúc ấy Lục Thành cho rằng, Sở Văn Đình chính là người mà “cha ngoại tình” trong miệng của mẹ mình.

Cho nên tuy rằng đối mặt với nhiều người trưởng thành xa lạ như vậy anh thực hoảng hốt, nhưng phần nộ vẫn chiếm thượng phong: “Lục Kính Sơn là ba tôi! Hiện tại mẹ tôi đang bệnh viện, nói ông ấy đưa tiền cho tôi.”

Những lời này giống như một chuỗi tiếng sấm nổ ra trong sân, làm cho ai nấy trong nhà họ Sở đều phát ngốc.

Lục Thành nhìn phản ứng của bọn họ, cất bước liền đi vào trong nhà: “Lục Kính Sơn ông ra đây.”

Trong nháy mắt hẩn thoáng nhìn qua cha của Sở Văn Đình, Sở lão gia tử phẫn xạ có điều kiện giữ hẩn lại, tát hẩn một cái qua.

“Thằng nhãi ranh mày lặp lại một lần nữa?!” Lúc ấy Sở lão gia tử còn trẻ, có mười phần trung khí của một người đàn ông gốc Bắc Kinh.

Hiện tại xem ra một loạt hành động này như một cái kích thích phản ứng, nhưng ở lúc ấy, cái hành động này kích thích phản ứng hữu hiệu làm

cho những thành viên khác trong nhà đang phát gốc tình tảo lại.

- --- Sở Văn Đình đi cản cha mình theo bản năng: “Ba!”

Đồng thời cũng làm cho Lục Thành càng thêm bức bối.

- --- Lục Thành chỉ vào ông mắng: “Ông dựa vào cái gì mà đánh tôi! Gia đình êm ấm của chúng tôi bị các người hủy hoại!”

Sở lão gia tử tức giận đến mức muốn tiếp tục đánh hấn, bị vợ cùng con gái ngăn lại, dùng sức mà kéo vào nhà.

Sau đó Sở Văn Đình từ trong nhà ra ngoài một lần nữa, sắc mặt trắng bệch giống như Diệp Tĩnh vào buổi chiều định mệnh đó.

Nhưng đối với một đứa con trai hư hư thực thực do chồng mình sinh ra, bà vẫn biểu hiện đủ bình tĩnh: “Con nói rõ ràng xem, con với mẹ con sao lại thế này?”

Nửa bên mặt của Lục Thành bị Sở lão gia tử tát đến mức sưng lên, hơi trĩ trĩ một chút, mới lạnh giọng nói: “Ba mẹ tôi ly hôn vì bà.”

“Ly hôn?” Sở Văn Đình nhăn chặt mày.

Lục Thành chất vấn bà: “Mẹ tôi nói ba tôi ngoại tình, có phải là bà hay không?” Nói xong lại nói lý do mình đến đây, nhịn xuống cơn giận, tiếp tục nói: “Lục Kính Sơn đâu? Gọi ông ấy ra đây!”

“Ông ấy không có nhà.” Giọng nói bình tĩnh của Sở Văn Đình xuất hiện run rẩy.

Ngừng lại một chút, bà hỏi: “Con xác định là Lục Kính Sơn và mẹ con có kết hôn qua?”

Cái này rõ ràng là một câu hỏi có tính mạo phạm là có Lục Thành giận dữ: “Lời này của bà có ý tứ gì?!”

Sở Văn Đình nói được minh bạch hơn một chút: “Giấy hôn thú con nhìn thấy qua rồi sao?”

Lục Thành phì cười: “Mẹ nó chứ, giấy ly hôn tôi cũng nhìn qua rồi, tôi đi làm thủ tục chung với bọn họ --- như thế nào tiểu tam như bà có muốn kiểm chứng không? Liên quan gì đến bà?”

Nói xong hăn lại muốn đi vào trong nhà.

Hăn không tin Sở Văn Đình nói Lục Kính Sơn không có nhà, hăn chính là muốn đi tìm người.

Nhưng lần này, Sở Văn Đình kéo cánh tay hăn: “Con đi với dì.” Nói xong túm hăn kéo vào trong.

Vóc dáng của Lục Thành lúc ấy đã không thấp, sức lực cũng không nhỏ nhưng một cậu bé mười ba mười bốn tuổi đối mặt với người trưởng thành vẫn có loại cảm giác phục tùng quyền uy theo bản năng.

Hăn bị Sở Văn Đình kéo lên lầu, vào phòng ngủ của bà.

Sắc môi của Sở Văn Đình trắng bệch, gắt gao nhấp môi, lục lọi đồ trong phòng.

Mà Lục Thành lúc này chú ý tới hình chụp bên cửa sổ.

Là ảnh chụp lúc kết hôn, hôn lễ của cha hăn cùng Sở Văn Đình.

Hăn ngơ ngẩn mà nhìn, thẳng đến khi Sở Văn Đình đem hai cái tờ giấy màu đỏ ra, mở ra, giơ lên trước mặt hăn: “Cha mẹ con ... kết hôn khi nào?”

Lục Thành bị tấm hình chụp kia kích thích, qua thật lâu, tầm mắt mới chậm rãi nhìn lại.

Sau đó, hần nhìn rõ trên giấy hôn thú ngày kết hôn.

14 tháng 2 năm 1989.

Hần lập tức ngây ngốc, lui về phía sau nửa bước.

Hần không rõ lắm ngày cụ thể cha mẹ mình kết hôn, nhưng hần tin tưởng là năm 1990.

Bởi vì hần không ngừng nghe một người lớn nói, sau khi cha mẹ kết hôn một năm sau liền có hần, vậy chỉ có thể là năm 1990.

Trong đầu hần trống rỗng: Chuyện này... chuyện này là như thế nào?

Người trước mặt mình không phải là tiểu tam, mẹ mình mới là tiểu tam sao?

Hần không dám tin.

Mà Sở Văn Đình là một người trưởng thành, giờ khắc này so với những gì hần nghĩ còn toàn diện hơn. T

Bà hỏi Lục Thành: “Con muốn bao nhiêu tiền?”

Lục Thành dờ dẫm: “Không biết, ... khả năng là mấy vạn.”

Bà gật gật đầu: “Đi ngân hàng với dì, dì rút ra đưa cho con.” Nói xong, bà viết lại số điện thoại cho hần, “Đây là số điện thoại của dì, có chuyện gì con cứ gọi dì.”

Lục Thành vô tri vô giác mà đem tờ giấy nhận được trong tay, sau đó trì độn mà ý thức được, Sở Văn Đình giống như đột nhiên trở nên rất thân

thiện.

Bà trấn an mà vỗ vỗ vai anh: “Đừng có nói gì với mẹ con, trước hết để bà ấy an tâm trị bệnh đã.”

Hắn gật gật đầu.

“Ở bệnh viện nào, có tiện nói với dì không?” Sở Văn Đình hỏi.

Không biết là xuất phát từ tín nhiệm hay là không kịp phản ứng, Lục Thành nói cho bà: “Bệnh viện Hải Điện.”

Hơn một tuần sau, hai người không có bất kỳ liên hệ nào.

Phẫu thuật của Diệp Tĩnh thật thuận lợi, rất nhanh được chuyển từ ICU sang phòng bệnh thường. Nhưng Lục Thành không có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh nên mỗi ngày rất khẩn trương. Sợ hãi cái chết làm cho anh không ngừng nghĩ đến sự chết chóc, nếu một khi mẹ không còn nữa anh nên làm gì bây giờ.

Buổi sáng một ngày nọ, Sở Văn Đình đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng bệnh.

Lúc ấy Diệp Tĩnh mới vừa ăn sáng xong, Sở Văn Đình nói với Lục Thành muốn nói chuyện riêng với bà ấy, Lục Thành lo lắng: “Trái tim bà ấy không tốt...”

“Dì biết.” Sở Văn Đình gật gật đầu, “Dì hiểu.”

Lục Thành liền lánh ra ngoài, nhưng một khắc cũng không dám thả lỏng mà đứng bên ngoài kẹt cửa nghe trộm.

Tiếng nói chuyện của hai người rất nhỏ, hắn không nghe được gì. Nhưng qua hơn nửa tiếng, hắn tinh tường nghe được tiếng khóc.

Hắn nhanh chóng đẩy cửa vào, lại phát hiện người khóc là Sở Văn Đình.

Diệp Tĩnh ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, đại khái bởi vì dù sao đã ly hôn rồi, tin tức Sở Văn Đình đem tới tuy rằng làm bà khiếp sợ nhưng cũng không hề đáng giá để bà khổ sở.

Sở Văn Đình cùng Diệp Tĩnh, không có ai là người thứ ba. Mà là cha anh, Lục Kính Sơn trùng hôn.

Đừng nói là lúc ấy, thật ra ngay cả bây giờ, đa số cục dân chính ở địa phương không có nổi mạng.

Lục Kính Sơn lợi dụng lỗ hổng này, ở Bắc Kinh cùng Thành Đô mỗi nơi đăng ký kết hôn một lần, cũng đồng thời lừa gạt cả hai gia đình.

Hơn nữa, nếu so sánh, việc ông làm với Sở Văn Đình càng vô sỉ hơn.

Ông ta là cậu con trai nhà nghèo thi đậu B Đại, nhưng công việc ông đang làm không hẳn bởi vì ông ấy giỏi mà cơ bản là do nhà họ Sở sắp xếp cho ông, nhưng ông ta phản bội hết thảy những cái này.

Hai người phụ nữ trong chuyện này đặc biệt kiên cường.

Giống như Diệp Tĩnh, Sở Văn Đình không nói hai lời liền ly hôn với Lục Kính Sơn --- lúc bà đến bệnh viện, bà đã hoàn thành xong hết thủ tục.

Không chỉ thế, bà còn báo án Lục Kính Sơn trùng hôn.

Lúc hai người mẹ nói chuyện với nhau về việc nhà, Sở Văn Đình nói muốn đổi tên cho bọn trẻ, Lục Thơ, Lục Tụng sửa lại thành Sở Thơ, Sở Tụng.

Diệp Tĩnh gật đầu nói nghe hay, nhưng không dự định đổi tên cho Lục Thành.

Quan điểm của bà với Sở Văn Đình không giống nhau, Sở Văn Đình cảm thấy xóa bỏ hết tất cả những gì có liên quan đến đoạn ký ức đó mới gọi là đoạn tuyệt, trong khi đó bà cảm thấy tiếp nhận nhưng không chút nào để ý những ký ức đó mới gọi là đoạn tuyệt.

Hai năm sau đó người nhà hai bên đã trở nên thực sự bình tĩnh.

Lục Kính Sơn vì tội trùng hôn mà phải đi tù, Sở Văn Đình cùng Diệp Tĩnh ai lo phận nấy. Ngẫu nhiên cũng gặp nhau một chút, dù sao cũng là anh chị em cùng cha khác mẹ.

Sau đó mẹ của Diệp Tĩnh qua đời, Diệp Tĩnh đau khổ khó nén, lo xong hậu sự khiến bà mệt mỏi quá độ. Khi Lục Thành học cao trung, Diệp Tĩnh buông tay nhân gian.

Trước khi qua đời, bà đem Lục Thành phó thác cho Sở Văn Đình.

Cứ như vậy, Lục Thành đến nhà họ Sở. Khi đó anh mười sáu tuổi, đối với một đứa trẻ mười sáu tuổi mà nói mở miệng mà gọi một người phụ nữ khác là mẹ đã khó, huống hồ chi Sở Văn Đình so với sự tồn tại của ‘mẹ kế’ còn phức tạp hơn, cho nên từ đó đến giờ Lục Thành không có sửa miệng. T

Điều này không nhiều thì ít tạo nên một ít chướng ngại tâm lý, hơn nữa địch ý với Sở lão gia tử, đối với cái nhà này Lục Thành cũng không nói rõ cảm tình là gì.

Nhưng hẳn không thể không thừa nhận, Sở Văn Đình đối với hẳn rất tốt. Bao gồm cả Sở Thơ, Sở Tụng, bao gồm cả người chồng mới Triệu Minh Hiên, cùng đứa con gái Sở Văn Đình và Triệu Minh Hiên sinh ra, đều đối tốt với anh.

Tạ Thanh nghe xong tình huống gia đình hẳn trợn mắt há mồm.

Cô đã từng nghe được trên tin tức xã hội về một người đàn ông một lần cưới ba người con gái khác nhau, cuối cùng bị ba người ném vào trong ngục giam, nhưng không hề nghĩ rằng chính mình có thể nhìn thấy như vậy....

Lúc Lục Thành chờ cô phản ứng, một lúc lâu sau cô cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Bởi vì sự im lặng của cô mà Lục Thành thực sự hoảng hốt, nắm lấy tay cô, thấp mi mắt đùa nghịch: “Anh với cha anh không giống nhau, em phải tin anh.”

Hắn vẫn không muốn nói qua với cô chuyện này, bởi vì hắn sợ cô sẽ cảm thấy hắn giống Lục Kính Sơn.

Di truyền cùng gia đình nguyên sinh [1] chính là kỳ lạ như vậy. Trong rất nhiều trường hợp, cho dù con cái căm thù cha mẹ đến tận xương tủy nhưng cuối cùng lại biến thành phiên bản của họ.

[1] 原生家庭 – Gia đình có cha mẹ kết hôn, sống chung với nhau và sống chung với con cái. (Theo Baidu)

Tạ Thanh hiểu được lo âu này của hắn.

“Em biết.” Cô cười cười, “Em cũng không giống cha mẹ mình.”

Lục Thành: “?”

Cô nhướng nhướng vai, ngẩng đầu nhìn hắn, mắt cười nhìn qua như sao trời: “Nói bây giờ sẽ giống như đang kể khổ, sau này nói sau.”

Thời thơ ấu của cô tràn ngập các loại lạnh lẽo bạo lực, so với anh cũng không mạnh mẽ hơn anh bao nhiêu.

Nhưng quan trọng là, cô đã thoát ra được.

Ông bà nội cô đã giúp cô, hẳn cũng giúp cô.

Hiện tại nên là cô giúp hẳn.

Tạ Thanh chặc chặc miệng: “Anh có muốn đi ra ngoài một chút, thuận tiện, đồ long luôn không.”

- -----

Lần thứ nữa Tạ Thanh bước xuống lầu, bốn pho tượng đang ở dưới lầu tức khắc dài cổ ra.

Ngay sau đó nhìn đến Lục Thành, bốn pho tượng cổ lại đồng thời hút một ngụm khí lạnh sau đó thở ra.

Gánh nặng mở miệng lại không tiếng động lại cấp đến Sở Tụng, Sở Tụng căng da đầu mở miệng: “Anh..” Nuốt nước miếng một cái, “Anh.. Chào anh.”

Lục Thành gật đầu một cái, dưới ánh mắt ‘dữ dãn’ của Tạ Thanh, co quắp sửa sang áo sơ mi, nhìn về phía Sở Văn Đình: “Dì Sở...”

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 57

Sở Văn Đình: “Có chuyện gì sao?”

“Khụ...” Lục Thành không quá tự nhiên, im lặng trong chốc lát, “Chúng ta thương lượng một chút nên làm cái gì bây giờ?”

Tạ Thanh ngồi bên cạnh vừa lòng không tiếng động mà thở ra.

Sau khi cô nhắc tới đồ long, liền hàn huyên thật lâu về mối quan hệ gia đình hiện tại. Ngay cả trong lòng Lục Thành cũng biết từ sớm hẳn không nên tiếp tục gọi Sở Văn Đình là dì, Sở Văn Đình vẫn luôn chờ hẳn sửa miệng.

Nhưng hẳn gọi không được, Tạ Thanh cũng có thể hiểu được.

Nhưng sau đó nói đến chuyện cãi nhau tối hôm qua, Tạ Thanh không hề ôn hòa như cũ.

Cô nhú mày, nói thẳng không chút cố kỵ: “Chuyện này là anh không đúng rồi.”

Cãi nhau đêm qua là bởi vì Sở Văn Đình biết được sự tình trên mạng, muốn tìm cách giải quyết.

Bà gọi cho Lục Thành để thương lượng, nhưng Lục Thành chỉ nói: “Mọi người đừng lo lắng, con sẽ xử lý tốt.”

Nhiều năm như vậy, hẳn đều như thế này,

Nhưng đại khái là chuyện này náo loạn quá lớn, cũng có thể đã nhường nhịn nhiều năm, Sở Văn Đình đã bị hấn chạm đến giới hạn, sau khi nói mấy câu, Sở Văn Đình bùng nổ.

Sở Văn Đình nói: “Xảy ra chuyện gì con đều nói muốn tự mình giải quyết, con chính là không coi nơi này là nhà.”

Lúc này không phải là thời điểm thích hợp để gây ra nội chiến giữa người cùng một nhà, nhưng Sở Văn Đình bất mãn, Tạ Thanh cảm thấy không có vấn đề.

“Loại chuyện này, xác thật là nên cùng người trong nhà thương lượng qua.” Cô nói, “Tất cả mọi chuyện bắt đầu đều là do năm đó cha anh trùng hôn. Khi đó còn chưa có mặt anh, vì cái gì anh phải đảm đương nhiều việc như vậy?”

Sau khi Lục Thành trầm mặc thật lâu, nói cho cô: “Ông ấy là cha anh.”

Tạ Thanh lập tức đã hiểu.

Nhiều năm như vậy tuy Lục Thành hận Lục Kính Sơn, nhưng đồng thời, anh cũng bất tri bất giác mà đưa bản thân mình vào vị trí “phụ thân nguyên tội [1]”. T

[1] Từ gốc Phụ thân nguyên tội - 身负原罪 – nghĩa là Lục Thành cảm thấy mình có tội vì cha mình gây ra những lỗi đó.

Hấn là con trai của Lục Kính Sơn, người mang đến bất hạnh cho gia đình này, có liên quan đến hấn;

Hoặc là, hấn là con của Lục Kính Sơn, hấn là người tới đây phá vỡ hết thảy mọi thứ, cho nên sau cùng tất cả phiền nhiễu, tất cả đều liên quan đến hấn.

Cho nên hắn tự nhận là muốn dùng năng lực của bản thân mà giải quyết tất cả vấn đề, cho nên hắn không hòa nhập được với gia đình này.

Tạ Thanh bỗng nhiên phát hiện ra, người cứu vớt cô, tận sâu trong đáy lòng chấp niệm của hắn còn hồng bết hơn.

Cô chỉ là rất khó để bước qua khỏi màn sương dày đặc, nhưng trước sau cô rõ ràng sự tình năm đó cô không hề sai.

Bị cha mẹ bạo hành, cô không có sai; bị bắt nạt ở trường, cô không có sai; bị giáo viên kỳ thị, cô cũng không có sai.

Nhưng hắn, trong tiềm thức vẫn luôn cảm thấy chính mình có tội.

Cho dù cô có nói với hắn “Chuyện này không liên quan đến anh”, hắn sẽ nói hắn biết.

Vì thế cô ngồi xếp bằng trước mặt hắn, nghiêm túc mà nói với hắn: “Anh phải thật sự để cho chính bản thân mình tin tưởng chuyện này không liên quan đến anh.”

“Anh với mẹ anh, còn có dì Sở đều là người bị hại, mọi người đến giống nhau. Có người thiếu mọi người, nhưng giữa mọi người không hề thua thiệt.”

“Anh có một người cha khốn kiếp cùng hai người mẹ ưu nhã cơ trí --- chuyện này vì sao mà xảy ra, anh muốn lựa chọn đứng về phía cha anh?”

Lục Thành khóa mi: “Vì sao anh lại đứng về phía ông ta?”

Tạ Thanh: “Nếu không vì sao anh lại tự cô lập bản thân mình?”

Lục Thành sửng sốt.

“Lập trường của anh không cần phải mơ hồ như vậy, được không? Anh không thể vừa rõ ràng chính mình là người bị hại, vừa cảm thấy mình bị tội liên đới ----- theo logic năm 9012, tội liên đới từ đâu ra?”

Câu cuối cùng là một câu hữu hiệu chọc hấn cười, hấn dựa vào đầu giường, ngơ ngẩn mà suy nghĩ trong chốc lát.

Sau này cô nghe được hấn nói: “Có đạo lý.”

Trong lòng Tạ Thanh có điểm tự hào.

Hấn bắt đầu thử nghĩ thông suốt liền có thể đi đồ long.

Con rồng này không phải dư luận bên ngoài, cũng chẳng phải đám chú bác vô đạo đức, mà là cảm giác tội lỗi trong lòng, không buông tha chính mình.

Lúc này đây Lục Thành ngồi ở phòng khách lầu một, lần đầu tiên sau nhiều năm nếm thử cảm giác cùng người nhà thương lượng giải quyết vấn đề như thế nào.

Tạ Thanh không biết bản thân ngồi đây nghe đề tài gia đình này có thích hợp không, đưa ra lý do ra ngoài tìm quán cà phê viết bản thảo, bị Lục Thành kéo về bên người.

“Viết bản thảo không có gấp.” Hấn nói.

Có cô ở bên cạnh, hấn càng có tự tin.

Quá trình thảo luận nhẹ nhàng thuận lợi. Tạ Thanh cảm thấy, so với Lục Thành dự đoán càng nhẹ nhàng thuận lợi hơn.

Bởi vì vừa bắt đầu có vẻ thực khẩn trương, bàn tay đang nắm kia thỉnh thoảng vuốt ve bàn tay cô đến lúc kết thúc mọi người trong nhà đã có thể cười cười nó nói.

Sự tình đã được sắp xếp ổn thỏa, bọn họ cùng nhau ra cửa. Lúc chào tạm biệt, Sở Văn Đình có vẻ đặc biệt cao hứng, lần nữa nói với Tạ Thanh: “Rảnh thường xuyên tới chơi nha con.”

Loại này nói một lần hai lần là khách sáo, ba lần năm lần lại có vẻ là chân thành.

Tạ Thanh trả lời: “Dạ, về sau có nhiều cơ hội.”

Lục Thành về nhà lái xe tới nhưng hiện tại còn rượu trong người nên không thể lái xe về.

Tạ Thanh liền gọi xe, hai người cùng nhau đi ra cửa ngoài tiểu khu ven đường chờ, đứng chờ xe cô nhìn chăm chăm Lục Thành, Lục Thành ngoái đầu nhìn lại: “Làm sao?”

“Anh thật là dự tính lên mạng nói hết chân tướng sao?” Cô hỏi.

Vừa rồi người một nhà thương lượng ra biện pháp, là Lục Thành lên mạng nói rõ chuyện lúc trước một cách rõ ràng minh bạch.

Hắn nhướng nhướng vai: “Đơn giản hữu hiệu.”

Tạ Thanh gật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng lại quá đơn giản.”

Hắn vẫn nhìn cô như cũ, ánh mắt trở nên ý vị thâm trường.

Cô lại nói: “Đây là biện pháp anh đã sớm có thể nghĩ ra từ sớm không phải sao?”

Phải dùng biện pháp này ngay từ đầu hẳn đã có thể dùng hà tất phải mượn rượu tiêu sầu.

Cho nên hẳn tự động hiểu thành: “Em cho rằng anh không muốn đem chuyện này công khai.”

Giống như cô cũng không muốn đem những ký ức tăm tối trong nội tâm công khai. Không phải vì cảm thấy mất mặt, cũng không phải sợ người ta nhạo báng, chính là bước không được bước chân kia.

Nhóm chú bác của hãn đại khái cũng hiểu rõ điểm này, cho nên mới kiêu ngạo như vậy.

“Không sai, anh không muốn đem những chuyện này công khai.” Lục Thành chú ý tới chiếc xe chuyên dùng dừng dừng lại cách đó mấy mét, chạm vào cánh tay cô, đi đến chỗ đó.

“Nhưng cũng như em nói, anh vì sao phải đứng về phía cha anh chứ?” Hãn mở cửa xe cho cô, “Ông ta không đáng để anh thương tổn gia đình hiện tại.”

Tạ Thanh ngồi vào xe, ngược mắt nhìn hãn. Cửa xe nhanh chóng đóng lại, anh ngồi vào ghế lái phụ. T

Một đường lúc sau, hãn đều trầm mặc. Cô nhìn anh từ kính chiếu hậu vài lần, từ đầu đến cuối hãn đều thấp mi mắt trầm tư, môi mỏng gắt gao bặm lại.

Cô không quấy rầy hãn.

Quyết định làm như vậy, với hãn mà nói rất khó.

Không phô bày miệng vết thương của bản thân cho người khác xem chính là một loại bảo vệ chính mình trong tiềm thức. Hiện tại hãn muốn lên mạng nói bí mật này ra, cảm thấy cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mặc kệ thế nào, hãn muốn bước bước này.

Thật ra hãn cũng không có mâu thuẫn lớn như vậy với chuyện gửi tiền chữa bệnh cho cha mình, rốt cuộc trước năm mười bốn tuổi, ấn tượng mà

ông để lại cho anh đều có thể.

Sở dĩ không muốn là vì hẳn biết đó là một cái động không đáy.

Chỉ cần hẳn lùi một bước, nhóm chú bác kia sẽ tiến thêm một bước.

Bọn họ sẽ phá hủy cuộc sống bình thường của hẳn, cũng phá hủy cuộc sống bình thường của gia đình.

Hẳn nhất định phải bước bước này.

*****

Một tiếng sau, xe ngừng lại dưới lầu Văn hóa Thành Thư.

Tâm tình của hai người thật sự bình tĩnh, nhưng khi mở cửa ra nhìn ra lại thấy có người giơ gậy selfie hoặc camera vây quanh, vẫn có chút bực bội.

Lục Thành ôm Tạ Thanh, lạnh mặt đi vào tòa nhà, mấy người kia vẫn đuổi theo không có dấu hiệu buông tha: “Lục tổng, chuyện trên mạng ngài không có ý định trả lời chút nào sao?”

“Vì sao ngài không để ý đến cha mình?”

“Mẹ ngài là kẻ thứ ba sao?”

Những người này không phải những kẻ tự mình tổ chức như trước, Tạ Thanh nhìn qua logo trên camera, đúng là một Đài Truyền hình chính quy nhưng chẳng có chút danh tiếng.

Đài Truyền hình nhỏ cùng với tự mình tổ chức bản chất không giống nhau, đối phương có chứng chỉ phóng viên, phỏng vấn hợp pháp. Nếu bọn họ không nói một lời, đối phương đưa đoạn video bọn họ lạnh nhạt thả ra, cô muốn kiện cũng không thắng.

Đã nghĩ biện pháp đối phó Lục Thành đối với cái này cũng không để ý, ôm cô đi dưới chân như được gắn động cơ.

Nhưng ở cửa tòa nhà, Tạ Thanh dừng chân lại.

“Tôi có thể hiểu được công việc của đài truyền hình của mọi người không tốt lắm, muốn tìm một đề tài nóng để tăng rating.” Cô nhìn nữ phóng viên trước mắt, “Như vậy được không, tôi cho mọi người một tin tức độc quyền, cái tin tức này sẽ có nổi tiếp, tôi có thể cho các người tư liệu trực tiếp.”

Phóng viên: “?”

Lục Thành: “? Thanh Thanh?”

Tạ Thanh nhìn thẳng màn ảnh: “Tôi đang chuẩn bị một cái hạng mục quỹ công ích, cái này đại khái là quỹ công ích đầu tiên của văn học mạng đi, tôi hy vọng ngành này ngày càng phát triển.”

Nói xong cô xoay người kéo cánh tay Lục Thành, đi vào cửa xoay tròn.

Một câu giống thật mà lại giống giả, tranh sáng tranh tối.

... Rất thích hợp làm cho người đọc tò mò.

Phóng viên cùng quay phim trao đổi với nhau vài câu, cảm thấy có thể, quyết định “bỏ qua” Lục Thành.

Có thể làm cho đối phương chủ động cung cấp tư liệu trực tiếp, vui sướng hơn nhiều, cũng an toàn hơn nhiều.

Thời điểm bọn họ đi phỏng vấn rất dễ bị đòn!

Vào trong tòa nhà, Lục Thành hơi hơi cúi đầu, mỉm cười: “Khi nào kỹ thuật diễn lại tốt đến vậy?”

Tạ Thanh: “Khi nào?”

“Lời nói dối há miệng cái là nói được.” Lục Thành cười nhạo, “Muốn trấn an bọn họ em thật sự sẽ cung cấp ‘tư liệu trực tiếp’, em tính làm như thế nào, có cần lên danh sách không?”

“Danh sách gì cơ?” Tạ Thanh chớp chớp mắt, đi vào thang máy, “Em không có lừa cô ấy.”

Lục Thành: “?”

Thang máy không có ai khác, anh vẫn luôn truy vấn: “Rốt cuộc là quỹ gì?”

Tạ Thanh liền không nói, vừa ra khỏi thang máy, đơn giản mà đi mất: “Trước hết xử lý chuyện của anh đã.”

“...Này.” Lục Thành không có biện pháp, bất đắc dĩ mà chặc chặc một tiếng, chỉnh chỉnh quần áo, đi vào công ty.

Khi đẩy cửa ra, nhân viên làm việc trong khu vực chung rõ ràng giao lưu ánh mắt với nhau. Tiếp theo tất cả ánh mắt đều nhìn về phía hắn, một ít là tò mò, một phần là thương hại.

Lục Thành dừng chân, bình tâm tĩnh khí mà tiếp nhận ánh mắt rửa tội mới mở miệng: “Quản lý bộ phận, mở họp.”

“Uống cà phê không?” Khi vào văn phòng, đầu tiên Tạ Thanh cất giọng xách sau đó lại nói, “Em đi mua.”

Cô cảm thấy Lục Thành vẫn còn chút trì độn sau khi uống rượu, uống cà phê để nâng cao tinh thần.

Lục Thành gật đầu: “Uống.”

Mười phút sau, mọi người tập trung ở phòng họp, Lục Thành cũng nhận được cà phê của anh.

Cau mày nhìn về ly cà phê vài lần, anh mới miễn cưỡng uống một ngụm.

Hai shot Espresso, không đường không sữa, cũng thật là quá đáng.

Nhưng mà quả thật làm đề thần tinh não [1].

[1] 提神醒脑 – Đại khái có thể làm cho tinh thần tỉnh táo.

Sau đó anh dùng chuyện cũ chua xót của nhà mình, làm cho các vị Quản lý bộ phận đề thần tinh não một chút.

Mọi người dường như chưa bao giờ thấy được lần nào mở họp có tinh thần đến vậy, chờ đến khi Lục Thành nói xong, bọn họ nhìn mặt nhau.

Cuối cùng, hết thấy ánh mắt đều nhìn về phía Ngụy Bình, Ngụy Bình lại nhìn về phía Lục Thành, ho khan: “Lục tổng, chuyện này... là thật như vậy ư?”

Lục Thành: “Bằng không thì sao?”

“Tôi không có ý gì khác.” Biểu tình của Ngụy Bình ngỡ ngẩn, “Chính là... cái cốt truyện này quá kích thích, suy xét đến việc ngày có bạn gái là nhà văn mạng đỉnh cấp đại thần ...”

Bạn gái nhà văn mạng đỉnh cấp đại thần đang cầm ly giấy uống một ngụm Mocha: “Không có quan hệ với tôi, cái này tôi cũng nghĩ không ra.”

Nhóm nhân viên lại người này nhìn người kia một hồi, sau đó chần chừ, lục tục gật đầu: Cũng đúng.

Chuyện này quá kì diệu, kì diệu đến mức có nghĩ cũng nghĩ không ra!

Tiếp theo lại nghe Tạ Thanh nói: “Nhưng tôi có thể phụ trách sáng tác bản thảo quan hệ công chúng lần này.”

Thấm đẫm cảm xúc như thế nào, khiến cho người đọc cộng tình, là kỹ năng nghề nghiệp của tác giả.

Một tác tốt có thể tự mình cảm động ba phần, nhưng làm cho người đọc cảm động bảy phần.

Mà cô, đại khái có thể vẽ mặt lạnh nhạt nói hoàn chỉnh câu chuyện làm cho người đọc khóc lóc thảm thiết.

Đến nỗi vài vị chú bác kia của Lục Thành, mặc kệ là công hay tư, cô có thể thông qua bản thảo này làm cho chỗ bọn họ nổ thành pháo hoa.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 58

Buổi tối, bị ly cà phê hai shot Espresso mà Tạ Thanh mua làm cho tinh thần Lục Thành phấn chấn, nhìn chăm chăm trần nhà đến nửa đêm, hẳn muốn chạy trên máy chạy bộ để tiêu hao chút tinh lực.

Đi ngang qua phòng ngủ của cô, kẹt cửa lộ ra ánh sáng, hẳn phát hiện cô còn chưa ngủ.

“Cốc cốc”, Lục Thành gõ hai tiếng lên cánh cửa.

Người bên trong nói lớn tiếng: “Có chuyện gì vậy?”

Hắn đẩy cửa ra, nhìn thấy cô ngồi xếp bằng trên giường, máy tính đặt trên đùi.

“Vì sao còn chưa ngủ?” Hắn hỏi.

Tạ Thanh nhẹ giọng cười: “Chỉ khoảng hai ngàn chữ, em muốn đem bản thảo của anh viết xong.”

“...” Lục Thành có điểm áy náy: “Ngủ đi đã, đâu có cần gấp gáp như vậy.”

Tạ Thanh duỗi cái eo lười: “Viết một hơi cho xong tương đối thoải mái.”

Lục Thành: “...”

“Anh đừng có để ý.” Cô vừa ngáp vừa nói: “Em viết xong liền đi ngủ, mạch suy nghĩ bị đứt đoạn tiếc lắm.”

“...” Lục Thành đành nói lời cảm ơn, đóng cửa lại giúp cô.

Tạ Thanh hoạt động tay một chút, tiếp tục gõ phím.

Thật ra cô không có thói quen dùng máy tính để viết bản thảo, tiểu thuyết mấy trăm vạn chữ cơ hồ toàn bộ đều viết hoàn toàn bằng tay. Lúc này viết bản thảo quan hệ xã hội cho Lục Thành cũng không biết tại sao, cô đột nhiên cảm thấy dùng bàn phím có cảm giác tốt hơn.

Đại khái là tiếng gõ bàn phím lộp bộp càng có thể mang lại cảm giác như đang đánh nhau trên internet?

Cô viết nhiệt huyết xông lên đầu, xem người khác diễn đánh nhau cũng không làm cô cho sáng khoái như vậy.

Cho dù có đoạn đọc lên có chút thê lương bi thảm, đầu óc cô vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu như cũ.

- -- những kẻ đó những vị chú bác gì đó của Lục Thành tiếp chiêu đi.

*****

Cuối cùng rạng sáng Lục Thành cũng đi ngủ, ngủ hơn hai tiếng, lại tỉnh.

Nhưng mà rất may, hẳn cảm thấy tinh thần mình rất tốt.

Lại đi gõ cửa phòng cô, không có động tĩnh.

Hắn đẩy cửa ra ghé mắt vào nhìn, nhìn thấy cô ghé vào giường đang ngủ ngon lành.

Hắn đi vào, ngồi lên mép giường, đẩy đẩy cô: “Thanh Thanh?”

“Dạ...” Tạ Thanh nhíu nhíu mi, tay từ trong chăn rút ra, sờ sờ, đem máy tính đưa cho hắn.

Trong miệng lầm bầm: “Viết xong..”

Lục Thành: “...”

Tức khắc anh có ảo giác như mình là Chu Bái Bì [1].

[1] 周扒皮 - Chu Bái Bì là nhân vật cường hào ác bá trong truyện Tiếng gà gáy lúc nửa đêm của tác giả Cao Ngọc Bảo. Để bóc lột người lao động hắn ta giả tiếng gà gáy lúc nửa đêm để yêu cầu người ta phải ra đồng làm việc.

Cô bẹp bẹp miệng: “Anh đi làm trước đi, em ngủ thêm một lát.”

“... Được.” Lục Thành ôm máy tính của cô ra khỏi cửa.

Nửa tiếng sau, lại quay trở lại lay lay cô.

Khí rời giường của Tạ Thanh dâng lên, khóa mi gắt gao nhắm mắt: “Để em ngủ tiếp một lát!”

“Ăn sáng xong rồi ngủ tiếp.” Lục Thành nói.

Cô không muốn dậy, dùng sức nằm xuống, lông mày hăn nhẹ nhướng lên, hai tay đưa xuống dưới người cô tìm kiếm.

Tạ Thanh: “?”

Còn chưa kịp phản ứng, đã bị bế ngang lên.

Cô kêu một tiếng nhỏ, khẩn trương mà vòng tay lên cổ hắn, mở mắt ra bất mãn lên án: “Em chưa có ngủ đủ!”

Hắn hôn lên trán cô một cái: “Ăn sáng trước!”

Dứt lời, hắn ôm đi vào nhà vệ sinh.

Khí rời giường của Tạ Thanh còn chưa có tiêu tan hết, nhưng lại không đứng lên, nửa vờ mà treo ở đó, cô oán giận trừng hắn.

“Hi hi---“ dừng trước bồn rửa tay, Lục Thành nhếch miệng cười, cười cho đến khi cô khịt mũi quay mặt đi.

Hắn buông cô xuống, để cô dẫm lên chân hắn, cánh tay đặt dưới nách cô, duỗi tay lấy bàn chải đánh răng và kem đánh răng lại.

Trét xong kem đánh răng rất nhanh bàn chải đánh răng nhanh chóng được đến tay cô.

“Anh giúp em đánh răng?” Hắn thành khẩn dò hỏi.

Tạ Thanh trợn trắng mắt đem bàn chải đánh răng cùng ly súc miệng lại đây.

Cô đánh răng, đôi tay anh hắn từ từ xuống dưới, cho đến khi ôm đến eo cô.

Đầu óc Tạ Thanh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đánh răng xong liền cầm đầu rửa mặt. Rửa xong ngẩng đầu lên nhìn thấy hình ảnh trong gương như hình chụp chung có chút ám muội.

Hắn đứng sau lưng cô, cao hơn với cô một đoạn, vòng tay qua eo cô, nụ cười ngập tràn đầy mắt.

Cô giật mình nghe hắn nói: “Ai, có chút giống tư thế chụp ảnh cưới.”

Hai má cô đỏ rực, rút ra khăn vôi vàng lau mặt, từ trước mặt anh tránh đi: “Em muốn chăm sóc da, anh ăn trước đi!”

Cảm giác được cô cứng người lại, Lục Thành không nói gì, tay bỏ vào túi áo ngủ, dựa tường chờ cô.

Chờ cô chăm xong da mặt, hắt ôm cô đi đến phòng ăn.

Nước cam, bánh mì, xúc xích chiên, trứng chần, salad rau dưa, món ăn hôm nay thiên về bữa sáng thanh tân thoải mái kiểu Tây.

Tạ Thanh lấy bánh mì ăn hơn nửa cái bánh mì, dạ dày liền thoải mái lên, tinh thần càng thanh tỉnh. Lúc hai người cùng nhau ăn sáng luôn không nói gì nhiều, nhưng hẳn sẽ kịp thời giúp cô rót thêm nước cam hay gì đó.

Ăn xong bữa sáng, cô phụ trách dọn dẹp rửa chén bát. Lục Thành đi thay quần áo, dự định sẽ tạm biệt cô, liền phát hiện cô cũng đã thay đồ xong xuôi.

“Không ngủ?” Anh nhìn đồng hồ, mời 8 giờ rưỡi.

Tạ Thanh cười cười: “Dạ, không ngủ.”

Lúc buồn ngủ sẽ đi ngủ, cảm giác tươi mát tới cảm thấy vẫn có thể ở cùng hẳn vui vẻ.

Hai người vẫn là cùng nhau đi công ty, Tạ Thanh vẫn chui vào văn phòng của mình viết bản thảo, Lục Thành mở máy tính của cô, đọc bản thảo quan hệ công chúng cô viết.

Cái này thật ra cũng không tính là một văn bản phục vụ cho quan hệ công chúng một cách chính thống, hơn nữa những tranh cãi trên mạng không có một chữ đề cập đến chương trình về đời sống kia.

Mở đầu văn bản, là một câu chào hỏi tâm bình khí hòa [2]: Xin chào mọi người, tôi là CEO của Thành Thư Văn Hóa, Lục Thành.

[2] 心平气和 – Thành ngữ; Bình thản, không nôn nóng, không giận dữ.

Hàng chữ kế tiếp cũng bình bình đạm đạm: Hôm nay, tôi muốn kể cho mọi người một câu chuyện. Tôi vẫn không cho rằng, tôi tuyệt đối sẽ không chia sẻ câu chuyện này trên mạng.

Sau đó liền tự thuật lên tuổi thơ, anh đề cập từng ký ức ấm áp cô cơ bản cũng viết vào.

Nhà trẻ, tiểu học, sơ trung an ổn bình đạm, nhưng giữa những hàng chữ lại mơ hồ có u buồn quanh quẩn.

Cô rất biết cách nắm bắt cảm xúc. Rõ ràng là tự thuật lại cuộc sống bình đạm lại có thể làm cho người ta ngửi được hương vị của sự biến chuyển.

Thời điểm đang đọc văn chương, đạt được loại cảm giác này lại nhất thời có cảm giác vi diệu nhìn ra không tới làm người ta chờ mong, làm anh tò mò, tò mò xem cô sẽ mang cái biến chuyển này đến như thế nào.

Đoạn miêu tả cuộc sống bình yên này tổng cộng viết bảy tám trăm chữ.

Nếu quá ngắn, người đọc không thể nào cảm nhận được tâm tình; quá dài, lại làm người ta dễ chán, sẽ bị lướt qua hoặc tắt đi.

Biến chuyển xuất hiện đúng chỗ:

“Hồi ức đẹp như vậy, nếu muốn kể thêm, tôi có thể nói đến ba ngày ba đêm.”

“Nhưng tôi không nghĩ tới, những cái này hết thảy đều là giả dối.”

Sự tình phát sinh lúc anh mười ba mười bốn tuổi sống động hiện lên trên giấy, bắt đầu từ chuyện mẹ anh đột ngột đưa ra quyết định ly hôn, một mực viết đến sự xuất hiện của nhà họ Sở.

Sự tình nhắc đến đều là sự thật, nhưng cô hư cấu một ít bầu không khí cùng cảm xúc, phủ đầy bầu không khí.

Cô thành công mà đấp nặn một bà mẹ ưu nhã lại độc lập, cùng một đứa con trai tuổi dậy thì có chút xúc động phản nghịch.

Phần nói về đối thoại cùng Sở Văn Đình, cô chọn dùng thủ pháp dựng phim, đem Sở Văn Đình từng chữ nói ra chân tướng cùng hồi ức và tâm tình xen kẽ, mang theo cảm giác mát lạnh cùng chấn động.

Liên quan đến hai năm mẹ anh qua đời, Lục Thành không kể cho cô nhiều lắm, cô lục lợi tâm tình hẳn cùng phần lớn là hư cấu.

Hẳn rõ ràng biết đó là giả, nhưng lại mạnh mẽ cảm thấy mắt mình nóng lên.

“Khi đó còn trẻ, trải nghiệm không nhiều, thực dễ dàng cảm thấy sợ hãi.”

“Loại sự tình này sẽ làm cho bạn cảm thấy đen tối không có đường ra, đẩy ra một lớp lại một lớp.”

Tiếp theo, giai đoạn hẳn đến nhà họ Sở.

Hành văn lần này trở nên nhẹ nhàng hơn, tinh tế mà viết Sở Văn Đình rất chiếu cố đến hẳn, ở chung hòa thuận với Sở Thơ cùng Sở Tụng, nhưng nếu nói đến hơi thở xam xám so với đoạn đầu đoạn này vẫn nặng hơn một ít.

Bởi vì cô đưa ra một ít gợn gàng dứt khoát u buồn.

“Nhưng tôi vẫn chưa một lần bước ra khỏi bóng tối.”

“Trong tiềm thức, tôi cảm thấy mình có tội. Bởi vì cha tôi có tội, cho nên tôi cũng có tội.”

“Tôi vẫn luôn hy vọng chính mình có thể giải quyết mọi thứ ổn thỏa, trong vòng hai năm, tôi càng thêm thanh tỉnh mà phát hiện tôi không làm được.”

Sau đó, rốt cuộc, cô tiến hành một chút khẩu tru bút phạt đối với Lục Kính Sơn. T

Cô nhắc tới việc Sở Tụng bị theo dõi, nhắc tới chú Hai lì lợm la liếm muốn yêu cầu hãn lợi dụng mối quan hệ của mình để cho một người em họ chưa từng gặp mặt đi học.

Cô cũng nhẹ nhàng bâng quơ mà viết ra một câu: “Tôi vô ý chất vấn định nghĩa của pháp luật về phạm diện phụng dưỡng của quốc gia, chỉ là thực sự nghi hoặc, một người chỉ cần sinh con ra thật sự có thể dùng vấn đề đạo đức mà áp chế đứa nhỏ cả đời sao?”

“Cho dù ông ta đã lừa gạt nhiều người, làm tổn thương hai gia đình?”

“Cho dù là mấy năm nay, đối với những đứa con có cùng huyết thống cũng chẳng thêm quan tâm?”

Cô dùng một loại giọng điệu đậm bạc, chỉ ra Lục Kính Sơn chưa làm tròn nghĩa vụ nuôi nấng.

Về vấn đề phụng dưỡng, quần chúng vây xem không thể nghi ngờ sẽ chú ý người yêu cầu được phụng dưỡng trước kia có làm tròn trách nhiệm nuôi nấng con cái không.

“Đây là chuyện của tôi.”

Cô kết thúc câu chuyện như vậy.

Quá mức ngắn gọn, cho nên nhìn qua vô cùng mệt mỏi.

Cuối cùng cô lại nói: “Thật ra, tôi rất tò mò, cha tôi rốt cuộc là nghĩ thế nào.”

“Mấy năm nay, ông không hề liên lạc với tôi, không có xin lỗi, cũng không hề quan tâm.”

“Tôi muốn biết, những chi trích không đúng thực tế, là ý của ông sao?”

Đây chính là câu cuối cùng của toàn bộ bài viết.

Là tự hỏi Lục Kính Sơn, cũng là đang cho người đọc không gian suy nghĩ.

Nếu là Lục Kính Sơn chính là bản tính không thay đổi, một kẻ lừa đảo có kỹ thuật diễn xuất vụng về.

Nếu không phải đó là cái nhóm chú bác gây sóng gió, có ý định hút máu.

Thật là bút như đao.

Trong đầu Lục Thành hiện ra một hình ảnh kỳ diệu.

Trong hình ảnh là cảnh chém giết trong giang hồ, tay Tạ Thanh đang cầm trên trường kiếm, chỉ cần thân hình của đối thủ hiện lên, đối phương liền vô tri vô giác tắt thở, ngay cả vết máu cũng mảy may không thấy.

Rất lợi hại.

Lục Thành tặc lưỡi, về sau tuyệt đối không thể khi dễ cô ấy.

Anh viết về cô ở đâu đây!

Bản thảo này, bị Lục Thành đè ép mấy ngày.

Thứ bảy, tiết mục kia phát sóng, những chỉ trích của nhóm chú bác, làm cho phần nô của dân chúng đánh cao thêm một bước, ngay lúc này Lục Thành đem nó phát ra.

Trong vòng ba phút, số lượt chia sẻ bắt đầu tăng lên chóng mặt, ban đầu nhóm người chia sẻ đều không đọc mà chia sẻ trước, chiếm đa số là “Ăn dưa” “Mã một cái [3]”.

[3] 马一下 – Ngôn ngữ mạng, chữ “mã” đồng âm với chữ “Mark” trong tiếng Anh có nghĩa là đánh dấu. Cái này có thể hiểu đơn giản là chia sẻ để sau lại đọc.

Nửa tiếng sau, phần lớn những chia sẻ biến thành “Tôi đọc xong cảm thấy da đầu tê rần... Đúng là những chủ đề xã hội vẫn nên chờ vài ngày rồi mới xem.”

Bình luận càng bùng nổ hơn:

[F**k, hài hước như vậy sao?]

[Kinh ngạc đến mức ngậy người, cái này có thể xoay chuyển tình thế!]

[Tôi khiếp sợ, đem vị cha Lục này nhốt chung phòng với cha của một cô minh tinh có phải hay không có thể luyện độc?]

[Cho nên là.. Rốt cuộc là người cha đang bệnh đòi tiền hay là nhóm chú bác mượn cớ hút máu?]

Lục Thành lướt Weibo cả đêm, gấp gáp nhìn chăm chăm từng cái bình luận.

Lúc chia sẻ hơn một vạn, hẳn dùng một tài khoản nhỏ đăng một bình luận, hơn nữa đã để cho Ngô Mẫn mua like, đem nó đẩy lên làm bình luận nóng.

Cái bình luận kia là: [Tôi chú ý đến chi tiết... Bên trong anh ta có nhắc tới ‘Chú Hai’, nói cách khác cha anh ta phải là anh cả? Trong tiết mục kia hẳn tự xưng mình ‘Anh cả’, mở miệng một tiếng ‘Em trai tôi’ làm sao có thể là vị kia được, có chuyện gì đang xảy ra?]

Bình luận hot thực dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác, nhanh chóng có người phỏng đoán: [Có thể là anh họ của cha anh ta? Bình thường mọi người cũng không kêu là anh họ [4] sao, liền trực tiếp kêu anh cả.]

[4] Nguyên văn là đường bá (堂兄) có nghĩa là bác, có quan hệ là anh em chú bác với cha của Lục Thành.

Cái phỏng đoán này vừa ra tới, liền nhận không ít trào phúng: [Gào! Tạm thời không nhắc đến việc người kia có quan hệ gì với cha anh ta, chuyện hút máu người nhà chính là ván đã đóng thuyền, gào!]

[Đúng nha! Không phải chuyện nhà mình, quản chi chuyện nhà anh em họ chứ! Còn ở trên tivi tỏ ra mình là người chủ trì chính nghĩa, không biết tự mình có thể nhận được bao nhiêu tiền.]

Cũng có người tương đối ôn hòa một chút, tỏ vẻ: [Thật ra tôi cảm thấy cũng không nhất định... Anh em chú bác đặc biệt thân thiết, thật ra ra mặt chủ trì công đạo cũng có.] Tiếp theo lời nói cũng xoay chuyển, [Nhưng tôi cảm thấy gia đình này... Không giống...]

Trong lúc Weibo đang dậy sóng thỉnh giáo Ngụy Bình một chút, lại đi theo Trương Mịch Nhã thương lượng một chút.

Sau đó ngay khi lượt chia sẻ bắt đầu có dấu hiệu giảm xuống, cô dùng tài khoản cá nhân đăng một bài đăng mới.

Không nhiều lời giải thích, bên trong trực tiếp dán một trương văn tự thanh minh, cho thấy sinh hoạt của bản thân gần đây bị truyền thông quấy nhiễu, thông qua pháp luật truy cứu quyền lợi.

Weibo của cô sau khi thắng kiện xâm phạm tên họ mới đăng ký, nhưng vì tác phẩm quá cứng, lại có một loạt sự tình hấp dẫn lúc chuyển thể <Tố Phong Nguyệt>, fan cũng hơn hai mươi vạn.

Sau khi đăng bài, các fan quả nhiên xù lông: [Một mình truyền thông làm sao biết Ly Đại ở chỗ nào??? Đám chú bác đặc sắc nhà họ Lục không nên quá phận như vậy!!!]

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 59

Dư luận xoay chiều, nhiệt độ lại nóng lên.

Buổi chiều ngày hôm sau, tổ chuyên mục gián tiếp liên hệ đến Lục Thành, dò hỏi chân tướng sự tình.

Không thể nghi ngờ, cuộc điện thoại này hẳn là có ghi âm.

Lục Thành liền nói cho bọn họ: “Tôi chịu trách nhiệm trước pháp luật cho mỗi một chữ tôi chia sẻ trên mạng.”

Đối phương lại dò hỏi, có nguyện ý xuất hiện trên chương trình nói lại sự tình một cách rõ ràng, chấp nhận hòa giải.

Lục Thành: “Những gì nên nói rõ ràng tôi cũng đã nói rõ ràng. Còn chuyện hòa giải thì nói bọn họ chờ ra tòa đi.”

Quả nhiên toàn bộ cuộc trò chuyện qua điện thoại đều bị đăng lên Weibo chính thức của tổ tiết mục.

So với giải thích lúc trước của Lục Thành cùng thông cáo của Tạ Thanh, số người chú ý của Weibo này không tính là lớn, nhưng mà từ bình luận có thể nhìn ra được phản hồi mọi người với Lục Thành vẫn là tích cực.

Những bình luận hot đều là: [233333333, rất cương quyết!]

Tiếp theo, nhiệt độ tiếp tục lên cao, lên cao tới một mức tương đối nghiêm trọng ---- tìm kiếm thịt người.

Người biết chuyện tuồn ra tin tức khách sạn nơi các chú bác đang ở tại Bắc Kinh, chính xác đến số phòng, ngay cả bản photocopy của chứng minh nhân dân cũng bị đăng lên.

Trong lúc cảm xúc kích động, không thiếu người đến cửa khách sạn náo loạn, mấy cái video nhóm chú bác bị ngăn vào cửa nhục mạ cũng nhanh chóng xuất hiện trên hot search.

Bình luận cùng chia sẻ đều nói vừa lòng hả dạ, nhưng Lục Thành cũng không muốn sự tình phát triển đến mức này, Tạ Thanh càng không muốn.

Cô đã trải nghiệm qua cái gọi là thương tổn do dư luận trên internet, cho nên trên phương diện này cực kỳ miễn cảm. Dưới cái nhìn của cô, thật tốt khi có thể tạo nên sự chú ý cũng như đánh thức dư luận, nhưng vẫn nên duy trì một chừng mực hợp lý.

Không thể nghi ngờ gì, tìm kiếm thật người đã vượt qua cái chừng mực này. Trong bất kỳ tình huống nào, tìm kiếm thị người đều không nên được ủng hộ.

Lộ ra tin tức riêng tư của công dân là phạm pháp.

Cho nên sau khi thương lượng qua với Lục Thành, bọn họ thay nhóm chú bác báo Cảnh sát.

Cảnh sát tận chức tận trách, nửa tiếng sau gọi điện thoại cho bọn họ, nói đương sự đã trả phòng rời khỏi khách sạn.

- ---- thời điểm nghe thấy phản hồi này, Tạ Thanh lại có chút mừng thầm.

Cô lựa chọn tôn trọng pháp luật, nhưng nhìn đến những người thân thích bất lương kia bị người ta đến tận nơi đòi đánh, vẫn là rất thích thú!

Những người thân thích bất lương kia từ xa xôi ngàn dặm chạy đến Bắc Kinh, cái gì cũng chưa đạt được, còn bị ăn mắng.

Kết quả này đối với Tạ Thanh mà nói thực là vừa lòng.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Lục Thành dẫn cô đến ăn cơm tại một nhà hàng Tây thực lãng mạn.

n cần đến mức hận không thể cắt bò bít tết ra giúp cô.

Bình thường hẳn cũng là người rất biết chăm sóc người khác, nhưng hôm nay loại ân cần này vẫn là khoa trương hơn một chút.

Tạ Thanh vừa uống rượu vang đỏ vừa đánh giá hẳn: “Có phải là anh đang có chuyện gì không?”

“Không có.” Lục Thành lắc đầu, thấy cô còn nhìn, hẳn ho khan một tiếng: “Thực sự không có việc gì.”

Tạ Thanh nhướn mày, ngón tay hẳn co quắp mà cọ cọ ngay mũi: “Nếu có việc chắc chắn sẽ nói với em.”

Thật ra là cũng có việc.

Buổi sáng hôm nay, hẳn lôi kéo Tống Mặc lén lút hàn huyên một chút nên cầu hôn như thế nào.

Nhưng mà nói chuyện còn chưa ra được kết quả, cho nên cho dù đầu óc một mực đang nghĩ đến vấn đề này nhưng không có cách nào để cập chuyện này với cô.

Tạ Thanh hỏi nhưng không ra được kết quả, giật nhẹ khóe miệng ăn bò bít tết, không nói.

Hắn lại nhanh chóng tìm một đề tài khác: “Cái kia... Chuyện quỹ công ích gì đó, chuyện đó là như thế nào?”

Cô trừng mắt với hắn một cái: “Em không nói cho anh.”

Lục Thành ầm ức mà uống một ngụm rượu vang đỏ.

*****

Thời gian trôi qua nhanh thấm thoát đã đến cuối tháng.

Thời điểm giao mùa, sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm dần lớn lên. Dọc đường đi ở Bắc Kinh bạn có thể thấy người ta mặc đủ loại quần áo, có thể có người mặc áo ngắn váy ngắn, cũng có người mặc áo khoác dày.

Vào lúc này Lục Thành hỏi Tạ Thanh: “Em có muốn về phía Nam một chuyến không?”

Chỉ nhìn góc độ thời tiết, Tạ Thanh nguyện ý đi, nhưng nhìn qua Lục Thành có điểm cần thận.

Cô liền hỏi anh: “Có chuyện gì vậy?”

Hắn đưa cho cô một phong bì có thư mời.

Tiểu thuyết cô viết đề tài hiện thực về quê nhà <Tiêu Tương ngâm> nhận được giải thưởng.

Giải thưởng này mới thành lập, nhưng có nền tảng rất chắc chắn. Nó được liên kết trực tiếp với Hội Nhà văn Trung Quốc, những tác phẩm được chọn đều hoặc là có chiều sâu hoặc có danh tiếng.

Cùng tham gia ứng tuyển còn có một số tác phẩm văn học truyền thống nghiêm chỉnh, cho nên ngay từ đầu Lục Thành chỉ mang thái độ thử

một chút nói qua với cô một tiếng. Thế nhưng cô có thể vượt năm ải, chém sáu tướng [1], vẫn một mực ‘chém giết’ để lọt vào trận chung kết.

[1] 过五关, 斩六将 – Câu nói dùng để chỉ những khó khăn mà nhân vật Quan Vũ phải trải qua trong trận chiến tại Cổ Thành, trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của nhà văn La Quán Trung.

Nhưng mà người đứng đầu cái giải thưởng này cũng quá gian xảo --- đến bây giờ tất cả mọi người chỉ biết tổng cộng có 8 tác phẩm lọt vào chung kết, hoàn toàn không biết cuối cùng ai được giải gì.

Bên ban tổ chức khăng khăng muốn những tác giả được lọt vào chung kết có mặt tại hiện trường, giải thưởng sẽ được công bố tại hiện trường. T

Cái quá trình này nếu đặt trong ngành điện ảnh cũng không hề có chút kỳ quái, các loại giải thưởng lớn nhỏ trong ngoài nước đều thích chọn dùng cái phương thức này. Làm như vậy, quá trình trao thưởng càng thêm kích thích, lấy ví dụ như giải Oscar, mỗi một lần trao giải truyền thông đều thích đem camera quay đến bốn người được đề cử, quay lại phản ứng của bọn họ khi kết quả kia được công bố.

Nhưng trong ngành văn học, đặc biệt là ngành văn học mạng, chuyện này cũng không thấy nhiều.

Trong ngành này, cơ bản bên phía tổ chức giải thưởng có liên quan trước lễ trao giải đều đã công bố người đoạt giải, tất cả những tác giả đi nhận thưởng đều thật là đi “lãnh thưởng”, sẽ không có tình huống tay không mà về.

Đi tay không về, tác giả có khả năng cảm thấy mất mặt.

Càng là đại thần càng có khả năng cảm thấy mất mặt.

Lục Thành suy xét đến điểm này, nói với Tạ Thanh: “Không đi cũng không sao.”

Nếu vốn dĩ có thể nhận thưởng, không đi cũng không ảnh hưởng việc có đến tay cô hay không. Bên tổ chức tại hiện trường sẽ nói người nhận thưởng không thể tới, kế tiếp gửi cúp cùng giấy chứng nhận qua đường bưu điện là được rồi.

Ngược lại Tạ Thanh thấy không sao cả: “Đi chứ sao không.”

Cô cảm thấy lấy không được cũng bình thường, không có gì mà không tiếp thu được.

Lục Thành cẩn thận mà nhắc nhở cô một chút: “Lực cạnh tranh của tác phẩm <Lũng Nam thư thanh> rất mạnh.”

Bộ tác phẩm này Lục Thành có xem qua mấy chương, về dạy học tình nguyện, để có thể viết ra tác giả thật sự đi Lũng Nam, Cam Túc dạy tình nguyện trong hai năm.

Hơn nữa, vị tác giả tuy rằng tên tuổi chưa nổi danh nhưng trình độ sáng tác không thể xem thường.

Khởi, thừa, chuyển, hợp [2] cùng với tiết tấu đều được nắm bắt cực kỳ tốt. Đại đa số độ dài của tác phẩm bất quá chỉ nói về cuộc sống hàng ngày của giáo viên tình nguyện, nhưng quả thực được tác giả viết đến mức ý vị tuyệt vời.

[2] 起承转合 – Thành ngữ Trung Quốc; là một cấu trúc phổ biến thường được dùng trong sáng tác nghệ thuật. Bắt nguồn từ <Thơ> của tác giả Phạm Đức Cơ thời nhà Nguyên. (Theo Baidu)

Có một đoạn giáo viên và học sinh cùng nhau đào rau dại làm rau dưa trộn, làm cho Lục Thành đói bụng theo.

Đêm đó Tạ Thanh cũng đọc qua áng văn này, sau khi xem xong nói cùng Lục Thành: “Em muốn quyên tiền cho hạng mục dạy học tình nguyện... Nếu nhận được giải thưởng này, em lấy thêm ít tiền cộng thêm tiền thưởng sau đó quyên góp.”

Lục Thành buồn cười gật đầu: “Một vị đại đại nghiêm túc làm từ thiện.”

Nói xong Tạ Thanh cúi đầu nhắc tới: “Tiền thưởng hai vạn đúng không, em góp thêm tám vạn rồi quyên góp?” Mới nói vừa xong, lại lắc đầu: “Quá ít. Lấy thêm chín mươi tám vạn đi, quyên một trăm.”

Lục Thành: “...”

Đại Đại à, khả năng lý giải của em về “làm tròn” cùng người khác cũng không hề giống nhau nha.

Sau đó anh lại nghĩ tới nói: “Nói đến cái quỹ công ích kia...”

Tạ Thanh lập tức nói: “Không nói cho anh!”

“Hứ.” Lục Thành cười lạnh, “Xem em có thể giấu được bao lâu.”

“Hừ!” Tạ Thanh cùng xem thường mà đáp lại.

Đến cả áo cưới cũng nói qua với cô rồi, cô nhớ rõ ràng.

Nhưng mà, hần còn chưa cầu hôn cô!

Cho nên cô tức giận!

Nếu hần ngấm ngầm thừa nhận cô nhất định sẽ gả cho anh, tính toán một ngày nào đó thuận nước đẩy thuyền mà bắt đầu sắp xếp hôn lễ, không có cửa đâu!

Hắn không cầu hôn, cô không nói cho không.

Nhưng mà nếu hắn vẫn không cầu hôn...

Cô trái lại sẽ cầu hôn hắn, cũng có thể mà.

Hừ.

*****

Lễ trao giải ngày hôm đó, Lục Thành đi cùng Tạ Thanh tới hiện trường.

Vì những phong ba dư luận trên mạng lúc trước, lúc này Lục Thành còn hấp dẫn sự chú ý hơn Tạ Thanh, những người đồng hành trong hội trường sôi nổi tỏ vẻ đồng tình.

Còn có một là bạn đồng hành lại là bạn cùng trường lén hỏi anh: “Bản thảo kia là cậu viết sao?”

Lục Thành: “Nhìn thấu không nói toạc.”

Vẻ mặt của đối phương trưng ra biểu tình “Tôi biết rồi”.

Buổi lễ bắt đầu đúng thời gian quy định, ban đầu theo thường lệ là những loại diễn văn dài lòng nhọt nhẽo. Đọc diễn văn xong sẽ có hai tiết mục ca hát nhảy múa đơn giản, tiết mục văn nghệ kết thúc mới bắt đầu trao giải.

Mấy giải thưởng vòng đầu không có liên quan gì đến Tạ Thanh nhưng thật ra nhìn thấy được một vài người quen.

Bạn gái Mộc Tử Nam của Sở Tụng được đề cử ở một giải thưởng ngắn, đáng tiếc cuối cùng lại không nhận được.

Một bạn học của Viện Lỗ Tấn Văn Học nhận được một giải thưởng “Đề tài kinh điển của Văn học mạng – Trọng sinh xuyên không”.

Đề tài hiện thực được Ban tổ chức coi trọng nhất được sắp xếp xuống cuối cùng, MC lên sân khấu, bìa của tám tác phẩm chính tề xuất hiện trên màn hình lớn.

“Sáng tác văn học không rời đi hiện thực, tác phẩm viết về đề tài hiện thực càng có thể tạo ra cộng hưởng.”

Lời nói của MC không thể nói là mới mẻ độc đáo, những từ ngữ này cơ hồ có thể nghe được trong những giải thưởng dành cho đề tài hiện thực.

Sau đó, MC đầy nhịp điệu mà theo thứ tự đọc ra tên của tác phẩm cùng tên của tác giả.

Tiếp theo lại nói: “Theo tôi được biết, trong quá trình bình chọn nhóm giám khảo có chút khó xử. Vì những giải thưởng trao trước đó có thể lấy số liệu trên internet để tham khảo, nhưng đối với đề tài hiện thực này số liệu của những tác phẩm này...không ra gì.”

Bên trong hội trường đều cười rộ lên.

MC cũng cười, nhanh chóng nói tiếp: “Đồng thời, chất lượng văn chương đều vượt qua được tiêu chuẩn.”

“Cho nên, sau khi nhóm giám khảo thảo luận kịch liệt xong, cuối cùng chúng tôi quyết định giải thưởng này sẽ có thêm một cái hạn ngạch, sẽ có hai vị đồng thời đoạt huy chương.”

Hắn nhìn tấm card trong tay, dồn khí đan điền, giọng nói to lớn vang dội: “Tác phẩm đoạt giải, <Tiêu Tương ngâm>, tác giả Ngọc Ly.”

Trong hội trường tiếng vỗ tay của mọi người vang lên, trong tiếng vỗ tay vang dội MC tiếp tục thì thầm: “Tác phẩm <Tiêu Tương ngâm>, lấy Vĩnh Châu Hồ Nam làm bối cảnh, mang Vĩnh Châu gắn liền với quá trình phát triển kinh tế xuyên suốt Trường Giang. Tình tiết chân thật, động lòng người, văn phong tinh diệu sạch sẽ. Sau khi thảo luận với Ủy ban giải thưởng, trao tặng thưởng cho đề tài hiện thực.”

Ngừng lại một chút, ông lại công bố tác phẩm tiếp theo nhận được giải thưởng: “Tác phẩm đoạt giải, <Lũng Nam thư thanh>, tác giả Lại Chấp Bút.”

Tạ Thanh vừa lúc mới vừa ổn định trên sân khấu, ngẩng đầu nhìn lại, nhìn đến một người đàn ông đang đứng lên đi lên sân khấu nhận thưởng.

Trong chốc lát, đầu óc cô ngốc nghếch, ngay cả khi MC nói nên tóm tắt cũng chưa chú ý nghe.

Người này cô biết, là trợ lý của Tư Ngôn, Lương An.

Lương An bình tĩnh mà bước lên sân khấu, bởi vì chỗ Tạ Thanh đứng gần bậc thang bước lên hơn MC, xuất phát từ lễ phép, hắn bắt tay với Tạ Thanh trước.

Tạ Thanh vừa cùng hắn bắt tay nhin không được hỏi: “Đây là.. tác phẩm của anh?”

“Sao có thể.” Lương An cười ra tiếng, chỉnh chỉnh lại kính mắt, thở dài, “Lúc tôi cho rằng anh ta muốn mở lại bút danh một lần nữa, anh ta chạy đi dạy học tình nguyện; thời điểm tôi cho rằng anh ta đã hoàn toàn từ bỏ sáng tác, anh ta lại bắt đầu viết.”

Dứt lời, hắn lại tóm lại bằng một câu nói: “Tôi thực sự không thể hiểu nổi những người viết tiểu thuyết.”

“...” Tạ Thành thành khẩn gật đầu: “Trong chốc lát có nhiều ý tưởng rất dọa người.”

Nhưng mà Lương An nhướn mày: “Cô có dọa người chỗ nào đâu.”

Lúc Tứ Ngôn biết được người viết thay cho anh ta là Ngọc Ly, thiếu chút nữa ngất xỉu. T

Tạ Thành phì cười, Lương An cũng cười.

Trong khi đó MC cùng những khán giả đang ở đây, hai vị khách quý này như thế nào lại bắt tay không dứt.

BA VẠN DÒNG THƯ TÌNH

Lệ Tiêu

dtv-ebook.com

Chương 60

Tứ Ngôn bắt đầu cuộc sống mới, khiến cho Tạ Thanh vui vẻ mấy ngày liền, ngôi nhà phát ngọc cũng ngẫu nhiên mà cười hai tiếng.

Trong lòng Lục Thành ghen tuông tràn lan nhưng đồng thời cũng cao hứng như cô.

Văn học mạng phát triển nhiều năm như vậy, vòng luẩn quẩn đã trở nên thật phức tạp, ngày sau có thể còn phức tạp hơn. Rất nhiều trang web cùng tác giả từ từ mất đi cái tâm ban đầu, bắt đầu háms lợi, bắt đầu phá bỏ ranh giới cuối cùng. Viết hộ, vay mượn ý tưởng hay đạo văn phát sinh làm cho người ta phần nộ lại bất lực.

Sự tồn tại của Tứ Ngôn làm cho tâm tình của người ta tốt hơn một chút, ít nhất cả thể làm cho tâm tình của Tạ Thanh, Lục Thành những người làm trong nghề tốt một chút.

Biển văn chương không có biên giới, cảm xúc là thuyền.

Quả thật chỉ có cảm xúc chưa chắc có thể làm cho cái vòng luẩn quẩn này phát triển tốt hơn được, nhưng nếu cảm xúc không còn, đi đến cùng đường là lẽ tất nhiên.

Nếu như ngay cả tác giả cũng mất đi tình cảm mãnh liệt đối với con chữ dưới ngòi bút, độc giả làm sao có thể yêu thích được?

Tạ Thanh cũng thật sự “góp chỉnh” một trăm vạn giao cho Tứ Ngôn để hẳn thay mặt quyền góp cho hạng mục từ thiện có liên quan. Tứ Ngôn

nghĩ nghĩ chính mình của bỏ thêm một trăm vạn cùng nhau quyên góp.

Ngụy Bình nghe nói xong nhắc tới chuyện phải dùng Weibo chính thức tuyên truyền một chút, Lục Thành liền hỏi Tạ Thanh có giấy tờ gì chứng minh không. Hôm nay Tạ Thanh đi dạo phố, không đến công ty, nói anh mở máy tính cô ra xem.

“Ngay trên màn hình desktop, có cái ‘Giấy chứng nhận quyên góp’, là một tờ chứng nhận điện tử.” Cô nói.

Lục Thành theo lời nói tìm được, gửi đến email của chính mình. Tắt đi trang web, ngẫu nhiên chú ý trên desktop có một cái văn bản: Thư tình.docx. T

A.

Hắn sững sốt ba giây.

Thư tình, khẳng định là cho hắn.

Khẳng định là cho hắn ... đi?

Trái tim hắn đập nhanh lên.

Quay đầu đi định thần một lát, ánh mắt lại giống như bị một sức mạnh huyền bí nào đó kéo lại, từng chút từng chút dời đến chỗ vị trí của icon.

Xem một chút?

Không tốt lắm.

Khẳng định là cho hắn, xem một cái cũng không có gì.

Đạo đức cùng tò mò đang đánh nhau kịch liệt trong lòng Lục Thành.

Hắn còn chưa từng thấy cô viết qua thư tình.

Chữ nghĩa của cô tinh xảo tinh diệu, hẳn thực sự rất muốn nhìn xem cô viết thư tình ra bộ dáng gì.

“Liên xem một cái.” Giọng nói cất lên từ đáy lòng nói.

“Cô ấy dễ dàng thẹn thùng như vậy, viết xong không gửi cho mày thì sao bây giờ.” Giọng nói thực sự có sức hấp dẫn.

Lục Thành đứng ngồi không yên trước máy tính, sau một lúc lâu nói với bản thân: “Liên xem ba giây đi.”

Ba giây, đại khái cũng đủ để liếc mắt qua một cái, sau đó lập tức tắt đi.

Xoa xoa tay, hẳn duỗi tay đặt lên chuột.

Con trỏ dịch đến icon, hít sâu, nhấp đôi.

Word liền mở ra, chữ nghĩa vắn lên trước mắt. Nhưng mà hẳn không hề kéo đi xuống, liền đóng nó ngay.

Hắn nhìn thấy tiêu đề thật to:

Kế hoạch cho quỹ công ích “Thư tình”.

Nửa phút sau, Lục Thành ủ rũ cụp đuôi mà rời văn phòng của cô.

Không phải thư tình cho hắn, không phải.

Một cái quỹ công ích vì sao lại đặt một cái tên như vậy cơ chứ QAQ.

*****

Trung tâm thương mại, Tạ Thanh đã mua đồ xong, tìm một quán cà phê ngồi xuống, ngồi vào một góc hẻo lánh không quấy rầy người khác, gọi điện thoại cho từng người bạn của mình.

“A lô, Tiểu Doanh? Thứ bảy tuần sau tớ có một cuộc họp báo về một cái quỹ công ích, muốn tụ tập vào buổi chiều sau khi báo, cậu có rảnh tham gia không?”

“A lô, Tử Nam thứ bảy tuần sau nữa em có rảnh không?”

“A lô, Tống ca, thứ bảy tuần sau nữa...”

“A lô, Tứ Đại... Tốt rồi tốt rồi, chấp đại chấp đại [1], cái này không phải chỉ là tôi thuận miệng thôi sao! Thứ bảy tuần sau nữa anh có thời gian không?”

[1] Chơi chữ của tên Tứ Đại, Chấp Đại và Tứ Đại có pinyin như nhau.

“A lô, Lưu Cẩm, cậu xem thứ bảy tuần sau nữa..”

“Liên hoan sau khi họp báo quỹ công ích?” Lưu Cẩm cảm thấy nghi hoặc, “Ngay cả chuyển thể phim cậu cũng chưa tìm bọn tôi liên hoan.”

Tạ Thanh: “..”

Lưu Cẩm hỏi tiếp: “Có phải là có cái kinh hỉ gì khác không?”

Tạ Thanh chần chờ một chút, không phủ nhận, nhưng cũng không nói: “Không nói cho cậu! Cậu cứ đến là được, tôi gửi địa chỉ qua cho cậu!”

Lưu Cẩm bất đắc dĩ: “Được rồi, được rồi.”

Cúp điện thoại, Tạ Thanh âm thầm chép miệng.

Đúng vậy, cô có chút sốt ruột. Cô vội vã muốn một gia đình, là loại gia đình vẫn luôn xuất hiện trong mộng tưởng của bản thân.

Vào tối đó, cô đem chuyện này nói cho Lục Thành.

“Liên hoan?” Lục Thành giật mình, thuận miệng hỏi: “Có những ai?”

Tạ Thanh dường như không có việc gì mà liệt kê cho anh: “Trâu Tiểu Doanh, Mộc Tử Nam, Tống Mặc, Tứ Ngôn, Lưu Cẩm, em còn tính mời Ngụy tổng cùng với chị Ngô Mẫn, nếu anh có bạn bè nào cũng gọi tới đi.”

Nói cách khác, đều là bạn bè thân thiết.

Lục Thành nghĩ nghĩ: “Được, anh sẽ gọi thêm hai người anh em nữa, rồi gọi cả Sở Tung.”

“Được.” Tạ Thanh gật gật đầu, đại khái đếm số lượng người, gọi điện thoại đặt bàn nhà hàng.

Hai tuần lễ này, Lục Thành giống như có việc gì đó rất bận rộn, hầu như lúc nào cũng chạy ra ngoài, cơ bản mỗi ngày đều là sáng sớm đi đến công ty cùng Tạ Thanh, giữa trưa cơm nước xong liền vội đi, buổi tối lại trở về một chuyến, cùng cô về nhà.

Tạ Thanh hỏi hẩn bận gì, hẩn nói gần đây có một hạng mục bản quyền rất lớn đang thảo luận, cô cũng không có truy vấn nhiều vì cô cũng rất bận.

Tự mình làm mới biết được, thì ra trình tự thành lập quỹ công ích lại rườm rà như thế.

Phần lớn ở những hạng mục công việc đều có cô bạn Trương Mịch Nhã giúp cô trấn cửa ải, nhưng cô vẫn bận như cũ.

*****

Thứ bảy của hai tuần sau, tất cả mọi người đều tới nhà hàng đúng giờ, nhưng Lục Thành không có tới.

Tất cả mọi người đều biết đây là chuyện Tạ Thanh để ý, Lục Thành vắng mặt làm cho bầu không khí trở nên xấu hổ.

Vì thế trong vòng không chỉ có Tạ Thanh mười phút lại gọi điện thoại giục, Ngô Mẫn thân là thư ký của Lục Thành cũng không ngừng gọi. Mấy cuộc gọi ban đầu, Lục Thành nhận máy, lúc sau đơn giản không liên lạc được.

Sắc mặt Tạ Thanh trở nên không quá đẹp, hơi dừng lại, nâng ly cùng với mọi người: “Thôi thôi, không cần đợi anh ấy đến nữa, chúng ta chúc mừng trước đi.”

Chạm cốc, ăn cơm, mỗi người đều hướng về Tạ Thanh chúc mừng. Nhưng hẳn không ở bên cạnh cô cảm thấy thiếu thiếu.

Rượu qua ba tuần, Lục Thành rốt cuộc chủ động gọi điện thoại đến.

“A lô?” Tạ Thanh bắt máy, giọng nói của hẳn có chút nôn nóng: “Xin lỗi anh đến trễ... Ở phòng nào?”

Tạ Thanh: “Hoán Khê Sa.”

Lục Thành: “Ở chỗ nào?”

Tạ Thanh: “Anh hỏi phục vụ một chút đi, để phục vụ dẫn anh vào.”

“Chỗ này bọn họ bận quá...” Lục Thành nói, “Anh không thấy người phục vụ nào cả, em ra trước sảnh đón anh được không?”

Tạ Thanh nhúu nhúu mi: “Được, anh đợi em chút.”

Dứt lời cúp điện thoại, giải thích với mọi người một chút, rồi tiệp đi ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Tống Mặc làm một cái tư thế im lặng, nói mọi người đứng lên, lặng lẽ đẩy cửa ra, đuổi theo cô.

Trâu Tiểu Doanh khó hiểu: “Làm gì vậy..”

“Đi theo tôi là được.” Tống Mặc rón ra rón rén, mọi người cũng theo đó mà rón ra rón rén.

Cấu trúc của nhà hàng này kỳ thực cũng không hẳn là theo vòng tròn, các phòng đều được sắp xếp xung quanh, tiếp tân tại cổng chính, rất dễ tìm.

Lòng Tạ Thanh tràn đầy oán khí đi về phía cổng lớn, cũng không ngần đầu lên nhìn đường. Khoảnh khắc đi ra đến sảnh, pháo hoa hai bên nổ tung, dọa cô nhảy dựng.

Ngơ ngẩn ngẩn đầu, cô nhìn thấy Lục Thành tây trang phẳng phiu đứng cách cô vài bước, cười như không cười nhìn cô.

Nhất thời cô không kịp lấy lại tinh thần, cứ để hần chờ đợi, chờ đến khi những người theo chân cô cũng đã đuổi kịp,

Sau đó, hần mở ra một hộp đồ nho nhỏ mặt trên bằng nhung.

Quỳ một gối xuống đất: “Thanh Thanh.”

Cảnh tượng mình chờ mong đã xuất hiện, Tạ Thanh không tiền đồ mà sững sờ ngay tại chỗ.

Lục Thành nhẹ nhẹ giọng nói, một lần nữa mở miệng: “Nhà văn thế hệ mới trứ danh của Trung Hoa – Tốt nghiệp Học viện Văn học Lỗ Tấn ngành Nghiên cứu văn học mạng – Đoạt huy chương giải thưởng Mao Thuần Văn học dành cho văn học mạng – Quán quân của chương trình <Văn thái phong lưu> - Kẻ thần bí của Thành Thư Văn Hóa – Tác giả Ngọc Ly đại đại của <Thanh Châu Lục> cùng <Tổ Phong Nguyệt>.”

“Người đại diện của em, Lục Thành muốn có được quyền lợi được cùng em sáng tác cùng với ... đồ long.”

“Em có đồng ý trao quyền mã không?”

Tim Tạ Thanh đập càng lúc càng nhanh, nhưng ở giây cuối cùng, lại bình tĩnh trở lại.

Cô bỗng nhiên lại dùng giọng điệu ngày thường nhẹ nhàng đùa hăn, sóng mắt lưu chuyển nói: “Em đem quyền lợi mỗi ngày làm bữa sáng cho em đáp lại, anh thấy thế nào?”

Tựa như bán bản quyền chuyển thể thành phim hay xây dựng trò chơi hoặc là xuất bản.

Mặt hăn lộ vẻ kinh hi: “Thật vậy chẳng?”

Tạ Thanh nhin không được, tươi cười ngập tràn, chạy tới một phen nhào về phía hăn.

Lục Thành đang quỳ gối dưới đất, cuống quýt đỡ eo cô, trong tiếng ồn ào của bạn bè và quần chúng vây xem, trọng tâm hai người không vững mà ngã quy xuống.

Cô ghé vào ngực hăn, nghe được hăn cười nhạt biểu đạt bất mãn: “Anh còn có ý định cho em một cái ôm công chúa nữa kìa.”

Cô không để ý tới, hôn môi hăn một cái, liền giống như một con mèo nhỏ đang bị giấu đi đồ chơi, lay lay tay hăn: “Nhẫn cho em!”

Lục Thành cười hai tiếng, cứ như vậy nằm trên đất, cầm lấy nhẫn, cầm lấy cái móng mèo không an phận, trịnh trọng đeo vào cho cô.

Mua chiếc nhẫn này thập phần gian nan, cơ bản hăn cho là chọn nhẫn kim cương không khác mấy, nhưng sau khi đi vào cửa hàng chọn liền hoảng sợ. Trong vòng một tuần sau đó, cơ hồ không có một cửa tiệm kim hoàn nào có bán nhẫn kim cương nào ở Bắc Kinh mà hăn chưa từng đi qua, rốt cuộc cũng chọn được một chiếc vừa ý.

Sau khi chọn xong lại biết được: “Nhẫn mà thôi, thế còn số đo thì sao?”

Người bị bắt làm tham mưu đương nhiệm cho hãn, Tống Mặc dùng ánh mắt của một tên gốc nhìn hãn ba phút.

Vì thế kế tiếp, hãn không thể không về nhà một chuyến, nhìn đến hộp trang sức của Tạ Thanh nghiên cứu vấn đề số đo.

Từ trong nhà ra tới, hãn lại bị Tống Mặc tiếp tục nhìn ít nhất ba phút.

“Nói thật, Lục Thành.” Tống Mặc cũng vỗ vỗ đầu vai anh, “Về sau nếu cậu nói với người khác cái chuyện ngu xuẩn này, cậu có thể nói thẳng cậu sống sát bên Q Đại (*).”

Cuối cùng Tạ Thanh cùng Lục Thành cũng bò dậy từ trên mặt đất tiếp nhận chúc phúc từ bạn bè.

Rồi sau đó mọi người cùng nhau về lại phòng bao, vừa mới ngồi xuống, Lưu Cẩm nhớ tới: “Cho nên đây là kinh hi do Lục tổng mang lại... Thanh Thanh, cậu vốn dĩ của không biết đúng không? Vậy kinh hi mà cậu chuẩn bị là gì?”

“...” Tạ Thanh hơi cứng người, tất cả mọi người tò mò mà nhìn về phía cô, bao gồm cả Lục Thành.

Hãn nắm chặt tay cô: “Cái kinh hi gì cơ?”

“Em..” Cô then thùng mà quay đầu đi, vùi mặt vào vai anh, ồm ồm: “Em vốn dĩ muốn cầu hôn anh.”

“Hả?!” Giọng cười của Lục Thành phức tạp, lại một tay đem cô ôm chặt lại, “Xin lỗi xin lỗi, anh giành trước.”

*****

Ngày hôm sau, Tạ Thanh mang nhãn dính hôn, bước lên sân khấu cuộc họp báo.

Cuộc họp báo lựa chọn livestream (phát sóng trực tiếp trên internet), quyền phát tin tức giao cho Pineapple TV, Đài truyền hình đã hợp tác trước đó, cơ bản ở hiện trường chỉ xuất hiện các đơn vị truyền thông, tác giả và độc giả vây xem trên internet.

Cô nhìn thẳng vào ống kính trước mặt, nói rõ ràng từng chữ: “Trong quá trình sáng tác, tôi đã từng trải qua rất nhiều chuyện rất kịch tích, đã kích mang tính hủy diệt.”

“Hôm nay để có thể có cơ hội lấy thân phận Ngọc Ly mà đối mặt với mọi người, có sự giúp đỡ rất lớn từ người chồng chưa cưới của tôi là Lục Thành.”

“Đây là một phần may mắn, tôi biết, không phải tác giả nào gặp trắc trở như tôi cũng có được may mắn như vậy.”

“Cho nên từ ngày nhận được sự may mắn này, tôi liền có suy nghĩ, nếu tôi thực sự thành công lần nữa, tôi có thể làm gì cho cái ngành này, đem phần may mắn này truyền đi.”

“Cuối cùng, tôi quyết định thành lập quỹ công ích này.”

“Ngân sách của quỹ này sẽ lấy phí bản quyền điện ảnh của <Tố Phong Nguyệt> làm ngân sách mở đầu của quỹ. Toàn văn của <Tố Phong Nguyệt> nhiều hơn năm mươi vạn chữ, cuối cùng trong văn bản Word khoảng ba vạn dòng.”

“Đây chính là khởi điểm của tôi khi tôi bắt đầu lại một lần nữa, do đó tôi chọn nó làm quỹ khởi điểm, chọn nó thành tình yêu của tôi dành cho ngành văn học mạng, chọn nó gửi đến cho ngàn ngàn vạn vạn tác giả cũng nỗ lực kể những câu chuyện trong lòng mình như tôi.”

“Người bạn luật sư của tôi người cùng tôi thảo luận hạng mục này từng đề nghị tôi dùng cái ‘Mồi lửa’ làm tên cho quỹ công ích này, nhưng cuối cùng tôi lại chọn tên ‘Thư tình’.”

“Bức thư tình này, gửi đến mỗi một vị đồng nghiệp làm trong ngành nghề này.”

“Nếu bạn bị đạo văn, bị sao chép, nhưng không có tiền hoặc phải trải qua kiện tụng, tôi ở chỗ này chờ bạn.”

“Nếu bạn bị lừa bịp, bị lừa gạt, lại không biết làm cách nào đoạt lại quyền lợi của chính mình, tôi ở chỗ này chờ bạn.”

“Nếu bạn bị phỉ báng, bị vu cáo, lại không có khả năng khiếu kiện, thậm chí cũng bị ép gác bút như tôi, tôi ở chỗ này chờ bạn.”

“Hy vọng bạn vĩnh viễn chỉ cần an tâm sáng tác, tinh lực chỉ cần nhập vào thế giới bên trong ngòi bút.”

“Hy vọng mỗi một người dụng tâm xây dựng giấc mơ đều không bị thất vọng.”

“Hy vọng văn học mạng huy hoàng sáng lạn.”

“Bức thư tình này, chính là viết cho bạn.”

T

- ---Hoàn chính văn -----

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31: Thiếu](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)